

Giới thiệu Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!

Anh là một quân nhân rất nghiêm túc nhưng tình yêu của anh dành cho cô là vô bờ bến. Như chúng ta đã biết tình yêu trong quân nhân thật mãnh liệt vì thời gian và không gian gặp nhau của hai người thật hiếm hoi.

Luôn giữ quy tắc tôn nghiêm lúc cãi nhau anh không hề chửi bới, mà chỉ nói năng nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực khiến cô phải suy nghĩ về hành động của mình.

Liệu cô có chịu nổi khuôn khổ mà trong quân nhân anh đã quen thuộc? Tình yêu không phải đâu xa Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia! Chính là mình phải biết nắm giữ những gì mình có.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu khó hiểu

Lúc thân mật:

Thoát khỏi “Vòng vây” của anh, cô uất ức nói: “Môi đã bị anh cắn nát rồi, không biết nhẹ một chút sao, đồ thô lỗ ——”

Anh đi tới nhìn nhìn, có chút đau lòng: “Xin lỗi, anh đã quên loại động tác chiến thuật thông thường như hôn môi này cần chú ý đến nội dung trọng điểm hơn.”

Gỡ bàn tay anh đang vươn qua ôm lấy cô ra, cô nhảy ra thật xa mà tố cáo: “Anh xem đi, ở chung với anh trình độ cảnh giác tuyệt đối không thua kém gì việc sẵn sàng chiến đấu.”

Bất mãn sự vói “Kháng cự” của cô, anh theo thói quen nhún lông mày: “Nếu em hành động nghe theo chỉ huy thì anh cũng đâu cần dùng sức mạnh tấn công. Tránh xa như vậy để làm gì, xem anh là kẻ địch à? Qua đây!”

“Không qua! Dám thi hành bạo lực, em sẽ thông báo cho toàn quân của anh.” Cô bướng bỉnh ném cái gối ôm qua, nhảy dựng lên đẩy cửa chạy ra ngoài.

Khi tiến hành trao đổi:

Sau khi kết thúc sự thân mật ngọt ngào, cô nhún đôi mày thanh tú lầm bầm: “Em đã trở thành vật phẩm quân dụng của anh, nhưng anh lại là tài sản chung thuộc về quốc gia và nhân dân, thật không công bằng mà.”

Nheo nhẹ khuôn mặt mềm mại của cô, anh nhìn không được nở nụ cười: “Bây giờ đã nhận ra rồi hả? Không tệ, có tiến bộ. Sống chung với anh, tố chất cá nhân của em đã được nâng cao nhanh chóng.”

Kỳ lạ, vẻ mặt cột nhà không phải là tác phong của anh mà? Cô trừng mắt nhìn anh: “Chú Giải Phóng Quân à, em đang thảo luận vấn đề rất nghiêm túc với anh. Không được cười!”

Gọi anh là gì? Chú Giải Phóng Quân? Ba ngày không đánh, leo tường dỡ ngói, tập thành thói quen không ra gì rồi.

Anh thu lại ý cười xách lỗ tai nhỏ nhắn của cô: “Vậy thì đừng gối đầu lên đùi anh nữa, ngồi dậy, dùng thái độ nghiêm túc nói chuyện với anh.”

Lại nữa rồi, nói chuyện phiếm với anh mà toàn bị anh chỉnh đốn như đi họp vậy. Cô nổi điên, oán giận gào lên đẩy ngã anh.

Lúc cãi nhau:

“Vô lực chạm đến bụng dạ, ngôn ngữ chạm đến linh hồn” – câu này không áp dụng được với những đôi đang yêu. Không tin à, vậy hãy xem cảnh tượng tiếp theo này.

Để bù lại sự khác biệt về chiều cao, cô nhảy lên chiếc ghế đầu ngoảnh mặt về phía anh âm ỉ: “Anh cho rằng anh là Ken Takakura à? Chẳng lẽ không phải anh thì em không yêu được người khác sao? Không cần anh nữa, em muốn chia tay!”

Bị cô chọc tức sùi bọt mép, kiên nhẫn vốn không nhiều lập tức tan biến hầu như không còn, Hạ Hoàng Huân đứng tại chỗ xoay một vòng cho hạ hỏa: “Muốn vạch rõ ranh giới kéo dài khoảng cách với anh phải không? Nói cho em biết, không phê chuẩn!” Không đợi cô cãi lại, anh trầm giọng “Cảnh cáo” cô: “Em nuốt cái ý nghĩ chia tay về cho anh, nếu còn có suy nghĩ đó nữa, anh sẽ ném em vào phòng tạm giam ở một mình. Không tin em cứ thử xem!”

Dường như bị sự bá đạo của anh chọc giận, cô mất đi lý trí túm lấy cái gối của anh dùng sức nện vào đầu mình, sau đó chống nạnh quát: “Em là lính của anh à? Anh ra lệnh cho em? Em muốn chia tay! Chia tay, chia tay!” Bộ dáng ăn vạ như đứa trẻ cố tình gây sự.

Đôi mắt thâm thúy để lộ ra sự bất đắc dĩ cùng yêu chiều, anh giơ tay vuốt vuốt mái tóc ngắn cùn, bước hai bước lớn đi qua, không nói gì đã ôm ngang eo cô: “Đừng àm ỉ nữa, nên có chừng mực!” Không để ý tới tay nắm chân đá của cô, anh dùng chất giọng vô cùng từ tính tuyên bố: “Ngày mai anh sẽ làm báo cáo kết hôn!”

Ai với ai hả? Cô nói chia tay anh đòi kết hôn? Cô phát điên rồi, dùng phương thức mãnh liệt nhất tránh thoát sự kiềm chế của anh, đồng thời tàn sát lỗ tai anh: “Anh đi cưới heo đi!” Âm thanh lớn đến mức sắp làm anh bị điếc.

Nghĩ đến khuôn mặt thờ ngây đỏ đến tận mang tai lúc cô phản bác cô không phải con heo nhỏ, anh bị tức đến buồn cười, cánh tay chợt dùng sức nhấc cao, vác cô đang không an phận lên vai giống như một bao cát, trêu tức nói: “Vậy thì càng phải —— Cưới em!”

Xem ra, đối phó với cô gái nhỏ không hề có chút tâm cơ này, anh nhất định phải áp dụng chiến thuật tốc chiến tốc thắng một lần đánh bại, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Ngay sau đó, trong một căn phòng tầng hai nào đó trong khu dành cho người nhà vang lên tiếng ‘Huych-bịch’, không biết là đang ném đồ, hay là. Đang đánh nhau.

Nếu như là ném đồ vật thì vấn đề không lớn. Có câu nói là ‘cái cũ không đi cái mới làm sao tới’, cùng lắm thì sau này bị ai đó mắng là ‘bại gia’ thôi. Chính xác mà nói là ‘Bại quốc’, toàn vật phẩm quân dụng có cần tự mình bỏ tiền ra đâu. Nếu như đánh nhau, thì sự việc tương đối nghiêm trọng. Người nào đó nói yêu thích hòa bình, nhưng không phải lần nào anh cũng giống như Thượng Đế bỏ qua cho sự tùy hứng trẻ con của cô, nhất là khi cô lại dám khiêu khích nói ra câu không cần anh. Còn nữa, có ai không biết anh xuất thân là lính Trinh Sát, năng lực tác chiến tương đối mạnh, cô có thể là đối thủ của anh sao?

Đáp án, rõ ràng rành!

Thế thì, đồng chí nhỏ Mục Khả đáng thương của chúng ta sẽ mặc niệm xin tha? Hay là, lấy cái nòi che lấp lá chắn để bảo vệ cái mông?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ất chủ bài doanh trại trinh sát

Chân trời phía đông còn chưa hừng nắng, cả vùng đất còn ngủ say trong ánh trắng, những người tinh cũng đã mơ hồ nghĩ thấy được trong không khí có mùi thuốc súng nhàn nhạt, bọn họ biết, đó là mùi vị đặc thù của chiến tranh.

Trong trung tâm khu ăn nắp đơn giản, sáu sĩ quan trẻ tuổi đang thành thạo điều khiển dụng cụ điện tử, tiếng dòng điện xèo xèo kéo dài không ngừng.

Hạ Hoảng Huân mặc trang phục huấn luyện, đứng thẳng như cây tùng, nhìn chăm chú vào màn hình giới hạn, thu hết toàn cảnh chiến trường vào trong mắt.

Lúc này, truyền đến tín hiệu cảnh báo: “Nguy hiểm, nguy hiểm, con mồi đã tiến vào điểm phục kích của quân ta.”

Cúi đầu nhìn qua đồng hồ trên cổ tay, trong tiếng tích tắc, trên mặt Hạ Hoảng Huân rõ ràng xẹt qua tia mỉm cười thần bí, giọng nói trầm thấp hùng hậu giống như một làn sóng điện vô hình truyền đến bảy sói đang vận sức chờ phát động, anh tỉnh táo ra lệnh: “Tiểu đội đột kích tấn công toàn diện, không được để lọt dù một con ruồi!”

Rừng núi vốn đang yên tĩnh, trong phút chốc tiếng giết rung trời, lửa đạn trí mạng chẳng chịt quét ngang bầu trời. “Con ruồi” lượn trên tầng trời thấp, tưởng rằng đã tránh được ra-đa, thần không biết quỷ không hay tiến vào doanh trại “Quân địch”, lại không ngờ đã rơi vào giữa mai phục. Trong nháy mắt, ba chiếc máy bay trực thăng vũ trang bị đánh trúng, trong tiếng nổ vang dội, rơi thẳng xuống mặt đất.

Trong khoang điều khiển, ánh mắt Viên Soái vô cùng hải lòng, để nâng cao tầm nhìn, anh nâng ghế lái, tựa đầu ra cửa xe, đồng thời thuận thực xoay cần điều khiển, xe tăng dựa vào vận tốc quay bánh xích chuyển hướng, cố ý giết “Con ruồi” đang bay phía sau trận địa.

Xa trưởng Trần Vệ Đông ở bên trong khoang cảm thấy chợt cao chợt thấp lắc lư, sau đó đột nhiên phản ứng kịp, anh trầm giọng quát: “Mẹ nó, quay đầu về cho tôi.”

Đây là chiến trường, chung quanh ẩn giấu không biết bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần hấp tấp sơ suất một chút là có thể phải trả giá bằng cả tính mạng. Là Tiểu đội trưởng đội xe tăng đột kích, anh không cho phép tổ viên có bất cứ sơ suất nào dù là nhỏ nhất, bởi vì sơ xuất của bất kỳ một thành viên nào đều sẽ ảnh hưởng đến cả chiến cuộc.

Đang chìm trong trạng thái phấn khởi, Viên Soái nghe tiếng quát đó chợt hiểu ra. Người vừa mới học đi đã muốn điều khiển xe tăng này cả người bỗng

chốc đồ mồ hôi lạnh, anh nhanh chóng đóng chặt cửa xe, còn chưa kịp sử dụng súng máy xạ kích bảo vệ mình, xe tăng đã bị quân địch ẩn nấp đánh trúng, ngã lệch vào hố sâu ven đường.

“Thằng nhóc đáng chết!” Trong trung tâm chỉ huy, Dịch Lý Minh bức tức dậm chân.

“Bịt kín toàn bộ kính tiềm vọng phòng lái, nghe theo Xa trưởng chỉ huy đi tiếp.” Hạ Hoàng Huân từ trên màn hình thấy được toàn bộ quá trình, trong đầu anh nhanh chóng hiện lên các loại tình huống có thể xảy ra, ra lệnh vào trong micro: “Pháo cao xạ xếp thành ba hàng đánh bọc qua, trường pháo, nhị pháo thủ chuẩn bị.”

Sai lầm ngoài ý muốn cũng không làm cho con át chủ bài doanh trại rối loạn. Nghe được chỉ thị xong, tổ đột kích nhanh chóng điều chỉnh xếp thành hình chữ S nhanh chóng kiên quyết hướng về chiếc chiến xa của Chiến Nghị. Cùng lúc đó, xe tăng ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó lấy thế ngàn quân dốc toàn bộ lực lượng, giống như muốn nghiền quân địch thành mảnh vụn.

“Quân địch” được gọi là ‘Con ruồi’ kia dĩ nhiên cũng không phải loại dễ bắt nạt, sau khi trúng mai phục trong thời gian cực ngắn đã phản ứng lại, nhanh chóng sắp xếp đội hình chiến thuật, máy bay trực thăng võ trang lao thẳng về phía mặt đất, lập tức cùng đoàn xe tăng tạo thành thế giằng co, dường như cố ý đón mặt mà đánh.

Trên khuôn mặt nghiêm nghị xẹt qua một tia cười lạnh khó thấy, Hạ Hoàng Huân trầm giọng nói: “Tổng hỏa lực tấn công!” Dứt lời, hỏa lực nguy trang thành rừng cây liên xông ra, nhắm ngay máy bay trực thăng võ trang đang bay lượn trên đỉnh đầu, pháo xe tăng cùng súng máy trong nháy mắt đồng loạt khai hỏa.

“Àm”

“Pằng pằng pằng”

Biến hóa tức thì, vền vện chỉ trong nháy mắt.

“Chúng ta bị đánh trúng rồi!” Người điều khiển máy bay trực thăng mở nút khởi động chống đạn xe tăng, kinh ngạc tròn tròn mắt, ngón tay còn chưa kịp dùng sức mà ấn xuống, đã cảm thấy thân máy bay bị hư nặng, bắt đầu nghiêng ngả đảo lộn, sau đó rơi xuống. Không chỉ có mình chiếc máy bay ấy, cùng lúc đó, còn có vài chiếc máy bay trực thăng cũng bị tấn công.

Vì ngăn chặn cùng phản công đạn bọc thép, bộ đội tinh nhuệ biệt danh “Giận dữ” đã an bài hỏa lực hạng nặng từ trước, liền tiên phát chế nhân* bắn ra mấy phát cực kỳ quan trọng, làm nhiều chiếc máy bay trực thăng của quân địch mất đi cơ hội bắn tên lửa về phía xe tăng, chiến thuật đội hình có lợi gần như đã bị hóa giải.

* Tiên Phát Chế Nhân: ra tay trước để dành chiếm ưu thế

Mùi thuốc súng gay mũi làm ý thức chiến đấu của Hách Nghĩa Thành chợt tỉnh, anh dựa lưng vào vách tường cabin, trên mặt lạnh lùng hiện lên tức giận hiem thấy: “Đạn hỏa tiễn chuẩn bị! Bắn!”

“Bùm” mấy tiếng nổ lớn vang lên làm cho người ta cảm thấy đất rung núi chuyển, ngay sau đó khói đặc bốc lên cuộn cuộn.

Đội xe tăng bị tấn công từ trên không, ngổn ngang rối loạn. Dĩ nhiên, thế này coi như may mắn, nếu là chiến tranh súng thật đạn thật, bọn họ sớm đã biến thành một đồng phế liệu.

Đánh trả thành công. Về mặt Hách Nghĩa Thành nghiêm túc, ánh mắt cảnh giác quét xuống mặt đất, điều chỉnh sách lược muốn lấy đội hình hình nón phản công về phía mặt đất. Vì vậy, anh một lần nữa phát ra chỉ thị: “Nâng độ cao, biến đổi đội hình.” Khi chiếc máy bay trực thăng võ trang anh đang ngồi, dưới sự chỉ huy của anh, chậm rãi dẫn đầu nâng độ cao thì lại bị đối thủ nhảy bén nhìn ra sự khác thường.

Hạ Hoàng Huân nhìn chăm chú không rời vào màn hình, đang phân tích là lực lượng nào lại khiến cho “Con ruồi” bị tấn công trong khoảng thời gian ngắn phản ứng nhanh chóng, góc đầu trở lại như vậy. Chợt, anh phát hiện động tĩnh ở chiếc trực thăng phía cuối trong đội hình. Chiếc này bề ngoài không có gì khác thường, nhưng nhìn kỹ lại dù là độ cao bay hay tốc độ cũng đều thể hiện quyết sách chiến lược.

Trong đôi mắt thâm thúy của anh dâng lên ánh sáng sắc bén mà hưng phấn, anh giơ tay chỉ chỉ vào chiếc máy bay trực thăng võ trang ở phía cuối đoàn máy bay đang bị bao vây, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng hiện lên thâm ý khác cười, trầm giọng nói: “Dùng vũ khí phòng không khóa nó.”

Trung tâm chỉ huy di động!

Trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, Dịch Lý Minh thâm hiểu, anh hưng phấn tóm lấy máy truyền tin ra lệnh: “Hỏa lực chú ý, mục tiêu ngay phía trước, độ cao. Tập trung hỏa lực tiêu diệt.”

Mệnh lệnh vừa ra, trong nháy mắt, tiếng nổ kéo dài không ngừng, giao hòa mãnh liệt khiến cuộc chiến này tiến vào giai đoạn gay cấn, đánh thức cả vùng đất ngủ say.

.

Khi mặt trời hừng hực vọt ra khỏi mây mù, dùng ánh sáng ấm áp vuốt ve cả vùng đất, chiến trường cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Trận đối kháng trong thời bình này đã phân thắng bại. Đoàn trinh sát thiết giáp 532 một lần nữa giành chiến thắng, mà trên tường phòng làm việc của Hạ Hoàng Huân đã không còn chỗ treo bất kỳ biểu tượng vinh dự, giấy khen hoặc là cờ thưởng rồi.

Lúc đi tới phòng làm việc Đoàn trưởng, Chính ủy Ninh An Lỗi đã có mặt ở đó.

Đoàn trưởng Lục Trạ Minh xuất thân là người phương Bắc, là người ngay thẳng không câu nệ tiểu tiết. Đối với kết quả đối kháng tương đối hài lòng, ông vừa thấy Hạ Hoàng Huân đi vào liền ha ha cười lớn nói: “Doanh trưởng Hạ lại lập công huân, tên này đặt rất hay.”

Cùng Ninh An Lỗi liếc mắt nhìn nhau, Hạ Hoàng Huân tháo mũ lính đặt trên bàn làm việc, “Ngài cũng đừng nói móc tôi, một năm trước thua trên tay ngài quả thật rất mất mặt.” Anh cũng không quên nhục trước, cho nên trước khi chiến đấu đã khổ công trinh sát từ trên xuống dưới hỏa lực của quân địch, tài tình tránh đối phương phân trinh sát, là mấu chốt của chiến thắng đối kháng lần này.

“Thắng bại là chuyện thường của nhà binh.” Lục Trạ Minh ý bảo anh ngồi xuống, lớn tiếng nói: “Lại nói lúc này, có thể thuận lợi vui vẻ mà thu hồi đất mất trở lại. Cậu còn chưa thấy Sư trưởng Lý đen mặt, so với Bao Thanh Thiên còn hơn một bậc”. Vừa nói vừa phá lên cười, thật đã quên người mặt đen kia chính là cấp trên của mình rồi.

Nghĩ đến vì trận đối kháng này, cả đoàn trinh sát nghẹn gần nổ phổi, nụ cười trên mặt Hạ Hoàng Huân biến mất, anh nghiêm túc nói: “Nếu không phải là Chính ủy chỉ thị đừng ra tay quá độc ác với bọn họ, mặt Sư trưởng Lý chắc chắn càng đen hơn.”

“Dù sao chỉ là đối kháng, đánh giá vẫn là đoàn chúng ta đã toàn thắng, quá lộ liễu không tốt.” Chính ủy chính là Chính ủy, Ninh An Lỗi suy tính tương đối nhiều, dù nói thế nào Sư trưởng Lý cũng là lão thủ trưởng của Đoàn trưởng, dù sao vẫn phải nể mặt mũi của ông ấy.

Lục Trạ Minh không cảm kích: “Quân ông ta khí giới nhiều như vậy, chiến trường không cha con.” Lại nghĩ đến Sư trưởng Lý mặt đen, ông ta cười ha ha nói: “Cùng lắm thì tôi mời ông ta uống Mao Đài (một loại rượu của tỉnh Quý Châu – TQ).” Cười xong rồi, ông chợt nhớ tới cái gì, nói với Hạ Hoàng Huân: “Cậu còn muốn đón người ta à? Tham mưu trưởng Hách cũng bị cậu bắt.” Bọn họ có thể toàn thắng trong trận đối kháng này thật ra đã nằm trong dự liệu, dù sao Đoàn trưởng có thể để cho Hạ Hoàng Huân chỉ huy toàn cục, thì đương nhiên phải rất tin tưởng năng lực của anh, nhưng bắt giữ quan chỉ huy cao nhất của đối thủ, lại nằm ngoài dự đoán.

“Bất cứ đã bắt, tôi thả ra nói lời xin lỗi là được chứ gì?” Nhớ tới lúc đối kháng kết thúc, anh đi nhận “Tù binh”, Hạ Hoàng Huân không thể không cười, nụ cười tự tin mang theo vài phần hài lòng cùng kiêu ngạo trẻ con.

Ngày đó sau khi Hách Nghĩa Thành rời khỏi trung tâm chỉ huy bị vũ khí phòng không khóa chặt, căn bản còn chưa kịp lần tránh đã bị đánh trúng, bị hỏa lực hạng nặng dồn chặt, anh ta đương nhiên trở thành tù binh. Ngồi trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Hạ Hoàng Huân đi tới, anh thông thả ung dung vỗ vỗ bụi đất trên bộ đồ rằn ri, lúc mở miệng âm luật hài hòa có lực, trong giọng nói cất đầu ý vị khiêu khích: “Không hổ là lá con át chủ bài của đội trinh sát, tôi quả thực được mở mang tầm mắt.” Người bị bắt còn kiêu ngạo như vậy quả cũng không nhiều, anh ta là một trong số đó.

So sánh với “Tù binh” nhếch nhác, Hạ Hoàng Huân thật ra thì cũng không tốt hơn bao nhiêu. Trước khi tiến vào trung tâm chỉ huy, anh phải ngồi xổm trong bụi cây mấy giờ, từ đầu tới cuối nhìn lính của anh hoàn thành nhiệm vụ nguy trang bí mật, mồ hôi sớm đã khiến thuốc màu trên mặt anh loang lổ, trên trang phục huấn luyện còn dính nhựa cây màu xanh lá, anh đi ủng quân nhân đi tới, không chút để ý nói về: “Tạm được, tiếp tục phát huy.”

Đây gọi là cao thủ so chiêu, nháy mắt giết kẻ địch vô ảnh vô tung. Chính trị viên Dịch Lý Minh nhìn hai quân nhân trẻ tuổi ngạo khí trước mắt, nén cười quay đầu đi chỉ huy các chiến sĩ an trí các tù binh khác.

Lục Trạ Minh Minh từ trong miệng Dịch Lý Minh biết được chuyện kì lạ giữa Hạ Hoàng Huân và Hách Nghĩa Thành, nghĩ đến hai người từng cùng xuất hiện, để tránh cuộc so tài tỷ võ cuối tháng bọn họ lại gặp nhau, ông ý bảo Ninh An Lỗi đem tài liệu trên bàn làm việc cho Hạ Hoàng Huân xem.

“Có nhiệm vụ mới?” Hạ Hoàng Huân nhận lấy tài liệu lật hai trang “bộ” một phát quăng trở về: “Đây là cho tôi nghỉ phép à? Huấn luyện quân sự sinh viên tùy tiện phái người nào đi mà chả được được? Trung đội trưởng của tôi đi huấn luyện bọn họ cũng ngại lãng phí.” Tài liệu là kế hoạch huấn luyện tân sinh viên đại học C, sai anh dẫn người đi trụ sở huấn luyện tiến hành huấn luyện quân sự trong một tháng.

Sắc mặt Lục Trạ Minh nghiêm túc chất vấn: “Ý của cậu là đại tài tiểu dụng* hả?”

* Đại tài tiểu dụng: không biết trọng nhân tài; không biết người biết của; gáo vàng múc nước giếng bùn; dao trâu mổ gà (dùng người tài không đúng chỗ)

Hạ Hoàng Huân chuyển tới một ánh mắt bất mãn: “Tôi không có nói như vậy.”

Lục Trạ Minh mình đây trở về: “Ý cậu chính là như thế.”

Hạ Hoàng Huân thỏa hiệp: “Đoàn trưởng, tôi mang binh đi tham gia tỷ võ, cũng không phải dẫn bọn họ đi đánh nhau với Hách Nghĩa Thành, ngại việc gì phải khản trương? Tôi cam đoan bảo đảm chất lượng hoàn thành nhiệm vụ, không xung đột chính diện với hắn ta.”

Lục Trạ Minh mình liếc anh một cái: “Cậu đã xung đột rồi đấy thôi, yên tĩnh đi.”

“Đối kháng không xung đột thì gọi gì là đối kháng? Đó không phải hành động thuộc về cá nhân tôi.” Ý là Đoàn trưởng ngại phái tôi đi, không liên quan đến tôi.

Lục Trạ Minh mình đưa ngón tay chỉ vào anh, nghẹn họng, lại tròn mắt nhìn anh nói: “Đây là mệnh lệnh!” Trừ dùng cái này ngăn chặn anh, Đoàn trưởng quả thật có lúc không chinh được sự ngang ngược của anh.

Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức. Hạ Hoảng Huân còn có thể nói gì? Tuy có lúc trình độ sơ suất của anh không thua gì Viên Soái, nhưng không có nghĩa là anh sẽ cãi chỉ thị cấp trên giao cho.

Oán giận nhưng không có chỗ phát, anh nắm tài liệu đứng bật dậy, giọng nói không tốt, hỏi: “Còn chỉ thị gì nữa không?” Bộ dáng kia ngang ngạnh không chịu nổi, Lục Trạ Minh giận đến xoay người sang chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ không nói lời nào.

Ninh An Lỗi thấy thế đi ra hoà giải, ôn hòa vỗ vỗ bả vai Hạ Hoảng Huân: “Mỗi lần huấn luyện quân sự cho sinh viên đều phải cử hành đại hội động viên, trình tự này không thể thiếu, đến lúc đó cậu lộ mặt ra, mượn chuyện này khiến những sinh viên kia hiểu rõ hiểu về quân nhân cùng bộ đội chúng ta. . . .”

“Mở hội chiêu đãi phóng viên là được.” Kiêu ngạo bất tuân tận xương bị kích ra, Hạ Hoảng Huân cầm tài liệu xoay người đi, trong miệng còn nói năng hùng hồn: “Tôi thấy chính là thỏa mãn sự sùng bái mù quáng của bọn học sinh tiểu học thì có!” Đi ra trước cửa phòng làm việc anh xoay người làm quần lễ tiêu chuẩn, tức giận quát lại một lời: “Nếu để cho tôi đi, trong lúc huấn luyện có người nào gục, tôi không chịu trách nhiệm.”

Cái thằng nhóc chết tiệt này! Xoay người lại, cùng Ninh An Lỗi liếc nhau một cái, Lục Trạ Minh cũng không nhịn được cười.

Trở lại trong doanh, Hạ Hoảng Huân đem tài liệu quăng cho Dịch Lý Minh, “Cậu mang binh đi tham gia tỷ võ. Đụng phải binh của Hách Nghĩa Thành, đừng khách khí, cứ đập thẳng tay cho tôi!” Càng nghĩ càng giận, anh phát tiết bằng cách gào lên giống như cách bộ đội trao đổi thông tin, quát nhân viên truyền tin: “Gọi Viên Soái đến đây cho tôi!” Cái tên nhóc chết bầm hành động không nghe chỉ huy! Hấn tướng hấn tên Viên Soái thì chính là tướng quân chác?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Là phúc hay là họa

Tín hiệu đèn vừa ‘phụt’ tắt, nơi đóng quân cũng chìm vào bóng tối, chỉ duy nhất đèn trong phòng làm việc của Doanh trường vẫn còn sáng.

Thấy anh không có ý định đi nghỉ, Dịch Lý Minh lên tiếng nhắc nhở: “Lão Hạ, cậu nên quý trọng thời gian nghỉ ngơi, đừng để đến khi cậu nằm xuống cũng là lúc còi báo phải rời giường.” Thật ra thì Chính trị viên lớn tuổi hơn Hạ Hoảng Huân, nhưng trong quân ngũ vẫn có thói quen xưng hô như vậy, mọi người gặp nhau ai ai cũng gọi là ‘Lão’.

Hạ Hoảng Huân cũng không thèm ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ quân dụng: “Không phải anh đang sợ về nhà muộn, chị dâu sẽ cho một trận chứ?”

Nhắc đến vị nào đó trong nhà, Dịch Lý Minh khẽ cau mày: “Trước kia không có điều kiện để đi theo quân ngũ thì cô ấy cứ đòi cả ngày lẫn đêm, bây giờ có điều kiện được ở cùng nhau thì lại âm ỉ suốt ngày, cậu không nhìn thấy được bộ dáng như có thâm cừu đại hận của cô ấy đâu!”

“Chị dâu cũng không thoải mái gì, vì anh mà bỏ cả chỗ làm tốt đến đây, còn không đủ sao!”

Hạ Hoảng Huân đứng lên rót nước, uống một hớp rồi nói: “Khi không có người quân thì anh lại muốn, lúc có người hầu hạ rồi anh lại không vừa ý. Đừng quên đàn ông độc thân thời nay so với quả phụ còn thảm hơn, tích phúc đi!”

Hạ Hoảng Huân thuộc mẫu người sống trong huấn luyện đặc biệt, vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng không phải là loại liều mạng, ít khi nói về phương diện tình cảm, gia đình, Dịch Lý Minh cảm thấy bất ngờ, cười nói: “Cảm nhận này của cậu cũng rất sâu sắc nha? Sao đây, muốn cưới vợ rồi hả? Đây, thừa nhận đi, là đàn ông ai mà không muốn thế. Cậu nói xem, cậu có phải là đàn ông hay không?”

Hạ Hoảng Huân tiện tay cầm xấp văn kiện trên bàn nện tới, bắt đầu đuổi người: “Không muốn bị phạt thì hãy nghe theo chỉ thị của tôi mà làm, lập tức nghe khẩu lệnh, quay về phía sau, bước đều bước, trở về nhà ——”

Dịch Lý Minh không thèm để tâm, vừa thu dọn tư liệu ở trên bàn vừa không ngừng lải nhải nói: “Tôi cũng không muốn nói đâu, lớn già đầu rồi, thật còn muốn đánh nhau à? Không phải Chính ủy nói giới thiệu bạn gái cho cậu sao, cậu đừng thoái thác nữa. Mấy cô gái nhỏ bây giờ đều thích lăng mạn, có đi xem mắt cũng nên chuẩn bị trước một chút.”

“Tôi chỉ biết chiến thuật. Cái loại nghệ thuật sống như lăng mạn gì đó không có trong cuộc sống của tôi.” Hạ Hoảng Huân ngắt lời Dịch Lý Minh, tiếp tục vùi đầu nghiên cứu bản đồ quân dụng.

“Cậu cứ mạnh miệng đi.” Dịch Lý Minh cũng mặc kệ Doanh trường của anh có bao nhiêu ngang tàng, vươn tay rút tấm bản đồ quân dụng rồi gấp lại nhét vào trong ngăn kéo, “Bản đồ quân dụng dù có đẹp mắt hơn nữa có thể so được với mặt của vợ à? Mùa Đông năm nay không phát đệm sưởi cho cậu nữa, ôm lấy bản đồ mà sưởi ấm đi.”

“Sở anh đúng là thích hợp với chức Chính trị viên, hay cần nhân!” Hạ Hoàng Huân bất chợt đứng lên, dáng vẻ như là sắp đánh người, Dịch Lý Minh sợ tới mức lao thẳng ra cửa, đến khi chạy ra phía ngoài mới dám dõng chất lại: “Đội lúc kết hôn rồi gặp phải khó khăn, tôi xem cậu còn ngồng cuồng đến cỡ nào!”

Trở ngại trong hôn nhân? Hạ Hoàng Huân tức giận đến bật cười. Lo lắng liếc đến tờ danh sách huấn luyện quân sự, anh ngồi xuống tiện tay cầm lên, vừa nhìn vừa nói: “Hai mắt vừa mở đã bận đến tắt đèn, ở đâu ra thời gian rảnh rồi để nói chuyện yêu đương.” Ánh mắt lần lượt lướt qua từng cái tên học sinh đi huấn luyện, anh theo bản năng nhớ tới lần đầu tiên nhận được nhiệm vụ huấn luyện quân sự, khi đó có người hùng hồn già mồm với anh rằng: “Anh dựa vào cái gì dùng tiêu chuẩn quân đội yêu cầu tôi? Anh thích nội vụ sạch sẽ là chuyện của anh, tôi mạn phép thích làm cho nó bừa bộn đấy!” Khi thể đó cùng với sự liều mạng trên sân huấn luyện anh tuyệt đối hiểu được.

“Còn biết thích sạch sẽ hóa nội vụ.” Hạ Hoàng Huân tựa lưng vào trên ghế dựa mỉm cười, tâm tình đang đầy mây đột nhiên chuyển thành quang đãng, cảm thấy việc huấn luyện quân sự lần này tuy rằng không bao hàm kỹ thuật, nhưng vẫn rất thú vị.

Ngay lúc Hạ Hoàng Huân đang điều chỉnh tâm tình, thì trên tầng năm ký túc xá của công chức, giáo viên độc thân đại học C đã tối đen như mực từ lâu, chứng tỏ chủ nhân nơi này đã nghỉ ngơi.

Được bạn tốt Hường Vi ban cho cái tên là “Chúa ngủ”, Mục Khả đang ngủ say bỗng nhiên bị tiếng chuông điện thoại liên tục kéo dài đánh thức. Cô vuốt tay qua cảm lên điện thoại, không đợi đầu bên kia lên tiếng nói chuyện đã trực tiếp quát: “Xin cậu đừng có dùng loại phương thức không dinh dưỡng này gây vò người ta có được không? Cậu có biết bệnh động kinh tùy lúc này thật đáng ghét không hả?” Đây rõ ràng không phải là bị “Quấy rầy” lần đầu.

Hường Vi ở đầu điện thoại bên kia cũng không có bất kỳ một tia áy náy nào: “Sao cậu biết là mình? Còn sớm vậy đã ngủ rồi? Thật là không phụ lòng cái tên ‘Chúa ngủ’ mình đặt cho cậu.”

Ngoại trừ học Tiếng Anh ra, sở thích lớn nhất của Mục Khả chỉ có một từ đó là ngủ. Khi tán gẫu với cô, lúc người ta đang nói rất hăng hái, xoay người lại nhìn lên, cô nhóc nào đó đã ghé đầu lên ghế sofa ngủ thiếp đi, khóe miệng còn mang theo ý cười nhẹ. Hường Vi lúc nào cũng cảm thán: “Chẳng lẽ mình sinh ra là để dỗ cậu ngủ sao?” Từ đó cái tên riêng “Chúa ngủ” được ra đời.

Thích ngủ có tội sao? Mục Khả dùng sức đập đầu xuống gối ngủ biểu lộ sự tức giận, cắn răng nghiêng lợi nói: “Trừ cậu ra còn ai có thể đêm hôm khuya khoắt ân cần thăm hỏi mình?”

“Cậu khoan hãy nóng giận, mình gọi để đặc biệt báo cho cậu biết một tin.” Đối với sự gào thét của cô bạn thân, cô cũng coi như không thấy gì, Hường Vi thần bí nói: “Nghe ba mình nói huấn luyện quân sự cho tân sinh viên kỳ này chỉ đạo viên cũng phải tham gia.”

Cái này mà cũng được coi là tình báo? Mục Khả thật muốn cắn chết cô bạn mình: “Bạn Hường Vi Vi à, xin cậu hãy nói với mình, chỉ đạo viên không tham gia huấn luyện tân sinh kỳ này đi!”

“Cậu đừng ngắt lời, mình còn chưa nói xong đâu. Mình nói tham gia là chỉ cùng tham gia huấn luyện quân sự cùng tân sinh.”

Cùng tham gia huấn luyện quân sự? Đi đều, đứng tư thế quân đội, nội vụ ngăn nắp? Quả thực là sấm sét giữa trời quang!

Con buồn ngủ của Mục Khả toàn bộ tiêu tan, bò dậy ngồi lên: “Nguồn gốc tình báo có thể tin được không?”

“Trong kế hoạch viết rất rất rõ ràng, tuyệt đối có thể tin.”

Mục Khả hoàn toàn tỉnh táo, cô gào to trong điện thoại: “Đã đảo Hiệu trưởng!” Kế hoạch là Hiệu trưởng viết, mà Hiệu trưởng là cha của Hường Vi.

Hường Vi ‘Ha’ một tiếng vui vẻ, “Mình vốn muốn cùng cậu lên vào trụ sở huấn luyện chơi mấy ngày, xem ra có lẽ là không được rồi.”

“Chỉ số IQ của cậu bị âm à?” Mục Khả khinh thường nói: “Chỗ đó có gì chơi? Cậu cảm thấy hứng thú với việc vác 20kg chạy trong sân huấn luyện à? Cậu có khuynh hướng thích bị ngược, hay là uống nước biển nhiều quá nên đầu biến mặn rồi?”

Yêu quân đội có lỗi sao? Đây là sở thích vinh quang cỡ nào chứ. Hường Vi kháng nghị: “Lúc cậu đã kích mình thì đừng lưu loát như vậy được không?” Tính toán nhỏ nhất trong đầu bị đánh cho không còn, cô bắt đầu bàn điều kiện với đồng chí Mục Khả: “Nếu như cậu đồng ý dẫn mình đi nhìn xem Tham mưu trưởng Hách một chút, mình sẽ nói với ba mình không để cậu đi.”

Cô là người không có cốt khí như vậy sao? Cần phải đi cửa sau? Mục Khả kiên cường cự tuyệt dứt khoát: “Nhất định không thể trao đổi!”

“Mục Khả Khả!” Hường Vi tức giận: “Cậu chính là điển hình cho hán tử no không biết lòng hán tử đói, mình chẳng qua chỉ muốn gặp thần tượng mình một lần.”

“Thần tượng có thể tùy tiện gặp à? Hơn nữa cậu gặp cậu ấy còn ít chắc? Mỗi lần cậu út đến thăm mình, không phải mình toàn gọi cậu sao?”

“Cậu ghen à?”

“Không được à?”

“Nhìn lòng dạ hẹp hòi đỏ của cậu giống như eo biển Paraná vậy.”

“Mình thích.”

“.....”

Đánh bại Hường Vi, Mục Khả tiếp tục trùm chăn ngủ.

Ngày hôm sau quả nhiên nhận được thông báo, toàn bộ chỉ đạo viên tất cả các lớp lần này đều phải tham dự hành trình huấn luyện quân sự cho tân sinh. Đồng chí Mục Khả hai mươi hai tuổi, Tiếng Anh trên cấp tám, sau khi tốt nghiệp đại học được giữ lại trường giảng dạy, hiển nhiên nằm trong danh sách đó.

Mục Khả giật dừ, cô quơ lấy quyển sách giáo khoa trên bàn làm việc hung hăng nện nhẹ lên đầu mình mấy cái.

Lúc đang phát tiết, Hách Nghĩa Thành gọi điện thoại đến, không đợi cô lên tiếng, anh trực tiếp căn dặn: “Năm phút sau cháu đến lớn cửa đội lệnh!”

Người này có tật xấu quen thói ra lệnh không biết lúc nào mới có thể bỏ! Mục Khả thật muốn quật chết anh.

Lúc đi đến cổng trường học, xe của Hách Nghĩa Thành dừng ở ven đường, anh quay cửa kính xe xuống, cong môi cười ngoác tay ý bảo cô đi qua.

Hách Nghĩa Thành mặc quân trang không đội mũ, mái tóc vừa mới chỉnh sửa trông anh vô cùng có tinh thần, Mục Khả nghịch ngợm mạnh mẽ bước tới, cô đưa tay sờ sờ đầu anh, bị anh néo vào mặt, “Mục Thần gọi điện thoại cho cậu nói cháu lâu rồi không về nhà, công việc bận rộn như vậy sao? Cậu nhớ khoảng thời gian trước hẳn là cháu đang được nghỉ hè.” Mục Thần là em trai Mục Khả, tên nhóc trời sinh thích làm bản báo cáo nhỏ của cô.

Thì ra là khỏi binh vắn tội. Mục Khả bủi môi, lại nghe anh nói: “Thức ăn căn-tin không tốt hả, sao gầy như vậy?”

“Cậu và Hường Vi quả thực là một đôi trời sinh, mỗi lần gặp mặt đều không thiếu được câu này. Hay là để cháu làm bà mối, hợp hai người lại thành một đôi.”

“Nói bậy bạ gì đó!” Hách Nghĩa Thành nở nụ cười, trong đôi mắt đen như mực lấp lánh tia sáng ấm áp.

“Ngày mai bắt đầu huấn luyện quân sự cho tân sinh? Cháu phải đi theo à?” Thấy Mục Khả gật đầu, anh cau mày: “Để cậu nói với bên đó một tiếng, cháu không cần phải theo hết toàn bộ quá trình, đường huyết cháu thấp, lỡ như ngất xỉu thì làm sao?”

“Cậu coi cháu là Lâm Đại Ngọc à, gió vừa thổi cũng có thể ngã?” Cảm giác được quan tâm lúc nào cũng thật ấm áp, Mục Khả cười, “Loại chuyện huấn luyện quân sự nhỏ nhất này đâu cần làm phiền cậu? Hơn nữa, coi như cháu rèn luyện thân thể thôi.” Đặt tay lên mu bàn tay anh, ra vẻ như muốn véo: “Nếu như cậu thương lượng của sau cho cháu, cháu sẽ một tháng không thèm đề ý tới cậu!” Quả thực không tự nguyện đi huấn luyện quân sự, nhưng cô không muốn có sự ưu đãi đặc biệt.

“Được rồi được rồi, đều tùy cháu.”

Hiểu rõ tính cách của cô, Hách Nghĩa Thành cũng không miễn cưỡng: “Có điều không thể gây phiền phức, nếu để cậu biết được xảy ra vấn đề gì, sẽ không tha cho cháu đâu.” Thấy cô tròn mắt, anh lại trách móc nói: “Tất cả hành động nghe theo chỉ huy! Nếu không huấn luyện viên sẽ giết gà dọa khỉ, cháu hứng chịu.”

“Tốt nhất anh ta đem khi giết hết đi!” Mục Khả cười hi hi, nghĩ đến thời gian trước anh vội vàng chuẩn bị chiến đấu, nên hỏi: “Đội kháng xong rồi? Thu được toàn thắng không?”

Nghĩ đến trận đối kháng đó khiến anh buồn bực, Hách Nghĩa Thành vuốt vuốt mi tâm*: “Thua.”

*Mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày

“Sao có thể!” Mục Khả không tin được, “Đừng gạt cháu chứ, cậu mà thua á?”

“Sao không thể?” Hách Nghĩa Thành giơ tay lên gõ trán cô, “Không chỉ thua, cậu còn trở thành tù binh. Aizzz, cậu nói này, từ khi nào mà cháu bắt đầu quan tâm đến việc này vậy? Lúc cậu thắng chưa bao giờ thấy cháu hỏi một câu, đang đã kích cậu sao?” Nha đầu này từ trước đến giờ không có hứng thú với chuyện quân đội của anh, đã đổi tính từ khi nào vậy?

Mục Khả bị gõ đau, cô rướn người tới đánh anh: “Ai bảo thường ngày cậu chỉ biết lý luận suông, thua cũng xứng đáng.”

“Không biết lớn nhỏ!” Hách Nghĩa Thành cười mắng, vò mái tóc ngắn lộn xộn của cô, thuận tay lấy cái túi lớn ở chỗ ngồi phía sau đưa tới trước ngực cô: “Cho cháu mang theo đến trụ sở huấn luyện đó. Nơi đó ngoại trừ gạo và bánh bao quân dụng ra, cũng không có đồ ăn vặt gì cho cháu mài răng.”

Mục Khả vừa mở túi ra, thấy tất cả đều là những thứ ngày thường thích ăn, cô đẩy cánh tay anh làm nũng: “Biết ngay là chỉ có cậu là tốt nhất, Tham mưu trưởng Hách!”

Trên khuôn mặt điển trai của Hách Nghĩa Thành tràn đầy yêu thương, vuốt vuốt mái tóc ngắn rối bù của cô, anh nói: “Được rồi, trở về đi, cậu còn có việc rồi, có thời gian cậu sẽ đến trụ sở huấn luyện thăm cháu.”

Trụ sở huấn luyện ở vùng ngoại ô, ước chừng một giờ đường xe. Sau khi đến nơi, dưới sự chỉ dẫn của sĩ quan, nhóm thầy trò đi huấn luyện được tiếp đón đi đến doanh trại, Mục Khả thay trang phục rằn ri còn rộng hơn đồ ngủ đi tham gia cổ vũ cho đại hội.

Mười giờ đúng, cửa hông hội trường kết một tiếng được mở ra, một hàng sĩ quan mặc quần trang màu xanh lục đi tới, Trung Tá đi phía sau vô cùng nổi bật trong đám người.

Nhóm nữ sinh có chút xôn xao, ngay cả nữ đồng sự đứng ở bên cạnh cũng bất chấp dè dặt vui sướng, kéo áo Mục Khả luôn miệng nói: “Mau nhìn mau nhìn, Trung Tá kia đẹp trai chết đi được.”

“Đẹp trai thì đẹp trai, cậu kéo quần áo mình làm gì.” Mục Khả nhú đôi mày thanh tú, ánh mắt dõi theo cái người Trung Tá vừa ra sân đã làm mê loạn rất nhiều chị em phái nữ, nhìn thấy người đó yên lặng duy trì tư thế ngồi uy nghiêm.

Đại hội động viên cũng không dài dòng, sĩ quan thay mặt cùng đại biểu nhà trường sau khi phát biểu ý kiến ngắn gọn xong, trực tiếp lược bỏ vài quá trình không cần thiết ở phần sau. Cuối cùng, mười người sĩ quan trẻ tuổi đại biểu xuống đài bắt tay với giáo viên của nhà trường.

Mục Khả là người mới có thời gian làm việc ngắn nhất trẻ tuổi nhất đại học C, cho nên đứng ở sau cùng trong hàng ngũ giáo viên. Mà anh là người phụ trách huấn luyện quân sự lần này, khiêm tốn đi ở phía sau những người sĩ quan huấn luyện khác. Cho nên, tất nhiên bọn họ bắt tay nhau cuối cùng.

Năng lực quan sát nhạy bén của anh khi nhìn vào phía sau thì phát hiện ánh mắt bất thường của cô. Giấy phút bắt tay cô, trên mặt Hạ Hoàng Huân thoáng hiện ý cười như có như không, gió mát đưa giọng nói hùng hậu của anh tiến vào trong tai, cô nghe anh hạ thấp giọng nói: “Làm phiền cô, đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sau lưng có chuyện cũ

Có lẽ do đặc thù nghề nghiệp, âm sắc của anh có vẻ không giống người khác, rất có ý vị trầm thấp từ tính, cứng rắn mà có lực.

Bọn họ nhìn nhau, giống như ánh lửa va chạm đất đèn. Nhưng, anh là người rất có chừng mực. Chỉ tượng trưng nắm lại bàn tay nhỏ bé của cô, sau đó liền buông lỏng ra. Người bên ngoài nhìn vào, cũng chỉ thấy bọn họ tiếp xúc một cách lễ phép. Động tác nhanh chóng khiến Mục Khả luôn nhanh nhẹn nhanh miệng cũng không có cơ hội mở miệng, nhưng, tính tình phản nghịch sâu trong lòng cô bị nụ cười ý vị sâu xa thần bí của anh kích thích phát ra, cô có ý muốn so tài cùng anh.

Mục Khả không quên anh đen mặt lại khiển trách cô, một câu: “Cô có thể đổi tên thành Mục Hữu Lý được đấy. Tôi là huấn luyện viên!” Để cho cô đứng ba giờ ở giữ sân huấn luyện. Đứng tư thế quân đội, thù cũ cô vốn đã quên mất, nhưng giờ lại nhớ đến. Cho nên nói, đắc tội ai chứ đừng nên đắc tội phụ nữ.

Không biết là bị các sĩ quan hiên ngang mạnh mẽ làm kinh sợ, hay là do hành động của Hạ Hoàng Huân quá mức kín đáo, không ai phát hiện ra bất thường giữa hai người họ. Mà chỉ đạo viên lúc trước kéo quần áo Mục Khả – Tô Diễm Âm cả một buổi chiều vẫn chìm trong trạng thái choáng váng, liến thoắng không ngừng biểu đạt ngưỡng mộ với Hạ Hoàng Huân, âm thầm cầu nguyện lớp cô được anh huấn luyện, thậm chí còn bất mãn khi Mục Khả coi như không thấy Hạ Hoàng Huân: “Cậu không cảm thấy đồng chí Trung tá có sự hấp dẫn rất lớn với con gái sao?”

Nhượng mảy, Mục Khả buồn bực. Nghĩ thầm: Hấp dẫn? Cô sẽ sớm lĩnh giáo lực chiến đấu cường hãn của anh ta thôi.

Qua giờ nghỉ trưa, công việc chủ yếu là tìm hiểu thêm về tình hình trong đơn vị bộ đội, thuận tiện làm quen với hoàn cảnh trụ sở huấn luyện và dọn dẹp phòng ốc. Những nội dung này đều là môn huấn luyện bắt buộc phải học, lúc Mục Khả còn là tân sinh cũng đã trải qua.

Đi theo đội ngũ vào một căn nhà, đi tới cửa một gian phòng lớn ở tầng ba, dù là huấn luyện viên trẻ tuổi hay là thầy trò đều cảm thấy không khí trang nghiêm. Trật tự tiến vào, đã có sĩ quan của trụ sở huấn luyện chờ ở bên trong. Nhìn thấy Hạ Hoàng Huân, sĩ quan đáng người khô ngô rõ ràng hơi sùng sốt.

Sự ngoài ý muốn của anh là có nguyên nhân, bởi vì theo chỉ thị lúc trước nhận được, Hạ Hoàng Huân không nên tự mình tới đây. Dù sao chuyện còn con này binh lính dưới tay anh hoàn toàn có thể tự hoàn thành. Cho nên đối với thay đổi tạm thời, lại bị tước mất tư cách tham gia tỷ võ do hành động nhầm lẫn trong lúc đối kháng Viên Soái rất bất mãn, lúc đó anh đánh bạo kháng nghị: “Doanh trưởng, sao anh giành chén cơm của tôi?”

“Cậu có ý kiến à? Giữ lại.” Tiếp theo là lời kịch quen thuộc: “Tôi là Doanh trưởng. Còn dám nói lời nhảm, tôi cho cậu đi nuôi heo.” Anh lại không muốn đi nông trường, vì vậy ngoan ngoãn ngậm miệng.

Binh sĩ đương nhiên không biết đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, nhưng thấy Doanh trưởng, anh lập tức thẳng tắp sống lưng, đứng nghiêm, chào một cái: “Doanh trưởng Hạ.”

Hạ Hoàng Huân giờ tay lên chào theo kiểu nhà binh, ánh mắt của anh rất uy nghiêm, hết sức có lực khiến người kinh sợ, lưu loát nói: “Bắt đầu.”

Chiến sĩ vang dội mà đáp “Rõ”, sau đó quay người về phía các học viên: “Xin chào mọi người. . . .”

Nghe chiến sĩ sục sôi giảng đạo lý, nhìn huy chương rực rỡ trên tường cùng quân kỳ căng ra đỏ như lửa, thầy trò đại học C giống như trở lại thời kì chiến hỏa tràn ngập khói thuốc súng, từ thân đến tâm dường như đều trải qua thử thách của chiến tranh. Mà từ ánh mắt của bọn họ anh có thể nhìn ra được, sự sùng bái của đám học sinh sống trong thời bình này đối với quân nhân đang nhanh chóng tăng lên.

Sau khi làm quen với tình huống ở trụ sở huấn luyện, tất cả sinh viên các lớp được huấn luyện viên cùng chỉ đạo viên mang về nơi đóng quân, đi thăm các chiến sĩ doanh trại. Đi qua hành lang cực kỳ sạch sẽ, tùy ý đẩy một cánh cửa trong đó một, bên trong chính tề làm giáo viên cùng học sinh khiếp sợ.

Giường sắp xếp từ cao đến thấp, ga giường trắng nõn bằng phẳng giống như được là qua, chăn được gấp thành khối đậu phụ, bốn cạnh đều chần chặn, có góc cạnh.

Lần đầu tiên trong đời gần quân nhân như vậy, Tô Diễm Âm không khỏi cảm thán: “Thế này người sao ngủ được chứ!”

Mục Khả nhỏ giọng giễu cợt cô: “Ngủ đứng.” Ánh mắt nhìn thấy Hạ Hoàng Huân đứng ở cửa, cô giống như lơ đãng xoay mặt.

Viên Soái thấy các học viên dường như không tập trung lắm, sắc mặt nghiêm nghị, nói: “Sắp xếp phòng ở là khóa trình cơ bản nhất trong lúc huấn luyện quân sự, hàng ngày huấn luyện viên đều sẽ tiến hành kiểm tra, không đạt tiêu chuẩn, đứng tư thế quân đội!” Quay đầu lại hỏi: “Có ai muốn thử không?”

Tô Diễm Âm to lớn mở miệng: “Huấn luyện viên.”

Viên Soái nhìn về phía cô: “Mời nói.”

Tô Diễm Âm lại quay đầu nói với Hạ Hoàng Huân: “Huấn luyện viên, có thể biểu diễn cho chúng tôi xem một chút được không?”

Viên Soái có chút lúng túng, bọn học sinh lại hưng phấn, cô giáo nói ra lời bọn họ không dám nói, vì vậy, đều xoành xoạch nhìn sang.

Thái độ Hạ Hoàng Huân vẫn rất nghiêm túc, anh hơi nhíu mày, bước thật nhanh tới bên giường, lấy ánh mắt ý bảo Viên Soái tung chăn ra.

Doanh trường chính là Doanh trường, động tác của anh gọn gàng, đầu vào đây, cái chăn lộn xộn rất nhanh biến thành miếng đậu phụ, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt. Mục Khả không nhịn được nhớ tới lời kịch Binh lính đột kích: Bốn phía phẳng phiu, cạnh bát giác, con ruồi bay lên đưa tay vỗ, con muỗi bay qua đưa tay đập!

Mắt Tô Diễm Âm sáng lên, cô dẫn đầu vỗ tay, trong miệng vẫn không quên khích lệ: “Huấn luyện viên, thật lợi hại.”

Hạ Hoàng Huân đứng thẳng người, nói: “Nhớ, trong lúc huấn luyện quân sự, nói chuyện cùng huấn luyện viên trước tiên phải nói ‘báo cáo’.” Nói xong liếc Viên Soái một cái, lui ra bên cạnh.

Viên Soái gọi bốn chiến sĩ ngoài cửa đi vào, phân tổ cho học viên: “Bây giờ bắt đầu phân tổ luyện tập, một giờ sau tiến hành kiểm tra.”

Chuyện gấp chần như vậy đối với người bình thường mà nói hoàn toàn không phải chuyện quan trọng, nhưng đối với quân nhân mà nói, cũng là bài học cực quan trọng, tay nghề của mỗi chiến sĩ cũng cực kỳ thành thạo, thành hình “Miếng đậu phụ” cho dù lớn nhỏ, hình dáng, toàn bộ đều thống nhất tiêu chuẩn, không có nửa điểm khác biệt.

Bọn học sinh lúc bắt đầu hăng hái dâng cao, sau khi gấp đi gấp lại mười mấy lần vẫn không thành hình thì có dấu hiệu ngần ngại. Một giờ học tập bất ngờ đương nhiên không thể làm chơi ăn thật, khi Hạ Hoàng Huân tới kiểm tra, nhìn đồng chần phình ra, sắc mặt có chút nặng nề.

Cau đôi mày rậm, anh trầm giọng nói: “Sau một tháng mọi người chính là lính. Tôi đối với tân binh chỉ có một chữ: luyện!” Dừng một chút, quét qua cái chăn chường mắt, anh tiếp tục: “Cho mọi người một đêm, sáng sớm ngày mai tôi lại kiểm tra, nếu như còn giống bây giờ, tất cả đứng tư thế quân đội.”

“Yêu cầu này cũng quá cao. . . .” Có một giọng nói lướt qua.

Hạ Hoàng Huân hỏi: “Là ai vừa nói?”

Lớp trưởng lớp Mục Khả – Khang Bác trả lời: “Huấn luyện viên, một buổi tối không đủ!” Thấy Hạ Hoàng Huân nhìn cậu không nói lời nào, cậu không biết sai chỗ nào, cho đến khi Mục Khả nói khẽ với cậu hai chữ “Báo cáo” thì cậu mới phản ứng lại, lên giọng nói: “Báo cáo huấn luyện viên, một buổi tối không đủ!”

Hạ Hoàng Huân cúi đầu nhìn qua đồng hồ trên cổ tay, 5 giờ 3 phút, anh hỏi: “Bây giờ cách kiểm tra ngày mai còn 13 giờ 57 phút, tính gấp một lần hết 5 phút, coi như mọi người có thể tiến hành 167 lần.” Nhìn chằm chằm Khang Bác cao gầy, anh nói từng chữ từng câu: “Một khối khăn hệ số là 0, động tác lặp lại 167 lần vẫn không có tiến bộ, như vậy là có vấn đề gì?”

Bị tốc độ tính toán của anh làm kinh sợ, Khang Bác nhất thời không kịp phản ứng.

Thấy học sinh mình bị “Đả kích”, Mục Khả rốt cuộc lên tiếng: “Báo cáo huấn luyện viên.” Nhận được ánh mắt Hạ Hoàng Huân đưa tới, cô hỏi: “Chẳng

lẽ chúng tôi không được ngủ sao?”

“Tôi có nói không để cho mọi người ngủ sao?” Hạ Hoằng Huân hỏi ngược lại, lại nói: “Hiệu quả thao tác này ảnh hưởng trực tiếp đến thời gian mọi người ngủ dài hay ngắn, cho nên, có ngủ hay không, quyền quyết định ở trên tay mọi người.”

Già mồm át lẽ phải thấy nhiều, anh ta tuyệt đối là cực phẩm. Mục Khả chuyển mắt không lên tiếng nữa, cô lĩnh giáo qua kiêu hành xử của anh, nếu như anh không trêu chọc đến cô, cô cũng không muốn “chấp nhặt” cùng anh. Tựa như bắt tay trước lúc, cô thật ra rất muốn cãi lại một câu: “Yên tâm, đó không phải là ánh mắt thâm mền.” cũng cần răng nuốt trở về rồi.

“Nói khó thành công đều là bọn lươn đão.” Lúc mọi người đang trầm mặc, Hạ Hoằng Huân lại bất ngờ nói, ánh mắt nhìn xuống khuôn mặt trẻ tuổi của Khang Bác: “Cho nên không thành, là bởi vì cậu nghĩ nó quá khó khăn.”

1 giây trước, tâm tình Khang bác còn có mâu thuẫn, chợt bị một lời của Hạ Hoằng Huân đánh tỉnh, trong mắt của cậu dâng lên ánh sáng “Kính nể”. Cậu hiểu được, là quân nhân chuyên nghiệp, trong tay bọn họ có điều mục rõ ràng, vậy tuyệt đối không phải bịa ra.

Chút nhạc đệm đi qua, huấn luyện viên đưa các học viên đến chiến đấu ở chiến trường phòng ăn. Làm các cô theo lúc nhanh lúc chậm. Mọi người giọng cao có giọng thấp có hát “Đoàn kết chính là lực lượng”, Hạ Hoằng Huân cảm thấy tựa như con muỗi vo ve, anh thậm chí cho là những học sinh này không có thuốc nào cứu được rồi.

Chờ lớp Mục Khả hát xong, chuẩn bị nghe khẩu lệnh đi đều bước ăn cơm, Hạ Hoằng Huân trầm mặt nói: “50 người hát chẳng bằng một trung đội trưởng của tôi. Hát lại lần nữa!” Cứ như vậy, hát đến lần thứ năm, anh mới để Viên Soái ra khẩu lệnh quay người.

Sau buổi cơm tối, huấn luyện viên đưa các học viên về doanh trại, chỉ đạo viên được mời tới một phòng làm việc đơn, thông báo thời gian rời giường trong lúc tập quân sự, thời gian tập hợp cùng các loại hạng mục huấn luyện. Mục Khả cảm thấy rõ ràng cường độ huấn luyện quân sự năm nay so với bốn năm trước cao hơn rất nhiều, thậm chí ba ngày sau còn an bài kiểm tra tổng hợp tương đương với sinh tồn dã ngoại.

Hách Nghĩa Thành gọi điện thoại tới, Mục Khả đi ra bên ngoài nghe, lúc trở lại bất ngờ gặp Hạ Hoằng Huân ở ngoài sân huấn luyện. Cô nhìn không được, khi anh xoay người thấy cô, bất mãn nói: “Anh định huấn luyện chúng tôi thành bộ đội đặc chủng sao?” Hạng mục khảo hạch rõ ràng chính là khóa mục huấn luyện bộ đội dã chiến, quả thật không thể hiểu được.

Rốt cuộc vẫn thích tranh cãi cùng anh. Hạ Hoằng Huân như có điều suy nghĩ nhìn cô, nói: “Không cần lo lắng, cường độ huấn luyện tôi dùng, mọi người hoàn toàn có thể chịu được.”

“Tiêu chuẩn chịu được là gì?” Mục Khả hỏi ngược lại, trên mặt là vẻ quật cường lại mang một ít khiêu khích, “Thân thể của chúng tôi không thể so với lính của anh! Phương thức huấn luyện không phải người của anh cần bán không dùng được.”

“Lính của tôi cũng không phải trời sinh đã có thể năng vượt qua thử thách, đó là luyện ra được.”

“Ý của anh là chúng tôi thiếu luyện tập?”

“Đúng, luyện tập không đủ.”

“Anh có thể nhân tính hóa một chút được không?”

“Em không phải nói huấn luyện của tôi không phải người sao?” Thấy cô còn muốn cãi lại, sắc mặt Hạ Hoằng Huân nghiêm chỉnh nói:

“Có thời gian ở đây lý luận cùng tôi, không bằng nhanh chóng trở về gấp chăn.” Cát bước lại dừng lại, nhìn chăm chăm vào mặt cô, anh lên tiếng nhắc nhở: “Đừng nói nội vụ* của em là tôi tự mình ‘chỉ đạo’. Tôi ngại mất thể diện!” Giọng nói cứng rắn, nhưng vẻ mặt lại mang theo một tia nhu hòa khó phát hiện.

*Nội vụ: Dọn dẹp phòng

Anh còn dám nói đến nội vụ? Mục Khả trong lúc tức giận nói ra một tràng Tiếng Anh, Hạ Hoằng Huân nghe được, chân cũng không dừng lại, vừa đi vừa nói: “Không hồ xuất thân từ ban ngoại ngữ, em nói tiếng Anh giống như người Mỹ rồi.” Lời còn chưa dứt, bên môi đã hiện lên ý cười khó nén.

Nhìn anh rồi đi thật nhanh, Mục Khả thể độc không gấp chăn thành miếng đậu phụ được sẽ trực tiếp thiêu hủy!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nội vụ gây họa

Tính khí bướng bỉnh của Mục Khả mà nổi lên thì có mười đầu trâu cũng không kéo lại.

Cô vẫn cảm thấy khuyết điểm dọn phòng không ngăn nắp của mình không hề ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng cô lại không muốn mất mặt ở trước mặt đồng nghiệp và học sinh. Có thể đáng người cô không cao, nhưng lòng tự trọng tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém. Hơn nữa, lời Hạ Hoàng Huân nói thật kích thích cô, vì vậy, sau khi từ sân huấn luyện trở về cô đã bắt đầu luyện tập, gấp xếp lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, khiến cho Tô Diễm Âm ở cùng phòng đã cho rằng cô bị ma nhập.

“Mục Khả, chần sắp bị cậu bó rách hết rồi.” Thấy cô vẫn tiếp tục động tác trên tay như không hề nghe thấy, Tô Diễm Âm thở dài, lẩm nhẩm tự nói: “Xem ra, tháng này chúng ta chắc phải bị.”

Mục Khả vẫn không nói lời nào, cô dùng balô đè lên cái chần dày, gấp chần làm ba rồi tiếp tục đè lên, cảm thấy vừa đủ mới gấp đôi cái đã gấp làm ba thành hình vuông, sau đó mới bàn chải đánh răng mới ra thấm nước chà ở góc chần, cuối cùng tỉ mỉ cẩn thận mà vuốt góc chần.

Điện thoại di động ở đầu giường ‘rì rì’ rung lên, Mục Khả đầu đầy mồ hôi thấy là số của em trai Mục Thần, nhận điện thoại sau đó tức giận nói: “Em không lo học tập cho tốt gọi điện thoại làm gì?”

“Ăn thuốc nổ rồi hả bà chị?” Mục Thần cười hắc hắc, giọng nói hơi thô mà trầm, đây là triệu chứng của thời kỳ vỡ giọng, nói: “Trụ sở huấn luyện vui không? Huấn luyện viên có đẹp trai không?”

Trước mắt thoáng hiện ra gương mặt có đủ lực hấp dẫn và mê loạn của Hạ Hoàng Huân, cô khinh thường nói: “Vô cùng đẹp trai! Mặt tròn quốc tế, thông dụng thế giới.”

Mục Thần cười ha ha: “Trình độ tôn trọng người của bà chị em từ trước tới giờ đều vẫn chuyên nghiệp như vậy.”

“Đó là để đối kháng với đứa em trai không trình độ như em. Em có chuyện à? Không có việc gì thì cúp máy đi, chị đang gấp chần đây, sáng mai yêu cầu kiểm tra, nghe nói nếu không đạt yêu cầu sẽ bị phạt đứng ba giờ tư thế quân đội, có thể xảy ra án mạng.”

“Gấp chần?” Mục Thần cười càng thêm kịch liệt hơn, “Bà chị, không phải chị vẫn luôn theo đuổi châm ngôn bừa bộn hóa phòng ở sao?”

“Em là em trai của chị sao? Đồ bỏ đá xuống giếng!” Ngay cả người trong nhà cũng có thể cười nhạo cô, Mục Khả bực tức lên định bụng tính toán nợ với tên nhóc này, cô hỏi: “Tiền em nợ chị khi nào trả?”

Mục Thần không thừa nhận, nghiêm trang hỏi: “Em nợ chị tiền ư?”

“Còn muốn quit nợ! Đợi lần sau chị cầm theo sổ ghi chép để em ký tên lên, xem em còn dám không thừa nhận.” Ai nói Mục Khả hồ đồ ấy nhỉ, một đến cả người là mồ hôi, giận đến choáng đầu hoa mắt còn muốn bảo người ta lần sau ký tên đấy.

Mục Thần cười hắc hắc, nói về chuyện chính: “Buổi chiều thứ sáu em không có lớp, em đi sang đó thăm chị chút, sẵn đưa chị ít đồ ăn ngon.”

Tên nhóc này có dụng ý bất lương, cho rằng cô không biết á, đó là đến thăm cô sao? Mục Khả đúng thật là không hiểu, tại sao bên cạnh cô đều là những chiến sĩ yêu quân nhân thế. Hường Vi này, Tô Diễm Âm này, kể cả đứa em trai nhỏ hơn cô bảy tuổi này cũng thế, còn quyết chí phải thi vào trường quân đội.

Lúc ấy Mục Khả biết ý nghĩ của em trai đã trình trọng góp ý cho nó: “Thấy người ta mặc quân trang đẹp trai. Một chút ý thức bảo vệ quốc gia cũng không có, động cơ đầu quân rất không có ý nghĩa.”

Nghĩ tới những thứ này cô lại buồn bực, dùng uy nghiêm của chị gái khiển trách: “Em tới làm gì? Gây rối não loạn gì hả! Học cho tốt vào, nếu như thành tích kiểm tra tháng giảm xuống, tiền thiếu chị phải lập tức trả lại, còn phải tăng thêm lãi.”

Mục Thần phê bình cô: “Bà chị, chị thật không nhân từ, cho vay nặng lãi là không đúng.”

Mục Khả không muốn tranh cãi với hắn, thấy hắn cũng không có chuyện gì, nên nói: “Em mau đi ngủ đi, thật không biết trong đầu được trang bị là nước hay rom, suốt ngày ham chơi, còn muốn thi vào trường quân đội. Cứ vậy đi, chị còn phải gấp chần đây, mấy thứ chết tiệt này thật khó chơi, ngón tay chị cũng sắp bị hồng rồi.”

Nghe được đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng tút tút, Mục Thần gỡ gỡ tóc, cười hi hi vọng vào trong phòng sách la lên: “Ba, ba có biết chị con đang làm gì không? Chị ấy thế nhưng lại đang gấp chần, là đang gấp chần đó!” Giọng điệu đó giống như Mục Khả lớn chừng này rồi mới lần đầu tiên gấp chần, khiến cho Mục Khải Minh từ trước đến giờ không nói cười tùy tiện cũng không nhận được nở nụ cười.

Sau khi trụ sở huấn luyện tắt đèn Hách Nghĩa Thành gọi điện thoại tới, anh đang ở văn phòng làm dự án, anh hỏi Mục Khả: “Mục Thần nói cháu đang gấp chần, ngày mai phải kiểm tra nội vụ sao?” Đối với thói quen sinh hoạt của Mục Khả anh là người hiểu rõ, trước đó lại có thể quên việc cô dọn phòng từ trước đến giờ không đạt yêu cầu, nếu không phải Mục Thần gọi điện thoại cho anh, anh cũng không nhớ ra được.

Mục Khả vốn đang sờ soạng góc chần, để không ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi, cô cầm điện thoại di động lặng lẽ đi tới ban công, nhỏ giọng oán trách: “Mục Thần đúng là cái tên lẩm chuyên.”

Hách Nghĩa Thành nhẹ giọng cười: “Cháu đừng gấp nữa, cái đó không thể trong một lúc là có thể luyện tập được, để cậu bảo người chuẩn bị thêm cho cháu một cái giường quân bị, đến lúc đó cháu đừng mở ra ngay, ban ngày thi bày ra, buổi tối cất vào cái giường khác.”

Mục Khả phản đối: “Cháu không muốn gian lận. “

Hách Nghĩa Thành khuyên cô: “Không gian lận cháu có thể vượt qua kiểm tra sao? Tháng này cháu muốn mỗi ngày bị dùng cách xử phạt về thể xác à? Nếu không như vậy.”

“Cậu không cần nhiệt tình đã kích cuộc sống cháu. Không phải chỉ là một cái chặn ur, cháu nhất định phải gấp cho ra hình dáng để các người đến nhìn xem một chút.” Mục Khả ngắt lời anh, rón rén đi tới cửa cầu thang nhìn ngó, xác định không có người mới nói: “Lần này cháu sẽ xử lý vụ dọn phòng đạt được thành quả trở về biểu diễn cho cậu xem. Được rồi, cháu phải đi vào ngủ đây, nếu như bị huấn luyện viên phát hiện tắt đèn rồi mà cháu còn quanh quẩn khắp nơi là không tuân theo kỷ luật đó.”

Thấy cô muốn cúp điện thoại, Hách Nghĩa Thành vội gọi cô: “Khả Khả?”

Mục Khả “Hả?” Một tiếng, mới vừa nói xong sợ không tuân theo kỷ luật, cô lại bắt đầu lặng lẽ đi chuyển xuống lầu.

Hách Nghĩa Thành đương nhiên không biết hành động của cô, không yên tâm dặn dò: “Không cần cật mạnh, có chuyện gọi điện thoại cho cậu.” Biết rõ đặc điểm cô là tốt khoe xấu che, anh lại nói: “Cậu sẽ gọi điện đến trụ sở huấn luyện bất cứ lúc nào để hỏi thăm tình hình của cháu.”

“Biết rồi. Chỉ là huấn luyện quân sự chẳng lẽ sẽ huấn chết cái mạng nhỏ của cháu à? Cũng không phải là chưa từng bị huấn luyện. Có phải cậu cùng lão chính ủy ở chung hay không hả, sao càng ngày càng nhiều lời thế.”

Bản tính Mục Khả hiếu động, đến trụ sở huấn luyện cũng đồng nghĩa với mất đi tự do, mới có 1 ngày, cô đã bị ngột ngạt đến kinh khủng. Cuộc điện thoại của Hách Nghĩa Thành lại quấy nhiễu khiến cô không còn thấy buồn ngủ, cô dứt khoát lặn mò đi xuống lầu, định ra bên ngoài đi tản bộ. Không ngờ, lại ngoài ý muốn thấy đang có người chạy vòng trong sân huấn luyện trống trải.

Nương theo bóng đêm, cô rón ra rón rén đi về phía sân huấn luyện, đến gần một chút mới thấy rõ là huấn luyện viên Viên Soái. Cô nín thở, rất sợ bị phát hiện, lặng lẽ ở trong lòng đếm: “Một vòng, hai vòng.” Chạy đúng mười vòng, sau đó, anh ta dừng lại, đứng nghiêm bất động ở giữa trung tâm sân huấn luyện, tư thế hành quân đứng vô cùng đúng chuẩn.

“Có phải bị Hạ Hoảng Huân huấn luyện đến điên rồi hay không? Hay là lính dưới quyền anh ta vốn cũng không bình thường.” Mục Khả đang lăm lăm lầu bầu, lại thoáng nhìn thấy một bóng dáng tự phụ quen thuộc từ trong nhà đi ra, đi thẳng về hướng Viên Soái. Nhịp bước đi anh ta hẳn là 75 centimet. Mục Khả nhớ Hách Nghĩa Thành từng nói với cô, quân nhân bất kể là đi đều hay là đi nghiêm, đều là tiêu chuẩn này. Lúc đó cô còn trách bước chân anh quá lớn, tản bộ mà đi như gió.

Hạ Hoảng Huân đi tới trước mặt Viên Soái đứng lại, im lặng không lên tiếng. Mục Khả nhìn bóng lưng cao lớn của anh cảm thấy có chút lạnh. Cô đoán Viên Soái hẳn là phạm vào lỗi gì đó mới bị phạt, cô có phần đồng tình với anh.

Đại khái qua năm phút đồng hồ, Hạ Hoảng Huân rút cuộc mở miệng, anh trầm giọng chất vấn: “Cậu ngày đầu tiên vào quân đội sao? Tín hiệu đèn tắt rồi còn làm cái gì? Loại bỏ tư cách luận võ của cậu không phục phải hay không? Hay ý kiến chuyện tôi đề cậu đến huấn luyện quân sự?”

Mắt Viên Soái nhìn thẳng, cũng không nói một lời.

“Nói!”

“Báo cáo Doanh trưởng, không phải!”

“Cậu có mâu thuẫn với tôi?” Hạ Hoảng Huân ngắn gọn hỏi lại, tiếp tục nói: “Cậu là lính Trinh Sát, nhưng chẳng có chút triển vọng nào cả. Có thời gian rảnh rồi sao không suy nghĩ lại làm thể nào để cao lực chiến đấu của bản thân mình, theo kịp tôi?”

Đôi mắt Viên Soái chớp chớp, vẫn không nói.

Mở ra tờ giấy nắm chặt trong tay, Hạ Hoảng Huân đọc lên: “Lão Tướng Xuất Mã cam thu hoạch lúc 11 giờ 45 phút, Bạng Viên cò nuôi súc vật thu hoạch lúc 11 giờ 56 phút, Nông Bản Đa Tình hoa hồng thu hoạch lúc 12 giờ 3 phút, Trôi chiều Đẹp Vô Hạn nho thu hoạch.”

Tờ giấy bị nặng nề ném lên mặt Viên Soái, anh khiển trách: “Nhìn đi, cậu nói xem ghi lại những thứ vớ vẩn này làm gì? Ai cho phép cậu đem máy vi tính đến? Rất thích lao động phải không? Nếu lúc huấn luyện mà cậu để tâm được như vậy thì Địa Cầu cũng được cứu rồi.” Câu cuối cùng gần như là rống lên, đủ thấy mức độ tức giận của anh.

Thì ra là đồng chí Viên Soái sau khi tắt đèn không ngủ được, ôm laptop lên mạng trộm đồ ăn bị bắt được tại trận.

Mục Khả núp ở phía xa hoàn toàn đã quên mình cũng đang không tuân theo kỷ luật, thậm chí còn nghe lén, nghĩ đến huấn luyện viên ban ngày nghiêm nghị, một quân nhân cứng nhắc mà cũng chơi trò chơi nông trại trên QQ trộm đồ ăn, còn “chuyên nghiệp” ghi hết lại thời gian cây nhà hang xóm chín, có chọt nhìn không được, sắc cười lên tiếng.

Nghe được tiếng cười, Hạ Hoảng Huân trầm mặt xoay người nhìn sang, quát lên: “Ai ở đó?”

Chương 6: Đồng minh ra đời

Nghe được giọng nói trầm thấp của Hạ Hoằng Huân, tiếng cười của Mục Khả đột nhiên ngừng, cô ý thức được cảm giác nguy hiểm đang tiến gần về mình, cô không kịp suy nghĩ nhiều xoay người muốn chạy. Nhưng, bước được nửa bước lại thu về. Bằng trực giác, cô cho là tội của cô không đáng chết, bây giờ mà chạy tuyệt đối không phải hành động sáng suốt, cho nên, lại từ từ xoay người lại.

Thân là lá bài chủ chốt, Doanh trưởng doanh trại trinh sát, Hạ Hoằng Huân không chỉ thấy rõ năng lực của người khác, ngay cả thị lực cũng rất tốt, lúc anh xoay người đã nhìn thấy Mục Khả ở bên này, hơn nữa sân huấn luyện không có nơi nào để trốn, cho nên, người mặc T shirt rộng thùng thình cùng quần jean ngắn – Mục Khả đã bị phát hiện, cách anh chưa đầy trăm mét.

Hạ Hoằng Huân nhìn thấy là cô, mày rậm theo bản năng nhú lại, cắn răng, trầm giọng nói: “Tới đây!”

Viên Soái thừa dịp anh xoay người cũng nghiêng đầu nhìn sang, cũng nhận ra là chỉ đạo viên đại học C, nhìn cô cúi gằm đầu “Quần áo không chỉnh tề” đứng cách đó không xa, anh phải nhịn cười hết sức khô cứng, căn bản không biết là bởi vì mình chịu phạt mới “Liên lụy” đến đồng chí Mục Khả nhà người ta.

Mục Khả do dự đại khái khoảng ba giây, sau đó từ từ từng bước đi qua, dừng lại trước mặt Hạ Hoằng Huân, cúi đầu nhìn dép lê dưới chân không nói lời nào, nghĩ thầm không đáp trả chắc sẽ không bị phạt quá nặng chứ? Xem ra phạm sai lầm là chuyện thường như cơm bữa, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Bộ dáng của cô rất giống đứa bé làm sai, cùng bộ dạng không biết sửa sai bốn năm trước khác nhau một trời một vực. Sắc mặt Hạ Hoằng Huân hơi hòa hoãn, nhưng giọng nói vẫn nghiêm nghị như cũ, anh hỏi: “Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Không nói vòng vèo. Mục Khả hiểu. Vì vậy, cô gật đầu một cái.

Anh lại hỏi: “Tại sao không ngủ?”

Mục Khả ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Viên Soái nín cười nhìn cô, cô nháy mắt, thanh thúy đáp: “Bảo cáo huấn luyện viên, bị giọng nói oang oang của anh đánh thức.” Xem ra rất có năng lực tiềm ẩn, nói dối không cần nhấp.

Thật đúng là hợp tình hợp lý. Viên Soái nhìn không được phì cười. Nhận được ánh mắt cảnh cáo Hạ Hoằng Huân đưa tới, anh lại vội vàng nghẹn trở về.

“Giọng của tôi lớn hơn cả còi báo rời giường sao?” Hạ Hoằng Huân nhìn chằm chằm mái tóc rối bời của cô, nhớ lại lúc huấn luyện quân sự bốn năm trước cô cũng từng mang nguyên mái tóc rối bù xù như vậy từ trong doanh phòng ra ngoài, bởi vì còi báo rời giường cũng không thể đánh thức cô, thân là huấn luyện viên chính anh đập cửa xách cô từ trên giường xuống. Nếu như anh nhớ không lầm, trong một tháng huấn luyện quân sự cô tổng cộng tới trễ mười sáu lần, chia đều hai ngày một lần.

Thấy mắt cô đảo quanh, anh hỏi tiếp: “Tại sao không nói gì?”

“Bảo cáo huấn luyện viên, không có ý kiến.” Nhắc tới còi rời giường Mục Khả lại thấy xấu hổ, đương nhiên cũng nhớ lại tình cảnh cô suýt chút nữa bị anh xách từ trong chăn ra ngoài, suy nghĩ một chút, cô lấy giọng điệu thương lượng nói: “Không ngủ được mới ra ngoài đi dạo một chút, tôi nhận phạt là được. Lại đứng tư thế quân đội sao? Hay là chạy bộ? Chạy mười vòng giống anh ta tôi không chịu nổi, vậy thì tôi chạy một vòng được không? Theo ghi lại thì trước kia anh phạt tôi dài nhất là đứng ba giờ, tôi nay phải đứng lâu như vậy sao? Vậy sẽ đứng tới rạng sáng, vậy chẳng lẽ tôi không được ngủ. . . .”

Còn dám nói năng hùng hồn, thao thao bất tuyệt, cùng anh cò kè mặc cả? So với lúc bắt tại trận Viên Soái trộm đồ ăn, Hạ Hoằng Huân càng cảm thấy sâu sắc hơn.

“Câm miệng. Nghe khẩu lệnh.”

Cắt đứt lời cô, anh trực tiếp ra lệnh: “Đứng sau — quay —, chạy bộ — chạy —”

Có cần năng suất đến mức đó không. Mục Khả ai oán, lại không thể không nghe khẩu lệnh đập dép chạy dọc theo sân huấn luyện. Mà Doanh trưởng Hạ — đồng chí Hoằng Huân không nhanh không chậm theo sát phía sau cô, giống như giám sát viên vậy, hại cô cũng không dám thừa nước đục thả câu ăn gian vài vòng. Chỉ là, giác ngộ của cô nhất định không thể so với Viên Soái, dù nói thế nào, cô vẫn chỉ là thường dân tính tổ chức kỷ cương tương đối mờ nhạt, quan niệm kỷ luật lỏng lẻo. Cho nên, cô lấy tốc độ tản bộ yên lặng đối kháng đồng chí Doanh trưởng dùng cách hành xác để xử phạt. Liên tạo thành hình ảnh như này: cô “Chạy” phía trước, anh đi ở phía sau, như vậy có thể thấy được, tốc độ của cô kinh người đến cỡ nào.

Cứ đi tiếp như vậy nửa vòng, Hạ Hoằng Huân thật sự không chịu nổi tốc độ có thể so với con rùa nhỏ của cô, vì vậy anh vừa điều chỉnh tư thế chạy, vừa nói với cô: “Theo không kịp tôi, chạy thêm chạy ba vòng.”

“Không phải chứ? Bước chân anh dài như vậy sao tôi theo kịp?” Mục Khả mỉm cười, dáng vẻ có chút đáng thương.

Nghe cô cúi đầu oán trách, Hạ Hoàng Huân cong cong khóe môi.

Thấy anh không để ý tới cô đã chạy được một khoảng, lại nghĩ đến mình là người mắc lỗi trước, Mục Khả vội vàng đuổi theo, miệng vẫn còn liến thoắng không ngừng: “Tại sao anh cứ thích phạt người như vậy? Mất nhắm mắt mở không được sao? Cũng không phải vấn đề mang tính nguyên tắc. Hay là anh đặc biệt thích chạy bộ?”

Chạy một lát, cô thở không ra hơi nói tiếp: “Nói chuyện với anh đó, anh có thể đáp một câu không hả? Lên Doanh trường rồi nên biết cách làm cao sao? Anh cho rằng không để ý tới người khác tỏ vẻ anh rất cool à? Có bản lĩnh anh hủy cả khuôn mặt giống như Cao Thành, đấy mới gọi là cool. Đây, sao anh chạy nhanh như vậy chứ, không phải khảo hạch cũng không phải đánh trận, muốn tôi mệt chết à.” Mà người bị kháng nghị vẫn không nói một lời.

Gió đêm xào xạc, bị phạt đứng tư thế quân đội – Viên Soái liền nhìn thấy một màn như vậy, Doanh trường của anh dẫn một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp chạy vòng trong sân huấn luyện. Nhưng quá đáng tiếc là anh nghe không thấy bọn họ đang nói cái gì.

Sau, Mục Khả rất bị thảm cùng Viên Soái đứng tư thế quân đội. Nhưng nghiêm chỉnh mà nói cũng không phải bị phạt, chỉ là vừa dừng lại di động của Hạ Hoàng Huân đã vang lên, còn chưa kịp phát hiệu lệnh mà thôi.

Hạ Hoàng Huân đứng ở chỗ xa nghe điện thoại, Mục Khả cùng Viên Soái đứng mặt đối mặt, ban đầu hai người cũng giả bộ tương đối nghiêm túc, không ai nhìn ai, sau càng đứng càng thấy buồn cười, đột nhiên phá lên cười.

Viên Soái cảnh giác nhìn về phía Hạ Hoàng Huân bên kia, xác định anh không phát hiện, mới nói với Mục Khả: “Nếu không biết trước, quả thật không nhìn ra cô là chỉ đạo viên.”

“Tôi không giống chỉ đạo viên sao?” Mục Khả kiêu ngạo nói: “Về sau học trò của tôi sẽ tung hoành khắp thế giới.”

Khuôn mặt ngây thơ, đôi mắt trong suốt, nụ cười ngọt ngào, nhìn thế nào cũng giống một đứa trẻ.

Viên Soái nhìn khuôn mặt tươi cười cô, nhỏ giọng nói: “Doanh trường của chúng tôi thường nói lính của anh trải khắp toàn Trung Quốc.”

Mục Khả cười khanh khách, buồn bực vì bị phạt bay sạch, đá đá đôi chân chạy đến ê ẩm, hỏi anh: “Anh cũng chơi nông trại à?”

“Thỉnh thoảng có chơi.” Viên Soái nhướn mày: “Vừa mới mở trang web ra liền bị Doanh trường phát hiện.”

“Tôi cũng vậy, vậy thì chúng ta thêm bạn đi, cấp bậc của tôi rất cao.”

“Được, trở về tôi sẽ thêm bạn. Tôi vừa mới chơi không bao lâu, lại không thể online thường xuyên, không đi ăn trộm được, nên không thể nhớ kỹ thời gian.”

“Tôi cũng hay ghi lại.”

“Ha ha, thì ra cô ghi lại à.” Viên Soái cười, nhìn khuôn mặt trẻ con tươi cười, cảm thấy cô rất hợp với trò chơi này.

“Đánh giấc đều là binh mã chưa động, lương thảo đi đâu, muốn trộm đồ đương nhiên cũng không thể lộ là rồi.” Nhắc tới trò chơi, Mục Khả thao thao bất tuyệt, hàn huyền đôi câu cô lại hỏi: “Anh ta bình thường huấn luyện các anh rất nghiêm phải không? Tôi là nói Doanh trường của anh đó. Anh có phải rất sợ anh ta đúng không?”

“Lính trinh sát cũng không phải đùa, có thể không nghiêm à.” Viên Soái đứng thẳng, anh nói: “Tôi không sợ anh ấy. Doanh trường của chúng tôi là cao thủ của cao thủ, quán quân giải đấu võ lính trinh sát toàn năng, tất cả mọi người trong doanh đều rất phục anh ấy.”

Mục Khả kinh ngạc: “Anh ta lợi hại vậy sao?”

“Đương nhiên là lợi hại.” Giọng điệu Viên Soái đặc biệt kiên định, sau đó đắc ý vênh vao nói: “Mấy ngày trước, doanh chúng tôi dưới sự chỉ huy của anh ấy thắng một cuộc đối kháng, bắt giữ quan chỉ huy của ‘quân địch’, còn là một Tham mưu trưởng đấy.”

“Trở về chép ba lần quy tắc giữ bí mật. Bây giờ, lập tức.” Hạ Hoàng Huân không biết đã trở lại từ lúc nào, giọng nói trầm thấp Viên Soái hoảng sợ thiếu chút nữa đứng không vững, bất chấp tặng cho Mục Khả một ánh mắt ai oán, anh đáp vang dội “Rõ”, sau đó tự giác đi đều bước về doanh trại huấn luyện viên chép quy tắc.

Sau khi Viên Soái rời đi Hạ Hoàng Huân không nói gì, anh chỉ lẳng lặng đứng ở giữa sân huấn luyện, cho đến nửa giờ sau, mới hạ khẩu lệnh để Mục Khả đi về nghỉ.

Đưa cô lên lầu, anh nói: “Tận dụng thời gian nghỉ ngơi, không nên chạy loạn.” Liếc nhìn áo T shirt rộng thùng thình của cô, bổ sung: “Không ngủ được cũng phải ngủ, đây là mệnh lệnh.”

Thì ra là Hách Nghĩa Thành bị anh bắt làm tù binh. Mục Khả mang theo ý nghĩ này, rất nhanh liền ôm chăn ngủ thiếp đi, trong giấc mộng, cảnh tượng

trong mơ rất quen tựa như chính cô từng trải qua, biển rộng xanh thăm, ánh mặt trời chói chang, cùng với khuôn mặt tươi cười ấm áp.

Mẹ mỉm cười nửa ngồi ở chỗ không xa giang hai cánh tay, gió biển mang theo tiếng nói nhu hòa ngọt ngào của bà vào trong tai Mục Khả nhỏ, bà nói: “Khả Khả, đến chỗ mẹ, mau lên.”

Mục Khả nhỏ cái hiểu cái không vỗ tay cười khanh khách, rồi thân thể mập mập nhỏ bé của cô lao đảo thất tha thất thểu muốn chạy đến, kết quả chân phải đập vào chân trái, lập tức ngã nhào trên bờ cát, trên trán cùng chóp mũi không biết sao còn dính một chút hạt cát, đáng vẻ có chút buồn cười. Cô gái nhỏ không khóc, chỉ mím miệng đáng thương đưa cánh tay nhỏ mập mập về phía mẹ, trong miệng bập bẹ làm nũng: “Mẹ, ôm.”

Lúc được ôm lấy, cô lấy gương mặt mịn màng cọ vào cổ của mẹ, thuận tiện hôn một cái. Thấy khuôn mặt xinh đẹp của mẹ lưu lại dấu nước miếng, cái miệng nhỏ còn chưa mọc răng toét cười không ngừng.

Khuôn mặt nhớ nhung đã lâu, hơi thở quen thuộc, còn có cái ôm trong lúc ngủ say, chân thật đến nỗi khiến Mục Khả trong giấc mộng cũng cong khóe môi cười, nụ cười yên tĩnh mà dịu dàng.

Sáng ngày thứ hai, kiểm tra phòng ở cũng không đáng sợ như Mục Khả tưởng tượng.

Hạ Hoảng Huân chỉ nhìn thoáng qua mép giường cô đứng, nói một câu “Không giống miếng đậu phụ.” Sau đó giữ chân của cô ra, tự tay gấp lại cho cô lần nữa, góc cạnh đặc biệt cẩn thận, cuối cùng ôn hoà nói một câu: “Về sau dựa theo đó mà gấp.”

Thật lâu về sau Mục Khả mới biết đánh giá thực sự của Hạ Hoảng Huân đối với ‘miếng đậu phụ’ của cô, Viên Soái nói cho cô, sau khi rời khỏi phòng cô Doanh trưởng cau mày nói: “Thật không biết đang làm gì, gấp giống hành lý dân công.”

Dường như nhìn thấu ý nghĩ của học sinh, cảm thấy anh có chút khác thường, rõ ràng dễ nói chuyện hơn so với hôm qua, kiểm tra hết phòng ở Hạ Hoảng Huân nói: “Tôi không yêu cầu mọi người trong một đêm đạt được tiêu chuẩn của tôi, nhưng tôi cần thấy tiến bộ mỗi ngày của mọi người.”

Nghe vậy, nhóm thầy trò cũng thờ phào nhẹ nhõm, lúc này mới phản ứng kịp, ngày hôm qua anh nói là “Nếu kiểm tra lại mà còn như bây giờ, tất cả đứng tư thế quân đội ba giờ” nói cách khác chỉ cần tiến bộ, thì sẽ không bị phạt.

“Đồng chí Trung tá quả nhiên có trình độ.” Tô Diễm Âm cảm thán, ánh mắt lại đang sáng lên.

Đối với cách anh nghiền ngẫm từng chữ một, Mục Khả đánh giá: “Anh ta nhất định là tốt nghiệp hệ tiếng Trung trường quân đội.”

Hệ tiếng Trung trường quân đội? Mọi người ở đây nghe lý giải độc đáo của cô giáo Mục mà như thấy bom rơi, bao gồm Viên Soái vừa phải chép phạt quy tắc giữ bí mật đến hoa mắt. Anh đối với Mục Khả dựng thẳng ngón tay cái, sau đó chỉnh lại sắc mặt cố làm vẻ nghiêm túc đi kiểm tra học viên khác.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bịa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mời phối hợp một chút

“Nghiêm! ——” Cùng với khẩu lệnh âm lượng không cao nhưng đầy đủ sức lực, giữa sân huấn luyện rộng lớn truyền đến tiếng vang ‘bộp’, trong nháy mắt hóa động tác mười người sĩ quan đã thành một thể, khí thế như núi. Trước mặt bọn họ, Hạ Hoảng Huân mặc đồ rằn ri đang phát biểu.

Làn da rám nắng gợi cảm, ánh mắt thâm thúy, sống mũi thẳng tắp, đôi môi đầy đặn, tạo nên hình dáng rõ ràng, đường cong thân thể cường tráng xứng với vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, khiến cho cả người anh vừa nhìn qua liền bộc lộ hết khí phách quân nhân.

Mục Khả đứng ở trong đội ngũ chỉ đạo viên, nghe được khẩu lệnh “Giải tán” trầm mạnh, thì cô vội vàng đứng nghiêm ngay ngắn, nhìn mười người huấn luyện viên điều chỉnh thế đứng, đi về phía phòng phụ trách, còn Hạ Hoảng Huân lại đi về phía bên cô, bước chân anh vững vàng, thân hình cao lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Mục Khả thể hiện rõ sự đau khổ, thờ dài, nghĩ thầm đúng thật là ghét của nào trời trao của đó. Lấy danh hiệu vua chiến trường, Doanh trưởng doanh trại trình sát có thể đoán được cường độ anh dùng để huấn luyện binh sinh, tùy tiện lôi ra một môn cũng có thể dễ dàng cho tất cả bọn họ gục hết. Chẳng hạn như anh ta am hiểu nhất, là bắt bọn họ đứng tư thế quân đội dưới ánh mặt trời, bài tập huấn luyện quân sự bắt buộc này sẽ khiến cho bọn họ hết sức, vô cùng, cực kỳ, quá ăn không tiêu.

Tân sinh đi huấn luyện lần này vốn có 16 lớp, tham gia đại hội động viên lại được hợp thành mười đội ngũ hình vuông, mặc khác, bao gồm cả Mục Khả, có 16 chỉ đạo viên rất may mắn cũng rất bất hạnh do Hạ Hoảng Huân trực tiếp huấn luyện. Dĩ nhiên, không ai biết, lời chỉ đạo viên đi huấn luyện riêng lẻ là điều chỉnh bây giờ mới xuất hiện.

Huấn luyện thật hết sức khô khan, môn học đơn giản chính là nghỉ, đứng nghiêm, tư thế quân đội, đi đều bước, đi nghiêm, không có gì đa dạng có thể đổi mới. Đối với Mục Khả trời sinh tính hiếu động mà nói, trò chơi huấn luyện quân sự này thật có thể ép cô đến điên. Mấy ngày trôi qua, cô đã từ ‘Con thỏ

nhỏ' linh hoạt biến thành cả nhiệm sương ỉu xiu.

Khi tín hiệu rời giường vang dội vang lên, lần lượt truyền đến tiếng khẩu lệnh 1-2-3-4 cùng tiếng quân ca hùng hực phát ra, Mục Khả vốn còn đang ngủ say giống như phản xạ có điều kiện từ trên giường bật ngồi dậy, đau khổ kêu lên “Ồ!” rồi mới ngã xuống. Bình thường cô ít vận động, sau khi đi nghiêm mấy ngày cả người mệt rã rồi, tay chân vừa mỏi như lại vừa đau, căn bản không nghe theo điều khiển. Cô dựa vào trên giường không thể động đây, thật muốn cứ như vậy nằm ngay đơ một ngày.

“Tinh thần thủ lĩnh bọn họ cũng thật là sung mãn.” Tô Diễm Âm buồn ngủ mông lung cũng tỉnh, cô rên hừ hừ nằm lý ở trên giường ôm gối đau thương hô: “Trung tá đẹp trai đi nữa cũng không thể hóa giải sự đau đớn của mình vào giờ phút này.”

Nơi đóng quân được thiết kế là mỗi phòng ở tám người, nhưng cao thấp chỉ có bốn giường, nhưng bởi vì học viên đi huấn luyện cũng không đủ số tám người, cuối cùng dư ra Mục Khả cùng Tô Diễm Âm như tù binh được hưởng thụ ưu đãi, căn phòng này chỉ có hai người các cô ở.

Không có nhiều thời gian để các cô oán trách, giọng nói của huấn luyện viên đi từ ngoài truyền vào: “Động tác nhanh lên một chút, lập tức ra thao trường.”

Không để ý cả người mệt mỏi đau nhức bò dậy, bằng tốc độ nhanh nhất xử lý xong bản thân rồi gấp chăn, lúc vọt tới sân huấn luyện thì huấn luyện viên đã đứng ở trước mặt đội ngũ chỉ đạo viên hình vuông.

Vốn không vừa mắt với thành tích “Đệ Nhất” hàng ngày của cô, về mặt Hạ Hoàng Huân nghiêm túc, cúi đầu nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay, xác định không có ai đến trễ sau đó bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ, muốn dẫn các cô tiến hành chạy bộ sáng sớm. Mệnh lệnh chạy bộ vẫn chưa truyền xong, đã thấy Mục Khả đứng ở hàng đầu xông ra ngoài.

Thanh âm hùng hậu theo sát vang lên, Mục Khả chạy ra khỏi đội ngũ nghe được Hạ Hoàng Huân truyền khẩu lệnh “Đứng nghiêm!”

Cô dừng lại mới phát hiện có cái gì không đúng, mà chỉ đạo viên khác đứng nguyên tại chỗ ở phía sau không nhúc nhích đã cười đến ngửa tới ngửa lui. Quay đầu nhìn về phía Hạ Hoàng Huân, anh ta đang cười như không cười, giận như không giận nhìn cô. Thì ra là, chữ khẩu lệnh trong miệng anh ta còn chưa hô ra ngoài, cô nghe được hai chữ chạy bộ liền xông ra ngoài, tốc độ còn có chút nhanh.

Nhìn dáng vẻ mê mang của cô, Hạ Hoàng Huân cũng sắp nhìn không nổi cười, giọng nói lúc mở miệng có vẻ có chút bất đắc dĩ: “Nghĩ gì đó? Còn chưa tỉnh ngủ?”

“Việc ấy.” Mục Khả lúng túng miệng cũng vụng về, không biết trả lời như thế nào.

“Tập trung tinh thần.” Hạ Hoàng Huân đứng lúc mở miệng, truyền lệnh xuống: “Đứng vào hàng ngũ.”

Mục Khả đáp một tiếng “Vâng!”, cúi đầu chạy về đội ngũ.

Lúc ở căn-tin chạm mặt Viên Soái anh trêu ghẹo cô: “Cô cũng thật là giỏi, khiêu chiến sự nhẫn nại của Doanh trưởng đúng không?”

Mục Khả tròn mắt nhìn anh: “Anh còn nói mát tôi, tôi cũng không phải cố ý.” Cô không có ngốc đến nỗi ở trước mặt mọi người gây khó dễ cùng đồng chí giải phóng quân.

Viên Soái lơ đãng, nhắc nhở: “Cô đừng chọc vào cậu ta, nếu không buổi chiều đứng tư thế quân đội sẽ thảm đấy.”

Dưới ánh mặt trời nóng bỏng, bóng dáng cao to của Hạ Hoàng Huân rất nổi bật, anh duy trì tư thế đứng chuẩn đứng cùng học viên chừng 40 phút đồng hồ. Khi chú ý tới vị đồng chí nào đó bắt đầu xuất hiện như động tác nhỏ như gãi mặt, anh khẽ mím khóe môi, lạnh lẽo phóng tầm mắt sang nơi khác, điểm dừng là gò má của cô bị phơi nắng đến ửng hồng.

Chạm phải ánh mắt có ý nhắc nhở của anh, Mục Khả nhú đầu lông mày, cố chịu đựng không đưa tay ra gãi mặt, nhanh chóng rút tay về đứng lại dằng hoàng, nghiêm trang. Nhưng đây thật ra chỉ là hình tượng bên ngoài, ở trong lòng cô đã tính toán nếu như qua 5 hoặc 10 phút nữa mà anh ta vẫn chưa truyền khẩu lệnh nói nghỉ ngơi, có nên giả bộ té xỉu hay không? Nếu vậy phải ngã tư thế nào để không bị đau, lại tương đối giống như là choáng váng thật.

“Coi như quên đi, anh ta rất tinh ranh, bị vạch trần thì thật mất mặt, hơn nữa buổi sáng anh ta đã ‘thiện tâm’ trả mình một ngựa, không nên khiêu chiến với ‘lòng tốt’ số lượng có hạn của anh ta.” Nghĩ tới nghĩ lui Mục Khả gạt bỏ ý định giả bộ bất tỉnh, việc này không có tính xây dựng nên cần chặt hàm răng đứng như tượng.

Thời gian bám thật chuẩn, vừa đứng đủ một giờ Hạ Hoàng Huân truyền đạt khẩu lệnh nghỉ ngơi, Tô Diễm Âm đứng đến choáng váng mặt mũi suýt nữa xụi lơ trên mặt đất, may là Mục Khả phản ứng mau lẹ kịp thời đỡ lấy khuỷu tay cô, dìu cô đến bậc thềm nghỉ ngơi.

Thấy Tô Diễm Âm phờ phạc rã rượi ngồi ngêch ra, Mục Khả cười trêu nói: “Còn cho rằng anh ta có lực hấp dẫn nữa không?” Chỉ cần nghe được khẩu lệnh nghỉ ngơi cô lập tức có lại tinh thần, vô cùng có tiềm lực làm Tiểu Cường.

Từ nhỏ được cha mẹ nâng ở lòng bàn tay chưa từng ném qua một chút khổ cực, Tô Diễm Âm hoàn toàn bị huấn luyện hạ gục, cô có chút cảm thán nói: “Lực hấp dẫn vẫn phải có, nhưng mà. Aizzz, mình vẫn giữ vững lập trường.”

Mục Khả khẽ cười: “Cô giáo Tô, cậu nên nhận rõ tình thế đi.”

“Cô giáo Mục, mình thấy cậu mới chính là người nên nhận rõ tình thế.” Tô Diễm Âm mắt thật nhiều hơi sức để di chuyển khoảng cách đến gần Mục Khả: “Hiện tại khí thế của đồng chí Trung Tá có thể là tương đối cao, cậu nên sáng suốt chút đến đứng cùng một chiến tuyến với mình đi.”

Mặc dù có kinh nghiệm “Phong phú” đứng tư thế quân đội, nhưng tố chất cơ thể Mục Khả lại có vấn đề, đứng thật là chịu không nổi cường độ huấn luyện đột nhiên mà tới này, chậm chạp duỗi thẳng chân, cô nói: “Cậu đã hoàn toàn bị sùng bái làm mù quáng. Bọn họ ngoại trừ nghề nghiệp khác nhau, gặt hái được phù hiệu, mũ trưng, còi quân trang ra thì cũng chỉ là đàn ông, động vật sống thôi.”

“Có vẻ như cậu không thích huấn luyện viên, tại sao thế?” Nghĩ đến biểu hiện của Mục Khả, Tô Diễm Âm cảm rất kỳ quái.

Mục Khả không vội trả lời, cô nghiêng đầu nhìn về phía bầu trời xanh biếc, giống như đang suy nghĩ lại càng giống như nhớ lại, thật lâu mới nói: “Không phải mình có thành kiến với huấn luyện viên, chỉ là. . . .”

Lời Mục Khả còn chưa nói hết, Tô Diễm Âm đã vùng vẩy đứng lên, miệng la hét: “Không được rồi, không được rồi, người có ba cấp.”

Tô Diễm Âm mới vừa đi, Khang Bác liền chạy tới đây, đưa chai nước suối trong tay cho Mục Khả: “Cô giáo Mục, huấn luyện viên Viên bảo em đưa cho cô!”

“Cám ơn.” Mục Khả nói xong tiếng cảm ơn, giờ chai nước suối lên quơ quơ với Viên Soái đang nhìn về phía bên này.

Khang Bác gãi gãi đầu ngồi xổm xuống ở bên cạnh cô: “Cô, học tiếng Anh có bí quyết gì không? Cô làm thế nào vượt qua cấp tám?”

“Từ 4 tuổi bắt đầu biết chữ, đến năm 21 tuổi vượt qua cấp tám, học ròng rã 17 năm, không có gì đáng phải hâm mộ.”

Khang Bác kinh ngạc: “Cô à, cô còn nhỏ vậy đã bắt đầu học Tiếng Anh rồi hả?”

Trên mặt vẫn nở nụ cười hơi hột ảm áp, Mục Khả nhẹ giọng nói: “Mẹ cô là giáo sư dạy tiếng Anh.”

Khang Bác bùng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là thế, khó trách cô lại chọn ở lại trường. . . .”

Mục Khả cười cười không lên tiếng, nghỉ ngơi đại khái chừng mười phút, thấy Tô Diễm Âm ở cách đó không xa hô to: “Mục Khả, mau tới đây.” Nghĩ rằng phải tập hợp, cô vội vàng đứng lên, nhắc chân chạy ngay đến sân huấn luyện.

Tô Diễm Âm thấy cô thở hổn hển, nói: “Cậu chạy nhanh như vậy làm gì? Xung phong à?” Khiến cho giáo viên bên cạnh cũng buồn cười.

Mọi người bị giáo huấn phát điên nên thương lượng chơi trò chơi. Mục đích thật sự ẩn chứa trong đó chính là muốn kéo gần khoảng cách với các huấn luyện viên, cố gắng làm cho quân địch chuyển thành đồng minh, để mong một tháng huấn luyện tới được thả lướt nước.

Mục Khả mệt đến bờ hơi tai, thật sự không còn hơi sức hao phí để chơi đùa, chết sống không chịu tham gia. Tô Diễm Âm hùng hổ mặc kệ cô có đồng ý hay không, trực tiếp cứ như đã thừa nhận, sau đó lôi kéo giáo viên khác đi mời sĩ quan huấn luyện, mục tiêu đương nhiên là đồng chí Trung tá rất nhiều lần được quan tâm coi trọng.

Hạ Hoàng Huân đang nói chuyện cùng Viên Soái, khước mắt liếc thấy có người đi tới, sau khi hiểu rõ dụng ý của Tô Diễm Âm, nhũn mảy theo thói quen, quay đầu lại nói với Viên Soái: “Cậu đi làm cho bầu không khí trầm lắng này sôi nổi một chút.” Anh cũng cảm thấy học viên đang chịu áp lực, anh đã bàn bạc với Viên Soái kẻ sách để thay đổi tâm trạng cho mọi người.

Viên Soái biết Hạ Hoàng Huân coi trọng hình ảnh và ảnh hưởng, không muốn hòa mình với học viên, nghe Tô Diễm Âm nói chỉ đạo viên cũng tham gia, đương nhiên nghĩ đến cảnh tượng đêm hôm đó Doanh trưởng dẫn Mục Khả chạy vòng, tâm tư anh chợt xoay chuyển, giục giây nói: “Doanh trưởng, ở chung một chỗ mà không ra chơi với bọn họ cũng thật không công bằng, còn nữa, cũng không phát huy được ưu thế quân ta.” Một mặt tự chủ trương trả lời Tô Diễm Âm ý nói huấn luyện viên Hạ cũng tham gia.

“Tạo phản phải không?” Hạ Hoàng Huân bắt mắt liếc xéo Viên Soái.

Viên Soái bắt đầu dánh vẽ về lại, về mặt cột nhà anh nói: “Doanh trưởng, anh cũng không thể trả đùa.”

“Cậu còn biết tôi là Doanh trưởng?”

“Biết, biết.” Viên Soái cười hắc hắc: “Nhưng trên điều lệnh có viết, chúng ta là quan hệ đồng chí bình đẳng.”

“Không tệ, càng ngày càng có tiền đồ rồi.” Hạ Hoàng Huân gật đầu một cái, không để tâm nói: “Cho cậu chút mặt mũi cậu liền khua tay múa chân, nhìn xem tôi làm thế nào trừng trị cậu.” Nhưng thật ra là không từ chối, coi như là đồng ý tham gia.

Mục Khả thấy Hạ Hoàng Huân đi tới lại càng không muốn tham gia, nhưng cánh tay bị Tô Diễm Âm liều chết níu lại, muốn đi cũng không đi được.

Nghe xong quy tắc, Viên Soái gọi vài người huấn luyện viên cùng học viên tới, mười người chia làm năm tổ. Không biết có phải anh cố ý hay không, Mục Khả thế nhưng vừa khéo mà cùng kẻ địch – Hạ Hoàng Huân một tổ. Đứng ở bên cạnh đáng người cao một mét tám mấy của anh, cô có vẻ thật nhỏ

nhấn xinh xắn.

Hạ Hoàng Huân biết Viên Soái có ý. Chiều theo chiều cao khác nhau của anh và Mục Khả, đảm nhiệm trò chơi này rõ ràng đã mất đi ưu thế, thậm chí còn rất tổn sức. Anh vốn định đề nghị sắp xếp lại một chút, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của đồng chí Mục Khả thì không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt u ám liếc nhìn Viên Soái một cái, như muốn nói: “Lão từ không để yên cho người!” Người nào đó sợ tới mức vội chạy sang chỗ khác coi như không nhìn thấy.

Để tăng thêm độ khó, kết hợp vật liệu trụ sở huấn luyện hiện có, trò chơi quy định thế này: Sắp hai tổ viên cho bọn họ đứng song song sát vào nhau, hai chân trái phải cột chung một chỗ, sau đó dùng khoảng cách giữa tay phải và tay trái nâng trái bóng tiến lên phía trước 100m, trên đường đi nếu như trái bóng bị rớt phải một tay nhặt lên rồi tiếp tục đi, ai đến điểm cuối cùng trước thì người đó thắng, tổ thua phải biểu diễn tiết mục.

Tâm tình chống đối của Mục Khả bắt đầu phát tác, cô không an phận mà đứng lắc lư làm loạn, cố ý không chịu khom người xuống phối hợp thao tác với chân với Hạ Hoàng Huân.

Hạ Hoàng Huân ngừng động tác trên tay, ngồi xổm trên mặt đất ngược mặt lên nhìn cô, cố làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Đồng chí nhỏ, bây giờ không phải là lúc để phát tiết tình cảm cá nhân, mời cô phối hợp một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dâu tây loại Pháp

Mục Khả đang suy nghĩ làm thế nào để gây phiền phức cho anh, hoàn toàn không phát hiện ở trong trò chơi này chiều cao hai người bất lợi, cô ôm quả bóng rổ, cười giảo hoạt: “Dạ, đồng chí Doanh trưởng, kiên quyết phục tùng mệnh lệnh của anh.”

Phục tùng mệnh lệnh? Nếu không nhìn ra cái ý đồ nhỏ nhỏ cô thì anh đã không phải là Hạ Hoàng Huân rồi. Nhưng với sức của cô cũng chả thể gây ra nhiều loạn gì, vì thế liền kệ cô. Khi cô còn tưởng không có việc gì ngộ ngầy lộn xộn thì tay Hạ Hoàng Huân lại hơi dùng sức đè bấp chân của cô xuống. Nghĩ thầm: đừng mong chống đối tôi ra mặt, đây tuyệt đối là chuyện ngu xuẩn.

Mục Khả không thể cử động, bất mãn chỉ trích: “Anh dùng võ lực làm gì? Không biết cái đó có thể chạm đến bụng sao?”

Lưu loát kết thúc, anh đứng lên như không có việc gì nói về: “Đối với em mà nói, chạm đến linh hồn tương đối khó khăn.”

Không nghe được một câu hai nghĩa của anh, Mục Khả cử động cái chân đang bị buộc cùng anh, không suy nghĩ nhiều liền tức giận nói: “Anh buộc lỏng quá, nếu lát nữa tuột ra tôi sẽ dùng đai lưng của anh buộc đấy.”

Dùng Đai lưng? Hạ Hoàng Huân rút cuộc vẫn bị cô đánh bại, anh cảm thấy nếu để cho cô tiếp tục nói hươu nói vượn thì vận số của anh coi như xong. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt chưa hết ngầy thơ của cô, anh vui vẻ cười mắng: “Bậy bạ!”

Anh rất ít khi cười như vậy, trong quá trình tiếp xúc trước giờ đều là xụ mặt, nghiêm túc đến nỗi khiến người cảm thấy rất khó gần, thậm chí cảm thấy cứng nhắc. Mục Khả ngoài ý muốn phát hiện, lúc anh cười lên rất có sức hấp dẫn, đó là một loại hấp dẫn không chú ý mà toát ra.

Bị anh cười đến ngượng ngùng, để che giấu xấu hổ Mục Khả đem quả bóng rổ trong tay nhét vào trong ngực anh, thuận tiện ‘không cẩn thận’ dùng sức đập anh một phát. Đừng trách cô tính trẻ con, dù sao ở trước mặt anh thật sự không có không gian phát huy. Dù là bốn năm trước khi còn là học sinh, hay bây giờ là chỉ đạo viên, anh vẫn ép được cô, ai bảo người ta là huấn luyện viên cơ.

Độ cong khỏe miệng tăng dần, ánh mắt không tự chủ tràn ra một loại tập trung kiên định, Hạ Hoàng Huân nhìn đỉnh đầu cô không lên tiếng, dung túng không cách nào nói rõ.

Khi bọn anh chuẩn bị thỏa đáng, trong sân huấn luyện đã vây đầy người. Năm tổ chia ra do một huấn luyện viên và một chỉ đạo viên tạo thành, Viên Soái và Tô Diễm Âm một tổ, hai người đang nói nhỏ gì đó, những tổ khác dường như cũng đang thương lượng đối sách, duy chỉ có hai người Mục Khả và Hạ Hoàng Huân không thêm đề ý nhau, ngay cả ánh mắt cũng không trao đổi.

Vậy mà, tình cảnh này trong mắt mọi người xung quanh lại là một kiểu quan niệm nghệ thuật khác. Mục Khả nhỏ bé đứng bên cạnh Hạ Hoàng Huân cao lớn, có bộ dạng như chim nhỏ nép vào người. Về phần không trao đổi, bọn họ cho rằng vì chỉ đạo viên trẻ tuổi nên còn ngượng ngùng thôi, dù sao huấn luyện viên thật sự rất tuần tú rất ngẫu nha, nào biết đâu hai người kia sống ngầm mãnh liệt?

Lúc này Mục Khả rút cuộc mới nhận ra giờ phút này hai người tiếp xúc gần gũi có bao nhiêu mập mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng hiện lên chút ửng đỏ, cô không được tự nhiên nhẹ dịch người ra, cố gắng giữ khoảng cách lớn nhất với anh.

Nói đến từ ‘khoảng cách’ này, mà hiện giờ Mục Khả chưa biết có một ngày người nào đó sẽ nói với cô: “Ồ đơn vị giữ khoảng cách với anh, động tác

bắt tay lại càng không cần.” Sau đó lúc lòng mảy cô dựng lên trùng anh thì người nọ lại cúi người xấu xa nói bên tai cô: “Lúc không có người — khoảng cách không.”

Giống như không phát hiện động tác nhỏ của cô, lúc đứng ở điểm xuất phát, Hạ Hoảng Huân nhìn cô nói: “Đồng chí nhỏ, tốc độ động tác của em ảnh hưởng trực tiếp đến sự phát huy của tôi, hiểu chưa?”

Rất nhanh phản ứng kịp là anh đang nhắc nhở mình đừng có dùng tốc độ chạy vòng đêm đó làm ảnh hưởng đến anh, Mục Khả bĩu môi bày tỏ bất mãn: “Đồng chí già, đừng nói như thể tôi là con rùa đen.”

Cái trò chơi này lúc khai mạc hội liên hoan thời còn học sinh cô đã từng chơi, Mục Khả căn bản không coi là quan trọng, lúc chơi thật, cô mới phát hiện sự ăn ý giữa hai người bọn họ quá kém, hơn nữa bước chân anh quá lớn, cô có chút không theo kịp, hơn nữa bị hai cái tay ôm quả bóng rổ cản trở cô hành động, chủ yếu nhất là cô vốn là một phần tử quấy rối, hành động không nghe theo chỉ huy.

Nghe được khẩu lệnh “Bắt đầu”, đầu tiên cô bỏ đồng bạn, liều mạng lao lên phía trước.

Hạ Hoảng Huân coi như hiểu, nha đầu nhỏ này trong khi huấn luyện không dám xung đột chính diện cùng anh bây giờ đang cố ý làm ngược với anh. Anh nhanh chóng điều chỉnh bước chân của mình, phối hợp với bước chân của cô, nhưng mà vẫn có cảm giác bị cô kéo đi. Dù thấy biên độ động tác của đồng chí Mục Khả ngay từ đầu đã có bao nhiêu lớn, mà kiểu chạy như vùng vẫy giành sự sống rất nhanh làm cô cảm thấy lực bất tòng tâm.

Bước chân cô so với anh nhỏ hơn rất nhiều, Hạ Hoảng Huân muốn giữ vững nhịp độ trong hành động cùng cô cũng không khó, cứ thế cô quấy rối không có kết quả, rất nhanh liền thay đổi chủ động thành bị động. Nhịn cảm giác choáng váng xuống, không cam lòng, đôi mắt cô chuyển động, lòng bàn tay trái dùng sức quệt trên quả bóng rổ, ngoài mặt làm như bởi vì chạy mà tạo thành động tác tuột tay, quả bóng rổ rơi vào lòng bàn tay to lớn của anh, đồng thời tay cô cũng bởi vì quán tính mà đập liên tiếp lên cổ tay anh.

Mục đích tất nhiên không cần phải nói nhiều, chính là muốn bóng bởi vì anh đột nhiên chịu lực mà rơi xuống.

Ý thức đề phòng của Hạ Hoảng Huân lúc nào cũng có, trong nháy mắt khi tay cô buông bóng đập lên cổ tay anh, anh theo bản năng đưa tay trái ra ôm lấy eo nhỏ của cô, lấy tay cánh tay chịu đựng sức nặng thân thể cô, giảm bớt lực va chạm, mà năm ngón tay phải hơi dùng sức một chút, bóng vẫn bị khống chế ổn thỏa ở trong tay như cũ.

“Huấn luyện viên ôm cô giáo Mục.” Theo một tiếng thét chói tai cao decibel, Mục Khả cảm thấy vô số ánh mắt phóng tới đây, coi như lĩnh ngộ được ý nghĩa câu tục ngữ ‘trộm gà không được còn mất nắm gạo’. (tương tự như câu Tiền mất tật mang)

Viên Soái cùng Tô Diêm Âm phối hợp không tệ, đã vượt lên đầu rồi, nghe được tiếng la quay đầu lại, Viên Soái cười kì dị, anh hô: “Doanh trường, thua hít đất 1000 cái, cho anh giám sát.”

Thân mật bắt ngờ làm hai người trong nháy mắt đều thất hồn, thấy cô đổ đến tận mang tai, Hạ Hoảng Huân buông tay ôm eo cô ra, cười cười nhẹ trách nói: “Tiếp tục quấy rối, tôi thật sự phải hít đất 1000 cái trước mặt mọi người, cái mặt già nua này cũng mất hết.” Nói xong ý bảo cô tiếp bóng: “Đến, nghe khẩu lệnh, chạy bộ —— chạy ——” nghe được khẩu lệnh, cô theo thói quen trước bước chân trái, sau bước chân phải, mà anh, là ngược lại phối hợp với cô.

Đại khái đi được khoảng 50m, bọn họ đã đuổi kịp Viên Soái, mà ba tổ khác có chút bị tụt lại đằng sau. Nghĩ đến Viên Soái sự an bài cố ý cùng với cười nhạo vừa rồi, Hạ Hoảng Huân nói khẽ với Mục Khả: “Dời trận địa hướng về phía quân địch, phát huy thông minh tài trí của em trước vũ khí của bọn họ.”

“Cái gì?” Mục Khả nghi lỗ tai mình, nghiêng đầu thấy anh cười có chút xấu xa, lập tức hiểu ra.

Khi Viên Soái nhận ra có chuyện không ổn, Mục Khả đã ở rất gần anh. Lúc Hạ Hoảng Huân đưa tay làm ra động tác bảo vệ cô thì lơ đãng nhìn, lão đảo hai bước suýt nữa ngã xuống. Đồng chí Mục Khả dùng cánh tay “không cẩn thận” đánh rơi bóng của anh.

Viên Soái kêu to: “Phạm quy! Phạm quy!”

Tô Diêm Âm phụ họa: “Knockout! Knockout!”

Mục Khả đáp trả: “Ai nói không thể tạo chương ngại cho đối thủ? Ai nói hà?”

Hạ Hoảng Huân gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Ý thức đề phòng quá kém.”

Thấy thế, thấy trò toàn trường cười to.

Mục Khả bắt đầu, kế tiếp tranh tài liền không còn quy tắc, hai tổ này coi như tiên phong rồi.

Đầu tiên là Viên Soái đến đoạt bóng trong tay bọn họ, bị Hạ Hoảng Huân lách mình tránh được, tiếp theo Tô Diêm Âm cũng tấn công tới, Mục Khả không tránh thoát bị đẩy một cái, lúc bóng rơi xuống đất, mắt thẳng bằng cả người cô nặng nề đập vào ngực Hạ Hoảng Huân, một lần nữa bị anh ôm vào lòng.

Mục Khả vừa khó xử vừa vội, quên chân vẫn đang buộc cùng chân anh, nhấc chân muốn đá đi, dùng hơi nhiều sức suýt chút nữa kéo ngã Hạ Hoảng Huân, suýt nữa cũng kéo đứt dây lưng anh tự tay thắt.

“Lấy đâu ra nhiều sức như vậy!” Hạ Hoàng Huân bị tức đến cười: “Thật sự muốn đai lưng của tôi à?”

Trong khung cảnh tranh giành háo hức – ý thức bị tỉnh lại, Mục Khả không để ý cãi nhau với anh, đẩy cánh tay của anh thúc giục: “Ài mà thềm thất lưng của anh. Động tác nhanh lên một chút, thua thì anh thảm rồi.” 1000 cái hít đất đấy, quả thật muốn mạng người ta.

“Nghe tôi chỉ huy, mục tiêu ngay phía trước, độ cao 1.2.” Hạ Hoàng Huân lần nữa ra khẩu lệnh, để bước chân cô dựa sát Viên Soái. Khi cách đích còn mười mét thì anh giả vờ thoáng hạ xuống, vuron người ra giả làm động tác giành bóng, Tô Diễm Âm kinh ngạc, lúc nghiêng người không đứng vững, Viên Soái vội vàng đỡ lấy, bóng trên tay lại bị Mục Khả nhân cơ hội xuống tay, cự ly cách mặt đất vừa đúng 1.2 thì bị cướp mất.

Sau khi thành công Mục Khả có điểm hí hửng, cô nghịch ngợm làm mặt quỷ cười xòng về đích, không chú ý đồng bạn đang bị Viên Soái “Đánh lén”. Bởi vì cô không phối hợp, động tác của Hạ Hoàng Huân bị hạn chế, đang lúc lôi kéo dây giày buộc vào giữa hai chân lỏng ra, nhưng bước chân cô không ổn, người nghiêng về trước, tư thế ngã sắp xuống mặt đất.

Tay chân khôi phục tự do, Hạ Hoàng Huân phản ứng rất nhanh, ánh mắt liếc về phía cô ngã xuống, anh nhanh chóng xoay người lại, nhưng vẫn không kịp bắt được cổ tay của cô, mắt thấy cô sẽ tiếp xúc thân mật với mặt đất, dưới tình thế cấp bách, anh phát huy ra đặc điểm tốc độ chuyển động nhanh nhạy của lính trinh sát, trước lúc cô ngã xuống theo bản năng cúi người, làm đệm thịt cho cô.

Không làm gì được, Mục Khả kinh ngạc hô một tiếng nhào vào trong ngực Hạ Hoàng Huân, cái cảm xình xấn vừa vặn đập vào xương quai xanh anh, ngay sau đó, hàm răng trắng nõn không bị khổng chế đập mạnh lên cổ anh. Mục Khả thậm chí cảm nhận được rõ ràng hàm răng chạm vào làn da ấm áp, cùng với anh không biết là bởi vì đau đón hay là những nguyên nhân khác mà không tự giác làm ra động tác nuốt vào.

Cảm thấy cổ mơ hồ đau đón, Hạ Hoàng Huân nhú nhú mảy, sau đó hít sâu.

Không biết là bởi vì trò chơi vận động và tinh thần kích động làm thần kinh cô có chút hoảng hốt, hay là lúc ngã xuống không cẩn thận lau súng cướp cò lúng túng ngượng ngùng ngẩng đầu, tóm lại, tình hình lúc đó đúng là, đồng chí nhỏ Mục Khả trở mặt nhìn phía dưới cổ Hạ Hoàng Huân bị hàm răng của cô đập vào tạo ra một quả ô mai mập mờ, nửa ngày không hồi phục, chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng choáng váng.

Hạ Hoàng Huân cảm thấy được sự khác thường của cô, cho rằng không bảo vệ tốt làm cô bị thương, đỡ bả vai của cô vội vàng hỏi: “Sao vậy? Đụng phải chỗ nào rồi?” Vừa nói, lại đỡ cô đứng lên. Trước mặt nhiều thầy trò, anh không muốn làm cô lúng túng.

Ý thức Mục Khả là tỉnh táo, nhưng triệu chứng choáng váng làm cô vô cùng khó chịu, muốn lui khỏi ngực anh, cả người lại mềm nhũn giống như bông không làm được gì, chỉ có thể nói nhỏ: “Đầu tôi choáng váng.”

“Khả Khả!” Lúc này, tiếng nói trầm thấp xuyên qua đám người truyền tới. Hách Nghĩa Thành chẳng biết đã đi tới sân huấn luyện từ lúc nào, anh mặc quân trang bước nhanh tới, không chút cô kị, tự nhiên mà kéo Mục Khả từ trong khuỷu tay Hạ Hoàng Huân vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cách xây dựng ý tưởng

Nhìn Mục Khả được Hách Nghĩa Thành thân mật ôm vào trước ngực, đầy mắt thâm thúy của Hạ Hoàng Huân dâng lên gợn sóng, ngay sau đó bình ổn lại hơi thở như không có việc gì, trên mặt không biến sắc giống như việc từng bị té ngã mất thể diện trước cả doanh trại trinh sát hoàn toàn không hề tồn tại, vẫn duy trì tỉnh táo bình thản ung dung.

Nhưng mà Viên Soái hiểu rõ tính khí của lão đại, biết chuyện này không xong. Nếu không lần đó trở lại địa bàn của mình đồng chí Doanh trưởng cũng sẽ không phần nộ đến mức thiếu chút nữa đập vỡ xương cốt các chiến sĩ. Đừng hiểu lầm, Hạ Hoàng Huân không phải đánh bọn họ, mà còn trí mạng hơn so với cái này. Anh điều chỉnh phương án huấn luyện cả đêm, làm cho cường độ tăng lên có thể so với bộ đội đặc chủng. Cho nên nói, lính của doanh trại trinh sát cứng rắn như vậy tuyệt đối là bị “Đắm” mà luyện ra được.

Hách Nghĩa Thành có chút ngoài ý muốn với việc Hạ Hoàng Huân phụ trách huấn luyện quân sự đại học C, anh vốn đang chờ lính Trinh Sát cùng anh luyện võ phần cao thấp, rửa sạch sỉ nhục bị bắt, không nghĩ tới lúc đến trụ sở huấn luyện nhìn thấy một màn như vậy. Theo bản năng ôm chặt Mục Khả, anh mỉm cười nhìn Hạ Hoàng Huân không nói lời nào.

Theo lý thuyết dù là quân hàm hay là chức vụ Hách Nghĩa Thành cũng đều cao hơn Hạ Hoàng Huân, Hạ Hoàng Huân nên phải cúi chào trước. Nhưng mà, ôm ấp không rời cùng ánh mắt bất mãn khi nhìn anh, đều làm cho anh cực kỳ khó chịu. Vì vậy, Doanh trưởng Hạ đáp lễ cho Tham Mưu Trưởng Hách bằng sự trầm mặc im ắng đầy bạo lực.

Hai người đối diện nhìn nhau, dường như đã quên còn có một cô gái đang choáng váng ngây ngất chờ cứu viện. Thậm chí ngay cả sĩ quan đang có mặt cũng cảm thấy không khí quý dị, hai mặt nhìn nhau không nói được lời nào.

Qua một hồi lâu, ánh mắt Hạ Hoàng Huân từ trên người Hách Nghĩa Thành chuyển qua trên mặt Mục Khả, thấy cô nhắm hai mắt nhũn chặt chân mày, rút cuộc giờ tay lên cung kính hành lễ theo quân đội, trầm giọng nói: “Làm phiền Tham mưu trưởng Hách mang hộ học viên Mục Khả đến phòng cứu thương kiểm tra, huấn luyện quân sự buổi chiều có thể không cần tham gia.” Sau đó nhìn Viên Soái quát lên: “Tập hợp!”

Lại có thể còn kiêu ngạo hơn cả anh. Nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hạ Hoàng Huân, Hách Nghĩa Thành giận đến nghiêng răng.

Huấn luyện quân sự cũng không có vì tiết mục nhỏ xen giữa này mà bị ảnh hưởng gì, vẫn tiến hành như thường lệ, chỉ có điều thân là huấn luyện viên Hạ Hoàng Huân càng nghiêm khắc hơn, dường như đã dùng tiêu chuẩn huấn luyện lính để yêu cầu nhóm chỉ đạo viên.

Tô Diêm Âm rõ ràng cảm thấy tâm tình anh không tốt, cho nên cho dù đứng tư thế quân đội đứng đến sắp diện mặt cũng chỉ dám nghĩ ở trong lòng, nếu như theo lời Mục Khả nói, con nhóc kia nhất định phải khỏi nghĩa, còn cô, chỉ có ngoan ngoãn ở đây chịu huấn luyện.

Mục Khả đường máu thấp, quá kích động quá mệt nhọc quá đói cũng sẽ làm cô có cảm giác chóng mặt. Nhưng lần này khó chịu cũng không hoàn toàn là do cơ thể, mà là cô có lòng trốn tránh.

Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi bất kể là nhào vào trên người Hạ Hoàng Huân, hay là để lại “Chứng cứ” ở trên cổ người ta, cô hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nào ngờ Hách Nghĩa Thành thuận nước đẩy thuyền đột nhiên tập kích đến thăm cô biến thành cọng rom cứu mạng.

Lúc dựa vào trong ngực anh, cô theo bản năng bắt lấy cánh tay anh, từ từ nhắm hai mắt suy yếu nói một câu: “Hôn mê!”

Dĩ nhiên, thành phần choáng váng đúng là có, chẳng qua hàm lượng cao thấp còn phải đợi nghiên cứu. Chỉ là, Hách Nghĩa Thành quen biết cô đương nhiên có thể hiểu được ngay lập tức, mặc dù hiểu sai ý cho rằng nha đầu này mệt mỏi không muốn huấn luyện quân sự, nhưng kết quả cũng như nhau, nhất định thật bình tĩnh giúp Mục Khả che giấu, hơn nữa trong lúc giằng co với Hạ Hoàng Huân phải duy trì bình tĩnh.

Rời khỏi tầm mắt của Doanh trưởng Hạ, đồng chí nhỏ Mục Khả liền sống lại. Mở to đôi mắt long lanh cô nhìn thấy Hường Vi cũng đang ở chỗ này, di dóm le lưỡi một cái, nhỏ giọng nói: “Thật sự có chút choáng váng đầu nha.” Đáng vẻ rõ ràng là chột dạ.

Thu hồi ánh mắt sùng bái ném tới trên người Hạ Hoàng Huân, liếc mắt nhìn Hách Nghĩa Thành ở đối diện, Hường Vi nén cười nói: “Vậy thì tiếp tục đi, có giáo Mục!”

Hách Nghĩa Thành cũng cười, thấy sắc mặt Mục Khả quả thật không tốt, vừa dịu cô đi về phòng cứu thương vừa nói: “Lá gan của cháu càng lúc càng lớn, lại dám giờ trò lừa bịp ở trước mắt Hạ Hoàng Huân.”

Cái gì mà giờ trò lừa bịp? Mục Khả kháng nghị: “Người ta là ngất thật!” Chỉ là, nguyên nhân choáng váng thật hơi khó mở miệng.

Hách Nghĩa Thành ừ một tiếng, đến cửa phòng cứu thương mới lại nói: “Còn có hơi sức ngại biện, xem ra thuộc loại choáng thông thường.” Nhìn thấy quân y, anh nói: “Ở đây có người bị bệnh ngất như thông thường, làm phiền xem dùm một chút.”

Hường Vi bị hai người chọc đến buồn cười.

“Bởi vì đường máu thấp mà phải nằm viện, toàn bộ địa cầu tìm không ra người thứ hai.” Ngồi dựa ở đầu giường, Mục Khả nói: “Tham mưu trưởng Hách, cháu chỉ ăn cơm không đúng giờ nên có chút mệt mà thôi, thật không cần huy động nhân lực, hao tài tốn của là không đúng.”

Hách Nghĩa Thành không nói lời nào, ngồi ở bên cạnh giường vẫn một mực gọt trái cây.

Mục Khả ngắm nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh, có chút chột dạ tự kiểm điểm nói: “Cháu biết, cháu không thể quá kích động quá mệt quá đói, cháu cũng có mang theo bên người đường và chocolate, chỉ là buổi sáng cháu ngủ quên thôi, cuối cùng không phải cậu muốn cháu bị phạt đứng tư thế quân đội chứ?”

Hách Nghĩa Thành không ngẩng đầu, hoàn toàn che giấu cho cô.

Thấy anh gọt xong quả táo, Mục Khả theo thói quen vươn tay nhận lấy, nhưng không ngờ Hách Nghĩa Thành lại đưa tới trước miệng cô, cô sợ run lên, sau đó giống như cá chép quẫy nước* ngồi dậy chém giết, như đang trút hận cắn một phát rồi dùng sức nhai nhai, gò má phồng to ậm ừ không rõ nói: “Cháu có nghe lời cậu tất cả hành động phải nghe chỉ huy, nhưng chỉ là chơi trò chơi, cháu nhất thời kích động nên đã quên cần chú ý thôi.”

* Câu gốc ‘Lý ngư đá đỉnh’: bình thường là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng trong thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong trận đấu. Tư thế giống cá chép nhảy ra khỏi mặt nước hoặc vẩy vẹo thân thể trên mặt đất.

Biết anh vì lo lắng cho sức khỏe của cô, Mục Khả mềm mỏng thuyết phục, làm nũng xin tha nói: “Xin cậu đấy, đừng có giận nữa. Cháu cam đoan sau này ăn cơm đúng giờ, không kiêng ăn vẫn không được sao? Thủ trưởng đại nhân có độ lượng mà tha thứ cho tiểu nhân này một lần đi.”

Hường Vi thấy đáng vẻ đáng thương đó của Mục Khả, cũng không nhịn được giúp cô cầu tình: “Tham mưu trưởng Hách, anh cũng đừng trách Khả Khả nữa, con người cậu ấy cái gì cũng tốt, chỉ là hơi vụng về ngốc nghếch một chút.”

Mục Khả nghe xong lời của cô, nghiêng đầu tròn mắt liếc cô: “Cậu chỉ nói được những lời đó thôi à?”

Hường Vi trừng mắt lại, bắt đầu quở trách cô: “Thật vất vả mới không bị phạt do đến trễ bị, lại còn dám chế giễu, lên mặt tự mãn tham gia chơi trò chơi, dưới mặt trời chói chang chạy đến cả người đầy mồ hôi, không té xỉu mới là lạ. Bản thân mình cũng chăm sóc không tốt, không phải ngốc thì là cái gì?”

Mục Khả phát hiện Hường Vi càng ngày càng lảm nhảm, cô bịt lỗ tai kêu la: “Cậu đừng lảm loạn thêm nữa, không muốn về nhà thì sang bên cạnh nghỉ ngơi đi.”

Thấy Mục Khả ăn vạ, Hường Vi hận không thể xé nát cô, suy nghĩ lại cô ấy chính là bệnh nhân, không thềm tranh chấp với người bệnh như cô, đoạt lấy quả táo trong tay cô cắn một cái, nói với Hách Nghĩa Thành: “Thời gian đã trễ rồi, anh trở về đi, em ở lại đây với cậu ấy.” Thân là bạn tốt của Mục Khả, Hường Vi và Hách Nghĩa Thành rất quen thuộc, nếu không cũng sẽ không thể cùng nhau đến trụ sở huấn luyện.

Đối với đề nghị “Ở lại” Hường Vi đưa ra, Mục Khả duy trì thái độ phản đối, cô ghé đầu nhìn Hách Nghĩa Thành, dùng giọng ra lệnh nói: “Mang luôn cậu ấy đi đi, cảnh nhanh càng tốt.” Thuận tay đoạt lại quả táo, bất mãn nói: “Cũng không phải là cho cậu.”

Hách Nghĩa Thành nhìn nhìn thời gian, đứng dậy đắp chăn cho Mục Khả, rót cuộc mở miệng: “Hường Vi nói sĩ quan huấn luyện quân sự lớn nhất của bọn cháu chính là người đó?”

“Người nào? À, cậu nói người đó ư.” Mục Khả ngoan ngoãn nằm xuống, cũng không chịu để quả táo trong tay xuống, lơ đãng nói: “Cháu cũng cảm thấy thật trùng hợp, khi đó anh ta vẫn còn là Liên trưởng.”

Hường Vi tiếp lời: “Nếu như biết huấn luyện viên là anh ta, mình đã đến sớm hơn rồi, ai, mình phát hiện huấn luyện viên Hạ thật rất đẹp trai.”

Không để ý tới sự sùng bái của Hường Vi, giọng nói Hách Nghĩa Thành có chút không được tốt: “Người đó không tệ, rất tài giỏi.” Nghĩ đến sự nghiêm khắc của Hạ Hoàng Huân, anh dùng giọng nói không cho phân bác, nói: “Không cần tham gia huấn luyện quân sự nữa, để cậu xử lý.”

“A?” Hường Vi phản ứng vô cùng lớn, vẻ mặt tiếc rẻ nói: “Vây thật đáng tiếc.”

Mục Khả ngồi quỳ ở trên giường vươn tay lau một cái dưới cằm Hường Vi, nhưnng này, làm như thật mà nói: “Cũng may, nước miếng không chảy xuống.” Sau đó lại nói với Hách Nghĩa Thành: “Tại sao không tham gia hả? Cậu gọt táo cho cháu, cháu không dám không ăn, cậu bảo hành động nghe theo chỉ huy cháu cũng không dám gây rối, nhiều đó vẫn chưa được à?”

Sắc mặt Hách Nghĩa Thành hơi sa sầm: “Lần này chỉ mới mấy ngày đã té xiù? Khóa mục huấn luyện kế tiếp sao cháu chịu nổi? Lỡ như ngã xiù nữa thì làm thế nào?”

“Vây thì tiếp tục đứng dậy thôi, còn có thể làm sao.”

Nghĩ đến lúc Mục Khả bị anh kéo vào trong ngực trong mắt Hạ Hoàng Huân dâng lên gợn sóng, Hách Nghĩa Thành nói: “Đừng ở đây nói lời vô nghĩa với cậu, cậu nói không tham gia chính là không tham gia.”

“Làm như cháu muốn lý luận với cậu lắm à? Cháu nói muốn tham gia thì phải tham gia.” Tính khí bướng bỉnh của Mục Khả đã nổi lên rồi, hờn mát như trẻ con quăng quả táo đã gặm hơn một nửa xuống đất.

Nhìn thấy hai người không ai nhường ai, Hường Vi chứa chút lòng riêng nhỏ nhỏ vội vàng bước lên hoà giải: “Anh nhìn đáng về yếu đuối của cậu ấy này, rèn luyện nhiều thêm một chút cũng tốt.”

“Rèn luyện cái quái gì.” Không đợi Hường Vi nói hết Hách Nghĩa Thành đã vội rống lên trả lời, thấy bộ dạng Mục Khả tỏ ra không chút yếu thế, cơn giận của anh ngay lập tức bộc phát, ném xuống một câu: “Cậu xem hán ta làm thế nào để dạy cháu!” Rồi quay đi.

Nhìn Hách Nghĩa Thành rời đi, Hường Vi sững sờ đứng ở trước giường gãi gãi đầu, lảm nhảm tự nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy thần tượng của mình bạo phát.” Ở trong ấn tượng của cô, thân là quân nhân nhưng Hách Nghĩa Thành từ trước đến giờ luôn dịu dàng với Mục Khả, chưa bao giờ nổi giận, hôm nay hung dữ như vậy chính là lần đầu tiên.

“Rất tuần tú chứ?” Mục Khả kéo chân nằm xuống: “Vây cậu phải cảm tạ mình đã làm cho cậu ấy xù lông.” Nghĩ đến tính khí của Hách Nghĩa Thành, cô chớp đôi mắt to long lanh như người vô tội nói: “Anh ấy có thể giận đến mức giữ chân ga mà tưởng đập thảng hay không hả?”=))

Hường Vi vừa nghe xong liền sốt ruột, nhảy dựng lên ầm ĩ với Mục Khả: “Mục Khả Khả, nếu như thần tượng mình có chuyện không hay xảy ra mình không tha cho cậu đâu.”

“Nhìn cậu thế này, không biết còn tưởng rằng cậu ấy là bạn trai cậu đấy.” Mục Khả bắt đắ dĩ thờ dài, thật lòng an ủi nói: “Yên tâm đi, chỉ cần mình không xuất hiện trước tầm mắt cậu ấy, cậu ấy lập tức liền tỉnh táo, tốc độ ấy tuyệt đối chỉ như gió thu cuốn hết lá vàng.”

Nhìn thấy bộ dáng chắc chắn của Mục Khả, Hường Vi cũng không còn lo lắng, ngược lại nghĩ đến vẻ mặt vô cùng tàn khốc của Hạ Hoàng Huân, cô vỗ trán một cái: “Mình phải gọi điện thoại cho ba, mình quyết định sẽ ở lại che chở cho cậu.”

“Che chở cho mình?” Nhìn ánh mắt thương xót của Hường Vi, Mục Khả lảm bảm: “Không chừng cậu chưa chết, ngược lại mình đã chết trước rồi.”

Mục Khả muốn ngủ một lát, nên đuổi Hường Vi đi ra ngoài gọi điện thoại. Trong phòng yên tĩnh trở lại, cô nhắm nghiền hai mắt, không tự giác nhớ tới chuyện buổi chiều, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên như phát sốt. Kéo tấm chăn che đầu, cô bắt đầu đếm cừ: “Một con, hai con, ba bốn năm con.”

Trong lúc mơ màng nghe được tiếng gõ cửa, Mục Khả miễn cưỡng ló đầu ra khỏi chăn, nhìn chằm chằm cánh cửa không có tiếng động. Ngay lúc cô cho rằng người bên ngoài đã đi rồi, thì cửa lại được nhẹ nhàng đẩy ra. Cô vội vàng từ từ nhắm hai mắt, nghe tiếng bước chân đến gần, trong lòng không hiểu

sao bắt đầu khăn trương. Dựa vào trực giác mạnh mẽ của phụ nữ, cô đoán người đến là —— Hạ Hoảng Huân!

Hạ Hoảng Huân không đi căn-tin ăn cơm, kết thúc một ngày huấn luyện anh ngồi ở phòng làm việc thật lâu, cho đến khi Hách Nghĩa Thành lên xe rời đi, anh mới xuống lầu. Trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, anh quyết định tới thăm cô một chút. Ánh mắt dừng lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Khả đang nhắm chặt hai mắt, anh đứng bên cạnh giường hồi lâu không lên tiếng.

Chẳng lẽ bây giờ đang lưu hành im lặng là vàng? Mục Khả lẩm bẩm trong lòng.

Vào lúc cô sắp không giả bộ được nữa, Hạ Hoảng Huân bỗng nhiên khom người xuống, nhẹ nhàng kéo chân cho cô, hiếm khi thấy anh dịu dàng nói: “Em thật làm cho người ta yêu thích, nếu như em không ghét tôi, chúng ta thử bắt đầu đi, có được không?”

Nghe vậy, Mục Khả đang giả vờ ngủ trong nháy mắt cứng đờ, hàng lông mi thật dài không tự giác run run.

Sắc mặt Hạ Hoảng Huân thật bình tĩnh, anh giơ tay vuốt ve mái tóc rối loạn của Mục Khả đang ngủ, nhẹ nhàng ôm ái như đang vỗ về người yêu, nhìn chằm chằm gương mặt ửng đỏ của cô, anh không nhanh không chậm nói: “Không cần căng thẳng, anh chỉ nêu ra ý tưởng mang tính xây dựng để em suy nghĩ một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bốn năm đánh lâu dài

Lại được thổ lộ? Mục Khả kinh ngạc nhìn mặc cho anh vuốt tóc cô, suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được chỗ nào khiến anh thích. Ở trong trí nhớ của cô, giữa bọn họ cho tới bây giờ chưa từng hòa hợp.

Thời gian lơ đãng bị kéo về bốn năm trước, Mục Khả cho rằng mì gạo gỡ.

Ngày sinh báo danh, khi đó Mục Khải Minh còn chưa đi bộ đội, trước tin ông an bị muốn tự mình lái xe đã Mục Khả đi đại học C. Nhưng bị con gi từ chối.

Mục Khả xch theo hành lý đơn giản đứng ở trong phòng khách, tóc ngắn gọn gàng hoạt bát, nhưng trên mặt cũng rất đơn, cô nhẹ nh: "Không muốn phiền toi ba, con tự đi

Mục Khải Minh trầm mặc nghe Mục Khả nói, cuối cùng cô vẫn chưa nói sẽ thường về thăm nhà. Cho đến khi Mục Thần mười một tuổi kéo tay Mục Khả nói: "Chị, chủ nhật em đến trường học đón chị, chị về dạy thêm tiếng Anh cho em, có được không?" Khi ông nhìn thấy Mục Khả vuốt vuốt mái tóc ngắn ngắn của em trai, cam đoan: "Vậy chúng ta gọi điện thoại trước, chị có thời gian mới về bỏ túi cho em, được không?"

"Được." Mục Thần kéo tay Mục Khả cười, tiến tới bên tai cô nhỏ giọng nói: "Chị, đừng quên mua đồ ăn ngon cho em."

"Sớm muộn gì cũng ăn thành béo ú." Mục Khả cũng cười, xách lỗ tai Mục Thần: "Quá béo, sẽ không tìm được bạn gái đâu."

Rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa bé, nhắc tới bạn gái Mục Thần đỏ mặt, vung cánh tay gầy còm xách túi hành lý của chị, thúc giục: "Nên đi thôi, tới trễ sẽ bị phạt đứng." Ở trong tâm lý non trẻ của cậu, phạt đứng là cách trừng phạt tới trễ tốt nhất.

Bà Mục cũng tiến lên giúp đỡ mang đồ, lấy giọng thương lượng nói: "Nếu không để Nghĩa Thành đưa con đi."

Mục Khả lặng lẽ nhận lấy túi, không nói gì.

Đứng ở trước cửa sổ, nhìn xe Hách Nghĩa Thành chở Mục Khả rời đi, ánh mắt Mục Khải Minh chợt đỏ lên, như nói mê: "Xảo Mai à, anh thật xin lỗi con gái." Sau đó xoay người vào phòng sách.

Ở nhà bốn người, Mục Khả chỉ thân với Mục Thần, về phần Mục Khải Minh cùng bà Mục, bọn họ chỉ là cha mẹ, trưởng bối trên danh nghĩa của cô. Trong lòng cô, mình đã là người ngoài. Cho nên, sau khi vào đại học cô rất ít về nhà, thời gian sau khi học xong hầu như cũng dùng để dạy kèm tại nhà.

Vậy mà, cô gái trẻ tuổi không bởi vì cuộc sống sinh hoạt đặc biệt trong gia đình mà trở nên yếu đuối, cô thích cười, lạc quan kiên cường, cô thích hưởng thụ như mọi người, muốn tự an bài cuộc sống của mình. Tóm lại, mượn lời Hường Vi mà nói, so sánh với những ưu điểm rất động lòng người, khuyết điểm không biết nhả nhặn của Mục Khả căn bản không đáng nhắc tới.

Nghe khích lệ như vậy, Mục Khả nghe rằng vui vẻ, ôm Hường Vi nói vô cùng buồn nôn: "Bạn học Hường Vi yêu dấu, bạn thật là người tốt, nhất định có thể gả cho Đại Tá."

Hương Vi đẩy cô ra, nhìn dấu móng tay nho nhỏ trên vai áo sơ mi trắng của mình, thương cho Mục Khả một cái run rẩy kịch liệt.

Huấn luyện quân sự tân sinh bắt đầu vào ngày thứ hai sau khi báo danh.

Sáng sớm hôm đó, đám sương còn chưa hoàn toàn tan đi, giọt sương trong suốt làm dịu đi màu xanh của hoa cỏ, trong không khí tràn ngập một mùi hương thoang thoảng như có như không, từ từ nhắm hai mắt hít vào thật sâu, làm người ta cảm giác cả người rất thoải mái.

Vóc người cao lớn, mặt mũi tuấn tú, sĩ quan trẻ tuổi - Hạ Hoảng Huân từ trong luồng sương mù đi tới, vẻ mặt nghiêm nghị, tư thế lồi lạc. Mục Khả nhớ rõ anh là sĩ quan duy nhất trong mười huấn luyện viên huấn luyện quân sự lần này đạt cấp Thượng úy, sau đó từ trong miệng Hương Vi yêu quân nhân cuồng nhiệt biết được anh là Liên trưởng đội Trinh Sát.

Sau khi đứng lại, Hạ Hoảng Huân làm động tác quân lễ tiêu chuẩn, lúc mở miệng giọng nói vang vang: "Xin chào mọi người, tự giới thiệu một chút, tôi tên là Hạ Hoảng Huân."

Lúc này, giọng nữ trong veo cắt đứt lời anh, đứng ở trong đội ngũ Mục Khả theo bản năng phun ra một câu tiếng Anh, anh nghe thấy cô nói: "Could you stop it?"

Các bạn học cũng ngây ngẩn cả người, tất cả ánh mắt đều tập trung nhìn sang, Hương Vi biết đại sự không ổn, cô lặng lẽ kéo tay áo Mục Khả một cái.

Sắc mặt Hạ Hoảng Huân có chút trầm xuống, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Mục Khả, anh trầm giọng hỏi: "Cô vừa mới nói cái gì? Nhắc lại một lần nữa!"

Ngước mắt nhìn Hạ Hoảng Huân, Mục Khả vẫn đứng ở trong đội ngũ, không nhúc nhích.

Nhìn khuôn mặt trái xoan ngây thơ của cô, Hạ Hoảng Huân lên giọng, lấy giọng điệu ra lệnh không cho phép cãi lời nói: "Bảo cô nhắc lại một lần nữa!"

Trong mắt lộ ra quật cường, Mục Khả cao giọng trả lời: "Could you stop it?"

Anh phát huy sự nghiêm khắc vô cùng nhuần nhuyễn, Hạ Hoảng Huân lạnh lùng nói: "Cô, bước ra khỏi hàng! Đứng qua một bên!"

Mục Khả trầm mặc bước ra khỏi hàng, đứng ở bên cạnh sân huấn luyện, vừa đứng là đứng liền ba giờ.

Sau đó Hạ Hoảng Huân từ miệng Hương Vi mới biết được câu "Could you stop it?" cô nói không phải nói với anh, mà bởi vì Mục Khả không chịu nổi Hương Vi hận không thể đem toàn bộ những từ ngữ tốt đẹp nhất trên thế giới đến ca ngợi quân nhân, thậm chí sau khi tập hợp vẫn liến thoắng không ngừng nhỏ giọng ca ngợi huấn luyện viên đẹp trai, thì cô mới đột nhiên bộc phát.

Nhưng chính sự hiểu lầm lần này, khiến một tháng huấn luyện quân sự tràn đầy mùi thuốc súng.

Lúc Hạ Hoảng Huân kiểm tra phòng thi chắn của cô chưa gấp còn bừa bộn ở trên giường, anh đen mặt ra lệnh: "Cho cô năm phút đồng hồ sửa sang lại."

Nghe vậy, Mục Khả từ từ đến bên giường, kéo chăn qua, dùng sức giữ giữ hai phát trước mặt anh, sau đó lại chậm rãi trải bằng, động tác chậm chạp, đợi đến khi sửa sang xong, đã qua 25 phút.

Sắc mặt Hạ Hoảng Huân trầm xuống, anh chỉ vào chắn của cô lạnh lùng nói: "Tám năm kháng chiến cũng kết thúc, cô chỉ gấp được thành như vậy! Từng thấy phòng không đạt tiêu chuẩn, chưa từng thấy qua chất lượng kém như thế này!"

Từ nhỏ chưa từng bị ai mắng, cơn tức của Mục Khả lập tức dâng lên tận đỉnh đầu, cô tức giận ném chăn xuống đất, lông mày dựng lên cãi lại: "Dọn phòng tốt thì rất giỏi sao?" Hung hăng đập lên chắn hai phát, cô nói: "Có bản lĩnh anh dùng miếng đậu phụ đánh gục kẻ địch, coi như anh lợi hại."

Hít một hơi thật sâu, Hạ Hoảng Huân cường chế mình tỉnh táo, đối mặt với cô gái cố ý đối nghịch cùng anh, anh không thể luống cuống.

"Quân đội trước nay vẫn coi trọng quản lý nội vụ, cũng giống như rèn luyện quân nhân phục tùng kỷ luật cùng đoàn kết. Đừng tưởng rằng đây là chuyện nhỏ không đáng kể. Ở trên chiến trường, bất kỳ một chi tiết nhỏ nào cũng có thể quyết định sinh mệnh các chiến sĩ có thuộc về bản thân hay không!"

"Đồng chí sĩ quan." Mục Khả không chút nào yếu thế, cô nói năng hùng hồn: "Xã hội tiến bộ, thời đại đang phát triển, xin anh thay đổi một chút mấy cái quan niệm cũ kỹ đó, không nên đem miếng đậu phụ đó làm tiêu chuẩn bình xét nội vụ. Ở trên chiến trường, sẽ không có ai khiêng chăn đánh giặc."

"Trên chiến trường, chúng ta coi trọng chiến thuật; trong bộ đội, chúng ta tuân theo điều lệnh nội vụ. Thân là học viên, cô phải theo như yêu cầu của tôi mà làm, phục tùng quản lý."

Nhìn thẳng đôi mắt sáng ngời của anh, Mục Khả phản bác: "Anh cũng biết tôi là học viên không phải lính! Tại sao lấy tiêu chuẩn bộ đội yêu cầu tôi? Anh thích dọn phòng sạch sẽ là chuyện của anh, tôi mạn phép thích bừa bộn hóa phòng ốc!"

"Học viên ở trụ sở huấn luyện cũng giống với lính bộ đội. Đây là thép kỷ luật, không cho bất cứ ai thay đổi."

Uy nghiêm bị khiêu khích, sự trầm ổn của Hạ Hoảng Huân cuối cùng cũng dùng hết, anh lạnh lùng nói: "Nhặt chăn lên, tập!"

Bị sự cứng nhắc của anh chọc giận, Mục Khả dưới ánh mắt kinh ngạc của các bạn học nhảy đến trên chăn đập vô số phát, nhìn thẳng vào mắt Hạ Hoảng Huân năm giây, sau đó cô đột nhiên hô: "Tôi muốn đối chọi với anh!"

Bạn học ở đây cũng sừng sốt, thậm chí ngay cả Hạ Hoàng Huân cũng không theo được kịp lối suy nghĩ của cô, thật lâu không nói ra được gì.

Sau này anh hiểu được, chấn của mình đã bị gấp thành nếp, so với chấn của các cô quả thực dễ gấp hơn nhiều. Hôm bình xét nội vụ trước ngày chấm dứt huấn luyện quân sự, lúc nhìn thấy chấn được gấp rồi tỉnh rồi mà anh mới hiểu, cô căn bản chưa từng mở chấn này ra, mà để nó ở đó cho anh kiểm tra.

Cho nên, đối với việc dọn dẹp phòng của cô mà nói, anh tuyệt vọng. Nếu không ngày chia tay đó sẽ không cảm khái mà nói với Mục Khả: "Nội vụ hùng mạnh của quân tôi, coi như hoàn toàn hủy trên tay cô."

Hồi tưởng lại những ngày "Tuổi trẻ khinh cuồng" kia, Mục Khả thật đúng là không hiểu Hạ Hoàng Huân nói "Khiến người ta yêu thích" đến tột cùng là nghĩa tốt hay nghĩa xấu. Hơn nữa buổi chiều cô mới "Ngất" ở trong ngực người đàn ông khác, làm sao anh lại dám khẳng định cô không có bạn trai? Tuy nói bộ dáng của cô giống như thiếu nữ vị thành niên, nhưng giá cả thị trường của cô không đến nỗi không tiêu thụ được chứ? Hơn nữa lấy thói quen cô luôn đối nghịch với anh, anh dựa vào cái gì mà cho rằng cô không ghét anh? Cô thậm chí hoài nghi anh cố ý chinh cô, mục đích là ở trả thù cô gieo "Cây nông nghiệp" trên cổ anh. Nếu không thì là huấn luyện đến điên rồi, coi "Quân địch" như cô thành đồng đội.

Suy nghĩ bay thật xa lúc Mục Khả hồi hồn thì mới phát hiện Hạ Hoàng Huân vẫn chưa đi, cô cảm thấy đôi bàn tay kia vuốt ve đỉnh đầu, động tác vô cùng mềm nhẹ, giống như đang an ủi đứa bé bị thương, cùng lạnh lùng nghiêm túc bình thường hoàn toàn không phù hợp.

Cảm thấy không khí càng ngày càng kỳ quái, ngay cả hiện tượng choáng váng vừa rồi nay hình như lại có triệu chứng nghiêm trọng trở lại, Mục Khả bị đè nén đến không được. Cô trở mình bò dậy, hất tay của anh ra, chất vấn: "Anh sờ đủ chưa?"

Thu tay lại nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, đáy mắt thoáng qua ánh sáng, Hạ Hoàng Huân hỏi cô: "Em ghét tôi sao?"

Hỏi sắc bén thế này, muốn cô trả lời thế nào đây. Gãi gãi mái tóc rối bời, cô có chút không giải thích được nói: "Doanh trường Hạ, anh nhìn cho rõ, tôi là Mục Khả."

Hạ Hoàng Huân cau mày: "Không cần hoài nghi thị lực của tôi."

Tôi đang hoài nghi trí lực của anh! Mục Khả ở trong lòng bỏ sung thêm một câu, còn nói: "Anh là huấn luyện viên, tôi là học viên, thân phận của chúng ta đối lập, không thích hợp."

Hạ Hoàng Huân cong khóe môi: "Em là chỉ đạo viên, cùng học viên bình thường có bản chất khác biệt." Sau đó lại sửa lại: "Không phải quan hệ đối lập, có thể miễn cưỡng coi như là quan hệ đồng chí."

Suy nghĩ một chút, Mục Khả quyết nhất định lấy ra lý do hết sức thuyết phục, cô nói: "Cái đó, tôi có."

Hạ Hoàng Huân bình tĩnh cắt đứt lời cô: "Cái này không thể trở thành lý do cự tuyệt."

"Tôi còn chưa nói."

"Tôi biết."

"Anh biết cái gì?"

"Biết em cho rằng tôi không biết."

"Cái gì mà tôi cho rằng anh không biết."

"Em dám nói em không biết tôi đang nói cái gì?"

"."

Trầm mặc mấy phút, ngay khi đồng chí Hạ Hoàng Huân chuẩn bị tổng kết cuộc nói chuyện không được thân thiện lắm này, Mục Khả cau mày có chút buồn rầu nói: "Hậu quả có chút nghiêm trọng, tôi không chịu trách nhiệm được."

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Thời gian lãng quên

Mục Khả trả lời lập lờ nước đôi cũng không làm dao động thái độ kiên định của Hạ Hoàng Huân. Dựa vào sự phán đoán tình anh chuẩn xác của anh, cô gái nhỏ này hẳn là có cảm giác với anh, anh cho rằng không ghét là cơ sở bắt đầu tình cảm.

Vì vậy, anh nói ngắn gọn bốn chữ: “Cứ như vậy đi!” Xem như hoàn thành “Tiến hóa” (thay đổi tiến triển) hai người từ quan hệ đồng chí đến quan hệ người yêu, sau đó giống như ảo thuật lấy ra một hộp chocolate để ở đầu giường Mục Khả, nghiêm mặt nói: “Quân y nói đường huyết của em thấp. Không có việc gì đừng luôn phạm sai lầm, nếu không anh sẽ chiều theo tội mà xử phạt.”

Mục Khả nằm lì ở trong chăn nhìn hộp chocolate, lại còn là của Dove’s. Nhìn bóng lưng của anh, cô không hiểu Hạ Hoàng Huân nói “Cứ như vậy đi” rốt cuộc là có ý gì. Đưa tay sờ sờ cái hộp, nghĩ đến ngoài Hách Nghĩa Thành ra, anh là người đàn ông đầu tiên mua đồ ăn vặt cho mình. Sau đó lại nghĩ đến mẹ, cô đột nhiên bật khóc.

* Chocolate Dove (được bán ở Vương quốc Anh, Ấn Độ, Ireland, Trung Quốc và Trung Đông) là một thương hiệu sô cô la được sản xuất và tiếp thị bởi công ty Mars. Dove sản xuất một loạt các loại sô cô la, bao gồm sô cô la sữa, caramel,

Lúc trở về phòng làm việc, Hạ Hoàng Huân không tự giác cong môi nở nụ cười. Về mặt đó, giống như là Mục Khả đã đồng ý gả cho anh rồi vậy.

Giải thi đấu tỷ võ của lính trinh sát ngày mai chính thức tiến hành tuyển chọn, Viên Soái trốn ở trong phòng rốt cuộc đợi được Hạ Hoàng Huân lộ diện, thấy trên mặt Doanh trưởng gọi lên nụ cười như có như không, anh liên tục hít thở sâu vài chục lần mới tăng thêm can đảm đi gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Báo cáo!”

“Vào đi!”

“Doanh trưởng, tôi muốn báo cáo tư tưởng với ngài.”

“Cậu có tư tưởng muốn báo cáo?”

“Vâng!”

“Nói!”

“Là thế này, Doanh trưởng, haizzz, cơm chiều anh còn chưa có ăn đó, có cần tôi.”

“Sao lại nhiều lời đạo đầu như vậy?” Hạ Hoàng Huân ngẩng đầu liếc xéo anh một cái: “Trực tiếp một chút.”

“Trực tiếp một chút à.” Viên Soái do dự một chút, ưỡn thẳng lên sống lưng bất chấp khó khăn nói: “Trực tiếp một chút chính là tôi muốn xin Doanh trưởng phê chuẩn cho tôi tham gia giải tỷ võ lính Trinh Sát.”

Hạ Hoàng Huân không chút nghĩ ngợi trực tiếp bác bỏ: “Việc này không cần bàn bạc nữa.”

Viên Soái ăn vạ: “Bàn bạc đi mà Doanh trưởng, tên Hách Nghĩa Thành đó rất có duệ khí, tôi giúp anh đánh hạ uy phong của hắn.”

“Tôi nói không cần thảo luận. Còn nữa, tiểu tử cậu bớt phóng túng lại cho tôi, anh ta là thủ trưởng cậu, duệ khí cũng là phải nên có.” Nhắc tới Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân theo bản năng nhủ mảy, trong lòng không biết sao bỗng nhiên chột nảy sinh ý muốn tự mình đập chết ý tưởng của người nào đó. Không lâu sau, anh bất ngờ nhận được chỉ thị, ở trong một trận diễn tập lại chạm mặt với Hách Nghĩa Thành lần nữa.

“Dạ biết, Doanh trưởng, anh hãy để cho tôi đi đi, tôi dùng danh nghĩa đảng xin thẻ bảo đảm sẽ không phạm sai lầm nữa.”

“Bị đặt.” Hạ Hoàng Huân háy anh một cái: “Ngay cả đảng viên cũng không phải là cái rắm gì biểu đạt cho lời thề.”

Biết rõ tính cách lão đại nói một không hai, trước đó Viên Soái cũng không ôm hy vọng quá lớn, lại thấy Hạ Hoàng Huân không cho anh một chút đường sống nào, vô cùng mưu ma chước quỷ anh nghĩ nghĩ, cố gắng nói sang chuyện khác để hóa giải bầu không khí, anh nói: “Doanh trưởng, sinh nhật anh sắp tới rồi, hay là tôi cũng theo phong trào hiện nay mua cái bánh sinh nhật mang đến?”

“Cám ơn, không cần.” Tựa tay lật xem tư liệu trên bàn, Hạ Hoàng Huân không chút để ý nói: “Đến lúc đó cùng mấy anh em chạy 5km coi như chúc mừng.”

Chạy 5km ăn mừng sinh nhật? Viên Soái rất buồn bực. Nghĩ thâm lão đại anh cũng thật có sáng ý nha.

Hạ Hoàng Huân còn có tài liệu cần xem, anh hạ lệnh đuổi khách: “Tư tưởng báo cáo xong rồi sao, mau trở về ngủ.”

Viên Soái chưa từ bỏ ý định: “Doanh trưởng, anh cân nhắc lại một chút, ngày mai.”

Hạ Hoàng Huân trầm giọng ngắt lời anh, nói: “Ngày mai cậu nên làm cái gì thì làm cái đó cho tôi.”

Bận đến gần mười hai giờ, gọi một cuộc điện thoại cho Dịch Lý Minh, dặn dò xong chuyện giải thi đấu tỷ võ, Hạ Hoàng Huân ngồi ở trong phòng làm việc ngẩn người. Thật ra thì, chuyện tình “Xa xỉ” như vậy anh rất ít khi làm, chủ yếu là chuyện đã xảy ra ngày hôm nay khiến cho anh có phần không ngủ được. Theo bản năng sờ sờ cổ, cảm xúc khi hàm răng Mục Khả đung đến da thịt anh dường như vẫn còn rất rõ ràng, có chút hơi đau, có chút. Tê dại.

Lại mở danh sách học viên đi huấn luyện, nhìn tên tuổi của Mục Khả, anh nghĩ đến bốn năm trước nhận được nhiệm vụ huấn luyện quân sự sau khi điểm danh thì kinh ngạc, Hạ Hoàng Huân nở nụ cười, nụ cười đó mang theo sự ngỡ ngàng trước nay chưa từng có, thật không xứng với thân phận Doanh trưởng của anh.

Mục Khả! Anh cho rằng là sự trùng hợp, dù sao trên đời này người trùng tên trùng họ cũng rất nhiều. Nhưng khi cô gái nhỏ có vẻ ngoài nhìn như nhu mì lúc đứng thẳng eo nhỏ nghiêm túc già mồm với anh, anh liền xác định cô chính là “Nhóc con” đã từng cùng anh có duyên gặp mặt một lần.

Hạ Hoàng Huân sinh ra ở một tòa trấn nhỏ cạnh bờ biển. Từ nhà anh đi bộ đến bờ biển chừng vài phút. Rất khéo, quê nhà Mục Khả cũng ở nơi đó, khi còn nhỏ lúc cô đã có thể miễn cưỡng đi vững trên đường, chân đất hoa tay múa chân chơi đùa ở trên bờ cát.

Bầu trời tháng sáu trong xanh bất chợt lại nổi lên cơn mưa. Quỳ gối ở trên bờ cát đắp thành – Mục Khả nhỏ hình như không phản ứng kịp với thay đổi của thời tiết, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại nghe được sau lưng truyền tới một giọng nói con trai: “Này, nhóc, dầm mưa sẽ sinh bệnh, nhanh tới đây.”

Cô gái nhỏ bị gọi là “Nhóc ” nhú lông mày không phân biệt rõ là đang gọi ai, cô đứng dậy, còn chưa kịp xoa xoa cái chân bị tê đã bị người khác ôm ngang nhắc lên.

Bị làm cho hoảng sợ, thân thể nhỏ nhỏ không an phận giữa vùng đây, giọng nói trẻ con non nớt mang theo uy hiếp nói: “Anh là ai hả? Tại sao ôm tôi? Anh dám nói lừa bán tôi. Tôi bảo ba tôi đập chết anh đấy.” Rốt cuộc là do quá nhỏ, liên tục nói nhiều như vậy lại còn đang lo lắng nên nói có phần hơi lắp lửng.

Chàng trai trẻ cao gầy nghe vậy nở nụ cười, bế cô đến gần dưới dù quảng cáo mới thả xuống đất, hỏi: “Nhóc con, sao lại chơi một mình ở cạnh bờ biển? Không biết phải tránh mưa sao? Người nhà em đâu?”

“Anh cũng không phải là chú cảnh sát, sao hỏi nhiều như vậy? Muốn tôi trả lời cái nào trước?” Miệng lưỡi bén nhọn, Mục Khả nhỏ cũng không cảm kích, cô thờ dõc một hơi, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhấc nhấc: “Còn nữa nha, tôi không gọi ‘Nhóc con’, tôi có tên.”

Cậu thiếu niên thiếu chút nữa bị vẻ mặt đề phòng của cô chọc cho cười ra tiếng, ra vẻ đùa dai giờ tay lên chạm vào chiếc mũ lưỡi trai méo lệch màu trắng của cô, nhướn mày rậm hỏi: “Vậy thì trước tiên nói cho anh biết em tên là gì?”

Dường như bất mãn với sự thân thiết của anh, Mục Khả nhỏ quẹo đầu sang bên tránh mắt nhìn anh, tức giận nói: “Tôi không quen biết anh, mới không cần nói cho anh biết tôi tên là Mục Khả đâu. Mẹ nói, không nên nói chuyện với người lạ.”

Thì ra tên là Mục Khả. Cậu thiếu niên cười như không cười: “Nhóc con.”

“Anh cũng thật là ngốc.” Mục Khả nhỏ tức giận, cô chống nạnh hai tay, chớp đôi mắt to đen sẫm cái chính lần nữa: “Nói anh không được gọi ‘Nhóc con’!”

Cậu bé nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô nở nụ cười, anh ngồi xổm xuống nhìn thẳng với cô, vừa đưa tay giúp cô sửa lại mũ lưỡi trai vừa nói: “Cái mũ bị lệch, anh trai giúp em sửa lại một chút.” Cùng với lời nói, anh tinh nghịch cười đem mũ quả dưa của cô chuyển hướng về phía sau đầu.

Mục Khả nhỏ hồn nhiên không hay biết bối cảnh: “Đó, đó cũng là do anh làm méo, tôi sẽ không nói cảm ơn đâu.”

“Nếu như mà anh đưa em về nhà, có phải em nên nói cảm ơn hay không đây?”

“Tôi có thể tự mình về nhà.”

“Em nhỏ như vậy, lỡ như gặp phải người xấu thì làm thế nào?”

“Vậy, tôi cũng không biết anh có phải người xấu hay không?”

“Anh giống người xấu lắm sao?”

Nhìn làn da bị phơi dưới ánh mặt trời hơi ngăm đen của anh, cô gái nhỏ gãi gãi khuôn mặt ửng đỏ, lẩm bẩm nói: “Tôi không biết.”

Đúng lúc này, Mục Khả nhỏ nghe được có người gọi cô, quay đầu lại thấy mẹ che dù vội vàng đi tới, cô cười tí mắt, vẫy vẫy cánh tay gọi: “Mẹ, Khả Khả ở chỗ này.”

Người phụ nữ trẻ tuổi từ xa đã nhìn thấy con gái được một cậu bé ôm đến tránh mưa dưới dù quảng cáo, cô mỉm cười nói cảm ơn. Mục Khả nhỏ nhảy lên vừa đi vừa nhảy đi theo sát mẹ, thờ không ra hơi hỏi: “Mẹ, sao mẹ tinh lại nhanh như vậy? Không phải ba nói ngã bệnh phải ngủ nhiều sao?”

Cậu bé chọc tay vào trong túi quần, nghe người phụ nữ dịu dàng nhẹ trách: “Khả Khả càng ngày càng bướng bỉnh, thừa dịp mẹ nghỉ ngơi lên lút chạy ra ngoài chơi, có phải nên đánh cái mông nhỏ con hay không hả?”

Tay cô bé được mẹ dắt đi, cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng nghịch ngợm ngắt lời: “Mẹ, hôm qua mẹ dạy con từ đơn con học xong rồi, con đọc cho mẹ nghe nha.”

Cậu bé không nghe rõ người phụ nữ trả lời như thế nào, chỉ thấy cô sờ sờ cái đầu nhỏ đội mũ lưỡi trai ngược, yêu thương nở nụ cười, nụ cười dịu dàng

mà từ ái. Sau đó ‘Nhóc con’ nói liền miên mảy từ đơn tiếng Anh, sau khi đi xa cô đột nhiên quay đầu lại nghịch ngợm làm mặt quỷ với anh, khuôn mặt trẻ con hồn nhiên ở trong cơn mưa bụi phát phơ có vẻ giáo hoạt đáng yêu.

Năm đó, Hạ Hoàng Huân mười lăm tuổi, Mục Khả nhỏ năm tuổi.

Mùa Đông cùng năm, Mục Khải Minh được điều đi nhận chức khác, Mục Khả rời khỏi trấn nhỏ cạnh bờ biển đi tới thành phố A. Hai năm sau, Mục Thần ra đời.

Sau đó rất nhiều năm, Mục Khả vẫn sống trong tòa nhà xinh đẹp ở thành phố phương Bắc. Cô cũng giống tất cả bạn bè cùng trang lứa khác được đưa tới trường tiểu học, sau đó thi đậu trung học lên cấp 3, rồi kế tiếp hoàn thành lấy được điểm tối đa tiếng Anh thuận lợi vượt qua kì thi vào trường cao đẳng, trúng tuyển hệ Anh văn nổi tiếng nhất khu đại học ở thành phố A.

Trong trí nhớ của Mục Khả, ngoại trừ mẹ cùng vùng biển lớn xanh thẳm ra, căn bản không có cuộc gặp gỡ bất ngờ cạnh bờ biển năm đó.

Việc ấy, cậu bé trai lớn hơn cô mười tuổi thật ra cũng không nghĩ đến mười bảy năm sau có thể gặp lại cô lần nữa ở trụ sở huấn luyện. Anh như nguyện vọng thi vào một trường quân đội ở thành phố A. Bốn năm sau, dựa vào danh hiệu “Tay súng toàn năng” chính thức bước vào quân đội, bắt đầu kiếp sống quân lữ dài lâu tràn đầy khiêu chiến cùng trách nhiệm.

Sau khi kết thúc huấn luyện quân sự cho tân sinh, Mục Khả trở về trường tiếp tục việc học, Hạ Hoàng Huân trở về quân đội luyện binh như cũ.

Thời gian thấm thoát, bốn năm thoáng qua trong chớp mắt. Mục Khả đã xuất sắc hoàn thành tốt nghiệp, thông qua phỏng vấn thi viết phiên dịch cô cự tuyệt một công ty có vốn đầu tư nước ngoài mời đảm nhiệm chức vụ lương cao, dứt khoát lựa chọn ở lại trường giảng dạy. Thế nhưng, cô cũng không biết trong bốn năm cô chuyên tâm việc học, đã từng gặp qua Hạ Hoàng Huân đi ra ngoài làm việc không chỉ một lần.

Tất cả, dường như vẫn tuần hoàn theo quỹ đạo vốn đang vận hành, ít nhất ngoài mặt không sóng không gió. Có điều, khi ổn định lại tinh thần, lòng của Hạ Hoàng Huân như mặt hồ nước dâng lên gợn sóng rất nhỏ. Loại cảm giác này, ngay cả bản thân anh cũng không xác định được đây có phải là “Động lòng” hay không? Tóm lại, đã có thêm một phần nhớ nhưng không sao hiểu được. Mà mỗi lần xuất hiện ngăn ngại, cũng khiến cho anh phát hiện sự thăng thấn và đáng yêu của cô.

Hồi tưởng bị bóng dáng đơn bạc nhỏ bé và yếu ớt đột nhiên xuất hiện cắt đứt. Hạ Hoàng Huân đứng ở trước cửa sổ, kinh ngạc nhìn thấy Mục Khả mặc T-shirt màu trắng trong lầu bước ra ngoài, bắt đầu chạy vòng dọc theo sân huấn luyện. So với tốc độ ‘Rùa đen nhỏ’ lần trước nghe lén bị phạt thì một trời một vực, lần này cô lại sử dụng tốc độ chạy nước rút trăm mét. Cách thức đó, rất giống như có phần không muốn sống.

“Làm gì đây!” Hạ Hoàng Huân khó hiểu, không chút suy nghĩ cầm chiếc áo rằn ri vừa mới được cời ra bước nhanh xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trực tiếp thổ lộ

Đi xuống dưới lầu, Hạ Hoàng Huân cũng không vội vã ngăn cản cô, anh chỉ đứng ở trong sân huấn luyện trầm mặc nhìn cô từ đằng xa chạy tới.

Cho đến khi Mục Khả chạy xong vòng thứ hai, đi qua bên cạnh anh vẫn coi anh như người vô hình thì Hạ Hoàng Huân đi nhanh mấy bước, từ phía sau bắt được cánh tay cô, dễ dàng móm cô vào trong ngực.

Giọng ni trầm thấp từ tính vang lên trên đỉnh đầu Mục Khả, anh hỏi: "Sao vậy?" Giọng ni có lo lắng và st ruột.

Mục Khả giật đến thở hổn hển giữa giữa, không đo được vì sức lực của anh, cô giờ tay lên đập hai phát vào ngực anh, bộ dáng kia giống như hai người có thù đại hận. Nhưng từ biểu hiện hơi thở của Hạ Hoàng Huân, xem ra căn bản không có chút xi nhê nào.

Một tay ôm Mục Khả không chế cô ở trước ngực mình, đưa tay phải ra vuốt lưng của cô giúp cô thuận khí, thậm chí còn ly "Vỗ lực" ép cô không thể lập tức dừng lại nghỉ ngơi, mà chậm rãi đi tiếp khoảng chừng hai mươi mét nữa.

Chờ Mục Khả thuận khí xong, cô dùng sức nhún vai một cái, kết quả vẫn không thoát ra được, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn: "Ôm đến nghiện rồi à? Còn không mau buông tay!"

Cảm thấy cô tức giận, Hạ Hoàng Huân cũng không tiếp tục so đo với cô, rất sung sướng thu tay, sau đó Mục Khả nhún chân đặt mình ngã ngồi trên đất. Chỉ là Mục Khả cũng không nhìn thấy anh thiếu chút nữa không khống chế được lại muốn đưa tay ra đỡ cô.

Không để ý bỏ dẫy xoa xoa cái mông khốn khổ, Mục Khả nhủ chặt lông mày uất ức chỉ trích: "Hạ Hoàng Huân, anh có ý!"

Phản rồi, cũng dám gọi thẳng tên anh rồi.

Nhìn đồng chí nhỏ tội nghiệp ngồi dưới đất, Hạ Hoàng Huân từ từ ngồi xổm xuống, dùng bộ mặt nghiêm trang hỏi: "Không phải em bảo tôi buông ra sao?"

Hiểu được Hạ Hoàng Huân là sợ cô ít khi vận động sau khi tiêu hao thể lực quá mức mà ngã xuống mới đỡ, Mục Khả thật có chút đuối lý, cô nghiêng đầu sang chỗ khác không muốn nhìn thấy khuôn mặt anh tuần của anh, lấy tay chống xuống đất muốn đứng lên, kết quả bắp chân chợt rút gân, cô "A" một tiếng, thiếu chút nữa đau chảy nước mắt.

Hạ Hoàng Huân thấy thế, quỳ đầu gối xuống đất, tạo thành tư thế nửa quỳ, rất có kinh nghiệm nhanh chóng lấy tay đè bắp chân cô, dùng sức vừa phải mà nắn bóp, ngoài miệng ôn hòa phê bình cô: "Bình thường không vận động, hơn nữa đêm lại chạy trời chết. Tâm huyết dâng trào, thiếu hụt thường thức." Phát hiện cô không phối hợp, anh cau mày: "Chân đừng có cử động! Bảo em đừng có cử động, còn —— động ——" lúc ngẩng đầu, lại thấy trong mắt Mục Khả có chút ươn ướt.

Chưa từng thấy Mục Khả rơi nước mắt, anh có chút mơ hồ, tay phải tiếp tục động tác vuốt ve, tay trái vung về giúp cô lau nước mắt: "Tại sao khóc? Đau lắm à? Kiên nhẫn một chút, một lát là ổn."

Không khách khí đẩy tay anh ra, Mục Khả quệt quệt lung tung vài cái trên gương mặt nhỏ, hít hít mũi nói: "Anh không biết nhẹ tay một chút sao! Xuống tay nặng như vậy."

"Tôi mà nhẹ tay" Hạ Hoàng Huân cẩn thận xoa bóp chân cô, tạm ngừng mới nói: "Vậy còn tác dụng gì?"

Nhìn đỉnh đầu anh, Mục Khả giống như tức giận nói: "Dù sao chính là anh có ý chính tôi." Bằng không tự dưng chạy đến nói "bắt đầu", chuyện thần thánh như yêu đương không thể dùng cách văn nhả để nói được à.

Thần sắc Hạ Hoàng Huân bình tĩnh: "Em cho rằng tôi nhàn rồi không chuyện gì chắc!"

Đồng chí nhỏ Mục Khả vô lại nói: "Không rảnh rồi thì đường đường Đại Doanh trưởng như anh đi huấn luyện quân sự làm gì?"

Anh đành chịu: "Không phải đều là nhờ công lao của Tham mưu trưởng Hách."

Cô không hiểu: "Có liên quan gì đến anh ấy?"

"Quan hệ lớn." Hạ Hoàng Huân thuận miệng trả lời một câu, sau đó ngừng động tác, kéo cánh tay của cô: "Đứng lên hoạt động một chút."

Mượn lực tay anh đứng lên, Mục Khả đi được hai bước xác định rút gân đã khỏi, lại hỏi: "Có liên quan gì đến anh ấy?"

Nhìn mặt của cô, anh như không có việc gì nói: "Không quan hệ."

Mục Khả kháng nghị: "Anh bị làm sao vậy? Lúc có lúc không, chọc tôi chơi à."

Hạ Hoàng Huân nhàn nhạt cười: "Tôi giống người hài hước sao?"

"Không nói thì thôi, làm như tôi thích nghe lắm ấy." Tính bướng bỉnh của Mục Khả lại dâng lên, xoay người định đi, lại bị anh kéo lại, cô nói: "Đồng chí Giải Phóng Quân, xin đừng lôi lôi kéo kéo nữ nhân dân quần chúng, nhất là vào buổi tối."

"Chẳng lẽ em không biết ưu thế của tôi chính là tác chiến ban đêm?" Hạ Hoàng Huân không buông, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt ửng đỏ của cô: "Nói cho tôi vì sao em lại ra đây."

"Ra thì sao? Mắc mớ gì tới anh?"

"Không phải là không thích chạy bộ sao? Lúc huấn luyện giống như chịu tra tấn, chưa từng thấy em tích cực như vậy, đêm hôm khuya khoắt không ngủ lẫn qua lẫn lại làm cái gì?"

"Ai cần anh lo." Lời nói của Mục Khả có vẻ có chút chán nản, miệng lại không yếu thế nói: "Nếu lại muốn nhắc đến chuyện trái ki luật thì thôi đi, dù sao không ngủ chính là không ngủ, cùng lắm thì anh phạt tôi chạy vòng, đứng tư thế quân đội, tôi đều không có ý kiến."

Hạ Hoàng Huân cười như không cười: "Thật không có ý kiến? Nếu phải nói thì con người tôi rất dân chủ."

Phải nói sao? Mục Khả có điểm rồi rắm, gừng giềng có nên trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng hay không.

Giống như hiểu rõ cô nghĩ gì, Hạ Hoàng Huân nói: "Không cần đấu tranh, cảm xúc đều biểu hiện hết trên mặt rồi. Có phải bị lời của tôi hù sợ hay không?" Thấy Mục Khả cúi đầu không nói lời nào, anh buông lỏng tay ra: "Em đừng sợ, tôi nói thẳng, cũng không lo lắng cảm nhận của em. Chỉ là, cũng bởi vì tôi thích em mới có ý nghĩ này. Được hoặc không được, quyền quyết định không phải ở trong tay em sao? Đúng không?"

Mục Khả chưa từng yêu đương, lúc học đại học có bạn nam theo đuổi cô, cô đều cự tuyệt, sau đó Hách Nghĩa Thành tới trường học gặp cô bị bạn cùng lớp thấy tưởng lầm là bạn trai cô, cô kinh ngạc nhưng cũng lười phải giải thích, chỉ khi chỉ đạo viên hỏi cô mới nói thật. Cho nên, ngoại trừ Hường Vị, người biết quan hệ của cô và Hách Nghĩa Thành cũng không nhiều. Lần này ý tưởng của Hạ Hoàng Huân thật sự đã hù dọa cô, chủ yếu là cô cảm thấy

hai người không có chút cơ sở tình cảm nào, nói khoa trương một chút thì quan hệ lúc trước còn vô cùng ác liệt, đối với sự thổ lộ bất ngờ của anh, cô rất khó tiêu hóa, cho nên mới không ngủ được đến sân huấn luyện chạy vòng. Không nghĩ tới lại bị anh phát hiện, còn nghe anh khùng bố tỏ tình nói thích cô.

Hít thở sâu nhiều lần, đôi mắt Mục Khả mê mang hỏi anh: "Anh bao nhiêu tuổi rồi?"

"32!" Đã quen với lối suy nghĩ cổ quái của cô, biểu hiện của Hạ Hoàng Huân rất bình tĩnh, anh nói: "Tuổi có khác biệt một chút, cũng may trên lý lịch của tôi vẫn viết chưa kết hôn."

Nếu Mục Khả có khả năng khiến Hạ Hoàng Huân bó tay, anh tuyệt đối cũng có bản lĩnh như vậy. Vốn tâm tình có chút buồn bực, cô bị những lời này của anh chọc cho cười, suy nghĩ một chút, rốt cuộc nói ra miệng: "Tôi cũng không hiểu biết về anh, hơn nữa anh ngày ngày sống trong quân đội, muốn gặp mặt còn phải báo cáo trước, sao mà sống được? Hơn nữa anh cứ nhắc lại nghiêm khắc, đoán chừng ngay cả tôi ngủ nướng cũng có ý kiến, lúc tán gẫu nói không chuẩn còn chính giống như đi họp, tôi sao chịu nổi."

Đừng thấy Mục Khả còn nhỏ, xuất thân nhà quân nhân cô hiểu về nghề nghiệp của bọn họ hơn người bình thường nhiều. Nghe được ý kiến có tính xây dựng của Hạ Hoàng Huân, không coi tình yêu làm trò đùa, cô suy nghĩ rất nhiều, nhất là nghĩ đến kinh nghiệm của mẹ, cô không có lòng tin. Thật ra thì đối với quân nhân Mục Khả rất mâu thuẫn, nhưng cố tình là anh nói muốn 'bắt đầu', cô lại không quá muốn. Cự tuyệt.

Hạ Hoàng Huân làm như thờ phào nhẹ nhõm, trêu chọc cô nói: "Thì ra là em đã nghĩ đến mức này rồi hả? Thật ra thì không cần lo lắng, dầu gì tôi cũng là Doanh trưởng, không đến nỗi ngay cả thời gian gặp bạn gái cũng không có chứ? Hơn nữa, chúng ta ở cũng không xa, em không có việc gì có thể đến đơn vị chơi, không phải còn có nghi Đông và nghi Hè sao? Chúng ta khẳng định có rất nhiều thời gian ở chung với nhau, đến lúc đó em sẽ hiểu biết về tôi."

"Không cần suy tính, tôi cảm thấy hai ta rất thích hợp." Hạ Hoàng Huân thu lại tươi cười, nghiêm túc nói: "Nghề nghiệp quân nhân rất đặc biệt, tôi xác thực không có quá nhiều thời gian cùng em, những thứ lãng mạn, dịu dàng, tôi cũng không am hiểu. Nhưng tôi bảo đảm sẽ đối tốt với em, việc lớn việc nhỏ đều do em làm chủ, chỉ cần không trái với nguyên tắc, tôi đều nghe em, được không?"

Mục Khả đảo tròn mắt, nói: "Tôi thích ngủ nướng, dọn dẹp kém, tính khí không tốt, thích gây gổ. Tôi không có quan niệm thời gian, hẹn hò có thể thường xuyên tới trễ, tôi."

"Tôi dọn dẹp siêu tốt, vừa lúc bỏ xung. Tôi cũng rất nóng tính, nhưng tổng hợp mà nói hết sức yêu hòa bình. Nếu như em tới trễ, tôi lại có kỷ luật hạn chế không thể đợi em, em đừng khiến tôi nghi việc là được, tôi không phê bình em."

"Bộ dáng của tôi rất giống người không có bạn trai sao? Tại sao anh không hỏi tôi? Tôi cùng Hách."

"Em cho rằng tôi không biết quan hệ của hai người sao?"

"À?"

"À cái gì?" Hạ Hoàng Huân nghiêm mặt, vốn muốn nói "Doanh trưởng tôi là trải qua điều tra có căn cứ" lời đến khóe miệng biến thành: "Em phải hiểu rõ một việc, vì ý tưởng có tính xây dựng này, cả đời tôi phải chịu dưới Hách Nghĩa Thành một bậc, hy sinh rất lớn."

Nhớ tới tuổi của hai người đàn ông này cùng với quan hệ giữa mình và Hách Nghĩa Thành, lại kết hợp với thân phận của Hạ Hoàng Huân sau khi cô và anh 'bắt đầu', Mục Khả rất không có phong độ cười ha ha.

Đem áo khoác rằn ri choàng lên người cô, Hạ Hoàng Huân nắm bàn tay bé nhỏ của cô, dịu dàng nói: "Em cười tôi thì coi như em đồng ý rồi."

Gương mặt Mục Khả hơi đỏ lên, trong lúc nhất thời vẫn không thể tiếp nhận "Thâm tình khản thiết" của anh. Cô cúi đầu tại chỗ rối loạn hoảng hốt. Đây là phương thức che giấu bản thân theo thói quen, biểu hiện ra đáng vẻ không quan tâm. Nhưng anh biết cô là bởi vì khản trương cùng ngược ngược.

Cô gái nhỏ đáng yêu đơn thuần như thế cũng không thể để người khác được lợi, phải tốc chiến tốc thắng thu về làm tài sản riêng. Nghĩ đến đây, Hạ Hoàng Huân cười, nụ cười thắng lợi.

Hai người cứ lẳng lặng đứng ở sân huấn luyện trong gió đêm, thật lâu thật lâu.

Sau đó Hạ Hoàng Huân nhìn đồng hồ, mới phát hiện cũng đã hơn một giờ sáng, sờ sờ tóc của cô, anh nói: "Đi ngủ đi, tiểu quỷ. Nếu tập hợp ngày mai tới trễ, tôi phải khó xử rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lời ngọt ngào của Lão Hạ

Hai người có cảm tình với nhau muốn tiếp tục chung sống lâu dài, cần không ngừng 'gửi tiết kiệm' sự ăn ý cùng tình cảm chân thành vào 'ngân hàng tình

cảm' đặc biệt ở sâu trong linh hồn, đ khi cần thì rút ra cung cp cho cuộc sống, đnh cho người yu sự dịu dàng v vui vẻ. Cái gọi l hạnh phúc, có lẽ chính l quá trình của sự trả giá v thu hoạch. Mà tình yêu, đơng nhiên l thành phần v cũng quan trọng trong đó.

Trong tnh yêu Mục Khả khng yêu cầu quy định cứng nhc giống nh những cô gi cùng trang lứa. Cô cho mng, thực tế và kỳ vọng lun có chênh lệch rất ln. Ví dụ như, ngồi ta mỗi ngày th thốt h to chỉ muốn đn ông cao ln đẹp trai làm bạn đời, nhng kết quả lại gả cho anh mập lùn.

Cho nên nì, những phụ nữ tài se vẹn toàn ln cho người ta hm mộ, tần số xut hiện lại không cao. Thay v đối mặt vi kết quả làm ngời ta thất vọng, khng bằng cứ tùy duyên. Tất nhn, tùy duyên cũng khng có nghĩa l không nỗ lực.

Nghĩm tíc mà nì, sự xuất hiện của Hạ Hồng Huân l việc ngoài ý mun. Cho tới by giờ Mục Khả ch

Đêm đó, nửa đêm Hường Vi thức dậy uống nước phát hiện Mục Khả ly kỳ "Mất tích", sau khi Mục Khả bị huấn luyện viên Hạ đuổi về lại bị nghiêm hình bức cung cực kỳ tàn ác. Đồng chí nhỏ bị bạn tốt dùng bạo lực cưỡng bức không giấu được tâm sự đành phải thổ lộ chân tướng.

Hường Vi vô cùng khiếp sợ, ý nghĩ lo lắng 'Mục Khả đã nhìn thấu hồng trần' trước kia cuối cùng đã tiêu hóa hết rồi, cô đầu tiên là kích động hưng phấn nói: "Đưa con gái như cậu thật quá may mắn nha, một Hách Nghĩa Thành còn chưa đủ, lại lượm luôn cả Hạ Hồng Huân." Sau đó trước khi ngủ còn than thở nói: "Mọi việc đều có ngoại lệ, Hạ Hồng Huân chính là ngoại lệ của cậu. Thay vì ở đây rồi rầm sao không nhanh chóng yêu luôn cho rồi, không bằng lo nghĩ xem có thể vì ý chí không kiên định nổi mà cưới chui hay không?"

Vào lúc Mục Khả tưởng rằng cô đã ngủ, Hường Vi lại thần bí chồm qua, nhỏ giọng nói: "Dựa vào ánh mắt phán đoán sắc bén của mình, Hạ Hồng Huân là vị đồng chí tương đối không tệ." Dùng cánh tay ôm cô, nén cười nói: "Cậu không ngủ được vậy hãy suy nghĩ thật kỹ, tranh thủ sớm ngày cướp lấy nụ hôn đầu tiên của đồng chí Giải Phóng Quân đi." Chợt nghĩ đến cái gì, cô lại tự nhủ nói: "Nụ hôn đầu tiên chắc không phải đã cống hiến cho người khác từ lâu rồi chứ?"

Cái người này đúng là người phụ nữ không thuần khiết! Mục Khả bị cô chọc tức đến không nói nên lời, ở trong bóng tối túm lấy cái gối nện lên đầu Hường Vi.

Hường Vi bị đánh một cái ú ớ nói không thành tiếng, lật người ôm chầm Mục Khả, khiến cho Mục Khả la chói tai: "Đừng có dính vào người mình giống như bạch tuộc thế, mình không ngủ được."

Lúc Hường Vi ngủ mà không ôm món đồ chơi lông nhung "Khổng lồ" thì sẽ mất ngủ, cho nên cô ôm chặt Mục Khả không rời, mơ mơ màng màng lẩm bầm "Tập làm quen trước một chút đi, chẳng lẽ sau này không để cho Doanh trường Hạ nhà cậu ôm à."

Này, nói gì đấy! Mục Khả mang theo sự buồn bực mà ngủ thiếp đi.

Huấn luyện quân sự sau đó vẫn không thuận lợi, mặc dù Mục Khả đã nâng cao ý thức yêu cầu của mình, Doanh trường Hạ rõ ràng đã giảm bớt độ cao, nhưng dường như vẫn có chút với không tới.

Chẳng hạn như ngày thứ hai lúc tín hiệu báo rời giường vang lên, đồng chí nhỏ Mục Khả theo thói quen ôm chăn ngủ nướng không chịu dậy, đến khi Hường Vi và Tô Diêm Âm đánh răng rửa mặt xong xuôi cô mới tỉnh lại, bật nhảy xuống giường, tắt bật rồi loạn, đầu tóc bù xù tay chân luống cuống gấp chăn. Kết quả có thể đoán được, cuối cùng vẫn tới trễ. hơn một phút.

Khi Hạ Hồng Huân nhìn thấy cô mặc trang phục rần rì rộng thùng thình chạy tới sân huấn luyện, đặc biệt hy vọng hôm nay mình ngủ quên, hoặc là không đeo đồng hồ thì quá tốt. Vào lúc cô thành thật nghiêm túc hô to báo cáo, về mặt anh lại lạnh nhạt bình tĩnh nói: "Quân y nói em cần phải nghỉ ngơi, hôm nay có thể không tham gia huấn luyện."

Xả nước, một giọt cũng không lọt.

Nghĩ đến lời nói nguyên gốc của quân y: "Chỉ là đường máu thấp, ngủ một đêm thì sẽ không sao, nhớ phải ăn cơm đúng giờ." Khóe miệng Mục Khả không tự giác nhếch lên, nghĩ thầm "Ông già" này đối với mình cũng thật vô cùng tốt nha, lại còn công khai bao che cô, quả thật hiếm thấy. Vì vậy, cô ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: "Báo cáo huấn luyện viên, tôi chỉ là đường máu thấp, đối với huấn luyện có mức độ thấp vẫn gánh vác được."

Gánh vác được? Nhìn thân thể nhỏ nhắn yếu ớt của cô, Hạ Hồng Huân buồn cười.

"Báo cáo!" Ký ức bốn năm trước Mục Khả bị phạt đứng ba giờ trong đầu Hường Vi cũng chỉ mới như ngày hôm qua thôi, rất sợ Hạ Hồng Huân cứng nhắc lại làm chuyện "Đại Nghĩa Diệt Thân" nên cô trực tiếp bước ra khỏi hàng, nói: "Báo cáo huấn luyện viên, sáng sớm lúc Mục Khả rời giường thiếu chút nữa đã té xỉu." Ý nói loại chuyện đến trẻ nhỏ này anh hãy giờ cao đánh khẽ thôi, tuy rằng mọi người đang giương mắt nhìn chăm chăm, nhưng nói thế nào đều là người một nhà, anh dám không đau lòng thử xem?

Hạ Hồng Huân cũng không phụ sự "Kỳ vọng" mà hạ một bậc thang, anh dùng giọng điệu của huấn luyện viên nên có hỏi: "Thật sự có thể sao?"

Bất gặp ánh mắt trung cầu ý kiến của anh, Mục Khả chớp chớp đôi mắt, cao giọng trả lời: "Báo cáo huấn luyện viên, hoàn toàn có thể."

Hạ Hồng Huân hiểu rõ, ra lệnh: "Đứng vào hàng ngũ!"

Mục Khả cất tiếng đáp lại "Rồ!" rồi điều chỉnh tư thế chạy về đội ngũ, dí dõm le lưỡi với Hường Vi một cái, giống như là đang nói: "Thật đúng là thú vị."

Thu hết động tác nhỏ của cô vào đáy mắt, Hạ Hồng Huân bắt đắ dĩ trong mắt hiện lên một chút nuông chiều.

Khi trở về trung tâm huấn luyện nghỉ ngơi, lấy Hương Vi cảm đầu, Tô Diễm Âm làm phụ tá, nhóm giáo viên và học sinh tự động tự giác vô ý thức giả vờ dựa sát vào Hạ Hoảng Huân, cảm giác đó giống như anh là tổ chức đảng vậy. Mục Khả vốn không thích dựa vào anh quá gần, cộng thêm quan hệ của hai người có tính chất nhảy cóc, cô vẫn chưa thể thích ứng với loại biến chuyển cấp tốc này, dùng cách nói của cô: "Cảm giác Hạ Hoảng Huân tồn tại quá mức mãnh liệt, đứng quá gần anh ấy mình thấy khó thở." Cho nên, cô không dám xia đến sự uy hiếp của Hương Vi, chạy tới bên cạnh tìm Viên Soái nói chuyện phiếm.

Đến cuối cùng vẫn không thể đi tham gia tỷ võ - Viên Soái đứng ở trên bậc thang, phát biểu cảm nghĩ: "Hai ngày nay tâm tình Doanh trưởng hình như rất tốt, tốt đến mức tôi có chút cảm giác không an toàn."

Không phải là vì cô tâm tình mới tốt chứ? Mục Khả lặng lẽ cười cười trong lòng, rất trấn định nói: "Anh ta nghiêm mặt thì anh lại có cảm giác an toàn sao?"

Cau mày nhìn Mục Khả, Viên Soái nói: "Cô chưa từng nghe câu ‘Tiểu Lý Tàng Dao’* sao? Thật uống công tôi vẫn luôn cho rằng cô là nhà bác học, đừng phá hỏng hình tượng của cô ở trong lòng tôi."

[*Miệng nam mô, bụng bồ dao găm; khẩu Phật tâm xà (bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác)]

Nhà bác học? Mục Khả bị sặc một ngụm nước, tức giận nói: "Xin anh thu hồi lời khen tặng vì tôi như ‘gáo sư’ có được hay không? Muốn khen tôi ư, anh có thể nói thông minh, xinh đẹp, đáng yêu. Này, anh đừng có làm bộ mặt khinh bỉ đó được hay không? Tôi chỉ ví dụ, ví dụ thôi. Anh hiểu chứ?"

"Hiểu rồi, hiểu rồi." Viên Soái nén cười, lại lần nữa ca ngợi nói: "Cô giáo Mộc Khả này thật đúng là đáng yêu hơn tôi, đẹp trai hơn tôi, so với tôi."

Mục Khả trừng mắt với anh, ra vẻ như muốn ném chai nước suối trong tay tới, lại thấy Viên Soái bất chợt thu lại ý cười, nhìn về phía sau lưng cô chào theo kiểu nhà binh, cất cao giọng nói: "Doanh trường!"

"Đừng lấy Doanh trường của các anh để dọa tôi, anh ta đang ở trong vòng vây của 'Kẻ địch' rồi." Nói xong liền thật sự muốn ném bình nước sôi trong tay ra, nghĩ rằng dù thế nào Viên Soái cũng sẽ né tránh, hoặc là tiếp được.

Không ngờ, trong lòng bàn tay có chút mồ hôi, cũng hơi mạnh tay, cũng sử dụng không thích hợp, bình nước cứ thế mà rời khỏi tay, bay thẳng về phía sau. Tiếp theo lại nghe được giọng nói trầm thấp của Hạ Hoàng Huân vang lên, anh hỏi: "Đây là đặt mai phục cho tôi?"

Nhìn thấy Hạ Hoảng Huân cau mày nắm chặt bình nước khoáng, dằn vế Mộc Khả lúng túng đến không muốn xoay người, Viên Soái không nhịn được nở nụ cười. Anh càng lúc càng cảm thấy cô giáo Mộc chính là khắc tinh của Doanh trường, nếu không thì sao hai người vừa giao chiến lão đại đã có vẻ bất đắc dĩ như vậy.

Tình huống nhỏ nhất thế này thường xuyên xuất hiện, Mục Khả vô cùng ảo não, Hạ Hoảng Huân thấy nhưng không thể trách. Nhưng có một thứ vẫn không hề thay đổi, đó là Hạ Hoảng Huân vẫn làm việc rất đúng mực, nắm bắt rất tốt, trong lúc huấn luyện ở trước mặt mọi người không làm ra hành động gì không thích hợp. Đến nỗi quan hệ của hai người ngoại trừ Hương Vị, kể cả Tô Diễm Âm ở chung phòng cũng không hề phát hiện.

Đối với việc này, Hương Vi nói: "Quả nhiên là xuất thân từ lính Trinh Sát, nghiệp vụ ẩn núp tuyệt đối là hàng nhất."

Mục Khả đánh cô: "Không cần phải công bố cho cả thiên hạ biết, không như vậy chẳng lẽ còn muốn thông báo cho toàn quân sao?"

Nói thật, cô gái nhỏ nào có bạn trai mà không rơi vào trạng thái yêu đương. Ít nhất, cô cần bản không suy nghĩ phải làm thế nào để tránh ánh mắt của mọi người mà đi gặp Hạ Hằng Huân, hoặc là trong lúc rảnh rỗi gọi điện thoại hay gọi cái tin nhắn chẳng hạn, ngay cả đặc quyền "Làm nũng" của bạn gái cô cũng chưa dùng tới. Trừ bỏ không tranh cãi thẳng mặt với anh, trừ bỏ cô có thêm chút hứng thú với huấn luyện lần này, cuộc sống dường như không có thay đổi gì lớn.

Huân luyện quân sự cứ như vậy bình an vô sự tiến hành. Mười ngày sau Hạ Hoảng Huân dường như nhận được nhiệm vụ mới, đột nhiên chia chỉ đạo viên đến các đội khác khác, liên tiếp mấy ngày không xuất hiện ở trụ sở huấn luyện.

Trong điện thoại Mục Khả có lưu số điện thoại di động của anh, là "Đỉnh ước" đêm đó anh muốn cô giữ lại trong điện thoại. Buổi sáng hôm đó Hạ Hoàng Huân rời đi vẫn có gọi điện thoại cho cô, đó là lần đầu tiên bọn họ gọi điện thoại, anh ngắn gọn dặn dò: "Tạm thời có việc, tôi về quân đội một chuyến. Em với Viên Soái đừng có quấy rối, phá hư hình tượng của quân ta."

Không nói gì dễ nghe thì thôi, lại còn phê bình cô? Người ta cũng chỉ là trò chuyện với Viên Soái chút mà thôi, ai bảo anh thiên vị phân em đến đội huấn luyện của anh ấy.

Mục Khả rất không hài lòng, nổi câu cong môi lên nói: "Em có chí hướng cao xa hơn, chính là phá hoại hình tượng của Doanh trường Hạ." Cô phát hiện Hạ Hoàng Huân vừa nói chuyện với cô vừa trêu chọc cô, so với trước đây tuyệt đối giống như là hai người, hơn nữa còn đặc biệt thích sử dụng dùng từ quân sự.

Hà Hoàng Huân cười, căn dặn cô: "Ăn nhiều com một chút, đừng quá kén ăn. Gãy còn da bọc xương, sẽ làm tôi đau lòng đấy."

Không phải chứ? Cả việc cô kén ăn anh cũng biết. Sao có thể bị phát hiện đây? Anh còn... còn nói? Còn chưa từng thực sự ôm nhau, sao cảm nhận được siêu vậy?

Cho đến khi cúp điện thoại, Mục Khả vẫn nhú chặt chân mày.

Mấy ngày kế tiếp Mục Khả không có gặp Hạ Hoảng Huân, thậm chí cũng không nhận được điện thoại của anh, nhiều lần vào lúc nghỉ ngơi buổi trưa cô muốn chủ động gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không biết nói gì.

Hương Vi thấy cô ngồi ở trên giường cứ cầm điện thoại không nói lời nào, đưa tay quơ quơ ở trước mắt cô: "Hoàn hồn đi, cô giáo Mục. Muốn gọi điện thoại thì gọi đi, không có ai cười cậu đâu, do dự làm gì."

Mục Khả ném điện thoại di động lên chần, miễn cưỡng nằm ở trên giường nhắc nhở cô: "Tranh thủ phiên dịch tư liệu của cậu đi, thật là đồng tình với ông chủ của cậu, sao có thể mỗi một nhân viên không có trách nhiệm như cậu hả?"

"Sao lại không có trách nhiệm? Mình rất chuyên nghiệp, công việc và giải trí không bài trừ lẫn nhau." Hương Vi ôm tài liệu dựa nghiêng vào đầu giường, than phiền nói: "Ngày mai mình đi rồi, phải đem hộp đồng phiên dịch xong đi giao, hiệu trưởng cũng ra thông điệp cuối cùng với mình, nói mình không học vấn không nghề nghiệp thì cắt đứt quan hệ cha con với mình."

Mục Khả giờ đôi chân cân xứng vui thích quẩy đạp trong không khí, "Rốt cuộc có thể trả lại giường cho mình rồi, thật tốt quá, hay là ngay tối nay cậu trở về nhà đi?"

"Cái đồ không có tính người!"

Hương Vi dùng sức véo lên chân cô một cái, tiếc rề nói: "Đợt huấn luyện bỏ đi này thật đáng ghét, mình còn chưa có cơ hội kết nối liên lạc với Doanh trường Hạ."

Mục Khả khó hiểu: "Cậu và anh ta liên lạc làm gì?"

"Bảo anh ấy mời mình ăn cơm thôi!"

"Giải Phóng Quân là giai cấp vô sản."

"Mình mặc kệ anh ta có vô sản hay không, là bạn trai cậu thì phải mời. Mình còn phải cảnh cáo anh ta, có ý không tốt với cậu, mình sẽ cùng với thần tượng của mình chinh anh ta. Aizzz, hay là bây giờ mình cứ gọi một cuộc điện thoại cho anh ta được không?"

Hương Vi là một người nghe tiếng gió đoán trời mưa, không đợi Mục Khả ngăn cản, đã cầm điện thoại di động của cô lên thành thạo ấn vào trong address book tìm số của Hạ Hoảng Huân, lưu loạt bắt đầu gọi.

Kết quả, đối phương tắt máy.

Giữa trưa ngày thứ hai Mục Khả gọi lại lần nữa, vẫn tắt máy. Cho đến tận buổi tối, cũng vẫn chưa mở máy.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hạnh phúc đường dây riêng

Ngày không có Hạ Hoảng Huân, trái đất vẫn quay, Mục Khả vẫn huấn luyện như trước. Chỉ là, sau khi Hương Vi rời khỏi căn cứ cuộc sống trở nên khô khan, buồn tẻ, rất nặng nề. Mục Khả cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, cô nhất định trong lúc bình tĩnh sẽ điên mất.

Hách Nghĩa Thành từ lần cô nổi giận thì không gọi điện thoại đến nữa, Mục Khả biết anh đối tốt với mình, quyết định giải hòa trước. Tìm số điện thoại của anh rồi bấm gọi, điện thoại di động vang lên hai tiếng thì anh liền nghe, giọng nói không che giấu được đặc ý: "Cô giáo Mục rốt cuộc nhớ tới cậu rồi?"

Cũng biết anh sẽ không tức giận thật. Mục Khả nói: "Quan tâm, quan tâm cậu, tránh cho cậu nói cháu không có lương tâm."

Hách Nghĩa Thành cười: "Lại còn làm dáng! Huấn luyện quân sự gần kết thúc rồi phải không? Bị dạy dỗ thế nào? Nội vụ đạt tiêu chuẩn chưa?"

Nhắc tới nội vụ, Mục Khả nhụt chí nói: "Tiêu chuẩn của các cậu quá cao, cháu không đủ cao, không đạt."

"Sao nghe có chút buồn bã?" Hách Nghĩa Thành cầm di động đứng trước cửa sổ, cười nói: "Không phải Hạ hoảng huân đi rồi sao? Huấn luyện không đến nỗi phi nhân hóa như vậy chứ?"

"Làm sao cậu biết anh ấy đi." Mục Khả bưng tỉnh hiểu ra: "A, cháu biết rồi, là cậu giờ trò quỷ có đúng không?" Đây có tính là quan báo tư thù không? Ngay sau đó lại cảm thấy dùng từ không đúng nên tự mình bác bỏ. Nghĩ thầm, bọn họ không có tư thù, cho dù có thù cũng là thù công.

Hách Nghĩa Thành nhủu mây: “Cái gì mà giờ trò quý! Đây là sách lược! Anh ta đường đường là con át chủ bài của doanh trại trinh sát, Doanh trưởng chạy đi huấn luyện quân sự đó không phải là đại tài tiểu dụng sao? Cậu chỉ gián tiếp an bài cho anh ta nhiệm vụ có thể phát huy đầy đủ ưu thế của anh ta thôi.”

Đi trụ sở huấn luyện gặp Mục Khả biết huấn luyện viên là Hạ Hoàng Huân, Hách Nghĩa Thành xuất phát từ tâm tình đau lòng người thân, tốn 3 ngày làm ra một phương án bí mật, lấy việc đề cao tài nghệ tổng hợp tác chiến quân ta là điểm xuất phát, muốn sau khi cuộc thi tỷ võ của lính trinh sát kết thúc thì lập tức cử hành một cuộc diễn tập quân sự quy mô lớn.

Đội Trinh sát trụ là cột của trung đoàn 532, là Doanh trưởng Hạ Hoàng Huân đương nhiên sẽ bị Lục đoàn trưởng triệu hồi khẩn cấp, tiến hành chuẩn bị chiến đấu cho cuộc diễn tập sắp tới, cố gắng thể hiện trước mặt Cho nên, sau khi trở lại doanh trại, Doanh trưởng Hạ mỗi ngày trừ huấn luyện đi họp, chính là nghiên cứu bản đồ quân dụng.

Mục Khả vốn đang muốn hỏi là nhiệm vụ gì, nhưng nghĩ tới đặc thù nghề nghiệp của bọn họ, cô nuốt nghi vấn về trong bụng, tự động tiêu hóa. Không muốn tán gẫu về Hạ Hoàng Huân quá nhiều, cô lập tức dời đề tài, nói: “Ngày mai bọn cháu bắn bia.”

Chân mây Hách Nghĩa Thành vừa mới giãn ra giờ lại nhủu lại, tiêu điểm đề tài một lần nữa lại trở trên người ai đó, anh nói: “Huấn luyện quân sự cho sinh viên đại học thì bắn bia làm cái gì? Lãng phí vật tư quân dụng! Phương án này nhất định là Hạ Hoàng Huân làm.”

Mục Khả kinh ngạc: “Sẽ không phải là đạn thật đấy chứ?”

“Cháu đừng tưởng bở! Chỉ vào chút tài mọn của mấy đứa nếu bắn đạn thật, chắc chắn hủy cả khuôn mặt.”

Mục Khả ha ha cười: “Nếu mỗi ngày cháu đều được huấn luyện như các cậu, không chừng sẽ trở thành “Thần Súng”.”

“Thôi đi, Thần Súng bọn cậu thấy cháu cũng phải té xỉu.”

Mục Khả xùy một tiếng, rất biết điều nói: “Biết, đây chính là chênh lệch.”

Hách Nghĩa Thành “Khen ngợi” nói: “Tạm được, không đến nỗi ngốc lắm.” Nhớ tới Chủ nhật mình phải đi ra ngoài làm việc, anh hỏi: “Chủ nhật cậu đi đón cháu, cùng cậu đi chơi một ngày đi.” Trên thực tế là muốn đưa cô về nhà ăn cơm, Mục Khải Minh gọi cho anh không dưới một lần.

Mục Khả quả quyết cự tuyệt: “Không đi! Chỗ cậu có cái gì chơi, ngoài đàn ông vẫn là đàn ông.”

“Đối với bọn cháu mà nói, đàn ông không phải cực kỳ có sức hút sao?”

Mục Khả phản bác: “Thành phần lực hút chẳng qua cũng chỉ là carbohydrate mà thôi, kết cấu phân tử còn chờ nghiên cứu, có gì khác sao?”

Hách Nghĩa Thành nghe vậy sang sang cười, cười đủ rồi, anh dung giọng nói ôn hòa nói: “Khả Khả, lâu rồi cháu không về nhà, Chủ nhật về ăn một bữa cơm, được không?”

Nụ cười Mục Khả cứng đờ, cô yên lặng, nói: “Chờ huấn luyện quân sự kết thúc đã, Chủ nhật không được nghỉ, không về được.” Đối với thương yêu của Hách Nghĩa Thành, từ trước đến giờ Mục Khả không đành lòng cự tuyệt.

Biết cô nói như vậy đã là nhượng bộ rất lớn, Hách Nghĩa Thành đương nhiên sẽ không miễn cưỡng nữa, dặn dò: “Ngày mai lúc bắn bia chú ý an toàn, không muốn cầm súng thì cứ nói không dám, dù sao cũng không kiểm tra đánh giá, không cần thiết.”

Mục Khả đồng ý: “Biết, cháu sẽ cẩn thận.”

Cúp điện thoại, Mục Khả nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, do dự thật lâu, rốt cuộc gửi cho Hạ Hoàng Huân một tin nhắn, thật sự không biết nói cái gì cho phải, chỉ gửi sáu chữ: “Ngày mai bọn em bắn bia.”

Kết quả đợi đến khi cô sắp ngủ thiếp đi, điện thoại di động vẫn im lặng.

“Coi thường sự tồn tại của tôi phải không?” Tức giận ần mấy chữ trực tiếp gửi đi, sau đó nhét điện thoại di động xuống dưới gối, đi gặp Chu công.

Đừng tưởng rằng Mục không biết tức giận, chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy qua heo chạy, cô đương nhiên biết khi yêu ai chả gần như keo như sơn, vị đồng chí Giải Phóng Quân này lại không gặp cô mấy ngày rồi, nói không tức giận chút nào là điều không thể.

Con gái ấy mà, luôn có chút tùy hứng, ai không hi vọng được yêu được chiều. Chỉ là, cô không biết giận dai, ngủ dậy xong gần như quên sạch.

mấy ngày nay Hạ hoàng huân vội vô cùng, trở lại đơn vị, ngay cả phòng làm việc của mình anh cũng không trở về, trực tiếp bị gọi vào phòng làm việc của Đoàn trưởng, dùng hết sức mà cũng chưa xong, rần rạy không dứt. Không có cách nào, ai bảo Lục Trạm Minh hạ tử lệnh: “Phải toàn thắng!”

Rõ ràng là do đối kháng lần trước gây họa, không chỉ thắng mà phải thắng được hoàn toàn. Mặc dù chỉ là diễn tập, cũng nhất định phải làm cho tốt.

Không chịu yếu thế, Hạ Hoàng Huân cũng rất coi trọng diễn tập lần này, là quân nhân thời bình, mỗi một lần diễn tập, mỗi một lần đối kháng, cũng như chiến tranh thực sự, anh chưa bao giờ coi thường. Dù cho đối thủ mạnh hay yếu.

Hạ Hoàng Huân không phải người lăm trợn mới mài gươm. Anh cũng chỉ muốn để các chiến sĩ thử nghiệm chút áp lực trước cuộc diễn tập cường độ cao, giống như lúc anh phát biểu ở sáng sớm ngày thứ hai sau khi trở về đơn vị: “Không áp lực, mọi người sẽ lo là!”

Đều nói tám gương thực tiễn lớn cương lĩnh xa hơn. Trong lúc huấn luyện cường độ cao, thân là boss của doanh trại trinh sát – đồng chí Hạ Hoàng Huân từ bỏ phải gánh vác trọng trách chỉ huy toàn cục, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi luôn luôn xuất hiện tại sân huấn luyện. Anh cùng với các chiến sĩ cùng bước chiến hào, nhảy qua tường, leo thang mây, ngay cả võ trang 400m chướng ngại tốn rất nhiều thể lực, anh cũng tham gia.

“Năm xuống. Bò thấp.”

Nghe được khẩu lệnh, các chiến sĩ luống lút nằm rạp trên mặt đất, đã bò nửa ngày không đứng lên, hai đầu gối hai cùi chỏ đã mài ra máu, nhưng vẫn ngẩng đầu. Đây chính là khí thế quân nhân, cho dù ngã xuống đất, cũng không thể cúi đầu trước kẻ địch.

Mồ hôi chảy theo gương mặt xuống, tứ chi Hạ Hoàng Huân dán chặt trên mặt đất, động tác giống như con thằn lằn, anh là người đầu tiên về đích, anh không để ý vết thương trên cánh tay do bị đá vụn cửa vào, cao giọng nói: “Lính Trinh sát nhận được danh hiệu Vua Chiến Địa, phải trải qua huấn luyện gian khổ ở cường độ cao. Mọi người là quân nhân, sao lại giống như con rùa đen? Chậm rì rì chờ tôi đá mấy người đến đích à?”

Ở trong doanh, anh là lãnh đạo, thủ trưởng, tồn tại giống như tấm bảng chỉ đường, nắm giữ số mạng tất cả chiến sĩ trong doanh trại trinh sát. Đương nhiên sẽ không để lộ ra phần dịu dàng, dễ dãi.

Binh lính biết rõ trại trưởng không thật sự mắng bọn họ, mà đang khuyến khích họ. Bọn họ cắn chặt răng, dùng tất cả sức lực, nhanh chóng bò đến điểm cuối.

Nói thật, cũng ít khi thấy Doanh trưởng trên sân huấn luyện, nhưng Hạ Hoàng Huân tuyệt đối là ngoại lệ. Dùng lời Dịch Lý Minh mà nói: “Lúc nào mà không tìm được đồng chí Hạ Hoàng Huân, trực tiếp đến sân huấn luyện, đảm bảo tóm gọn.”

Kết thúc cả ngày huấn luyện, các chiến sĩ mệt mỏi say đờn cũng đã đi tắm rồi ngủ, Hạ Hoàng Huân vẫn còn đang ở phòng làm việc. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, ngón tay nhanh chóng gõ trên bàn phím, đang bố trí hạng mục quan trọng nhất trong lúc diễn tập—— công việc hành quân 7 ngày 7 đêm trong địa hình phức tạp dài mấy trăm cây số.

Uống nước lại nhớ tới di động đang “Nghỉ phép” trong ngăn, do dự có nên gọi cho Mục Khả hay không, nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ mười phút rồi, anh cau mày, vừa nói: “Chắc ngủ rồi” vừa mở máy.

Đang ngủ say bị chuông điện thoại di động thức tỉnh, Mục Khả mơ mơ màng màng nghĩ là Hường Vi, lấy điện thoại di động ra cũng không thèm nhìn mà tắt luôn, sau đó bịt kín chăn ngủ tiếp.

Ước chừng qua ba mươi giây, điện thoại di động vang lên lần nữa, làm cho cô không ngủ được. Mục Khả bình tĩnh nhận điện thoại, từ từ nhắm hai mắt nói: “Có phải cậu cảm thấy quấy rầy mình mãi thành thói quen rồi hay không hả ? Hường đại tiểu thư, cầu xin cậu đừng quấy rầy mình, mình sắp chết rồi.”

Bên kia trầm mặc. Sau một lúc lâu, truyền đến giọng nam trầm thấp từ tính: “Là tôi.”

“À?” Trong nháy mắt đầu Mục Khả chấp mạnh, mở mắt như bị điện giật, chờ lúc phản ứng lại thì cả người đã chui vào trong chăn giống như con rùa nhỏ chui vào trong mai, hạ giọng nói: “Khuya khoắt gọi điện thoại dọa người à?”

Nghe được cô cố ý đè thấp thanh âm, Hạ Hoàng Huân không chế không được nở nụ cười, anh hỏi: “Đã ngủ chưa?”

Mục Khả tức giận nhả ra ba chữ: “Đang ngủ đây!” Nghĩ tới “Thù” mấy ngày anh tát máy, cô nhỏ giọng oán hận nói: “Sao anh luôn tắt máy? Điện thoại để làm cảnh à, lúc cần tìm thì làm thế nào?”

Hạ Hoàng Huân thả lỏng ngồi ở trên ghế, rất kiên nhẫn giải thích: “Ở đơn vị, giao thông dựa vào đi, truyền tin dựa vào hét. Em cho rằng giống như trường học bọn em tìm người thì cầm di động lên thì thầm ‘Tìm giáo viên A, xin hỏi có ở đó không?’ Lúc tôi tìm người chỉ cần hét một tiếng ‘ Mọi người chết ở đâu rồi ’ bọn họ lập tức đến.”

Mục Khả nằm trong chăn cười khanh khách, lại sợ đánh thức Tô Diễm Âm, cô che điện thoại di động nói: “Vay tin nhắn em gửi thì sao? Cũng chìm xuống biển rồi hà?”

“Em gửi tin nhắn cho tôi à?” Hạ hoàng huân rất kinh ngạc, không nghĩ tới vật nhỏ lại rất rất chủ động. anh cười nói: “Về sau nếu có việc trực tiếp gọi điện thoại, tôi cũng không đọc tin nhắn.” Đừng nói tin nhắn, ngay cả di động anh bình thường cũng không quen mang theo, có chuyện đều gọi quân tuyến.

Mục Khả nói: “Anh là người cổ đại à? Thành quả xã hội tiến bộ bị anh đập hỏng rồi.”

Không để ý phê bình của cô, Hạ Hoàng Huân hỏi: “Hai ngày nay không có gây họa chứ? Dựa theo kế hoạch buổi sáng ngày mai các chiến sĩ sẽ cho bọn em tiến hành biểu diễn biểu thị, buổi chiều là huấn luyện bắn bia một chọi một, em làm được không?”

Mục Khả nghe thế uất ức oán trách: “Nói anh huấn luyện bọn em như bộ đội đặc chủng anh còn không thừa nhận, lại còn muốn bắn bia, em sẽ hy sinh cho mà xem”

“Bao nhiêu trường học xin huấn luyện bắn bia cũng bị từ chối, người không cảm thấy vinh hạnh sao? Đồng chí nhỏ, cần tiếp tục đề cao giác ngộ.”

“Đi rèn luyện lính Trinh sát của anh đi, chờ em bắn thùng bia của anh, cho anh đẹp mặt!”

Hạ Hoàng Huân sửa cô: “Nói chuyện không cần có tính công kích.”

Mục Khả cãi lại: “Sớm muộn gì cũng để cho anh lãnh giáo lực sát thương của em.”

“Tôi không sợ lực sát thương của em, tôi lo lắng mặt của em.”

“Mặt thế nào?”

Anh nói: “Ngày mai lúc bắn bia cầm cái nôi bảo vệ gương mặt.”

“Đồng chí Giải Phóng Quân, em bắn bia, không phải bia đập mặt em!”

.....

Cuộc trò chuyện với người yêu kết thúc trong khẩu chiến, Mục Khả gồi lên câu nói: “Đồng chí nhỏ, tôi xem trọng em!” mà ngủ thật say.

Ngày hôm sau, huấn luyện bắn bia đúng hạn tới, Mục Khả đứng trong đội ngũ tập hợp, có vẻ vô cùng có tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cuộc độ sức ở sân tập bắn

Vì để học viên có đầy đủ thời gian tiến hành bắn bia một chọi một, chứ không phải hình thức hóa chạy chạy lướt qua sân, Hạ Hoàng Huân trước đó đã sửa đổi kế hoạch lại từ đầu, điều chỉnh lại khóa huấn luyện hàng ngày của từng chiến sĩ trong trụ sở huấn luyện, vừa không ảnh hưởng đến tình hình huấn luyện thường ngày lại thuận tiện hoàn thành quá trình thao diễn, đồng thời mở rộng thời gian tập bắn cho tất cả lớp học, nhóm học viên đầu tiên tập bắn do Viên Soái dẫn dắt huấn luyện.

Theo sự hướng dẫn của giáo quan đi tới sân bắn, huấn luyện viên phụ trách trong sân bắn giải thích cho nhóm học viên về những điểm mấu chốt và yêu cầu trong việc tập bắn, cuối cùng vẫn không quên dùng vẻ mặt nghiêm túc bổ sung 1 câu: “Súng, là sinh mạng quan trọng nhất của quân nhân!”

Các bạn học vô cùng phấn khởi, nhất là nam sinh. Khang Bác kích động đến có chút không nhẫn nại được, báo cáo cũng không gọi, lớn tiếng hỏi: “Huấn luyện viên, vậy sinh mệnh thứ hai của quân nhân là cái gì?”

Sau khi đi vào sân tập bắn, Viên Soái đã thu lại bớt thái độ bất cần đời liếc xéo Khang Bác một cái, giống như phê bình cậu hỏi vấn đề thật không có trình độ, hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Khang Bác nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi cùng hai người bạn học bên cạnh nhỏ giọng trao đổi ý kiến xong, trong lòng đã có dự tính nói: “Lựu đạn!”

Huấn luyện viên trong sân tập bắn liếc mắt nhìn nhau, Viên Soái bị tức đến giờ tay lấy xuống cái mũ của Khang Bác dùng sức quất lên đầu anh một cái, quát lên: “Cũng may cậu không phải ở doanh chúng tôi, loại hùng binh như cậu, không cần Doanh trưởng chúng tôi động thủ, tôi sẽ trừng trị cậu rằng roi đầy đất.”

Nghe vậy, toàn sân cười to.

Khang Bác ngượng ngùng xoa xoa đầu, chưa từ bỏ ý định nói: “Không phải ‘lựu đạn’ vậy là cái gì? Chẳng lẽ còn có vũ khí bí mật gì?”

“Vũ khí bí mật? Còn có vũ khí có quy mô sát thương lớn hơn sao!” Viên Soái cảm thấy cậu là nhóc từ không thể dạy, chỉ vào mũi của cậu khiển trách: “Không cần hoài nghi năng lực tác chiến Quân đội nước ta! Khi mạng nhỏ cậu không còn thì vũ khí cũng chỉ là đồng phế liệu.”

Lần đầu tiên thấy Viên Soái nghiêm túc như vậy, Mục Khả cảm nhận được giọng nói cùng thần thái của anh khi nói chuyện vô cùng giống một người. Nghĩ thầm: Quả nhiên hạng người gì thì dẫn dắt ra loại lính đó.

Nói súng là sinh mạng quan trọng nhất của quân nhân là nhấn mạnh đến trình độ quan trọng trong sự liên hệ giữa quân nhân và súng, thế nhưng gặp phải học viên tích cực nhất định muốn biết sinh mệnh quan trọng nhất là cái gì, kích thích Viên Soái dùng lời nói của Doanh trưởng Hạ đã từng dạy dỗ anh, cho đến lúc này, anh cuối cùng hiểu tại sao lúc mình hỏi ra vấn đề ngu xuẩn này thì lão đại giận đến nổi hận không thể chém anh rồi. Thật sự là, rất không có trình độ.

Kế tiếp, một tổ 15 học viên tiến hành tập bắn bia. Có thể là do trời sinh đã tương đối hứng thú với vũ khí, các nam sinh tiến hành rất thuận lợi, gần như không kịp chờ huấn luyện viên giảng giải đã nhắm ngay mục tiêu – bốp cò, còn có người bắn được thành tích 80 vòng, thu được một trận vỗ tay của toàn trường.

Đến lượt nữ chỉ đạo viên cùng bạn học nữ thì tốc độ tiến hành cực kỳ chậm chạp. Huấn luyện viên không chỉ một lần tự mình làm mẫu tư thế bắn đúng chuẩn cho các cô, năm lần bảy lượt nhấn mạnh không phải là đạn thật, chỉ cần thao tác theo trình tự, nắm được mấu chốt, bảo đảm tuyệt đối an toàn, Tô Diễm Âm vẫn không dám bốp cò, thậm chí cảm thấy tư thế nằm ở trên chiếu bắn rất bất nhã.

Viên Soái bị cô chọc tức đến không chịu được, vừa chỉ huy cô nằm ở trên chiếu, vừa nói: “Đây là tập bắn, không phải tranh tài làm người mẫu.”

Tô Diễm Âm bất đắc dĩ, cẩn thận từng li từng tí nằm xuống, vẫn không quên kéo kéo vạt áo trước đồ rằn ri, oán trách nói: “Nhiều bia như vậy, tôi bắn cái nào đây?”

Viên Soái gãi khẩu súng xong, tức giận nói: “Thích bắn cái nào thì bắn cái đó, tùy cô cao hứng.”

Về mặt Tô Diễm Âm mê mẩn: “Không bắn trúng cái nào hết thì phải làm sao hả.?”

Không đợi Viên Soái lên tiếng, Mục Khả xếp phía sau bị giầy vò đến mất đi tính nhẫn nại, chạy tới thọc ngang lưng Tô Diễm Âm một cái, nhỏ giọng nói: “Đừng làm mất thể diện, không ai quan tâm những nhân sĩ tư thế nghiệp dư như chúng ta, tranh thủ bắn đi, không tin thành tích của cậu kém hơn mình.” Trời quá nóng, cô sắp bị đốt chết rồi, thật sợ Tô đại tiểu thư tiếp tục lê mề thì lát nữa không cần giả bộ vẫn có thể té xỉu.

Tô Diễm Âm hỏi: “Thành tích của cậu là gì?”

Mục Khả bình tĩnh mà đáp: “Mười phát, chín vòng!”

“Hử?” Viên Soái chợt ngừng đầu lên không thể tin nhìn cô, cảm thấy người nho tử không biết dạy không phải là Khang Bác, mà là cô giáo Mục Khả bác học, lau mồ hôi trên trán, anh nói: “Cô lập Guinness kỷ lục thế giới à? Tỉ lệ ra ngoài bia rất thấp mà.” Gặp qua thành tích kém, chưa từng thấy qua kém như vậy.

Tô Diễm Âm cười ha ha, “Khó trách hôm nay tập bắn cậu không lo lắng chút nào, thì ra là đã biết trước.”

Mục Khả ngây ngốc cười: “Có thành tích chín điểm làm đệm mình lo lắng cái gì.”

Lúc này mới biết tại sao đồng chí Hạ Hoằng Huân lại nhớ thời gian huấn luyện bắn bia rõ ràng như thế? Bởi vì bốn năm trước thuộc hạ dưới tay anh có vị đồng chí nhỏ liên tục giành được danh hiệu “Đệ Nhất” nội vụ, cũng đồng thời trở thành “Nhân vật tiêu điểm” của sân tập bắn. Ở bộ đội nhiều năm như vậy, loại lính gì cũng đều gặp qua, nhưng giống như Mục Khả, mười phát đạn vền vền chỉ bắn ra thành tích chín vòng anh tuyệt đối chưa từng gặp. Có thể nghĩ, đồng chí Doanh trưởng được mệnh danh ‘Cơ giới toàn năng’ lúc ấy không biết bị kinh hoàng biến thành đáng sợ như thế nào.

Nhớ lại tình cảnh ngày đó, là như thế này.

Ngày thứ ba lúc gần kết thúc học bắn Mục Khả cuối cùng cũng bốp cò, cảm giác thành công của Hạ Hoằng Huân còn chưa kịp thành hình, đối mặt với thành tích chín vòng cô bắn ra, hoàn toàn bị sấm sét đánh ngã.

Anh nắm chặt quả đấm, nhúu đôi mày rậm cán chặt răng quay đầu đi, sau đó buông tay lấy mũ xuống hung hăng cào cào tóc, về mặt thất bại rồi khỏi sân tập bắn.

Thấy anh giận đến nói không ra lời, người vừa tạo ra thành tích đáng nể – Mục Khả bỗng nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt, nở nụ cười, nhìn bóng lưng anh làm mặt quỷ, cô trẻ con mà nói: “Cho anh tức chết!”

Hạ Hoằng Huân một đời vang danh cứ thế dễ dàng bị hủy ở trong tay đồng chí nhỏ Mục Khả. Bởi vì cô biểu hiện vượt trội, tất cả bình xét trong đợt huấn luyện quân sự: nội vụ, tập bắn, các loại hạng mục hội thao, toàn bộ vì tính tổ chức kỷ luật mờ nhạt, quan niệm kỉ luật rời rạc, mà trở thành lót đáy chon ha đầu kia. Cho nên, Hạ Hoằng Huân đã lĩnh giáo qua lực phá hoại mạnh mẽ của Mục Khả. Nếu không, sao trong hơn tám trăm học viên anh từng huấn luyện, lại chỉ có ấn tượng sâu sắc với mình cô.

Có vết xe đổ của Mục Khả, Tô Diễm Âm nhất thời có lòng tin, cô nghe theo mệnh lệnh của Viên Soái làm việc, trong tiếng súng “Đùng-đùng-đùng”, sóng lòng sôi sục bắn xong mười phát đạn, thành tích 67 vòng.

Nhìn Tô Diễm Âm và Mục Khả vui mừng nhảy dựng lên, Viên Soái lắc lắc đầu, cảm thấy hai cô gái này thật sự là không có thuốc nào cứu được, nếu anh bắn ra thành tích đó, sớm bị lão đại đá vào mông rồi.

Tiếng súng trên bãi tập cao thấp nối tiếp nhau, các học viên càng bắn càng hăng, Mục Khả bị không khí hiện trường lây nhiễm, cũng bắt đầu chà sát tay, có chút nóng lòng muốn thử.

Sau lưng vang lên giọng nam quen thuộc, có người hỏi cô: “Kỷ lục chín vòng của em, định giữ lại hay phá vỡ?”

Nhìn quanh bốn phía Mục Khả đột nhiên nghe được giọng nói trầm thấp sợ hết hồn, lúc xoay người lại nhìn thấy đồng chí Doanh trưởng mặc quân phục đứng ở bên cạnh cô, nhìn không chớp mắt về phía sân tập bắn.

Không ngờ anh sẽ đến, Mục Khả giật mình lập tức cảnh giác nhìn xung quanh thêm vài lần, xác định mỗi tổ cách nhau khá xa không nghe được bọn họ nói chuyện, cô mới hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Hạ Hoàng Huân nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa ý cười: “Để chứng kiến giây phút lịch sử của em.”

Nếu như không phải có nhiều người đang theo dõi, Mục Khả thật muốn đá anh một phát.

Thấy cô nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới người khác, anh giải thích: “Nhiệm vụ vẫn chưa kết thúc, tới đây kiểm tra.” Chuyện diễn tập vẫn còn thời gian chuẩn bị, sắp xếp xong chuyện trong doanh, Chính ủy bảo anh khi có thể thì sang đây xem một chút, có phần không yên lòng để Viên Soái dẫn đầu nhóm sĩ quan trẻ tuổi này.

Khi đến lượt Mục Khả bắn Hạ Hoàng Huân cũng không bước lên hướng dẫn động tác, chỉ cùng huấn luyện viên phụ trách ở sân tập bắn song song đứng ở xa xa mà nhìn, thỉnh thoảng nghiêng đầu trao đổi đôi câu, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối không có rời khỏi sân tập bắn.

Mục Khả nằm ở trên chiếu, đỡ lấy cây súng được Viên Soái gài tốt.

Viên Soái không nhịn được nhắc nhở: “Cô giáo Mục, cô xuống tay ngàn vạn lần đừng lưu tình, nhắm thẳng vào một chỗ bắn thôi.”

Nghe vậy, Mục Khả nghiêng đầu nhìn anh cười cười, đưa tay kéo mũ ra phía sau đầu, không đợi Viên Soái nhắc nhở ba điểm trên một đường thẳng đã nhắm lại một mắt, nhắm đúng mục tiêu, sau đó trực tiếp bóp cò, viên đạn “Vèo” một tiếng bay vút đi ra ngoài. Động tác làm có bài có bản, không thấy yếu kém chút nào.

Đáng lẽ đều là bắn xong mới báo bia, không biết vì nguyên nhân gì, Mục Khả mới bắn ra một viên đạn, thì nghe được báo bia viên la lớn: “Vòng số 9!” Thật ra thì thành tích của học viên trước đó cũng quá không lý tưởng, không dễ gì xuất hiện vòng chín, báo bia viên có chút kích động.

Lập tức cảm giác có ánh mắt phóng lên trên người cô, Mục Khả nghe rằng vui vẻ, trên mặt không hề che giấu nhỏ nhẻ đắc ý. Ai nói cô không dám sờ súng, cô chỉ là không thích mà thôi.

Viên Soái khiếp sợ không thu gì Hạ Hoàng Huân, anh tròn tròn đôi mắt hỏi: “Đồng chí, cậu khẳng định thành tích bắn ra là mười phát chín vòng? Chứ không phải bắn trúng vòng chín?” Tiến bộ vẫn quá lớn rồi. Chẳng lẽ đây chính là thâm tàng bất lộ hay sao? Nhìn thân thể cô ấy nhỏ nhắn thế này, không giống cao thủ.

Mục Khả nhú lông mày: “Bắn ra một vòng, phát đạn cuối cùng bắn không trúng bia rồi.”

Sau 10 phát súng, thành tích Mục Khả là 90 vòng.

So với bốn năm trước, trình độ tiến bộ tăng vọt.

Lúc này, mượn dùng một câu nói hết sức thỏa đáng của Đài Truyền Hình: “Sự tiến bộ nhanh đến từ điểm khởi đầu thấp.”

Tuyệt đối là cố ý. Anh thế nhưng không nhìn ra con bé này giờ âm mưu quỷ kế với anh? Hạ Hoàng Huân không thể không thừa nhận, anh nhìn lầm rồi, phát súng đó cô đạt thành tích một vòng thật ra thì rất có bản lĩnh.

Sau đó dưới dự bày mưu tính kế của Hạ Hoàng Huân nhóm học viên đi huấn luyện may mắn được chứng kiến giai đoạn ngắm bắn, có điều cái này cũng không ở trong chương trình huấn luyện, cho nên sau khi huấn luyện viên phụ trách sân tập bắn giảng giải xong, chỉ là có thử tính chất thăm dò hỏi: “Có vị học viên nào muốn thử không?”

Khang Bác tích cực đứng đầu hàng quá mức cùng với Tô Diễm Âm phía trước sợ đến không được việc, Mục Khả không chịu nổi vô số ánh mắt mong chờ ném tới đành miễn cưỡng đứng dậy. Vì vậy, ba người bị đưa đến ngắm bắn bước ra phía trước, chia ra do huấn luyện viên sân tập bắn phụ trách, Viên Soái và Hạ Hoàng Huân chỉ đạo thao tác.

Hạ Hoàng Huân vẻ mặt nghiêm túc cảm sung, vừa giải thích vừa làm động tác mẫu: “Lúc bắn xương quai xanh phải vững, không thể có khe hở, nếu không làm tốt giai đoạn ngắm bắn giảm bớt lực, sẽ rất đau.” Dừng một chút, anh suy nghĩ có cần phải giải thích cận kề như vậy hay không, cảm thấy dựa vào bản lĩnh bộc lộ nhỏ nhẻ trước đó của đồng chí nhỏ Mục Khả, không chừng sẽ cho anh thêm chút kinh ngạc.

Cơ thể Mục Khả gần sát anh, nhìn gò má cương nghị của anh cảm thấy đáng vẻ nghiêm túc của anh vô cùng có hương vị, ánh mắt không tự chủ dời xuống đến trang phục quần luyện anh mặc, đốn quân trang anh mặc hẳn là cỡ năm loại ba, vóc người của anh có vẻ đặc biệt “Leng keng có lực*”.

Leng keng hữu lực (铿锵有力): Lengkeng – hình dung âm thanh vang dội hài hòa. Hữu lực – có lực, làm người ta kích động. Chỉ lời nói đồng dục, làm rung động lòng người.

Xin giáo viên tiếng Trung thứ lỗi Mục Khả dùng thành ngữ bừa bãi, chủ yếu là thân thể Hạ Hoàng Huân thật sự là quá tốt, cô thật là không tìm thấy từ nào hình dung thích hợp hơn. Anh vốn có ưu thế về chiều cao, trải qua nhiều năm huấn luyện, mặc dù cách lớp quần áo, cũng có thể làm cho người cảm thấy bắp thịt rắn chắc của anh.

Ý thức được mình lại đang nhìn lên anh, Mục Khả vô cùng ảo não, cô vội vàng quay mặt qua, nghiêm túc nghe anh giảng giải, thế nhưng lại nghe Hạ Hoàng Huân trầm giọng hỏi: “Có hài lòng với phần cứng của anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bọn họ PK?

* PK là một thuật ngữ trong game online: Player Killer hay Player Killing — chỉ những người hoặc hành động đi “giết” người chơi khác

Nhiều khi chúng ta không phát hiện, thật ra thì đàn ông có một loại thuộc tính sinh lý đặc biệt, nhất là trước mặt người mình thích, dù là người đứng đắn, cũng sẽ biến thành người không nghiêm túc. Lý do của sự chuyển biến đó là anh ta có động tình hay không thôi.

Sau khi quan hệ với Mục Khả được thăng cấp, loại thuộc tính này của Hạ Hoàng Huân bắt đầu tự động ‘tỉnh giấc’.

Về vấn đề phản ứng này, đối với một cô bé đơn thuần lần đầu tiên biết yêu đương, và lại thời gian chưa vượt qua ba mươi ngày mà nói, thật sự là vô cùng ‘sâu sắc’. Đối lại là người khác, đoán chừng chắc chắn mặt sẽ nóng đến đỏ bừng, thẹn thùng khó mở miệng. Nhưng mà, đồng chí nhỏ Mục Khả lại là chiến sĩ sắt thép, tố chất tổng hợp vô cùng vững vàng, thậm chí cứng rắn trước nay chưa từng có. Bốn năm trước thì có bản lĩnh khiến Doanh trưởng Hạ giận đến á khẩu không trả lời được, cô làm sao có thể dễ dàng thua anh trên lĩnh vực “Đùa giỡn” được.

Tìm chi đập mạnh và loạn nhịp trong mấy giây, sau đó cô thật bình tĩnh quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh, lạnh nhạt bóp méo một câu quảng cáo, Hạ Hoàng Huân nghe được cô hỏi ngược lại: “Sự vừa lòng của em, là những gì anh theo đuổi.”

Nếu như nói thành tích bắn bia lúc trước của Mục Khả khiến Hạ Hoàng Huân khiếp sợ, đến giờ vẫn còn sống dưới bóng ma cô vô tình tạo ra, vậy thì câu trả lời của Mục Khả lúc này, quả thật có thể khiến cho nửa đời sau của anh cũng sống trong phiên muộn.

Lại lãnh giáo thực lực hơn người của cô một lần nữa, Hạ Hoàng Huân cảm thấy tiềm lực của bạn gái nhỏ dường như vô cùng lớn, lúc nào cũng có thể bị kích thích mà bộc phát.

Thấy anh đen mặt không nói lời nào, cảm giác khẩn trương không hiểu trong lòng liền biến mất, Mục Khả hơi đỏ mặt cười cong cong đôi mắt. Lưng loát lấy lại súng ngắm trong tay anh sau đó lắp lại, nằm bò lên chiếu, khi Khang Bác cùng Tô Diễm Âm vẫn còn đang tìm cò súng dưới sự chỉ đạo của huấn luyện viên thì cô đã vào vị trí, ngón tay bé nhỏ đặt trên cò súng.

Thời gian dừng lại một lát, Mục Khả nghiêng đầu hỏi anh: “Tại sao không có kính ngắm?”

“Vấn đề này quả là có trình độ chuyên nghiệp.” Con tức của Hạ Hoàng Huân còn chưa tan, anh xê dịch vị trí, làm bộ giúp cô đỡ cán súng, không chút để ý nói: “Kính nhắm là trang bị cho súng bắn tỉa, em cứ vậy mà bắn đi.”

Mặc dù Mục Khả không phải dân chuyên nghiệp, nhưng có đôi lúc cô rất tích cực, cho rằng nếu đã làm thì phải làm cho thật chuyên nghiệp, bằng không rất không có trình độ. Cho nên cô không hài lòng lắm với câu trả lời của Hạ Hoàng Huân, liền gọi anh: “Doanh trưởng Hạ.”

“Ừ.” Anh thuận miệng đáp một tiếng

Ngoài dự tính của mọi người, cô nói: “Chúng ta PK đi?”

“Hả?” Hạ Hoàng Huân hoài nghi mình nghe lầm.

Nhìn ánh mắt anh từ kinh ngạc đến chất vấn, Mục Khả nhắc lại từng chữ từng câu: “Em nói chúng ta PK.” Tiếp còn dung chứa một câu nói của Viên Soái, cô nói: “Chơi cùng bọn họ, không phát huy được trình độ của em.” Dáng vẻ tựa như cô là siêu cao thủ, thật ra thì chiều cao chỉ là 163.

Thật sự là phản rồi, lại muốn thi bắn với anh?! Năng lực tác chiến đơn độc của anh tuyệt đối không thua năng lực chỉ huy toàn quân, người dám khiêu chiến với anh trên lĩnh vực quân sự ít đến đáng thương.

Anh chắc chắn mười phần cô không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, nhưng cô không phải quân địch, là cô gái anh đang cố gắng mang về nhà, anh nên lấy trình độ nào so với cô đây? Thắng thua đều không phải ổn. Quả thực là liều lĩnh.

Mặt Hạ Hoàng Huân đen lại vài phần, nhìn thẳng vào mắt cô mấy giây, anh để mũ trên bả vai, ánh mắt trầm trầm nhìn cô nói: “Cho em một phút nghĩ lại lần nữa.”

Tức giận bất bình khi anh lấy phần cứng ra khoe khoang giấu cợt cô, trong lòng Mục Khả sớm có dự định, cô cười giống như con hồ li nhỏ, cố ý khích anh nói: “Anh chỉ cần nói có dám so hay không thôi?”

Biết rõ cô áp dụng phép khích tướng, nhìn ánh mắt kiên định của cô, Hạ Hoàng Huân bất đắc dĩ, thật lâu nói ra ba chữ: “Đừng làm loạn!” Về mặt vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng giọng nói đã là mười phần thỏa hiệp, giống như đang nói: “Bà cô nhỏ à, em yên tĩnh chút đi, hai ta ai hơn ai, hoàn toàn không

cần so.”

Mục Khả không cam lòng: “Ai nào loạn, em cũng chỉ nói ra ý tưởng mang tính xây dựng thôi, nếu anh không đồng ý, em cũng đổi ý.”

Hạ Hoàng Huân yên lặng nhìn cô mấy giây, Mục Khả không yếu thế nhìn thẳng anh, cuối cùng anh chỉ phải đứng dậy, quảng xuống câu: “Vậy làm đi!” rồi đi tới huấn luyện viên phụ trách bãi bắn bên kia, đi hai bước lại vòng trở lại, dáng vẻ giống như muốn khuyên cô đừng so, lời đến miệng lại biến thành dặn dò, anh nói: “Nhớ nhất định phải nắm chặt, nếu không bắn mấy phát bả vai của em cũng hỏng luôn đấy.” Dù súng cô đang dùng là loại súng bắn tỉa, loại có hỏa lực yếu nhất trong súng ngắm, nhưng anh vẫn lo lắng cô nhỏ gầy như vậy không chịu được phản lực của súng bắn tỉa.

Cô hiểu sự quan tâm của anh, trong lòng Mục Khả ấm áp, nhìn anh khẽ nói: “Không được nhường em, đó là không tôn trọng đối thủ. Em cũng sẽ đổi ý.”

Còn uy hiếp anh! Hông rồi. Hạ Hoàng Huân đưa lưng về phía cô thở dài, nghĩ thầm sớm muộn gì cũng phải chinh đồn nha đầu này, nếu không động một chút là đổi ý, sao anh chịu được.

Viên Soái nghe nói lão đại muốn tự mình ra trận bắn súng, lại nhìn Mục Khả tư thế không chút chuyên nghiệp đang đứng cách đó không xa, anh kích động, bỏ rơi Tô Diêm Âm, phản bội Doanh trưởng, vọt tới bên cạnh Mục Khả, như tên trộm nói: “Chết chắc, bây giờ cô nhất định phải chết.”

Mục Khả không hiểu: “Cái gì mà chết chắc?”

“Lão đại của chúng tôi là Thần Súng, đừng nói ở trong điều kiện này, dù kém gấp mười lần, lần đánh cược này cô sẽ chết rất thảm”

Mục Khả không quan tâm: “Cùng lắm thì chính là mất quan chức sao. Tôi không tin anh ta có thể bắn ra pháp hoa.”

“Anh ấy thật sự có thể bắn ra pháo hoa đấy.” Nhắc tới sự tích chối lợi của lão đại, Viên Soái dường như hưng phấn, anh nói: “Anh ấy có thể đạt thành tích bắn tuyệt đối trong thời tiết mưa gió sương mù tầm nhìn cực thấp, hơn nữa còn là bắn trúng hai cái bia cự ly một trăm mét.”

“Đừng đùa chứ?” Mục Khả có chút kinh ngạc, nhận ra sự chênh lệch giữa hai người quả thật hơi lớn, nhưng cô không thật sự muốn so tài với anh, chỉ muốn mở mang kiến thức thôi.

Lúc này, Hạ Hoàng Huân hô: “Viên Soái!”

“Đến!”

“Lui bia về mức xa nhất.”

“Dạ!” Viên Soái trả lời một tiếng rất lớn, trước khi chạy đi lại nói với Mục Khả: “Nhìn đi, đến rồi, xem cô làm thế nào.”

Điều chỉnh xong bia, Viên Soái lại chạy về, anh ở phía sau giúp Mục Khả nâng súng, ngoài miệng giải thích nói: “Doanh trưởng hạ từ lệnh rồi, nếu cô bị phản lực làm bị thương, sẽ phạt tôi buổi tối chạy vòng. Đồng chí, cô kiểm chế một chút.”

Mục Khả hé miệng cười, chạm phải ánh mắt Hạ Hoàng Huân nhìn sang, cô nâng móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng vẫy vẫy với anh.

Nụ cười vô tâm của cô luôn có thể dễ dàng làm anh hết giận, Hạ Hoàng Huân nhắm mắt, bắt đầu dĩ dấy mắt lại dâng lên ý cười, trong nháy mắt đường cong khuôn mặt cương nghị trở nên rất nhẹ nhàng, khiến cả người anh có vẻ vô cùng dịu dàng.

Ánh mắt tất cả thầy trò trên bãi bắn không hẹn mà cùng tập trung vào hai người, trong lòng bọn họ hiểu rõ, dù kĩ thuật bắn súng của cô giáo Mục dù có chuẩn xác đến mức nào cũng sẽ trở thành thủ hạ bại tướng dưới tay Hạ Hoàng Huân, nhưng có thể nhìn thấy huấn luyện viên thể hiện bản lĩnh vẫn rất kích động, thậm chí rất cảm tạ Mục Khả cho bọn họ cơ hội này. Cho nên, lớn tiếng hô lên.

“Cô giáo Mục, cố gắng lên. Cố lên, Cô giáo Mục.”

Nghe vậy, Hạ Hoàng Huân nhú nhú mày, Mục Khả lúng túng.

Viên Soái hí hì một tiếng vui vẻ, anh nói: “Tôi giống như đang ở trong hội trường đại hội thể dục thể thao.”

Trong tiếng reo hò của thầy trò, bãi bắn bia vang lên tiếng súng “pằng pằng”. Hạ Hoàng Huân bắn ra phát súng đầu tiên trước, ngay sau đó Mục Khả cũng bóp cò. Trong nháy mắt, hai người trước sau bắn xong năm phát đạn, sau đó trong lúc mọi người chờ mong, Hạ Hoàng Huân chợt dừng tay, chau mày lại về mặt buồn bực nhìn về phía Mục Khả.

Nhóm học sinh bình thường không rõ chân tướng, Viên Soái cũng có chút buồn bực, anh tròn tròn đôi mắt nhìn về cái bia phía xa, sau khi người báo bia khoa tay múa chân nói rõ chân tướng, anh phải nín cười đỏ bừng cả mặt.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, dưới sự chỉ huy của Viên Soái Mục Khả cùng những học viên khác tiếp tục luyện tập bắn bia. Buổi trưa đến phòng ăn ăn cơm, Hạ Hoàng Huân cũng ở đây. Lúc lướt qua nhau, Mục Khả nghe được anh nói: “Em cũng thật biết cho tôi thể diện!” Cô nháy đôi mắt to sáng, cười dí dỏm

Huấn luyện buổi chiều vẫn tiến hành ở bãi bắn bia, Mục Khả không thấy Hạ Hoàng Huân, chỉ nghe phụ trách huấn luyện viên nói Doanh trưởng dẫn mười huấn luyện viên trẻ tuổi chạy 5km. Buổi tối cô đang nằm lý ở trên giường đọc sách, nhận được một tin nhắn.

“Đến phòng làm việc của tôi.”

Vốn không muốn đi. Mục Khả nhấn lại: “Ngủ rồi.”

Qua một phút, lại nhận được một cái tin nhắn: “Động tác nhanh lên một chút!”

Còn ra lệnh cho cô! Mục Khả chậm rì rì nhấn lại: “Bả vai hơi đau, không muốn động đây.”

Tin nhắn thứ ba nhanh chóng chuyển tới, giọng điệu ai đó trở nên rất ôn hòa: “Tôi đây tôi xem một chút, cẩn thận sưng to lên.”

Mặt liền đỏ lên, Mục Khả bịt kín chăn cười khúc khích.

Tô Diêm Âm rón rén đi tới, phật một tiếng tung chăn lên, hỏi Mục Khả: “Làm gì đó, đầu thu nên muốn tự sát à?”

“Ghét, dọa chết người á.” Mục Khả sợ hết hồn, sau khi phản ứng lại nhảy xuống giường cù Tô Diêm Âm: “Cho cậu dọa người này, phải trả giá. Một cái giá lớn bằng máu.”

Tô Diêm Âm không tránh thoát được ma trảo của Mục Khả, liên tục xin tha: “Ha ha. Minh sai rồi. Đừng ầm ĩ, đừng ầm ĩ. Không được, mình nghẹt thở rồi. Ha ha.”

Cười đùa xong rồi, Mục Khả đẩy cửa ra lộ ra cái đầu nhỏ nhìn chung quanh, xác định không có ai mới cầm dép lên, chân không chạy ra ngoài.

Đồng chí nhỏ rửa chân xong giống như người không có việc gì tiếp tục vui ở trên giường đọc sách, dường như đã quên người khác “Thịnh tình mời”.

Cho đến khi còi báo tắt đèn vang lên, Tô Diêm Âm ngủ thiếp đi, Mục Khả lặng lẽ xuống giường, nằm trên bệ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, quả nhiên trông thấy Hạ Hoảng Huân đứng trong sân huấn luyện, nhằm chán cào tóc.

Cô khom lưng nhẹ tay nhẹ chân chạy về bên giường cầm giấy bút, mượn ánh trăng viết một hàng chữ nhỏ xinh đẹp, bỏ vào bình nước khoáng, nhắm mục tiêu ném ra bên ngoài.

Nghe được tiếng vang nhỏ, Hạ Hoảng Huân ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ phòng cô, lại thấy Mục Khả dùng ngón tay chỉ về phía bên phải mặt đất. Tuân theo chỉ thị của “Thủ trưởng” nhặt bình lấy tờ giấy ra, cô hỏi: “Doanh trưởng Hạ, anh ở đây làm gì đó?”

Cũng may mình không có nội thương, bằng không có thể sẽ học máu. Hạ Hoảng Huân cảm thấy bản lãnh giận anh của quý nhỏ này quá cao, nếu cô tiếp tục gây khó dễ, thế nào cũng giảm thọ.

Anh hít sâu, ngửa đầu nhìn cô ngoác ngoác tay, ý bảo cô xuống.

Mục Khả nằm trên bệ cửa sổ nhìn anh, sau đó lác đầu.

Anh hít sâu lần nữa, lại vẫy vẫy tay với cô, gương mặt kiên nhẫn.

Mục Khả chống cằm làm vẻ suy tư, sau đó ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Buổi tối ánh trăng sáng rõ, làm buổi hẹn hò có chút mùi vị lãng mạn. Chỉ là nhìn Hạ Hoảng Huân có ý nghiêm mặt, lãng mạn ít ỏi suýt nữa thì mất hết.

Mục Khả chạy đến trước mặt anh, nhìn anh “Giận” từng mắt nhìn cô, cô đỡ đầu gối cười không ngừng.

“Còn cười.” Hạ Hoảng Huân sờ sờ mái tóc ngắn bị gió thổi tung của cô, trong giọng nói nghiêm nghị có ôn hòa người ngoài khó thể biết được, anh nói: “Dám dùng thành tích chín vòng khiêu chiến với tôi, em là người đầu tiên.”

Mục Khả trời sanh chính là thích làm việc ngoài dự đoán. Cô chủ động muốn PK cùng Doanh trưởng Hạ, sau đó cố tình lặp lại, một phát một vòng, lấy chín phát đạn tạo ra thành tích chín vòng “nổi trội xuất sắc”, sau không biết tại sao sống chết không chịu bắn ra phát thứ mười, làm cho Hạ Hoảng Huân cũng không cách nào bắn ra phát đạn cuối cùng, kết quả lấy thành tích chín phát 90 vòng kết thúc, làm cho anh không biết được thực lực thật của cô.

Mục Khả mạnh miệng: “Ai bảo anh cười nhạo em, còn luôn tắt máy, em ghi thù.” Thì ra là tức giận nên mới dùng thủ đoạn nhỏ để đùa bỡn.

Hạ Hoảng Huân biết sai liền sửa, rất thành tâm xin lỗi: “Xin lỗi, bận bịu nên quên mở máy.” Lại cố ý mềm giọng dụ dỗ cô: “Đừng nóng giận.”

Mục Khả chu miệng: “Em đã tức giận xong rồi.” Nhớ tới tin đồn, cô hỏi anh: “Buổi chiều anh cùng bọn Viên Soái chạy 5km thật à? Sao không nghe anh ấy nói sắp có kiểm tra?”

Hạ Hoảng Huân gật đầu một cái, không đầu không đuôi nói một câu: “Ăn mừng.” Thấy cô cau mày không hiểu, anh đưa tay phải ra ôm eo nhỏ của, nhẹ trách nói: “Hôm nay là sinh nhật, em còn giận tôi.” Cúi đầu nhìn qua đồng hồ trên cổ tay, anh cười như không cười hỏi: “Hôm nay cũng sắp qua, em nói, chúng ta dùng chút thời gian cuối cùng làm chút gì đó tương đối có ý nghĩa, được không?”

Chương 17: Tính chất gần gũi

Một cô gái lạnh lợi như Mục Khả đương nhiên có thể hiểu được ý cười thâm sâu trên môi Hạ Hoàng Huân, trong đầu lập tức hiện lên suy nghĩ muốn bỏ chạy, theo bản năng liền lập tức phản ứng nhanh nhất có thể. Nhưng mà suy nghĩ trong đầu chung quy lại cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu, so với người xuất thân từ lĩnh vực thể thao như anh thì tốc độ phản ứng của cô đã nhìn là không nhanh bằng, xoay người mới đọc một nửa đã cảm giác được một bàn tay to lớn ôm gọn bên hông, thân thể mềm mại nhỏ nhắn của cô lập tức dán chặt vào khuôn ngực rắn chắc mạnh mẽ của Hạ Hoàng Huân, khoảng cách gần đến mức thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng tim anh đập.

Đôi mắt theo hai má cô thoáng hiện lên ửng hồng, ánh mắt không biết nhìn vào đâu, Hạ Hoàng Huân bật cười: "Trần làm gì, tí đâu chẳng ăn em!"

Mục Khả không thể trốn thoát lại nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của anh, nhanh chóng đưa tay xoay mặt anh sang một bên, ba phần tức giận bảy phần ngượng ngùng nói: "Đồ lưu manh, háo sắc!"

Lực tay vẫn không hề giảm, Hạ Hoàng Huân càng ôm chặt cô hơn, sau đó thì giọng nói: "Anh chẳng qua chỉ muốn nhìn xem bà vai của em có bị thương hay không thôi. Tại suy nghĩ của em không trong sáng nên mới hiểu sai."

Đem đầu chọc c! Tuyệt đối phải trả thù! Cứ cho là suy nghĩ của cô không thuần khiết trong sáng, nhưng chẳng phải cũng là do anh gợi ý đấy thôi. Mục Khả chỉ muốn nên cho anh một trận, mà cô quả thật cũng đã làm như vậy rồi, động tác cực kỳ dứt khoát.

Lực sát thương của cô vốn không đủ để công kích, Hạ Hoàng Huân không thèm né tránh mà để mặc cho cô đánh một hồi, coi như để thư giãn gân cốt, ôm cô vào trong lòng cúi đầu trầm giọng nói khẽ bên tai cô: "Được rồi, hơi chút là ăn vạ, em một vừa hai phải thôi đấy!" Đôi mắt bị sưng từ nhỏ đã một cái khiến anh bật cười.

Lúc bị anh kéo ôm vào trong lòng, thú nhỏ Mục Khả vốn không an phận ngay lập tức ngoan ngoãn trở lại, hơn nữa tim càng đập nhanh hơn.

Tranh cãi là tranh cãi, đùa giỡn là đùa giỡn, lúc thực sự tiếp xúc da thịt non nớt của cô vẫn rất mong manh. Cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy với bất cứ ai, cô kinh ngạc quên vùng vẫy, theo bản năng đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu trước ngực Hạ Hoàng Huân, căng thẳng tới mức tay không biết nên để chỗ nào, đến ngón chân cũng bắt đầu đỏ bừng.

Hạ Hoàng Huân càng ôm càng chặt, trong ánh mắt hiện lên tình ý thâm thiết, bên môi hiện lên nụ cười dịu dàng.

Có lẽ chính anh cũng không nhận ra, lúc ở cùng Mục Khả, cho dù cô có cố tình chọc giận anh, anh đều phá lệ mà vui vẻ cười nói, có chút bất đắc dĩ nhưng chiều chuộng sự dịu dàng vô hạn.

Trên sân huấn luyện rộng mênh mông, hai người bọn họ ôm nhau thật lâu. Cảm xúc của Mục Khả dần bình tĩnh trở lại, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn lên, thuận thế dựa vào trong lòng ngực anh, nghe thấy tiếng tim anh đập mạnh mẽ, yên tĩnh như con mèo con.

Cô chưa từng nói với ai rằng thật ra cô cũng đang lặng lẽ chờ mong, đợi một ngày nào đó có một người sẽ thật lòng yêu thương cô chiều chuộng cô.

Không có người nào biết Mục Khả trong mắt người khác tưởng như hạnh phúc, nhưng thực ra lại vô cùng khát vọng có một mái ấm gia đình thật sự.

Cô nhớ rất rõ những lời mẹ cô đã từng nói với cô "Khả Khả, mẹ không thể chăm sóc con cả đời. Một ngày nào đó, sẽ có một người đàn ông thay thế mẹ yêu thương con, đó mới chính là người cùng con đi đến cuối cuộc đời. Đồng ý với mẹ, đừng vì nghề nghiệp và thân phận mà từ chối người ta. Bởi vì thứ mà con từ chối không chỉ là người đó, mà còn là hạnh phúc nửa đời sau của con nữa."

Ở trong lòng Mục Khả, mẹ cô là một người phụ nữ vĩ đại, bà dùng đôi vai yếu đuối của mình để thay chồng chống đỡ một gia đình, một khoảng trời. Cô tin lời bà không hề hoài nghi. Cô là đứa con vâng lời, luôn luôn là như vậy.

Đối với Hạ Hoàng Huân mà nói, bỏ qua nghề nghiệp của anh, Mục Khả cũng không ghét bỏ anh, thậm chí còn có một chút thích, dù sao anh cũng ưu tú như vậy. Cho nên vào đêm anh thổ lộ, mặc dù cô đã kháng cự nhưng cuối cùng vẫn bị lời nói của mẹ đè ép trở về.

Cô len lén khóc một chút, sau đó chạy đến sân huấn luyện chạy vòng quanh, lại nghe được Hạ Hoàng Huân nói thích cô. Vì vậy cô thành thật với lòng mình, dũng cảm lựa chọn chấp nhận anh.

Cô không xác định được rốt cuộc cô với anh có thích hợp hay không, cô chỉ biết nếu như không thử thì sẽ vĩnh viễn không thể biết được đáp án. Hơn nữa anh có thể dễ dàng làm cô cười, có lẽ như vậy thôi cũng đủ là cơ sở cho tình cảm rồi.

Ở trong cái ôm ấm áp của Hạ Hoàng Huân khiến người luôn lạc quan vui vẻ như Mục Khả bỗng cảm thấy yếu đuối, thậm chí cô còn cảm thấy mình đã cảm. Cô ngáp ngừng đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo quân trang của anh, động tác có chút bất lực lại có chút ý lại.

Dáng vẻ nhất gan đáp lại của cô khiến Hạ Hoàng Huân vô cùng kinh ngạc, ý nghĩ muốn hôn cô vốn bị anh áp chế do lo lắng làm cô sợ, giờ lại bỗng nhiên dâng lên mãnh liệt, anh nói lòng vòng tay, cúi xuống không chút do dự hôn cô.

Nhưng mà môi của anh còn chưa chạm tới cô, bởi vì anh phát hiện ra Mục Khả đang khóc.

Hạ Hoàng Huân rất sợ nước mắt phụ nữ, trước đây là mẹ, bây giờ là Mục Khả. Dù rằng cô rất quật cường ngang bướng, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ là một cô gái nhỏ mỏng manh yếu đuối, làm anh không tự chủ được suy nghĩ muốn yêu thương bảo vệ cô.

Hạ Hoàng Huân chưa từng có kinh nghiệm yêu đương nên đương nhiên không biết cách dỗ dành người ta, anh nâng cầm lấy tay lau nước mắt trên mặt cô, lo lắng hỏi: "Được rồi, sao lại khóc? Nói cho tôi biết ai bắt nạt em?"

Mục Khả rất ít khi khóc trước mặt người khác, chỉ là nhớ tới mẹ không nhịn được mới rơi vài giọt nước mắt, bị anh hỏi ngược như vậy lại thành khóc thật, nước mắt rơi liên tục thành chuỗi, bộ dạng càng thêm thảm.

Lúc Hạ Hoàng Huân kéo tay cô, cô mới nức nở trách anh: "Chỉ có anh mới bắt nạt em..."

"Chỉ là tôi muốn hôn em thôi, không phải bắt nạt em" Hạ Hoàng Huân vừa giải thích vừa ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ nhẹ, dịu dàng dỗ dành cô: "Được rồi được rồi, không phải đã không hôn rồi sao, đừng khóc nữa, bị người ta nhìn thấy thật là ngại cho là tôi bắt nạt em." Đây là phương thức dịu dàng hữu hiệu nhất để dỗ cô mà anh có thể nghĩ ra.

Mục Khả tựa như đoán chừng anh, mơ hồ cãi lại: "Vốn dĩ là anh bắt nạt người ta..."

Đối mặt với người yêu bé nhỏ đang khóc lóc, Hạ Hoàng Huân đành thỏa hiệp nói: "Còn cứng đầu à, coi như là tôi bắt nạt em, được chưa. Đừng khóc nữa, em vốn không dễ nhìn, càng khóc lại càng xấu..."

"Vây cũng không xấu bằng anh. Anh xấu hơn người khác. Cũng không ai xấu bằng anh." Mục Khả khịt khịt mũi, thật không khách khí mà quệt hết nước mắt nước mũi lên quần trang của anh.

Hạ Hoàng Huân bị cô dụi dụi đến choáng váng đầu óc, muốn bật cười nhưng cuối cùng kìm nén trở vào đành phải nói: "Bị em nói cho như thế, anh lại cảm thấy rằng mình và Trư Bát Giới cùng một cấp bậc."

Nghe vậy, Mục Khả liền nín khóc mỉm cười, cô lau nước mắt nói: "Bây giờ anh mới biết hả, may mà các anh vốn là anh em."

"Nói hươu nói vượn." Hạ Hoàng Huân vỗ nhẹ nhẹ lên cái đầu nhỏ của cô giống như đang phạt trẻ nhỏ, anh lau khô nước mắt cho cô rồi lo lắng hỏi: "Rốt cuộc tại sao mà em khóc? Nói tôi bắt nạt em, cũng không đến mức ấy."

Mục Khả không muốn nói vì mình nhớ tới mẹ, liền tìm một cái lý do qua loa: "Có hạt cát bay vào mắt thôi."

Hạ Hoàng Huân véo nhẹ vào gương mặt non nớt của cô: "Gió thì không có, lại đang trốn ở trong lòng anh, ở đâu chui ra hạt cát? Trong đầu em có gì vậy? Nước à, hay là rom rã?"

Mục Khả gờ tay đánh anh: "Chưa nghiên cứu thử, chắc cũng giống như anh."

"Em không muốn nói tôi cũng không ép. Nhưng mà em nên nhớ, nếu gặp chuyện gì khó khăn thì nói với tôi, nếu không thì dù em có khóc lóc nỉ non, tôi cũng mặc kệ em"

"Thật sự mặc kệ?"

"Mặc kệ!"

"Kể cả em đi?"

Hạ Hoàng Huân giữ chặt tay cô: "Em muốn đi đâu?"

"Đi tìm người khác quán."

"Tôi lừa tất đèn thế này em định tìm thế nào? Anh chiều theo em là được." Hạ Hoàng Huân cắn môi liền dắt tay cô đi.

"Đi đâu vậy?"

"Phòng làm việc của anh."

Một âm thanh cao vút mang theo nghi ngờ xuất hiện: "Hả?"

"Hả cái gì? Em nghĩ rằng chúng ta làm gì à?" Thấy cô cố sống cố chết không chịu đi, Hạ Hoàng Huân đành nghiêm mặt giải thích: "Không phải em nói đau bả vai sao, đi bôi thuốc thôi."

Mục Khả có chút ngại ngùng: "Việc ấy, cũng phải là rất đau..."

"Yên tâm, tôi không phải là người nhân cơ hội bắt nạt em" Hạ Hoàng Huân nửa kéo nửa ôm Mục Khả đi tới văn phòng anh, ấn cô ngồi trên ghế, xoay người lấy trên bàn mấy thứ đặt vào tay cô, nói giọng mệnh lệnh: "Ăn đi."

Cầm miếng bánh gato hoa quả, Mục Khả ngẩng đầu hỏi anh: "Thật là sinh nhật anh sao?" Còn tưởng rằng anh lừa cô.

"Chẳng lẽ lừa em sao?" Hạ Hoàng Huân vò rối mái tóc của cô. "Bọn Viên Soái mua, để dành cho em một miếng." Nếu không phải lo lắng đợt huấn luyện quân sự chưa kết thúc có thể xảy ra ảnh hưởng không tốt, lúc gần tới mấy anh em cắt bánh ngọt, anh vô cùng muốn gọi Mục Khả đến đây.

Mục Khả suy nghĩ một chút, tự nhiên móc một ít bánh ngọt đưa tới miệng anh.

Người nào đó không hiểu phong tình, quay đầu từ chối nói: "Tôi không thích mấy đồ ăn này, em ăn đi."

Mục Khả nâng cái nĩa lên không chịu buông, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên làm nũng: "Ăn một miếng thôi, một miếng nhỏ thôi mà."

Nghe nói con gái biết làm nũng là người con gái đáng yêu nhất. Còn nghe nói, đàn ông sợ nhột là đàn ông thương vợ nhất. Hai điểm này nếu lấy Hạ Hoàng Huân cùng Mục Khả làm dẫn chứng có lẽ là thích hợp nhất. Nhưng mà hiện tại, bọn họ đều không biết rằng đối phương vừa vặn xứng đôi đến thế.

Khổng chế không nổi ý cười bên miệng, Hạ Hoàng Huân ăn miếng bánh ngọt duy nhất trong sinh nhật ba mươi hai tuổi trên tay cô.

Cuộc sống sau này thường xuyên xuất hiện những tình huống như vậy, Mục Khả thường xuyên thích ăn những thứ đồ ăn vặt mà đều là những thứ Hạ Hoàng Huân không thích, nhưng anh vẫn luôn cố tình chuẩn bị cho cô, còn cô thì từ đầu đến cuối không hiểu tại sao anh biết cô thích chúng, có một lần cô không nhịn được liền hỏi anh: "Có phải anh đã từng điều tra đúng không?"

Thấy anh lắc đầu, cô không tin hỏi lại: "Thật sao?"

Anh vẫn kiên định đáp: "Thật."

"Cái này có thể có."

"Cái này thật không có."

Tinh thần ngoan cố của Mục Khả dâng lên, cô không cam lòng thuyết phục: "Cái này thật có thể có."

Hạ Hoàng Huân quay mặt đi, thật lâu mới nói: "Cái này, thật là có."

Nhìn vẻ mặt không tự nhiên của anh, đồng chí nhỏ đắc ý nở nụ cười.

Đợi Mục Khả ăn xong bánh ngọt, Hạ Hoàng Huân cầm một lọ thuốc nhỏ đi tới: "Không phải có Viên Soái giúp em nâng từ phía sau sao, làm thế nào mà vẫn dễ bị thương." Vừa nói, anh đã đưa tay kéo cổ áo T-shirt của cô xuống hơi thấp, xoa nhẹ nhẹ chỗ vai hơi sưng đỏ.

Tay của anh có phần thô ráp, hẳn là do việc huấn luyện quanh năm tạo thành, chạm vào da thịt non mịn của cô, liền xuất hiện cảm giác tê dại còn rất ảm áp. Mục Khả xoay mặt cần môi dưới, dáng vẻ yêu kiều của "cô gái nhỏ" đều hiện ra hết.

Lực chú ý của Hạ Hoàng Huân đều đặt trên chỗ xương vai cô, rồi lấy thuốc mỡ xoa nhẹ một lát, kéo cổ áo trở lại mới phát hiện gương mặt cô hơi đỏ, anh mỉm cười nở nụ cười, cố ý nhích dần tới gần cô nói: "Tôi phát hiện ra khi em đỏ mặt cũng có thể coi như xinh đẹp."

Nào có ai nói như anh! Mục Khả tức giận.

Lúc cô quay mặt lại, Hạ Hoàng Huân đưa tay kéo lấy thắt lưng mềm mại của cô, ôm cô vào trong lòng đồng thời cúi đầu hôn lên đôi môi đang hé mở...

Quần nhân làm cái gì cũng đều dùng sức, bao gồm cả việc hôn môi.

Hạ Hoàng Huân cường thế hôn sâu làm tim Mục Khả đập nhanh hơn, khi cô đã cảm nhận rõ ràng cái gì gọi là 'hít thở không thông' thì dường như có một luồng điện trực tiếp đánh bật phòng ngự trong lòng, thân thể không tự chủ được run lên nhẹ nhàng.

Ôm sát cô gái nhỏ trong lòng, Hạ Hoàng Huân tháo bỏ sự uy nghiêm quen thuộc, thực lòng chỉ muốn dùng thân phận một người đàn ông mà hôn cô thật sâu, từ đôi môi mềm mại, nhẹ nhàng lướt đến cái gáy non mịn, không kìm được in một dấu ấn chỉ thuộc riêng về anh.

Nụ hôn vừa đi qua, trên cổ Mục Khả khó tránh khỏi lưu lại dấu vết làm cho người ta liên tưởng.

Nhìn lại "Thành quả chiến đấu", Hạ Hoàng Huân đưa tay vuốt ve hai má đang ửng hồng của cô, một chút cảm giác áy náy cũng không có, ngược lại còn nói: "Đúng thật là da mịn thịt mềm, chỉ mới đụng nhẹ một chút đã lưu lại dấu vết rõ ràng như vậy rồi, đau không? Về sau tôi sẽ chú ý hơn, xuống tay nhẹ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Chuyện có ý nghĩa

Còn muốn có lần sau? Nghe lời nói của Hạ Hoàng Huân, Mục Khả giờ tay lên sờ sờ cái cổ hơi hơi đau, lấy ánh mắt cực kỳ không thân thiện hung hãn trách anh, sau đó xoay mặt đi không để ý tới người nào đó, uất ức như nâng đầu nhỏ, cho đến khi Doanh trưởng Hạ đại danh鼎鼎 chủ động đưa ra ý kiến tự nguyện nhận trừng phạt của thủ trưởng, mới miễn cưỡng tươi cười.

Hạ Hoàng Huân tốc chiến tốc thắng, trong khoảng thời gian ngắn thành công bắt nạt hôn đầu của Mục Khả làm tù binh, mà cô giáo Mục cũng khiến cho Doanh trưởng Hạ trả giá đắt vì anh nhất thời không kìm chế được mà lỡ miệng lưu lại chứng cứ, anh cũng 90 cân* đi vòng quanh sân huấn luyện một giờ.

*90 cân Trung Quốc tương đương với 45kg

Nằm trên tấm lưng dày rộng rắn chắc của Hạ Hoàng Huân, Mục Khả nghiêng đầu qua khe mắt trên bả vai anh, ôm cổ anh hỏi nhiều vấn đề giống như thẩm tra chính trị: “Nhà anh ở đâu? Ở nhà xếp thứ mấy? Còn có anh chị em không? Tại sao lại thi vào trường quân đội? Làm sao lại tới đây huấn luyện quân sự? Thích màu gì? Thích ăn cái gì? Trừ huấn luyện còn có sở thích nào khác.”

Hạ Hoàng Huân rất hưởng thụ phương thức ở chung như vậy, cô bé thỉnh thoảng nghịch ngợm thỉnh thoảng nhu thuận khiến cho anh sinh ra một loại khát vọng cực kỳ mãnh liệt, anh cũng rất vui lòng dùng loại phương thức trực tiếp này khiến Mục Khả hiểu rõ anh, cho nên vui vẻ mà hỏi gì đáp nấy, không hề giấu giếm.

Mục Khả cũng biết nhà Hạ Hoàng Huân cũng ở quê cô, ở nhà anh là anh cả, có một em gái hai mươi bảy tuổi chưa lập gia đình, bởi vì cha trước đây là một quân nhân, từ nhỏ bị hun đúc dự thi trường quân đội, thực sự nhiệt tình yêu thương sự nghiệp từ sau khi xem một cuộc diễn tập của bộ đội, từ đó ý thức được trách nhiệm cùng nghĩa vụ mình phải gánh vác, hai năm trước từ Liên trưởng thăng lên Doanh trưởng trinh sát bọc thép, về phần tại sao tới huấn luyện quân sự, anh chỉ hơi hột nói: “Mệnh lệnh.”

Mục Khả trừng mắt, lẩm bẩm nói: “Xem ra chỉ có lãnh đạo của anh mới có thể cản được anh.”

Hạ Hoàng Huân cười mà không nói. Bọn họ quả thật có quan niệm cấp trên cấp dưới sâu sắc, không đơn thuần bởi vì đó là lãnh đạo của mình, mà là từ đòi hỏi của chiến tranh, là quân nhân, đây là tư cách cần phải có.

Không nghe được câu trả lời của anh, Mục Khả dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực của anh, ra lệnh: “Tiếp tục.”

Tay Hạ Hoàng Huân dùng sức đem người trên lưng nhấc cao lên một chút, ôm vững hơn rồi bắt đầu tiến thêm một bước tự giới thiệu mình, anh nói: “Trừ việc tương đối nhạy cảm với màu xanh lá cây, màu khác cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ là em mặc quần áo màu gì tôi đều thích. Tôi không kén ăn, chỉ cần có thể lấp đầy bụng đều chấp nhận, cho nên em không phải lo lắng, yêu cầu của tôi đối với chuyện ăn cơm không cao. Dạy bảo người khác có thể coi là sở thích không?” Anh cười, nói tiếp: “Ban ngày phần lớn thời gian tôi dâng hiến cho quần chúng nhân dân rồi, còn buổi tối, thật đúng là không có sở thích gì đặc biệt, nếu không em bồi dưỡng một cái nhé?”

Nghe lời nói chân thực lại không mất sự hài hước của Hạ Hoàng Huân, Mục Khả mím môi cái miệng nhỏ nhắn nằm trên lưng anh len lén cười, cánh tay nhỏ gầy không tự chủ ôm anh chặt hơn. Cảm thấy cô đến gần, khỏe môi Hạ Hoàng Huân hơi nâng lên, ánh mắt dịu dàng, giống như nước hồ không có sóng.

Ban đêm yên tĩnh, bóng dáng của bọn họ hợp thành một, tắm trong ánh trăng sáng tỏ. Hơi lạnh gió đêm, êm ái bao bọc lấy bọn họ.

Thời gian giống như ngừng trôi, ngay cả trăng sáng cũng không nhẫn tâm đánh vỡ dịu dàng trong chốc lát khó có được này, lặng lẽ ẩn vào tầng mây.

Cuối cùng cũng không chịu thuận theo quá lâu, qua một lúc, Mục Khả đã có thể có chủ tính mới, cô rất có tinh thần tiến tới bên tai Hạ Hoàng Huân lặng lẽ nói ra một đề nghị.

Hạ Hoàng Huân nghe xong, chau mày: “Đừng làm bừa, bị các binh lính thấy được sẽ ảnh hưởng không tốt.”

Cảm xúc của Mục Khả dâng cao, cô cười hi hi nói: “Anh nói bị muỗi chích, dù sao bọn nó cũng sẽ không chỉ đốt mỗi anh.”

Hạ Hoàng Huân điều chỉnh sắc mặt, rất nghiêm túc nói: “Bị học sinh của em biết, sẽ cảm thấy cô giáo là lưu manh.”

Mục Khả cười giống như hồ li nhỏ: “Anh không nói, ai biết.” Vừa dứt lời, không chờ đồng ý cô thừa dịp anh không ngăn cản nhanh chóng ra tay.

Hạ Hoàng Huân sợ cô ngã, không kịp tránh, mặc dù theo bản năng nghiêng đầu, nhưng cũng không thể tránh thoát, trên cổ bị Mục Khả dùng lực cắn một cái.

Không nghĩ tới tốc độ của cô nhanh như vậy, anh dờ khóc dờ cười: “Vết hôn của người khác là do hôn mà thành, tôi đây là bị cắn mà thành.”

“Quả em tặng đó, không được nói em vô lại.” Nhìn thấy vết một hàng răng nhỏ rõ ràng, Mục Khả hà hề lắc lư cẳng chân, vẫn không quên đưa bàn tay nhỏ bé xoa xoa cho anh.

Vì vậy, thời gian cuối cùng trong đêm sinh nhật Hạ Hoằng Huân, đồng chí nhỏ Mục Khả cho anh trông một quả —— dâu tây thật sự.

Ai có thể nói, đây không phải là một chuyện vô cùng có ý nghĩa? Ít nhất, Hạ Hoằng Huân trọn đời không quên.

Qua mười hai giờ, Hạ Hoằng Huân đưa cô trở về, lúc đến dưới lầu doanh trại, Mục Khả trả lại cho anh áo khoác trên người, rất săn sóc nói: “Anh đừng lên, bị người ta nhìn thấy không tốt.” Dù sao vẫn còn trong thời gian huấn luyện quân sự, nghiêm chỉnh mà nói cô cũng coi như là học viên, Mục Khả không hy vọng tạo thành ảnh hưởng xấu cho anh.

“Không sao, không đưa em an toàn trở về, tôi không yên lòng.”

Hạ Hoằng Huân lại khoác áo lên người cô, lấy ánh mắt ý bảo cô đi trước, sau đó duy trì khoảng cách hai mươi cm với cô đưa cô đến cửa kí túc xá, mới nói: “Sáng sớm ngày mai tôi còn phải trở về doanh trại, em tập luyện cho tốt.”

“Lại đi à?” Trong con ngươi trong trẻo của Mục Khả lóe qua một tia thất vọng, những lời do dự nhưng luôn muốn nói với anh cũng theo đó nuốt trở về.

“Qua mấy ngày sẽ trở lại, phê chuẩn em lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi, được không? Được rồi, nắm chặt thời gian đi ngủ.” Anh dặn dò, giờ tay lên sờ sờ gương mặt mịn màng như trẻ con của cô, cúi thấp đầu xuống muốn hôn trán cô, lại nghe Mục Khả nhỏ giọng cảnh giác nói: “Viên Soái!”

Dường như là phản xạ có điều kiện, Hạ Hoằng Huân nhanh chóng đứng thẳng lên, thu lại dịu dàng trên mặt xoa người, đang chuẩn bị nghiêm nghị khiển trách người khác tại sao tắt đèn rồi mà không ngủ được đi dạo lung tung khắp nơi, còn dám quấy rầy chuyện tốt của anh, lại phát hiện sau lưng chẳng có ma nào, một đồng lòng định nói không thể làm gì khác hơn là tự động tiêu hóa, suýt nữa là nội thương.

Mục Khả nhân cơ hội chui vào phòng, đỡ khung cửa lộ ra cá đầu nhỏ cười, rất nhỏ giọng nói: “Ngủ ngon, Doanh trưởng Hạ.” Sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hạ Hoằng Huân quay đầu đi cười không ra tiếng, tự nói: “Quý linh tinh.”

Mấy ngày sau đó hai người không gặp mặt, Hạ Hoằng Huân vội vàng kiểm tra đánh giá toàn Doanh quý này, Mục Khả thì tiếp tục tập huấn. Cô không phải loại bạn gái dính người, sợ quấy rầy công việc của anh, không chủ động gọi điện thoại tới, chỉ thỉnh thoảng nhắn tin cho anh.

“Không nên tập quá mạnh, cẩn thận đau eo.”

“Hôm nay em bắn bia thành tích là 96 vòng, thế nào, không tệ chứ? Mau mau khen ngợi.”

“Nhìn binh lính tài năng của anh đi, chỉ muốn một phút mà phạt em đứng tư thế quân đội cả một giờ, còn nói đứng tượng trưng thôi. Cái gì gọi là tượng trưng? Chẳng lẽ có thể ngồi tư thế quân đội sao? Lúc đó mặt trong mặt ngoài cũng mất hết á..., anh phải báo thù thay em.”

Lần lượt đọc từng tin nhắn của cô, có thể nhận ra trong lời nói ẩn chứa quan tâm cùng ý lại, mệt nhọc cả ngày tan thành mây khói. Vốn Hạ Hoằng Huân không thích gửi tin nhắn, cũng không nhắn tâm phá hồng tình thú nhỏ giữa người yêu này, không những thế còn bắt đầu ham thích, rất kiên nhẫn trả lời: “Cậu ta dám phạt em, để đây anh trừng trị.” Phạt cô là quyền lợi độc quyền của anh, sao có thể bị người khác đoạt đi.

Rất nhanh nhận được tin nhắn trả lời của cô, Mục Khả nói: “Anh ta mà không tha cho em, em sẽ tính sổ với anh!”

Tương tượng biểu tình ngây thơ của cô khi nói những lời này, Hạ Hoằng Huân đứng trước cửa sổ cười.

Cứ như vậy kéo dài năm ngày, đêm nay trước khi ngủ Hạ Hoằng Huân phát hiện cô bạn gái nhỏ mai danh ẩn tích một ngày, anh cau mày, không chút do dự cầm điện thoại lên gọi. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, anh đã thành thói quen liên lạc với cô mỗi ngày.

Điện thoại gọi được, nhưng luôn không có ai nghe. Khi anh gọi tới lần thứ ba, cuối cùng Mục Khả cũng nhấc máy, giọng nói giống như vừa tỉnh ngủ, anh hỏi: “Ngủ sao? Sao hôm nay ngoan ngoãn vậy? Tập huấn quá mệt mỏi à?”

Mục Khả ừ một tiếng, thật lâu mới nhỏ giọng nói: “Hoi mệt, com nước xong liền nằm xuống, kết quả ngủ thiếp đi.”

Hạ Hoằng Huân không am hiểu lời ngon tiếng ngọt, biết cô không có việc gì cũng yên lòng, không muốn làm mất quá nhiều thời gian nghỉ ngơi của cô, nói: “Vậy em ngủ tiếp đi, nếu ngày mai mệt quá thì nghỉ đi.” Anh có chút hối hận đã lên kế hoạch huấn luyện với cường độ quá lớn, lo lắng với thể lực của cô có lẽ thật sự không chịu nổi.

Đang chuẩn bị cúp điện thoại trong nháy mắt, Mục Khả gọi anh: “Hạ Hoằng Huân?”

Anh hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Mục Khả trầm mặc mấy giây, dường như đang lựa lời, sau nhỏ giọng hỏi anh: “Chuyện ở đơn vị đã xong chưa? Chờ nào anh mới về?”

Nghe vậy, anh cười trêu chọc cô: “Sao rồi, nhớ tôi à? Còn hai ngày nữa, chờ đến lúc bọn em đi dã ngoại sinh tồn mới có thể trở về.”

Có lẽ đã có chuẩn bị, cho nên cũng chưa tới nỗi thất vọng, ngược lại cảm thấy yên tâm, Mục Khả rúc vào trong chăn nằm xuống, từ từ nhắm hai mắt nói: “VẬY em ngủ đây, anh cũng đi nghỉ sớm một chút.”

Đợi cô cúp trước, Hạ Hoảng Huân mới phát giác được có chỗ không đúng lắm, Mục Khả an tĩnh khác hẳn với bình thường chợt khiến cho anh có chút lo lắng. Vò vò tóc, anh cầm điện thoại gọi lại, nhưng cô đã tắt máy.

Mục Khả không tham gia ngày huấn luyện hôm sau, giống như ngày này bốn năm trước, cô xin nghỉ.

Dưới tình huống gọi điện thoại cho cô cô lại không nghe, nhớ nhưng một buổi tối, Hạ Hoảng Huân rút thời gian trở về căn cứ, không thấy bóng dáng quen thuộc ở trong sân huấn luyện, thừa dịp nghỉ giữa giờ, gọi Viên Soái vào phòng làm việc, thế mới biết chiều hôm qua Mục Khả xin nghỉ.

“Xin nghỉ? Có nói nguyên nhân không?” Hạ Hoảng Huân rất bất ngờ.

“Chưa nói. Không phải trực tiếp xin với tôi, là giáo vụ đại học C gọi điện thoại tới, cho phép cô ấy không cần tham gia hai ngày huấn luyện tới.”

“Ngày mai cũng xin nghỉ rồi?”

“Vâng”

Hiển nhiên, tối hôm qua Mục Khả có lời muốn nói với anh, nhưng anh lại không kịp thời phát hiện sự khác thường của cô, nghĩ kỹ một chút có thể phát hiện, tâm tình của cô rất sa sút. Vuốt vuốt mi tâm, Hạ Hoảng Huân có dự cảm xấu.

Viên Soái thấy kỳ quái: “Doanh trường, xảy ra chuyện gì?”

Hạ Hoảng Huân hỏi: “Mấy ngày huấn luyện vừa rồi cô ấy có biểu hiện gì khác thường không?”

Về mặt Viên Soái mơ hồ, không hiểu hỏi: “Anh nói Mục Khả?”

“Nói nhầm.” Hạ Hoảng Huân liếc xéo anh một cái.

Thấy Doanh trường nóng nảy, Viên Soái vội nói: “Không có gì khác thường, nhưng, hai ngày nay dường như không thích nói chuyện, cũng không cười.”

Hạ Hoảng Huân bật thốt lên: “Sao không báo cáo?”

Viên Soái sừng sốt một chút, không xác định hỏi: “Cái này cũng cần báo cáo sao?”

Tình báo từ miệng Viên Soái chẳng có chút giá trị sử dụng nào cả, Hạ Hoảng Huân sau khi chờ anh rời đi lại gọi cho Mục Khả, lúc này mở máy, nhưng người nghe điện thoại cũng không phải là cô.

Giọng nói của Hách nghĩa thành rất trầm, trong giọng nói tràn đầy nghi ngờ, anh hỏi: “Sao lại là anh?” Thấy trên màn hình hiện lên tên Hạ Hoảng Huân thì anh xoay người ngấm nhìn bóng dáng đơn bạc đứng ở phía xa, lông mày nhíu chặt.

Không giải thích gì, Hạ Hoảng Huân trực tiếp hỏi: “Cô ấy đâu?”

Hách nghĩa thành mặc đồ thường đứng dưới bóng cây, ánh mặt trời loang lổ xuyên thấu qua khe hở giữa tán lá cây chiếu xuống nét mặt phức tạp trên mặt anh, anh trầm giọng nói: “Bây giờ con bé không tiện nghe điện thoại, hoặc là anh đợi cô ấy trở về gặp anh, hoặc là có chuyện trước hết nói với tôi.”

Bằng trực giác Hạ Hoảng Huân biết nhất định là đã xảy ra chuyện gì, anh đứng dậy bước đi thông thả tới phía trước cửa sổ, hỏi: “Bây giờ cô ấy thế nào?”

“Cảm ơn đã quan tâm. Tối mai tôi sẽ đưa con bé trở về trụ sở huấn luyện, đến lúc đó anh có thể tự mình hỏi.” Nói xong, cúp điện thoại.

Hạ Hoảng Huân không gọi lại, anh đoán hai ngày nay Mục Khả sẽ không nhận điện thoại của anh. Một mình tĩnh táo một lát, anh quyết định gọi điện thoại cho Mục Nham hỏi một chút, không ngờ cuộc gọi của Dịch Lý Minh lại đến trước, bảo anh lập tức trở về đơn vị.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Một buồn cùng một vui

Một chiếc xe việt dã âm vang rồi dừng lại, Hạ Hoảng Huân nhanh nhẹn nhảy xuống đi thẳng đến văn phòng làm việc, Dịch Lý Minh cùng Trần Vệ Đông

cũng đang ở đây.

Thuận tay cời chiếc mũ quân đội đặt ở trên bàn, anh trầm mặt hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Không đợi cho Dịch Lý Minh mở lời, Trần Vệ Đông đã đứng lên: “Doanh trưởng, là lỗi của tôi.”

Hạ Hoàng Huân nhìn anh, lạnh giọng nói: “Tôi hỏi chuyện gì xảy ra! Không phải nghe cậu nhận lỗi.”

Thấy Trần Vệ Đông bị Hạ Hoàng Huân lườm có chút hốt hoảng, Dịch Lý Minh nhanh chóng mở miệng: “Lão Hạ...”

“Đề cậu ta nói!” Hạ Hoàng Huân cắt lời Dịch Lý Minh, vẫn nhìn chăm chăm Trần Vệ Đông, lạnh lùng nhả ra từng chữ: “Đơn giản, rõ ràng, trọng điểm.”

Trần Vệ Đông hít sâu một hơi rồi nói: “Chung kết tỷ võ hành động theo nhóm nhỏ, là tôi đã đoán sai, cho rằng Chiến Nghị không giải được mật mã, đã tự quyết định cho nổ cửa khoang, dẫn đến hành động thất bại.” Dừng một chút, Trần Vệ Đông tiếp tục nói: “Hơn nữa... còn không tuân theo quy định tỷ võ.”

Những chiến sĩ Dịch Lý Minh lựa chọn tham gia cuộc thi đấu tỉ võ do sự bộ tổ chức đều là những quân binh tinh anh kiệt xuất của doanh Trình sát thiết giáp. Trình độ kiến thức cơ bản của bọn họ đều hết sức vững vàng, được trang bị hoàn thiện, năng lực ứng biến cả về thể lực lẫn tinh thần có thể nói đều là dẫn đầu. Vậy mà, trong lúc tiến hành đặt bộc phá một trong bốn người giỏi còn là Xa trưởng trung đội trưởng – Trần Vệ Đông lại lo sợ chiến hữu trở thành “Liệt sĩ” mà làm trái với quy tắc, khiến cho đội vốn vô cùng có khả năng trở thành quán quân mất tư cách thi đấu, cũng làm cho đoàn bọn họ bị thất thế trong đợt tỷ võ này.

Nói cách khác, vốn theo như Hạ Hoàng Huân cùng Dịch Lý Minh đánh giá, trận tỷ võ cuối cùng lần này mười Vua Chiến được chọn thì doanh Trình sát thiết giáp phải chiếm một nửa. Kết quả, thiệt hại trận đánh quá lớn vượt qua dự đoán của bọn họ, chỉ có một chiến sĩ vượt qua, xem như hoàn toàn không có cửa đạt quán quân.

Hạ Hoàng Huân nhìn chăm chăm Trần Vệ Đông, phần nộ lạnh giọng quát: “Cậu cho rằng? Cậu dựa vào cái gì mà phán đoán cậu ta không phá giải được mật mã? Sự tin nhiệm của cậu với chiến hữu đề đâu rồi hả?”

Hạ Hoàng Huân chỉ tay vào Trần Vệ Đông, lấy uy nghiêm của Doanh trưởng cao giọng chất vấn: “Người được gọi là Thiên tài máy tính của Doanh trình sát thiết giáp là ai? Há?”

Trần Vệ Đông đứng nghiêm, vẻ mặt chán nản đáp: “Chiến Nghị.” Lúc đó anh chỉ nghĩ nếu không giải được mật mã cánh cửa kia sẽ không được mở ra, chiến hữu của anh sẽ phải “Hy sinh”, vì vậy mà quên mất sở trường của bọn họ.

Nghe được câu trả lời của anh, Hạ Hoàng Huân lớn tiếng quát: “Danh hiệu thiên tài máy tính của Chiến Nghị là để chơi đùa thôi hay sao? Phái cậu ta và Lý Kiến Quốc tham gia, chính là muốn bọn họ trợ giúp các cậu hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng để giành được hạng nhất trong trận tỷ võ. Hai tổ, tám người, cho dù có người thành ‘Liệt sĩ’, cũng không tới mức toàn quân bị diệt! Thành công đã mười phần chắc chắn.” Mặt anh lúc này quả thực như muốn bốc lửa, hung hăng nhìn chăm chăm Trần Vệ Đông, vô cùng đau đớn nói: “Nhìn xem, cậu chính là trong một ngàn người mới chọn được một người! Thân là một chiến binh, ngay cả tư cách cơ bản nhất cậu cũng không đạt tiêu chuẩn!”

Trần Vệ Đông biết được rằng mình phạm sai lầm, anh tiến lên một bước, nói: “Doanh trưởng, tôi xin viết bản kiểm điểm.”

“Viết kiểm điểm có ích lợi gì!” Lửa giận của Hạ Hoàng Huân rốt cục không kìm nén được, anh gầm lên: “Ông đây muốn đập chết cậu!”

Thấy Hạ Hoàng Huân bức xúc như muốn lật tung bàn, Dịch Lý Minh đành đứng ra, nói với Trần Vệ Đông: “Cậu đi về trước đi, quay trở về thông báo cho đoàn cậu quyết định.”

“Bản kiểm điểm năm nghìn chữ, viết không sâu sắc viết lại!” Hạ Hoàng Huân đá văng chiếc ghế dựa ngồi xuống, quát mắng Dịch Lý Minh: “Thêm một tuần cấm túc!”

Dịch Lý Minh biết rõ Lão Đại lúc này là phát hỏa thật, không dám phản bác thẳng mặt, phát phát tay với Trần Vệ Minh ý bảo cậu ta đi trước.

Chờ Trần Vệ Đông đi khỏi, Dịch Lý Minh rót chén nước đặt trước mặt Hạ Hoàng Huân, không nhanh không chậm nói: “Biểu hiện trước đó vẫn cực kì xuất sắc, là người chỉ huy, cái ý nghĩ riêng của Trần Vệ Đông đã chuyển biến theo hướng tư duy tổng hợp.”

“Nói dóc! Cho dù lúc trước biểu hiện rất khá, nhưng lúc sau lại thất bại thảm hại thì có tác dụng gì.” Hạ Hoàng Huân bùng cốc lên uống một hớp lớn, nóng đến mức giãn dờ giãn chân: “Cậu định ám sát tôi đấy à!”

Dịch Lý Minh tươi cười nhanh chóng giải thích: “Không nghĩ tới lại nóng như vậy, thật xin lỗi.”

Hạ Hoàng Huân liếc mắt một cái lườm Dịch Lý Minh: “Cậu cố ý.”

Hai người hợp tác với nhau đã nhiều năm, Dịch Lý Minh đương nhiên hiểu tính tình Hạ Hoàng Huân nóng nảy, anh thở dài nói: “Bây giờ cậu có tức giận cũng vô dụng, dù sao cũng đã thua.”

“Đúng là si nhục!” Tức giận dường như đã vượt quá giới hạn, Hạ Hoàng Huân đập bàn một cái thật mạnh, mặt bàn rung lên làm mấy cái chén nhảy dựng lên.

Kết quả như vậy, đối với đoàn 532, đối với Doanh Trình sát thiết giáp, đúng là si nhục.

Hạ Hoàng Huân nhắm mắt rồi lại mở ra, hỏi: "Lúc cậu ta hạ lệnh nổ cửa khoang còn lại bao nhiêu thời gian?"

"5 giây!"

"Tình huống bên Chiến Nghị lúc ấy thế nào?"

"Chiến Nghị ở bên trong khoang cũng không biết Trần Vệ Đông bên ngoài hạ lệnh cho nổ cửa khoang, cậu ta không dừng hành động, sau nghe Lưu Bàn nói là cửa khoang nổ tung đúng lúc mật mã được phá giải." Dịch Lý Minh lúc ấy nghe xong cũng hận chỉ muốn lập tức bắn chết Trần Vệ Đông.

Văn phòng yên tĩnh.

Thật lâu sau, Hạ Hoàng Huân tỉnh táo lại, giọng nói trầm thấp: "Mặc dù chỉ là diễn tập, nếu là tôi, chắc tôi cũng sẽ cho... nổ."

Dịch Lý Minh nhìn Hạ Hoàng Huân không nói gì.

Hạ Hoàng Huân đứng dậy, bước chân nặng nề lại mạnh mẽ, sau đó bình tĩnh nói: "Tôi đi tìm đội trưởng, không thể để cho cậu ta gánh phạt một mình, năm nay cậu ta đang có cơ hội lên chức Liên phó!"

Thấy Hạ Hoàng Huân đội mũ chuẩn bị đi ra cửa, Dịch Lý Minh đuổi theo: "Tôi với cậu cùng đi."

Tĩnh tĩnh Đội trưởng Lục Trạm Minh lại càng nóng nảy hơn, nhận được điện thoại của sư bộ, biết kết quả luận võ xong liền nghiêng rằng nghiêng lợi đi đi lại lại ở trong phòng, Chính ủy Ninh An Lỗi căn bản khuyên không được.

Hạ Hoàng Huân đến đúng lúc đội trưởng vẫn đang nổi nóng, cho nên khi anh nói hộ Trần Vệ Đông thì Lục Trạm Minh hận không thể cách chức anh, chỉ vào anh mà quát: "Cậu nói không xử phạt cậu ta là sao? Tôi đây sẽ xử phạt cậu!"

Hạ Hoàng Huân đứng thẳng, đáp lại còn dứt khoát hơn cả khi cầu xin vừa rồi "Không thành vấn đề."

Dịch Lý Minh sợ đội trưởng thật sự xử phạt Hạ Hoàng Huân, vội nói: "Đội trưởng, binh là do tôi dẫn đi, nếu xử phạt thì phạt tôi mới đúng."

"Lúc này các cậu còn phát huy tinh thần đồng đội phải không? Được, các cậu đi đi! Không hổ là hợp tác hoàng kim." Lục Trạm Minh tức giận thật sự, nhân tiện cầm văn kiện trên mặt bàn ném xuống không thèm để ý đến nét mặt ôn hoà nhã nhặn của Hạ Hoàng Huân, ông lấy điều thuốc ra đốt, hung hăng rít hai cái.

Một lúc lâu không có ai lên tiếng, lúc sau, rốt cục Ninh An Lỗi mở miệng: "Trần Vệ Đông làm vậy tôi có thể hiểu được, cậu ta chỉ không muốn chiến hữu hy sinh. Nhưng nếu đây là chiến tranh thật sự, quyết định này của cậu ta sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện, dẫn đến quân ta thất bại. Cho nên nhất định phải xử phạt!"

"Chính ủy." Về mặt Hạ Hoàng Huân nghiêm túc tiếp lời: "Sau trận diễn tập này, Trần Vệ Đông có trong danh sách nhân viên dự bị của chúng ta, nếu cậu ta có thể lập công chuộc tội, có thể không xử phạt cậu ta được không?"

Ninh An Lỗi liếc mắt nhìn Lục Trạm Minh, lui một bước rồi nói: "Có thể."

Hạ Hoàng Huân thở phào nhẹ nhõm, anh cung kính chào theo tiêu chuẩn nghi thức quân đội: "Cám ơn Đội trưởng, cám ơn Chính ủy."

Lục Trạm Minh nhìn Hạ Hoàng Huân, tức giận nói: "Cậu là đại doanh trưởng lại đi bao che khuyết điểm cho thuộc cấp. Nếu trong lần diễn tập này Trần Vệ Đông gây ra bất cứ lỗi lầm gì, tôi sẽ hỏi tội cậu!"

Hạ Hoàng Huân cười, vẫn là câu kia: "Không thành vấn đề."

Từ văn phòng của đội trưởng đi ra, Hạ Hoàng Huân nghĩ đến một việc, nói với Ninh An Lỗi: "Chính ủy, sau này anh không phải nghĩ chuyện giới thiệu bạn gái cho tôi."

Ninh An Lỗi thật bất ngờ, mắt nhìn Dịch Lý Minh, điềm đạm cười hỏi: "Sao thế, có đối tượng rồi hả?"

Hiếm khi Hạ Hoàng Huân ngại ngùng, chỉ mỉm cười chứ không nói chuyện.

"Tốt, thằng nhóc như cậu, phải cậu đi huấn luyện quân sự, thật sự đúng là sai lầm của tôi." Ninh An Lỗi giả vờ tức giận nói: "Xem ra lúc này không xử phạt cậu thì không được."

Nghĩ đến khuôn mặt ngây thơ tươi cười của Mục Khả, Hạ Hoàng Huân thân nhiên nói ra bốn chữ: "Không thành vấn đề."

Dịch Lý Minh thấy tình huống buồn cười như vậy liền thỉnh cầu: "Chính ủy, anh xem đồng chí Hạ Hoàng Huân đã đi vào hàng ngũ hôn nhân khó khăn, tạm tha cậu ta đi."

Ninh An Lỗi liền phê bình: “Chính trị viên cậu thật biết cách giúp đỡ cậu ta làm nhiệm vụ, cùng chiến tuyến với cậu ta từ lúc nào thế hả.”

Dịch Lý Minh trái lại vui vẻ: “Anh ta là Doanh trưởng đấy, là số 1 của doanh trại trinh sát, tôi với anh ta cùng một chiến tuyến, chắc chắn cũng phải phạm sai lầm cùng nhau.”

“Được rồi, xem thái độ nhận sai của cậu cũng không tồi, lần này sẽ không xử phạt các cậu.” Ninh An Lỗi cũng cười, hung hăng cho Hạ Hoảng Huân một quyền: “Mau báo cáo quá trình yêu đương.”

Hạ Hoảng Huân nghiêm một cái, đáp vang dội: “Vâng.”

Trở lại địa bàn nhà mình, Dịch Lý Minh không biết lớn nhỏ đã Hạ Hoảng Huân một cái, sau đó vỗ vỗ vai anh, về mặt giả vờ thật nghiêm túc khen ngợi nói: “Không tệ, quả nhiên là át chủ bài, năng lực tác chiến độc lập rất mạnh.”

Hạ Hoảng Huân đáp lại anh ta một quyền: “Đây là những gì lính trinh sát cần, tốc độ cơ động nhanh, chiếm lĩnh địa hình nhanh, phát hiện mục tiêu nhanh, đánh đòn phủ đầu nhanh.”

Lúc sau, cả hai người cùng cười.

Ở trong bộ đội sẽ không có thời gian nhàn rỗi, từ sân huấn luyện trở về đã chạng vạng, Hạ Hoảng Huân ngồi một mình ở trong phòng làm việc hút thuốc, máy vi tính trên bàn vẫn đang mở, trên màn ảnh là một tấm bản đồ.

Tay phải anh cầm điều thuốc, tay trái theo bản năng sát bên cạnh bàn, giống như là muốn lau vết bẩn vốn dĩ không tồn tại này. Động tác này rất ít xuất hiện, chỉ có khi Hạ Hoảng Huân nôn nóng. Nguyên nhân ở chỗ, Mục Khả vẫn chưa gọi điện cho anh, điện thoại di động ở bên cạnh nguyên cả một ngày vẫn không thấy vang chuông.

Hơn tám giờ tối, Hạ Hoảng Huân nhấn mấy con số, rốt cục nhện không được gọi điện thoại cho người anh em tốt kia. Người này, chính là Mục Nham.

Nhắc tới giao tình giữa Hạ Hoảng Huân và Mục Nham, theo bậc cha chú mà nói, cha của Hạ Hoảng Huân cùng Mục Thịnh, cũng chính là cha của Mục Nham là chiến hữu, có tình chiến hữu sâu nặng, khi Hạ Hoảng Huân thi vào trường quân đội ở thành phố A, cũng trở thành bạn bè mới đặc công Mục Nham hơn anh mấy tuổi, sau này bọn họ cùng hợp tác trong một lần cứu trợ, hai người đàn ông nổi tiếng này từ đó trở thành anh em tốt không có chuyện gì giấu nhau. Mà quan hệ của Mục Khả cùng Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoảng Huân cũng nhờ Mục Nham này mới biết được.

Điện thoại vang lên hai tiếng đôi phương liền tiếp, trong loa truyền đến giọng trẻ con non nớt: “Ai nha? Tìm ba ba của con sao?”

Đường nét lạnh lùng trên gương mặt Hạ Hoảng Huân trong nháy mắt dịu xuống, âm thanh trở nên nhẹ nhàng: “Đồng Đồng à, là chú Hạ, để ba ba của con nghe điện thoại.”

Cậu nhóc nhận ra giọng của Hạ Hoảng Huân, nói ngọt gọi: “Ba ba.”

“Là chú Hạ, con chỉ có một b aba thôi!” Mục Nham từ trong thư phòng đi ra, ôm con trai ngồi trên đùi, nhận điện thoại nói: “Thằng nhóc này, ai mặc quân trang cũng là ba ba của nó.”

Mục Đồng mới hai tuổi, dù sao cũng còn quá nhỏ, không phân biệt được trang phục đặc công cùng quân trang, lần đầu gặp thấy Hạ Hoảng Huân mặc quân trang, bắt đầu luôn miêng kêu ba ba, hai vợ chồng Mục Nham uốn nắn bao nhiêu lần cũng không sửa được.

Mục Đồng ngồi trên đùi ba ba còn không an phận, cầm đồ chơi không buông tay, cười khanh khách: “Ba ba, ba ba.” Cũng không biết là gọi Mục Nham, hay là vẫn gọi Hạ Hoảng Huân.

Mục Nham cười khở, nói với Hạ Hoảng Huân: “Cậu nhanh chóng nhận nó làm con nuôi đi, gọi ba nuôi so với ba ba dễ nghe hơn.”

Hạ Hoảng Huân mỉm cười, đang chuẩn bị nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy điện thoại kia có người nói: “Đồng Đồng, đến chơi với cô này, chúng ta cùng nhau xem phim hoạt hình...”

Nghe thấy giọng của Mục Khả rất khàn, Hạ Hoảng Huân lập tức đã hiểu. Vốn nghĩ rằng cô ở cùng Hách Nghĩa Thành, thật không ngờ lại có thể ở trong nhà Mục Nham, nụ cười trên mặt anh bỗng nhiên cứng đờ, hơn nửa ngày không nói ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bí mật đầu tiên

Nghe được tiếng nói kì quái của Mục Khả, Hạ Hoàng Huân rốt cuộc vẫn không nén được tức giận, anh vội hỏi: “Mục Khả sao rồi ? Hôm nay là ngày gì đặc biệt với cô ấy sao?”

Có chút ngoài ý muốn khi anh gọi điện thoại lại là vì Mục Khả, Mục Nham cau mày, xoay người lại liếc nhìn Mục Khả đang dụ dỗ con trai chơi đùa, cân nhắc xong mới nói: “Hoàng Huân, không phải là tôi thừa nước đục thả câu không muốn nói cho cậu biết, nhưng việc này, không nên do tôi nói ra.” Cảm thấy được sự nghi ngờ cùng sốt ruột của người anh em, anh giải thích nói: “Tôi cho là, để Khả Khả tự mình nói cho cậu biết thì thích hợp hơn.”

Từ trước đến giờ Mục Nham chưa bao giờ giấu giếm người anh em Hạ Hoàng Huân này bất cứ chuyện gì.

Có lẽ là kinh nghiệm phá án nhiều năm làm anh tương đối nhạy cảm, có lẽ do Hạ Hoàng Huân chưa bao giờ có ý che giấu tình cảm đối với Mục Khả, thật ra Mục Nham đã sớm nhìn ra anh có ý với em họ nhỏ nhà mình. Nhưng nghĩ đến sự chú ý của hai nhà Mục, Hách đối với hôn nhân của Mục Khả, anh có chút lo lắng. Cho nên, Hạ Hoàng Huân không đề ý thì anh cũng không tiện nói gì. Chỉ là, nếu như quan hệ của bọn họ đã đến mức có thể khiến cho Mục Khả giải bày bí mật cùng khổ sở trong lòng, Mục Nham cũng rất nguyện ý giúp người anh em mình một phen, dù sao, anh luôn hi vọng em họ nhỏ của mình được hạnh phúc.

Mục Nham cố ý tránh làm Hạ Hoàng Huân cảm thấy lo lắng. Theo lý thuyết Mục Khả ở tại nhà anh, anh hoàn toàn có thể yên tâm, huống chi tối mai cô sẽ trở về trụ sở huấn luyện, đáng tiếc Hạ Hoàng Huân vẫn không yên lòng. Vì vậy, anh nói: “Bây giờ tôi đến đó được không?”

Về mặt Mục Nham có một giấy kinh ngạc, ngay sau đó, khỏe môi khẽ cong lên, thoải mái mà nói: “Tùy ý cậu.”

Cúp điện thoại, Mục Nham ngồi trong phòng khách xem tạp chí xe hơi như không có chuyện gì xảy ra, câu có câu không nói chuyện phiếm cùng Mục Khả.

“Khả Khả, có phải hôm nay em chọc Hách Nghĩa Thành đúng không?” Mục Nham biết, ngoại trừ người anh họ là anh đây, Mục Khả có thói quen không phân biệt lớn nhỏ với cả Hách Nghĩa Thành nữa.

Tâm tình Mục Khả hiển nhiên không tốt, lực chú ý ở đặt trên người Đồng Đồng bướng bỉnh, cô cũng không ngần đầu nói: “Em chọc cậu ấy làm gì.”

Nghĩ đến biểu tình Hách Nghĩa Thành lúc đưa Mục Khả tới, Mục Nham có chút buồn bực: “Vậy sao mặt anh ta đen thui, làm như anh thiếu tiền anh ta không bằng.” Luận bối phận Mục Nham thấp hơn Hách Nghĩa Thành một bậc, cho nên khi người nào đó đưa Mục Khả tới, lấy giọng ra lệnh nói: “Chăm sóc con bé, ngày mai tôi tới đón.” thì trong lòng anh cực kỳ khó chịu, nhưng trên mặt không biểu hiện ra.

Mục Khả nghe đầu suy nghĩ một chút, không nghĩ ra nguyên nhân, cô nói: “Không biết người nào chọc cậu ấy, buổi chiều liền khó chịu với cả em. Em nói phải về trụ sở huấn luyện, cậu còn mắng em, điện thoại đi động cũng không chịu cho em, tịch thu rồi.”

Trong trí nhớ của Mục Khả Hách, Nghĩa Thành dường như chưa bao giờ phát giận với cô, nói muốn gì được đó cũng không quá, nhưng hôm nay thấy anh bày ra khuôn mặt khó chịu xưa nay chưa từng thấy, cũng không giải thích liền công khai tịch thu điện thoại của cô. Trên đường tới nhà Mục Nham, lại càng không thêm đề ý đến cô, làm cho Mục Khả khó hiểu.

“Ngày mai không phải em nên đi kiểm tra sức khỏe sao? Trở về cái gì.” Trụ sở huấn luyện? Mục Nham dường như đã hiểu rõ rồi, anh cầm tạp chí che khuất khuôn mặt, trên gương mặt có nụ cười đầy ẩn ý.

Nửa giờ sau, chuông cửa nhà Mục Nham vang lên.

Nghe được tiếng chuông, Đồng Đồng cho là mẹ trở lại, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Mục Nham, vui mừng đem đưa món đồ chơi trong tay: “Mẹ, mẹ.”

“Con trai ngốc!” Mục Nham nhẹ nhàng véo khuôn mặt Đồng Đồng, lấy ánh mắt ngăn Mục Khả lại, đứng dậy đi mở cửa.

Nam chủ nhân mặc đồ ở nhà, thanh thoi mà tựa vào khung cửa không để cho đồng chí Giải Phóng Quân vào cửa, mặt bất cần đời nói: “Anh là ai hả? Hơn nửa đêm dám chạy tới đánh cướp nhà cảnh sát.”

Đã chuẩn bị trước sẽ bị anh em tốt giễu cợt, Hạ Hoàng Huân vuốt vuốt chân mày, khỏe miệng hơi nở nụ cười, hỏi: “Cô ấy đã ngủ chưa?”

Khó được thấy bộ dạng không được tự nhiên của Hạ Hoàng Huân, Mục Nham ngăn anh, biết rõ còn hỏi: “Cô nào cơ? Rốt cuộc anh tìm ai? Đừng tưởng rằng mặc quân trang là có thể dọa tôi, lấy giấy tờ ra đây.”

Lại lấy cái vé mặt phá án kia ra dùng rồi. Hạ Hoàng Huân bị chặn ngoài cửa có chút nổi giận, anh làm ra tư thế chuẩn bị tấn công: “Cậu có công mặt báo, có rãnh đến chỗ tôi lãnh thưởng.”

Mục Nham bày ra tư thế phòng ngự, chế nhạo nhìn anh: “Phần thưởng chính là bắt cóc em họ nhỏ của tôi à? Quá lời cho cậu.” Nói xong, giơ tay lên đập một quyền trên bả vai Hạ Hoàng Huân, quay đầu cất giọng về phía phòng khách hô: “Khả Khả!”

Nghe thấy Mục Nham gọi cô, Mục Khả đi chân không chạy đến cạnh cửa, đợi thấy rõ người đứng bên ngoài là ai thì cô ngăn cả người.

Hạ Hoàng Huân vẫn mặc quân trang, trước sau như một không chút cầu thả, anh khí bức người, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Tình huống gặp mặt có chút đông cứng, khiến Mục Nham ho khan hai tiếng ra vẻ nhắc nhở, sau đó anh nhủ mày liếc Hạ Hoàng Huân, hỏi Mục Khả:

“Em có biết người này không?”

“Anh. . . .” Mục Khả luôn nhanh mồm nhanh miệng nay lại ấp úng, về mặt kinh ngạc sau khi chạm đến ánh nhìn chăm chú của Hạ Hoàng Huân thì biến thành xấu hổ, cô cắn môi, không biết nên giới thiệu bạn trai mới với anh họ như thế nào.

Dù sao anh em vẫn khác với chị em, không thể chia sẻ tất cả bí mật, nhất chuyện khiến người ta ngại ngùng như yêu đương.

Nhìn về phía Hạ Hoàng Huân đang trừng mắt, Mục Nham làm vẻ mặt trêu tức: “Gấp cái gì? Chờ vợ con tôi về xác nhận thân phận của anh mới có thể cho đi, ai biết anh có phải phần tử khủng bố hay không.”

Bây giờ thì Hạ Hoàng Huân thật sự nổi giận rồi, nhìn cô bạn gái nhỏ gần trong gang tấc lại không thể đến gần, anh hòa hoãn hạ giọng nói: “Có thể Mục Khả Khả không muốn nói cho cậu biết,” dừng một chút, anh vô cùng bình tĩnh nói: “Đứng ở trước mặt cậu - đồng chí Hạ Hoàng Huân bây giờ là bạn trai của cô ấy. Đại đội trưởng, cậu hiểu chưa?”

Nghe vậy, Mục Nham cố nín cười nói: “Làm người giám hộ của Tiểu Mộc Đầu, tôi có quyền lợi yêu cầu cậu báo cáo hình thức tiến hành quá trình yêu đương bằng văn bản, không được bỏ sót bất cứ chi tiết nào.”

Kiên nhẫn của đồng chí Giải Phóng Quân đã bay sạch, anh không khách khí dùng vũ lực với anh họ tương lai để vào cửa, trong miệng vẫn không quên nhắc nhở: “Cô ấy đã qua tuổi pháp luật cho phép kết hôn, từ đâu lại chạy ra người giám hộ như cậu hả?”

Mục Nham cười sang sảng, lúc xoay người thuận tay vò rối tóc cô em họ nhỏ.

Hạ Hoàng Huân hất tay anh ra, kéo Mục Khả tim còn đang đập mạnh và loạn nhịp về bên người, cảnh cáo nói: “Không nên động tay động chân.”

Mục Nham theo thói quen nhíu mày: “Cậu đến đây với tinh thần chống đối tôi đúng không?”

Không để ý tới Mục Nham đang trợn mắt, Hạ Hoàng Huân ôm Mục Khả đi ra ngoài: “Đừng làm loạn, người tôi mượn đi, tối nay trả lại.”

Không kịp hỏi rõ ràng sao Hạ Hoàng Huân lại thân quen với anh họ như vậy. Mục Khả giẫy khỏi tay anh, vội vàng nói: “Còn chưa mang giày. . . .”

Lúc này, người bạn nhỏ Mục Đồng bị mọi người vứt bỏ, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, từ trên thảm bò dậy, lão đã lão đảo đi tới, nhìn thấy Hạ Hoàng Huân thì toét miệng nhỏ cười khanh khách, vui mừng chạy qua, vron hai cánh tay nhỏ béo mập kêu: “Ba! Ba!”

Hạ Hoàng Huân rất thích Đồng Đồng, thấy thằng bé mặc áo T shirt còn lộ cả da bụng nhỏ đã chạy tới, anh cong môi cười. Buồng Mục Khả ra, ngồi xổm xuống ôm lấy thằng bé, lấy khuôn mặt thô ráp cọ vào gương mặt non nớt của Đồng Đồng, dùng giọng nói cực kỳ dịu dàng nói: “Đồng Đồng, về sau không thể gọi ba ba, phải đổi thành chú út.” Vừa nói vừa cười nhìn Mục Khả.

Thằng bé cái hiểu cái không nhìn anh, suy nghĩ cái gì, sau đó tiếp tục gọi giòn già: “Ba ba!”

“Từ ba ba, con không thể gọi cái khác sao?” Mục Nham day huyệt thái dương, vỗ nhẹ lên đầu Mục Đồng coi như trừng phạt.

Đồng Đồng không thèm để ý tới bất mãn của cha, thằng bé ném món đồ chơi trong tay, cười hắc hắc chui vào trong lòng Hạ Hoàng Huân, còn hôn một cái vang dội lên mặt ai đó. Nhìn ra được, thằng nhóc rất thích vị ba ba già này

Mục Nham khổ não: “Thằng nhóc này có phải con ruột tôi không vậy.”

Mục Khả không nhịn được cười: “Cẩn thận chị dâu nghe sẽ cho anh quỳ lên tấm ván giặt quần áo.”

Mục Nham ha ha cười, nhìn đồng hồ, ôm lấy Mục Đồng từ trong tay Hạ Hoàng Huân: “Hai người nên làm gì thì làm đi. Hội triển lãm gần kết thúc rồi, tôi phải đi đón bà xã. Con trai à, ba phải bảo vệ mẹ thật tốt, đầu năm nay cái khác không có nhưng sói háo sắc rất nhiều. Con xem, cô nhỏ của con bị sói xám lớn ngấm trong mồm tha đi rồi. . . .” Lời còn chưa dứt, người đã cầm chìa khóa xe ra cửa.

Khi chỉ còn lại hai người bọn họ trong phòng, Mục Khả có chút căng thẳng. Hạ Hoàng Huân không biết rằng tâm tình của cô bây giờ có chút phức tạp, vừa muốn gặp anh lại sợ gặp. Đây là biến hóa tâm lý trong lòng Mục Khả vào thời điểm đặc biệt này, có quan hệ mật thiết với mẹ cô, cùng thân phận của Hạ Hoàng Huân.

Hạ Hoàng Huân vron tay cầm tay cô, “Không nhận ra? Căng thẳng như vậy làm gì?”

“Anh và anh họ em. . . .” Hạ Hoàng Huân quen Mục Nham nằm ngoài dự đoán, nhưng mà nhắc tới vấn đề này lúc này chỉ bởi vì cô không tìm được đề tài nào tốt hơn.

“Chúng tôi đã sớm quen biết.” Hiển nhiên, Hạ Hoàng Huân không có tâm tình giải thích những thứ râu ria này, anh nói: “Ra ngoài đi dạo.”

Mục Khả theo Hạ Hoàng Huân ra cửa, đi ra khỏi chung cư, ngồi lên xe việt dã của anh. Cô không hỏi đi đâu, cũng không muốn hỏi, chỉ yên tĩnh ngồi đó.

Kỹ thuật lái xe của Hạ Hoàng Huân rất tốt, tốc độ xe mặc dù nhanh, nhưng rất ổn định.

Hơn mười phút sau, xe dừng lại bên bờ sông, Hạ Hoàng Huân cởi quần trang khoác lên người cô, nương theo ánh trăng tí mỉ nhìn cô, lấy ngón tay mang theo vết chai vuốt ve mặt của cô, sau đó không cho Mục Khả kháng cự mà ôm cô vào lòng, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lại rất có lực, lúc mở miệng giọng nói đầy tràn đau lòng: “Sao giọng nói lại khàn như vậy?”

“Anh chê khó nghe à?” Mục Khả vươn cánh tay nhẹ nhàng vòng qua eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào ngực anh, thành thực nói: “Khóc.”

“Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Chuyện cũ năm xưa.”

“Nói điêm chính.”

“Anh không thể dụ dỗ một chút sao?”

“Điều này cần dụ dỗ làm gì?” Hạ Hoàng Huân kháng nghị, sau đó thỏa hiệp: “Được được, tôi dụ dỗ một chút là được chứ gì, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nói là sẽ dụ dỗ kết quả chỉ hạ giọng có chút xú.

“Nhớ mẹ em” Giọng nói của Mục Khả khàn khàn mà bình tĩnh, cô im lặng nắm thật chặt tay nói: “Ngày mai là ngày giỗ của bà.”

Bảy chữ đơn giản, từ trong miệng Mục Khả nói ra, có vẻ tàn khốc mà thê lương.

“Ngày mai sẽ có người khác đi thăm bà, hàng năm em đều đi vào hôm nay.” Mục Khả rúc vào trong lòng anh, an ủi ngược lại anh nói: “Không có chuyện gì, đã hơn mười năm.”

Đối với Mục Khả, Hạ Hoàng Huân biết xa xa là không đủ, anh thật không ngờ, cô bé hoạt bát thích cười như vậy, lại mất mẹ khi chưa tròn 16 tuổi. Người phụ nữ cười lên dịu dàng điềm tĩnh trong ký ức của anh đã qua đời.

Không có ai sẽ đùa như vậy. Hạ Hoàng Huân có chút không thể tin, lại không thể không tin.

“Bà ngoại nói, lúc đi mẹ không yên tâm nhất là em” Mặc dù hết sức không chể, Mục Khả vẫn nhe răng, cô sụt sịt một cái, nhỏ giọng nói: “Lúc em còn nhỏ rất không nghe lời, luôn thừa dịp lúc mẹ ngủ chuồn êm đi chơi, khiến bà lo lắng. Sau này, em nghe lời, bà lại không còn. Mẹ nói, phải thật vui vẻ sống qua ngày. Không cho em nhớ bà, hàng năm chỉ cho 1 ngày.”

Hách Xảo Mai bỏ lỡ quá trình trưởng thành của Mục Khả, nhưng bà lại dùng sinh mạng hữu hạn của mình để lại cho con gái rất nhiều điều quý giá. Bà dạy cô mỉm cười như thế nào, dạy cô kiên cường đứng cảm, bà đem tình yêu vô bờ cùng nhớ thương với con gái tan vào một quyển nhật ký ô vàng, thay thế bà bước đi cùng con gái yêu từ năm này qua năm khác.

Mục Khả sớm bị ép chấp nhận sự thực mẹ qua đời, dần dần lớn lên cô vẫn luôn thử lấy thái độ bình thản đối mặt với ngày này hàng năm. Chính bởi vì thế, Hạ Hoàng Huân mới không phát hiện ra sự khác thường của cô trước đó.

Hạ Hoàng Huân biết Mục Khả khóc, đây thật ra là lần đầu tiên cô dỡ bỏ phòng bị ở trước mặt anh không chút che giấu mà khóc thút thít. Anh không lên tiếng an ủi, cũng không tìm được từ ngữ thích hợp để an ủi. Anh cũng không ngăn cản, chỉ vỗ nhẹ lưng cô, để tùy cô phát tiết.

Mỗi một năm dùng thời gian một ngày nhớ về người thân yêu nhất, có rơi nước mắt nhiều hơn nữa cũng là việc nên làm.

Hạ Hoàng Huân im lặng ôm chặt Mục Khả, muốn mượn vòng tay ấm áp mạnh mẽ an ủi trái tim yếu ớt của cô.

Khi cảm xúc của Mục Khả dần dần bình phục lại, Hạ Hoàng Huân thương yêu lấy ngón tay lau nước mắt cho cô, không tự chủ mà mềm giọng chọc cô cười: “Khóc như con mèo mướp nhỏ vậy, nằng dẫu xấu như vậy ai muốn lấy đây. Thôi nào, đừng khóc, về sau có tôi, trời sập xuống có tôi đỡ.”

Sinh Từ Vô Thường, không ai có thể thay đổi. Mục Khả hiểu.

Hơi thở nam tính trên người Hạ Hoàng Huân khiến Mục Khả cảm thấy an tâm cùng tin cậy, cô dựa vào trong ngực anh, giọng nói khàn khàn nói: “Anh nói sẽ đối tốt với em, cái gì cũng nhường em, có làm được không?”

Hạ Hoàng Huân vuốt ve mái tóc rối bù của cô: “Bảo đảm làm được.”

Mục Khả ngửa khuôn mặt nhỏ lên nói: “Vậy chờ lúc em kết hôn anh chuẩn bị đồ cưới cho em.”

Nhìn đôi mắt đắm lệt của cô, Hạ Hoàng Huân hứa hẹn:

“Có thể!”

Chương 21: Thao tác theo trình tự

Lúc Mục Nham đón An Dĩ Nhựt về nhà, Đồng Đồng đã muốn nhào ngay vào trong lòng ngực ấm áp của mẹ mà ngủ, không để ý đến tư thế, cái miệng nhỏ nhắn chu lên vô cùng lanh lợi.

Nhẹ chân nhẹ tay cho con trai nằm ổn định, An Dĩ Nhựt hỏi: “Không phải nói Khả Khả đã tới sao, đâu rồi?” Không có anh chị em nên An Dĩ Nhựt rất thích Mục Khả, cảm thấy cô vẫn còn là đứa trẻ chưa lớn.

“Bị người ta lừa đi.” Mục Nham ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của An Dĩ Nhựt hôn trộm một cái mới giải thích nói: “Cùng đại doanh trường Hạ đi nói chuyện yêu đương rồi.”

An Dĩ Nhựt có chút bất ngờ, cô xoay người né tránh cái hôn của Mục Nham, không khỏi có chút nghi ngờ: “Hạ Hoàng Huân? Anh nói Khả Khả, cùng anh ta nói chuyện yêu đương?”

Mục Nham bắt mặn nhũn mảy, nhanh nhẹn ôm ngang người An Dĩ Nhựt quay trở về phòng ngủ, đề cô xuống giường lớn, vừa đưa tay cởi áo khoác, vừa cố ý hôn vào chỗ cổ sọ nhột của vợ.

Tránh không khỏi cái hôn của Mục Nham, An Dĩ Nhựt cười khanh khách đưa tay đánh anh: “Được rồi được rồi, đừng làm rộn nữa, đã muộn thế này Khả Khả còn chưa trở về, anh không lo lắng sao? Anh trai gì mà, không xứng đáng gì cả.” Khuôn mặt Mục Khả trông vẫn giống như trẻ vị thành niên, An Dĩ Nhựt vẫn coi cô là đứa bé, giờ này còn ra ngoài chơi khiến cô không yên lòng.

Bàn tay to vô phép tắc luồn vào trong áo cô, vuốt ve da thịt mềm mại bên eo, Mục Nham cười gian nói: “Năm đó em bị anh bắt cóc đêm không về nhà ngủ cũng đâu có thấy cha mẹ vợ lo lắng.”

Sau khi câu véo trên lưng chồng một phen, An Dĩ Nhựt nói: “Đồ đáng ghét!”

Sau khi kết thúc một nụ hôn dài triển miên, nghe tiếng nước ào ào từ trong phòng tắm truyền đến, Mục Nham nghiêng đầu tựa vào thành giường nghỉ ngơi, sau đó gọi điện cho Hạ Hoàng Huân.

Điện thoại chỉ vang lên một tiếng đã có người bắt máy, giọng nói Hạ Hoàng Huân vẫn bình tĩnh như trước, anh thấp giọng nói: “Có chuyện gì sao?”

“Làm sao lại thần thần bí bí, gây án hả?” Mục Nham làm ra vẻ huynh trưởng lên mặt bảo: “Đưa người đi đâu, khi nào trả?”

Gây án? Chẳng khác nào nằm mơ. Ngay cả suy nghĩ cùng lười, Hạ Hoàng Huân nói ngắn gọn: “Ngày mai.”

Mục Nham phản đối: “Không được.”

Hạ Hoàng Huân cười: “Không được thì cậu làm gì được tôi nào?”

“Tôi có thể làm được thì sao nào?” Mục Nham không hài lòng cãi lại một câu, trong lòng thực rất hiếu kỳ, sử dụng phương thức thăm dò hỏi: “Ồ chỗ nào? Cậu không phải trở về đơn vị sao?” Quả thật không phải là anh lo lắng cho Mục Khả, ở cùng Hạ Hoàng Huân, còn có gì phải lo lắng. Cái mà anh quan tâm thật chính là tiến triển của hai người. Cho nên nói, đàn ông cũng buồn chuyện.

“Đã xin phép rồi, không phải về.” Cúi đầu nhìn Mục Khả đang dựa vào trong lòng ngực anh ngủ say, Hạ Hoàng Huân nói: “Đại đội trưởng Mục, phiền anh thu hồi bệnh nghề nghiệp một chút, bớt suy nghĩ chút đi.” Đường như hiểu rõ suy nghĩ của Mục Nham, chính xác hơn là hiểu rõ suy nghĩ của đàn ông, anh trực tiếp cắt chủ đề, giọng kiên quyết nói: “Yên tâm, tôi sẽ không bắt nạt cô ấy. Tôi sẽ thao tác theo đúng trình tự.”

Thao tác theo đúng trình tự? Mục Nham quả thực bội phục sát đất người anh em này. Cái tật gọn gang dứt khoát này của cậu ta rốt cuộc là ưu điểm hay khuyết điểm. Mục Nham bỗng nhiên có chút lo lắng cho Mục Khả. Một người đàn ông tâm huyết như vậy, em gái nhỏ “Nhu nhựt” kia có chịu được nổi hay không đây.

An Dĩ Nhựt từ phòng tắm đi ra, thấy Mục Nham nằm ngửa trên giường mỉm cười, cô nhảy lên trên người mà chà đạp gương mặt đẹp trai của chồng: “Cười ngây ngô như vậy làm gì? Khả Khả có trở về không?” Dù đã làm mẹ nhưng ở trước mặt người yêu, cô vẫn sẽ bộc lộ ra tính cách trẻ con của mình, hoàn toàn tương phản hình tượng nhà thiết kế tài hoa trước mặt người ngoài.

“Không về.” Nghĩ đến câu nói của Hạ Hoàng Huân “Thao tác theo đúng trình tự.” Mục Nham không nhịn nổi, cười ha hả ôm chầm lấy vợ hôn nhẹ một cái, vừa hôn vừa mập mờ nói: “Cô ấy bị Hạ Hoàng Huân xử lý rồi.”

Nghe mà xem, sao không thấy bộ dạng của một ông anh trai tốt đâu cả? Nếu Mục Khả biết, chắc chắn sẽ phải dùng ánh mắt phần nộ ‘vì việc nước mà quên tình nhà.’

An Dĩ Nhựt không kịp hiểu “xử lý” này có ý nghĩa gì, bởi vì ý thức lúc này đã bị nụ hôn nóng bỏng của Mục Nham thả trôi tự do.

Hạ Hoàng Huân là một quân nhân rất nguyên tắc. Vậy mà đêm nay, anh làm chuyện trái với lệ thường vượt ra ngoài dự tính của người khác.

Khi mèo nhỏ ham ngủ khóc đến mệt rồi bất giác dựa vào trong lồng ngực của anh mà ngủ say, anh không nỡ đánh thức cô.

Cần thận kéo áo khoác Mục Khả, Hạ Hoàng Huân theo bản năng ôm cô càng chặt hơn.

Mục Khả ngủ mơ nhẹ nhàng cọ vào trong ngực anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng áp vào xương đòn, tìm tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ say trong hơi thở nam tính của anh.

Khi ngủ bộ dạng Mục Khả thực đáng yêu, vẻ nghịch ngợm lúc tỉnh đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vừa thanh nhã vừa ngọt ngào, lại dịu dàng mà Hạ Hoàng Huân chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Mục Khả là cô gái xinh đẹp, da thịt mịn màng trắng nõn như tuyết, đôi mắt rạng rỡ, đôi môi khẽ nhếch lên, khi mỉm cười thì tràn đầy vẻ mềm mại quyến rũ, là vẻ xinh đẹp động lòng người không thể che giấu.

Ngồi ở trong xe, Hạ Hoàng Huân lấy tay nhẹ nhàng sờ trộm khuôn mặt cô, nhẹ nhàng chạm vào môi cô... Mắt của anh, nhu tình như nước, tim của anh, khó có thể không chế rung động.

Anh chậm rãi cúi người, thân mật dùng chóp mũi đi cọ cọ lên gương mặt của cô, mềm nhẹ như nước. Nhịn không được cầm lấy đôi tay bé nhỏ của cô, anh từ từ nhắm hai mắt miễn nguyện mỉm cười.

Hạ Hoàng Huân thừa nhận, Mục Khả tinh khiết như bông hoa sen, đối với anh mà nói thật sự có lực sát thương rất mạnh.

Bên ngoài nổi gió, chẳng biết từ lúc nào đã kéo theo mưa phùn rả rích, khung cảnh như được lạng lẽ phủ thêm lớp áo khoác thần bí quyến rũ, khiến cho người ta không nỡ quay rầy bọn họ.

Cả đêm này, Hạ Hoàng Huân không hề hôn Mục Khả. Anh chỉ lặng lẽ, ôm chặt lấy cô, cảm giác bình yên như đang ôm lấy hạnh phúc nửa đời sau của mình vậy.

Một đêm này, Mục Khả lại mơ thấy mẹ. Bờ biển xanh thẳm, mẹ đón gió mở ra hai tay ôm lấy cô, gió biển mát mẽ thổi làm mái tóc đen dài của bà tung bay, nhẹ nhàng phất qua đôi gò má ngây thơ của cô.

Đêm đen như mực, quá nhiều ấm áp ngọt ngào cùng một chút bình thân biến thành hạnh phúc, như gió lốc ào ào cuốn tới.

Sáng sớm khi tỉnh lại, thân thể con gái nhỏ xinh nằm trong lòng Hạ Hoàng Huân, nghịch ngợm vươn tay chạm nhẹ vào lông mi của anh, Mục Khả một lần nữa giấu mặt thật sâu vào cổ của anh, mỉm cười mỗi ngượng ngùng cười.

Nắng đầu thu sáng rỡ ấm áp chiếu vào gương mặt đẹp đẽ của Hạ Hoàng Huân, anh “Ngủ” khẽ cong khóe môi.

Hôm nay là ngày giỗ Hách Xảo Mai. Hai nhà Mục, Hách không hẹn mà cùng đến nghĩa trang, mười sáu năm, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Mà Hách Nghĩa Thành cùng Mục Khả là hai người duy nhất có thể được phép vắng mặt.

Theo thường lệ Hách Nghĩa Thành dẫn Mục Khả đến bệnh viện lục quân kiểm tra toàn diện thân thể, đây là thói quen. Hàng năm cô thường cố ý không đến viếng mẹ cùng mọi người, sau đó để Hách Nghĩa Thành đưa đi kiểm tra sức khỏe. Bởi vì Hách Xảo Mai đã dặn cô trong nhật ký: “Khả Khả, thân thể không khỏe mạnh thì tương lai cũng sẽ không hạnh phúc, nghe lời mẹ, hàng năm đúng hạn đi kiểm tra sức khỏe, được không?”

Hách Nghĩa Thành bỏ hết công việc tới đón Mục Khả, lúc thấy Hạ Hoàng Huân bước chân anh hơi ngừng lại, trong ánh mắt nhìn Mục Khả có sự phản nộ khi bị lừa gạt. Sau đó anh hít thở sâu một cái, vẻ mặt kinh ngạc nhanh chóng được khôi phục lại bình thường, ánh mắt bình tĩnh như không.

Cố ý không để mắt đến sự tồn tại của Hạ Hoàng Huân, Hách Nghĩa Thành lập tức đi đến trước mặt Mục Khả, theo thói quen đưa tay vò mái tóc rối của cô: “Có thể đi được chưa? Chưa ăn sáng phải không? Chịu khó một chút, trước khi kiểm tra không thể ăn...” Giọng điệu vẫn quan tâm và dịu dàng như trước.

“Không, ngay cả nước cũng chưa dám uống một ngụm... Gọi điện cho cậu sao cậu không nhận?” Mục Khả nghiêng đầu liếc anh một cái, lại quay đầu nhìn về phía Hạ Hoàng Huân, hiếm khi cô ngượng ngùng thế này, nói: “Ừm, kỳ thật hai người đã gặp qua, anh ấy...”

Vào cửa đã thấy Hạ Hoàng Huân, trong lòng anh đã để ý, Mục Khả muốn nói gì Hách Nghĩa Thành đã sớm biết rõ, trong đáy mắt bình tĩnh xuất hiện một tia địch ý, anh trầm giọng ngắt lời cô: “Được rồi, cậu biết.”

Tâm tình anh trong phút chốc như chìm xuống hầm băng, lạnh lẽo khiến người khác phải rùng mình.

“Cậu biết sao?” Cô còn chưa nói gì sao cậu lại biết. Mục Khả hậm hực, giận dỗi im lặng.

Cuộc điện thoại không vui vẻ ngày hôm qua đã làm “bại lộ” quan hệ không đơn giản của Mục Khả và Hạ Hoàng Huân. Hạ Hoàng Huân thực ra không bắt ngờ với phản ứng lúc này của Hách Nghĩa Thành. Dù sao có những lời không cần phải nói rõ, người thông minh tự nhiên sẽ hiểu.

Anh lặng yên, bình tĩnh đóng khuy áo, thản nhiên đứng lên: “Không còn sớm, đi thôi, sớm kiểm tra xong sẽ đưa em đi ăn.” Nói với Hách Nghĩa Thành, ánh mắt lại dừng trên khuôn mặt Mục Khả.

Hách Nghĩa Thành bất mãn nhìn Hạ Hoảng Huân hỏi: “Doanh trường Hạ không cần huấn luyện sao?”

Giọng nói của Hạ Hoảng Huân không có chút tức giận, vẻ mặt trầm ổn bình tĩnh nói: “Vừa đúng lúc có thời gian.”

“Có vẻ như quá phô trương!” Ý tứ rất rõ ràng, không muốn Hạ Hoảng Huân đi cùng.

Hạ Hoảng Huân không thỏa hiệp: “Sức khỏe tốt chính là điều kiện cơ bản để có thể sinh tồn, vậy nên không thể xem thường.” Lời phía sau của anh ai cũng có thể hiểu được, anh chú trọng sức khỏe của Mục Khả, vì vậy mới thúc đẩy cô tăng cường luyện tập, không tiếc vì cô mà “Đi hạ phạm thượng” với cấp trên, có thể nói là chăm chỉ hết sức.

Mục Nham chịu không nổi loại không khí sống ngấm mãnh liệt này, anh vỗ vỗ bả vai người anh em, nửa trấn an, nửa nhắc nhở, sau đó nói với Hách Nghĩa Thành: “Đề Hoảng Huân đi cùng hai người, Khả Khả kiểm tra sức khỏe, cậu ta là bạn trai cũng không thể không quan tâm.”

Một câu nói vô cùng đơn giản, đã nói rõ thân phận của Hạ Hoảng Huân, đồng thời giúp Mục Khả hóa giải xấu hổ.

Mục Nham cùng Mục Khả đồng vai phải trái, nhưng lại lớn hơn Hách Nghĩa Thành mấy tuổi, lời của anh ít nhiều cũng có trọng lượng.

Ánh mắt Hách Nghĩa Thành dịu đi, biết nổi giận sẽ khiến “văn bối” đại đội trưởng Mục mất mặt, sau khi liếc mắt nhìn Hạ Hoảng Huân, anh trầm mặc đi trước ra cửa.

Đối với Mục Khả mà nói, Hách Nghĩa Thành không nói lời nào đã là quá lắm rồi, hơn nữa còn xuất hiện thêm một người anh luôn không vừa lòng như Hạ Hoảng Huân, cô có chút không thoải mái. Cô gãi gãi tóc, ánh mắt nhìn về phía Mục Nham xin giúp đỡ, hỏi lại một câu: “Thật sự muốn để hai người họ đi cùng nhau sao? Anh có chắc không?”

Dù sao cũng có quan hệ huyết thống, Mục Nham hiểu rõ nghi ngờ của cô, dương dương đắc ý hất cằm bảo cô đuổi theo Hách Nghĩa Thành. Dù nói thế nào người ta cũng là cậu của cô, dù gì cũng nên giữ thể diện.

Mục Khả liếc nhìn Hạ Hoảng Huân một cái, lại nhận được ánh mắt có ý giống như vậy.

“Cậu nên chuẩn bị tâm lý, qua cửa ‘phụ huynh’ này không dễ đâu.” Chờ Mục Khả biến mất dần trong tầm mắt, Mục Nham lo lắng nói: “Hơn nữa vị Tham mưu trưởng Hách này rất quan tâm Khả Khả, địa vị của cháu gái tuyệt đối cao hơn với bạn gái. So với cậu, cậu ta càng giống như người yêu của Khả Khả.”

Từ địch ý trong mắt Hách Nghĩa Thành đối với mình, anh đã sớm đoán ra được sẽ có khá nhiều trở ngại tình yêu, Hạ Hoảng Huân vừa đi ra bên ngoài vừa nói: “Biết rõ nội tình. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Nội tình chính là...” dừng một chút, Mục Nham giương mắt nhìn vào quân trang của Hạ Hoảng Huân: “Nội tình chính là, chú Hai tôi không thích Khả Khả lấy chồng quân nhân.”

Cái logic gì thế này? Chẳng lẽ đều là quân nhân, Hách Nghĩa Thành sẽ không cưới vợ sao?

Hạ Hoảng Huân dừng bước lại, xoay người nhìn Mục Nham: “Hoàn toàn không thể trở thành lý do ngăn cản tôi!”

Mục Nham thăm thía dạn dò: “Đừng nhìn bình thường Khả Khả cùng hán không phân biệt trên dưới, lúc mấu chốt cô ấy vẫn rất nghe lời Hách Nghĩa Thành. Tình cảm tuổi này hai mươi năm không phải là giả, cậu tuyệt đối không nên xung đột trực tiếp với cậu ta, khó tránh khỏi tiền mất tật mang.”

“Xem ra con đường phía trước trở ngại trùng điệp.” Hạ Hoảng Huân nhún mày, vừa suy nghĩ vừa cười nói: “Nếu không thể tấn công chính diện, có thể áp dụng chiến thuật quanh co.”

Chưong ngại trước mặt, anh liên tục phát huy tinh thần cách mạng chủ nghĩa lạc quan.

Chiến thuật quanh co? Nhìn thấy bóng lưng cao lớn của anh, Mục Nham nở nụ cười.

Anh thiếu chút nữa đã quên, Hạ Hoảng Huân không chỉ xứng danh vua bộ binh, lại càng là một quan quân có nhiều mưu lược quân sự, ngoài năng lực đối kháng số một, lại càng quen dùng chiến thuật “binh đến tướng ngăn, nước lên đắp đất”.

Chỉ là, tình trường chung quy khác với chiến trường, Hạ Hoảng Huân cho dù có am hiểu chiến thuật nhưng cũng không thể phát huy hết tác dụng như mong muốn, đúng là có nhiều việc không thể biết trước được.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Con gái lớn không giữ được

Hách Nghĩa Thành luôn thương yêu Mục Khả, thường thường sẽ lấy một loại phương thức rất riêng để biểu đạt. Rất nhiều năm rồi, anh đã đem vị trí quan trọng nhất trong lòng mình, phần tình cảm mềm mại nhất, không tự chủ để lại cho đứa cháu gái duy nhất.

Quanh năm ở đơn vị, thời gian rảnh rỗi cũng không nhiều, cộng thêm với tâm lý lúc nào cũng muốn ở bên Mục Khả, rất tự nhiên liền bỏ quên mất tình cảm cá nhân của mình. Mục Nham nói không sai, so với thân phận cậu, anh quả thật càng giống người yêu của Mục Khả. Cho nên, có lần Mục Khả được Hách Nghĩa Thành đón đến chỗ anh chơi, thì có chiến sĩ làm tường bọn họ là người yêu, gọi “Chị dâu” vô cùng vang.

Năm Hách Nghĩa Thành mười tuổi, Mục Khả nhỏ ra đời. Trong phòng bệnh bệnh viện, anh nằm bên giường chị gái, thật tò mò mà vuốt bàn tay mềm mại nhỏ bé của Mục Khả, nghe răng cười một tiếng, lộ ra một hàng răng trắng bóng chính tề, anh nói rất ngốc nghếch: “Em gái thật xinh đẹp.”

Hách Xảo Mai nghiêng đầu liếc nhìn con gái đang chu cái miệng nhỏ nhắn mà ngủ, trên mặt mang theo tình yêu của người làm mẹ, cô nhẹ nói: “Em trai ngốc, em là cậu của con bé, chỗ nào mà có em gái chứ.”

“Cậu?” Hách Nghĩa Thành còn nhỏ có chút không phân biệt rõ được bối phận, không nghĩ tới mình đã thăng cấp làm cậu rồi, anh nhú mày theo bản năng, nhìn chị gái nói: “Cậu của bạn học em già như vậy, em lại nhỏ như vậy?”

Giọng của Hách Xảo Mai rất ôn hòa, đưa tay sờ mái tóc ngắn ngắn của em trai: “Vậy em phải hỏi ba mẹ, chị mới thấy kỳ quái, sao lại có em trai nhỏ như vậy chứ.” Sau đó cô cười: “Chẳng lẽ em được ba mẹ nhặt về?”

Hách Nghĩa Thành nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại nhìn Mục Khả nhỏ, gãi gãi gò má không nói gì.

Rất lâu sau Hách Nghĩa Thành vẫn không thay đổi, anh luôn quen chăm sóc Mục Khả, gọi em gái, cho đến khi Mục Khả gọi cậu, anh mới hiểu, bé gái cười vô cùng đáng yêu, thích được anh ôm vào lòng là cháu gái anh, căn bản không cùng thế hệ với mình.

Ngày Hách Xảo Mai phát bệnh, anh chạy tới bệnh viện, Mục Khả sống chết lôi chéo áo anh không buông tay, khóc nện đến mức cả thân thể đều có chút run rẩy.

Nhận thấy bước chân thân chết đang đến gần, Hách Nghĩa Thành ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy Mục Khả nhỏ, nhẹ giọng dỗ cô: “Khả Khả đừng sợ, có cậu ở đây.” Trong nháy mắt, anh cảm thấy anh là nam tử hán, gánh trách nhiệm trên vai, mà bé gái nhỏ yếu ớt trước mắt này cần anh.

Mục Khả nhỏ chừng 5 tuổi oà khóc một tiếng, vươn tay ôm chặt cổ Hách Nghĩa Thành như sợ bị người ta vứt bỏ, lớn tiếng la ầm lên: “Cậu út, có phải mẹ không cần cháu rồi đúng không? Cháu không được gặp mẹ nữa rồi.” Cô vừa khóc, thân thể nhỏ bé không khống chế được hơi run rẩy nện ngào.

Đôi mắt Hách Nghĩa Thành nhất thời đỏ lên, anh vỗ nhẹ lưng Mục Khả nhỏ, lúc mở miệng giọng nói đã nện ngào: “Khả Khả đáng yêu như thế, sao mẹ lại không cần Khả Khả chứ. Mẹ thích nhất nhìn Khả Khả cười, lát nữa Khả Khả cười cho mẹ nhìn, có được không?”

Mục Khả đem mặt vui vào ngực Hách Nghĩa Thành, hai cánh tay nhỏ bé níu chặt, cô không ngừng gật đầu, không ngừng nói: “Cậu út, cậu út.”

Rốt cuộc Hách Nghĩa Thành vẫn không nhịn được, anh ôm Mục Khả, nước mắt rơi trên mái tóc cô.

Trước khi lâm chung, Hách Xảo Mai dùng hết hơi sức cả người đặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của con gái vào trong tay Hách Nghĩa Thành, hơi thở mong manh nói: “Nghĩa Thành, chị không thể chăm sóc Khả Khả nữa, con bé còn nhỏ như vậy. Em thay chị chăm sóc nó được không?”

Nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, Hách Nghĩa Thành dùng bàn tay còn chưa đủ lớn nắm lấy tay chị cùng cháu gái, giọng khàn khàn nói: “Chị, chị yên tâm, em sẽ chăm sóc Khả Khả, em nhất định sẽ chăm sóc cho con bé thật tốt.”

“Khả Khả quá nhỏ, chị sợ nó không nhớ được khuôn mặt chị. Nghĩa Thành, về sau ngày nay hàng năm em mang nó đến gặp chị, gặp chị.” Hách Xảo Mai nhìn con gái không rời mắt, một giọt nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt cô chảy xuống: “Khả Khả, mẹ yêu con, rất yêu con.”

Mục Khả nhỏ muốn nghe lời cậu út cười cho mẹ nhìn, nhưng dù cô còn nhỏ, nhưng mẹ con thân thiết, rốt cuộc vẫn cảm thấy được gì đó, nước mắt không khống chế được rơi xuống, cô lầm bầm kêu: “Mẹ, mẹ.”

Hách Xảo Mai khóc nức nùi cười, cô giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt ngây thơ của con gái một lần cuối, không yên tâm dặn dò: “Khả Khả, về sau phải nghe lời cậu út, có thể nghịch ngợm, cũng có thể bướng bỉnh, nhưng, không thể không nghe lời cậu út, biết không?”

Mục Khả không nói ra lời, cô chớp đôi mắt sáng, nước mắt nóng bỏng từng giọt từng giọt rơi xuống, làm đau làm bỏng lòng Hách Xảo Mai.

“Phải nghe lời cậu út, phải thật vui vẻ lớn lên.” Hách Xảo Mai dặn dò một lần lại một lần, rất sợ con gái còn tám bé không nhớ được, khi trị số nhịp tim giảm mạnh, cô dùng đôi mắt vẫn đục nhìn ngoài phòng bệnh, suy yếu gọi tên chồng: “Khải Minh. Khải Minh.” Vậy mà chỉ chờ được tiếng cha mẹ chạy tới hỏi.

Sau mười mấy năm, hàng năm Mục Khả đều đi cùng Hách Nghĩa Thành, đắm lên ánh sáng trắng trắng phía chân trời, đến mộ viên thăm mẹ. Mặc dù đã trưởng thành, đã có thể khống chế tốt tâm tình, nhưng trong ngày này, cô luôn thả lỏng để mình khóc.

Ngày hôm qua, xe Hách Nghĩa Thành mới dừng tại chân núi, nước mắt Mục Khả liên bắt đầu rơi xuống, một giọt một giọt rơi trên mu bàn tay anh.
Càng đi lên núi, nước mắt của cô càng nhiều, cô nghẹn ngào, đê nện mà khổ sở.

Hách Nghĩa Thành ôm cô, ánh mắt cũng dần dần ướt át, sau đó lặng lẽ lui đến nơi xa đợi cô.

Mục Khả khóc đem hoa tươi ôm trong ngực đặt ở trước bia mộ, quỳ ở bên cạnh mẹ, cẩn thận lau chùi bụi bặm trên hình, nhìn khuôn mặt tươi cười trên tấm ảnh, cô nói liên miên những chuyện đã xảy ra trong một năm qua, rất sợ mẹ bỏ qua bất cứ chi tiết nào trong quá trình cô trưởng thành.

Khi đó Mục Khả, giống như đã quên mất thời gian, quên tất cả, cô không còn nghịch ngợm bướng bỉnh, ngoan ngoãn tựa sát vào bên cạnh mẹ, lặng lẽ rơi lệ. Khi mặt trời bắt đầu nghiêng về phía Tây, cô mang theo đôi mắt sưng đỏ đứng dậy, bước chân lao đảo đi xuống núi nhưng vẫn nhìn không được quay đầu lại nhìn, hai mắt đầm lệ.

Trước lúc cô sẩy chân Hách Nghĩa Thành liền đỡ lấy khuỷu tay cô, thương yêu sờ sờ tóc cô: “Khả Khả, cháu đã đồng ý hàng năm chỉ dùng 1 ngày nhớ chị ấy, cháu phải làm được.” Cô là đứa bé nghe lời, biết đối xử tử tế với bản thân mình và với người khác, càng biết quý trọng.

Mục Khả nhìn ra ngoài cửa xe, nhẹ nhàng gạt đầu, trong nháy mắt xe khởi động, cô nói: “Cháu muốn về trụ sở huấn luyện.” Đột nhiên, cô rất muốn gặp Hạ Hoàng Huân.

Khởi động xe bỗng nhiên lại biến thành tắt máy, thần sắc Hách Nghĩa Thành từ thương yêu biến thành phức tạp, suy đoán nào đó được chứng thực, khiến cho anh liên tục hít sâu mấy hơi, sau, anh dung ngữ khí quả quyết nói: “Huấn luyện quân sự đến đây chấm dứt, mấy ngày còn lại cậu sẽ xin nghỉ cho cháu, cháu nghỉ ngơi cho tốt rồi trực tiếp trở về trường học đi học.”

Không hiểu tại sao anh lại không cho phép cô đi huấn luyện quân sự, Mục Khả hỏi: “Tại sao?” Bởi vì khóc mà giọng nói vô cùng khàn khàn.

Không muốn thảo luận cùng cô về cuộc điện thoại của Hạ Hoàng Huân vào lúc này, Hách Nghĩa Thành trực tiếp đáp: “Không vì cái gì cả!”

Mục Khả nhìn anh, lại trầm mặc quay đầu đi, tâm tình suy sụp khiến cho cô không còn hơi sức mà hỏi nguyên nhân.

Nhận ra ngày này rất quan trọng với Mục Khả, Hách Nghĩa Thành biết bây giờ không phải là thời cơ tốt để nói chuyện, anh hòa hoãn hạ giọng nói: “Đến chỗ Mục Nham vậy, ngày mai còn phải kiểm tra sức khỏe, xong chuyện cậu lại đưa cháu về.” Đối với đứa cháu gái anh chăm sóc từ nhỏ đến lớn, anh rất khó làm mặt lạnh. Cô có thể dễ dàng khơi lên tức giận của anh, giận đến giờ chân, cũng có bản lĩnh để cho anh tự động tắt lửa, thỏa hiệp thôi lui.

Nhắm mắt lại, Hách Nghĩa Thành thu hồi suy nghĩ, về mặt chuyên chú lái xe. Mục Khả ngồi kế bên ghế lái, quay đầu thấy xe Hạ Hoàng Huân vững vàng đi theo phía sau bọn họ, nhìn cậu út trầm mặc không nói, mặt không biểu cảm, cô muốn nói lại thôi.

Phát hiện sự do dự của cô, Hách Nghĩa Thành hơi thờ dãi, rốt cuộc anh nói ra bốn chữ: “Cậu không đồng ý.”

Nhìn gò má hoàn mỹ của anh, Mục Khả không nói gì, chờ câu sau của anh.

Hách Nghĩa Thành lại không mở miệng nữa, đến bãi đậu xe bệnh viện lục quân, anh mới không nhanh không chậm nói: “Vì muốn tốt cho cháu.” Đường như muốn lấy mấy chữ này làm giải thích.

Lúc chuẩn bị xoay người tránh ra, cánh tay của anh bị Mục Khả bắt được. Hách Nghĩa Thành đứng không nhúc nhích, nghe tiếng bước chân phía sau tiến gần, anh quay đầu lại, ánh mắt chạm đến đôi mắt ửng đỏ của cô, anh vẫn cảm ngực lại bàn tay bé nhỏ của Mục Khả như trước kia: “Được rồi, không phải chuyện gì đáng ngại, cũng chỉ là làm quen với bạn khác giới, cũng không nói muốn gả cho anh ta, không cần thiết phải huyền não gả chớ không yên.” Sửa lại mái tóc bị gió thổi loạn của cô, anh nói: “Có thể đáp ứng cậu út, mặc kệ vui về hay không, cũng phải cho cậu biết, được không.”

Chiến thuật vòng vo không phải chỉ có Hạ Hoàng Huân mới nghĩ ra được, chức vị Tham mưu trưởng cũng không phải trò đùa, đem ra so, Hách Nghĩa Thành càng là cao thủ mưu lược. Bản thân anh còn có ưu thế, sẽ không ngốc đến nỗi lấy cứng đối cứng cùng Mục Khả, đẩy cô vào lòng người khác.

Mục Khả nặng nề gạt đầu, thấy anh khẽ nhếch khóe môi lộ ra khuôn mặt tươi cười, cô cũng cười, đã quên bạn trai chính quy đang ở sau lưng, cô tính trẻ con nhào vào trong ngực Hách Nghĩa Thành, vui vẻ nói: “Cám ơn cậu út.”

“Đây không phải là con gái lớn không giữ được trong truyền thuyết chứ?” Hách Nghĩa Thành đưa tay ôm lấy cô, nửa thật nửa đùa nói giỡn: “Không phải không thích nhất gọi cậu út sao, luôn nói là chiếm tiện nghi của cháu, bây giờ lại vì anh ta cảm ơn cậu, hả?” Nói thật, trong lòng anh thật khó chịu.

“Nào có, người ta cực kỳ có lễ phép, ngoan ngoãn nhất.” Mục Khả mỉm cười lộ ra hàm răng trắng như ngọc trai.

“Không nhìn ra, cháu ăn vạ lợi hại như vậy. Mau đi đi, Minh Hoàng đang chờ đó, cậu ta đều đã sắp xếp xong hết rồi, cháu đến là có thể kiểm tra luôn.” Nghĩ đến Tả Minh Hoàng, Hách Nghĩa Thành nhìn về phía Hạ Hoàng Huân. Anh nghĩ, cũng có quán hàm như nhau, hai nhà Mục – Hách tuyệt đối sẽ không chọn bộ đội dã chiến – Doanh trưởng Hạ, mặc dù anh ta thắng trên vạch xuất phát, nhưng muốn dẫn đầu cho đến khi về đích, hệ số khó khăn rất cao.

Hách Nghĩa Thành biết Hạ Hoàng Huân là một người mạnh mẽ, nhưng anh không tin anh ta không có gì là không làm được.

Nhắc tới Tả Minh Hoàng, Mục Khả cũng không xa lạ, cô nghiêng đầu nói: “Quân y Tả à, lại làm phiền anh ấy như vậy có ổn không?” Gần hai năm cô kiểm tra sức khỏe, Tả Minh Hoàng đều đang vội trước vội sau.

Hách Nghĩa Thành bốn lạng bạt ngàn cân: “Không phải cháu thường giúp cháu gái nhỏ của anh ta học bổ túc tiếng Anh à, cảm thấy phiền toái sao?”

“Không phiền toái, cô cháu gái nhỏ đó thông minh vô cùng, rất có phong thái của cháu năm đó.”

Hách Nghĩa Thành suýt nữa bị chọc cười, anh nói có ngụ ý: “Cháu cũng biết là phong thái năm đó? Quả nhiên là càng lớn lại càng ngốc.”

Mục Khả hung tợn nói: “Đồng chí Mục khả thông minh tài trí luôn mạnh mẽ như Nhân dân tề.”

Bé gái hồn nhiên nghịch ngợm đã trở lại. Hách Nghĩa Thành vốn nên vui mừng, dù sao nhiều năm như vậy, lần đầu tiên trong ngày giỗ của chị anh mà Mục Khả có thể cười như vậy, nhưng trong nội tâm anh không hiểu sao vẫn thấy có chút khó chịu. Anh chăm sóc Mục Khả hơn mười sáu năm, đã quá quen bên người cô chỉ có anh, dường như, cô một cái nhăn mày một nụ cười đều có quan hệ mật thiết với anh. Hiện giờ lại chợt nhảy ra một Hạ Hoàng Huân, Hách Nghĩa Thành cảm thấy không thể tiếp nhận, mà phản tình cảm nhỏ chôn sâu ở đáy lòng không hiểu sao lại trào lên, khiến cho anh khó cả đôi đường.

Đến gần Hạ Hoàng Huân hi hi cười một tiếng thật vui vẻ, anh rất tự nhiên nhắc nhở: “Đi cho vững một chút, như trẻ con vậy.” Giọng nói lại hàm chứa yêu chiều sủng ái.

Mục Khả hoạt bát là lười một cái, trừng mắt nhìn anh.

Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Hoàng Huân liếc nhau một cái, ai cũng không nói. Bọn họ im lặng mà đạt thành nhận thức chung, bắt mắt với nhau, không biểu hiện ra trước mặt Mục Khả. Cô đã phải gánh chịu quá thứ mà đáng lẽ cô không cần phải chịu, bọn họ không hy vọng tăng thêm chút gánh nặng nào dù là nhỏ nhất cho cô.

Hai người đàn ông này trầm mặc làm không khí một lần nữa đông cứng, đưa bé lanh lợi Mục Khả trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp hòa giải, vì vậy, cô nói: “Có thể đi được chưa, hai vị thủ trưởng? Em rất đói, sợ không kịp kiểm tra xong đã ‘vĩnh quang’ rồi.”

Hách Nghĩa Thành đang định nói thì điện thoại di động đã vang lên, anh lấy ánh mắt ý bảo Mục Khả đi trước, đứng ở bên cạnh nghe điện thoại.

Hạ Hoàng Huân đi tới, đưa tay véo Mục Khả một cái, cười: “Tiểu quý, miệng không chừng mực.”

Mục Khả chu mỏ, làm bộ có vẻ tức giận lại càng giống như làm nũng, chú ý thấy có người quay đầu lại nhìn về phía Hạ Hoàng Huân, cô tiến tới nhỏ giọng nói: “Đồng chí Doanh trưởng rất phong cách nha, nhìn, mỹ nữ.”

Hạ Hoàng Huân nhìn cũng không nhìn, vừa đi vừa không chút để ý nói: “Đồng Thi thôi.”

Mục Khả vốn đang có chút buồn bực nghe vậy liền duy trì khoảng cách với Hạ Hoàng Huân, bọn họ một trước một sau đi ra bãi đậu xe.

Trong đại sảnh tầng một, Tả Minh Hoàng mặc áo blouse trắng đang lật xem bệnh án, lúc ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, đôi mắt sâu như biển nước bình thản yên tĩnh, lúc mở miệng giọng nói trầm thấp giàu nhịp điệu, anh cười nhạt chỉ dẫn nói: “Khả Khả, bên này!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Giao chiến kịch liệt

Mục Khả nghe thấy tiếng gọi liền nhìn sang, trông thấy dáng người cao lớn, khuôn mặt khôi ngô của Tả Minh Hoàng, cô cao giọng chào hỏi: “Xin chào, bác sĩ Tả.” Đúng lúc cô định bước thật nhanh băng qua, Hạ Hoàng Huân đã vươn tay nắm chặt lấy tay của cô. Mục Khả không nhận ra ý tứ thật sự trong động tác này của Hạ Hoàng Huân, cô nghiêng đầu nhìn anh, cảm thấy khó hiểu vì sao ở trước mặt mọi người anh lại làm hành động thân mật như vậy, cô né tránh muốn rút tay lại, đồng thời nhẹ giọng nhắc nhở: “Anh mặc quân trang đó nha, không sợ ảnh hưởng không tốt sao?” Kinh nghiệm nhiều năm sống chung với Hách Nghĩa Thành nói cho cô biết, ở bên ngoài, cố gắng không nên tiếp xúc động tay động chân gần gũi với các đồng chí giải phóng quân.

Coi thường những ánh mắt chung quanh đang nhìn mình, Hạ Hoàng Huân nhìn không chớp mắt nói: “Điều lệnh cấp trên cũng không quy định quân nhân không thể kéo tay bạn gái. Ai có ý kiến ông đây sẽ đá dít hần ra ngoài.”

Có lẽ quân nhân đều như vậy, nói chuyện trực tiếp thẳng thắn không có lấy một tí nghệ thuật, bọn họ có thói quen tự lấy cách nói mình cho là thỏa đáng nhất để thổ lộ tình cảm. Hách Nghĩa Thành cũng như thế, thường không quản được mình, Mục Khả cũng coi như không thấy, chỉ là lần đầu nghe Hạ Hoàng Huân nói tục như vậy, cô đột nhiên cảm thấy buồn cười.

“Tùy tiện đá người cũng không giống với tác phong của anh. Doanh trưởng Hạ, không nên phá hoại hình tượng cao lớn của anh trong lòng em như vậy.”

Nghe thấy cô có ý nhấn mạnh ở hai chữ “cao lớn”, Hạ Hoàng Huân nói: “Em nói chiều cao ấy hả?” Nghiêng đầu quan sát cô bạn gái nhỏ thấp hơn mình hai mươi phân, anh cười như không cười nói: “Ưu thế chiều cao có thể phát huy vô cùng rõ nét trước mặt em.”

Dám cười nhạo chiều cao của cô? Mục Khả tức giận, đè nén bức bối đang bốc cháy uy hiếp nói: “Em rất thấu tình đạt lý mà trả lời anh rằng, sẽ cho anh thêm một cơ hội.”

Hạ Hoàng Huân giả vờ không hiểu: “Cơ hội gì?”

Tiếp tục hung tợn nhìn chằm chằm vào anh, Mục Khả dựng lông mày uy hiếp: “Một cơ hội cuối cùng, thử lặp lại lời vừa mới nói một lần nữa.”

“Làm thủ trưởng, điều cơ bản nhất là truyền đạt mệnh lệnh phải chính xác. Tôi vừa rồi nói bốn câu, em ám chỉ câu nào?” Thấy ánh mắt cô như muốn nhả đạn, Hạ Hoàng Huân cố ý nói sang chuyện khác: “Tôi đã từng nói qua chưa nhỉ, bộ dạng nổi giận của em, đặc biệt đáng yêu.”

Không thể nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa, Mục Khả hạ giọng như ra lệnh gần từng chữ: “Hạ Hoàng Huân!”

Nghe vậy, đồng chí trung tá vội thu lại nụ cười, nghiêm túc ngay ngắn đáp một tiếng: “Có!”

Dám đem bộ dạng quân nhân ra che chắn, Mục Khả bị vẻ mặt nghiêm túc của anh chọc cho bật cười, cô nhìn chung quanh phát hiện có người đang nhìn bọn họ, cô mau nói: “Trước mắt cho anh chút mặt mũi, chớ không có người sẽ xử lý anh.”

“Xử lý thế nào? Có thể chạm tới bụng dạ sao?” Hạ Hoàng Huân cười có chút xấu xa, anh nắm chặt đôi tay mềm mại của cô nhẹ nhàng nói: “Em cứ tự nhiên ra tay đi, tôi cam đoan sẽ không phản kháng.” Đây chính là “bản sắc” đàn ông, tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể “Đùa giỡn” người trong lòng, Doanh trưởng uy nghiêm trong mắt chiến sĩ cũng không ngoại lệ.

Nếu không phải lo lắng cho hình tượng đồng chí Giải Phóng Quân sáng chói trong lòng nhân dân, Chiêu Phật Sơn Vô Ảnh Cước của Mục Khả đã phát huy tác dụng, cô không an phận khế gãy dựa, dùng sức bấm vào lòng bàn tay anh một cái.

“Đồng chí nhỏ, đây không phải là lần đầu tiên em động thủ với tôi.” Hạ Hoàng Huân ôn tồn cười cười, giọng vừa phải chỉ đủ cho hai người bọn họ có thể nghe được: “Bản lĩnh cũng không tệ lắm, đủ tư cách cùng anh lăn lộn.” Thế là sau đó, Mục Khả bị anh chinh cho hết chỗ nổi.

Cho nên nói “Hội thể gian tình ái là chi, chi là vô quýt dây có móng tay nhọn”. Mục Khả ngang bướng, luôn dễ dàng bị Hạ Hoàng Huân thu phục. Mà con người sắt đá như anh, cũng chỉ có Mục Khả mới có thể làm anh bộc lộ ra nhu tính. Bọn họ giống như một đôi trời sinh, căn bản không cần biểu diễn cũng đã nhập vai, lại còn phối hợp vô cùng ăn ý.

Bởi vì khoảng cách không gần lắm, Tả Minh Hoàng nghe không rõ nội dung hai người đang nói, nhưng từ vẻ mặt của Hạ Hoàng Huân cùng Mục Khả, anh cũng đoán được phần nào quan hệ của bọn họ không đơn giản. Ánh mắt không hề thay đổi, lộ ra ‘thâm tàng bất lộ’, anh đi tới trước mặt Mục Khả nói: “Nghĩa Thành đâu rồi, sao cậu ta không tới?” Giọng nói Tả Minh Hoàng rất dễ nghe, lại có chút dịu dàng, nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt anh, vừa ôn hòa lại dịu dàng, khác xa nụ cười nghề nghiệp thường ngày, làm cho người ta như tắm gió xuân.

Thu lại vẻ mặt dí dỏm lúc trước, Mục Khả lễ phép nói: “Cậu có tới, đang ở bên ngoài nghe điện thoại đấy.” Nhớ tới lần huấn luyện quân sự trước, cũng chính là lúc nghỉ hè dạy thêm cho cháu gái nhỏ của Tả Minh Hoàng, cô biết một số tin tức, cô nói: “Bác sĩ Tả không phải đi học tập sao? Anh trở về khi nào vậy?”

“Trở lại cách đây một tuần, biết em và tân sinh tham gia huấn luyện quân sự rồi, nên không tiện gọi điện thoại.” Tả Minh Hoàng giống như là đang giải thích gì đó, lại vừa giống như chỉ là tùy ý nói chuyện phiếm, ánh mắt cùng Hạ Hoàng Huân chạm nhau, anh nói: “Vị này là.”

Đề cao cảnh giác, nhưng tuyệt đối không có ý tứ khoe khoang. Không kịp để Mục Khả mở miệng, Hạ Hoàng Huân thân nhiên tự giới thiệu: “Hạ Hoàng Huân.”

Nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, Tả Minh Hoàng rất lịch sự vươn tay: “Xin chào, Tả Minh Hoàng.”

Hạ Hoàng Huân không thích khách sáo, anh không am hiểu loại phương thức giao tiếp lịch sự này. Nhưng anh cũng không muốn làm Tả Minh Hoàng mất mặt, anh buông tay Mục Khả ra, rồi bắt tay anh ta.

Đúng lúc ấy, từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, là tiếng giày cao gót dứt khoát, Hạ Hoàng Huân nghe thấy có người gọi anh: “Doanh trưởng Hạ!”

Hạ Hoàng Huân quay người, bóng dáng quen thuộc đập vào mắt, anh vừa định nói chuyện, lại thấy dưới chân cô trượt một cái, cả người ngã lệch sang một bên, anh còn chưa kịp bước tới, đã thấy một bóng người màu xanh đưa tay đỡ lấy cô.

Cô gái vóc người cao gầy, vuốt vuốt ngực, nói với Hách Nghĩa Thành: “Cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Về mặt Hách Nghĩa Thành bình tĩnh như không, anh thu tay lại, điềm đạm nói: “Không nghiêm trọng như vậy.”

Nhìn đồng chí quân nhân trước mặt có chút quen mắt, cô gái suy tư nói: “Có phải trước kia chúng ta đã từng gặp nhau?”

“Đã từng gặp. Chân tôi bị thương, cô là người đã chẩn đoán gãy xương bắp chân.” Trí nhớ Hách Nghĩa Thành cực tốt, anh đã sớm nhận ra cô.

Cô gái vuốt nhẹ mái tóc dài cười cười: “Tôi nhớ ra rồi.”

Hạ Hoàng Huân bước nhanh tới cắt ngang bọn họ, anh trầm giọng trách: “Em đi đứng kiểu gì vậy, sau này đừng có mang giày cao gót nữa.” Anh cũng không hiểu nổi, cô cũng không thấp, vậy mà còn cố tình đi đôi giày cao gót, nhìn qua như thể lúc nào cũng có thể ngã.

“Còn không phải vì đuổi theo anh sao, nếu em mà ngã, anh phải chịu trách nhiệm.” Cô gái bắt đầu cau mày, tâm tình lúc này đều đặt lên Hạ Hoàng Huân, cô bắt ngờ khi thấy anh lại tới bệnh viện lúc này, lo lắng hỏi: “Sao anh lại tới đây? Thất lưng lại đau sao? Không phải em đã nói anh phải chú ý nghỉ ngơi, giảm bớt công việc rồi cơ mà, có phải anh lại làm mấy cái chuyện huấn luyện ma quỷ rồi đúng không hả ?” Nghe cô nói cứ như thể bắn liên hồi, những lời trách móc lẫn quan tâm đồng thời biểu đạt.

Người ta thường nói thân thể người quân nhân thân phải chịu rất nhiều thương tích, Hạ Hoàng Huân xuất thân Lĩnh Trinh Sát càng không thể tránh khỏi ngã bệnh. Mấy năm trước, anh vô tình bị thương trong một cuộc luận võ, không cam lòng là người đứng vị trí sau anh cần phải chịu đựng đến cuối cùng, phần xương thất lưng gãy không được điều trị kịp thời, mặc dù sau này có thêm phương pháp được vật trị liệu cùng vật lý trị liệu hỗ trợ, nhưng do anh vội vã trở về đơn vị chuẩn bị huấn luyện, trị liệu cũng không triệt để, để lại bệnh đau lưng mãn tính.

Rất trùng hợp, Hách Nghĩa Thành bị gãy xương cẳng chân cũng là vào trận luận võ lần đó. Trẻ tuổi hiếu thắng, chính anh cũng muốn đoạt giải quán quân, nên không ngừng gia tăng cường độ huấn luyện, kết quả là đúng lúc anh dồn hết sức lực chuẩn bị chạy nước rút đuổi theo Hạ Hoàng Huân, bỗng cảm thấy cơn đau nhỏ ở bên đùi phải biến thành đau đớn thấu xương, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, cơ thể ngã thẳng xuống. Đến bệnh viện kiểm tra bị chẩn đoán là gãy xương do vận động quá độ, đó là cơ bắp sau khi liên tục vận động mạnh bị tụ máu, do không thể chịu được chấn động sau khi vận động, khiến cho ngoại lực trực tiếp truyền tới xương cốt, dẫn tới nứt xương, mà bác sỹ trưởng ngẫu nhiên chính là cô gái tóc dài trước mắt này.

Hạ Hoàng Huân cùng Hách Nghĩa Thành quen biết trong lần tỷ võ đó, hai sĩ quan trẻ tuổi thực lực ngang nhau lần đầu tiên đấu võ, có thể nói hai bên đều chịu tổn hại. Cứ như vậy vài năm sau, một khi chạm trán, bọn họ không ngừng so đo, không ai phục ai.

Từ trước đến giờ Hạ Hoàng Huân sợ bị câu nhàu liền nhướn mày, anh không kiên nhẫn được đành nói: “Là rèn luyện mũi nhọn quân đội.”

“Em mặc kệ là đánh hay là đám, dù sao Lĩnh Trinh Sát các anh huấn luyện vẫn chỉ có một chữ: độc ác.”

“Nói trắng ra là chính cho đến chết, chính không chết thì không phải là Lĩnh Trinh Sát rồi.” Hạ Hoàng Huân không nhanh không chậm tiếp lời, thấy cô còn muốn nói gì nữa, anh trách móc nói: “Anh không sao, thất lưng anh gần đây rất tốt. Tới đây, anh giới thiệu cho em.”

Lúc này, một y tá trẻ tuổi từ trên cầu thang chạy xuống, vội vã cắt ngang câu chuyện của bọn họ, cô thờ không ra hơi nói: “Bác sỹ Hạ, chị đã tới, bệnh nhân lại tái phát, chị mau đi xem đi.”

“Sao lại vậy? Ngày hôm qua không phải tình hình rất ổn định sao?” Về mặt Hạ Nhã Ngôn trở nên nặng nề mấy phần, là bác sỹ ý thức trách nhiệm khiến cô vội xoay người theo y tá lên tầng trên, đi được hai bước lại vội vàng quay ngược trở lại, nói với Hạ Hoàng Huân: “Em đi xem bệnh nhân trước, thất lưng của anh phải cực kỳ chú ý, tái phát lần nữa em cho anh nằm viện thật, em không quan tâm anh là thượng tá hay trung tá gì gì đó, nếu có chuyện nghiêm trọng, tất cả đều không có tác dụng.”

Lời còn chưa dứt, cô xoay người rời đi lần nữa. Lúc đi qua bên người Tả Minh Hoàng thì đột nhiên phát hiện có một cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh anh, về mặt cô tỏ ra nghi ngờ, nhưng dưới sự thúc giục của y tá, cô nhanh chóng chạy qua, ngay cả ánh mắt trao đổi cũng không có.

Bởi vì Hách Nghĩa Thành cùng Tả Minh Hoàng đều ở đây, nên Mục Khả đề nén nghi ngờ vào trong lòng, bắt đầu kiểm tra sức khỏe. Trong lòng cô có chút không thoải mái với quy trình kiểm tra của bác sỹ Tả, lại không muốn làm trái ý của cậu út trước mặt người khác, nên cô không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ là, cô còn không chịu buông tha cơ hội khuyên Tả Minh Hoàng khoan vội chuyện của mình.

“Bác sỹ Tả, năm nào em cũng kiểm tra, trình tự có thể đọc lâu lâu, có nhắm hai mắt cũng có thể đi vào phòng khám được, anh không cần phải để ý đến em đâu.”

“Không sao, dù sao hôm nay anh cũng không có việc gì. Em bụng rỗng tới, anh ở đây có thể khám nhanh hơn một chút, xong việc anh sẽ mời em cơm trưa.” Giọng nói Tả Minh Hoàng ôn hòa nhã nhặn nhưng thái độ vẫn kiên quyết, anh nói tiếp: “Khả Khả, em càng lớn càng khách sáo, nói bao nhiêu lần còn gọi là bác sỹ Tả, tên của anh quá khó để em có thể mở miệng gọi sao?”

Nếu như không nhìn ra thái độ bất thường của Tả Minh Hoàng đối với Mục Khả, nghe không ra ý tại ngôn ngoại trong lời nói của anh ta, Hạ Hoàng Huân cũng không phải Hạ Hoàng Huân nữa. Khi anh nhìn thấy Hách Nghĩa Thành, nỗi buồn bực đã cố gắng hết sức đè nén rốt cuộc cũng bộc phát, trong lòng nghiêng rằng thầm nghĩ: “Quá xem thường tôi rồi!” Ngoài miệng đã thản nhiên mở miệng nói: “Bác sỹ Tả là bạn tốt Tham mưu trưởng Hách?”

Tả Minh Hoàng quay đầu lại nhìn Hạ Hoàng Huân, về mặt lạnh nhạt nói: “Đúng, chúng tôi quen biết đã nhiều năm rồi.”

Nhìn Mục Khả có chút muốn gây chuyện, Hạ Hoàng Huân không nhanh không chậm ném một quả bom hạng nặng, anh nói: “Các anh đã là bạn tốt của nhau, xét bối phận Khả Khả phải gọi anh một tiếng chú mới đúng, gọi thẳng tên riêng như vậy quả thật dường như có chút không thỏa đáng.” Giọng điệu của anh rất thông thả, không để lộ quá nhiều tâm tình bất mãn, nhưng cũng đủ để cho người thông minh hiểu, lúc này đây, Hạ đại gia đang cực kỳ khó chịu.

Mục Khả trừng anh, rất không hài lòng vì Hạ Hoàng Huân hạ thấp bối phận của cô. Nhưng suy đi nghĩ lại lại có điểm đồng tình với đồng chí Giải Phóng Quân, dù sao so sánh với nhau, anh càng phải chịu thiệt nhiều hơn.

Tả Minh Hoàng luôn luôn chừng chặc nay bị chẹn họng, liếc mắt nhìn Hách Nghĩa Thành, trong nháy mắt anh điều chỉnh lại tâm tình, lạnh nhạt cười cười

nói nói: “Cái gì vai về với không vai về, tôi chỉ hơn Khả Khả sáu tuổi, nói thế nào cũng không kham nổi một tiếng ‘chú’ này.” Nhìn thấy ánh mắt sắc bén lạnh như băng của Hạ Hoàng Huân, anh nói: “Vấn nên gọi là bác sỹ Tà thì hơn.”

Chờ Mục Khả theo Tà Minh Hoàng đi vào phòng kiểm tra, Hách Nghĩa Thành bị tức đến nghiến răng hận không thể đá cho Hạ Hoàng Huân một cái cho đỡ hận. Anh ngồi trên chiếc ghế bành dài bên ngoài, cố ý gây sự nói: “Doanh trường Hạ trái lại rất biết sắp xếp vai lứa, nhưng sao tôi vẫn chưa nghe cậu gọi tôi một tiếng ‘cậu’ nhỉ?”

Không dám trông cậy Hách Nghĩa Thành giữ vững vị trí trung lập, ngay khi bắt đầu có ý “Tấn công” Tà Minh Hoàng, Hạ Hoàng Huân đã có sự chuẩn bị. Đối mặt với vị “cậu út” vừa khiêu khích vừa chất vấn, sắc mặt anh vẫn ung dung nói: “Quân nhân phải có khái niệm cấp trên cấp dưới, anh là thủ trưởng, tôi mang quân trang trên người, sao có thể có quan hệ cá nhân riêng tư với anh?”. Sau đó, thẳm thẳm một câu đã ghen đến nội thương ở trong lòng: “Nếu không phải vì Mục Khả, ông đây cả đời này cũng không muốn có quan hệ cá nhân riêng tư với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cái danh “Bại hoại”

Có người nói: “Loài người là diễn viên trời sinh.” Trong chuyện tình cảm với Mục Khả, cái đặc tính bình tĩnh không công kích đối phương này thể hiện trên người Hạ Hoàng Huân và Hách Nghĩa Thành vô cùng nhuần nhuyễn.

Vì cô bé mà họ yêu thương, bọn họ hết sức ân cần tức giận. Không có Mục Khả ở đây, nhiệt độ bắt đầu kịch liệt giảm xuống, dường như muốn dùng không khí lạnh lẽo đóng băng đối phương. Hai sĩ quan có năng lực tương đương giằng co không chỉ bằng ánh mắt, còn có sự tự tin và ngạo khí không ai bì nổi từ tận trong xương tủy.

Hách Nghĩa Thành sắc mặt âm trầm nhìn Hạ Hoàng Huân, lạnh lùng nói: “Tôi rất hi vọng anh là khách của Mục Nham, đáng tiếc lại làm tôi thất vọng. Tôi không rảnh nói nhảm với anh, Hạ Hoàng Huân, anh không thích hợp với Khả Khả.”

Hạ Hoàng Huân đứng ở trong hành lang ngược sáng, dưới sự trợ giúp của trang phục, dáng người vốn rắn rỏi của anh càng trở nên cao lớn, chờ y tá đi qua bên người, anh hết sức bình tĩnh, nói năng có khí phách: “Lời của Tham mưu trưởng Hách đã quá vô đoán rồi, tôi nhớ anh chưa từng hỏi cô ấy quá trình, sao lại cho rằng chúng tôi không hợp?”

Hách Nghĩa Thành vô cùng bất mãn: “Nếu anh đã quen Mục Nham, hẳn phải biết chuyện về Khả Khả, anh cảm thấy chúng tôi sẽ đồng ý để con bé gả cho một quân nhân?”

Từ lúc có cảm tình đến khi có ý định bắt đầu với cô, Hạ Hoàng Huân chưa bao giờ cố gắng đi tìm hiểu Mục Khả. Anh là người thô lỗ, không có nhiều thời gian đi tìm tòi nghiên cứu cái gọi là bí mật, chỉ cảm thấy thích cô; những chuyện mình không biết thì Hạ Hoàng Huân sẽ không giấu giếm, anh thẳng thắn: “Nói thật, ngày giỗ bác gái đến tận tối hôm qua tôi mới biết, những chuyện khác quả thật tôi không biết gì hết. Hôm nay xin nghỉ đi ra ngoài, cũng vì muốn hiểu rõ cô ấy hơn một chút, nhưng có vẻ như anh không muốn cho tôi cơ hội này.”

“Doanh trường Hạ không phải rất biết cách tạo ra cơ hội sao? Tà Minh Hoàng suýt chút nữa bị anh im hơi lặng tiếng thủ tiêu, vậy mà còn muốn tôi giúp đỡ anh đạt được mục đích? Chuyện của Khả Khả cho dù tôi không nói, sớm muộn gì anh cũng sẽ biết.” Chuyện nhà của hai nhà Mục – Hách, Hách Nghĩa Thành không định nói trắng ra, anh tránh nặng tìm nhẹ nói: “Chờ đến lúc anh biết tất cả sẽ hiểu tại sao tôi lại phản đối, không chỉ có tôi, tôi tin rằng từ Mục Nham ra, anh sẽ không được bất kỳ ai ủng hộ.”

Hách Nghĩa Thành tức giận một phần cũng do Mục Nham, anh không hiểu, sao anh ta lại ủng hộ Khả Khả cùng Hạ Hoàng Huân. Bây giờ anh có chút xúc động muốn đánh Mục Nham một trận. Cố nén sự tức giận xuống, anh đứng dậy nhìn thẳng vào Hạ Hoàng Huân: “Hạ Hoàng Huân, tôi thừa nhận tôi thường thức anh. Ở bộ đội nhiều năm như vậy, người có thể để cho Hách Nghĩa Thành tôi khâm phục không nhiều, anh coi như một trong số đó, nhưng điều đó không thể trở thành lý do để cho tôi chấp nhận anh trở thành bạn đời của Khả Khả. Con bé cần một gia đình bình thường, cùng chồng sống qua ngày. Quân hôn, anh có biết như vậy sẽ khiến Khả Khả khổ sở hơn những người phụ nữ bình thường bao nhiêu lần không? Anh hiểu ý tôi chứ? Anh nhẫn tâm để cho con bé một mình ở nhà sống qua ngày? Anh có biết mùi vị đó như thế nào không! Nếu anh thật lòng yêu con bé, tuyệt đối không để cho con bé phải gánh hai chữ ‘chị dâu’ kia.”

Chị dâu, là xưng hô thân thiết nhất trong quân doanh với phụ nữ. Vậy mà, sau lưng phần tình cảm vĩ đại này cất giấu bao nhiêu gian khổ người ngoài không thể biết? Chỉ có người phụ nữ trong hoàn cảnh đó mới biết, đó là một lối đi đầy chông gai.

Hạ Hoàng Huân bội phục Hách Nghĩa Thành, tư tưởng công tác của anh ta tuyệt đối không kém Chính ủy. Chỉ là, những điều này không thể thuyết phục anh. Anh là người rất cố chấp, những chuyện anh đã quyết định, mười đầu trâu cũng không kéo lại được.

“Hình thức ở chung của mỗi đôi, mỗi cặp vợ chồng là khác nhau, mọi người không thể ở bên nhau từng giây từng phút. Ngoại trừ quân nhân, còn có rất nhiều người yên lặng chịu đựng nỗi khổ mỗi người một nơi. Anh trước đừng nóng vội, chờ tôi nói hết lời. Hách Nghĩa Thành, ý của anh tôi hiểu, anh yêu thương cô ấy, sợ cô theo tôi phải chịu khổ. Nhưng anh đã quên mất một điều, trước không nói tôi có điều kiện để cho cô theo quân, cô ấy vốn không

cần một mình sống qua ngày. Cho dù cô ấy không theo quân, chúng tôi cùng ở thành phố A, hoàn toàn có thể sinh hoạt giống như những đôi vợ chồng bình thường. Tối thiểu, lúc cô ấy cần tôi, tôi có thể bảo đảm cố gắng hết sức chạy tới. Tôi tin rằng, cô ấy có thể gánh chịu được hai tiếng ‘chị dâu’ kia, xin anh không nên coi thường sự kiên cường của cô ấy.” Dưới tình thế cấp bách, Hạ Hoàng Huân không kịp nghĩ cái gì mà bối phận hay không bối phận, đã gọi thẳng tên Hách Nghĩa Thành.

“Là tôi coi thường sự kiên cường của con bé vậy thì anh đánh giá cao sức chịu đựng của con bé? Ở cùng một thành phố thì có ích gì? Lúc chị tôi ra đi Mục Khả Minh cũng ở thành phố A này, nhưng vẫn không thấy mặt lần cuối.” Hách Nghĩa Thành tức giận, lúc này anh giống như ông thuốc nổ, anh lên giọng nói: “Bình thường? Chị là vợ vẫn! Thế nào là bình thường? Anh nói cho tôi biết thế nào bình thường? Tôi anh đều là những người vác ba lô bước đi. Phía trên ra chi thị, anh đi hay không đi? Anh dám nói anh có thể vì con bé mà cãi lệnh sao? Còn muốn sinh hoạt giống như vợ chồng bình thường!” Hách Nghĩa Thành lấy giọng còn cao hơn Hứa Nhị Hòa mắng: “Anh như vậy thật mẹ nó kiên định! Tôi cũng sắp tin là thật mất rồi!”

Hạ Hoàng Huân đang muốn cãi lại, Hách Nghĩa Thành lại trách móc nói: “Hạ Hoàng Huân, tôi khuyên anh đừng tự hủy tương lai. Không ngại nói cho anh biết, Hách Nghĩa Thành tôi không gặt đâu, Thiên Vương lão tử cũng không dám phê chuẩn báo cáo cho anh kết hôn.” Ném điện thoại của Mục Khả xuống, anh bỏ lại lời nói bức tức rồi đi, vừa đi vừa lấy điện thoại di động đã vang lên này giờ ra nghe, nhận liền quát: “Ông đây ra ngoài chưa tới nửa ngày, thế quý nào lại lăm việc như vậy?” Nghe một vị tham mưu bên kia hồi báo, con tức của anh bình ổn hơn rất nhiều: “Biết, cán bộ khảo hạch đôi đến mừng sáu tháng sau, được rồi, tôi lập tức trở về.”

Nhìn bóng dáng Hách Nghĩa Thành biến mất tại đầu cầu thang, Hạ Hoàng Huân phiền não vò vò tóc, thất bại ngồi ở trên bang ghế trống trải, nửa ngày không động đậy.

Hiệp một, giao đấu chính diện, Hạ Hoàng Huân thảm bại. Anh nhận ra, vị ‘phụ huynh’ không dễ qua cửa mà Mục Nham nói, trên thực tế đúng là chỉ Hách Nghĩa Thành. Tầm ảnh hưởng của anh ta không chỉ đơn giản thể hiện ở bên Mục Khả; mà sự thực ở bên Mục gia cùng Hách gia, lời nói của anh ta đều cực kỳ có trọng lượng, chỉ bằng mười sáu năm anh ta chăm sóc Mục Khả, ông Mục đối với Cậu út này có thể nói là nói gì nghe nấy. Dĩ nhiên, những thứ này sau này anh mới biết.

Đang lúc Hạ Hoàng Huân vẫn ngẩn ngơ, Mục Khả hoàn thành kiểm tra đầu tiên đi ra, không nhìn thấy Hách Nghĩa Thành, cô hỏi: “Tham mưu trưởng Hách đâu?” Bởi vì chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn, khi Mục Khả dần dần hiểu chuyện rất ít khi gọi Hách Nghĩa Thành là cậu út, trừ phi là làm nũng sau khi gây họa, bình thường cô đều dùng chức vụ của anh gọi anh.

Đưa di động cho Mục Khả, Hạ Hoàng Huân nói: “Đơn vị có chuyện, anh ta đi trước.”

Mục Khả cảm nhận được tâm tình anh có biến chuyển, không hiểu hỏi: “Hai người cãi nhau?”

Hạ Hoàng Huân ừ một tiếng, ngay sau đó lại phủ nhận nói: “Không có. Hai bọn tôi tuổi cộng lại cũng trên năm mươi rồi, còn cãi nhau cái gì.” Thấy Mục Khả làm vẻ mặt không tin, anh khó được ngượng ngừng cười, thất bại nói: “Sự thật là, anh ta mắng tôi một trận.”

“Cậu mắng anh?” Mục Khả ngược lại gặp qua Hách Nghĩa Thành mắng người, chỉ là không nghĩ tới anh sẽ mắng Hạ Hoàng Huân, dù thế nào người ta cũng là Trung tá. Còn nữa, không nể mặt thầy chùa thì cũng phải nể mặt Phật, đầu gì cũng là bạn trai cô, lẽ ra nên chừa chút tình cảm chứ.

Hạ Hoàng Huân làm như thật gật đầu: “Còn rất hung dữ.” Tạm ngừng, anh cười trêu chọc Mục Khả: “Nói nếu tôi dám đối xử không tốt với em, gặp tôi một lần xử lý một lần.”

Mục Khả gần như bị anh lừa rồi, nửa tin nửa ngờ lẩm bầm: “Thật hay giả vậy?”

“Giả!” Hạ Hoàng Huân sờ sờ tóc cô: “Nha đầu ngốc.”

Không biết vì sao, Mục Khả cảm thấy lúc này Hạ Hoàng Huân nói chuyện giọng nói đặc biệt tình nồng. Cô thừa dịp Tả Minh Hoàng còn chưa mang hồ sơ ra, tiến lên một bước, đưa đôi tay nhỏ bé xoa eo anh.

Đã trải qua “Sa trường” Hạ Hoàng Huân bị cử chỉ thân mật đột nhiên của cô làm sợ hết hồn, anh hỏi: “Sao vậy?” Khi thời gian bên nhau tang dần, Doanh trưởng Hạ cũng dần phát hiện là gan đồng chí nhỏ Mục Khả rất lớn, cô thật sự có xấu hổ, nhưng không chút giả vờ, thích chính là thích, dính người chính là dính người. Điểm này, anh thích nhất.

Mục Khả khề đỏ mặt: “Bác sĩ Hạ là em anh à, vừa rồi sao không nói rõ? Hại em cho là.” Cô chẳng qua giống như vô ý mà biết được tên đầy đủ của bác sĩ Hạ từ trong miệng Tả Minh Hoàng, nếu như nhớ không lầm, đúng là em gái Hạ Hoàng Huân, đêm đó anh có đề cập tới một lần.

“Tôi cũng không có cơ hội nói, em không thèm liếc tôi lấy một cái, hoàn toàn coi tôi như không khí.” Hạ Hoàng Huân cười cười, trong lòng ngọt ngào khó tả, giải thích nói: “Không phải từng nói cho em Nhã Ngôn làm ở bệnh viện lục quân rồi sao, y tá cũng gọi bác sĩ Hạ, chỉ có nha đầu ngốc nghếch như em không phản ứng kịp. Ghen à?” Cũng biết tình cảnh gặp mặt với Hạ Nhã Ngôn lúc trước làm cô hiểu lầm, vật nhỏ đang ghen rồi, chứng tỏ bắt đầu để ý anh.

“Cho anh đẹp mặt.” Mục Khả mạnh miệng phủ nhận, lại thần thiết hỏi: “Bác sĩ Hạ nói thất lưng của anh từng bị thương, có nghiêm trọng không? Đã khỏi hẳn chưa?”

“Tốt lắm, đã khỏi hẳn từ lâu. Đừng gọi bác sĩ Hạ, về sau con bé phải gọi em là chị dâu, trực tiếp gọi Nhã Ngôn là được.” Cảm giác được người quan tâm quá ấm áp, Hạ Hoàng Huân không nhịn được nở nụ cười, kéo đôi tay nhỏ bé đang sờ loạn trên thất lưng, hạ thấp giọng mập mờ nói: “Đừng loạn sờ được không? Ảnh hưởng không tốt.”

Mục Khả rút tay về đánh anh, Hạ Hoàng Huân cười càn lúc càn đắc ý, thấy bốn bề vắng lặng, anh cúi người nhanh chóng hôn một cái trên gò má ửng hồng của cô.

“Sẽ bị người ta nhìn thấy!” Mục Khả vuốt mặt lui về phía sau hai bước, vừa gấp vừa quăn mắt anh, “Bại hoại!” Tha thứ cho chi trích không có chừng mực của cô, ai bảo đồng chí Hạ Hoàng Huân dọa sợ nhà đầu nhỏ trước giờ khó thuận phục.

“Không phải tôi đang tức chiến tức thắng sao.” Hạ Hoàng Huân thẳng thắn cười, giờ tay lên vò rối tóc đen trên đầu cô, kiên nhẫn cải chính nói: “Trích lời ** nói cho chúng tôi, không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương đều là giờ trò lưu manh. Mục đích của tôi rất rõ ràng, cuối cùng là muốn lấy em, cho nên không thể chụp mủ bừa bãi cái danh ‘bại hoại’ lên đầu tôi, nghe không?”

“Anh đáng ghét.” So với da mặt dày của anh, Mục Khả đương nhiên không phải là đối thủ, cô tính trẻ con ngồi ở trên ghế cách anh khá xa, trong miệng lầm bầm: “Không nói chuyện với anh nữa.”

Hạ Hoàng Huân đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, ý vị sâu xa giáo dục nói: “Không phải giữ khoảng cách là có thể bảo vệ mình. Em đó, không thành thực chút nào.”

Có Tả Minh Hoàng đi cùng, một loạt kiểm tra hoàn thành rất nhanh chóng, chỉ trừ lúc thử máu xảy ra chút xú ngoài ý muốn, cái khác đều rất thuận lợi.

“Lúc rút máu có gì mà đau? Em coi như bị con muỗi cắn một cái.” Hạ Hoàng Huân không nghĩ tới Mục Khả sợ đau như vậy, anh dụ dỗ cô nói: “Không phải có tôi ở đây sao, sợ cái gì, không sao đâu.”

Kiểm tra sức khỏe hai năm qua Tả Minh Hoàng đều ở đây, anh biết Mục Khả sợ nhất là lấy máu, thấy tình huống vẫn không cải thiện, anh cũng không nhận được dị dạng khuyên: “Khả Khả, chỉ lấy một chút, thật sự không đau.”

“Kim tiêm lớn như vậy ghim vào trong cánh tay sao có thể không đau? Em cũng không phải trẻ con ba tuổi.” Mục Khả nhìn Hạ Hoàng Huân xin giúp đỡ: “Dù sao kết quả kiểm tra hàng năm cũng rất khỏe mạnh, không thử máu cũng được. Anh đi nói với họ, em không lấy máu.”

Dáng vẻ đáng thương của Mục Khả Khả đặc biệt làm cho người ta đau lòng, Hạ Hoàng Huân có chút mềm lòng, nhưng nghĩ đến sức khỏe của cô, anh kiên quyết nói: “Không được.”

“Có bạn trai như anh sao? Nhìn em bị bắt nạt!” Tính tùy hứng của Mục Khả bắt đầu phát tác, cô quên còn có bác sĩ đứng bên cạnh, lớn tiếng mắng anh: “Bại hoại! Bại hoại! Bại hoại!”

Hạ Hoàng Huân dờ khóc dờ cười, mặc cô giương nanh múa vuốt kháng cự, vẫn quyết tâm nhất định phải kiểm tra toàn diện, chết sống không chịu thỏa hiệp, cuối cùng không thể không dùng vũ lực, không để ý đến hình tượng ôm Mục Khả vào trong ngực, rốt cuộc mới khiến bác sĩ “Đắc thủ”.

Sau, Mục Khả nước mắt lưng tròng trách anh: “Lúc anh ôm không thể nhẹ một chút sao? Em suýt nữa bị siết đau sốc hông rồi.” Chợt nhớ tới nụ hôn có lực của anh, cô ngượng ngùng giương mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh.

“Là tôi sợ em lộn xộn chứ sao.” Dùng bông thấm thuốc xoa nhẹ lên cánh tay của cô, Hạ Hoàng Huân đau lòng nói: “Khó trách em sợ, nhìn kim tiêm đâm vào người em, quả thật dọa người.” Minh gãy xương cũng cảm thấy không sao, ngược lại nhìn cây kim đâm vào da thịt mịn màng như trẻ con của cô, anh lại đau vô cùng.

“Vô nghĩa!” Mục Khả hừ một tiếng bày tỏ bất mãn.

Nhìn toàn bộ quá trình, thông minh như Tả Minh Hoàng sao có thể không rõ. Chờ Mục Khả làm hết tất cả các kiểm tra, anh không đề cập tới chuyện cùng ăn cơm, chỉ nói với cô: “Có kết quả kiểm tra anh thuận đường sẽ đưa tới trường học em, em không cần tới lấy, bệnh viện ngược đường với chỗ em ở.”

Nếu người ta đã nói như vậy, Hạ Hoàng Huân đương nhiên không thể cự tuyệt. Sau khi nói cảm ơn anh mang Mục Khả rời đi, tính đến phòng làm việc khoa Chẩn hình tim Hạ Nhã Ngôn, muốn chính thức giới thiệu bạn gái và em gái. Kết quả Hạ Nhã Ngôn không có ở đây, ngược lại đụng phải một người quen cũ.

Thích Tử Di mặc áo blouse trắng, tóc dài tùy ý thả sao đâu, trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn là đôi môi khỏe mạnh đỏ thắm, cô quyền rũ cười nhạt, tự nhiên phóng khoáng nói: “Đến gặp Nhã Ngôn sao? Hay thất lung lại đau?”

Gương mặt trải qua thử thách của năm tháng bình tĩnh không biến sắc, Hạ Hoàng Huân trả lời không có độ âm, anh nói: “Theo bạn gái tôi đến làm kiểm tra thân thể, thuận đường gặp Nhã Ngôn.”

“Bạn gái?” Thích Tử Di dường như có chút ngoài ý muốn, lấy ánh mắt tìm tòi quan sát cô gái xinh đẹp động lòng người bên cạnh Hạ Hoàng Huân, sau đó cô cười, có thâm ý khác nói: “Anh thay đổi, cẩn thận hơn nhiều so với ngày trước.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Bậc thang hạnh phúc

Ngày trước Hạ Hoảng Huân đối với Mục Khả có thể nói là xa lạ, nhưng Thích Từ Di thật sự hiểu rõ sao? Điều này Mục Khả không biết.

Nói đây là lần đầu tiên Mục Khả yêu đương quả thật không sai, nhưng nếu như nghe không ra ý tại ngôn ngoại của Thích Từ Di, cô sẽ hoài nghi giới tính của mình mất. Chỉ là, cô không muốn đường đột “Ra tay” với tình địch khi chưa biết tình hình quân địch, nên cô tỉnh táo sử dụng chính sách cô không động tôi, tôi cũng không động cô. Dù sao có mặt Hạ Hoảng Huân ở đây, không phải anh nói trời sắp xuống anh cũng gánh vác đó sao, cô thật muốn nhìn một chút phong độ đầu đội trời chân đạp đất của Doanh trưởng Hạ như thế nào. Cho nên nói, vào lúc này, cô gái xinh đẹp nào đó, vẫn đang hết sức bình thản.

“Con người luôn thay đổi.” về mặt Hạ Hoảng Huân cực kỳ bình tĩnh, anh nói: “Chính vì đã từng trải qua, cho nên mới biết cái gì, việc gì không đúng không tốt. Cho nên, cần phải thay đổi.”

Ánh mắt Thích Từ Di có chút thăm dò qua lại, dần dần, gương mặt góc cạnh rõ ràng trước mắt ở dưới ánh mặt trời trở nên mờ ảo, thật lâu sau cô mới tìm được giọng nói của mình: “Nếu như có thể phát hiện sớm chỗ không đúng không tốt kia, có phải cũng sẽ không.”

“Cuộc sống không giống như biểu diễn, không thể diễn tập.” Hạ Hoảng Huân ngắt lời cô, cho cô một nụ cười khoan dung chậm rãi nói: “Tôi còn có việc, đi trước.”

Anh có thể vì một người phụ nữ khác trở nên cẩn thận, cũng như ngày trước sẽ không vì cô mà dừng. Có lẽ nên nói, bọn họ cũng chưa từng dừng bước vì người kia. Cô không hề trách anh, là cô đã quyết định lựa chọn buông tay anh.

Thích Từ Di miễn cưỡng cười cười, lấy giọng quan tâm dằn dò: “Anh ngày ngày huấn luyện, vết thương ở thắt lưng rất dễ dàng tái phát, phải chú ý nhiều.”

Hạ Hoảng Huân chân thành nói: “Cám ơn.” Anh xoay người, lại nghe thấy Thích Từ Di gọi tên mình: “Hoảng Huân!”

Nếu như nói Tả Minh Hoàng gọi “Khả Khả” khiến Hạ Hoảng Huân nghe rất không thoải mái, như vậy “Hoảng Huân” Thích Từ Di gọi lại làm cho Mục Khả cảm thấy có phần chói tai. Cô theo bước chân anh dừng lại, nghiêng đầu nhìn gò má hoàn mỹ của anh, trong lòng dâng lên một vị chất đắng khó tả.

Hồi lâu, Thích Từ Di nhìn về phía bóng lưng Hạ Hoảng Huân khó khăn nói ra ba chữ, “Thật xin lỗi!”

Giật mình khi nghe thấy giọng nói nghẹn ngào đó, Mục Khả theo bản năng quay đầu lại. Thế nhưng Thích Từ Di chỉ để lại cô một bóng lưng nhỏ xíu.

Từ đầu đến cuối Hạ Hoảng Huân vẫn không quay đầu lại, nắm chặt tay Mục Khả, anh nói: “Không sao”. Trong giọng nói vừa nghiêm túc vừa thoải mái, có lẽ là sự khoan dung lớn nhất mà một người đàn ông có thể dành cho một người phụ nữ.

Lời xin lỗi thật muộn màng, nhưng muộn màng hay không đối với Hạ Hoảng Huân mà nói căn bản không còn quan trọng nữa. Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, anh chưa từng yêu cầu cô đi theo anh, giống như ban đầu anh chưa từng nghĩ sẽ can thiệp vào mục tiêu phía trước của Thích Từ Di. Suy cho cùng rốt cuộc bọn họ cũng không phải là người cùng đường.

Đi đã được một đoạn dài, Hạ Hoảng Huân nắm tay Mục Khả sai bước rồi đi. Đây không phải lần đầu tiên bọn họ bước ngược nhau, nhưng Thích Từ Di biết, hôm nay cô đã thật sự mất anh. Trên chiếc mặt nạ đang mỉm cười kia có một chút nứt nẻ, bước chân nặng nề trở về phòng làm việc, cô đứng phía trước cửa sổ nhìn bầu trời xanh thẳm, đôi mắt uon ướn.

Bên trong bãi đỗ xe, Mục Khả dùng lực hất bàn tay của Hạ Hoảng Huân, nhấc chân hung hăng đá lên đùi anh một cái, rồi xoay người như muốn rời đi.

Hạ Hoảng Huân phát hiện Mục Khả có thói quen sử dụng vũ lực khi tức giận. Chỉ là, cô đã quên mấy động tác khoa chân múa tay của cô trước mặt một quân nhân chuyên nghiệp đều không có tác dụng. Một thời gian dài sau này Hạ Hoảng Huân đã cố gắng sửa tật xấu này cho cô, cũng không phải sợ bị cô bạn gái nhỏ công kích, chủ yếu là sợ cô kích động quá sẽ tự làm mình bị thương, chỉ là thật đáng tiếc, kế hoạch cải tạo của anh cuối cùng đành tuyên bố thất bại. Suy đi nghĩ lại, chỉ cần để trong lòng cô cảm thấy thoải mái, hình thức phát giận như thế nào cũng không quan trọng, Hạ Hoảng Huân cũng đành tùy theo cô. Ai bảo anh không có cốt khí, ngược lại còn rất biết hưởng thụ đáng về “làm nũng” biến tướng của cô.

“Mục Khả!” Hạ Hoảng Huân sai hai bước dài đuổi theo, đôi tay xoay bả vai của cô nói: “Có chuyện nói chuyện, em chạy cái gì?”

“Có chuyện gì để mà nói? Anh đi theo em kiểm tra sức khỏe sao? Anh rõ ràng là muốn đến gặp người tình cũ.” Căn bản không cần hỏi nhiều, cô có thể khẳng định được, Thích Từ Di tuyệt đối cùng Hạ Hoảng Huân từng có một thời gian bên nhau, Mục Khả cảm giác như chính mình đang bị lừa dối, trong lòng cảm thấy uất ức vô cùng.

Hạ Hoảng Huân yêu thích hòa bình không sai, nhưng không có nghĩa là giữa bọn họ chưa từng có cãi vã. Anh bị oan uổng cũng cảm thấy bức mình, không tự chủ được cao giọng: “Cái gì gọi là đến gặp người tình cũ! Không phải là vì cùng em đến kiểm tra sức khỏe sao, chính tôi mới không muốn tới nơi quý quai này.” Lúc thắt lưng bị thương buộc phải nằm ở trên giường, anh thật sự sợ phải ở trong bệnh viện.

Mục Khả gạt bàn tay anh ra, càng lớn tiếng hơn anh hét lại: “Dĩ nhiên không muốn tới, sợ thấy cảnh nhớ tình chứ sao.” Vào thời điểm này, phụ nữ thường

không còn lý trí, nói chuyện ít nhiều có phần dối.

“Em có thể tách hai chuyện này ra được hay không, phân tích từng vấn đề cụ thể được không? Không cần phải xuyên tạc ý của tôi.”

“Bị nói trùng suy nghĩ còn đồ thừa cho em, em thấy anh chính là điển hình của nam binh hóa sắc lang.”

“Tôi còn có nữ binh hóa khủng long đấy. Đúng vậy, cô ấy là bạn gái cũ của tôi, vậy thì sao? Lúc em gặp tôi tôi đã 28 tuổi, quá khur sao có thể như tờ giấy trắng được. Trên lý lịch của tôi còn viết chưa kết hôn đã là không tẹ rồi.”

Những lời anh nói đều là thật, nhưng hiển nhiên là sai thời cơ. Mục Khả bộc phát tức giận, cảm xúc có chút mất khống chế, nói mà không nghĩ: “Anh còn lý sự? Nói nghe như em nhặt được món đồ vô cùng quý vậy. Em nói cho anh biết, cho dù anh có là đại doanh trưởng Hạ ưu tú, nếu như dính dáng không rõ ràng với người phụ nữ khác thì đừng hòng tới tuyền chọc em, em không thèm.”

“Tôi lúc nào dính dáng không rõ ràng với người phụ nữ khác? Cô ấy là bạn học của Nhã Ngôn, bây giờ là đồng nghiệp. Tôi và cô ấy đúng là đã từng bên nhau, nhưng sau đó cảm thấy không thích hợp thì chia tay. Bốn năm trước lúc huấn luyện quân sự em quen tôi, tôi độc thân, cho tới bây giờ vẫn vậy. Tôi thể hiện chưa đủ rõ ràng sao? Có cần tôi phiên dịch sang tiếng Anh không?”

Còn dám lớn tiếng với cô! Mục Khả không chút yếu thế hét lên: “Không rõ ràng!”

Nhỏ bé như cô lấy đâu ra nhiều hơi để hét lớn như vậy? Hạ Hoàng Huân cảm thấy lỗ tai ong ong, nhìn cô vì tức giận mà ửng đỏ cả mặt, anh như phát khẩu lệnh ngắn nhưng mạnh mẽ hạ mệnh lệnh: “Không cho là hét! Cho em thời gian mười giây tự điều chỉnh mình, bây giờ bắt đầu đếm ngược, mười, chín, tám”

Hạ Hoàng Huân là người “thiết huyết”, nghề quân nhân “Mau, chính xác, hung ác” vô hình trung được sử dụng triệt để trong cuộc sống hằng ngày. Lúc này anh coi cô bạn gái nhỏ trước mắt trở thành lính dưới quyền mà hạ lệnh. Điều mà Lính Trinh Sát cần đó là bất kể đang trong hoàn cảnh nào, đều phải cố gắng giữ tinh táo cùng trấn định, tuyệt đối khống chế cảm xúc của mình.

Còn dám ra lệnh cho cô! Mục Khả quát: “Anh có khái niệm thời gian không vậy? Cần mười giây để điều chỉnh, lâu vậy sao?”

Nghe cô hờn dỗi phản bác, nhìn cô buống bình gân cổ trừng mắt, Hạ Hoàng Huân không nhịn được cười, anh quay đầu đi xoa huyết Thái dương, lúc quay sang tiện tay kéo cô vào lòng, giọng nửa trách móc nửa bắt đắ dĩ nói: “Không phải tôi nói em, em thật có thể đổi tên thành Mục Hữu Lý được rồi đó.”

Mục Khả vẫn không an phận giây giũa: “Không cần tùy tiện đặt biệt hiệu cho người ta, em cũng là người giảng đạo lý.”

Hạ Hoàng Huân cười: “Cái ai giảng đạo lý như em sao? Còn thiếu cảm súng máy suy sát tôi nữa thôi.”

Mục Khả giãy một hồi không có kết quả, dần dần trở nên ngoan ngoãn, lúc sau ghen ngào nói: “Anh bắt nạt em”

“Tôi bắt nạt em khi nào hả?” Nghe ra trong giọng nói của cô có gì đó không giống, Hạ Hoàng Huân có chút đau lòng, hạ giọng mềm mỏng dịu dàng, anh nói: “Tôi thích em, không hề bắt nạt em. Mọi chuyện đã qua nhiều năm rồi, cả hai cũng không còn liên lạc, tôi cảm thấy không cần thiết mới không nói cho em, thật sự không phải cố tình giấu giếm, em phải tin tưởng tôi.”

“Bị người ta phát hiện anh mới nói như vậy.” Mục Khả uất ức lắm lắm, cuối cùng vẫn không quên chỉ trích anh: “Đồ lừa gạt!”

Vỗ nhẹ lưng của cô, Hạ Hoàng Huân cau mày: “Tại sao lại gán cho tôi cái danh như vậy?”

Mục khịt khịt mũi, đẩy tới đẩy lui trong ngực của anh: “Còn nói sẽ nghe theo em, thế lớn tiếng như vậy làm gì? Tên lừa gạt, không tin anh nữa.”

Rõ ràng là càng hét càng lớn. Hạ Hoàng Huân kìm nén, thu lại nụ cười: “Tôi không lừa em, tôi thật sự rất thích em. Từ lúc biết em, tôi đã định em phải ở bên tôi hiện tại và cả tương lai. Mà tôi bởi vì đã từng bên cạnh cô ấy, mới hiểu được nhiều chuyện thực sự sai lầm, cho nên bây giờ càng trân trọng em, hiểu không?” Nói xong dùng bàn tay mang theo vết chai nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, động tác dịu dàng, ánh mắt kiên định.

Người ưu tú như anh, sao có thể không có quá khứ? Nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy có chút giận hờn, Mục Khả đưa ra yêu cầu: “Vậy anh thể đi!”

Hạ Hoàng Huân cự tuyệt dứt khoát: “Thề cái gì mà thề! Tôi đúng là không nên nói ra những lời buồn nôn vừa rồi.” Thấy Mục Khả bĩu môi không để ý tới mình, suy nghĩ một chút hôm nay quả thật có chỗ không đúng, ít nhất cũng không nên dây vào khi cô còn đang còn tức giận, lúc này mới hòa nhau chưa được mấy ngày đấy. Anh chỉ có thể mềm mỏng lựa chọn thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, tôi thể cho em xem, thể độc có được không? Tôi – Hạ Hoàng Huân nếu sau này không đối xử tốt với em, tôi sẽ không được chết từ tể, thế này em đã hài lòng chưa?”

Mục Khả vừa nghe thấy anh thể độc tràn mũi thuốc súng, rốt cuộc cũng đã thành công, cô cười đến mức thất lưng cũng không đứng thẳng lên được, vừa cười vừa đâm vào lòng ngực của anh.

Khóe miệng Hạ Hoàng Huân cũng cong lên cười, thuận thế ôm cô vào trong ngực. Mục Khả cũng không kháng cự nữa, mặt cô dán chặt trên bộ ngực cường tráng của anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, vòng tay ôm lấy thân hình gầy nhưng rắn chắc bên hông, cô nhẹ nhàng trách móc: “Chỉ bảo anh thề, nói chết làm gì.” Khẽ ôm chặt lấy anh, cô cúi đầu nói nhỏ: “Em chỉ muốn anh không lừa em, chứ không phải muốn anh . . .” Chữ “chết” kịp thời bị nuốt trở vào trong, chữ kia không chỉ có Mục Khả, mà cho dù là ai cũng đều e ngại.

“Biết rồi, sẽ không bao giờ nói nữa.”

“Vậy sao hai người lại chia tay? Cô ấy đã làm gì mà nói xin lỗi?”

Hạ Hoàng Huân cười tự chế giấu bản thân mình, nhàn nhạt nói: “Đạo Bất Đồng Bất Tương Vi Mưu.”*

* Câu này có xuất xứ trong Luận Ngữ, chương Vệ Linh Công: Nôm na không cùng chí hướng thì không hiểu nhau, không thể đi chung đường

Mục Khả vẫn không hài lòng: “Không được qua loa.”

“Tôi không đạt tới yêu cầu của cô ấy, cô ấy muốn lựa chọn Thượng tá có tiền đồ hơn.” Lúc chia tay anh còn chưa đạt đến Thiếu tá.

Mục Khả lặng yên không lên tiếng.

“Ai có chí này. Tôi có suy nghĩ của tôi, cô ấy có mục tiêu của cô ấy, không có chuyện gì, cũng không phụ lòng nhau, cũng không cần xin lỗi. Chỉ là nếu tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cô ấy, đoán chừng cả đời cô ấy sẽ cảm thấy thiếu nợ tôi.”

Mục Khả vẫn không lên tiếng phản ứng, Hạ Hoàng Huân cố ý trêu cô: “Đừng nói em cũng sẽ không vừa mắt Trung Tá như anh đấy chứ?”

Rúc đầu trong ngực anh, Mục Khả nhỏ giọng nói: “Cô ấy Phá Quân hàm liên quan gì tới em, bản thân em lại tình nguyện anh cái gì cũng đều.”

“Đồ ngốc!” Hạ Hoàng Huân thở dài, vuốt vuốt mái tóc của cô: “Không nên suy nghĩ lung tung, mặc dù tôi không biết nói những lời ngon ngọt, càng không thể đem chuyện yêu hay không yêu thành khẩu hiệu đeo trên miệng, nhưng trong lòng tôi biết rằng tôi thích em, hiện tại chúng ta xác định quan hệ yêu đương, em chính là trách nhiệm của tôi. Yên tâm đi, tôi sẽ đối xử với em thật tốt.”

“Còn tức giận phải không?” Biết Mục Khả nghe lọt được lời anh nói, Hạ Hoàng Huân mới yên tâm, anh hỏi: “Đói bụng không, tìm một chỗ đi ăn, em muốn ăn cái gì?” Yêu nhau được một thời gian rồi, nhưng bọn họ vẫn chưa cùng nhau ngồi chung một chỗ ăn cơm.

Mục Khả ý lại trong ngực anh không chịu động, cánh tay nhỏ gầy ôm chặt hông của anh, nói: “Tùy anh.” Thật ra thì cô rất muốn hỏi nhiều nữa một chút về chuyện trước kia của anh, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không cần thiết nữa.

Hạ Hoàng Huân cười nói: “Đồng chí Giải Phóng Quân mặc dù là giai cấp vô sản, nhưng vẫn thừa sức nuôi sống vợ con, ít nhất cũng có thể khiến vợ con ăn no mặc ấm. Em nói đi, muốn ăn cái gì, cũng không thể để bảo bối của tôi đói bụng.”

Trừ mẹ ra, anh là người duy nhất gọi cô là bảo bối. Mục Khả đánh vào lồng ngực anh cười, nụ cười mềm mại mà ngọt ngào.

Nghỉ đến đường như cả đêm qua Hạ Hoàng Huân không ngủ, Mục Khả đề nghị đến một tiệm ăn gần trường, sau đó trở về trụ sở huấn luyện để cho anh nghỉ ngơi.

Chỉ cần cô vui vẻ, Hạ Hoàng Huân đương nhiên không có ý kiến. Trên đường nhìn thấy có người bán cua đồng, Mục Khả càng muốn mua. Xe vừa mới dừng hẳn, cô không kịp chờ liền nhảy xuống, đứng ở ven đường chọn.

Nhìn cô chọn nhiều như vậy, bà chủ tốt bụng nhắc nhở: “Cô gái này, món này phải ăn ngay mới ngon, để lâu mùi vị sẽ không ngon nữa, đồ đi rất đáng tiếc.”

Mục Khả cảm kích cười: “Yên tâm đi, dì à, con rất tham ăn, sẽ không lãng phí đâu.”

Hạ Hoàng Huân đứng ở bên cạnh, sủng ái nhìn Mục Khả giống như một đứa trẻ, anh không lên tiếng chỉ mỉm cười.

Bởi vì lần đầu tiên ăn cua đồng nhỏ như vậy, Hạ Hoàng Huân có chút không quen miệng, anh rất khiêm tốn hỏi Mục Khả: “Ăn thế nào?”

Mục Khả xách một cua đồng nhỏ đưa tới trước mặt anh cười nói: “Cả xác cũng mang thịt, ăn hết toàn bộ!”

Hạ Hoàng Huân vẫn cho rằng cô lại đang làm loạn, nửa tin nửa ngờ nói: “Xác cũng như vậy cũng phải ăn hết?”

Mục Khả cười khanh khách, cô đưa tay đem con cua nhỏ tới bên khóe miệng: “Để em biểu diễn cho anh xem.” Kết quả chính là cô giáo Mục rất kinh nghiệm làm nẫu cho Doanh trưởng Hạ nhìn, đem chú cua đồng nhỏ “giết” không chừa một mảnh giáp.

Sau đó, Mục Khả dứt khoát không chịu lau tay, cô giờ móng vuốt nhỏ trơn như dầu âm mưu xuống tay với bộ quần trang của Hạ Hoàng Huân, nói rằng muốn trừng phạt anh dám một mình có bạn gái trước cô, kết quả hai bà lần bị Doanh trưởng Hạ hóa giải chiêu thức, còn bị người khác kéo vào vòng vây, để cho cô lần nữa lĩnh giáo nộ hôn mạnh mẽ của anh.

Cô chỉ trách anh dùng sức quá mức liền bị Hạ Hoàng Huân lấy lồng, ngón tay sờ sờ vào cái miệng nhỏ bị hôn đến hồng hồng nói: “Giống như gà con mổ thóc? Nói như vậy một chút cũng chưa đủ ghiền.” Chọc cho Mục Khả buồn cười đến không chịu được.

Tình yêu vĩnh viễn ấm lên nhanh hơn thời tiết. Một ánh mắt, một nụ cười thoáng qua, dường như cũng có thể làm cho người khác yêu nhau trong khoảnh khắc. Mà những cái va và chạm kia, cũng là những bậc thang hạnh phúc, chỉ cần từng bước từng bước đi lên, không ai không lên được mây xanh. Hạnh phúc và cơ hội thành công giống nhau, ông trời nhất định sẽ trao cho chúng ta, có thể nắm chặt được hay không, tất cả đều do chính mình cố gắng.

Hai người com nước xong, trở lại trụ sở huấn luyện đã là xế chiều. Nghỉ huấn luyện quân sự sắp phải kết thúc, sau này bọn họ muốn gặp mặt cũng không dễ dàng, Hạ Hoảng Huân luyện tiếp đưa Mục Khả trở về túc xá, đưa cô tới phòng làm việc giúp anh.

Mục Khả mới đầu vẫn còn rất an phận, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh xem tạp chí, nhưng không lâu sau đó, cô không chịu ngồi yên, chạy đến trước mặt anh, cô nằm bên cạnh bàn làm nũng nịu: “Nhàm chán muốn chết.”

Hạ Hoảng Huân chống đỡ không được “khôn khéo” của cô, vì vậy, rất dịu dàng hỏi: “Bọn họ ở bãi bắn bia, em muốn đi không?”

Mục Khả lắc đầu.

Bấm nhẹ một cái lên mặt cô, Hạ Hoảng Huân nhẹ giọng hỏi: “Vậy em muốn làm gì?”

Ý tưởng muốn trở về túc xá ngủ còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy tiếng gõ cửa, ngay sau đó có người hô to: “Báo cáo!”.

Ý thức được lúc này mà bị chiến sĩ kia thấy cô xuất hiện tại phòng làm việc của anh sẽ không tốt, Mục Khả lập tức đứng thẳng lên. Kết quả quần áo phía dưới bị góc bàn kéo lại, khiến cô đứng không vững ngã ngồi trên đùi Hạ Hoảng Huân.

Lúc này, cửa phòng làm việc bị Viên Soái từ bên ngoài đẩy ra.

Tay Hạ Hoảng Huân còn đỡ ở trên eo cô, phóng ánh mắt tóe lửa dường như có thể đốt cháy Viên Soái, Mục Khả nghe thấy tiếng anh lạnh lùng chất vấn: “Tôi cho phép cậu vào rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Một đêm khác biệt

Viên Soái lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, căn bản không thể tin sẽ có phụ nữ xuất hiện trong phòng làm việc của Doanh trưởng. Thật ra thì không thể tin cũng rất bình thường, dù sao ở trong ấn tượng của anh, Hạ Hoảng Huân tựa như hòa thượng không gần nữ sắc, cả Chính trị viên đều nói Doanh trưởng khó mà kết hôn được. Chỉ là trong lòng anh vẫn luôn không hiểu, Doanh trưởng rõ ràng là người đàn ông rất có sức hút.

Anh đứng, không nói lời nào, biểu tình khiếp sợ bởi thấy cô giáo Mục chuyển thành không thể tin cùng kinh ngạc. Chợt nhớ tới cái đêm bị phạt, Hạ Hoảng Huân mang theo Mục Khả chạy vòng trong sân huấn luyện, anh rốt cuộc hiểu ra. Lo lắng không may phá vỡ bí mật động trời này, lão đại có thể ăn tươi nuốt sống anh, nhất là khi thấy một màn mập mờ như vậy. Viên Soái bắt đầu hoài nghi, đến tận cùng là cuộc sống quá tốt đẹp cho anh cơ hội thỏa mãn lòng hiếu kỳ, hay là ông trời nhìn anh quá không vừa mắt, chính chết anh.

“Doanh, Doanh trưởng.” Ánh mắt Hạ Hoảng Huân không mang theo độ ám lờm đến nỗi khiến anh hoảng hốt, Viên Soái dùng sức nuốt một ngụm nước bọt: “À à, nếu không, tôi lặp lại.” Nói qua cơ thể theo bản năng dịch dịch ra bên ngoài, thầm nghĩ bây giờ thoát khỏi hiện trường rồi nói sau. Chuyện lớn động trời không quý bằng cái mạng nhỏ, anh cũng không muốn tự đứng lại phải chịu trừng phạt chạy 5km.

“Lặp lại?” Đồng chí Doanh trưởng đã qua trăm trận thế nên vẻ mặt vô cùng trấn định, duy chỉ có ánh mắt là càng ngày càng lạnh, dường như có thể giết người, cánh tay anh hơi dùng sức đỡ Mục Khả đang xấu hổ đến nỗi không dám nâng đầu từ trên đùi lên, hôn mê kiện cũng không còn theo như, tích một cái trực tiếp khép bản bút ký lại, lạnh lùng nói: “Tôi thấy cậu sống quá thoải mái, đã quên quy củ!” Chữ cuối anh gần rất mạnh, Viên Soái bị anh dọa có chút hốt hoảng, anh giương mắt lên nhìn Mục Khả núp sau lưng, dường như đang cầu xin giúp.

Mục Khả đang bần xấu hổ, căn bản không nhận được tín hiệu ánh mắt của anh. Nhưng dù sao hai người cũng là đồng minh, tình hữu nghị sâu đậm trong lúc huấn luyện không phải giả, Mục Khả Khả không có ý định khoanh tay đứng nhìn. Tuy nói Hạ Hoảng Huân dạy bảo lính dưới trướng cô không nên cũng không thể nhúng tay, nhưng nghĩ Viên Soái cũng rất vô tội, nếu không phải bởi vì cô ở đây, chắc chắn sẽ không chọc cho lão đại tức giận như thế. Nghĩ đến đây, Mục Khả lặng lẽ kéo kéo quân trang người ta giống như ăn trộm, cố gắng lấy động tác tứ chi hóa giải cơn giận của anh, giải vây cho Viên Soái.

Hạ Hoảng Huân đè nén tức giận, trầm giọng ra lệnh: “Ra cửa đứng tư thế quân đội ba giờ, hít đất năm tổ, làm không xong không cho ăn cơm.”

Vẫn bị phạt! Viên Soái cau mày quay đầu lại: “Doanh trưởng.”

Hạ Hoảng Huân lập tức đánh gãy lời anh: “Nói lời vô dụng làm gì!”

Viên Soái mang vẻ mặt đau khổ đi ra ngoài, mặc dù bên ngoài không có ai, vẫn bài bản đứng nghiêm túc, không chút lười biếng. Cho nên nói, quân nhân đối với mệnh lệnh của cấp trên dù dưới tình huống nào đều chỉ có hai chữ: Phục tùng.

“Một tổ hít đất là mấy cái?”

“Hai trăm.”

“Hai, hai trăm?” Gương mặt Mục Khả vẫn còn đỏ, nửa là nhắc nhở nửa là trách cứ nói: “Không phải anh muốn dùng quyền trả thù riêng đấy chứ.” 1000 cái hít đất, bắn chết cô cũng không làm được.

Hạ Hoàng Huân mở máy vi tính ra ấn nút khởi động, kiên cường muốn tiếp tục công việc: “Không phải bởi vì cậu ta nhìn thấy tôi và em.” Cúi xuống, anh giải thích nói: “Bảo cáo trước khi vào cửa là quy định, tôi còn chưa nói cậu ta đã xông vào, chính là không tuân theo kỷ luật. Tôi phạt cậu ta là vì vậy, em đừng xen vào.” Tùy tiện túm một người trong doanh trại Trình sát bắt hít đất 1000 cái đều không thành vấn đề, đối với Trung đội trưởng như Viên Soái mà nói lại càng giống như trò trẻ con, Hạ Hoàng Huân cảm thấy phạt vậy còn nhẹ.

Mục Khả không tán thành cách nói của anh, thầm nghĩ đến con số thiên văn kia, cô hừ một tiếng, “Chịu phạt dưới tình huống này ai sẽ cho rằng đó là vì không tuân theo kỷ luật, anh cẩn thận khiến mọi người phẫn nộ, sẽ đắc tội với nhiều người; bảo anh ấy đừng đứng nữa.”

“Nếu nói như vậy tôi đã đắc tội với rất nhiều người rồi.” Ánh mắt hình trăng tròn hình máy vi tính, Hạ Hoàng Huân nói: “Đi xem tạp chí, nếu thấy buồn thì ra bên ngoài đi dạo một chút.”

“Vậy em đi bảo anh ta không đứng nữa.” Mục Khả không chịu nghe lời anh.

“Em ngoan ngoãn cho tôi!” Hạ Hoàng Huân kéo cánh tay cô, ngăn cản nói: “Không cho nào loạn.” Mệnh lệnh đã ra, nói bỏ liền bỏ được sao?

Miệng Mục Khả cong lên, biến đổi phương thức lý luận cùng anh: “Người ta là huấn luyện viên, học viên còn đang chờ, lúc này phạt đứng làm gì, về điểm này anh thật đáng ghét, chẳng linh hoạt chút nào.”

“Mệnh lệnh đã ra rồi.” Hạ Hoàng Huân không dễ bị uy hiếp. Anh cũng không phải người có ham mê phạt người khác, chỉ là lính không luyện không nên thân, phải cho Viên Soái một bài học, nếu không sẽ có ngày cậu ta cứ như vậy không nặng không nhẹ vọt tới văn phòng Đoàn trưởng mất, vậy thì sẽ không phải là phạt đứng tư thế quân đội cùng hít đất đơn giản như vậy.

“Vậy thì ra lần nữa chứ sao.” Mục Khả lắc lắc cánh tay anh: “Đừng phạt anh ấy, nếu quả thực không được thì để buổi tối đứng tiếp, em đứng giúp anh ấy nửa giờ, có được không?”

Chưa nghe nói qua lính chịu phạt còn có thể để cho người khác chia sẻ đỡ. Chân mày Hạ Hoàng Huân nhíu chặt hơn, có chút không hiểu nổi Mục Khả. Đang suy nghĩ đối sách, cô bạn gái nhỏ vừa được lên chức chị dâu đã đẩy cửa phòng làm việc anh ra, cô thò cái đầu nhỏ ra, nhỏ giọng nói: “Doanh trưởng các anh nói không cần đứng nữa.”

Dám giả truyền “Thánh chỉ”, Hạ Hoàng Huân hơi giận.

Viên Soái nhìn dáng vẻ cô dáo dác ngó đầu, buồn cười lại không dám, quay mặt đi tiếp tục đứng bất động.

Mục Khả quay đầu lại nhìn về phía Hạ Hoàng Huân, lo lắng mình nói chưa đủ: “Là anh ấy nói thật mà.”

Viên Soái không thể không nhìn về phía cô, lấy khẩu hình nói: “Không thể nào.” Tính khí Doanh trưởng thế nào anh hiểu rõ.

Còn không cảm kích! Mục Khả muốn ném điện thoại đi qua đó đập vào mặt anh ta, lại sợ Hạ Hoàng Huân nghe thấy, cô hung tợn hạ thấp giọng nói: “Sao anh lại ngốc như vậy, không phạt thì anh khó chịu à? Tôi nói anh ấy nói thì chính là anh ấy nói.”

Còn rất hùng hồn hợp tình hợp lý nữa, nếu còn tiếp tục tranh luận không khéo sẽ xảy ra xung đột mất. Hạ Hoàng Huân vuốt vuốt mi tâm, không đi không được, ra cửa nhìn Viên Soái đang đứng như cây tùng nói: “Đi huấn luyện trước, xong việc lại tới đây.”

Thật ra thì Hạ Hoàng Huân rất thương thức Viên Soái. Anh tốt nghiệp ưu tú trường quân đội, kỹ năng vững vàng, đầu óc linh hoạt, vì muốn bồi dưỡng Viên Soái thành nhân tài chỉ huy quân sự, Hạ Hoàng Huân luôn không ngừng mài dũa anh. Theo cách nói của anh, Viên Soái chính là thiếu rèn luyện.

“Dạ, Doanh trưởng!” Viên Soái đáp một tiếng vang dội, lúc gần đi còn không quên cho Mục Khả một cái ánh mắt, giống như đang nói: “Bị tôi phát hiện rồi?” Đồng chí Trung đội trưởng đặc ý có chút hí hửng, dường như đã quên là ai “Cứu” anh một lần.

“Em cũng đi huấn luyện, Doanh trưởng.” Mục Khả cũng không muốn tiếp tục ở lại, cô bất chấp ngượng ngùng, muốn đi theo Viên Soái, lại bị Hạ Hoàng Huân vượt lên trước một bước kéo tay, anh nhỏ giọng nói: “Buổi tối cùng ăn cơm.”

Mục Khả gạt đầu, rút tay về chậm chạp rời đi. Đến chỗ rẽ cầu thang cô quay đầu lại, nhìn thấy anh còn đứng ở cửa, cô gơ tay lên vẫy vẫy với anh.

Rời khỏi tầm mắt Hạ Hoàng Huân, hai vị đồng chí bởi vì trộm đồ ăn mà kết làm đồng minh bắt đầu tán gẫu.

Rất sợ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho Hạ Hoàng Huân, Mục Khả uy hiếp nói: “Không cho nói lung tung, phải giữ bí mật.”

Lần đầu chịu phạt mà không cảm thấy buồn bức, Viên Soái nhún nhún vai, cười đến có chút gian trá: “Ám Độ Trần Thương* đúng không? Rất có tiềm lực nha, cùng Doanh trưởng ở chung một chỗ, cô cũng biết dùng binh pháp rồi, không chừng ngày nào đó sẽ thành nữ tướng quân.”

*Ám độ Trần Thương (暗渡陳倉): Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

Mục Khả quả thật muốn đắm anh ta, cô cắn răng nói: “Tướng quân cái quý ý... anh cho rằng ‘Nguyên’ Soái là chỉ tôi chắc.”

**Chữ Nguyên (元) phát âm là ‘yuán’ đồng âm với chữ Viên (袁) – họ của anh Viên Soái

Nghe vậy, Viên Soái cười ha ha: “Quả nhiên không phải người một nhà không vào cửa một nhà. Chỉ cần tôi phạm sai lầm, Doanh trưởng lại lấy tên để chê tôi, sao cô cũng học được chiêu này rồi hả ?”

“Ai đặt cho anh cái tên phong cách thế hả.” Mục Khả thu hồi biểu tình “Hung ác”, tò mò hỏi anh: “Ai, ai đặt tên cho anh vậy? Bác trai bác gái muốn cho anh làm Tướng quân (Soái) thật à?”

Nhắc tới cái này Viên Soái liền buồn bực: “Cha tôi, chính vì cái tên này không biết tôi đã bị ** biết bao nhiêu lần rồi. Cô không biết đâu, từ lúc lên tiểu học tôi đã bị người ta cười, nhất là lúc đạt giải nhất cuộc thi.”

“Thì thứ nhất còn bị người ta cười?” Mục Khả chợt phản ứng kịp: “Là nhất từ dưới lên à?”

Bị Mục Khả trêu đùa, Viên Soái gỡ nhẹ một cái lên trên trán cô: “Không cho cười, cô nghiêm túc một chút xem nào!”

Vì vậy, bọn họ lạc đề rồi.

Lúc ăn cơm tối Doanh trưởng Hạ không đợi được Mục Khả đến, cô núp ở túc xá làm con rùa đen. Đến hơn tám giờ còn không chịu lộ diện, lo lắng cô đói bụng sẽ không tốt cho dạ dày, Hạ Hoảng Huân gọi tin nhắn ra lệnh: “Mười phút sau, căn tin đợi lệnh.”

Bỏ hết dụ dàng trên mặt, Hạ Hoảng Huân đơn giản lại nghiêm nghị khiển trách Viên Soái mới vừa vào cửa, cuối cùng sắc mặt anh dịu xuống, nói: “Buổi chiều có chuyện gì, vội vàng hấp tấp, không nghe khẩu lệnh đã xong vào.”

Viên Soái biết lão đại sẽ không phạt anh nữa, anh cười hi hi nói: “Vốn muốn báo cáo với anh, chị dâu xuất hiện tại trụ sở huấn luyện, sau lại thấy người đã ở trong phòng làm việc của anh rồi, thế nên không còn chuyện gì nữa.” Thì ra là một sĩ quan khác nhìn thấy Mục Khả, nhanh mồm nhanh miệng nói cho Viên Soái học viên của anh trốn huấn luyện. Viên Soái nghe miêu tả của anh ta đoán được là Mục Khả xin nghỉ đã trở lại rồi, lúc này mới chạy tới nói cho Hạ Hoảng Huân, vốn tưởng có thể lập được công nhỏ, ai ngờ không được như mong muốn rồi.

Cái tiếng này ‘Chị dâu’ làm cho Doanh trưởng Hạ rất hưởng thụ, trên mặt không tự chủ hiện lên nụ cười, sau anh lại cố làm ra vẻ nghiêm túc liếc Viên Soái một cái, hỏi: “Còn có việc gì không?”

Viên Soái lập tức thu nụ cười lại: “Không thưa Doanh trưởng.”

“Ngày mai bắt đầu huấn luyện dã ngoại, nhớ để ý học viên, , đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tất cả hành động nghe chỉ huy.” Bàn giao toàn bộ, Hạ Hoảng Huân phất tay một cái, Viên Soái làm quân lễ tiêu chuẩn đi ra ngoài, sau anh rất không sợ chết nói một câu: “Chúc mừng anh, Doanh trưởng.” Nhận được ánh mắt Hạ Hoảng Huân ném qua, anh cười đóng cửa lại.

Mục Khả ở túc xá lẽ mề mảy phút mới xuống lầu, lúc đến căn tin, Hạ Hoảng Huân như ảo thuật mang ra một chén mì thêm trứng gà: “Chấp nhận ăn đi, căn tin nấu cơm đều vừa đủ, không có thừa.”

Mục Khả nếm thử một miếng, mùi vị cũng không tệ lắm, cô ngược khuôn mặt nhỏ lên hỏi: “Anh nấu à?”

Hạ Hoảng Huân ngồi xuống đối diện cô: “Chẳng lẽ giờ này tôi có thể gọi cấp dưỡng tới?” Xem thái độ nghĩ của Mục Khả, anh nói: “Chút chuyện còn con này sao làm khó được tôi, lúc dã ngoại sinh tồn không phải đều tự mình làm mà ăn à.”

“Em phát hiện.” Mục Khả cố ý làm tăng sự hứng thú của anh, vùi đầu ăn nửa bát, mới chờ ánh mắt mong chờ của Hạ Hoảng Huân không nhanh không chậm nói: ”Doanh trưởng Hạ ngoại trừ khuôn mặt gây họa ra thì vẫn rất ưu tú.” Nói xong, cười khanh khách gấp một miếng đưa tới bên miệng anh, nghịch ngợm nói: “Thưởng cho anh, không thể từ chối.”

Giờ khắc này lòng anh mềm mại vô cùng, trong mắt Hạ Hoảng Huân hiện lên nụ cười dịu dàng. Anh ngày càng dần dần phát hiện, Mục Khả đặc biệt thích bón cho anh ăn, cũng chính bởi vì đặc điểm này, để cho anh có cơ hội ném rất đồ ăn vặt nhiều ngày trước không ăn miếng nào.

Ở dưới sự giám sát của Hạ Hoảng Huân Mục Khả ăn hết một bát mì to, thấy cô no đến mức không muốn cử động, anh rất thỏa mãn. Hai người tình cảm tăng cao, nắm tay tản bộ trong sân huấn luyện ngập ánh trăng, bàn tay nhỏ bé mềm mại của Mục Khả bị Hạ Hoảng Huân cầm trong lòng bàn tay, cô cảm thấy đêm nay rất cuộc không hề lạnh lẽo cùng bất lực giống như năm trước.

“Ba ngày huấn luyện dã ngoại kế tiếp tôi sẽ không đi cùng, chính em phải cẩn thận một chút, đừng làm cho tôi không yên lòng.” Đưa cô đến cửa kí túc xá, Hạ Hoảng Huân dặn dò: “Không được rời khỏi đội ngũ tự mình hành động, có chuyện phải tìm Viên Soái.”

Anh không nhắc tới thì thôi, anh vừa nói thế Mục Khả ai oán nói: “Nói anh muốn huấn luyện bọn em thành lính đặc công thì anh không vui, xem khóa mục huấn luyện anh an bài đi, sắp chính chết em rồi.”

“Không đáng sợ như em tưởng đâu.” Hạ Hoảng Huân cho cô một viên thuốc an thần: “Tôi cam đoan nhất định em sẽ thích khóa mục này.”

Mục Khả không tin: “Gạt người.”

Giờ tay cạo nhẹ lên chóp mũi cô, cúi người dán vào vành tai cô nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ lừa gạt quý nhỏ!” Lời còn chưa dứt, hôn một cái nhẹ mà dịu dàng vào bên má cô.

Thấy cô đỏ mặt lần nữa, Hạ Hoàng Huân làm vẻ mặt bất cần đời nói: “Lúc này đủ nhẹ sao? Sẽ không lại nói sức lực của tôi quá mạnh.”

Mục Khả hoàn toàn phục Hạ Hoàng Huân rồi, cảm thấy dường như anh nhớ từng câu từng lời cô đã nói, chỉ chờ thời cơ để phản bác hoặc nghiệm chứng. Bọn họ đang không ngừng đối kháng cùng thỏa hiệp mà sống chung, cũng có lúc phát sinh sự kiện vô lực. Chỉ là, những thứ này hoàn toàn không ảnh hưởng tới hạnh phúc bọn họ tích lũy được, ngược lại đúng lúc trở thành chất xúc tác cho tình cảm.

Mục Khả rón rén trở lại túc xá, chưa kịp bò lên giường, Tô Diễm Âm già ngủ tách một tiếng bật đèn lên.

Hiển nhiên bị dọa giật mình, Mục Khả vuốt ngực nói: “Cậu không ngủ à? Làm mình sợ muốn chết.”

“Thằng thẳng được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.” Tô Diễm Âm mặc đồ ngủ vọt tới bên giường Mục Khả: “Thành thực khai báo, đi hẹn hò cùng ai?”

Mục Khả phát huy đặc điểm chiếm lĩnh địa hình nhanh chóng, chiếm lại giường của mình, cô nghiêng đầu nói: “Bộ dáng của cậu sao giống như đi bắt kẻ thông dâm vậy? Chẳng lẽ thâm yêu mình à?”

Tô Diễm Âm xùy một tiếng, bày ra vẻ mặt say mê, nửa thật nửa giả nói: “Muốn thâm yêu mình cũng thâm yêu đồng chí Trung tá cơ.”

Mục Khả đá nhẹ cô một cái: “Không có tiền đồ, muốn yêu thì yêu thẳng đi.”

Tô Diễm Âm bị cô chọc cười, hai người hi hi ha ha náo loạn một lát, liền đi ngủ. Mục Khả đoán Tô Diễm Âm biết chuyện cô và Hạ Hoàng Huân, nhưng cô ấy không hỏi, cũng sẽ không nhiều lời.

Ánh mặt trời bao trùm trụ sở huấn luyện, mang theo trật tự bận rộn cùng sức sống.

Mục Khả mặc đồ rằn ri theo đại đội lên xe, xuất phát đi tham gia dã ngoại ba ngày cuối cùng của đợt huấn luyện.

Hạ Hoàng Huân nói không sai, cô quả thật thích cái khóa mục huấn luyện này. Nói là huấn luyện sinh tồn dã ngoại, thật ra thì càng giống đồng quân dã ngoại.

Xe chạy khoảng một giờ, dừng dưới chân núi, các học viên thấy các sĩ quan đang ghim lều, bọn họ cũng kích động.

Tô Diễm Âm kéo tay áo Mục Khả lớn tiếng cảm thán cảnh sắc xinh đẹp, rước lấy một cái nhìn xem thường của Viên Soái, bộ dáng kia giống như đang phê bình đầu cô dài mà kiến thức ngắn, sau Khang Bác lại hỏi: “Huấn luyện viên, có thể đốt lửa nướng đồ được không?”

“Cậu đừng nói nhiều! Trừ ăn ra cậu không còn sở thích khác sao?” Viên Soái nhớ kỹ cậu học viên này, cảm thấy học viên này quả thật chính là ‘mười vạn câu hỏi vì sao’, anh rất hoài nghi sao Khang Bác có thể thi lên đại học, chỉ số thông minh này cũng quá bình thường rồi.

Khang Bác bị anh nói thế, kéo theo nam sinh được phân công từ trước đi hỗ trợ dựng lều.

“Hình như có tiếng nước.” Thính giác Mục Khả rất nhạy cảm, cô hưng phấn tiến tới trước mặt Viên Soái, hỏi anh: “Có thể câu cá không?”

Viên Soái nhìn dáng người gầy yếu nhỏ bé của cô: “Cô có chắc câu được không?”

Mục Khả làm biểu tình ‘tôi câu cho anh xem’, đứng bật dậy đi tìm nguồn nước.

Viên Soái lo lắng cô lạc đường, cất giọng nhắc nhở: “Không được đi xa, phạm vi tự do hoạt động giới hạn trong đường kính mười mét.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kỳ ngộ trong buổi đóng quân dã ngoại

Dãy núi bởi vì bỗng nhiên có rất nhiều người đến nên náo nhiệt hẳn lên, lá vàng rơi rụng trên mặt đất thành tầng dày trông như một tấm thảm dệt kim. Ánh mặt trời ấm áp trải dài khắp nơi, bầu không khí vui nhộn làm mọi người vô cùng phấn khích.

Mặc dù nhân số rất nhiều, nhưng trụ sở huấn luyện dưới sự chỉ huy Hạ Hoàng Huân được sắp xếp đến nơi đến chốn, mỗi vị huấn luyện viên đều bố trí một chiến sĩ làm trợ thủ, hướng dẫn các học viên nam xây dựng cơ sở tạm thời dưới chân núi. Cảnh tượng bận rộn, tiếng cười huyên náo, tất cả đều đầu vào đây để chuẩn bị kết thúc một tháng huấn luyện quân sự.

Mục Khả rất thích rời xa đô thị ồn ã để hòa nhập vào thiên nhiên, mà đóng quân dã ngoại chính là phương thức đơn giản gần gũi nhất. Kể từ lúc rời khỏi bờ biển quê nhà, cô thường xuyên nhớ lại thời thơ ấu với những kỷ niệm bên bờ biển thơ mộng. Trong lòng Mục Khả lúc nhỏ, được mẹ ôm trong ngực ấm áp giống như thiên nhiên ban tặng cho con người sự ấm áp của ánh sáng mặt trời. Không hiểu sao những lúc như vậy, cô thường có cảm giác như mẹ cô đang ở rất gần. Cho nên, đợt huấn luyện quân sự kết hợp với dã ngoại sinh tồn lần này quả thật làm cô rất cảm động.

Hơn hai mươi ngày huấn luyện khổ cực tan thành mây khói, nhìn dãy núi nơi xa, tưởng tượng ban đêm có thể mang gối ngủ dưới ánh sao, Mục Khả cong môi nở nụ cười, cô vừa đi về phía núi rừng vừa lấy điện thoại di động ra, tín hiệu ở đây cực kỳ yếu, cô gửi đi một tin nhắn.

“Hạ Hoàng Huân, cảm ơn anh. Em nghĩ em sẽ yêu lần đóng quân dã ngoại này.”

Anh nhanh chóng trả lời tin nhắn của cô: “Nếu như em yêu chính con người tôi, tôi sẽ vô cùng mừng rỡ.”

Bọn họ mới chỉ quen nhau trong một thời gian ngắn, tuy nói Hạ Hoàng Huân chưa bao giờ che giấu tình cảm của mình đối với Mục Khả, thậm chí còn không dưới một lần nói rằng thích cô, nhưng cái chữ “yêu” này, anh vẫn chưa từng nói tới. Mặc dù đây vốn dĩ không phải là thổ lộ với cô, nhưng trong lòng Mục Khả thoáng chốc dâng lên một ý nghĩ vô cùng ngọt ngào, hai má không tránh khỏi thoáng hiện một nét ửng hồng.

Nhắm vào điểm đặc biệt Mục Khả đỏ mặt vô cùng đáng yêu, Hạ Hoàng Huân còn trêu chọc cô. Nhớ lúc đó anh cười xấu xa nói: “Làm sao mà lúc nào cũng luôn đỏ mặt thế? Tôi làm vậy khiến em ngượng ngùng sao?”

Trong lúc vô tình, phát hiện Doanh trưởng Hạ không sợ trời không sợ đất nhưng lại sợ nhột, Mục Khả đương nhiên muốn giở trò. Cô liền nhào tới, giờ móng vuốt nhỏ cực kỳ nhanh nhẹn vươn tới dưới tay anh mà chọc.

Hạ Hoàng Huân cười lớn né tránh: “Không cho phép em động vồ, lại chọn đúng điểm yếu của tôi để xuống tay!”

Mục Khả hả hê cười khanh khách: “Cái này gọi là dùng trí! Ai giống anh, lúc nào cũng chỉ biết dùng sức mạnh!”

Có lần Hạ Hoàng Huân mặc áo sơ mi, Mục Khả cố hết sức xuống tay thật nặng, đến khi trên da anh xuất hiện mấy cái dấu, giận đến mức đồng chí Doanh trưởng phải cốc vào đầu cô: “Nói trước cho em biết, em ra tay với thân thể tôi thế nào cũng được, tôi sẽ không tức giận với em. Nhưng nếu em giở trò trên mặt tôi, thử xem tôi có ném em ra ngoài không.”

Nhìn tin nhắn trả lời của anh, nghĩ đến biểu tình cười như không cười của anh, Mục Khả cười ngọt ngào, nụ cười trong sáng như hoa Bách Hợp nở rộ, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng. Nhưng mà tâm trạng tốt rất nhanh bị một tin nhắn nữa của anh phá hủy.

Hạ Hoàng Huân nói: “Thông báo, tôi đã đề ra kế hoạch đóng quân dã ngoại sinh tồn trước khi gặp em.” Ý tứ rất rõ ràng, anh không vì quan hệ của hai người mà cạy quyền thiên vị.

Thì ra là cô tự mình đa tình. Mục Khả bĩu môi bày tỏ bất mãn, tinh thần hồi phục trở lại cô cố ý khiêu khích: “Sao anh không nói trước mặt em?”

Trong nháy mắt như linh ngộ được điều gì, Hạ Hoàng Huân cong môi lên cười nhìn vào tấm bản đồ thể giới, anh kiên nhẫn giải thích nói: “Tôi rất muốn cùng em hoàn thành ba ngày huấn luyện quân sự cuối cùng, thậm chí có chút ghen tỵ với Viên Soái bất cứ lúc nào cũng có thể gặp em. Nhưng mà nửa tháng sau có buổi diễn tập vô cùng quan trọng, tôi phải phụ trách đơn vị cũng các chiến sĩ. Em có thể hiểu cho tôi không?”

Có gì quan trọng hơn được người yên quan tâm đến suy nghĩ của bản thân! Chút oán trách nho nhỏ trong lòng Mục Khả trong nháy mắt tan thành bong bóng, cô rất hiểu chuyện nhắn tin lại: “Em nghĩ em có thể!” Thấy màn hình điện thoại di động phát tín hiệu gửi thành công, cô lại tiếp tục gửi một tin nhắn khác: “Em cũng có một chút ghen tỵ với cái bản đồ chuyên dụng trong laptop của anh, anh nghĩ xem thời gian anh nhìn nó còn nhiều hơn nhìn mặt em.”

Hạ Hoàng Huân Đứng phía trước cửa sổ trong phòng làm việc, nhìn sân huấn luyện phía xa xuất hiện thấp thoáng một hình ảnh chạy băng băng, bỗng nhiên cảm thấy rất nhớ những lúc cô làm nũng cùng giọng nói về mặt ngọt ngào của cô. Suy nghĩ nhanh chóng rồi ẩn số gọi điện cho cô bạn gái nhỏ, nhưng mà trong điện thoại di động lại truyền đến tín hiệu không thể liên lạc được.

Không nghĩ rằng lại khó có thể kiềm chế đến tình cảm của mình vậy, anh cảm thấy ngượng ngùng, theo thói quen cào cào mái tóc ngắn ngủn, xoay người đi ra ngoài.

Lúc này đại doanh trưởng Hạ cần cấp bách tiêu hao thể lực để tĩnh tâm, nếu không rất khó tiếp tục công việc.

Trong lúc Hạ Hoàng Huân đang dẫn các chiến sĩ thực hiện 400m vượt chướng ngại vật, Mục Khả đang một mình đi về phía núi rừng.

Viên Soái kính trọng Hạ Hoàng Huân, lại ấn ý với Mục Khả, nên dù không được lão đại phân công anh vẫn hết sức chú ý tình hình của Mục Khả. Cho nên bây giờ anh đang bận rộn tìm kiếm đồng chí nhỏ vừa rời đi đâu đó, sau nửa giờ anh tự mình ra ngoài bắt người.

Vừa đi về hướng Mục Khả biến mất lúc trước, Viên Soái vừa lầm bầm: “Hành động không nghe lời chỉ huy, cũng may không phải lính doanh trình sát chúng tôi. Đợi cho đến khi Doanh trưởng quay đầu thu phục cô, đảm bảo thân thể và tinh thần đều vô cùng thoải mái. . .”

Thật ra thì, Viên Soái lo lắng thừa. Mục Khả nội vụ thất bại, không có nghĩa là cô có thể sẽ lạc đường. Trên thực tế, năng lực cảm giác phương hướng

của Mục Khả cực tốt. Chỉ cần đã đi qua một lần, bất kể hoàn cảnh địa lý phức tạp như thế nào, cô đều có thể trở về đường cũ. Nhưng lần này thời gian trốn tìm kéo dài, bởi vì nửa đường cô gặp tình huống đột xuất. Nói cách khác không phải Mục Khả không muốn về căn cứ đơn vị, mà căn bản cô không thể quay về.

Sắc mặt Mục Khả sợ hãi đến mức trắng bệch không còn giọt máu, cô đứng yên không nhúc nhích, tư thế có thể so với tư thế tiêu chuẩn của quân nhân, giọng nói run rẩy: “Mày không nên nhìn tao chăm chăm như thế, mặc dù nhìn bên ngoài tao có vẻ ngon hơn cơm, nhưng khẳng định không phải là thức ăn của mày...”

“Nói thật, bộ dạng mày rất không thân thiện, tao rất sợ.” Từ trước đến giờ Mục Khả kiên cường như thế vậy mà bị dọa đến sắp khóc. Mắt không chớp chăm chăm con trăn to như cánh tay đang cản trở đường đi của cô, trong đầu mơ màng tưởng đối phương có thể nghe hiểu được tiếng người.

Con trăn đương nhiên không hiểu lời cô nói, nếu như nó nghe hiểu được, khẳng định trong một giây Mục Khả bị dọa vỡ mật, đôi mắt ti hí của nó nhìn chăm chăm Mục Khả, chậm rãi mở ra miệng, lè cái lưỡi ghớm ghê.

“A.” Mục Khả bị động tác khiêu khích của nó hù dọa đến chảy nước mắt, dưới chân cô mềm nhũn, hoàn toàn không để ý đến hình tượng, ngồi tê liệt dưới đất mà khóc nức nở lắm bả: “Cầu xin mày không nên cử động. . .” Dường như cô đã mất đi chức năng tư duy, nói ra những lời hoàn toàn theo bản năng.

Mục Khả cảm điện chập thoai di động muốn cầu cứu nhưng lại không dám, cứ khóc như một đứa bé.

“Mục Khả!” Tiếng gọi của Viên Soái từ xa truyền tới, Mục Khả không phân biệt được rõ phương hướng của anh, chỉ tự nhiên không kiềm chế được càng khóc to hơn một chút, giống như là đáp lại.

“Tôi cảnh cáo cô đừng làm tôi sợ!” Viên Soái mơ hồ nghe tiếng khóc của cô, phản ứng đầu tiên của anh là Mục Khả đang gặp nguy hiểm, nhanh chóng dao quân dụng ra, theo tiếng vọng tiến sâu vào trong rừng, trong miệng uy hiếp nói: “Cô nói cho tôi một câu. Nếu không tìm thấy người, tôi thay mặt Doanh trường phạt cô đứng tư thể quân đội trong ba giờ.”

Rất nhanh tìm được hiện trường “Vụ án ” Viên Soái nhìn cảnh một người giằng co với một con trăn sợ đến ngây người, anh đứng đối diện Mục Khả, tinh thần trở nên cực kỳ căng thẳng, an ủi người đang khóc đến mức không còn giống một cô gái nữa: “Không có việc gì không có việc gì, cô đừng sợ, thử đứng lên.”

Nhìn thấy cứu tinh tới, Mục Khả miễn cưỡng ngừng nước mắt, cô nhỏ giọng nói: “Chân tôi mềm nhũn rồi.” Dè dặt như sợ kinh động đến con trăn.

“Dám mai phục Lão đại, mà lại bị nó dọa thành như vậy.” Viên Soái kích cô.

Mục Khả nguy biện: “Đầu có giống nhau.” Ngay sau đó kịp nhận ra anh dám so sánh Hạ Hoảng Huân với con trăn kia, cô vọt đứng lên, chỉ trích nói: “Anh nói linh tinh gì đó! Đợi tôi về nói cho Doanh trường các anh biết, để cho anh ấy trừng phạt anh!”

Thấy cô đứng lên mà con trăn vẫn không hề động đậy, Viên Soái thả lỏng nhẹ nhõm, anh nói nhỏ: “Chạy trốn đã rồi nói sau!” Để ý tới con trăn hình như có chút gì đó không phải, Viên Soái cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô thử bước một bước sang bên phải một chút!”

“Nó tấn công tôi thì làm thế nào?”

“Vậy chẳng nhẽ cô đứng yên đó đợi nó tấn công sao?”

“Nhưng.” Đồng minh đã tới, Mục Khả cố gắng thả lỏng cảm xúc, cô hơi do dự.

“Cô lấy đầu ra nhiều nhưng vậy!” Viên Soái nóng nảy, mặc dù trong lúc dã ngoại huấn luyện cũng có lúc ăn thịt trăn rồi, nhưng con trăn trước mắt quá lớn, trong lòng anh ít nhiều có chút sợ hãi, lại phải bảo vệ Mục Khả để cho cô không bị thương.

Anh chớp chớp mắt, dịu giọng nói: “Nghe tôi hướng dẫn, bước một bước, tôi đảm bảo nếu nó dám tấn công cô, tôi sẽ đánh vào đầu nó.”

Mục Khả không tin: “Anh cho rằng anh là Tiểu Lý Phi Dao à!”

“Đạo pháp của Doanh trường Tiểu Lý Phi Dao cũng theo không kịp.” Ánh mắt Viên Soái tập trung trên người con trăn, cố gắng hết sức kiên định nói: “Anh ấy từng dùng cách này để cứu mạng tôi, cô không tin tôi cũng nên tin anh ấy.”

Đạo pháp Viên Soái học từ Hạ Hoảng Huân cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là những lời nói bừa trong lúc cứu người. Mà hoàn cảnh bây giờ lại cực kỳ đặc biệt, chỉ cần khiến Mục Khả phôi hợp, anh mới phải dùng đến trò lừa gạt quần chúng nhân dân.

“Như vậy à.” Mục Khả tin là thật, vừa nói vừa nhìn chăm chăm con trăn nhẹ nhàng bước sang bên phải một bước nhỏ.

Con trăn vẫn không nhúc nhích.

Cô lại bước một bước thứ hai, con trăn vẫn bất động như cũ.

“Xin cô nhìn lại một chút đi, sắp đụng trúng cây rồi kia.” Viên Soái tức giận nhắc nhở, lại ra lệnh: “Theo sát tôi, động tác nhẹ nhàng một chút.”

Nhớ đến Hạ Hoàng Huân vô hình trung đã tiếp thêm sức mạnh cho Mục Khả. Ánh mắt cô chú ý theo dõi nhất cử nhất động của con trăn, bước chân vô cùng nhẹ nhàng vô cùng chậm rãi bước đến chỗ Viên Soái.

Duy trì khoảng cách tối đa với con trăn, Mục Khả kinh sợ can đảm nói: “Sao nó không nhúc nhích, anh phải đề cao cảnh giác đấy...”

Ánh mắt Viên Soái nhìn chăm chăm vào con trăn, nắm chặt đao quân dựng trong tay sẵn sàng hành động: “Tình trạng báo động bây giờ căng thẳng không thua gì chuẩn bị chiến đấu cấp một!” Vì muốn hóa giải căng thẳng trong lòng Mục Khả, anh tự hỏi tự đáp: “Biết cái gì gọi chuẩn bị chiến đấu cấp một không? Cái gọi là chuẩn bị chiến đấu cấp một, chính là thể cực kỳ căng thẳng, khi dấu hiệu chiến tranh hết sức rõ ràng thì bộ đội vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.”

Bị dọa đến mức suy nghĩ của Mục Khả dường như đã chập mạch, nào có hiểu được dụng ý của anh, cô bất mãn nói: “Nếu như lần này tôi may mắn không phải hy sinh, nhất định phải vả cái miệng của anh lại.”

Viên Soái không chịu yếu thế: “Tôi còn muốn nói đợi lát nữa trở về nhất định phải trối chân cô lại.”

Quả nhiên là thuộc hạ của Hạ Hoàng Huân, nói chuyện cũng giống giọng điệu của anh, Mục Khả không còn gì để nói.

Báo động nguy hiểm của hai người trong lúc cãi vã dờ dờ ương ương cuối cùng cũng được hóa giải, lúc Mục Khả thuận lợi di chuyển đến bên cạnh Viên Soái, con trăn kia cũng chuyển động thân thể to lớn, hồng hộc chui vào sâu trong rừng.

Mục Khả túm lấy cánh tay của ân nhân cứu mạng, nghĩ lại vẫn sợ liên khóc lớn lên.

Viên Soái bị cô làm cho hết hồn, đang suy nghĩ đến cảnh một cô gái cùng con trăn lớn như vậy giằng co một lúc lâu, anh giống như một người anh trai vỗ nhẹ nhẹ trên lưng cô: “Đừng sợ, không sao rồi.”

“Nếu anh không đến, tôi thật sự sợ nó sẽ ăn thịt tôi.” Mục Khả khóc không thành tiếng.

“Nó dám ăn cô, tôi nhất định sẽ ăn nó.”

“Anh ăn nó thì tôi có thể sống lại sao?”

“Vậy tôi không cần phải báo thù cho cô nữa hả ?”

“”

Cảm thấy thân thể cô còn hơi run run, Viên Soái nói: “Núi này bọn tôi một năm tới huấn luyện mấy lần, chưa bao giờ gặp loài trăn này. Chắc có lẽ là người ở dưới chân núi nuôi không cẩn thận để nó chạy thoát ra, cô không ra tay với nó trước, nó bình thường sẽ không tấn công cô.”

Chờ tâm trạng Mục Khả bình phục trở lại, Viên Soái đưa cô trở về đơn vị. Để tránh học viên huấn luyện không sinh ra sợ hãi trong lòng, Viên Soái không đem chuyện bọn họ gặp con trăn nói cho mọi người, chỉ ra lệnh cho chiến sĩ tại đơn vị rắc vôi và hắc ín xung quang lều ở cùng khu hoạt động sinh hoạt. Mục Khả bị kích động vẽ một vòng tròn lớn xung quanh, phòng ngừa côn trùng và các loài động vật bò sát xâm nhập, bảo vệ sự an toàn cho các học viên. Mà Mục Khả vì không muốn Hạ Hoàng Huân lo lắng, không dám báo cáo chi tiết cuộc “kỳ ngộ” trong ngày đóng quân dã ngoại thứ nhất này.

Tất cả được sắp xếp xong xuôi, huấn luyện tiến hành như thường. Hạng mục ngày thứ nhất là đi bộ lên núi.

Dưới sự hướng dẫn và khích lệ của các sĩ quan huấn luyện, Mục Khả cũng giống như những học viên khác công một ba lô nằm cân men theo đường mòn quanh co đi lên đỉnh núi. Cô đi một mạch đến đích, đến nơi liền dựa vào Tô Diêm Âm, cả hai người mệt lả không còn trông ra dáng người.

Viên Soái đưa lên hai chai nước suối, vừa nghiêm túc khách quan phê bình họ: “Kết quả của sự lười biếng!” Vừa dứt lời, bị Mục Khả dùng hết hơi sức toàn thân lấy cái ba lô vãi đập vào người.

Lúc trở về lều trại đã là gần tối, dưới sự giúp đỡ của các chiến sĩ, các học viên được phân công tự động chuẩn bị bữa tối. Nấu nướng không phải là sở trường của Mục Khả khiến cho mặt cô lấm lem nhọ nhội, cô mở to đôi mắt vô tội chớp chớp, nửa ngợi khen nửa kể khổ với người đàn ông nội trợ Viên Soái nói: “Đồng chí thiếu úy thật toàn năng.”

Viên Soái cảnh giác nhìn quanh bốn phía, xác định mọi người ai bận việc nấy không ai chú ý tới bọn họ thì lưu manh nói: “Không toàn năng sao có thể làm thuộc hạ của chồng cô.”

Biết ngay là anh sẽ không bỏ qua cơ hội trêu chọc. Mục Khả đỏ mặt xấn tay áo, giả vờ như muốn tấn công đồng chí trung đội trưởng.

Ban đêm rừng núi rất yên tĩnh, Mục Khả nằm ở trong lều nghiêng trời lệch đất không ngủ được, vừa nhắm mắt liền nhớ lại chuyện ban ngày đụng phải con trăn. Do dự một chút, cô lấy điện thoại di động muốn gọi điện thoại cho Hạ Hoàng Huân, nhưng lại phát hiện hoàn toàn không có tín hiệu.

Tuần tra Viên Soái thấy trong lều Mục Khả phát ra ánh sáng yếu ớt, anh đứng ở bên ngoài nói: “Ngủ đi, lều của tôi cách lều của cô có một mét thôi.”

Mục Khả thò đầu ra khỏi lều, để lộ ra hàm răng trắng sáng y hệt châu ngọc, rất “dũng cảm” nói: “Tôi không sợ, gan tôi lớn lắm.”

Hạng mục huấn luyện ngày thứ hai nhẹ nhàng đến bất ngờ, Mục Khả không hề nghĩ tới lại là – câu cá.

Sợ hãi bên trong lòng cô được hóa giải, Mục Khả đơn giản chỉ cầm cần câu, cùng Tô Diễm Âm ngồi song song trên bờ ôm cây đợi cá.

Cầm thấy cần câu khẽ động, Mục Khả giống như hồ ly cười như kẻ cắp, trong miệng thì thầm “Mong là cắn câu.” Đồng thời nhanh chóng dùng hết sức giật cần câu lên một cái.

“Oa, chúng tôi câu được rồi, câu được rồi. . . .” Cô hét lên đến chói tai, hưng phấn khiến tay chân khua khoáng loạn xạ, thậm chí còn kích động đến mức đem con cá nặng nề ném lên bãi cỏ.

Nhìn con cá đáng thương bị ném đến hôn mê bất tỉnh, tiếp tục nhìn sang các học viên, Viên Soái rất tinh táo nói: “Các cậu chó đẻ ý, chẳng qua cô giáo Mục chưa gặp sự đời... à, không đúng, là chưa từng gặp cá lớn.”

Nhất thời, trong núi rừng truyền ra tiếng cười ha ha.

Thì ra là, con cá Mục Khả câu lên nhỏ đến kỳ lạ, chỉ lớn hơn nòng nọc một chút.

Cô giáo Mục bị cười nhạo không phục lắm, cô phồng má thở phì phò nói: “Nhỏ thì không phải là cá à? Người không thể xem bề ngoài, cá cũng giống vậy, có hiểu hay không?”

Kết quả, mọi người càng cười nghiêng ngả hơn.

Đêm nay trước khi ngủ điện thoại di động có tín hiệu giống như kỳ tích. Mục Khả nhận được tin nhắn của Hạ Hoảng Huân: “Tiểu quý, đóng quân đã ngoại thú vị đến thế sao? Có phải vui mừng đến mức quên mất tôi rồi phải không?”

Mục Khả có chút làm nũng nhắn lại: “Là anh không để ý đến em thì có!”

Hạ Hoảng Huân một lúc sau mới nhắn tin trở lại, trong đầu nghĩ rằng Mục Khả chắc đang nửa ngủ nửa tỉnh, anh nói: “Ngoan!”

Sáng sớm rừng núi bị bao phủ bởi màn sương mù thật mỏng, giống như một bức tranh sơn thủy như thực như ảo.

Đắm chìm trong màu vàng của ánh nắng sớm mai, Mục Khả nghênh đón ngày huấn luyện quân sự cuối cùng.

Cùng Khang Bác và hai học viên khác thành một tổ, trên mặt cô giáo Mục dính đầy mồ hôi, ôm một cái gậy gỗ vào trong ngực giống tư thế cầm súng, hết nhìn đông nhìn tây, dáng vẻ không giống như là chiến sĩ trụ sở huấn luyện nguy trang thành cây cối, mà trông có vẻ giống như là phần tử khủng bố đang cố lén vào khu bộ đội.

Tinh huống nhìn giống như là doanh trình sát đang thực hiện đối kháng, trên thực tế đây là hạng mục huấn luyện cuối cùng của kỳ huấn luyện quân sự lần này, để học viên có thêm kiến thức và thử nghiệm làm lính trinh sát cùng kỹ năng nguy trang.

Chinh chinh mấy lùm cây xanh lá trên đầu có tác dụng nguy trang, Mục Khả mệt mỏi thở dài, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một người nào đó đang di chuyển cách đó không xa, cô không ngại lấy tay áo răn ri lau cái trán đầy mồ hôi, nhẹ tay nhẹ chân tiến về phía trước, cầm ống nhòm điều tra ‘động tĩnh của kẻ địch’ đang tiến lại gần.

Đợi đến lúc người đó đi vào tầm chiến đấu, hai tay đồng chí Mục Khả nắm chặt gậy gỗ, động tác nhanh nhẹn chia vào ngang lưng người nọ, ra lệnh: “Mau giao nộp vũ khí đầu hàng, nếu không giết!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hạnh phúc ngập tràn

Thấy “Tù binh” không nhúc nhích cũng không chịu phối hợp, Mục Khả tức giận dùng cây gậy gỗ chọc chọc ngang lưng anh lần nữa, lặp lại: “Nộp vũ khí đầu hàng không giết!” Giọng nói thanh thúy kết hợp với ngữ khí nghiêm nghị khó gặp, có vẻ có chút không hợp.

“Kẻ địch” thông thả ung dung để ống nhòm xuống, đưa lưng về phía cô, hỏi: “Không có súng thì làm thế nào?”

Mục Khả nghe thế tim đập mạnh và loạn nhịp, ngay sau đó lấy cây gậy dùng sức gõ trên lưng anh, tức giận nói: “Không có súng còn có người! Bắt người trả nợ!”

“Tôi cũng đang có ý đó.” Người nọ cười, lấy giọng nói từ tính trầm thấp nói: “Làm tù binh của em, em có thể ‘muốn gì làm nấy’ với tôi.”

Lại trêu chọc cô. Sao không chịu nói chuyện đứng đắn thế nhỉ? Mục Khả ném gậy gỗ xuống đất, nâng bàn tay trắng như phấn đắp vào lưng anh: “Nếu đồng chí Doanh trưởng phê chuẩn, vậy em cũng sẽ không khách khí, hành quyết tại chỗ!”

“Hành quyết tại chỗ?” Bị thái độ “Dừng mãi” của cô chọc cười, Hạ Hoàng Huân thần nhiên xoay người, cầm đôi tay nhỏ bé trắng trẻo của cô: “Không thành vấn đề, vậy hành quyết tại chỗ luôn đi.” Lời còn chưa dứt, anh cất bước tiến lên, dùng cánh tay đem cô bạn gái nhỏ ngày nhớ đêm mong ôm vào trước ngực, đồng thời cúi thấp đầu hôn cô rất sâu.

Vừa bắt đầu Mục Khả vẫn hơi chống cự, dần dần bị hôn đến ngoan ngoãn. Theo bản năng ôm eo Hạ Hoàng Huân, cô hơi ngẩng đầu lên, hứng lấy nụ hôn bá đạo lại không mất sự dịu dàng của anh.

Nhớ đánh giá của Hạ Hoàng Huân với khẩu ngữ của Mục Khả không? Anh nói cô nói tiếng Anh như người Mỹ. Không thể không thừa nhận, làm sinh viên giỏi hệ Anh Ngữ, khẩu âm của Mục Khả so với “Điện cuồng Anh ngữ” không kém bao nhiêu.

Dĩ nhiên, cũng không phải Hạ Hoàng Huân nghe cô nói tiếng Anh mới biết tù binh của mình là Mục Khả. Hôm nay anh cố ý chạy tới, đã sớm nhìn thấy cô, đi theo cô tới tận tới đây. Chỉ là nhóm nhỏ bốn người của cô hành động quá chậm chạp, Doanh trưởng doanh trại trinh sát như anh không cần nguy trang cũng không mất nhiều công sức đã có thể lặng yên tiếp cận bọn họ mà không bị phát hiện. Thật dễ dàng đợi đến lúc cô đi một mình, Hạ Hoàng Huân mới xuất hiện. Nghe được tiếng bước chân cố ý đi nhẹ đang tiến gần đến sau lưng, khoe môi anh khẽ nâng lên, chờ đợi bị bắt làm tù binh.

Nói cả đời cũng hơi quá, dù sao anh còn rất trẻ. Nhưng sống đến ba mươi hai tuổi, lần đầu tiên Hạ Hoàng Huân cam tâm tình nguyện trở thành tù binh. Xác thực nên nói, tù binh của tình yêu. Hạ Hoàng Huân từng nói với Mục Khả, sau khi ở cùng cô, anh cảm thấy mùi vị của gia đình ở trên người cô.

Vừa hôn xong, Hạ Hoàng Huân rời khỏi đôi môi mềm mại của cô, sau lại giống như luyến tiếc, nhẹ nhàng hôn thêm một cái lại một cái, chọc cho Mục Khả buồn cười, sáng giọng: “Đáng ghét!”

Hạ Hoàng Huân ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, siết chặt cánh tay, để cho thân thể mềm mại nhỏ bé của cô dán chặt vào anh, anh cười như không cười hỏi: “Đáng ghét, hử?”

Ngắm nhìn đôi mắt sáng ngời lại sâu thẳm của cô, thần thái nghiêm túc lại lộ ra mập mờ, tản ra một loại mị lực khiếp người, khiến cho đồng chí Mục Khả từ trước đến giờ luôn có sức chống cự mạnh mẽ với người khác phái cũng phải thua trận. Cô tính trẻ con chu miệng, xấu hổ mà đem mặt chôn ở trước ngực anh, nửa là đáp lại nửa là trả thù nắm thật chặt cánh tay.

Hạ Hoàng Huân cũng không nói gì thêm, dường như không muốn quấy rầy giờ khắc ôm ấp thân mật này, chỉ lấy tay vuốt ve tóc Mục Khả, giống như người cha từ ái lại nuông chiều, sau đó ôm cô chặt hơn.

Rõ ràng đã là mùa thu, lúc anh xuất hiện thế giới lại tràn ngập mùi vị của ánh mặt trời mùa hạ, nhất thời sáng lạn vô cùng. Mục Khả dường như người được mùi vị của hạnh phúc, thơm tho mà ngọt ngào. Cái loại cảm giác khi còn bé này không biết sao lại ủa về, nụ cười của cô bé từ khoe miệng lan đến ánh mắt, từng giọt từng giọt rót vào trong máu. Giống như đem Hạ Hoàng Huân này, chậm rãi cắm rễ ở trong lòng.

Thời gian không vì cuộc gặp gỡ sau khoảng thời gian tạm xa nhau của bọn họ mà dừng bước, khi chung quanh không còn an tĩnh, mơ hồ nghe được có người đi tới bên này. Hạ Hoàng Huân buông tay ra, chỉnh lại mái tóc hơi rối của Mục Khả, lại chỉnh vòng lá nguy trang trên đầu cô, dắt tay cô đi vào trong rừng sâu.

Mục Khả không quan tâm anh muốn dẫn cô đi đâu, chỉ chăm chú đi theo phía sau anh, theo bước tiến của anh, đi về phía trước.

Có người nói những con đường mà người khác đã từng đi qua chưa chắc đã bằng phẳng, hơn nữa lại không có sáng tạo. Nhưng đối với người yêu cùng vợ chồng mà nói, nhất định phải có một người bước theo người kia, có thể nói là nhân nhượng, cũng là yêu cùng trách nhiệm. Trong tình yêu và hôn nhân, nếu hai người luôn bất đồng quan điểm, bước đi cũng không đồng nhất, hạnh phúc sẽ càng ngày càng rời xa bọn họ, cuối cả bóng dáng cũng mất hút.

Khi chưa gặp Hạ Hoàng Huân, Mục Khả luôn tự lực. Khi quan hệ của hai người thăng cấp, tình cảm ấm lên, tính tình con gái sẽ tự động tình giác, Mục Khả vẫn là cô giáo Mục có chủ kiến, nhưng cô cũng sẽ làm nũng. Mà đối mặt với bạn gái yếu đuối hiểu chuyện, chủ nghĩa đại nam tử phu đất thế vinh của Hạ Hoàng Huân cũng có đất dụng võ. Bọn họ tuy thích đối chọi gay gắt, nhưng thật ra tính tình lại bù trừ cho nhau.

Những ngày sống chung sau này, rất nhiều lần Mục Khả cũng khuất phục dưới những ý tưởng mang tính xây dựng của đại doanh trưởng Hạ, anh luôn hả hê nói: “Chiến sĩ ** nghe lời của Đảng nhất, đồng chí Mục Khả nghe Hạ Hoàng Huân chỉ huy nhất.” Sau đó trước khi cô bạn gái nhỏ kịp “Hành hung”, lại lấy phương thức vô cùng đáng yêu “Sửa chữa” đồng chí nhỏ không an phận, cuối cùng còn có thể hỏi một câu rất đáng ăn đòn: “Có phục hay không?” Làm cho Mục Khả rất rối rắm.

Đi khoảng mười phút, Hạ Hoàng Huân dẫn Mục Khả tới một chỗ đất trống gần mép nước.

Anh ngồi xổm xuống gần mép nước, vươn tay vào trong nước thấm ướt tay, rồi nhẹ nhàng lau mặt cô, cười trêu chọc cô: “Sao lại hóa trang như con khi con vậy, tôi sắp không nhận ra mặt rồi.”

Mục Khả ngửa mặt lên mặc cho anh lau sạch, miệng thì giải thích: “Cũng không phải tại em, tác chiến cùng lính Trinh Sát trong rừng sâu núi thẳm này, dĩ nhiên không thể lơ lỏng, cũng chỉ là nguy trang mà thôi.”

“Nên nguy trang thành ra như vậy?” Véo mặt cô một cái, về mặt Hạ Hoàng Huân chợt trở nên nghiêm túc, anh nhẹ trách: “Vậy cũng không nên đi một mình.”

Cho rằng anh đang nói đến buổi huấn luyện hôm nay, Mục Khả nói: “Con em quân đội Nhân dân trốn quá kĩ, bọn em chẳng phân biệt được nên hành động từ đâu, có lẽ đến khi trời tối cũng không tìm ra được.” Tinh thần thả lỏng, bàn tay nhỏ bé của cô rất tự nhiên đặt trên đầu gối anh, hỏi: “Chẳng phải là anh nên ở đơn vị huấn luyện ư, sao lại tới đây?”

“Lo lắng cho em.” Rất cẩn thận lau sạch nhọ nôi trên mặt cô, Hạ Hoàng Huân cau mày nói: “Ai chuẩn bị cái này cho em đây? Không phải có thuốc màu sao?”

“Em không quen bôi cái kia, cảm giác không thoải mái.” Cho nên Mục Khả cự tuyệt nhân viên cùng tổ bôi thuốc màu đã chiến lên mặt cô, thuận tay quệt dưới đáy nôi bôi một cái lên mặt, bộ dạng tức cười chọc cười rất nhiều bạn học.

Chân mày Hạ Hoàng Huân nhíu chặt hơn: “Tôi thấy em đang quấy rối thì có! Cái thứ này rất khó rửa sạch.”

“Vậy thì không rửa nữa.” Mục Khả cười khanh khách, thừa dịp Hạ Hoàng Huân chuyển chú lau lau gò má trái của cô, cô buống bình vuron bàn tay nhỏ bé dính nhọ nôi sờ lên gương mặt đẹp trai của anh, làm như dịu dàng hỏi thăm: “Sao anh không bôi thuốc màu?”

Sao lại không phát hiện ra trò đùa nhỏ của cô cơ chứ, Hạ Hoàng Huân lơ đãng nói: “Vừa rồi hôn em không phải đã thuận tiện bôi lên rồi sao, tiết kiệm vật tư quân dụng.”

Mục Khả không khách khí véo mặt anh: “Cái này là xâm chiếm tài vật của quân em!”

Chân mày Hạ Hoàng Huân cũng không nhíu lấy một cái, anh sát lại gần lỗ tai Mục Khả xấu xa nói: “Em cũng là của tôi rồi, còn tài vật quân em gì nữa.”

Mục Khả đánh anh, thấy bộ dạng hơi hột của anh, bỗng nhiên cô nảy ra một ý, giơ hai tay lên cù vào nách anh.

Hạ Hoàng Huân cười nắc nẻ: “Không được làm loạn, mặt còn chưa lau xong đấy.”

Rất hài lòng khi thấy anh phản ứng mạnh như thế, Mục Khả thuận thế đẩy ngã anh, mình cũng nằm trên cỏ, dùng sức cù anh, miệng còn nói năng hùng hồn: “Nghịch xong lại lau.”

“Nghe lời, đừng đùa.” Hạ Hoàng Huân trái né phải tránh, cười ha ha nói: “Cẩn thận có sĩ quan cùng học sinh tới đây, sẽ bị mọi người cười.”

Bị tiếng cười của anh cuốn hút, Mục Khả rất hài lòng sung sướng mà ra tay với anh từ trên xuống dưới: “Có cười cũng cười đại trung tá bị bắt làm tù binh như anh, liên quan gì tới em.”

Hạ Hoàng Huân cười lớn nhắc nhở: “Không dùng tay tôi sẽ phản kích.”

Vì muốn tóm đồng chí Doanh trưởng đang định trốn, không hiểu từ lúc nào Mục Khả đã nửa nằm trên người Hạ Hoàng Huân, dùng sức cù hai phát ở nơi anh sợ nhột nhất, cô uy hiếp nói: “Xem anh tạo phản thế nào!”

Ý cười sâu đậm, Hạ Hoàng Huân ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp tươi cười rạng rỡ, cảm nhận được sự dũng cảm kiên định của cô, tim anh rung động. Động tác phản kích dường như là theo bản năng, Mục Khả còn chưa kịp phản ứng đã bị anh lấy tư thế tiêu chuẩn biến bị động thành chủ động, còn là liên lần một vòng không giằng cừu chiến lược chiến thuật nông nô nổi dậy, cả người đã bị anh đặt ở phía dưới.

“Cái này cũng không trách tôi được.” Hạ Hoàng Huân hôn trán cô, mặt mờ nói: “Không thể dụ dỗ tôi giống như nữ gián điệp vậy, như vậy sẽ làm cho lòng quân tôi không yên.” Dứt lời lại hôn lên đôi môi hé mở của cô một lần nữa.

Tư thế vô cùng thân mật làm hô hấp Mục Khả không yên, cô đẩy thân thể Hạ Hoàng Huân, lại bị anh ôm càng chặt hơn, trong lúc ý thức mê man cô cảm thấy một bàn tay thô ráp mà ấm áp chậm chạp lại không mất kiên định đưa vào trong bộ đồ rằn ri rộng thùng thình của cô, vuốt ve da thịt mềm mại trên eo cô, đang lúc cô sợ hãi muốn ngăn cản, anh lại không tiến tới, chỉ là càng dùng sức hôn cô.

Người đàn ông bề ngoài lạnh lùng cứng nhắc, nhưng môi của anh lại cực kỳ mềm mại, chạm lên đôi môi Mục Khả, âm ẩm, mềm mại, giống như có sức mạnh mê hoặc, làm cô không nhận được học theo cách hôn liếm tỉ mỉ của anh.

Cảm thấy được cô đáp lại, trong lúc say mê Hạ Hoàng Huân thỏa mãn cười, anh vừa hôn cô vừa rút tay về xoa gò má mịn màng của cô, biểu hiện rõ sự quý trọng mà thâm thiết.

Mặt trời ngả về Tây, ánh nắng trời chiều còn sót lại xuyên thấu qua lá cây loang lổ chiếu lên bóng dáng hai người trên mặt đất, khoảng thời gian lãng mạn.

Hồi lâu, rốt cuộc Hạ Hoàng Huân buông Mục Khả ra, thấy cô đỏ mặt nghiêng đầu đi không dám nhìn anh, anh khẽ cười giữ lấy mặt cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh, rất không đứng đắn nói: “Không thể nói tôi bại hoại được, phải biết là hành động của tôi hoàn toàn thao tác theo trình tự bình thường, em phải quen dần đi.”

Sao còn có tâm tình mà xấu hổ, Mục Khả dùng cả tay lẫn chân đẩy anh ra, chưa kịp đứng lên, lại bị anh ôm vào trong ngực, Hạ Hoàng Huân hơi đáng thương nói: “Ngày mai huấn luyện quân sự kết thúc rồi.”

Huấn luyện quân sự kết thúc, nghĩa là anh không thể tự do đi lại giữa trụ sở huấn luyện và doanh trại, bọn họ đương nhiên cũng không thể giống như bây giờ muốn gặp là gặp được.

Cắn môi dưới, Mộc Khả không giãy giụa nữa, ngồi ở trên cỏ, dựa lưng vào trong ngực Hạ Hoảng Huân, thật lâu mới nhỏ giọng hỏi: “Vậy bây giờ em có cần tiếp tục nhiệm vụ nữa không?”

“Không ngờ đồng chí nhỏ Mộc Khả rất có kinh nghiệm đấy.” Hạ Hoảng Huân giữu cột cô, để cằm lên trên bả vai mảnh khảnh của cô, thân mật lấy mặt áp lên mặt cô, nhẹ nhàng cò, rất khẳng định nói: “Đọa đến em rồi? Còn sợ không?”

Mộc Khả nhất thời không kịp phản ứng, thuận miệng hỏi: “Cái gì?”

“Tôi xem nhẹ nguy hiểm tiềm tàng trong rừng.” Về mặt Hạ Hoảng Huân rất áy náy, nghĩ đến Viên Soái kể cho anh Mộc Khả giằng co với con trăn, trong lòng anh có chút sợ hãi nói: “Về sau trừ lúc đi cùng tôi, không thể một thân một mình vào rừng, biết chưa?”

Nếu như không phải tối hôm đó lo lắng cho cô nên gọi điện thoại cho Viên Soái hỏi thăm tình hình huấn luyện, Hạ Hoảng Huân sẽ không biết Mộc Khả lại gặp phải nguy hiểm lớn như vậy, cũng sẽ không vội vàng chạy tới từ sáng, theo kế hoạch là buổi tối anh mới xuất hiện.

“Anh biết rồi à?” Mộc Khả nghịch ngợm nghiêng nghiêng đầu, tránh khỏi sự đụng chạm của anh, dịch ra tựa vào trước ngực anh, sợ hãi nói: “Lúc ấy em bị dọa sợ chết khiếp, nghĩ thảm hy sinh như vậy quá thảm thiết.”

Hạ Hoảng Huân gõ lên trán cô: “Không được nói bậy!”

Mộc Khả giờ tay lên xoa trán: “Không có việc gì . . . anh lo lắng vậy làm gì.”

“Tôi có thể không lo sao được?” Giọng của Hạ Hoảng Huân nhất thời trở nên rất nghiêm nghị, anh nói: “Nếu không phải tối hôm qua Viên Soái gọi điện thoại cho tôi, tôi còn tưởng rằng vì em chơi quá vui nên đã vứt tôi ra sau đầu rồi. Chuyện lớn như vậy còn gạt tôi, hả?”

Từ nhỏ đến lớn, trừ Hách Nghĩa Thành sẽ trách cứ răn dạy sau khi cô gây họa ra, tất cả mọi người đều cực kỳ cưng chiều Mộc Khả bởi vì Hách Xảo Mai qua đời sớm. Vào giờ phút này, vốn là một người đàn ông xa lạ, thích đối chọi gay gắt cùng cô lại không tự chủ biểu lộ ra lo lắng cùng quan tâm, khiến Mộc Khả thấy cảm động.

Cô xoay người ôm cổ anh, đáng thương nói: “Người ta sợ, anh còn lớn tiếng như vậy.”

Sao chịu được cô bạn gái nhỏ làm nũng như thế, Hạ Hoảng Huân hôn lên chóp mũi cô, giọng nói mềm nhũn ra, cực kỳ tự trách nói: “Đều tại tôi không tốt.”

Mộc Khả gạt đầu tỏ vẻ anh tự phê bình rất chính xác, phụ họa nói: “Cho anh một cơ hội lập công chuộc tội.”

Không để ý tới nghịch ngợm của cô, Hạ Hoảng Huân dịu dàng hỏi: “Còn sợ không?”

“Một chút xiu.” Mộc Khả nhe răng cười, để tránh cho anh quá lo lắng, cô lắc cổ của anh nói sang chuyện khác: “Anh muốn lấy công chuộc tội.”

“Được được, lấy.” Hạ Hoảng Huân cười: “Lúc trước không phải tôi đã đồng ý để cho em muốn làm gì thì làm rồi sao, nói đi, muốn đền bù thế nào?” Ánh mắt rơi xuống đôi môi cô bị hôn đến đỏ hồng, anh nghiêm trang hỏi: “Nếu không lại cho em đề đề an ủi?”

Mộc Khả hét lên một tiếng rồi đẩy ngã anh. Vì vậy, hai người lại náo loạn rồi.

Đùa thì đùa, cười thì cười, nhưng buổi huấn luyện của Mộc Khả vẫn phải tiếp tục.

Tâm tình vị sĩ quan trong sở huấn luyện nguy trang thành cây xanh bị Hạ Hoảng Huân phát hiện có chút buồn bực. Dù sao mắt mặt trước mặt học viên như thế đương nhiên phải cảm thấy ngượng ngùng, nhưng lại có chút cảm thấy may mắn, may mắn vì được con át chủ bài Doanh trường doanh trại trình sát tự mình chỉ đạo, có thể nói được lợi không nhỏ.

Nói qua về yếu điểm trong lúc nguy trang ẩn nấp, lại truyền thụ mấy chiêu kinh nghiệm thực tế của bản thân, Hạ Hoảng Huân cúi đầu nhìn qua đồng hồ trên tay: “Đã đến giờ rồi, chuẩn bị bữa ăn tối theo kế hoạch.”

Sĩ quan sống lưng thẳng tắp, chào Hạ Hoảng Huân một cái: “Cám ơn, Doanh trưởng Hạ. Vậy tôi về doanh trước.”

Hạ Hoảng Huân gật đầu, chờ sĩ quan đi xa anh nói với Mộc Khả đứng ở sau lưng: “Lần này tìm ra được là do em phát hiện.”

Mộc Khả hé miệng cười, đắc ý chớp chớp mắt, mới rất khiêm tốn nói: “Đây còn không phải là công lao của Doanh trưởng Hạ sao.” Cái cô gọi là lấy công chuộc tội chính là bắt Hạ Hoảng Huân giúp một tay tìm ra nơi ẩn nấp của các sĩ quan, tránh cho cô tìm cả ngày mà không thu hoạch được gì.

“Chơi đã chưa, phải trở về rồi.” Hạ Hoảng Huân giờ tay lên cạo nhẹ chóp mũi: “Buổi tối có đồ ăn ngon, nhìn tôi bộc lộ tài năng cho em xem.”

Lúc tối, Mộc Khả phát hiện bạn trai quân nhân cứng nhắc nghiêm túc đúng là quá nhiều ưu điểm. Thi ra là, trừ khả năng huấn luyện đứng đầu trên sân bắn cùng trong sân huấn luyện, Hạ Hoảng Huân còn giấu một tuyệt kỹ —— nướng thịt dê.

Nhìn bóng dáng bạn rợn chuyen chú bên cạnh, Mộc Khả cười cong cong đôi mắt, cô bụng hộp gia vị gây sự: “Doanh trưởng Hạ còn có ưu điểm gì nào? Mau khai ra hết, tránh cho em phát hiện lại phải sùng bái thêm lần nữa.”

“Khó mà nói hết được.” Mặc áo sơ mi ngắn tay, đeo tạp dề – Doanh trưởng Hạ cố ý làm người khác khó chịu vì thèm.

“Ý anh là nhiều đến nỗi không đếm hết, chẳng khiếm tốn chút nào.” Trước mặt công chúng không nên làm ra hành động ảnh hưởng đến hình tượng, Mục Khả bấu môi bày tỏ bất mãn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh tay Hạ Hoàng Huân đang lộ ra, cảm thấy đường cong cánh tay đồng chí Trung tá quả thật là cực kỳ đẹp.

Hạ Hoàng Huân cười nhìn cô, thừa dịp rắc gia vị nhỏ giọng nói: “Đồng chí nhỏ, tôi tình nguyện cho em thời gian cả đời để tìm hiểu, còn chưa thỏa mãn sao?”

Cả đời? Mục Khả giật mình, vẫn còn đang suy nghĩ thâm ý trong lời của anh, hơi lạnh gió đêm đã đưa câu kế tiếp của anh vào trong tai, Mục Khả nghe được Hạ Hoàng Huân nói: “Chờ xong đợt diễn tập này, tôi xem có thể xin nghỉ vài ngày hay không, cùng tôi về nhà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bịa!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Yêu không ngủ được

Chuyện gặp cha mẹ trình trọng nghiêm túc như vậy mà nghe từ miệng Hạ Hoàng Huân nói ra, Mục Khả lại đột nhiên cảm thấy rất không có tính xây dựng. Về mặt cô kinh ngạc nhìn cổ áo người nào đó đang mở rộng ra hai cúc, ánh mắt đen kịt lườm Doanh trưởng Hạ như muốn bóp chết anh, anh cau mày nhỏ giọng nói: “Sao vậy? Không biết sao? Trước không phải đã nói với em rồi đó sao, anh muốn kết hôn với em.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Khả khẽ nhăn lại, cô vò mái tóc ngắn ngủi thành đũa loại hình dáng, không hài lòng nói: “Như thế này không phải quá nhanh sao?”

Hạ Hoàng Huân đương nhiên biết mới yêu nhau quá lắm cũng mới chỉ một tháng đã nói ra yêu cầu “hợp lý” như vậy sẽ làm cô sợ, nhưng dù sao anh cũng khác người, muốn anh giả vờ thật không dễ. Chưa nói đến còn có Hách Nghĩa Thành kia ngăn trở. Muốn nói không lo lắng trở ngại trong tình yêu thì đúng là gạt người, đem dài làm ngắn, đạo lý này anh hiểu rõ. Cho nên mới thay đổi chiến thuật, định tốc chiến tốc thắng.

“Nói em đừng tức giận.” Hạ Hoàng Huân vừa nướng thịt dê vừa dịch một bước sang bên cạnh Mục Khả, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người bọn họ có thể nghe thấy: “Chuyện yêu đương này quá hao tổn tinh thần, vừa mệt vừa phiền, khiến người ta bị giày vò tới giày vò lui, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một mớ bòng bong, giống như làm nhiều chuyện vô nghĩa vậy, giải thích cũng không xong mà còn phải nói cũng những câu lộn xộn như thế này. Tóm lại một chữ, phiền.”

Thấy Mục Khả ôm hộp gia vị không nói lời nào, Hạ Hoàng Huân còn nói: “Anh nói những lời này có thể em không thích nghe, nhưng đều là những lời nói thật. Tình cảm tan vỡ giống với một con dao hai lưỡi, vừa làm tổn thương mình, vừa tổn thương đối phương. Nói thật, anh không hy vọng giữa chúng ta có bất kỳ biến cố nào. Chúng ta kết hôn đi, anh sẽ đối xử tốt với em, em cùng anh sống tốt qua ngày, chỉ cần đơn giản như vậy thôi.” Không thể không thừa nhận, Hạ Hoàng Huân sống kiếp quân nhân nhiều năm, đối với tình yêu cũng rất đơn giản, chân thành mà thực tế.

Đã từng gặp cảnh có người cầm hoa hồng cầu hôn, cũng đã từng gặp cảnh có người quỳ xuống cầu hôn trước mặt mọi người, còn gặp cảnh có người cầm nhẫn cầu hôn, nhưng chưa từng thấy người nào mặc tạp dề vừa nướng thịt vừa cầu hôn, Mục Khả cảm thấy Doanh trưởng Hạ đúng là cực phẩm, hơn nữa dường như trong lòng anh không có chút ý tưởng kết hôn nào. Trong lúc nhất thời, Mục Khả có chút hốt hoảng bối rối. Nhưng mà, nhìn gương mặt nghiêm túc của anh, bên trong ánh mắt sâu thẳm là sự chân thành, thật lòng. Cô muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Chuyện của chúng ta, lần trước khi trở về đơn vị, anh đã nói với Chính ủy rồi, lần này trở về anh ấy hỏi anh chuyện chúng ta tiến triển tới đâu, anh trả lời rằng mọi chuyện đều tốt đẹp, anh ấy liền nói, nếu tốt đẹp thì nên kết hôn thôi, không nên lãng phí thời gian như những đứa trẻ chưa lớn đã nói chuyện yêu đương, sau khi nói xong, đợi đến nỗi hoa cũng sắp tàn rồi.” Hạ Hoàng Huân cười, còn nói: “Kết hôn là ‘xu thế phát triển tất yếu’, hơn nữa ‘theo thể mà tiến’! Thật ra nói trắng ra là tất cả tình yêu đều kết thúc bằng một câu nói: kết hôn sống qua ngày.”

Đạo lý của anh rất vững vàng, nhưng Mục Khả vẫn không thể tiêu hóa được. Hơn nữa nghe anh nói đến tình cảm tan vỡ sẽ tổn thương hai bên, cô tự nhiên nghĩ tới Thích Tử Di, nữ bác sỹ quân y xinh đẹp quyến rũ kia. Hạ Hoàng Huân nói mọi chuyện đã qua rồi mới có thể khiến anh có nhiều kinh nghiệm sâu sắc, nhưng căn bản điều này hoàn toàn không liên quan tới Mục Khả, trong lòng cô ít nhiều có chút không thoải mái.

Trong tình yêu, bất kỳ ai cũng là người ích kỷ, Mục Khả cũng không ngoại lệ. Biết rõ quá khứ không thể thay đổi, nhưng cô vẫn hy vọng khờ dại rằng có thể có được quá khứ, hiện tại và cả tương lai của anh, toàn bộ của anh.

Mục Khả cúi đầu không nói lời nào, trong lòng rối loạn không ngớt muốn tìm đề tài khác để thoát ra, nhưng dường như não bộ lúc này đình công, khiến cô cảm thấy nếu còn nghĩ ngợi nữa có thể sẽ ngất xỉu, không còn cách nào khác, cô đem hộp gia vị đưa cho Hạ Hoàng Huân dứt khoát nói: “Em đi rửa mặt chút.” Lúc này, chính là lúc cô cần sự tỉnh táo.

Nhìn bộ dạng như muốn trốn chạy của cô, trong đáy mắt sáng ngời của Hạ Hoàng Huân hiện lên nụ cười bất đắc dĩ, anh nhắc nhở: “Em đi nhanh rồi, nước ở phía bên phải.”

Cái đề tài kết hôn này cuối cùng bởi vì Mục Khả trốn tránh nên không được tiếp tục nữa. Là người phụ trách huấn luyện quân sự lần này, Hạ Hoảng Huân nường hết thịt dê còn chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi đã bị những sĩ quan khác xin mang đi hết các lớp học.

Hạ Hoảng Huân là huấn luyện viên duy nhất cấp bậc Trung tá trong đợt huấn luyện quân sự lần này, dùng lời Mục Khả đó là rất có phong cách, có thể tưởng tượng được học viên nhiệt tình với anh đến mức nào. Có học viên tiến đến bắt chuyện, có người cùng huấn luyện viên biểu diễn tiết mục ca hát, có người rót rượu thịt bùng, tóm lại, thủ trưởng được tiếp đãi rất nhiệt tình, làm cho Hạ Hoảng Huân không thể thoát thân.

Đúng lúc anh muốn đứng dậy một lần nữa đã bị một sĩ quan cùng một nữ học viên ngăn lại, không lâu sau đồng chí Viên Soái chạy tới cứu viện cho Lão đại, khí thế của anh không thua gì khí thế trên sân huấn luyện, sải một bước dài, đứng chắn trước mặt Hạ Hoảng Huân, rất nghiêm túc nói: “Được rồi, không nên không biết lớn nhỏ, cẩn thận ngày mai trở về Doanh trường trừng phạt cậu!”

“Rượu đã bùng đến rồi, sao có thể dễ dàng trì hoãn được.” Sĩ quan trẻ tuổi giống như hơi say rồi, híp đôi mắt hí nói với Viên Soái: “Trung đội trưởng Viên, anh nhất định phải uống, nếu anh không uống, đến chỗ khác nghỉ ngơi đi, đừng làm phiền tôi báo cáo tư tưởng với Doanh trường.”

“Còn nói nữa, tôi xem cậu đứng nghiêm cũng không nổi rồi. Cái gì mà báo cáo tư tưởng, nhớ nhà nhớ vợ rồi sao?” Viên Soái làm bộ đẩy anh, lập tức có học viên tiến lên đỡ huấn luyện viên, anh thấy thế nhắc nhở: “Biết các cậu không bỏ mặc được huấn luyện viên, nhưng mà chớ có chuốc anh ta say quá, nếu ngày mai không tỉnh rượu được là lớn chuyện.”

“Rõ, huấn luyện viên Viên.” Học viên cao giọng đáp lời, rất nhiệt tình nâng hai cốc bia lên, một cốc đưa cho Hạ Hoảng Huân, một cốc cho Viên Soái: “Huấn luyện viên, cả lớp chúng em muốn mời hai người.”

Trong quân đội quả thật có một lời đồn đại, nói rằng: tưu lượng của quân nhân có liên quan chặt chẽ với cấp bậc quân hàm. Nếu đúng như vậy từ trên xuống dưới thì tưu lượng Hạ Hoảng Huân đương nhiên không kém, nhưng chín lớp cứ thế quay một vòng, anh quả thật đã uống rất nhiều, chịu đựng được cũng đã là không tệ. Nhưng để sớm thoát thân, anh không nói hai lời liền uống cạn, cuối cùng đá lỏng mảy đối với Viên Soái nói: “Thật chết người!”

Cùng Hạ Hoảng Huân trở về, Viên Soái nói: “Doanh trường, anh nhanh đi xem chị dâu nhỏ một chút đi, hình như đang buồn bực cả tối chưa ăn uống gì.”

Trong lòng biết rõ Mục Khả bị mình hù dọa, Hạ Hoảng Huân vượt vượt lòng mảy, thuận miệng ừ một tiếng. Viên Soái trở lại ban chỉ huy đúng lúc mọi người đang ngồi quanh bên cạnh đồng lứa ca hát, Viên Soái đi tới bên cạnh Khang Bác dùng chân khể đá một cái: “Ngồi qua bên cạnh một chút.”

Khang Bác xoay người thấy đồng chí Trung tá mình sùng bá trở lại, vội vàng xê dịch sang bên cạnh, nhường hai vị trí cho Hạ Hoảng Huân cùng Viên Soái.

Hạ Hoảng Huân ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Mục Khả, phát hiện cô có dấu hiệu muốn rời đi, anh nhỏ giọng nói: “Không phải tôi ép em gả cho tôi ngay tối nay, em trốn cái gì? Chuyện này trước mắt không nhắc tới nữa, được không? Giúp tôi một chút, lúc này tôi uống hơi nhiều.”

Lý lẽ của Doanh trường Hạ hiển nhiên cao hơn cô giáo Mục vài bậc, thời điểm mấu chốt không tiếc đem khổ nhục kể ra dùng. Mục Khả nghe anh nói như vậy, cô sao có thể rời đi, ngược lại trong lòng lại có chút đau xót, anh uống nhiều như vậy thật tổn hại đến sức khỏe.

Khang Bác dẫn đầu bốn học viên đi tới trước mặt Hạ Hoảng Huân nói: “Huấn luyện viên, ngày mai huấn luyện quân sự kết thúc, chúng tôi kính anh một ly.”

Hạ Hoảng Huân thật sự không muốn uống, nhưng mà việc uống rượu này chỉ cần bắt đầu thì không ngừng lại được, anh nhận lấy ly rượu, bỏ đi về mặt nghiêm túc lúc trước, tươi cười nói: “Các cậu không chuốc tôi say không bỏ qua đúng không? Viên Soái, nói cho bọn họ biết tưu lượng của Doanh trường cậu.” Có uống rượu thôi cũng phải nói thật khí thế, anh chính là đang muốn đánh đòn phủ đầu học viên, tạo áp lực tâm lý.

Viên Soái cầm mấy viên đá nhỏ trên đất ném tới, nghiêng đầu nhìn Khang Bác khiêu khích nói: “Cậu đã trông thấy heo chính say người chưa? Doanh trường tôi chính là vậy đấy.”

Nhất thời, tất cả học viên cười to, bao gồm đồng chí trong chân bị hù dọa Mục Khả cũng không nhịn được khể cười một tiếng.

Thấy cô bạn gái nhỏ rót cuộc cũng cười, tảng đá trong lòng Hạ Hoảng Huân cuối cùng được đặt xuống. Anh bùng ly rượu đưa tới khoe miệng lại để xuống, nhìn Viên Soái nói: “Hình như cậu vẫn chưa được uốn nắn đủ. Chịu khó đợi đến ngày mai, ngày mai tôi nhất định sẽ thưởng cho cậu một bài học.” Sau đó uống một hơi cạn sạch.

Có người bắt đầu, các học viên bắt đầu thay nhau ra trận, không qua bao lâu, Hạ Hoảng Huân đã uống mười mấy ly, Mục Khả nhìn anh giống như ngồi không vững nữa, len lén kéo y phục của anh, ánh mắt ý bảo anh uống ít một chút.

Hạ Hoảng Huân nghiêng đầu nhìn cô, lặng lẽ lấy lòng bàn tay của mình vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, cô ý trêu chọc nói: “Bắt đầu để ý đến tôi rồi à?”

Mục Khả trở tay đánh anh một cái, Hạ Hoảng Huân cười.

Lúc này, sau khi Viên Soái uống xong, Khang Bác lại tiếp tục ra tay, đối tượng mời rượu là Mục Khả. Anh nói: “Cô giáo Mục, ly này em mời cô.”

“Đừng có mà gây rối!” Biết rõ Hạ Hoảng Huân không tiện nói chuyện, Viên Soái rất tự giác ngăn cản: “Mời rượu cũng phải phải có trên có dưới, nói cho tôi nghe một chút đi cậu có ý gì đây?”

Khang Bác vẫn có chút sợ Viên Soái, nhưng mà lần này không có phạm sai lầm, anh không yếu thế nói: “Huấn luyện viên, tôi mời rượu cô giáo chúng tôi còn cần phải thứ tự sập, nói lời cảm ơn cô ấy không được sao...?”

“Cảm ơn cái rắm.” Viên Soái uống cũng không ít, lưỡi có chút không nuốt thẳng được, anh vung tay lên, rất phóng khoáng nói: “Đó là trách nhiệm của cô ấy, cậu không cần phải cảm ơn, trở về, trở về mau!”

“Vậy không được!” bỏ ngoài tai lời của Viên Soái, Khang bác rất cố chấp bưng ly rượu không chịu buông hạ: “Cô giáo chúng tôi còn chưa lên tiếng, lời huấn luyện viên nói không dùng được.” Nhìn phản ứng của Khang Bác, Viên Soái ngăn không được. Anh không có được loại lực bức người vô hình như Hạ Hoảng Huân, nên không trấn áp được người.

“Không dùng được đúng không?” Viên Soái có chút tức giận, anh vùng vằng như muốn đứng lên, cùng lúc bị Hạ Hoảng Huân đang ngồi bên cạnh ngăn lại. Không muốn học viên mất mặt, Mục Khả nhận lấy ly rượu.

Một giây sau, một bàn tay to nhanh chóng cầm lấy ly rượu trong tay cô, Hoảng Huân nói: “Cô giáo Mục tửu lượng kém, ly này tôi thay mặt.”

Dường như thu hút sự chú ý, đồng chí Trung tá bề ngoài lãnh khốc tự nhiên thay mặt cô giáo Mục nhận rượu mời! Những học viên nhanh mắt tinh ý lập tức phát hiện có manh mối gì đó không đúng, bắt đầu đổi vị trí chú ý về phía Hạ Hoảng Huân, sau khi anh uống cạn ly rượu của Khang Bác, Mục Khả theo bản năng đưa tay đỡ anh thì trong lòng những người chứng kiến đoán già đoán non, biểu lộ vẻ mặt “thì ra là vậy”, còn có người lớn mật dám cả gan hô: “Nhiệt liệt đề nghị huấn luyện viên cùng cô giáo Mục biểu diễn chung một tiết mục!”

Biết chuyện của bọn họ coi như hoàn toàn bị phơi bày ra ánh sáng rồi, Mục Khả lúng túng, cô lay lay Hạ Hoảng Huân bên cạnh, như muốn lấy thân thể cao lớn của người nào đó che chắn cho mình. Hạ Hoảng Huân trái lại mặt vẫn không đổi sắc, hoàn toàn không ảnh hưởng tới dáng vẻ, thậm chí còn thuận thế nắm tay Mục Khả, cười nói: “Diễn chung thì miễn đi, cô giáo Mục của các cậu da mặt mỏng, ở phương diện này mà nói chắc chắn sở trường không giống nhà, cuộc sống nhiệt tình của tôi không chịu nổi sự đã kích quá lớn này. Thế này được không, nếu các cậu không chê giọng hát của tôi, tôi đại diện toàn quyền, có được không?”

Mọi người trầm miệng một lời: “Được!”

Hạ Hoảng Huân dùng sức nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Mục Khả rồi buông ra, đứng lên đi vào giữa mọi người, rất nhiệt tình hát một bài hát 《Thiết đã doanh bàn lưu thủy bình》.

Người trong bộ đội đều như vậy, hơn nữa thân là lãnh đạo, bất cứ lúc nào cũng không thể luống cuống, ca hát càng là thể mạnh. Đối với cái trường hợp đơn giản này, hoàn toàn không cần phải nói đến.

Từ nhỏ sống ở Đô thị lớn, giáo viên học sinh vốn đã quen nghe các ca khúc được yêu thích, đối với những bài hát về người quân doanh cũ kỹ này bỗng nhiên tràn đầy cảm xúc. Giọng hát thuần hậu của Hạ Hoảng Huân càng làm tăng thêm sắc thái, hơn nữa trong hoàn cảnh đặc biệt như thế này, tự nhiên làm cho người nghe mê mẩn ngây người, đưa cuộc lửa trại lên cao trào.

Tiếng động não nhiệt lan tràn trong ban đêm yên tĩnh, vùng đất ngủ say cũng được ánh trăng êm ái vuốt ve. Mục Khả bên cạnh đồng lửa đỏ mặt nhìn người đàn ông bên cạnh, tâm tình từ từ dần trở nên thoải mái, cái đề nghị tiền triền quá nhanh kia cũng bị cô vứt bỏ lại đằng sau, tâm trạng vui vẻ cô nói: “Chúng ta khiêu vũ đi!” Không đợi Hạ Hoảng Huân đáp lời, cô nói với Tô Diễm Âm: “Âm Âm, cậu biết hát bài ‘Lễ hội đốt đuốc tháng bảy’ không?”

Cô nương tộc Di - Tô Diễm Âm nhất thời tinh thần tỉnh táo, trong miệng vẫn còn ở nhai cái gì đó, liền nói lớn: “Sao không? Đùa. Giữ lại hơi men, tuyệt đối y như bản gốc.” Mục Khả nghe vậy liền chế giễu cô: “Không phải là mất mặt quá sao, bài hát gốc là nam hát đó.”

Tô Diễm Âm nhìn đáng đáp có vẻ cũng đã say chúi choáng rồi, lại còn nói: “Nam nữ mình đều ăn.” Nhất thời mang đến một tràng cười không ngớt.

Mục Khả hưng phấn hiếu động, cô quên cả xấu hổ, chủ động kéo bàn tay Hạ Hoảng Huân đứng lên, cất giọng nói: “Vậy còn chờ gì nữa!”

Chỉ cần cô vui vẻ, để anh làm cái gì cũng không sao. Hạ Hoảng Huân cầm lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại của Mục Khả, gương mặt dịu dàng và cưng chiều.

Vì vậy Tô Diễm Âm cùng Mục Khả kéo tay năm mười mấy người vây quanh đồng lửa vừa di chuyển vừa hát một ca khúc kinh điển《 Lễ hội đốt đuốc tháng bảy 》.

“Lại một người dùng mắt sáng đốt tháng bảy. Lại một người dùng tâm hồn đốt tháng bảy. Cười lên tuần mã. Mặc xiêm áo xinh đẹp. Tiểu hóa cô nương cùng tham gia lễ hội đốt đuốc.”

Tiếng hát không ngừng, tiếng cười liên miên, một nhóm người trẻ tuổi đem lễ hội đốt đuốc có thể khiến con gái tộc Di trắng đêm cuồng hoan biến thành tiết mục huấn luyện quân sự cuối cùng.

Đêm bình thường và lãng mạn này, nhất định là một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Ly biệt cùng gặp lại

Cho dù lưu luyến thế nào, bước chân của thời gian cũng sẽ không dừng lại vì bất cứ ai.

Sáng sớm, cả vùng đất còn đang ngủ say, vạn vật bị bao phủ trong đám sương mù mờ ảo, nhìn không rõ.

Xe riêng trụ sở huấn luyện đã dừng ở dưới chân núi. Mục Khả chui ra khỏi giường, nhìn thấy Hạ Hoằng Huân đứng ở trước mặt các sĩ quan nói gì đó, nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trái tim không hiểu sao dâng lên một chút thương cảm.

Khi huấn luyện viên sắp xếp từng học viên lên xe, Hạ Hoằng Huân ngăn Mục Khả đang theo đuôi sau lưng Tô Diễm Âm: “Em theo xe tôi.” Nói xong, không chút kiêng dè mà dắt bạn gái ngồi lên xe của anh.

Xe vội đã chạy được một khoảng, Hạ Hoằng Huân đánh vỡ trầm mặc bắt đầu dặn dò: “Em thích ngủ nướng, trở về nhớ đặt chuông báo thức cẩn thận, đừng để đi làm muộn. Thôi, hay là mỗi sáng sớm tôi gọi điện thoại cho em đi, đảm bảo hơn chuông báo thức, tôi lo nó không gọi được em dậy.” Dừng một chút, anh thả chậm tốc độ xe, xoay người lại đem túi ngày hôm qua mang đến đặt ở chỗ ngồi phía sau đưa cho Mục Khả: “Đường máu em thấp, bình thường phải tự chú ý nhiều, nơi này có chocolate cùng đường, còn có mấy thứ khác khác, thích ăn cái gì từ từ mang một ít theo bên người, chỉ là không thể ăn thay cơm. Em ở túc xá của trường đúng không? Tôi có cơ hội ra ngoài sẽ đến thăm em. Nếu em có thời gian lại cũng muốn.”

Câu “Hoan nghênh em tùy thời tới doanh trại” bị nuốt trở vào, một tay Hạ Hoằng Huân đỡ tay lái, đưa tay phải ra cầm lấy tay Mục Khả, thật lâu mới nói: “Tôi hôm qua do tôi nóng nảy, dọa em rồi phải không? Xin lỗi. Trước không nói đến chuyện này nữa, dù sao cũng phải cho em đủ thời gian sát hạch tôi đã, bao lâu cũng được, em tự tính toán, được không?” Thấy cô không thêm liếc anh một cái, Hạ Hoằng Huân nóng nảy: “Dù gì cũng phải nói một câu với tôi đi chứ, đợi lát nữa đến trụ sở huấn luyện thu thập xong, thì phải tiễn mọi người trở về, cũng không thể cứ như vậy để cho em đi.”

Kể từ tối hôm qua sau khi nói ra yêu cầu muốn kết hôn, Mục Khả dường như luôn cố tình trốn tránh anh, ngay cả sau khi tan cuộc đốt lửa trại anh muốn giữ cô lại nói vài câu, cô cũng không cho. Biết rõ thật sự đã đắc tội với cô bạn gái nhỏ, cả đêm tinh thần Hạ Hoằng Huân cũng có chút không yên. Sắp phải xa nhau, anh đương nhiên muốn lấy ra tất cả vốn liếng dụ dỗ cô, nếu không ” ở riêng hai nơi “như này thì yêu đương kiểu gì?

Siết chặt năm ngón tay, nắm lấy đầu ngón tay hơi lạnh của cô trong lòng bàn tay sượt ấm, Hạ Hoằng Huân thỏa hiệp nói: “Biết sai có thể sửa là đồng chí tốt, đúng không? Xin thủ trưởng cho cơ hội hối cải để làm người mới.”

Nhìn anh cố tình làm ra dáng vẻ tội thân, Mục Khả oán trách nở nụ cười, cô vừa rút tay về vừa nhắc nhở: “Lo lái xe đi, đừng lấy sinh mệnh quần chúng ra đùa.” Tính khí cô có chút bướng bỉnh, nhưng đại đa số thời điểm thì rất dễ nói chuyện, chỉ cần không phạm vào tội lớn giết không tha.

Hạ Hoằng Huân giơ tay lên véo một cái lên mặt cô, cười đáp: “Rõ!”

Mục Khả ôm một túi lớn đồ ăn vặt, nghiêng đầu hỏi anh: “Mới vừa rồi anh nói nếu em có thời gian lại cũng muốn ... thì thế nào?” Dừng thấy lúc trước cô im lặng không nói, Hạ Hoằng Huân nói gì cô đều nghe lọt hết.

“Tôi muốn nói nếu em không quá bận rộn, lúc nào cũng có thể đến doanh trại gặp tôi.”

“Em không nhớ anh, đến gặp anh làm gì.”

“Là tôi nhớ em. Xin em đến gặp tôi. Nếu em đến, tôi coi em như thủ trưởng mà đón tiếp, được không?”

Mục Khả quay mặt sang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ đang lùi dần, mím môi, cười mà không nói.

Hơn một giờ qua đi rất nhanh. Khi cách trụ sở huấn luyện chừng mười phút đường xe, Hạ Hoằng Huân dừng xe ở ven đường. Tay phải chống lên lưng dựa ghế phụ, Hạ Hoằng Huân nhìn Mục Khả, giọng nói dịu dàng: “Vừa nãy quá nhiều người, bây giờ nói tạm biệt đi.”

Mục Khả không nói gì, Hạ Hoằng Huân đã đưa tay trái ra cùng với cô mười ngón giao nhau, đồng thời nghiêng người hôn lên môi cô.

Hôn triển miên, thấp giọng rên rỉ càng êm ái.

Khi tất cả thầy trò thu thập xong đồ tập hợp ở trong sân huấn luyện xong, trừ xe riêng dừng ở cửa nhắc nhở mọi người một tháng huấn luyện quân sự chấm dứt ra, Hạ Hoằng Huân cùng mười sĩ quan trẻ tuổi anh mang theo từ quân đoàn 532 hiên ngang mạnh mẽ đứng ở bên ngoài, chờ tiễn bọn họ.

Đưa mắt nhìn tất cả học viên lên xe, Hạ Hoằng Huân dùng giọng nói hùng hậu ra khẩu lệnh: “Chào!”

Tất cả thầy trò trên xe vẫy tay chào từ biệt với huấn luyện viên, các nữ sinh cảm tính ào ào rơi lệ. Mục Khả ngồi xuống ghế gần cửa sổ, đón nhận ánh mắt Hạ Hoằng Huân, cô giơ tay lên dùng sức vẫy vẫy.

Nghĩ, Hạ Hoằng Huân hít vào thật sâu, tặng cho cô nụ cười cô vũ, cũng giơ tay lên vẫy chào cô.

Khi xe biến mất khỏi tầm mắt, xoay người nhìn về sân huấn luyện trở nên vắng lặng yên tĩnh, lạnh lùng như hạ hoàng huân, cũng khó tránh khỏi cảm thấy thê lương. Anh lấy điện thoại di động gửi cho Mục Khả một tin nhắn, anh nói: “Cẩn thận, đừng làm cho tôi lo lắng!”

Mục Khả xem đi xem lại tin nhắn ngắn gọn, cuối cùng vẫn không thể nào nhìn được, một giọt lệ, nhẹ nhàng trượt ra từ khóe mắt.

Đây chính là lý do, lúc nào cũng khiến người ta sầu não.

Một tháng cuộc sống huấn luyện quân sự cứ như vậy kết thúc, Mục Khả thu hoạch một vị bạn trai quân nhân, mà huấn luyện viên Hạ Hoàng Huân, rốt cuộc nhắm ngay hồng tâm hạnh phúc, chỉ đợi bớp cò, một phát bắn trúng.

Bắt đầu từ hôm nay, tình yêu của bọn họ dường như lại đi tới một vạch xuất phát khác. Cuộc sống trở về quỹ đạo vốn có, lại vui đầu vào công việc khẩn trương mà bận rộn. Nhìn bề ngoài, không có gì thay đổi, tất cả vẫn như cũ, thay đổi duy nhất, dường như là trong lòng.

Mục Khả trở lại trường được ba ngày, bạn tốt Hường Vi mất tích đã lâu lại xuất hiện, điện thoại vừa thông, cô liền dồn dập hỏi thăm tiến triển yêu đương của Mục Khả cùng Hạ Hoàng Huân: “Sao rồi? Hai người trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt có làm chuyện gì khác hay không? Anh ta hôn cậu chưa? Kỹ thuật như thế nào? Ai, thôi, cái vấn đề này nhất định cậu không trả lời được, ai bảo cậu là nụ hôn đầu cơ, căn bản chưa từng nghiên cứu kỹ thuật. . . .”

Thói quen thích nửa đêm gọi điện thoại cho cô sợ là không sửa được rồi. Mục Khả từ từ nhắm hai mắt chui vào ổ chăn, hàm hàm hồ hồ nói: “Cậu rút rề một chút thì chết à? Mình bắt đầu hoài nghi giới tính của cậu rồi. Nói như thế cậu nghiên cứu rất nhiều rồi ý.”

Hường Vi lơ đãng xùy một tiếng, nói với Mục Khả: “Trưa mai mình tới mời cậu ăn đại tiệc.”

Lại chủ động mời cô ăn cơm? Từ trước đến giờ đều là bọn họ bóc lột Hách Nghĩa Thành, Mục Khả cười hỏi: “Cậu phát tài rồi?”

“Phát cái đầu cậu!” Hường Vi hung tợn nói: “Là mình sợ cậu ở trụ sở huấn luyện bị ngược đãi, vốn đã gầy đến nỗi cả con khi cũng không có cách nào sống được rồi.”

Biết rõ Hường Vi quan tâm cô, Mục Khả còn cứng miệng mà nói: “Biết cậu ghen tỵ với mình rồi!”

“Càng ngày càng lắm mồm rồi.” Hường Vi giống như là có việc gấp, vội vã nói qua: “Ngày mai chờ mình đấy, đừng có đến căn tin.” Rồi cúp máy.

Kết quả giữa trưa ngày hôm sau Hường Vi tạm thời có chuyện không có tới, ngược lại lại gặp người biến mất không thấy tăm hơi từ hôm Mục Khả kiểm tra sức khỏe – Hách Nghĩa Thành, còn có một vị khách không mời mà đến —— Tả Minh Hoàng.

Tìm quán ăn cơm trưa gần trường học, Hách Nghĩa Thành thuận tiện gọi mấy món ăn Mục Khả thích, chờ nhân viên phục vụ đi, Tả Minh Hoàng đem kết quả kiểm tra sức khỏe đưa tới, trêu ghẹo nói: “Không có vấn đề gì, khỏe giống như con bò nhỏ.”

Mục Khả nhẹ nhàng cười: “Cảm ơn quân y Tả.”

Tả Minh Hoàng thoải mái cười cười: “Nghe Nghĩa Thành nói bạn trai em là Doanh trưởng doanh trại trinh sát đoàn 532?”

Thật không ngờ Hách Nghĩa Thành sẽ nói đến hạ hoàng huân với Tả Minh Hoàng, Mục Khả cười nhạt không lên tiếng.

Hách Nghĩa Thành rành rang tiếp lời: “Yêu ai không yêu, cố tình tìm lính dã chiến.”

Mục Khả phản bác: “Lính dã chiến thì sao? Trừ khác binh chủng ra, hai người giống nhau.”

“Binh chủng khác nhau là khác biệt lớn.”

“Lớn hơn nữa thì cũng là quân nhân cả!”

Tả Minh Hoàng thấy hai người dường như bắt đầu bốc hỏa, vội vàng ra mặt hoà giải: “Bây giờ là bữa trưa, không phải thời gian tranh cãi.” Mở một hộp sữa chua đẩy tới trước mặt Mục Khả, anh chuyển đề tài: “Công việc có bận lắm không? Sinh viên dễ bảo chứ?”

Nhắc tới công việc, cảm xúc Mục Khả có vẻ có chút sa sút, cô từ từ nói: “Cái học kỳ này em không có lớp, bận cái gì. Sinh viên cũng chẳng cần dẫn dắt quản thúc thì có khỏe không?”

“Như vậy không phải rất tốt sao? Đừng để mình như con quay vậy. Lần trước đi trụ sở huấn luyện Hường Vi có nói với anh giáo viên trường em năm nay có cơ hội ra nước ngoài học tập, em chuẩn bị một chút, học tiếng Anh nhiều năm như vậy, đi ra ngoài học tập cũng không tồi.”

Tiếng Anh tốt như Mục Khả không nước ngoài học thì thật đáng tiếc. Nhưng người trước giờ luôn bảo vệ cô không thôi – Hách Nghĩa Thành lại không tán thành cô đi quá xa, xuất ngoại lại càng không cần bàn. Không chỉ có anh, thật ra thì hai nhà Mục, Hách cũng không muốn con gái duy nhất trong dòng họ phải xa quê hương.

“Cậu nói thế nào cũng có lý hết.” Trong lòng biết rõ dụng ý của Hách Nghĩa Thành, Mục Khả để sữa chua xuống, bất mãn nói: “Lúc ấy cháu không muốn ở lại đại học C, tại sao cậu không theo cháu? Dù làm việc ở đâu cháu đều ở ký túc xá, xa gần nội thành có gì khác nhau sao?”

Nói đến chuyện công tác của Mục Khả, cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài. Chuyện là như này, lúc ấy cô muốn sau khi tốt nghiệp đại học đến trường trung học Hách Xảo Mai làm việc khi còn sống làm cô giáo dạy tiếng Anh, nhưng kết quả bố trí điều xuống, lại bị đại học C giữ lại trường giảng dạy. Cô biết là trong nhà sắp xếp, để tránh xung đột cùng Hách Nghĩa Thành, cô vẫn luôn nín nhịn không phát tác, chỉ âm thầm nghĩ cách, hy vọng có thể được điều đi nơi khác. Nhưng nỗ lực nửa năm, vẫn không có kết quả.

Hách Nghĩa Thành đặt “cạch” ly trà lên bàn, lạnh mặt nói: “Bây giờ cậu hỏi hận nhất chính là ban đầu phản đối cháu đến trường trung học!” Nếu như không ở lại đại học C, cũng sẽ không đi tham gia cái huấn luyện quân sự quý quái kia, lại càng không gặp gỡ Hạ Hoàng Huân, Hách Nghĩa Thành càng nghĩ càng tức.

Không khí lập tức đông cứng, cậu út cùng cháu gái không thêm đề ý đến người kia, khi món ăn được mang lên hết chỉ lo vui đầu ăn cơm, không ai chịu nhượng bộ. Tả Minh Hoàng cau mày đá Hách Nghĩa Thành một cái, nhắc nhở anh dưới áp lực lớn sẽ khiến người ta tiêu hóa không tốt.

Hách Nghĩa Thành cũng không hi vọng ăn một bữa cơm lại cãi nhau không vui, hơn nữa hôm nay tối đây còn có chuyện quan trọng hơn, vì vậy, anh vừa gấp rau vào bát Mục Khả vừa nói: “Buổi chiều cậu làm xong việc sẽ tới đón cháu, về nhà ăn cơm tối. Thắng nhóc Mục Thần kia ngày nào cũng gọi điện thoại cho cậu, nói là cậu giấu cháu, không giao người ra thì sẽ không gọi cậu nữa, không biết lớn nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bí mật thứ hai

Mặc dù là em gái Hạ Hoàng Huân, nhưng đối với Mục Khả mà nói thì Hạ Nhã Ngôn vẫn còn xa lạ, mà cô cũng không có hảo cảm với cô bạn gái quyền rũ trước của anh, cho nên Mục Khả cũng không có ý định chào hỏi. Dù sao với quan hệ bây giờ của cô với Hạ Nhã Ngôn thì cũng chưa cần thiết lắm. Tuy nhiên, dường như Thích Tử Di và Hạ Nhã nhìn thấy cô, đi thẳng đến bàn cô. Chỉ có điều, Mục Khả đã đoán sai, mục tiêu của hai người bọn họ không phải là cô, mà là hai người đàn ông ngồi cạnh cô – Tả Minh Hoàng và Hách Nghĩa Thành.

Thích Tử Di tuy nhìn thấy Mục Khả nhưng lại giả vờ như không thấy, nở nụ cười máy móc, tiện tay bới nhẹ mái tóc dài xoăn nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng: “Thật là trùng hợp, Minh Hoàng, sao anh lại tới nơi xa như vậy để ăn cơm?” Hai người bọn họ cùng làm việc tại bệnh viện quân y nên đương nhiên quen biết nhau.

Cũng không biết giữa Thích Tử Di và Mục Khả có gì đó, Tả Minh Hoàng suy nghĩ đắn đo, nhìn Hạ Nhã Ngôn, lập tức tao nhã đứng lên, ánh mắt mái tóc đen của Mục Khả, ôn hòa giải thích: “Đây là bạn của anh, cô ấy đi làm ở gần đây.” Biểu cảm bình thản ung dung giống như có quan hệ thân thiết với Mục Khả, ánh mắt quyền uy không bỏ sót một chi tiết nào.

Hách Nghĩa Thành mặc quân trang, là quân nhân đương nhiên anh không thể là người bạn đi làm ở gần đây Tả Minh Hoàng nói đến được. Như vậy, xem ra người cậu ta muốn ám chỉ không cần nói cũng đã biết. Ánh mắt Hạ Nhã Ngôn lướt qua anh, dời về Mục Khả đang ngồi đối diện anh. Dĩ nhiên cô không quên lần trước trong bệnh viện đã gặp cô gái xinh đẹp này, và lại ký ức hãy còn mới mẻ.

Trong lòng không tránh khỏi rung động, ngay sau đó cô lấy lại bình tĩnh mỉm cười. Cô gật đầu với Mục Khả coi như chào hỏi, vừa khách khí vừa nhàn nhạt chào một tiếng: “Bác sỹ Tả.” Sau đó quay sang Hách Nghĩa Thành lễ phép nói: “Tham mưu trưởng Hách, lại gặp nhau rồi!”

Hách Nghĩa Thành thu lại vẻ không vui trên mặt, anh đứng dậy lịch sự chào: “Bác sỹ Hạ!” Lời còn chưa nói xong, anh nhanh tay kéo cô lại gần, tránh được nhân viên phục vụ đang bụng khay bước nhanh qua.

Đột nhiên va chạm tay chân thân mật làm tim Hạ Nhã Ngôn đập loạn nhịp. Xoay người lại nhìn thấy nhân viên phục vụ đang bụng bát canh nóng, cô khẽ nhủ thầm, quay ra thẹn thùng mỉm cười với Hách Nghĩa Thành: “Làm sao mà lần nào cũng bị xấu mặt trước mặt anh.” Tuy ngoài miệng là nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ tất cả đều là do đôi giày cao gót của cô gây họa, nhất định lúc trở về phải bê gãy hết gót mới được.

Hách Nghĩa Thành khẽ nhủ thầm, vừa đùa vừa nói: “Ý của cô không phải đang trách tôi xuất hiện không đúng lúc chứ?”

Hạ Nhã Ngôn hơi chau mày, giọng nói có chút chấp nhận đáp: “Anh nghĩ như vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác.”

Ánh mắt của cô lộ ra mấy phần dí dỏm, có phần giống khi Mục Khả bướng bỉnh, khiến cho Hách Nghĩa Thành khẽ mỉm cười.

Có chút bất ngờ khi Hách Nghĩa Thành quen biết Hạ Nhã Ngôn, Mục Khả thả thìa sữa chua trong tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt đúng lúc nhìn thấy Thích Tử Di. Lúc này, Hạ Nhã Ngôn giống như vừa phát hiện ra vùng đất mới, cô không đầu không cúi hỏi: “Cô tên là Mục Khả?”

Nhìn theo ánh mắt nghi hoặc của cô về phía tên viết trên trên báo cáo kiểm tra của bệnh viện quân y, Mục Khả khẽ gật đầu một cái: “Đúng vậy, Mục Khả.” Nghĩ đến cô ấy là em gái của bạn trai, Mục Khả không hiểu sao có chút căng thẳng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Nhã Ngôn xuất hiện một tia vui mừng, cô hỏi tới: “Cô biết Hạ Hoàng Huân sao?”

Không bỏ qua tia nhìn sắc bén trong mắt của Thích Từ Di, Mục Khả lần nữa gật đầu, giọng nói có chút xấu hổ: “Lần trước anh ấy cùng tôi đến bệnh viện hai người, kiểm tra sức khỏe xong đã đi tìm cô, y tá nói cô đi kiểm tra phòng bệnh nhân nên không gặp.” Mục Khả cũng không có ý định trực tiếp giải thích quan hệ giữa mình và Hạ Hoàng Huân, cô cũng đoán được Hạ Nhã Ngôn hỏi cô điều này hẳn đã biết gì đó.

Hạ Nhã Ngôn quan sát cô gái điềm tĩnh tươi cười trước mặt, trong ánh mắt thoáng hiện nên nét cười, cô thân thiện trình trọng tự giới thiệu về mình: “Xin chào, Mục Khả, tôi là em gái của Hạ Hoàng Huân – Hạ Nhã Ngôn. Ngày hôm trước anh ấy gọi điện thoại cho tôi bảo tôi đi xem kết quả kiểm tra sức khỏe của cô, không ngờ hôm nay được gặp. Rất hân hạnh được biết cô.”

Thì ra là anh còn bận khoản chuyện kiểm tra sức khỏe của cô. Mục Khả buồn cười, nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái mà sáng rõ, cảm giác buồn bực vì Hách Nghĩa Thành trước đó đều bị quét sạch. Cảm giác được quan tâm đáng lên trong lòng, Mục Khả cảm thấy thực ấm áp, cô nói: “Tôi cũng vậy, rất hân hạnh được biết cô, bác sỹ Hạ.”

Hạ Nhã Ngôn như thể hai người đã quen biết từ lâu, cô nói: “Gọi tôi là Nhã Ngôn đi, để cho anh trai tôi biết cô gọi tôi là bác sỹ Hạ, lại phạt tôi đứng tư thế hành quân hoặc chạy vòng vòng cái gì đó, tôi không có gan chọc giận anh ấy đâu.”

Mục Khả biết điều khéo gọi một tiếng: “Nhã Ngôn.” Trong lòng thầm suy nghĩ: người kia quả thực rất thích phạt người khác, trừ tư thế hành quân và chạy vòng, chẳng lẽ không có ý tưởng gì mới mẻ hơn sao?

Nhìn nét cười còn rạng rỡ trên mặt Hạ Nhã Ngôn, tâm tình tốt vất vả lắm mới lấy lại được của Hách Nghĩa Thành bỗng tan thành mây khói. Trong mắt anh thậm chí còn có chút lừa giỡn, nghĩ thầm chỉ một mình Hạ Hoàng Huân còn chưa giải quyết xong, tại sao bây giờ còn xuất hiện thêm em gái nữa? Đã vậy anh còn hai lần ra tay giúp đỡ người ta? Vậy nên anh tức giận nói chen vào giữa hai người, hỏi Mục Khả: “Ăn no chưa? No bụng rồi thì đi thôi, cậu còn có việc.”

Mục Khả sợ run lên, ngay sau đó dường như đã hiểu ra gì đó, cô biết điều nói: “Cháu vốn không đói, là hai người đã ăn no chưa?”

“No rồi.” Hách Nghĩa Thành âm trầm nói với nhân viên phục vụ đi qua: “Tính tiền!”

Không biết quan hệ của Hách Nghĩa Thành và Mục Khả là quan hệ gì nên Hạ Nhã Ngôn tất nhiên không biết anh ta cùng anh trai mình có hiềm khích. Không kịp phản ứng với vẻ mặt đột nhiên lạnh lùng của anh, vẫn còn đang suy nghĩ không biết nên nói thế nào, đã thấy Hách Nghĩa Thành nhanh nhẹn thanh toán hóa đơn. Còn không để ý đang mặc quần trang trên người, vô cùng thân mật nắm tay Mục Khả đi, cũng không nói thêm lời nào đi ra ngoài.

Hạ Nhã Ngôn không thể làm gì khác hơn ngoài nói với Mục Khả: “Ngày nào đó anh tôi được nghỉ phép, chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn cơm, hẹn gặp lại.”

Không đợi Mục Khả trả lời, Hách Nghĩa Thành lạnh lùng từ chối: “Tốt nhất là đừng gặp lại nữa!”

Nhìn bóng dáng của chị dâu nhỏ bé giống như là bị Hách Nghĩa Thành bắt cóc mang đi, Hạ Nhã Ngôn bất mãn lắm lắm: “Quả thật không thể hiểu được! Tham Mưu Trường thì ngon lắm sao? Lôi kéo người ta như kéo con mèo vậy!” Xoay người lại thấy gương mặt thất thần của Thích Từ Di, cô khoác tay bạn tốt, nửa đùa nửa thật nói: “Cái bộ dạng này của cậu sẽ khiến mình lầm tưởng rằng cậu với anh trai mình tình cũ chưa dứt đó.”

Thích từ Di nghe vậy chỉ cười gượng, cô không nói gì, giống như chấp nhận những lời Hạ Nhã Ngôn nói là đúng.

Đối với bạn tốt từng thay đổi tình cảm, Hạ Nhã Ngôn đã tha thứ. Không phải cô phản bội anh trai thiên vị bạn tốt, chỉ vì Hạ Hoàng Huân nói với cô rằng: “Cô ấy không sai. Bọn anh chỉ vì không hợp nhau, chia tay là chuyện sớm hay muộn. Không cần vì vậy ảnh hưởng đến tình cảm tốt đẹp của chị em hai người, không cần thiết.”

“Sao vậy? Không phải vẫn luôn nói hi vọng anh tôi sớm tìm được bạn gái sao?” Hạ Nhã Ngôn không hiểu phản ứng của Thích Từ Di như vậy là có ý gì, cô nói: “Vẻ mặt buồn bã của cậu không phải là vẻ mặt của một “cô dâu sắp lên xe hoa” nên có.”

Không biết có phải do mấy chữ “Cô dâu sắp lên xe hoa” khiến cô hơi nhói lòng, Thích Từ Di bỗng nhiên cảm thấy choáng váng, cô mờ mịt nhìn gương mặt Hạ Nhã Ngôn gần trong gang tấc, vẻ mặt hiện lên chút hoảng hốt. Lúc sau thoáng hiện lên nụ cười còn khó coi hơn khóc, ra vẻ không có chuyện gì nói: “Đừng có đoán bừa, mình đang nghĩ bạn gái của Hạ Hoàng Huân vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp thôi.”

Hạ Nhã Ngôn cũng không suy nghĩ gì nhiều, cô còn đang mải mê đắm chìm trong hưng phấn khi nhìn thấy chị dâu, thuận miệng nói: “Nghe anh trai mình nói Mục Khả mới hai mươi hai tuổi, năm nay mới vừa tốt nghiệp đại học, là giáo viên trường C.” Nghĩ đến lúc anh trai gọi điện thoại cho cô bảo cô đi xem kết quả khám bệnh của Mục Khả, cô vui vẻ nói: “Có thể nhìn ra anh trai tôi đặc biệt đề ý Mục Khả, nếu mẹ tôi biết được, chắc hẳn bà sẽ cười đến mức không khép miệng được mắt...”

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Thích Từ Di cố chấp cho rằng trong lời nói của Hạ Nhã Ngôn ẩn chứa hàm ý gì khác, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Vô tình gặp mặt Hạ Nhã Ngôn khiến cho tâm tình của Mục Khả rất tốt. Cho nên khi buổi chiều Mục Thần gọi điện thoại nói đợi cô về nhà ăn cơm, cô không từ chối giống trước kia nữa, ngược lại hỏi em trai: “Có cần gì nữa không? Chị tiện đường mua về luôn.”

Mục Thần dường như đã quen với thói “Không hữu nghị” của Mục Khả, cậu nói không đầu không đuôi: “Là chị sao, Bà chị? Không phải nhầm máy chứ?”

Mục Khả mắng cậu: “Nhằm thành quốc tế đường dài rồi!”

Mục Thần cười hắc hắc: “Chủ yếu là em đã quen với thói “bạo lực” của chị rồi.”

Mục Khả tức giận cãi lại: “Chị đây càng có thói quen “bạo lực” em”

Mục Thần cười to: “Xem ra huấn luyện quân sự rất khá. Bà chị, chị còn hài hước hơn trước kia.”

“Tuồng chị đang treu em chắc? Cứ đợi đấy xem chị trở về dạy dỗ em như thế nào, đồ không biết lớn nhỏ!”

Bản tính bắt đầu bộc lộ, đầu bên kia điện thoại, Mục Thần bắt đầu mặc niệm cho anh rề tương lai.

Gần bảy giờ, Hách Nghĩa Thành tới đón Mục Khả về nhà. Hai mươi phút sau đến nơi, cảnh vệ nhận ra xe của Hách Nghĩa Thành, nhanh chóng mở cửa chính, lúc bọn họ đi qua cung kính chào một cái.

Mục Khả có chìa khóa trong nhà, nhưng từ lúc lên đại học cô không thường xuyên về nhà nên không dùng nữa, mỗi lần cùng Hách Nghĩa Thành trở về đều nhấn chuông cửa, lần này cũng như vậy.

Mục Thần nghe được tiếng chuông cửa liền từ trong phòng chạy đến, cửa mở ra trong nháy mắt cậu không còn quan tâm đến hình tượng ôm chầm lấy Mục Khả, hưng phấn gọi: “Chị!”

Hách Nghĩa Thành đã quá quen với cảnh tượng như vậy liền đá Mục Thần một cái thẳng vào trong nhà, Mục Khả oán trách: “Nam nữ thụ thụ bất thân không hiểu sao! Chờ đến lúc em có bạn gái xem còn dám ôm bà chị này nữa hay không?”

“Vẫn ôm chứ sao! Bạn gái nào có quan trọng hơn chị được.” Mục Thần buông tay, nhận lấy túi đồ trong tay Mục Khả, cười hi hi nói: “Mua quà cho em sao?”

Nhìn cái đầu của em trai còn cao hơn cả mình, Mục Khả cũng không khách khí bấm gương mặt ngây thơ của cậu: “Không có quà! Là em gọi điện thoại xuyên ra nước ngoài, chứ chị cũng không thực sự đi ra nước ngoài. Lấy đâu ra quà tặng?”

“Tiểu Thần, không được đòi chị quà.” Hách Úc Mai đeo tạp dề từ trong phòng bếp đi ra, vừa triu mến nhìn Mục Khả vừa cười ái ngại, nhẹ giọng gọi tên thân mật của cô: “Khả Khả.”

Nhìn gương mặt cực giống gương mặt của mẹ, Mục Khả không kiềm chế được muốn khóc, cô không mở miệng, chỉ gật đầu một cái, trầm mặc theo Mục Thần vào nhà, vào gian phòng trước kia của mình.

Bãi trí trong phòng không có gì thay đổi. Ngoại chiếc chăn mỏng màu vàng được gấp rất chỉnh tề đặt trên giường, tất cả vẫn giống như trước khi cô rời đi. Mục Khả lấy ra một quyển album ảnh cũ kỹ trong ngăn kéo, ngồi ở trên thăm lông màu trắng tí mị lật từng trang xem.

Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào xinh đẹp hiện lên trên gương mặt của mẹ khiến cảm xúc trong nháy mắt dâng trào, Mục Khả vuốt nhẹ gương mặt của Hách Xảo Mai trong tấm hình, lẩm bẩm gọi: “Mẹ.”

Đây vốn là một quyển album ghi lại quá trình trưởng thành của Mục Khả, là Hách Xảo Mai trước khi mất tự tay sửa sang lại. Góp nhặt từ lúc Mục Khả ra đời, một trăm ngày, một tuổi, rồi cho đến lúc năm tuổi, mỗi giai đoạn khác nhau đều lưu lại ảnh chụp. Lật từ đầu tới cuối, giữa quyển album photo thật dày, ngoại trừ ảnh cô cùng mẹ chụp chung, chỉ có duy nhất một bức ảnh gia đình ba người.

Không để cho Mục Khả quá nhiều thời gian sầu não, cánh cửa phòng ngủ bị gõ một hồi, Mục Thần ló đầu vào: “Chị, ăn cơm thôi!”

Lúc đi tới phòng ăn Mục Khải Minh cùng Hách Nghĩa Thành đã ngồi ở đó, thấy Mục Khả đi vào, Hách Úc Mai nói: “Khả Khả, ngồi bên cạnh cha con.”

Trong nháy mắt chạm đến ánh mắt của cha, Mục Khả yên lặng ngồi xuống.”

Biết rõ con gái sẽ không gọi ông một tiếng “Cha”, gương mặt Mục Khải Minh hiện rõ một nét thất vọng, ông trầm mặc thờ dài, chỉ nói: “Ăn cơm đi.”

Bữa cơm tối bắt đầu trong không khí dè dặt. Trong bữa ăn, ngoài Mục Thần liên tục nói, không ai mở miệng cả. Gắp miếng cá bỏ vào trong chén của Mục Khả, cậu nói: “Chị, chị ăn cơm sao giống mèo vậy? Ăn nhiều một chút, xem chị gầy thế kia, bảo con khi phải sống thế nào.” Lại gắp thêm chút rau cải đưa tới: “Cũng không nên chỉ ăn thịt, mặn chay phối hợp mới khỏe mạnh.”

Nghe ông nhắc nhở y hệt ông cụ nôn, Mục Khả tự nhiên nhớ tới ngày chia tay Hạ Hoàng Huân dặn dò cô từng câu từng chữ, cùng với lúc hai người không được gặp nhau anh gọi điện thoại đúng giờ gọi cô rời giường. Cô không nhịn được mỉm cười một cái. Cảm giác loại câu nhậu quen thuộc này, là điểm đáng yêu nhất khi có người thân.

Lúc rửa chén, Hách Úc Mai hỏi thăm cô huấn luyện quân sự có cực khổ hay không, công việc của cô có hài lòng thoải mái hay không, giọng nói có vẻ dè dặt cẩn thận. Mục Khả đáp lại từng câu, nhận ra bà có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô hỏi: “Di có chuyện gì sao? Hay là tôi đã làm sai việc gì?” Ở trong nhà này, cô từ đầu đến cuối đều khách sáo như vậy.

Hách Úc Mai trầm mặc một chút, giống như đang cẩn thận lựa lời, sau đó mới nói: “Khả Khả, đi nghe Nghĩa Thành nói con có bạn trai.”

Mục Khả cũng không có ý định giấu giếm sự tồn tại của Hạ Hoàng Huân, cô thần nhiên nói: “Đúng vậy. Có vấn đề gì không?”

“Khả Khả. . . .” Hách Úc Mai có chút do dự, bà suy nghĩ kỹ mấy ngày nay, đến lúc nhìn thấy Mục Khả, vẫn không xác định được nên lấy thân phận cùng lập trường gì để ngăn cản chuyện cô yêu một quân nhân. Bà trầm mặc, Mục Khả cũng im lặng.

Hồi lâu, bà đứng trên cương vị một người trưởng bối, nhẹ nhàng nói: “Khả Khả, chúng ta không đồng ý chuyện con yêu một quân nhân, chúng ta chỉ hy vọng con cùng chồng sau này có một cuộc sống bình thường, có thể ở cùng nhau chăm sóc lẫn nhau. . .”

Mục Khả cắt ngang lời bsf: “Không phải di cũng gả cho quân nhân sao? Di không cảm thấy hạnh phúc sao? Cậu cũng là một quân nhân, chẳng lẽ cậu ấy về sau sẽ không có ý định kết hôn sao?”

Sự sắc bén của Mục Khả khiến Hách Úc Mai cảm thấy xa lạ, bà nghẹn lời, còn chưa kịp phục hồi tinh thần đã nghe Mục Khả nói tiếp: “Tôi rất muốn biết, di lấy thân phận gì để nói những lời này với tôi?” Ánh mắt Mục Khả chợt đỏ lên, cô nghẹn ngào hỏi: “Là di? Hay là mẹ kế của tôi?”

Cô có một đoạn ký ức rất đau đớn. Bất cứ lúc nào nghĩ tới, cảm giác đau mãnh liệt tựa như dòng sông lấp biển.

Đối với thân phận của Hách Úc Mai, đã mười lăm năm qua, Mục Khả từ đầu đến cuối không cách nào quên được.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ba định luật vô lo

Nước mắt chực trào ra, Mục Khả hít sâu liên tục, sau đó khàn giọng nói: “Mười lăm năm rồi, tôi vẫn rất muốn biết khi bà thay thế được mẹ tôi gả cho ba, khi các người đến nghĩa trang gặp mẹ, sẽ mang tâm tình gì.” Hơi ngẩng đầu lên, cố gắng đẩy nước mắt vào trong, Mục Khả tự giễu cười: “Tôi biết, nếu như mà tôi hiểu chuyện thì không nên phản đối ba tái giá, nhưng tôi không hiểu, không hiểu tại sao cổ tình lại là bà!”

Kí ức Hách Úc Mai vào cửa năm ấy làm cô đau đã hơn chục năm. Rõ ràng là di luôn thương yêu cô giống như cậu út, lại chợt trở thành “Mẹ”. Mục Khả nhỏ nhớ mong gương mặt quen thuộc, đưa tay nắm ly thủy tinh đựng nước nóng ném ra ngoài, trong miệng kêu khóc: “Tôi muốn mẹ, tôi muốn mẹ!” Cũng chính lần đó cô bị nước nóng bỏng cổ tay, cho tới bây giờ vết sẹo vẫn còn rất rõ ràng, Hạ Hoàng Huân cũng phát hiện.

“Nhật ký của mẹ sẽ không gạt người, bọn họ rõ ràng rất yêu nhau. Tôi không hiểu tại sao mẹ tôi mới ra đi chưa lâu, các người, còn có. . . .” Mặc dù tình cảm với Mục Thần cực tốt, nhưng em trai ra sinh vẫn khiến Mục Khả bị dả kích trầm trọng. Nước mắt không thể nén được trượt ra khóe mắt, cô cũng không nhận được nữa, ngồi xồm xuống bụng kín mặt.

Trên mặt Hách Úc Mai toàn là nước mắt, bà cố hết sức không chế tâm tình, khóc nói: “Khả Khả, di chưa bao giờ muốn thay vị trí của chị trong lòng con cùng ba con, di. . . .” Bà muốn nói chỉ là bà yêu Mục Khải Minh, bà chỉ hy vọng chăm sóc tốt cho con gái của chị, lại không nghĩ rằng ngược lại tạo thành hiểm khích lớn cho cha con bọn họ như vậy. Bà biết bà sai rồi, nghĩ sự tình quá mức đơn giản, nhưng là, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Mục Khải Minh cùng Hách Nghĩa Thành nghe tiếng đi tới phòng bếp, thì thấy hai người khóc vô cùng thảm thiết. Hách Nghĩa Thành đỡ Mục Khả dậy ôm cô vào lòng, dẫn cô đến phòng khách, trầm giọng nói: “Không phải đã nói sẽ không nhắc lại rồi sao? Những chuyện cũ năm xưa này còn phải dây dưa bao nhiêu năm nữa?”

Năm đó khi quyết định đi bước này đã quyết định chấp nhận tất cả, Hách Úc Mai biết mình không có quyền than vãn, bà dùng sức lau nước mắt, lại càng lau càng nhiều.

Vợ chồng vài chục năm, tình cảm Mục Khải Minh cùng Hách Úc Mai cũng rất sâu đậm, bà đối với con trai con gái, đối với ông, đối với cái nhà này, đã phải trả giá những gì ông đều nhìn thấy. Thờ dài vô vô ba vai vợ, ý bảo Hách Nghĩa Thành mang Mục Khả đến thư phòng.

Khi cửa thư phòng đóng, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ, Mục Khải Minh rút cuộc nói: “Khả Khả, là lỗi của ba, đừng trách di con nữa.”

Che chở của ông giống như kim đâm lên người Mục Khả, lại để cho cô trong nháy mắt tỉnh táo lại, Mục Khả nhắm chặt mắt, cho đến khi nhện không khóc nữa mới mở ra, cô khàn giọng nói: “Mẹ nói học được tha thứ mới có thể vui vẻ, con thật sự đã rất cố gắng, nhưng thật xin lỗi, vẫn làm không tốt. Nặng lời, con sẽ nhận lỗi với di.” Mục Khả nhớ lại lời của mẹ, cô ý thức được mình là văn bối, không thể vô lễ như thế.

Mục Khải Minh đưa lưng về phía cô đứng ở trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hồi lâu mới nói: “Khả Khả, vốn là chung thân đại sự của con trưởng bối như chúng ta không nên nhúng tay, nhưng chúng ta không hy vọng con gả cho một quân nhân. Ba hiểu con có thể cảm thấy khó hiểu, dù sao từ bác của con, đến ba, thậm chí là cậu con, chúng ta đều là quân nhân.” Dừng một chút, ông xoay người nhìn con gái, ý vị sâu xa nói: “Nhưng chính bởi vì chúng ta là quân nhân, mới hiểu nỗi khổ người làm quân tâu. Trừ bỏ tịch mịch, con sẽ phải chịu đựng rất nhiều chuyện khác. Con không nên sống trong những ngày chờ đợi như vậy. Khả Khả, ba hi vọng con hạnh phúc.”

“Nhưng nếu như con nói cho mọi người biết ở cùng anh ấy con rất hạnh phúc thì sao? Mọi người còn có thể phản đối không?”

“Mới ở cùng nhau được mấy ngày? Cháu hiểu được cậu ta bao nhiêu?” Sắc mặt Hách Nghĩa Thành rất xấu, anh lấy giọng chỉ trích nói: “Cháu có nghĩ tới, anh vì cái gì mà mạo hiểm bị xử phạt cũng muốn ở bên cháu hay không?” Sau khi biết Mục Khả và Hạ Hoàng Huân yêu nhau, Hách Nghĩa Thành hiểu rõ bối cảnh gia đình Hạ Hoàng Huân không sót chút nào, chỉ trừ có Hạ Nhã Ngôn.

“Ý của cậu là anh ấy ở bên cháu là có mục đích? Chẳng lẽ Mục Khả cháu không thể làm anh ấy thích sao? Tại sao nhất định phải nghĩ người khác xấu xa như thế?” Mục Khả bị chọc giận, cô phản bác bén nhọn: “Đừng tưởng rằng các người một là Quân trưởng, một là Tham mưu trưởng thì rất giỏi!”

Nhìn Hách Nghĩa Thành, Mục Khả nói: “Chờ đến ngày cậu biết yêu, nếu người nhà mợ cũng phản đối cậu giống như cậu phản đối Hạ Hoàng Huân hôm nay, cháu xem cậu làm thế nào!”

Hách Nghĩa Thành không ngờ cô thực sự vì Hạ Hoàng Huân mà cãi nhau với anh, mà lời cô nói lại khiến anh bị ghen không phản bác được, anh giận mức đi một vòng trong thư phòng, rất lâu không lên tiếng.

Mục Khải Minh mở miệng lần nữa: “Không thể phủ nhận, Hạ Hoàng Huân là một sĩ quan rất ưu tú. Nhưng mà Khả Khả à, nghề nghiệp này nhất định cậu ta không thể nào quan tâm chăm sóc cho người yêu quá nhiều giống như những người đàn ông khác, cho dù cậu ta không có bất kỳ mục đích gì là thật lòng thích con thì sao nào, cậu ta không thể nào cho con một gia đình bình thường.” Khi Hách Nghĩa Thành nói cho ông Mục Khả yêu đương với một quân nhân, Mục Khải Minh đã điều tra tư liệu về Hạ Hoàng Huân, đối với Doanh trưởng Hạ sau khi tốt nghiệp trường quân đội dần thân vào bộ đội, biểu hiện nổi trội, ông thật ra đã sớm nghe nói. Ông thậm chí nhớ rõ đã từng ký thông báo điều nhiệm thăng chức cho anh từ Liên trưởng lên làm Doanh trưởng.

“Ba cũng thừa nhận anh ấy rất ưu tú, nếu như không phải bởi vì con, các người thật ra rất coi trọng anh ấy, đúng không?” Mục Khả lấy một địch hai, cô rất tinh táo nói: “Như vậy xin hai người đối xử công bằng với anh ấy. Lúc công tác, không nên coi anh ấy thành là bạn trai của con, chỉ lấy thành tích để đánh giá anh ấy; mà từ phương diện lo lắng cho con, cũng xin hai người chuyển đổi góc độ, bỏ qua nghề nghiệp của anh ấy, chỉ xem xét đến chuyện anh ấy đối xử với con có tốt hay không, có được không?”

Thấy Hách Nghĩa Thành lại muốn mở miệng, Mục Khả lần nữa trách móc nói: “Lý do của mọi người không thuyết phục được con. Đầu tiên chúng con còn chưa giai đoạn nói chuyện cưới xin, các người bây giờ lo lắng là dư thừa. Tiếp theo, nếu như chúng con nói chuyện kết hôn thật, vậy thì chứng minh con có lòng tin có thể giống như mẹ, gánh vác trọng trách quân dân, làm người phụ nữ sau lưng anh ấy.”

Mục Khải Minh cùng Hách Nghĩa Thành kinh hãi. Bọn họ chợt ý thức được cô bé bướng bỉnh phản nghịch đã trưởng thành rồi. Nhất là Hách Nghĩa Thành, anh quả thật không thể tin được những lời này là từ trong miệng Mục Khả nói ra, nhìn cô bình thường nghịch ngợm gây sự, bây giờ lại nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, vì Hạ Hoàng Huân mà làm trái với ý của anh. Anh thậm chí phát hiện kiên định trên mặt Mục Khả giống như đúc biểu tình của Hạ Hoàng Huân ở trong bệnh viện ngày đó.

Thật ra thì không thể không nói, bọn họ phản đối mãnh liệt ngược lại làm Mục Khả kiên định hơn.

Ba người cùng im lặng, trong thư phòng yên tĩnh như có thể nghe được tiếng đồng hồ của Hách Nghĩa Thành phát ra tiếng tích tắc.

Hồi lâu, tiếng gõ cửa vang lên. Mục Thần đẩy cửa ra, cảm thấy không khí quỷ dị, cậu do dự một chút nói: “Báo cáo! Có điện thoại tìm chị, có thể để cho chị ấy nhận không?” Xuất thân thế gia quân nhân, từ trước đến giờ luôn rõ đạo lý trước khi vào cửa phải nói báo cáo. Chỉ là, bình thường cậu luôn đảo ngược thứ tự vào cửa với kêu báo cáo, làm cho Hách Nghĩa Thành luôn nói cậu vô tổ chức vô kỷ luật.

Mục Khải Minh liếc nhìn con trai nghịch ngợm không lên tiếng, Hách Nghĩa Thành liếc xéo ông một cái, xoay mặt sang chỗ khác nhìn Mục Khả.

“Vậy con đi tiếp điện thoại.” Mục Khả đi tới cửa lại dừng lại, nghĩ đến bọn họ đều giữ chức vụ quan trọng trong bộ đội, cô xoay người nói với cha và cậu út: “Xin hai người đừng cậy quyền, ngăn cản Hạ Hoàng Huân phát triển.”

Mục Khả biết Hạ Hoàng Huân không thua kém ai, cô tin tưởng lấy năng lực của anh Doanh trưởng tuyệt đối không phải là cực hạn, cô không muốn bởi vì yêu cô khiến cho tiền đồ của anh bị hủy, dù sao muốn điều động anh chỉ cần một câu của cha cô, cô không chịu nổi.

Trong nháy mắt cửa thư phòng khép lại, Mục Khả nghe được bên trong có tiếng vật nặng rơi xuống đất. Cô đoán là Hách Nghĩa Thành nóng nảy đập vỡ ly thủy tinh. Ở trong nhà này, chỉ có cậu út mới có thể phát hỏa lớn như vậy.

Mục Thần Đồi đã quen với việc phát tiết cảm xúc như vậy, ra khỏi thư phòng cậu lập tức khôi phục bình thường, hoàn toàn không quan tâm tình huống bên cha và cậu, về mặt cột nhà theo Mục Khả vào phòng ngủ, như tên trộm nói: “Mới vừa rồi có một người đàn ông tìm chị!”

Nghe được cậu cố ý nhấn mạnh hai chữ “đàn ông”, Mục Khả trừng mắt nhìn cậu, tìm đi động.

Mục Thần tiến tới, quơ quơ cái điện thoại di động màu đỏ tình xảo của bà chị: “Em nói em là em trai chị, anh ấy nói anh ấy là anh rể em”

Trong khi Mục Khả đang đấu tranh với người nhà, Hạ Hoàng Huân gọi điện thoại tới, Mục Thần thấy điện thoại di động cô reo không ngừng liền nhận, điện thoại vừa thông cậu đã nói: “Ai vậy? Tìm chị em sao? Em là em trai chị ấy. Cha em cùng cậu đang nói chuyện, lát nữa anh gọi lại đi.”

Thông qua Mục Nham, Hạ Hoàng Huân biết Mục Thần, anh rất bình tĩnh hỏi: “Là Mục Thần à?”

Rốt cuộc vẫn chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, Mục Thần giật mình, hỏi: “Sao anh biết em tên Mục Thần? Chị em nói à? Anh là ai vậy?”

Đầu kia điện thoại Hạ Hoảng Huân tự động nâng thân phận lên một cấp, anh bình tĩnh nói: “Anh là anh rể em!”

“Anh, anh rể?” Mục Thần bị chấn động rồi, cậu ngốc nghếch nói: “Nhưng bà chị em chưa kết hôn mà?”

Hạ Hoảng Huân sang sảng cười, nghĩ thầm thật đúng là hai chị em, hợp thành một sứt chỉ. Anh vui vẻ tự giới thiệu mình: “Anh tên là Hạ Hoảng Huân, là bạn trai chị em, anh rể tương lai của em”

“Hả?” Mục Thần không tự chủ lên giọng, lại còn nói thêm một câu câu: “Bạn gái như bà chị em anh cũng dám cần à?”

Hạ Hoảng Huân ha ha cười, nhất thời thích cậu em rể chưa từng gặp mặt này. Vì vậy, hai người đàn ông một lớn một nhỏ này bắt đầu tán gẫu. Khi Mục Thần biết được anh rể tương lai lại là Doanh trưởng doanh trại trình sát, cậu kích động, lập tức phản bội theo phe Hạ Hoảng Huân, về mặt súng bái nói: “Anh rể, lúc nào thì cho em đến đơn vị anh mở mang kiến thức.”

Hạ Hoảng Huân bị hai tiếng “Anh rể” làm cho mở cò trong bụng, anh cười nói: “Không thành vấn đề, 11 cùng chị em đến đây đi.” Cuối cùng còn dụ dỗ nói: “Tối dẫn em đi xem xe tăng.”

Mục Thần nhảy cẫng lên cao, hưng phấn kêu la: “Được được, dù phải bắt cóc em cũng phải trời chị em mang đi.”

Rất sợ em vợ đối dùng vũ lực với Mục Khả, Hạ Hoảng Huân cười nhắc nhở: “Phải dùng tình để cảm hóa, không thể sử dụng vũ lực. Chị em tay chân mảnh dẻ, không chịu nổi!”

Mục Thần cũng cười theo, cậu nói: “Anh rể, anh đối với chị thật tốt. Chỉ là có lẽ anh không hiểu chị ấy, không dùng vũ lực rất khó thuần phục.” Vì vậy, đồng chí nhỏ Mục Thần cứ thế mà bán mất bà chị nhà mình đi luôn.

Lại dám nghe điện thoại của cô! Mục Khả lao qua cướp lại di động, đồng thời lấy ra uy nghiêm của chị gái khiển trách: “Ai cho em nhận điện thoại của chị? Bộ dạng này của em mà đòi gia nhập quân ngũ, thì đầu trưởng quân đội cũng bị tổng trở về. Đưa di động cho chị, có nghe thấy không, dám cãi lệnh, để cho anh rể em trừng trị em.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Mục Khả phát giác không đúng, cô quần đến đỏ cả mặt, vì che giấu lúng túng nhanh chóng ném gổ đầu về phía Mục Thần, uy hiếp: “Chị đếm đến ba, nhanh đưa điện thoại di động ra đây, một hai ba.”

Mục thần cười hắc hắc, anh nhảy đến bên người Mục khả, ngồi trên nệm bệt nói: “Cho chị cho chị, anh rể nói lát nữa sẽ gọi lại, chị rút rờ một chút, đừng có chủ động gọi đến.”

Mục Khả hung hăng nhéo một cái trên cánh tay cậu, khiến cho Mục Thần giờ chân: “Bà chị, chị đang trả đũa đấy à.”

Mục Khả không để ý đến cậu, bấm điện thoại di động, quả nhiên có một tin nhắn chưa đọc, là Hạ Hoảng Huân gọi tới trước khi gọi điện thoại, anh nói: “Nhà Ngôn bảo hôm nay gặp em. Sao lại trùng hợp gặp phải cô ta như vậy? Không tức giận chứ? Đừng giận chó đánh mèo.” Hiểu anh nói “Cô ta” là chị Thích Từ Di, Mục Khả hé miệng cười.

“Chị, chị có bạn trai sao không báo cáo? Khó trách mấy ngày nay ba mẹ luôn nói nhỏ, trước em nghe được loáng thoáng, còn đoán có phải là bọn họ muốn ép chị xem mắt hay không đấy.”

Mục Khả dòi lực chú ý qua, cô hỏi: “Bọn họ nói gì rồi hả?”

“Nói cái gì mà cái này không thích hợp, cái đó thích hợp, em cũng không nghe rõ.”

“Cái đó thích hợp à?”

“Đã bảo không nghe rõ.”

“Em là họ hàng gần với heo à, nghe cũng không biết?”

“Chị mới là họ hàng gần với heo ý, không đúng, em và chị là họ hàng gần.”

“Chị bóp chết em!”

“A. Cứu mạng, chị tôi giết người rồi.”

Mục gia là gia đình rất đặc biệt. Hai chị em cùng cha khác mẹ Mục Khả và Mục thần đều biết chuyện của cha mẹ, nhưng từ năm Mục Thần ba tuổi quan hệ của bọn họ có cải thiện, sau hai chị em bắt đầu như hình với bóng, không có chút ngăn cách nào. Lúc bọn họ đi chung với nhau, căn bản đều là lấy phương thức cười nói huyền ảo để biểu đạt sự quan tâm cùng đùm bọc nhau, hơn nữa không ai chủ động nói đến chuyện của người lớn.

Đang lúc hai người huyền ảo không thể tách ra, Hạ Hoảng Huân gọi lại, Mục Khả đuổi Mục thần ra ngoài, mới tiếp điện thoại. Cô vừa mới Alo một tiếng, Hạ Hoảng Huân đồ ập xuống nói: “Sao nửa ngày mới nghe? Ba em cùng Hách Nghĩa Thành làm công tác tư tưởng tập thể cho em à? Có cần tôi mời Chính ủy tới không?”

Nếu đổi lại là bình thường Mục Khả nhất định hết trở về, nhưng vào giờ phút này cô chợt cảm nhận được tâm tình lo lắng của Hạ Hoàng Huân. Cô oán trách nói: “VẬY MỜI CHÍNH ỦY CỦA CÁC ANH TÔI ĐI, EM ĐANG LO KHÔNG NÓI LẠI BỌN HỌ.”

Đã đoán được Hách Nghĩa Thành nhất định sẽ liên hiệp với ba Mục Khả ngăn cản chuyện của bọn họ. Hạ Hoàng Huân nghiêm túc hỏi: “BỌN HỌ NÓI GI VỚI EM RỒI HẢ ?”

“Không hài lòng anh chứ sao. Nói có anh hay không có anh cũng thế.” Mục Khả chu miệng, có chút uất ức gọi một tiếng: “Hạ Hoàng Huân!”

Đây là lần đầu Mục Khả làm nũng gọi tên anh như vậy, Hạ Hoàng Huân mềm giọng, anh hỏi: “Sao vậy?”

Mục Khả khịt khịt mũi, rất nhỏ giọng nói: “Không sao cả.”

“ĐỪNG LÀM CHO TÔI LO LẮNG!” Hạ Hoàng Huân lấy thuốc lá từ trong ngăn kéo ra, suy nghĩ một chút lại bỏ vào: “RỒT CUỘC BỌN HỌ ĐÃ NÓI GÌ? KHÔNG THÍCH EM VỚI TÔI Ở BÊN NHAU?”

Mục Khả ừ một tiếng, ngay sau đó nghe thấy đầu kia điện thoại vang lên tiếng tích, cô gấp gấp hỏi: “Anh làm gì đấy?”

Giọng Hạ Hoàng Huân rất bình tĩnh: “Không làm gì. Không cần thận trọng vào làm cái ly rơi xuống đất.” Suy nghĩ một chút, anh nói: “Thật ra thì thái độ của bọn họ như thế nào không quan trọng, quan trọng là em.”

Mục Khả đá bóng lại cho anh, cô nói: “Em thì không sao, phải xem anh thế nào.”

Xem anh có tốt với em không. Đây là điều duy nhất Mục Khả quan tâm.

Hạ Hoàng Huân cười: “Đã hiểu!” Nghĩ sắp đến lễ quốc khánh, anh nói: “11 sắp tới nghỉ dài hạn rồi, tới chỗ tôi ở mấy ngày đi, rất nhớ em.”

“VẬY ANH TÔI ĐÓN EM, EM SỢ KHÔNG TÌM ĐƯỢC.”

“TIỂU QUỲ NHẤT GAN, THÀNH PHỐ A LỚN NHƯ VẬY, CÒN CÓ THỂ LẠC SAO?”

“NGƯỜI TA CHƯA ĐI BAO GIỜ, VẮNG VÈ NHƯ VẬY, ANH KHÔNG LO LẮNG À?”

“ĐẶT EM Ở HẬU PHƯƠNG TÔI MỚI LO LẮNG!”

Có lẽ là về nhà làm tâm tình Mục Khả không tốt, cũng có lẽ là có chút lệ thuộc vào Hạ Hoàng Huân, đêm nay bất lực mà mâu thuẫn nên cô cực kỳ đấm anh. Hạ Hoàng Huân nói muốn cúp điện thoại mấy lần cô đều không chịu, cuối cùng còn ức khuất muốn khóc, làm cho đại doanh trưởng Hạ vừa vui vẻ vừa lo lắng, dự đoán cô nói: “Sao lại thích khóc như vậy, khóc mắt sẽ sưng lên. Nàng dâu xấu như vậy ngoài tôi ra chắc chẳng có ai cần rồi. Ngủ đi, đừng suy nghĩ lung tung. Nhớ, mọi việc đều có tôi. Còn có, đưa cho em ba câu. 1, không cần lo lắng vì mấy chuyện nhỏ nhặt. 2, tất cả mọi chuyện đều là chuyện nhỏ. 3, Nếu chẳng may gặp phải chuyện lớn, đừng hoảng hốt, xin làm theo câu thứ 2.”

Ba định luật mọi chuyện vô lo làm Mục Khả nín khóc mỉm cười. Cô cảm thấy đồng chí Trung tá thực hiện cuộc cách mạng ‘chủ nghĩa tinh thần lạc quan’ là tốt, nhưng dễ dãi cho cô có nếp nhăn.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bida!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Để cho mình vui vẻ

Trải qua thử thách của năm tháng, trên người Hạ Hoàng Huân tán ra hơi thở có thể khiến người khác an tâm, ngay cả giọng nói trầm ấm cũng như hạ cổ người ta, khiến Mục Khả không thể kiềm chế mà bị cuốn hút, thậm chí còn thổ lộ hết. Hạ Hoàng Huân hỏi cô buổi tối có phải trở về nhà hay không, hay trở về khi tức xả, Mục Khả rốt cuộc lấy hết dũng khí đem chuyện đã giấu trong lòng hai chục năm nay tâm sự.

Giọng nói của cô buồn buồn, không còn trong trẻo như thường ngày: “Em ghét trở lại, ghét cùng bọn họ giống như người một nhà, ngồi chung một chỗ ăn cơm, mỗi lần như vậy em đều có cảm giác không tiêu hóa nổi. Em cảm thấy nói với họ một câu thôi cũng đã có lỗi với mẹ em.”

Một đứa bé năm tuổi, trí nhớ tương đối có hạn. Sự che chở cùng thương yêu của Hách Xảo Mai đã khắc sâu trong lòng của Mục Khả bé nhỏ, thiếu sót tình thương của cha, Mục Khải Minh vĩnh viễn không thể bù đắp đủ.

Nhận ra tâm trạng của Mục Khả đang xấu dần, Hạ Hoàng Huân đau lòng nhẹ nhàng trách: “Nha đầu ngốc.”

Mục Khả nói nhỏ: “Anh cũng biết sao? Chắc chắn là anh họ nói cho anh biết.”

“Cậu ta có nói qua một chút với tôi, sợ em không thích, nên cũng không nói nhiều.” Hạ Hoàng Huân thành thực thẳng thắn: “Cậu ta cảm thấy chính em nói cho tôi biết sẽ tốt hơn.”

Hôm chằm dứt đợt huấn luyện quân sự Hạ Hoàng Huân đã cố ý đi tìm hiểu, từ Mục Nham nên biết được một số chuyện của Mục Khả. Anh biết lúc cô năm tuổi Hách Xảo Mai bị bệnh mà qua đời. Mục Thần ra đời năm cô bảy tuổi, dì nhỏ Hách Ưc Mai chính thức bước vào cửa nhà họ Mục. Nhưng lúc Mục Thần hai tuổi, Mục Khả mới biết mình có em trai cùng cha khác mẹ. Trừ mấy chuyện đó ra, Hạ Hoàng Huân cũng biết thêm một số chuyện khác.

Lúc Mục Khả hai tuổi, Mục Khải Minh được nghỉ phép trở về nhà thăm người thân, con gái không để cho ông lên giường ôm vợ, cô ôm mẹ nói nhỏ: “Lúc nào chú rời khỏi nhà chúng ta vậy?” Làm Mục Khải Minh có chút buồn bã. Lúc ba tuổi Mục Khả vẽ tranh, bức tranh trong phòng có mẹ, có cô, ngay cả Hách Nghĩa Thành cũng có, duy chỉ không có Mục Khải Minh. Mục Khải Minh vuốt nhẹ mái tóc đen mềm mại của con gái, dịu dàng hỏi: “Khả Khả, ba ở chỗ nào vậy?” Mục Khả lúc lắc cái đầu nhỏ, giống như là muốn thoát khỏi bàn tay của cha, cũng không ngẩng đầu mà nói: “Chú ở bên ngoài.”

Đêm hôm đó Mục Khải Minh mất ngủ, ngắm nhìn gương mặt dịu dàng xinh đẹp của vợ, lòng ông tràn đầy áy náy. Ngày trở về đơn vị, Hách Xảo Mai cùng Mục Khả đi tiễn, ông hôn một cái vào gương mặt con gái, lại sửa lại mái tóc dài bị gió thổi bay của vợ, rồi cuộc không nhận được nói: “Xảo Mai, theo quân đội đi.”

Có lẽ do ông ích kỉ khiến vợ vì ông bỏ cả tình yêu với công việc để đến với cuộc sống bộ đội xa xôi. Nhưng mà gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều khiến hai vợ chồng nếm không ít thương nhớ đau khổ, giữa hai người, chắc chắn phải có một người chịu hy sinh. Vậy mà khi Hách Xảo Mai đang rung rung tạm biệt học sinh, đúng lúc chuẩn bị đoàn tụ cùng chồng, vận mệnh lại không mỉm cười với bà. Bà bỗng dưng ngất xỉu, sau được chẩn đoán bị ung thư không thể chữa khỏi. Để có thể điều trị kéo dài sinh mạng cho bà, kế hoạch theo quân bị trì hoãn vô thời hạn.

“Thật ra thì không có gì.” Biết rõ nhìn anh không nhìn thấy, Mục Khả vẫn kiên cường cười cười, cô nói qua loa: “Em chỉ nghĩ đơn giản là mẹ không có ở đây, ba cưới dì nhỏ, sau đó bọn họ có em bé, mà em là người cuối cùng biết sự tồn tại của Tiểu Thần.”

Một chuyện long trời lở đất mà cô nói nói nhẹ như thể gió thổi mây trôi, Hạ Hoàng Huân cảm thấy đau lòng, anh lo lắng gọi một tiếng: “Mục Khả!”

“Anh không cần phải an ủi em, cùng đừng nên khuyên em.” Mục Khả đưa mắt nhìn đến quyển photo album cũ, từ từ nói: “Chuyện em không làm được anh cũng đừng miễn cưỡng, em sẽ mất hứng, không vui nổi.”

Bản tính trẻ con chân thật của cô khiến Hạ Hoàng Huân khẽ cau mày, anh thả lỏng nhẹ nhàng nói: “Hậu quả của việc mất hứng rất nghiêm trọng, liệu có tính hủy diệt không?” Nghe được cô ừ một tiếng, anh nói thêm: “Nghĩ tới khuyên em, chỉ là thành thật mà nói, tôi cũng không biết nên khuyên như thế nào. Hơn nữa tôi cảm thấy được bây giờ em như vậy rất tốt. Bác gái không còn là chuyện không thể thay đổi, em có thể vui vẻ là điều quan trọng nhất. Chỉ là tôi hy vọng em có thể hiểu, bản tính con người có bao nhiêu rục rờ chúng ta không biết được thế nên chúng ta không cần quá so đo về chút điểm tối nhỏ nhỏ kia, nhưng tuyệt đối không nên để cho nó phát triển hơn.”

Đối với Hạ Hoàng Huân mà nói, chuyện nhà Mục Khả anh cảm thấy mình không nên tham dự, ít nhất bây giờ không nên. Về phần khúc mắc giữa cô và những người trong gia đình, nếu mười lăm năm ngay cả Hách Nghĩa Thành cũng không thể thay đổi được, anh không rằng mình có bản lĩnh cao cường để có thể gỡ bỏ. Vì vậy, thay vì khiến cô thêm đau lòng, không bằng đối xử chăm sóc cô thật tốt.

Mục Khả hỏi ngược lại: “Vậy trong lòng anh cũng có một chút suy nghĩ đen tối sao?”

Hạ Hoàng Huân thẳng thắn: “Có.”

“Là cái gì?”

“Tốc chiến tốc thắng khiến em trở thành tài sản riêng của mình.”

“.”

“Được rồi, đừng sợ, tôi chỉ là mượn đề tài để nói chuyện của mình, nhắc nhở em là tôi có mục đích như vậy.”

Mục Khả bắt đầu suy nghĩ, do dự một chút, cô ấp a ấp úng hỏi: “Anh, nói cho em biết, tại sao anh lại yêu em?”

Hạ Hoàng Huân cười khê: “Muốn biết? Chờ em tới trước mặt tôi sẽ nói cho em biết.”

Mục Khả tức giận, uy hiếp nói: “Anh không nói em sẽ không tới.”

Anh liền nói lại: “Em không tới đừng mơ tôi nói cho em biết.”

“Muốn nói hay không thì tùy, em không thèm nghe nữa.”

“Vậy thì thật là hồ đồ, được thôi. Dù sao tôi cũng đã quen với kiểu cả ngày cứ mơ màng của em rồi. . .”

“Em mơ màng lúc nào?”

“Không mơ hồ sao không nghe hết khẩu lệnh của anh đã lấy tốc độ chạy trăm mét nước rút chạy đi hả?”

“Này, đó không phải là.”

“Không phải là cái gì, chính là mơ hồ!” Hạ Hoàng Huân khẳng định.

Cuộc điện thoại này kéo dài thật lâu, cho đến khi Hạ Hoàng Huân đoán rằng Mục Khả đã ngủ thiếp đi, đến khi trong loa truyền đến tiếng thở rất đều, anh mới cúp máy. Nhìn về khoảng không đen kịt nơi đóng quân, anh lẳng lặng hiểu ra, mơ hồ phát hiện Mục Khả đã có thể tin tưởng dựa vào anh, anh im lặng mỉm cười. Từ lúc trưa nói chuyện điện thoại với Hạ Nhã Ngôn, đoán được người đàn ông kiên quyết đưa Mục Khả đi chính là Hách Nghĩa Thành, trong lòng thấp thỏm lo lắng không yên.

Hôm sau rời khỏi nhà, Mục Khả mang theo cuốn photo album vốn thuộc về cô, dường như muốn nói cô sẽ vĩnh viễn không bước chân vào căn nhà này nữa. Thật ra thì bốn năm trước cô đã muốn mang nó đi, chỉ là Mục Thần đem cuốn album này giấu đi, cậu bé trai nhỏ kéo tay chị gái nói: “Em giúp chị bảo quản nhé, lúc nào chị nhớ mẹ thì trở về xem, có được không?” Nhìn gương mặt ngây thơ của em trai, Mục Khả cũng không thể kiên trì.

Ngày 11 tới rất nhanh, Mục Thần quán Mục Khả nhất định đòi đến chỗ quân đội, cô đồng ý. Bởi vì trường học sắp xếp lịch học phụ đạo tạm thời, nên ngày nghỉ của Mục Khả bị rút ngắn xuống còn hai ngày. Nghĩ đến lần đầu tiên tới chỗ Hạ Hoàng Huân mà đi tay không thì có vẻ không tốt. Cô không có kinh nghiệm yêu đương nên đến chỗ bạn tốt học hỏi kinh nghiệm, kết quả là bị đá kích, Hường Vi nói: “Cậu có thể có chút tiền đồ được hay không, cái gì mà quà tặng, anh ta cũng chưa tặng quà cho cậu sao, phụ nữ phải rụt rè cậu có hiểu điều này hay không vậy?”

Mục Khả oán hận ngập trời nói: “Mời bạn tốt giải thích cho tôi rụt rè và thành ý khác nhau như thế nào có được không?”

“Cậu xong rồi, Mục Khả Khả, hoàn toàn xong rồi.” Hường Vi tặc lưỡi vừa cười: “Động lòng rồi chứ gì? Tôi biết ngay là cậu không đề kháng được mị lực của đồng chí Trung tá, ài, mình nói các cậu.”

Đến Hường Vi cũng chẳng đưa ra được ý kiến gì, Mục Khả có chút buồn bực, cô trần trọc trở mình cả đêm, cuối cùng cũng nghĩ ra nên chuẩn bị quà tặng gì cho Hạ Hoàng Huân. Ba buổi tối mất dầy lời kéo chị dâu theo cô dạo phố mua quần áo mới, khiến cho An Dĩ Nhược không nhận được trêu chọc cô: “Khả Khả, đều nói phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu, em làm việc này vì ai sao? Chẳng lẽ là Doanh trưởng Hạ trong truyền thuyết?”

Ngồi xồm xuống dùng khăn giấy xoa xoa cái miệng nhỏ dính bơ của Đồng Đồng, Mục Khả dậm chân: “Chị dâu à, ngay cả chị cũng cười em, lần sau em sẽ không giúp chị dụ dỗ chơi với Đồng Đồng nữa!”

“Cô.” Đồng Đồng đưa đôi tay bẩn bời vì ăn kem tóm lấy y phục của Mục Khả, nhúu mày kháng nghị: “Cùng chơi với Đồng Đồng. . .”

An Dĩ Nhược ôm lấy con trai, hôn lên gương mặt non nớt của con nói: “Cô nhỏ của con có niềm vui mới rồi, không nhớ tới ‘tình cũ’ như con đâu.”

Đồng Đồng cũng không hiểu cái gì mà niềm vui mới, tình cũ, cười khanh khách, lấy cái đầu nhỏ cọ cọ vào cái cổ của An Dĩ Nhược, giòn giã kêu: “Mẹ, muốn chơi với cô. . .”

An Dĩ Nhược là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, đối với quần áo đương nhiên là có mắt nhìn. Cô lựa chọn cho Mục Khả một cái áo không tay, kiểu chữ V màu thủy tinh xanh lục, thiết kế đơn giản và khéo léo kết hợp với giày đế bằng, quan sát phong cách nhẹ nhàng khoan khoái của em gái, cô hài lòng nhúu mày, ghé vào tai Mục Khả lẳng lẽ nói: “Chị rất lo lắng cho đồng chí Hạ Hoàng Huân không cưỡng lại được sức hấp dẫn của em. Ngộ nhớ lần này em đi có ‘sơ xuất’ gì, Mục Nham có thể bỏ qua cho chị không?”

“Chị à.” Mục Khả kéo dài âm điệu gọi cô, có chút trầm bổng nói: “Hiện tại đang là mùa thu, mặc váy có ổn không?” Cô bình thường cũng thích mặc váy, bây giờ đột nhiên cảm thấy quá kiêu cách, lo lắng Hạ Hoàng Huân cười cô.

“Có chỗ nào không tốt? Máy ngày nay nhiệt độ rất thích hợp. Lại nói đây dù sao cũng là lần đầu tiên hai người chính thức hẹn hò, phải để lại cho anh ta có ấn tượng sâu sắc. Chị đây chính vì chiều theo bộ quần phục của anh ta, mới giúp hai người phối hợp loại trang phục tình nhân đây.” An Dĩ Nhược vỗ tay một cái, rất có chính kiến: “Lấy cái này!”

Tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội. Trước đêm hôm gặp mặt, Mục Khả có chút căng thẳng. Cô lấy điều khiển ti vi chỉnh thành yên lặng, vừa xem kịch câu vừa nghĩ đến cái câu trích có ẩn ý sâu xa trong nhật ký của mẹ: “Vĩnh viễn đừng lãng phí bất cứ giây phút nào của mình để nghĩ về người con không thích.” Hơn nửa ngày tự nói một câu: “Vậy nếu bỗng dưng nhớ tới một người, có phải là đã thích anh ấy rồi phải không?”

Trong giây lát cô ý thức được mình vì sắp gặp mặt nên cảm thấy lo lắng bất an thì Mục Khả cảm thấy câu thiền ngữ này đảo lại sẽ càng thích hợp hơn. Đó là, nếu mình theo bản năng nhớ nhung một người, thì chính là mình đã thích anh ấy.

Đây chính là đạo lý “Nhớ nhung và tình yêu giống như trẻ sinh đôi không thể tách rời.”

Rốt cuộc, dưới sự hướng dẫn của Hạ Hoàng Huân, Mục Khả cuối cùng cũng học xong bài học tình yêu đầu tiên —— nhớ nhung.

Tình yêu vốn là không có đạo lý, phát sinh tại đây, trong một buổi chiều.

Mục Khả không thể không thừa nhận, Hạ Hoàng Huân có phần cứng nhắc nhưng cũng không mất đi sự dịu dàng với cô, bạn trai danh chính ngôn thuận của cô, khiến cho cô có chút rung động. Về phần có chút là bao nhiêu, có lẽ phải cùng nghiên cứu để kiểm chứng, có lẽ xuất phát từ sự mất tự nhiên mới có ý tránh.

Mục Khả có thói quen ngủ sớm giờ lại hay chờ điện thoại của Hạ Hoàng Huân để tâm sự. Trên phương diện này, cô chính là người đầu tiên khiến Hạ Hoàng Huân biết thấu hiểu và ủng hộ. Biết rõ tính chất đặc thù công việc của bộ đội, cô luôn làm gì cũng có chừng mực vừa đủ, chưa từng gây phiền toái cho Hạ Hoàng Huân. Cho nên nói, anh thương cô tuyệt đối là có đạo lý.

Trong phòng ngủ Mục Thần chiếm máy vi tính của Mục Khả, cậu lớn tiếng hét về phía phòng khách: “Chị, chị chuẩn bị quà tặng cho anh rể chưa? Ngày mai chúng ta đến tay không là không được.”

Mục Khả không nhanh không chậm ấn điều khiển ti vi đôi kênh, khinh bỉ nhìn cậu nói: “Em đang ngượng sao? Ngạc nhiên thật.” Kể từ đêm đó nói chuyện điện thoại với Hạ Hoàng Huân, Mục Thần ngày ngày quẩn cô, sợ mình bị bà chị bỏ rơi, một mình đến chỗ anh rể, thậm chí cậu còn nhất quyết nương nhờ ở ký túc xá của cô không chịu rời đi.

Ánh mắt Mục Thần nhìn chằm chằm quái vật trong máy vi tính, vừa hạ đòn xuống đầu kẻ thù vừa điềm tỉnh nói: “Lúc không có người khác chị chê em thể nào cũng được, em không sợ đó, nhưng trước mặt anh rể nhớ để cho em chút mặt mũi.” Bộ dạng ra vẻ rất độ lượng.

Gọi anh rể thật thuận miệng đó! Mục Khả chân trần lao vào phòng, giờ tay gõ vào gáy cậu: “Còn nói linh tinh nữa là ăn đòn thật đấy!”

Mục Thần nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề: “Không cần phải ngại, ai chả biết trong lòng chị đã ung lăm rồi. Ai, đúng rồi, đừng vì em ở đó mà hai người ngại ngùng thân thiết nhé, em sẽ không cười nhạo, không đá kích, tùy ý hai người.”

Nói linh tinh cái gì! Đây là những lời của một đứa bé mười năm tuổi nên nói sao? Mục Khả ném roi cái điều khiển ti vi, tay nắm chặt cổ Mục Thần, lắc lắc: “Chị xem em đúng là thêm ăn đòn mà...” Lúc này, trong trò chơi Mục Thần bị giết.

Thời gian sáng sớm luôn tốt đẹp lại khiến cho người ta ảo não, Mục Khả đang ngủ say bị điện thoại của Hạ Hoàng Huân đánh thức, cô từ từ nhắm hai mắt lại, mơ màng nói không rõ: “Sau này em có thể không cần mở máy cả đêm có được không, rất hao tổn điện đấy...”

Kể từ lúc trở về từ sở huấn luyện, Hạ Hoàng Huân yêu cầu cô mở máy, cũng không phải theo dõi cô 24 giờ, chủ yếu để buổi sáng thuận tiện gọi điện cho cô rời giường, tránh bị muộn giờ làm.

Nghe được giọng nói lười biếng của cô, Hạ Hoàng Huân dịu dàng nói: “Tôi dùng đường dây riêng, em sợ tốn điện cái gì.”

Mục Khả ăn vạ: “Tiếng chuông máy bàn rất lớn, sẽ âm ỉ đến Tiểu Thần.”

Hạ Hoàng Huân cong môi cười: “Cậu ấy đã sớm rời giường rồi, gọi điện thoại cho tôi nói rằng em đang bất tỉnh.”

Dường như nghe thấy tiếng gõ cửa, vẻ mặt Mục Khả giống như đưa đám chỉ trích: “Tên phản đồ này!”

“Nghe lời, rời giường đi. Mười giờ tập trung dưới lầu, lên đường.”

Mười giờ mới lên đường tại sao phải dậy sớm như thế, Mục Khả lại chui vào trong chăn thật lâu sau mới rời khỏi giường. Lấy chiếc váy mới từ trong tủ quần áo ra mới phát hiện chiếc áo lót cùng mua hôm qua để quên trong túi xách của An Dĩ Nhục. Cô gỡ mái tóc lộn xộn, nhấc cho chị dâu một tin nhắn: “Làm thế nào bây giờ, áo lót vẫn còn trong túi của chị, nếu không để em qua lấy nhé?”

Đây không phải là nhiễu loạn lòng quân thì là cái gì?! Nhìn tin nhắn gửi nhầm “khiêu khích” mười phần từ cô bạn gái nhỏ, Hạ Hoàng Huân kiên cường cắn răng, anh nhắn tin lại: “Không cần lấy! Tối đây tôi mua cho em cái mới!” Sau đó lại chưa hết giận bổ sung thêm một câu: “Xem tôi thu phục em thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nội dung chính của hôn mê

Nhanh chóng mua mới?!

Phản ứng được chuyện gì đang xảy ra Mục Khả ㄟ đến cả đầu lưỡi cũng cứng lại, khóc không ra nước mắt cô hét lên trùm kín chắn, ngón chân cũng đã dõ lên.

Mục Thần nghe được tiếng thét chói tai của bà chị sợ hết hồn, từ trên ghế salon ngồi bật dậy, cậu vừa đập cửa vừa gọi: “Chị, chị làm gì đấy? Gặp ác mộng hay là thấy con gián vậy hả?”

Mục Khả núp ở trong phòng như đã điều, buồn bực quát cậu: “Tránh ra! Không cần em lo!”

“Không có chuyện thì chị mau dậy đi, sắp mười giờ.” Mục Thần nhìn đồng hồ, than thở: “Quan niệm về thời gian quá kém.” Sau đó, trở về sofa tiếp tục xem TV đợi cô.

Mười giờ đúng. Mục Khả nhận được tin nhắn thúc giục lần đầu tiên của Hạ Hoàng Huân: “Xuống tầng!” Cô không nhắn lại.

Mười giờ năm. Anh gửi tới tin nhắn thứ hai: “Chạy bộ xuống!”

Mười giờ mười. Điện thoại Mục Khả vang lên, lúc này không phải tin nhắn mà là gọi điện tới.

Chưa bao giờ mất thế diện như hôm nay, Mục Khả cảm thấy rất áp lực. Cho nên dù chuông reo đã ba lần cô vẫn không có dũng khí nghe, chỉ sợ hãi nhắn lại: “Em không đi.”

Có thể tưởng tượng bộ dạng lúng túng của cô khi gửi cái tin nhắn này, Hạ Hoàng Huân quay đầu đi lẳng lặng cười, anh rất kiên nhẫn nhắn về: “Không xử lý em đâu, đừng sợ! Mau xuống đây, Viên Soái chờ đấy.” Đợi lệnh dưới tầng không phải Doanh trưởng Hạ, bởi vì trong doanh tạm thời có chuyện anh không thể phân thân, lại lo Mục Khả đi cùng người không quen sẽ không thoải mái nên để Viên Soái tới đón người.

Mục Khả rối rắm, tủi thân nói: “Vậy anh không thể kỳ thị em!”

Kỳ thị? Chẳng lẽ học sinh giỏi hệ tiếng Anh trình độ tiếng Trung lại rất kém?

Hạ Hoàng Huân day day huyết thái dương, lời ít ý nhiều: “Được!”

Mục Khả đấu tranh tư tưởng đại khái khoảng mười giây, vẫn cảm thấy rất phiền não, quả đầu gối đã rời thành tổ chim dùng sức đập mấy cái lên gối, mới bắt đầu đi bộ dậy rửa mặt thay quần áo, lúc xuống tầng đã mười rưỡi.

Viên Soái không rõ chân tướng tưởng Mục Khả trang điểm ăn mặc mới xuống trẻ, quan sát “Thục nữ” xinh đẹp trước mắt, anh trêu ghẹo nói: “Ồ, sao mấy ngày không thấy đã biến hóa rồi, không quen.” Nói xong nhận lấy hai túi xách trong tay Mục Thần cười nói: “Là Mục thần phải không? ‘Hộ hoa sư giả’ Doanh trưởng đã nhắc tới xem ra chính cậu nhóc cậu rồi.” Đưa tay mở cửa xe, đưa tay làm ra tư thế xin mời: “Lên xe đi, chị dâu.”

“Đừng có nói mấy lời quái đản* như vậy được không?” Mặc dù biết bộ đội chính là như vậy, dù đã kết hôn hay chưa kết hôn đều gọi chị dâu hết, mặt Mục Khả vẫn không nhịn được đỏ lên.

* Câu gốc: Âm dương quái khí [阴阳怪气] : Chỉ lời lẽ, cử chỉ vân vân quái đản, kỳ lạ, hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Ngắm bộ váy vừa người hoạt bát của cô, Viên Soái cười hắc hắc: “Tôi rất nghiêm túc! Thật đấy!”

Mục Khả trừng mắt liếc anh một cái, ngồi vào ghế sau sau.

Xe ra khỏi nội thành, đi về phía doanh trại. Trên đường, Mục Thần ngồi chỗ cạnh tài xế hưng phấn vô cùng huyền thoại với Viên Soái không ngừng. Mục Khả đầu tiên là than thở ảo não vì chuyện gửi nhầm tin nhắn, dần dần có chút buồn ngủ. Chừng một giờ sau, cô bị Mục Thần đánh thức, nghiêng đầu ngo ra ngoài cửa sổ, xa xa thấy tường rào thật dài xuất hiện trước mặt, nhịp tim chợt tăng nhanh.

Khi xe vượt đã đi vào cửa chính, Mục Thần hưng phấn nói: “Chị, thật giống với bên chú út, chị xem, ngay cả hàng rau cũng thật chỉnh tề, phơi quần áo tất cả đều quay về một phía, oa, xe tăng, quá xuất sắc.”

Thì ra cuộc sống mỗi ngày của anh là ở nơi này. Nhìn theo ngón tay Mục Thần chỉ về phía tầng hàng doanh trại, đột nhiên cảm thấy ở rất gần Hạ Hoàng Huân. Nghĩ sắp được gặp anh, cảm giác hồi hộp càng mãnh liệt hơn, không thêm để ý đến hoa cỏ cây cối “Có góc cạnh” cùng với xe tăng “Uy vũ”.

Xe dừng ở tầng trệt bên phải đại viện, Viên Soái vừa mang đồ vừa nói: “Lên trên tầng nghỉ một lát, sắp xong rồi. Trong khoảng thời gian này vội vàng diễn tập, bên trên còn tới kiểm tra công việc, lão đại ngay cả thời gian ngủ cũng không có.” Anh thần bí cười cười, lại gần Mục Khả nói: “Tôi luôn thắc mắc sao lão đại càng vội tinh thần lại càng cao, thì ra là cô đến.”

Mục Khả dùng balô đánh anh, Viên Soái nghiêng người né tránh, móc chìa khóa ra mở cửa. Mục Thần bị cửa kính không nhiễm một hạt bụi trước mắt làm cho kinh sợ, cậu đứng ở bên ngoài hít vào một hơi, thờ dài nói: “Quý thần ơi, đây là chỗ cho người ở sao?” Sau đó sống chết không chịu vào nhà, nói là sợ không cẩn thận làm bẩn làm loạn phòng.

Viên Soái cất xong balo, để Mục Khả nghỉ ngơi chờ Hạ Hoàng Huân, sau đó dẫn Mục Thần không an phận ra bên ngoài đi thăm quan.

Chờ bọn họ đi, Mục Khả bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, đầu tiên đi thăm quan phòng ngủ Doanh trưởng Hạ. Thấy chăn được gấp giống như khối đậu phụ bị cắt bằng thì cô ý thức được nội vụ của mình quả thật rất kém cỏi. Đưa tay sờ trơn ga giường trắng nõn như bị là qua, cô nghĩ: “Cái giường này thật sự dùng để ngủ sao? Bài trí cũng gọn gàng quá mức.”

Ánh mắt dời về phía bàn đọc sách, Mục Khả thu tay về, rất sợ chạm vào sẽ để lại dấu vân tay trên mặt bàn. Nhìn sách phía trên được bày biện càng chỉnh tề hơn, cô cẩn thận từng li từng tí cầm quyển “Chiến đấu hòa lực hiện đại”, lật hai trang như xem Thiên thư. Do dự một chút, mở tủ treo quần áo ra xem, quả nhiên quần trang đều treo quay về cùng một hướng, có mấy món chõng lên cũng như dùng dao cắt. Đi vào phòng vệ sinh, sờ sờ khăn lông vắt chỉnh tề, thấy dao cạo râu đặt ở trước gương, chợt nhớ tới lúc anh hôn cô râu đâm vào trên mặt hơi đau đau nhột nhột, cô nhoen miệng cười.

Mục Khả ngồi trên ghế sa lon, trong lúc vô tình thấy dưới bàn trà có tấm bản đồ, mở ra nhìn, lại là một tấm bản đồ thành phố A còn rất mới, đại học C cô làm, tức xá cô ở, còn có chỗ ven đường của mua sông hôm cô kiểm tra sức khoẻ, cùng với chỗ ăn cơm sau đó, cũng bị người ta dùng bút khoanh lại. Nhìn tấm “bản đồ tác chiến” này, trong lòng Mục Khả âm ập.

Ngay khi cô mất hồn suy nghĩ thì bên ngoài truyền đến tiếng hát, ngay sau đó vang lên tiếng gõ cửa. Mục Khả đang định đứng dậy, Hạ Hoàng Huân đã cầm chìa khóa mở cửa đi vào rồi, anh mặc thường phục đeo caravat vẫn anh khí bức người như vậy, ngay cả biểu tình cười như không cười cũng giống lúc huấn luyện quân sự như đúc.

Cởi mũ đặt lên trên bàn trà, lấy ánh mắt lính Trinh Sát quét qua cả căn phòng, xác định không có những người không nhiệm vụ ở đây, Hạ Hoàng Huân đi thẳng tới cô bạn gái nhỏ ngồi xuống bên cạnh, cười đùa nói: “Thủ trưởng vất vả rồi.”

Cảm giác căng thẳng lập tức tiêu tán, Mục Khả bị anh chọc cười, đem chai nước lọc trên tay đưa cho anh. Đối với sự săn sóc của Mục Khả, Hạ Hoàng Huân vô cùng hài lòng, anh nhận lấy uống một hớp lớn, giờ tay lên sờ sờ mặt của cô, rất dịu dàng nói: “Ngồi xe mệt không? Đoạn đường kia không tốt, rất xóc. Có đói bụng không? Chờ tôi thay quần áo sẽ dẫn em cùng Tiểu Thần đi ăn.” Ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô hồi lâu, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên sự quyến luyến, anh nhỏ giọng hỏi: “Em về đâu?”

“Anh đừng nói lung tung! Tiểu Thần học theo thói xấu của anh, anh về anh về, gọi rất lưu loát rồi đấy.” Nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của mình trong mắt của anh, Mục Khả nghiêng đầu tránh khỏi ngón tay thô ráp của anh, giải thích nói: “Thằng bé nói trong nhà anh không có chỗ đặt chân, nên xuống dưới lầu chơi cùng Viên Soái rồi, anh không thấy nó sao?”

“Không có!” Trên khuôn mặt đẹp trai xẹt qua nụ cười có thâm ý khác, Hạ Hoàng Huân cúi người, chóp mũi gần như chạm đến cô, không đợi Mục Khả mở miệng, đã ôm cô vào trong ngực, hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Anh ôm rất chặt, nụ hôn của anh rất sâu.

Ngay khi bị Hạ Hoàng Huân kéo thì Mục Khả lập tức đã tiến vào trạng thái, cô dựa vào trong ngực anh, ôm lấy eo anh, dịu dàng hôn trả. Đôi lần anh càng hôn kịch liệt xâm nhập hơn, sức lực to lớn làm cô theo bản năng muốn chạy trốn, khí phách tốt cùng làm cô say mê, gần như xụi lơ.

Cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là ‘tiểu biệt thắng tân hôn’ rồi. Khi anh rời khỏi môi cô, Mục Khả rời khỏi “Vòng vây” của anh, mấp máy môi hơi có chút đau, uất ức nói: “Đôi môi cũng bị anh cắn nát rồi, không biết nhẹ một chút à, thô lỗ ——”

Biết mình quá vội vàng, Hạ Hoàng Huân tiến tới nhìn một chút, đau lòng nói: “Xin lỗi, tôi đã quên loại động tác chiến thuật thông thường như hôn môi này cần chú ý đến mấu chốt hơn.”

Động tác chiến thuật thông thường? Mấu chốt? Mục Khả suýt nữa bị lời của Hạ Hoàng Huân hạ gục. Gỡ bàn tay anh đang vươn qua ôm lấy cô ra, cô nhẩy ra thật xa mà tố cáo: “Anh xem đi, ở chung với anh trình độ cảnh giác tuyệt đối không thua kém với việc sẵn sàng chiến đấu.”

Ánh mắt theo từ đôi chân trắng tấp của cô chuyển qua váy ngắn trên đầu gối, rồi đến eo nhỏ nắm không đầy tay, sắc mặt Hạ Hoàng Huân trầm xuống, anh không vui trách cứ: “Sao mặc ít như vậy? Nếu mà bị cảm để xem tôi phạt em thế nào!” Lúc vào cửa kích động chỉ lo nhìn mặt cô, bây giờ mới phát hiện cô bạn gái nhỏ lại mặc váy vừa mỏng lại ngắn, khó trách vừa nẩy hôn lại cảm thấy thân thể cô mềm mại hơn trước kia, hại anh thiếu chút nữa lau súng cướp cò.

Cúi đầu nhìn váy mới mà mình đấu tranh tư tưởng mãi mới dám mặc, Mục Khả nhỏ giọng oán trách: “Không hiểu phong tình.” Thấy anh có xu thế muốn dạy bảo, cô giải thích: “Tôi hôm qua nghe dự báo thời tiết biết hôm nay nhiệt độ cao, sao mà cảm được chứ.” Mím mím môi, cô nói: “Cố ý mặc cho anh xem đây.”

Hạ Hoàng Huân nghe vậy sắc mặt dễ chịu hơn, nhìn cô gái nhỏ như đóa phù dung thanh khiết, vẻ mặt anh hơi mất tự nhiên nói: “Rất đẹp rất đẹp, chỉ hơi ngắn một tẹo.” Muốn đưa tay kéo cô tới cẩn thận nhìn một chút, lại bị Mục Khả tránh thoát. Bất mãn với sự “Chống cự” của cô, anh theo thói quen như này: “Còn trách tôi dùng sức! Nếu em hành động nghe theo chỉ huy thì tôi cũng không cần dùng sức mạnh tấn công. Tránh xa như vậy để làm gì, xem tôi là kẻ địch à? Qua đây!”

Bận hòa hảo mấy ngày, còn nháo chuyện cái áo lót, kết quả cũng không thấy khen cô một câu. Mục Khả tức giận nói: “Không qua! Dám thi hành bạo lực, sẽ thông báo cho toàn quân của anh.” Cô bướng bỉnh ném cái gối trên sofa qua, nhẩy dựng lên đẩy cửa chạy ra ngoài. Phải nói, cô bướng bỉnh ném gối qua, còn nhẩy dựng lên đẩy cửa chạy ra ngoài y hệt như một đứa bé, hoàn toàn không ngờ mình ăn mặc như vậy có thể dao động lòng quân cả đoàn 532.

Sao có thể để cho cô được như ý! Mục Khả mới chạy được mấy bước, Hạ Hoàng Huân đã bắt “Tiểu yêu tinh” trở lại, anh rất nghiêm nghị nói: “Có mạng áo khoác theo không? Khoác thêm vào, nếu không không cho phép ra cửa.”

Mục Khả giùng giàng phản kháng: “Giữa trưa bên ngoài nóng như vậy, anh muốn em bị cảm nắng à.”

Hạ Hoàng Huân có chút nóng giận, ôm cô vào trong ngực giống như bắt con gà con: “Nóng cái gì! Tôi mặc quân trang còn không thấy nóng, em mặc ít như vậy không thấy lạnh sao?”

“Không lạnh!”

“Tôi nói lạnh là lạnh!”

“Trừ cái váy mặc trên người này thì không mang theo quần áo nào khác.”

“Váy thì mặc quần trang của tôi!”

“Không.”

“Tôi ra lệnh cho em, không phải thương lượng với em!”

Đang lúc hai người lôi kéo, cửa phòng không khóa bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bial* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Cảm giác hạnh phúc mê muội

Cứ ngỡ là Viên Soái to gan, trong mắt Hạ Hoàng Huân thoáng chốc dâng lên lửa giận, anh tức giận quát: “Ai cho phép cậu chưa nói báo cáo đã đi vào?” Quay đầu nhìn rõ người tới là ai, anh buông bàn tay đang ôm bên hông Mục Khả ra, buồn bực day day huyết thái dương, nói một câu: “Tại sao lại là anh? Chính ủy?”

Nghe thấy vậy, Mục Khả vội vàng lùi lại một bước, ngượng ngùng trốn sau lưng Hạ Hoàng Huân, sau đó lộ ra cái đầu nhỏ, lễ phép nói: “Chính ủy, chào anh!”

Mặc dù phá vỡ “Chuyện tốt” của vợ chồng son, Ninh An Lỗi vẫn bình tĩnh như trước cười cười, nhìn gương mặt của Mục Khả, anh nói: “Là Mục Khả sao, em có khỏe không? Hoan nghênh em tới đơn vị chúng tôi.” Thấy Hạ Hoàng Huân định mở miệng liền nhớ tới lời cần nói, anh nói thẳng: “Đoàn Thượng nghe nói hôm nay bạn gái cậu tới, bảo tôi nói với cậu một tiếng, buổi tối anh ta mời ăn cơm. Vừa hợp xong đã bỏ chạy không thấy bóng người, tốc độ cơ động khá nhanh.” Vừa nói vừa đi ra ngoài, lúc bước ra đến ngoài cửa còn cười bổ sung một câu: “Tôi cũng không nhìn thấy gì hết, hai người cứ tiếp tục!”

Dù sao cũng dày dặn kinh nghiệm sa trường, trận chiến côn con này sao có thể hù dọa được Doanh trưởng Hạ danh tiếng lừng lại. Hạ Hoàng Huân giơ tay lên xoa nhẹ mái tóc của Mục Khả, bước nhanh đuổi theo. Lúc quay lại nhìn thấy Mục Khả chưa hết xấu hổ vẫn buồn cười.

Sau này Mục Khả vẫn còn nhớ như in nụ cười ngày đó, đó là nụ cười ngu ngốc của anh mà cô từng thấy.

Mục Khả bị anh cười đến ngượng ngùng, vội sửa sang lại chân váy vốn đang rất bằng phẳng, giận trách nói: “Anh cười cái gì? Cứ như thể Chính ủy cho phép anh nạp tiểu thiếp không bằng.”

Hạ Hoàng Huân nghe vậy liền cười ha ha, dùng chân đá cửa đi tới, không nói lời nào ôm gọn cô vào trong lòng.

Mục Khả đẩy anh: “Không sợ Chính ủy quay lại sao.” Lần thứ hai bị người ta bắt gặp bọn họ “Mập mờ” rồi, thật là, cho dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Hạ Hoàng Huân dùng sức ôm lấy cô, buông một tay bám nhẹ vào khuôn mặt cô: “Chính ủy hỏi tôi sao lại lừa được em tới tay, phê bình tôi trâu già gặm cỏ non.”

Không nghĩ tới Chính ủy sẽ nói ra những lời như vậy, Mục Khả cười khanh khách, nghiêng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của anh, tình nghịch nói: “Anh thấy chưa, đến Chính ủy của các anh cũng biết anh là đồ lừa đảo siêu cấp!”

Hạ Hoàng Huân nhủ mảy, không nhanh không chậm vươn tay, lấy ngón trỏ nâng cái cảm tình té của cô lên, giọng nói hết sức dịu dàng: “Tôi lừa em cái gì, hử?” Thấy Mục Khả dựng thẳng lông mày mờ to mắt, anh cười có chút gian tà: “Chờ đến lúc tôi ‘cả xác cả thịt, toàn bộ ăn hết’ lúc đó nói tôi là tên lừa gạt cũng không muộn.” Vừa dứt lời, anh nhanh chóng cúi người hôn lên cổ cô một cái.

Một cho cô trước kia còn cảm thấy đồng chí Trung tá cứng nhắc nghiêm túc. Bây giờ không chỉ học cách nói chuyện của cô, lại còn đánh lên cô. Mục Khả giơ tay lên như muốn đánh, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt thâm tình khẩn thiết của anh, cô do dự đại khái ba giây, sau đó đổi thành vòng tay ôm lấy hông anh, người tiến sát vào trong ngực anh.

Hạ Hoàng Huân vuốt nhẹ mái tóc của cô, dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

Mục Khả lắc đầu, mặt dán sát vào ngực trái của anh, nghe thấy rõ cả nhịp đập của tim, hai mắt an tâm nhắm nghiền, im lặng nói một câu: “Ở cùng anh có cảm giác rất ấm áp.”

“Muốn tìm cảm giác khi còn bé sao? Quả thật em nên chuyển tới chỗ của anh đấy.” Hạ Hoàng Huân cười cô, cánh tay ôm chặt cô gái nhỏ trong ngực, anh mỉm cười nói: “Chính ủy nói kém mười tuổi thích hợp nhất, nhìn em giống như bé con vậy.”

Đây là biệt hiệu thứ nhất của Mục Khả do Ninh An Lỗi đặt cho. Vừa rồi lúc đi ra còn vỗ vỗ vào bả vai của Hạ Hoàng Huân nói: “Đồng chí nhỏ rất tốt, nhìn vào mắt cô ấy đã biết cô ấy là người đơn thuần, xem như cậu gặp được bé con, nhớ phải chăm sóc thật tốt.”

Bé con? Chăm sóc thật tốt? Mục Khả nhú lông mày: “Sao có thể nói em giống con gái của anh chứ?”

Hạ Hoàng Huân lấy tay vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, theo lông mày nói: “Em nói như vậy sau này khi thân thiết tôi sẽ có chương ngại tâm lý.”

Mục Khả nhe răng cười, nhớ rằng mình còn mang theo ‘Nhiệm vụ’ tới, rút khỏi ngực của anh, cúi đầu hỏi: “Tôi hôm qua anh có nói, em tới đây anh sẽ nói cho em biết một chuyện.”

Hạ Hoàng Huân giả bộ ngây ngô hỏi: “Chuyện gì?”

Mục Khả chu miệng tỏ ra bất mãn: “Không phải anh nói rằng lúc nào em tới anh sẽ nói hay sao!”

Hạ Hoàng Huân cầm lấy bàn tay cô, lấy ngón tay cái nhẹ nhàng ấn nhẹ mu bàn tay cô, anh cong môi cười một tiếng, thấp giọng trầm thấp nói: “Em đã nghe nói ở bộ đội làm quan càng lớn, càng muốn tìm vợ nhỏ chưa?” Thấy cô cau mày, anh giả vờ nghiêm trang bổ sung: “Nghiên cứu khoa học đang phát triển, càng lúc càng tiến bộ.”

Nhận ra anh đang trêu chọc mình, Mục Khả cầm tay anh đưa tới miệng, hung hăng cắn một cái.

Hạ Hoàng Huân nhú mày, cười nhẹ trách: “Em là cún đấy à, còn biết cắn người nữa!” Thấy dấu răng rõ ràng trên mu bàn tay, anh gõ nhẹ một cái vào trán cô: “Nếu như bị Đoàn trưởng, Chính ủy nhìn thấy hỏi tôi chuyện gì xảy ra, tôi sẽ nói bạn gái của tôi bảo muốn mài răng nên tôi cho cô ấy mài.”

Mục Khả nghĩ đến tình huống xấu tệ liền kiễng chân ôm lấy cổ anh, giọng nói có chút yếu ớt: “Lại bắt nạt em rồi!”

Hạ Hoàng Huân thân mật véo nhẹ chóp mũi của cô, dịu dàng nói: “Muốn nhìn em cười. Em cười lên rất xinh đẹp, đơn thuần giống như tờ giấy trắng.”

Hàng lông mi dài khẽ run lên, đầu ngón tay Mục Khả vuốt nhẹ gương mặt anh, cười ngọt ngào hỏi: “Em là giấy trắng, vậy anh là cái gì?”

Thấy cô cười tình nghịch, Hạ Hoàng Huân hôn lên má cô một cái, sau đó vô cùng bình tĩnh nói: “Tờ báo!”

Mục Khả buồn cười đến không đứng thẳng được, Hạ Hoàng Huân vỗ nhẹ lưng của cô để thuận khí. Cười đủ rồi, Mục Thần cùng Viên Soái cũng vừa trở lại. Bọn họ rất quý cù hô báo cáo, đến khi nghe được Hạ Hoàng Huân nói “Đi vào” thì mới dám đẩy cửa.

Nhìn gương mặt có mấy nét giống Mục Khả, Hạ Hoàng Huân hỏi: “Mục Thần?”

Mục Thần học bộ dạng binh sĩ rất nhanh, cậu đứng nghiêm một cái: “Báo cáo anh rể, chính là em.”

Cậu em vợ tương lai vô cùng hoạt bát, rất hợp với ông anh rể tương lai tư thể hiện ngang mạnh mẽ.

Bữa cơm trưa diễn ra ở phòng ăn. Trong cuộc sống Hạ Hoàng Huân là một người khiêm tốn, không hy vọng bởi vì bạn gái mình tới mà gây phiền toái tới ban cấp dưỡng. Chàng qua Dịch Lý Minh đã dặn trước, cho nên họ để lại nhiều thức ăn chờ lão đại tới đây.

Trên đường đi tới phòng ăn, các chiến sĩ đi qua càng không ngừng chào Hạ Hoàng Huân. Mục Khả đi theo phía sau anh, nhận được ánh mắt sáng quắc của các chiến sĩ phóng tới, có chút không được tự nhiên. Cô bước nhanh hai bước, lặng lẽ kéo kéo quần trang của Hạ Hoàng Huân: “Sao bọn họ cứ quay lại nhìn em vậy? Em có chỗ nào không ổn sao?”

Hạ Hoàng Huân mắt nhìn phía trước, trầm giọng ném ra một chữ: “Váy.”

Khó trách vì sao anh hết sức phản đối cô mặc váy. Mục Khả như chợt hiểu ra. Lúc này cô quay đầu lại cũng không thể cứu vãn, cô sắp chịu không được mất rồi.

Khi ánh mắt lần nữa nhìn thấy các chiến sĩ quay đầu lại nhìn về phía Mục Khả, Hạ Hoàng Huân bước càng nhanh. Mục Khả đi giày mới có chút đau chân, nhìn thấy khoảng cách với anh đang dần bị kéo dài, cô đuổi theo kéo lấy cánh tay anh, giọng nói có chút giận dữ: “Đừng như thế xung phong ra trận được không? Chờ em một chút!”

Hạ Hoàng Huân tránh bàn tay nhỏ bé của cô, cau mày nói: “Ồ đơn vị không nên lồi lõm kéo kéo, nhớ giữ khoảng cách hai mươi phân.” Thấy cô bĩu môi, anh nhỏ giọng nói: “Lúc không có người khác cự ly bằng không.”

Mặc dù anh nói rất nhỏ, vẫn bị Viên Soái cùng Mục Thần nghe được, hai người hi hi một tiếng vui vẻ. Nhận được ánh mắt cảnh cáo của lão đại phóng tới, bọn họ vội vàng lấy lại vẻ nghiêm túc, làm bộ như không nghe thấy gì bước thật nhanh ra chỗ khác tránh đi.

Đến cửa ra vào căn tin, Hạ Hoàng Huân không vội vã đi vào, người đàn ông này vẫn còn đang nóng tính, còn đang tức giận quay đầu nhìn chiều dài váy của cô, ánh mắt sắc bén dừng lại trên khuôn mặt cô, anh trầm giọng nói: “Em quả thật biết cách tặng thể diện cho tôi!” Thấy cô vô tâm nhe răng cười, anh nghiêm khắc giáo huấn cô: “Lần sau em còn mặc váy ngắn như vậy nữa xem tôi có nhốt em lại không!”

Đặt Mục Khả ở hậu phương thì lo Hách Nghĩa Thành cùng cha cô ngăn cản, mà đưa ra tiền phương anh còn phải lo lắng đến những chiến sĩ giống như hổ sói này. Hạ Hoàng Huân nói: “Yêu đương thật quá mệt mỏi, cứ phải trông trước trông sau.”

Vốn là lần đầu tiên tới đơn vị gặp Hạ Hoàng Huân, rất sợ làm anh mất thể diện, căng thẳng đến mức muốn chơi đùa cũng không được, lại còn yên lặng chịu sự cười cợt của Hường Vi cùng chị dâu, kết quả người ta lại không cảm kích.

Mục Khả bĩu môi, lão đại mất hứng đẩy ngược về: “Em chỉ thỏa mãn lòng hư vinh cho anh, cứ như thể em làm tổn hại ổn định đoàn kết, nhiễu loạn lòng quân vậy.” Không đợi anh phản bác, cô còn nói: “Đừng nói là em thật sự làm lòng quân các anh dao động, như vậy chẳng phải bọn họ cũng quá không kiên định thì là gì.”

“Không phải ai cũng vượt qua sức ‘hấp dẫn’ này!” Liếc nhìn váy ngắn cũn của cô một lần nữa, Hạ Hoàng Huân hơi giận: “Em cho rằng bọn họ đều có sức không chế giống của tôi à?” Nói xong xoay người vào phòng ăn.

Theo thường lệ sau bữa cơm trưa Hạ Hoàng Huân thường về ngủ trưa một lát, nhưng vì có hứa hẹn trước, cho nên sau khi hai chị em ăn no, anh nói một câu: “Kết thúc chiến đấu, đi xem xe tăng.” Liền dẫn Mục Khả cùng Mục Thần đến sân huấn luyện xe tăng.

Đi qua cánh cửa rào bằng sắt, một sự chấn động vô hình đập vào mắt. Nhìn về phía bức tường xanh biếc tĩnh như màu lá, xe tăng cùng xe thiết giáp chuyển động như núi hô biển động, Mục Thần cực kỳ kích động cảm thán: “Thật là xuất sắc, hoành tráng!”

Hạ Hoàng Huân vỗ vỗ đầu của cậu, nói rất nhiều xoay xung quanh chủ đề xe tăng này.

Mục Thần nghe xong, tò mò hỏi: “Anh rề biết lái xe tăng không?”

Không đợi Hạ Hoàng Huân trả lời, Dịch Lý Minh đi theo cười nói: “Là lão đại doanh trình sát, nhưng kỹ thuật của đồng chí Hạ Hoàng Huân là hạng nhất.”

Mất Mục Thần mở to hết cỡ: “Thật lợi hại!”

Không chỉ là anh, nghĩ đến Hạ Hoàng Huân có thể thoải mái điều khiển một cỗ máy lớn như vậy, ngay cả Mục Khả bình tĩnh cũng có chút ngưỡng mộ. Mặc dù xuất thân từ gia đình quân nhân, nhưng thật ra cô rất ít khi đến chỗ đơn vị bộ đội. Trước đây mỗi lần bị buộc phải đi cùng Hách Nghĩa Thành có đều thiếu nhiệt tình hăng hái. Vậy mà, lần này đến nơi sinh hoạt và làm việc của Hạ Hoàng Huân, nhìn bề ngoài anh uy nghiêm thâm trầm, nghe anh nói vừa chuyên nghiệp lại cứng cỏi, Mục Khả có thể cảm nhận được mùi vị đặc trưng của trại lính, rất đàn ông.

Nhìn gò má hoàn mỹ của anh, Mục Khả bất giác nắm tay Hạ Hoàng Huân. Tập trung chú ý theo dõi sân huấn luyện, phong thái của anh vẫn như bình thường, tùy ý để cô nắm lấy.

Buổi chiều Hạ Hoàng Huân còn có việc, Mục Khả hiểu chuyện để cho anh đi trước, cô trở về phòng của anh ngủ một lát, sau đó dưới sự hướng dẫn của Viên Soái, cô cùng Mục Thần đến khu trồng rau chơi. Lúc Hạ Hoàng Huân đến đây, đã nhìn thấy cô đội bộ đồ thể thao ngồi xổm bên ao cá cười.

Hạ Hoàng Huân không vội vã đến chỗ cô, đứng ở đằng xa nhìn khuôn mặt ngây thơ tươi cười như đứa trẻ, khỏe môi anh không ngừng cong lên. Hạ Hoàng Huân phát hiện mình càng ngày càng thích Mục Khả, cô giống như đứa trẻ không phải lo nghĩ gì, lại tài trí xinh đẹp.

Mục Thần chơi cả một buổi chiều không biết chán, giống như con khỉ nhỏ vậy. Khi được Viên Soái dẫn đến doanh trại nghỉ ngơi, người dính chặt vào giường cho dù ai gọi cũng không dậy nổi, cơm tối cũng không chịu ăn mà đi ngủ luôn. Mục Khả không thể làm gì khác hơn là cùng Hạ Hoàng Huân đến nhà ăn ăn cơm cùng đám người Đoàn trưởng.

Sau khi ngồi xuống, Hạ Hoàng Huân trịnh trọng giới thiệu cho Mục Khả từng người. Đoàn trưởng Lục Trạm Minh, Chính ủy Ninh An Lỗi, chủ nhiệm Lý Trung Bình, chỉ huy phụ trách phòng Trương Dĩ Đồng, phó doanh trưởng An Cơ, cùng chính trị viên Dịch Lý Minh đã biết vào buổi trưa. Mục Khả xấu hổ mỉm cười, lễ phép chào hỏi bọn họ.

Bọn họ rất nhiệt tình, thức ăn rất phong phú, Lục Trạm Minh thậm chí còn tự mình vào trong phòng bếp chỉ huy ban cấp dưỡng làm một vài món ăn. Anh cười he he múc canh vào bát Mục Khả, trong miệng còn phê bình Hạ Hoàng Huân: “Mau mau gấp thức ăn cho bạn gái nhỏ của cậu đi, không có gì phải ngượng ngùng cả. Điều kiện của chúng ta kém hơn so với thành phố, dù sao cũng phải để người ta ăn no. Tiếp đãi không chu đáo lần sau người ta không tới, tôi không chịu trách nhiệm.”

Ninh An Lỗi cũng chào hỏi Mục Khả: “Ăn mau trong lúc còn nóng, đây chính là tiết mục đặc biệt nhất của chỉ huy hành chính chúng tôi tự tay chuẩn bị.”

Người phương bắc từ trước đến giờ luôn hào phóng, không có thói quen khách sáo. Lục Trạm Minh nghe vậy vội vàng sửa lại: “Chỉ huy hành chính cái gì, không nên nói lung tung. Mục Khả, đừng lo lắng, thả lỏng một chút. Bộ đội chúng tôi cũng giống tập đoàn trên thành phố, bản này chúng ta tương đương với Hội Đồng Quản Trị, Chính ủy thì tương đương với Thành viên hội đồng quản trị, chủ nhiệm thì tương đương với trưởng phòng, huấn luyện viên tương đương với trưởng ban, phó doanh trưởng thì tương đương với trưởng bộ phận, Hạ Hoàng Huân thì sao, cậu ta sắp thành CEO rồi. Còn tôi, chính là cố vấn sau lưng CEO.” Nói xong anh cười lớn.

Mục Khả không hiểu được tại sao nói Hạ Hoàng Huân sắp thành CEO. Lấy chức vụ của anh tính ra phải là giống như phó doanh trưởng bọn họ là trưởng bộ phận mới đúng. Sau lại từ trong miệng Dịch Lý Minh, cô biết được lúc ấy trong đoàn chức vị Tham Mưu Trưởng đang để trống. Trong lòng đoàn trưởng bọn họ có mấy người chứ? Trung tá Hạ Hoàng Huân sẽ rất nhanh được lên chức, có lẽ chính là sau lần diễn tập này.

Trong bữa ăn mọi người ríu rít mời rượu, ngay cả lão Trương tiểu đội trưởng cũng uống hai chén. Mục Khả bình thường không uống rượu, nhưng đối với sự nhiệt tình của những người này, cô đương nhiên cũng cạn chén. Hạ Hoàng Huân thấy cô sắc tới rơi nước mắt, nói gì cũng không chịu để cho cô uống nữa, thay cô đáp lễ mọi người.

Com tối diễn ra trong bầu không khí rất tốt, Lục Trạm Minh rất ôn hòa, không chút kiêu ngạo. Cuối cùng, Chính ủy Ninh An Lỗi bắt đầu thực hiện chiến lược đánh vào tâm lý, anh rất chân thành nói: “Tiểu Mục, chúng tôi nơi này có phần nhếch nhác, điều kiện không tốt như trên thành phố A, nên nhiều người thân cũng không muốn tới, cho dù tới cũng không ở lại được bao lâu. Hôm nay em có thể tới, chúng tôi cũng rất hoan nghênh em, hoan nghênh em tới nơi này ở. Chỗ này tuy không tốt lắm, nhưng đám người bọn tôi rất tốt, nhất là Hạ Hoàng Huân, cậu ấy rất tốt, tuổi trẻ tài cao lại có ý thức trách nhiệm, là một người đàn ông tốt, quen biết một thời gian dài em sẽ nhận ra.”

Thật không hổ là Chính ủy, làm công tác tư tưởng tuyệt đối là hạng nhất. Rõ ràng là biểu hiện đặc biệt của Hạ Hoàng Huân vô cùng hợp ý Mục Khả, vì vậy lấy kết hôn làm mục đích cùng cô kết giao sau này. Ninh An Lỗi hết sức ủng hộ, anh thật lòng muốn đem hôn nhân này tạo thành Bảng Vàng của binh đoàn 532, long trọng đề cử.

Bữa com tối kéo dài thật lâu. Có lẽ là do tâm tình tốt, Hạ Hoàng Huân uống rất nhiều rượu, thấy anh cứ uống hết một ly lại nhận một ly, Mục Khả lo lắng cho vị “Lục lâm hảo hán” này. Cho nên, khi anh đứng lên nói muốn đi vệ sinh, cô không chút suy nghĩ liền đứng lên, níu thắt lưng anh lại nói: “Em cũng muốn đi.”

Mọi người thấy thế tất cả cùng phá lên cười, pháo doanh trưởng An Cơ trêu ghẹo nói: “Chị dâu nhỏ, không cần lo lắng, nếu Hạ Hoàng Huân say, tôi sẽ kêu hai người vác cậu ta trở về.” Mặc kệ mọi người trêu chọc, Mục Khả vẫn kiên trì đi cùng Hạ Hoàng Huân, giống như chỉ sợ anh say mà ngã xuống.

Sau buổi com tối, cáo biệt Đoàn trưởng Chính ủy, Hạ Hoàng Huân hơi say dẫn cô bạn gái nhỏ đến khu dành cho người nhà. Mục Khả bắt đầu lo lắng, trong lòng suy nghĩ không phải để cho cô ngủ chỗ của anh chứ? Tại sao không đưa cô đến phòng đãi khách? Vậy anh ngủ nơi nào?

Lúc đến nơi, Mục Khả lay nhẹ nhận lấy chìa khóa từ trong tay anh để mở cửa. Đúng lúc cô với tay định mở đèn, Hạ Hoàng Huân dựa vào người cô trước cửa, trước khi đặt lên môi cô còn xấu xa nói một câu: “Uống hơi nhiều.” Sau đó hôn cô một nụ hôn thật dài.

Mục Khả đón nhận nụ hôn nồng nhiệt của anh, trong lòng bỗng dâng trào một cảm giác hạnh phúc khó tả. Lúc này ngoài trời gió thổi mây bay, nơi đóng quân thoáng chốc hiện lên một cảnh mờ ám...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hai chủ lực Hồng Quân

Có lẽ ở địa bàn của mình nên có thể thoải mái thả lỏng.

Môi Hạ Hoàng Huân áp xuống, môi lưỡi cực nóng tùy ý càn quét giữa hàm răng Mục Khả, càng phóng cuồng hơn những nụ hôn trước đây. Theo ôm hôn sâu, thân thể mềm mại bị anh đặt lên trên cửa dán chặt lên thân thể anh, gần gũi giống như một thể. Mục Khả bị hôn không còn sức chống đỡ, thậm chí có chút không thở nổi, chỉ có thể theo bản năng hô hấp theo tiết tấu của anh, đôi tay không tự chủ ôm lấy cái eo nhỏ mà mạnh mẽ của anh.

Hô hấp Hạ Hoàng Huân có chút dồn dập, anh gần như không khống chế được mình, ấn Mục Khả vào trong ngực chặt hơn, anh mãnh liệt lấy môi công thành đoạt đất. Hơi thở lạnh lạnh tràn ngập tất cả giác quan của Mục Khả, cô cảm thấy tim anh đập điên cuồng, cảm thấy hơi thở cực nóng của anh phả vào cần cổ, quyến luyến chậm rãi trượt tới xương quai xanh đang lộ ra trong không khí của cô, Mục Khả cảm thấy bàn tay thô ráp ấm áp của anh dò vào bên trong áo cô, hơi chần chờ trong nháy mắt, không đặt lên cấm địa trước ngực cô, mà xoa xoa cái lưng trắng mịn của cô.

Tình cảnh lúc này, làm cho người ta ý loạn tình mê.

Hồi lâu, cuồng phong mưa lớn cuối cùng đã dừng lại, nụ hôn của anh càng lúc càng dịu dàng, nhẹ nhàng hút, ma sát cánh môi của cô giống như trấn an, hơi thở ấm áp lưu luyến ở chóp mũi cô không đi.

Mục Khả bị rút sạch sức lực toàn thân, cô khẽ mở mắt ra nhìn anh, tầm mắt mơ màng.

Hạ Hoàng Huân quả thật có chút say, chỉ là không phải say rượu, mà là say lòng. Ngẩng đầu nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, anh nhàn nhạt cười, cái trán dựa vào cô, anh lấy giọng nói trầm thấp dịu dàng hỏi: “Làm em đau sao?” Cô bạn gái nhỏ không chỉ một lần oán trách anh hôn dùng sức quá mức, trong lòng Hạ Hoàng Huân luôn nhớ.

Mục Khả khẽ liếm dưới môi, muốn lắc đầu lại không thể động đậy, chỉ chớp đôi mắt mê man nhìn anh không nói.

Dưới ánh trăng cô gái xinh đẹp động lòng người, ánh mắt cô nhìn anh lóe lên ánh sáng lung linh, Hạ Hoàng Huân miệng lưỡi vụng về nhất thời không tìm được câu văn thích hợp hình dung vẻ đẹp của cô, chỉ nâng tay cô đặt bên môi hôn, lại cúi người khẽ cắn vành tai tinh tế của cô, bàn tay to kéo cô vào

lòng như an ủi, ôm cô thật chặt.

“Mới mấy ngày không thấy, rất nhớ em!” Âm sắc từ tính trầm thấp có loại hấp dẫn rất riêng, Hạ Hoàng Huân hít sâu, sờ sờ mái tóc mềm mại của cô trần an nói: “Đừng sợ, tôi sẽ đứng mực.” Mục Khả nghe được anh tự giễu nhẹ giọng cười, sau khi trầm ngâm bổ sung: “Nhưng hệ số khó khăn hơi lớn!” Xuất phát từ sự tự ràng buộc của quân nhân, cùng với quý trọng từ tận đáy lòng, anh không có ý định vượt rào trước khi cưới, dù hôn lễ mãng nhưng vẫn dừng lại đúng lúc.

Cảm động vì anh hết sức khắc chế, Mục Khả nở nụ cười, ngoan ngoãn rúc vào trong lòng anh.

Nguồn sáng duy nhất trong phòng là ánh trăng bên ngoài. Bọn họ giữ nguyên tư thế ôm, rất lâu.

Khu cho người nhà không cần tuân thủ quy định tắt đèn. Cảm giác say biến mất dần, Hạ Hoàng Huân bật đèn, tỉ mỉ sửa sang lại quần áo Mục Khả bị chính mình kéo tới rối loạn, nghiêng đầu nhìn ẩn ký mình để lại trên cổ cô, anh vừa nhẹ nhàng vuốt ve vừa cười như không cười nói: “Sao mềm như đậu phụ vậy, tôi cũng chưa dùng bao nhiêu lực đâu.”

Quả thật là đập nát ảo tưởng lãng mạn trong lòng cô! Mục Khả trừng mắt lườm anh.

Bộ dáng bị chọc giận thật sự đáng yêu, Hạ Hoàng Huân nhìn không được vò rối mái tóc ngắn xoăn tự nhiên của cô, dẫn cô tới phòng ngủ: “Buổi tối em ngủ ở chỗ này, Tiểu Vương đã mặc sẵn màn cho em rồi. Theo lý thuyết lúc này sẽ không có muỗi, nhưng tốt nhất cứ đề phòng thì hơn, tránh cho em da mịn thịt mềm bị cắn lại trách tôi.” Chỉ chỉ màn đã mặc, anh hỏi: “Thích màu này không?” Khi bọn họ đi ăn cơm, thông tin viên đã mặc sẵn màn, còn rất hiểu chuyện mà rửa sạch hoa quả đặt trên bàn trà.

Nhìn màu hồng quê mùa, Mục Khả cau mày, cô thành thực nói: “Không thích.” Sau đó lại thân mật kéo cánh tay anh, dịu dàng nói: “Nhưng mà vẫn muốn cảm ơn anh.” Mục Khả không ngờ anh lại tỉ mỉ như thế, còn đặc biệt chuẩn bị màn vì cô, mặc dù không thích màu sắc, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình của cô, ngược lại rất vui vẻ.

“Khách khí với tôi làm gì, về sau cảm ơn cũng có thể bỏ qua.” Hạ Hoàng Huân nhìn cô cười: “Tôi không ngại em đổi thành ‘ông xã thật tốt’ đâu.”

Mục Khả xoa mặt đi: “Ai là ông xã chứ, không biết.”

Hạ Hoàng Huân gio tay lên ôm mặt cô, cạo nhẹ trên chóp mũi cô, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Nhìn giường đôi kia, Mục Khả do dự một chút, ngượng ngùng nói: “Vậy anh ngủ ở đâu? Cảnh cáo anh, không thể ngủ ở trong phòng này.”

Hạ Hoàng Huân xách lỗ tai nhỏ của cô: “Đây là địa bàn của tôi, tôi muốn ngủ đâu chả được, tôi còn chưa nói gì, em đã vội vả đuôi tôi rồi?”

Mục Khả ăn vạ: “Mặc kệ anh, muốn ngủ đâu thì ngủ, dù thế nào cũng không cho ngủ ở đây.” Nói xong cô đi ra ngoài lấy balô, lấy ra một cái túi đưa cho anh: “Cho anh, xem có vừa không.”

Không ngờ cô bạn gái nhỏ lại chuẩn bị quà tặng cho mình, trên mặt Hạ Hoàng Huân hiện lên vẻ vui mừng, anh nhận lấy mở ra nhìn, sau đó cúi đầu cười.

“Theo em nhìn thì số này chắc vừa với anh, về sau lúc huấn luyện thì đeo vào, có thể bảo vệ.” Nghĩ đến eo của anh từng bị thương, Mục Khả cố ý đi mua một cái bảo vệ eo, bởi vì không biết cái nào hiệu quả tốt hơn, đành lấy tiêu chuẩn ‘tiền nào của nấy’ mua cái đắt nhất.

Đem cảm kích cùng cảm động hóa thành hai chữ, Hạ Hoàng Huân nói: “Cảm ơn!” Cẩn thận gấp lại, bỏ vào túi quần áo: “Sợ làm hỏng, trước để đây đã.” Anh không nở miệng.

Không biết vì sao Mục Khả cảm thấy hai chữ này từ miệng anh nói ra phân lượng rất nặng, cô cười ngọt ngào, ôm cổ anh dịu dàng nói: “Phải dùng! Hồng thì mua mới, chị đây không thiếu tiền.”

“Tiểu quý!” Bị biểu tình dí dỏm của cô chọc cười, tay Hạ Hoàng Huân dùng sức, đem bé yêu không an phận ngồi trên ghế sofa ôm lên trên chân mình, thân mật ôm cô.

Mục Khả không kháng cự, cô thuận theo dựa vào anh. Nhớ tới chuyện trường học cho đi đào tạo, Mục Khả trung cầu ý kiến của anh, Hạ Hoàng Huân nghe xong, hỏi: “Ra nước ngoài? Bao lâu?”

“Ba tháng hoặc là nửa năm, cái này phải xem tình huống, dù sao cũng sẽ không quá lâu.”

“Tám năm kháng chiến mới tính lâu sao?” Hạ Hoàng Huân cau mày: “Em muốn đi không?”

Mục Khả nghĩ: “Không muốn lắm.”

“Trên lý thuyết tôi không nên phản đối, trên thực tế tôi không đồng ý. Nước ngoài có gì tốt, lấy trình độ của em không ra nước ngoài thì kỹ năng vẫn vững như thường.” Hạ Hoàng Huân cúi xuống, đầy mắt thâm thúy hiện lên vẻ khó xử, anh thẳng thắn nói: “Tôi không hy vọng em xa tôi như vậy, không thể, cũng không yên tâm.” Nếu đã hỏi ý kiến anh, Hạ Hoàng Huân cảm thấy không cần thiết trả lời lập lờ nước đôi, rõ ràng không muốn lại cố làm ra vẻ không có chuyện gì như: “Tôi tôn trọng sự lựa chọn của em.” Hoặc là “Tôi không thể quyết định thay em, chính em tự quyết định.” Cái loại rộng lượng đó, xin lỗi, anh không giả bộ thể được.

Mục Khả nghe xong rất sáng khoái nói: “Vậy thì nghe lời anh, không đi.” Trong giọng nói hoàn toàn không nghe ra bất kỳ ý tiếc nuối nào.

Đàn ông cũng không hiểu phụ nữ. Bọn họ miễn cưỡng giả vờ rộng lượng, chưa chắc phụ nữ đã thích. Rất nhiều lúc, phụ nữ thích đàn ông quyết định thay bọn họ. Nói trắng ra thật ra thì trong tiềm thức phụ nữ luôn hi vọng người đàn ông giữ mình lại. Trong mắt bọn họ, đó là biểu hiện người đàn ông yêu mình. Nếu như không phải là bất đắc dĩ, không có ai nguyện ý sống những ngày “Tình xưa nếu mãi còn yêu, Cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau”(1). Cho nên nói, phụ nữ đều là “quái vật nhỏ” tình yêu tối cao.

Hạ Hoàng Huân nhìn thẳng vào mắt cô, sùng ái như đồ đứa bé nói: “Ngoan ngoan!” Dán lên gò má mịn màng như trẻ con của cô, anh cam kết: “Sẽ không để cho em hối hận.”

Mục Khả không nói gì, chỉ càng chặt sát vào anh. Hai người tiếp tục hàn huyên một hồi, Mục Khả chợt nhớ tới chuyện xấu hổ buổi sáng, cô rất uyển chuyển rất thẹn thùng giải thích về cái tin nhắn gửi nhầm kia.

Cổ ý dùng râu trên cằm cọ cọ vào cái trán trơn bóng của cô coi như trừng phạt, Hạ Hoàng Huân mập mờ nói: “Tôi còn đang suy nghĩ ngày mai có nên bớt chút thời gian dẫn em đi mua cái mới.”

Mục Khả giương nanh múa vuốt đá anh: “Luu manh, háo sắc!”

Hạ Hoàng Huân sang sảng cười, trên khuôn mặt đẹp trai tràn đầy dịu dàng: “Chờ sau này kết hôn chúng ta chính là người thân nhất rồi, chúng ta nói những lời thân mật là rất bình thường, xấu hổ cái gì. Nói cho em biết, đàn ông ở cùng phụ nữ, tất nhiên phải tạo ra chút khói lửa, những lời nói đó, thuộc về tình cảm tình thân cùng thân thể.”

Anh mà bắt đầu giờ trò xấu thì Mục Khả sao có thể là đối thủ, đánh không lại da mặt dày của anh, cô chỉ có thể bật dậy đuổi người: “Không quan tâm đến mấy thứ linh tinh của anh, muốn đi đâu thì đi đi, em muốn đi ngủ rồi.”

Bận rộn một ngày Hạ Hoàng Huân cũng mệt mỏi, nhìn thời gian quả thật không còn sớm, anh đứng lên ôm ra một cái chăn từ trong tủ quần áo: “Tôi trải thêm cho em một lớp, phần của anh rất cứng sợ em ngủ không quen.” Trải xong giường cho cô giữ mở cái chăn hình miếng đậu phụ, quay đầu lại nhìn cô nói: “Sáng mai khôi phục nguyên dạng cho tôi, có nghe thấy không?” Gián tiếp phê bình nội vụ của cô. Mục Khả bĩu môi.

“Được rồi, em mau ngủ đi, tôi đến phòng làm việc ngủ. Sáng mai em muốn ngủ đến mấy giờ cũng được, tình ngu Tiểu Vương sẽ sắp xếp đồ ăn sáng cho em, buổi sáng em đi chơi với Tiểu Thần trước, tôi hết bận sẽ trở lại.” Đi tới cửa, anh còn nói: “Nếu nửa đêm em sợ cho phép em gọi điện thoại cho tôi, nếu em mời tôi trở về ngủ cùng, tôi cũng sẽ rất vui lòng.” Nói xong, anh nở nụ cười.

“Mau đi đi, còn lâu em mới nửa đêm gọi điện thoại cho đấy.” Biết phòng làm việc của bọn họ có phòng nghỉ, bên trong đầy đủ mọi thứ, Mục Khả rất yên tâm

Hạ Hoàng Huân nhân cơ hội hôn một cái lên mặt cô: “Đừng mạnh miệng, theo tôi dự đoán, không bao lâu, hai đại chủ lực Hồng Quân chúng ta sẽ ‘hợp lực’ ở trên giường lớn này.”

Đây chính là nguyện vọng tốt đẹp của Hạ Hoàng Huân. Vậy mà, trong quá trình anh cố gắng thực hiện, trở ngại Hách Nghĩa Thành bố trí cho anh cũng nói nhau mà tới. Mục Khả thậm chí còn chưa ở đoàn 532 được hai ngày, Hạ Hoàng Huân đã nhận được lệnh từ cấp trên, vốn là nhiệm vụ diễn tập tương tự với kiểm tra đột nhiên lại có sự thay đổi, trong một đêm đối thủ của con át chủ bài doanh trại trinh sát từ một sư đoàn nào đó biến thành bộ đội huấn luyện đặc chủng —— quân đội Lam Quân.

Ai cũng biết, đây sẽ là một trận đánh ác liệt.

Hơn xa tình yêu, vô cùng oanh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Về Phí Vân Phàm

Nhiệm vụ diễn tập thay đổi đột xuất làm đoàn 532 vô cùng căng thẳng.

Hạ Hoàng Huân vừa phải tham gia huấn luyện, vừa phải tham gia hội nghị đoàn bộ, cả ngày bận việc đến mức ngay cả thời gian ngủ cũng không có.

Mục Khả thương anh cực khổ, cổ ý oán trách ở đơn vị chơi không vui, nên cô muốn trở về.

Nhìn thấu tâm tư của cô, Hạ Hoàng Huân áy náy nói: “Xin lỗi, để em tới đây lại không thời gian ở bên em. Nếu không ở lại thêm hai ngày nữa đi, đầu gi buổi tối còn có thời gian gặp mặt.” Thật sự anh không muốn cô đi, có Mục Khả ở bên cạnh, mọi mệt mỏi dường như tan biến hết.

Nhìn trên gương mặt anh hiện rõ sự chân thành mãnh liệt cùng áy náy, Mục Khả hiểu chuyện nói: “Em tới lúc này chỉ làm anh thêm phiền, chờ diễn tập xong rồi em lại tới chơi, đến lúc đó anh có thể ngồi bên cạnh em.” Để cho anh yên tâm, cô kéo cánh tay anh làm bộ than thở, lại giống oán trách, lại càng giống làm nũng nói: “Thật sự là Quốc Dân đáng thuê nhiều, đương nhiên hội họp cũng nhiều, thời gian ban ngày của anh đều phải cống hiến cho bên ngoài hết rồi, đáng thương cho em chỉ có thể được chia cho chút xíu thời gian ngủ với anh, thật không công bằng.”

Nói đến chia sẻ thời gian ngủ, nếu là trước đây Hạ Hoảng Huân sẽ tranh thủ mượn đề tài này để nói chuyện lưu manh, nhưng trong giờ phút này anh lại không có tâm tình, xoay bả vai của cô lại, anh nói: “Tôi cũng nói chuyện với Chính ủy rồi, chờ kết thúc diễn tập được nghỉ ngơi mấy ngày. Đến lúc đó tất cả thời gian đều dành cho em, được không?”

Mục Khả gật đầu, lấy lại nụ cười ngọt ngào yếu ớt.

Đêm trước ngày chia tay Hạ Hoảng Huân vẫn ngủ ở phòng làm việc. Cũng không phải lo lắng không kiếm chế được, chẳng qua dù sao ôm mỹ nhân trong ngực, anh lại không phải họ Liễu, làm sao có thể yên ổn mà ngủ được? Ngược lại đối với anh mà nói, đây tuyệt đối là hành hạ. Thay vì chịu tội, không bằng sau này yêu cầu cô bạn gái nhỏ bồi thường lợi ích thực tế. Cho nên, chờ Mục Khả ngủ say ở trong ngực anh, Hạ Hoảng Huân rón rén cẩn thận ôm cô trở về giường không để cho cô bị thức giấc, tỉ mỉ cẩn thận đắp chăn kín cho cô rồi mới rời đi.

Ở nơi bộ đội này Mục Khả cũng không có cơ hội ngủ nướng. Mặc dù đã kéo chăn che kín lỗ tai, nhưng vẫn bị khẩu hiệu hùng tráng đánh thức. Cô ôm lấy chăn, nghe thấy bên ngoài các chiến sĩ hô lớn: “1-2-3-4” liên tục không ngừng, cô không khỏi ảo não nghĩ: “Sao tinh thần của bọn đàn ông này lúc nào cũng cao như vậy?” Sau đó bất đắc dĩ rời giường.

Giống như hôm qua, cô vừa mới thu dọn xong thì thấy nhân viên truyền tin Tiểu Vương đem bữa sáng tới. Mục Khả cảm thấy kỳ lạ làm thế nào anh ta có thể cần đúng giờ như vậy. Mục Khả đem hết tò mò trong lòng ra hỏi: “Làm sao cậu biết tôi đã dậy?” Vốn dĩ cô còn đang có ý định ngủ nướng.

Tiểu vương nhe răng cười: “Chị dâu, trước khi chị tới Doanh trưởng Hạ đã nói với tôi cần ‘cẩn thận theo sát’ nhất cử nhất động của chị. Nếu như buổi sáng rèm cửa sổ của phòng được kéo ra, vậy thì chứng tỏ chị đã rời giường. Sau 20 phút tôi phải đem bữa sáng tới. Hai ngày nay tôi nhìn rèm cửa sổ đến hoa của mất. Tôi chính là đứng bên ngoài nhìn 20 phút đấy.”

Mục Khả nghe anh nói xong liền cười, để tỏ lòng cảm tạ, cô đem đồ ăn vặt Hạ Hoảng Huân chuẩn bị cho cô chia cho Tiểu Vương hơn một nửa. Tiểu Vương vô cùng mừng rỡ, cầm một đồng hồ ăn ngon, nhảy chân sáo ra cửa, chạy tót khỏi đi chia sẻ cho đồng hương.

Sau bữa sáng Tiểu Vương đến dọn dẹp phòng, Mục Khả muốn giúp anh một tay nhưng anh sống chết không cho, nói là chị dâu không làm theo yêu cầu Doanh trưởng, đến lúc đó anh sẽ bị phê bình. Mục Khả cũng không còn cách nào khác, không thể làm gì ngoài để cho anh tự làm. Sau lại thấy Tiểu Vương muốn giặt quần áo, Mục Khả có ý giấu đồ của mình đi, Tiểu Vương thấy cô kiên trì, đành nói: “Chị dâu, chị thực tập một chút cũng tốt, nhưng chị ngàn vạn lần đừng nói ra, Doanh trưởng biết lại mắng tôi, tại sao có thể để khách giặt quần áo chứ.”

Mục Khả cảm thấy cậu nhóc này rất thú vị, liền sáng khoái đồng ý. Đợi cô giặt quần áo xong, Mục Thần đã tỉnh ngủ cũng vừa tới, Viên Soái mang theo một cái túi lớn phía sau, nhìn thấy cô liền cười nói: “Hiện tại lão đại đang có chút buồn bực, chân trước tiến cô đi, chân sau lại phải huấn luyện chúng tôi nên phát tiết một chút.”

Mục Khả cau đôi mày thanh tú cãi lại: “Dù sao cũng tại anh thiếu luyện tập, muốn giải đúng chỗ ngứa phải không?”

Không đợi Viên Soái phản bác, giọng nói của Hạ Hoảng Huân truyền tới: “Tôi thấy cậu đúng là thiếu luyện tập!”

Tối hôm qua nghe anh nói buổi sáng nay có mở cuộc họp, Mục Khả trước khi đi còn không nhìn thấy anh đâu, cô có chút vui mừng: “Sao anh lại quay lại?”

“Thủ trưởng phải đi, thế nào cũng phải đưa tiễn chứ.” Vỗ vỗ lên bả vai cậu em rể, Hạ Hoảng Huân cười: “Chính ủy cho anh nửa giờ tới tạm biệt mọi người.” Thấy Mục Khả đã sắp xếp xong xuôi, anh đưa cô ra cửa, lúc xuống lầu vẫn còn nói: “Lần đầu tiên em tới, tôi không đón cũng không đưa em đi được, em không giận tôi chứ?”

Mục Khả nghiêng đầu mỉm cười: “Làm sao mà biết trước được, anh có chuyện gấp mà, coi như là em tạt ngang qua thăm anh là được rồi.”

Nhìn gương mặt ngây thơ đang tươi cười, trong lòng Hạ Hoảng Huân dâng lên một cảm giác ấm áp. Anh muốn cầm tay cô, nhưng lại nghĩ trước mặt mọi người nên thu tay lại. Đem tất cả động tác vào trong mắt, Mục Khả lại gần anh, lặng lẽ nhẹ nhàng chạm nhẹ một cái lên mu bàn tay anh.

Khóc môi Hạ Hoảng Huân không kiềm được khẽ cong lên, trên gương mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười nhạt làm say lòng người.

Lúc xuống lầu dưới, Viên Soái đã lái xe tới, Hạ Hoảng Huân đem đặt túi ở chỗ ngồi phía sau: “Em mang theo cái này về đi, cái này là lão Dịch chuẩn bị cho em ăn. Yên tâm, đây tuyệt đối không phải là hối lộ.” Mục Khả nhìn túi đồ vừa to vừa nặng muốn từ chối, Hạ Hoảng Huân liền cười nói: “Cũng không bắt em đeo! Viên Soái sẽ mang tới kí túc xá cho em, cầm lấy!” Lại còn ra lệnh cho cô, Mục Khả chu miệng.

Lúc Mục Khả ngồi trên xe, Hạ Hoảng Huân nghiêm túc hạ khẩu lệnh: “Viên Soái, Mục Thần, phía trước 50m đợi lệnh.” Nhận được mệnh lệnh hai người nhanh chóng biết điều đến vị trí chỉ định chờ đợi, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn hai người bọn họ cười trộm.

Hạ Hoảng Huân một tay khoác lên cửa xe, đầu hơi thò vào trong xe, anh thấp giọng nói: “Thời gian diễn tập bị lùi lại, tập huấn tiến hành trong nửa tháng. Trong khoảng thời gian này điện thoại di động tôi cũng không thể mang, nên em cũng đừng gọi điện thoại cho tôi, có gì tôi sẽ gọi điện lại cho em.” Nghiêng người cài dây an toàn cho cô, giống như cố ý hóa giải tâm tình người nào đó, anh trêu chọc cô nói: “Tôi cũng học người ta lãng mạn thử một lần,

nắm tay tượng trưng cho hôn tạm biệt đi.” Vừa dứt lời đã nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Trong thoáng chốc cảm xúc ly biệt lan tràn, trong lòng Mục Khả cảm thấy khổ sở không chịu được. Trong nháy mắt bị bàn tay anh nắm lấy không hiểu sao cô lại rơi nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống đôi bàn tay đang đan vào nhau.

“Khóc cái gì, tôi đâu có đuổi em đi. Đừng dọa tôi, tôi sợ nhất là em khóc.” Hạ Hoàng Huân nhào người lên phía trước giống như là muốn ôm cô, nhưng cuối cùng chỉ lấy bàn tay còn lại vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Mục Khả, giọng nói nhẹ nhàng nói: “Được rồi, đừng khóc, qua thời gian này là tốt rồi. Đợi đến lúc em nghỉ đông cũng là lúc tôi được nghỉ phép, lúc đó sẽ ở bên cạnh em, được không?” Thấy nước mắt Mục Khả vẫn không ngừng rơi, Hạ Hoàng Huân rốt cuộc vẫn không thể nào nhịn được, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng.

Sau khi biết cảnh hai người lưu luyến chia tay, Lục Trạm Minh bắt đầu trêu chọc Hạ Hoàng Huân: “Cô bạn gái nhỏ của cậu sắp vượt qua cả ‘hòn ngọc quý trên tay’ rồi, ngâm trong miệng thôi cũng sợ tan mất.” Vì vậy, Mục Khả có thêm biệt danh thứ hai, “Hòn ngọc quý trên tay” của Hạ Hoàng Huân.

Xe khởi động, Mục Khả từ trong xe nhìn ra ngoài, bóng dáng của Hạ Hoàng Huân càng ngày càng mờ hồ, cô lặng lẽ quay mặt qua chỗ khác, không muốn làm cho Viên Soái cùng Mục Thần thấy nước mắt của cô. Trên đường nhớ lại từng phút từng giờ bên cạnh Hạ Hoàng Huân, Mục Khả càng thấy anh giống một ly nước lọc, uống vào khiến trái tim cô mát mẻ thoải mái.

Có người nói, những người yêu nhau đều như hình với bóng, đi bên cạnh nhau chưa chắc đã có cảm giác đặc biệt, chỉ khi nào không bên cạnh nhau sẽ phát hiện ra không có anh ấy thì không chịu được. Trong lòng Mục Khả, Hạ Hoàng Huân có lẽ đã trở thành bóng dáng này từ lúc nào.

Trở lại tức xá, sau khi tâm tình bình phục Mục Khả sắp xếp chỗ đồ mang về, phát hiện trong ba lô có một xấp tiền. Cô sợ hết hồn, nghĩ chỉ có một khả năng chính là Hạ Hoàng Huân tối hôm qua nhân lúc cô ngủ đã để vào trong, cô vội vàng gọi điện thoại cho anh, nhưng điện thoại di động cũng tắt máy.

Người yêu tặng quà cho nhau không có gì đặc biệt, còn có cái kiểu đưa tiền như thế này. Mục Khả không thể tưởng tượng nổi, trong lòng đầy nghi ngờ liên tục gọi điện cho anh, từ đầu đến cuối đều nghĩ không thông. Cho đến khi sắp mười một giờ đêm, lúc cô đang nằm trong chăn nghĩ lung tung, Hạ Hoàng Huân mới gọi điện tới.

Giọng nói nam tính trầm ấm xen lẫn nụ cười, anh nói: “Sao em còn chưa ngủ? Nghĩ tới tôi sao? Khó trách tại sao trong lòng tôi cảm thấy nóng ruột.”

Không để ý đến sự trêu đùa của anh, Mục Khả trực tiếp hỏi: “Sao anh lại cho em tiền?” Còn nhiều như vậy, cũng phải hơn một tháng lương của anh.

“Là tôi sợ em đói bụng chứ sao. Em đó, một ngày ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, tôi sợ em tiêu không đủ, giữ lại mà dùng.” Vẫn là giọng nói bất cần của anh.

“Ai nói em không đủ tiêu? Em đâu có phải là người tiêu xài hoang phí đâu.” Trừ học phí, sinh hoạt phí của Mục Khả vẫn là tự tay trả, tiền cha cô cho cô không cần, trong lúc học đại học, Hách Nghĩa Thành cùng Mục Nham cũng cho cô không ít tiền xài vặt, cô chối từ không xong mới cầm. Nghiêm túc lại nói, người ta có Tiểu Kim Khố. Cho nên, cô rất kiên trì từ chối: “Em không muốn nhận tiền của anh, lần sau gặp mặt sẽ trả lại cho anh.” Mặc dù hai người đã rất “thân mật” rồi, hơn nữa Hạ Hoàng Huân cũng đã ngỏ lời muốn cưới cô, có thể để cho cô cầm tiền của anh, cô lan man nghĩ ngợi không dứt.

Hạ Hoàng Huân có chút mất hứng: “Trả cái gì mà trả! Em có là việc của em. Tôi đưa cho em là việc của tôi, nhận lấy.” Biết rõ rằng cô không thiếu, nhưng anh cũng không giống người khác biết tặng quà cho bạn gái, biết dỗ dành làm bạn gái vui vẻ, lại nói anh cũng không biết tặng cô cái gì, mới dùng cách đơn giản nhất là trực tiếp đưa tiền, quan trọng nhất là muốn gánh vác cuộc sống của cô.

Đây chính là quân nhân Hạ Hoàng Huân, một chút tế bào lãng mạn của đàn ông cũng không có. Rất lâu về sau khi nhắc lại chuyện yêu đương này, Mục Khả còn trách anh vừa có tiếng vừa có miếng trong khi một món quà cũng không có tặng cô. Hạ Hoàng Huân nửa điểm đau lòng cũng không có, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bản đồ quân dụng, không biết ngượng nói: “Tâm lòng của anh, thân thể của anh, ví tiền của anh, tất cả đều là của em, còn phải quà tặng gì nữa? Hơn nữa, thẻ tiền lương cùng sổ tiết kiệm không phải cũng đã tặng hết cho em rồi sao, thích gì tự em đi mua, không cần báo cáo. Tóm lại tất cả những thứ này, em đều đã xài hết rồi.” Mục Khả nghe xong giận đến mức chỉ muốn cắn chết anh.

Sau đó Mục Khả đem chuyện anh đưa tiền nói cho Hường Vi, Hường Vi cười đến không dừng lại được, đến khi cảm thấy đủ rồi, cô mới nói ý sâu xa: “Người đàn ông này thật sự thích cậu, có thể tin tưởng được. Không phải vì anh ấy đưa tiền cho cậu tôi mới nói vậy, ý của tôi là tiền này nhất định sẽ có lúc cậu nhận ra được điều gì đó.”

Mục Khả vẫn cảm thấy không được tự nhiên, lại nghe Hường Vi nói: “Trở về mà mừng thầm đi, đàn ông thực tế như Hạ Hoàng Huân rất giống Phí Vân Phàm. Nếu cậu không cần thì tặng cho mình, mình nhất định sẽ rất rộng lượng mà nhận lấy.”

Mục Khả cũng đã xem qua phim của Quỳnh Dao, nghĩ đến nghĩa nặng tình sâu của Phí Vân Phàm đối với Từ Lăng, liên hệ thực tế với Hạ Hoàng Huân có lúc cũng rất “diu dằng”, toát ra vẻ “Cứng nhắc” nhưng cũng rất “Rộng lượng”, cô nhún chặt chân mày: “Vậy anh ấy tuyệt đối là phiên bản son trại! Cậu đã từng gặp qua Phí Vân Phàm ngàn ly không ngã, trăm ly chạy loạn chưa?”

Lời này vừa nói ra, màn hình máy vi tính của Hường Vi bị phun đầy nước.

Thế là nam chính Phí Vân Phàm trở thành đề tài nói chuyện điện thoại của Mục Khả và Hạ Hoàng Huân, cô nói: “Hường Vi khen anh là người thực tế giống Phí Vân Phàm, mà em nhìn thế nào thấy trên người anh cũng không tìm được nửa điểm giống Phí Vân Phàm”

Đợt tập huấn kết thúc rất nhanh, diễn tập sắp kéo màn che. Hạ Hoàng Huân nhìn về phía ban chỉ huy sau gò núi giả được nguy trang, vừa nói vào trong điện thoại đang phát tín hiệu cực kém, anh quát: “Phí Vân Phàm? Là ai? Anh ta ở binh đoàn nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bịa!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chiến tranh thực sự

Đầy núi trùng điệp bị từng tầng sương bao phủ, tràn ngập sắc thái thần bí huyền ảo. Đây là sân huấn luyện cách thành phố A hai trăm dặm được bố trí theo bối cảnh thực chiến. Trong sơn cốc hoang tàn vắng vẻ có rất nhiều trang bị bí mật người dân không biết tên, đó là vũ khí có tác dụng phá hủy mà loài người phát minh ra vì chiến tranh.

Đây là lần diễn tập quy mô khổng lồ nhất mà Hạ Hoàng Huân từng gặp trong kiếp sống quân lữ mười năm. Lấy anh cầm đầu, doanh trại trinh sát bọc thép là đội tiên phong trong lần diễn tập võ trang đầy đủ này. Anh là Doanh trưởng, con út chủ bài doanh trại trinh sát, là sĩ quan chỉ huy Đoàn trưởng Lục Trạm Minh hết lòng tiến cử với Sư bộ. Mục đích không cần nói cũng biết, dĩ nhiên là muốn thông qua lần diễn tập này, giúp vị sĩ quan năng lực nổi trội này thuận lợi thăng chức làm Tham mưu trưởng.

Ngụy trang xong doanh trại dã chiến, chỉ huy Hạ Hoàng Huân cùng Đoàn trưởng Lục Trạm Minh, Chính ủy Ninh An Lỗi, pháo doanh trưởng An Cơ cùng với hai Liên Trưởng, đứng chung quanh sa bàn khổng lồ, như muốn khắc bộ sa bàn kia vào trong đầu.

Đoàn trưởng đánh võ sự yên lặng, Lục Trạm Minh có chút lo lắng nhìn về phía Hạ Hoàng Huân: “Quân đội trang bị hỏa lực mạnh của chúng ta dưới điều kiện này rất khó phát huy ưu thế, có lẽ nên thay đổi kế hoạch.”

Suy tư giây lát, thần sắc Hạ Hoàng Huân bình tĩnh, anh nói: “Điều chỉnh một chút.” Đôi mắt lạnh lùng dừng trên sa bàn khoảng nửa phút, anh giơ tay chỉ về phía sơn cốc: “Theo kế hoạch vốn đánh tập kích ở chỗ này, áp dụng chiến thuật đánh bất ngờ, bây giờ xem ra không thể thực hiện được. Đổi thành phong tỏa, hạn chế tự do của Lam Quân.”

Nghe vậy, pháo doanh trưởng An Cơ không hiểu: “Căn bản không thể nào xác định Lam Quân có nhất định sẽ xuất hiện ở nơi này hay không, phải phong tỏa như thế nào?”

Lúc trước định ra chiến thuật đánh tập kích là vì suy đoán bộ chỉ huy của Lam Quân đóng ở đó. Mà nếu không phải đóng tại đó thì lúc rút tiểu đội đột kích về trợ giúp nơi khác cũng cực kỳ dễ dàng, sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đến cả chiến cuộc. Nhưng nếu đổi thành đánh phong tỏa, binh sĩ sẽ phải ản núp bốn phía sơn cốc, ngộ nhờ phán đoán sai, bộ chỉ huy Lam Quân căn bản không ở đó, sẽ phải phái người dụ Lam Quân qua mới có thể áp dụng kế hoạch, vô hình trung khó khăn tăng lên một bậc.

Hạ Hoàng Huân đương nhiên sẽ không coi thường điểm này, anh giải thích: “Ngày mai khi đạn tín hiệu được bắn lên, việc đầu tiên Lam Quân muốn làm chính là tìm ra bộ chỉ huy quân ta, cố gắng tiêu diệt trong thời gian ngắn nhất. Đồng dạng, nhiệm vụ quan trọng nhất của quân ta cũng như thế.” Dừng một chút, đôi mắt sâu thẳm bỗng chốc nheo lại, Hạ Hoàng Huân cân nhắc một chút, mới nói: “Đối thủ của chúng ta là bộ đội đặc chủng huấn luyện nghiêm chỉnh, rất khó dẫn bọn họ vào vòng phục kích. Chỉ là, bọn họ chưa chắc nghĩ đến chúng ta sẽ đánh như vậy, nếu như làm cẩn thận, bọn họ sẽ không phát hiện.”

Đánh giặc cũng cần phải đánh cuộc. Dưới tình huống không hiểu rõ đối thủ, tất cả chiến lược chiến thuật cũng đều chỉ là phán đoán phân tích, không ai dám chắc nhất định có thể khắc chế kẻ địch”. Thân là chỉ huy, phải dám mạo hiểm.

Khi mọi người đang lo lắng về cuộc chiến thực sự sắp tới, còn phải ngày ngày lý luận suông. An Cơ nhanh chóng hiểu ra, máu của anh bắt đầu sôi trào, rất kích động nói: “Tôi dẫn người từ bên ngoài đánh bọc qua, không tin không đuổi được bọn họ, dù phải đá tôi cũng đá bọn họ vào.”

Mấy Liên trưởng bèn nhìn nhau cười. Thần sắc Ninh An Lỗi lại có vẻ có chút ngưng trọng, anh nói: “Không thể dùng sức mạnh. Không nên đánh trực diện với Lam Quân.”

Đem cờ đồ đại biểu cho bộ chỉ huy cắm vào sơn cốc trên sa bàn, Hạ Hoàng Huân quyết định: “Thiết lập căn cứ tiếp tế cùng đội xe tăng bọc thép ở chỗ này!”

Mấy ánh mắt chất vấn đồng thời phóng tới chỗ Hạ Hoàng Huân, không thể tin được anh lại muốn đem xe tăng bọc thép ra làm mồi nhử, hơn nữa nếu trụ sở tiếp tế bị phá hủy, sao có thể tiếp tục chiến đấu?

Hạ Hoàng Huân bắt đầu bố trí trước trận chiến: “Lam Quân phát hiện trụ sở tiếp tế nhất định sẽ đánh thẳng vào, xe tăng tập trung hỏa lực ngăn cản, khiến cho bọn họ cho rằng sơn cốc 036 là chiến trường chính, bộ chỉ huy ở đó. An Cơ, cậu nhân cơ hội lấy tốc độ cơ động nhanh nhất chiếm bãi chiến 412 Lam Quân, cắt đứt quân viện trợ của bọn họ.” Chỉ vào một bãi đất trống gần sơn cốc 036, Hạ Hoàng Huân giải thích với Dịch Ly: “Sau khi khai chiến lão Dịch đẩy mạnh tấn công nơi này, sau khi gặp được An Cơ đánh thẳng vào trận địa phía sau Lam Quân tiêu hao quân địch.”

Hạ Hoàng Huân hoàn thành bố trí chiến cục, Lục Trạm Minh cùng Ninh An Lỗi liếc mắt nhìn nhau, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này, một chiếc máy bay trực thăng bay rất thấp từ sau ngọn núi ra, hạ xuống trên đất trống. Hách Nghĩa Thành hai sĩ quan trẻ tuổi mặc đồ rằn ri

cùng nhảy xuống, trực tiếp đi về phía lều bộ chỉ huy đang được nguy trang thành gò núi. Các sĩ quan đoàn 532 bao gồm cả Hạ Hoàng Huân theo Lục Trạ Minh ra nghênh đón, chào Tham mưu trưởng Hách Nghĩa Thành.

Lạnh lùng cao ngạo bả sinh lướt qua trong đáy mắt, Hách Nghĩa Thành được Sư trưởng cất cử tham dự toàn bộ quá trình diễn tập lần này, anh lấy tiêu chuẩn quân lễ chào lại, ánh mắt lướt qua Hạ Hoàng Huân, anh nghiêm túc mà trịnh trọng nói rõ với Lục Trạ Minh: “Đoàn trưởng Lục, hôm kia đoàn 363 trang bị nặng đã thua trên tay Lam Quân, Sư trưởng ký thác kỳ vọng rất lớn vào đoàn 532, vất vả rồi!”

Lực chiến đấu của đoàn 363 trang bị nặng ở đây không ai không biết, đó là một sư đoàn danh xưng uy vũ “Hùng sư”, vậy mà cũng thua trong tay Lam Quân, có thể tưởng tượng thực lực đối thủ lần này của bọn họ có mạnh mẽ đến nhường nào.

Biểu cảm của Lục Trạ Minh nặng nề mấy phần, ông nói: “Bụng làm dạ chịu!”

Hách Nghĩa Thành đi tới trước sa bàn trầm ngâm nhìn hồi, chú ý tới những lá cờ đã cắm trên sa bàn, rất nhanh đã hiểu chiến thuật của Hạ Hoàng Huân, về mặt anh bình tĩnh hỏi: “Nếu như xe tăng liên tục không chặn được tập kích của Lam Quân thì sao?”

Ánh mắt Hạ Hoàng Huân rơi xuống son cốc 036 trong sa bàn, anh nói: “Lấy trang bị của xe tăng dự tính ít nhất có thể ngăn 30 phút đánh chính diện. Nếu như trong 30 phút pháo doanh trưởng không giành được bãi đất 412 Lam Quân, sẽ cho binh sĩ doanh trại trinh sát gánh vác công kích chủ lực đánh thẳng vào tiêu hao quân địch.”

Hách Nghĩa Thành rút cuộc đưa mắt nhìn Hạ Hoàng Huân, anh lấy giọng điệu chất vấn nói: “Toàn bộ hỏa lực tập trung đến son cốc 036, bộ chỉ huy gặp tập kích thì làm thế nào?” Đề đối thủ xông vào hang ổ, tuyệt đối bị đánh bại hoàn toàn.

“Không chỉ quân ta tập trung hỏa lực qua, hỏa lực Lam Quân tự nhiên cũng sẽ thiên về bên kia. Bộ chỉ huy làm chủ chiến trường có hỏa pháo mặt đất che chở” anh nói ngắn gọn, nghênh đón ánh mắt chất vấn lại khiêu khích của Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân vô cùng kiên định nói: “Bộ chỉ huy gánh vác được!”

Lấy hỏa lực tiên phong cùng căn cứ tiếp tế làm mồi nhử dẫn Lam Quân tiến vào vòng phục kích, áp dụng chiến sách phong tỏa hạn chế tự do là vô cùng liêu lĩnh, bất kỳ một bước nào xảy ra vấp vẹo, dù là một chút xú sai lệch, cũng sẽ khiến hành động thất bại. Nhưng đối với bộ đội đoàn 532 trang bị nặng mà nói, khi không biết rõ cách bộ đội đặc chủng tác chiến, kỳ thật không có biện pháp nào tốt hơn đối kháng.

Trò chơi chiến tranh này, vốn chính một trong số những hoạt động xã hội tàn khốc nhất của loài người, không phải tiêu diệt đối phương, thì chính là bị đối phương phá hủy. Khi không biết người biết ta, trừ liêu lĩnh đánh cuộc, bọn họ không có lựa chọn nào khác. Cho nên nói, quân nhân không phải là không sợ chết, mà là, khi chiến tranh tới, chết là không thể trốn tránh. Đó là sứ mạng quân nhân bọn họ phải gánh vác.

Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Hoàng Huân giằng co làm bộ chỉ huy lâm vào yên tĩnh thời gian dài. Các sĩ quan đoàn 532 có chút sững sờ, bọn họ đề phòng nhìn thủ trưởng sư bộ cùng chỉ huy “nhà mình”, không biết nên làm thế nào để hóa giải giờ khắc giằng co sóng ngầm mãnh liệt này.

Cuối cùng, Hạ Hoàng Huân đánh vỡ trầm mặc, anh nghiêng người nhìn khẩu hiệu quyết tâm tác chiến treo trên tường, lúc mở miệng giọng nói vang vang có lực, Hách Nghĩa Thành nghe được anh nói: “Không có mục tiêu không thể tiêu diệt! Nếu như bộ chỉ huy của chúng ta không gánh được, bọn họ cũng không chịu nổi chúng ta toàn lực đánh thẳng vào!” Ý nói, thực lực của đoàn 532 là không cần bàn.

Đáy mắt Hách Nghĩa Thành lộ ra sắc bén nguy hiểm, anh lạnh nhạt quét qua bóng lưng Hạ Hoàng Huân một cái, không hỏi tiếp.

Lục Trạ Minh cúi mắt, chợt có chút hối hận đã hết lòng tiến cử Hạ Hoàng Huân làm chỉ huy. Trước ông chỉ nghĩ đến kết quả sau khi thắng lợi, lại quên một khi thua, bộ hạ ông coi trọng sẽ phải gánh chịu những gì.

Đêm trước hôm diễn tập, bên ngoài lều bộ chỉ huy, Hạ Hoàng Huân ngồi trên cỏ, lấy tay vát ra sau đầu cả người hơi ngửa ra sau, nhìn bầu trời tĩnh lặng như tấm màn đen. Đây là thói quen của anh, trước lúc đối kháng, anh thường ở một mình yên tĩnh.

Hồi lâu, giọng Lục Trạ Minh từ sau người vang lên: “Tạm thời điều chỉnh, chỉ huy diễn tập do tôi đảm nhiệm, cậu dẫn dắt đội tiên phong phụ trách tấn công, tiếp ứng cho Dịch Lý Minh và An Cơ.”

Hạ Hoàng Huân không đứng dậy, anh giữ nguyên tư thế bất động, cười cười như tự giễu: “Tôi không phạm sai lầm, Đoàn trưởng ngài sao lại tùy tiện bãi chức của tôi?”

Thái độ không chút để ý của anh làm Lục Trạ Minh có chút tức giận, ông bá đạo nói: “Bãi chức cậu thì sao? Tôi là Đoàn trưởng, đó là lệnh!”

Hạ Hoàng Huân vò vò tóc đứng lên, rất nghiêm túc nhắc nhở Đoàn trưởng: “Mà tôi là chỉ huy Sư bộ bổ nhiệm, ngài muốn bãi chức cũng phải có lệnh từ cấp trên.” Thấy Lục Trạ Minh còn muốn nói gì nữa, anh trách móc nói: “Biết ngài vì tốt cho tôi! Chỉ là, luôn có người phải chịu trách nhiệm. Huống chi, ai nói chúng ta sẽ thất bại!?”

Vốn đoàn 532 đối kháng với đoàn khác từ chi bộ, cho đến khi tập huấn kết thúc, cũng chính là ngày hôm qua, Hạ Hoàng Huân nhận được bổ nhiệm của Sư bộ mới biết đối thủ lại là bộ đội đặc chủng. Nói thật, anh rất hưng phấn. Cho dù thua, có thể chiến đấu với đối thủ như vậy một lần, dù là anh, hay là các chiến sĩ, tuyệt đối thu hoạch không ít lợi ích.

Chiến tranh trước mặt, vinh nhục cá nhân đều là chuyện nhỏ.

Thu lại về mặt bất cần đời trên mặt, Hạ Hoàng Huân cam kết: “Ngài yên tâm, tôi có thể tìm đúng vị trí của bản thân !”

Lục Tram Minh biết rõ Hạ Hoàng Huân chỉ biết làm thế nào xử lý quan hệ “Nhảy dù” với chỉ huy Hách Nghĩa Thành, ông không khỏi thờ dài, vỗ vỗ bả vai vị cấp dưới bất tuân trước mắt này, nuốt xuống lời khuyên định nói.

Mục Khả biết ngày mai là ngày diễn tập, cho nên tối nay cô không chờ điện thoại của Hạ Hoàng Huân, mà là đi đến một cuộc hẹn rất quan trọng.

Hạ Nhã Ngôn mặc quần áo thoải mái, trong không khí nóng bức của quán lẩu, cô cười khanh khách gấp thức ăn cho Mục Khả: “Mẹ em cũng gọi điện thoại tới, hỏi anh em khi nào thì dẫn chị về nhà. Chị đến đơn vị anh ấy rồi đúng không, em phát hiện anh em chả có chút té bào lãng mạn nào cả, sao không xin nghỉ ra bên ngoài đi dạo với chị, cái nơi tôi tàn đó có cái gì mà chơi chứ. Được rồi được rồi, em nói xấu anh ý nữa, bị anh em biết nhất định lại bị dạy bảo. Còn mẹ em, lại mắng em không biết lớn nhỏ, chị không biết đâu, địa vị anh em ở nhà rất cao.”

Vốn theo như quan hệ của hai người, lần đầu tiên chính thức gặp mặt nên có Hạ Hoàng Huân ở đây. Chỉ là, ai bảo đồng chí Trung tá chưa được thủ trưởng nhỏ phê chuẩn đã đem tình trạng yêu đương gần đây báo cáo cho mẹ già. Kết quả bà vui mừng đến miệng cũng không khép được, lập tức gọi điện thoại cho con gái hỏi thăm, còn giao trách nhiệm cho Hạ Nhã Ngôn: “Anh con bận rộn công việc, con phải thay anh chăm sóc cho Mục Khả, nghe nói cô bé kia rất nhỏ.” Khiến cho Hạ Nhã Ngôn oán trách mẹ nhanh như vậy đã thiên vị “Chị dâu”.

Dù sao cũng là gặp người nhà Hạ Hoàng Huân, mặc dù sau khi nhận được điện thoại của Hạ Nhã Ngôn đã “Trung cầu” ý kiến thủ trưởng Hạ mới tới, Mục Khả vẫn không tránh khỏi có chút lo lắng. Chỉ là, Hạ Nhã Ngôn tự quen thuộc cùng nhiệt tình làm hai người rất đã thân thiết. Mục Khả ăn lẩu nòi cay ngon miệng, nghe Nhã Ngôn oán trách mà lại ngầm ca ngợi Hạ Hoàng Huân, đôi mắt cười cong thành hình trăng lưỡi liềm. Cô nghịch ngợm nói: “Không quan trọng, em thuận miệng nói chị tùy tai nghe, cam đoan không nói cho anh em”

“Vậy chị ngàn vạn đừng nói là em nói cho chị biết, nếu lỡ lời sẽ bị mạt. Anh em á.” Vì vậy có thể tưởng tượng, Hạ Nhã Ngôn đem những chuyện xấu hổ nhất của ông anh nhà mình khai báo ra hết, ngay cả chuyện lúc học cấp 3 anh từ chối sự theo đuổi của nữ sinh lớp bên cạnh cũng không chừa.

Tưởng tượng Hạ Hoàng Huân nhũn mày nói với người ta: “Thật xin lỗi bạn, tôi không quen bạn. Cho nên, bạn hỏi tôi có thích bạn hay không thật sự quá ảo diệu. Hẹn gặp lại.” Đi được hai bước lại dừng lại cải chính: “Tốt hơn là đừng gặp lại” Mục Khả buồn cười không chịu nổi.

Một bữa cơm này, hai cô gái buôn chuyện khí thế ngất trời cảm xúc dâng cao uống một chút rượu. Sau khi tranh nhau trả tiền, cay đến nước mắt nước mũi giàn giụa còn lảm loạn trên đường. Đáng tiếc còn chưa gọi được taxi, dạ dày Mục Khả đã co rút lại, mặt thoáng chốc trắng bệch như tờ giấy, trên trán phủ kín mồ hôi.

Hạ Nhã Ngôn hoàn toàn không ngờ chị dâu tương lai không thể uống rượu càng không thể ăn đồ cay, đoán cô có bệnh bao tử liên sốt ruột. Chờ mãi không bắt được xe, cô quyết đoán rút điện thoại gọi cho đồng nghiệp là Tà Minh Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đối kháng gay gắt

Tà Minh Hoàng tới rất nhanh. Tiếng thắng xe kéo dài còn chưa dừng lại anh đã nhảy ngay xuống, nhanh chóng đến trước mặt Hạ Nhã Ngôn, còn không kịp hỏi nhiều, liền đỡ Mục Khả đứng không vững từ trong tay Hạ Nhã Ngôn, phát hiện ra cô đang cực kỳ yếu, anh liền ôm ngang người bế lên.

Trên mặt Tà Minh Hoàng mất đi vẻ mặt ôn hòa nho nhã mọi khi, lộ ra sự sốt ruột. Hạ Nhã Ngôn không còn tâm trí đâu để lo nghĩ những chuyện khác, cô đi theo chui vào chỗ ngồi phía sau, ôm Mục Khả nhỏ bé vào trước ngực, vừa giúp cô lau mồ hôi bên trán vừa vô cùng chuyên nghiệp mà nói tóm tắt triệu chứng một lần.

Căn cứ vào những thông tin mà Hạ Nhã Ngôn cung cấp, kết hợp với triệu chứng nôn mửa của Mục Khả, bản thân là bác sĩ nội khoa Tà Minh Hoàng đã có thể xác định bệnh tình của Mục Khả. Anh nhanh chóng đạp chân ga, đeo ông nghe lên gọi điện thoại, tốc độ nói nhanh ngang với tốc độ xe: “Chuẩn bị phòng phẫu thuật, mười phút sau tôi cùng với bệnh nhân đến, thùng dạ dày cấp tính, đúng, cứ như vậy.”

Đến bệnh viện quân y, tay chân của Mục Khả lạnh ngắt đến mức sắp ngắt đi. Trước khi được đưa vào phòng phẫu thuật, cô dồn hết tất cả hơi sức còn lại trên người bắt lấy cổ tay Hạ Nhã Ngôn, yếu ớt nói: “Đừng nói cho anh ấy, chờ diễn tập xong đã.” Bị đau đớn liên tục hành hạ, nhưng Mục Khả cũng liên tục tự trách mình, hối hận không nên tham ăn cay. Thậm chí chính mình chịu chút đau đớn đó cũng đáng đời, ai bảo không quản được miệng của mình, nhưng nếu vì vậy mà ảnh hưởng đến Hạ Hoàng Huân, cô cảm thấy như mình đã gây ra lỗi lớn.

Cầm ngược bàn tay lạnh lẽo của Mục Khả, Hạ Nhã Ngôn cắt lời cô, bảo đảm nói: “Em hiểu rồi. Em sẽ không nói cho anh ấy.”

Mục Khả cắn răng chịu đựng đau đớn lần nữa kiên trì nói: “Nhất định đừng nói cho anh ấy, nhất định không thể thua được” Viên Soái nói Hạ Hoàng Huân đang thiết lập Quân Lệnh Trạng*, Mục Khả biết rõ tầm quan trọng của đợt diễn tập lần này, cho nên nửa tháng nay không dám chủ động gọi điện thoại cho anh, chỉ sợ ảnh hưởng đến công việc của anh.

*giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh

Thùng dĩa dày cấp tính có thể nguy hiểm đến tính mạng. Nói thật, Mục Khả có thể kiên trì đến giờ phút này làm Hạ Nhã Ngôn rất cảm động. Cô dùng sức cầm bàn tay Mục Khả, cố gắng kiềm chế nói bằng giọng kiên định: “Em bảo đảm sẽ không nói cho anh ấy! Đợi chị tốt lên, sau đó chúng ta mới nói cho anh ấy.”

Làm như đang an ủi sự lo lắng của Hạ Nhã Ngôn, cũng như đang an ủi sự lo lắng của chính mình, Mục Khả cau mày nói: “Anh ấy liệu có mắng chị không?”

Hạ Nhã Ngôn vuốt mái tóc thấm ướt mồ hôi của Mục Khả, sau đó nói: “Anh ấy sẽ không dám đâu!”

Khi Mục Khả được đưa vào, Tả Minh Hoàng cũng đã thay xong đồng phục phẫu thuật đi tới, Hạ Nhã Ngôn thành khẩn nói: “Xin nhờ anh!”

Ai cũng biết, chỉ cần là giải phẫu chắc chắn sẽ có nguy hiểm. Cho dù là bác sỹ đã thấy nhiều sinh ly tử biệt, nhưng đối lại là người bạn thân thiết của mình, vẫn cảm thấy sợ hãi. Trong lòng Hạ Nhã Ngôn nóng như lửa đốt, chỉ sợ Mục Khả ngộ nhỡ có bất kì sơ xuất nào.

Tả Minh Hoàng đã khử trùng hai tay xong, trình trọng gặt đầu một cái: “Yên tâm!”

Đèn trong phòng phẫu thuật được bật lên, Hạ Nhã Ngôn ngẩng người đứng ở bên ngoài ước chừng mười phút. Sau khi tự trấn an bản thân cô liền đi làm các thủ tục nhập viện và nộp tiền, sau đó nhanh chóng trở lại đợi bên ngoài phòng phẫu thuật. Cô muốn gọi điện thoại cho Hạ Hoàng Huân, nhưng vừa móc điện thoại di động ra, trong nháy mắt chợt thấy gương mặt trắng nhợt hơn cả ga giường của Mục Khả, cô cắn răng cắt điện thoại di động vào trong túi.

Là em gái của Hạ Hoàng Huân nên Hạ Nhã Ngôn cũng không bao giờ hỏi thêm về chuyện công tác của anh, cho nên cũng không biết gần đây anh trai vì chuyện diễn tập bận rộn đến mức chân không chạm đất, nhưng Mục Khả lại biết rõ ràng. Điều này chứng tỏ điều gì, làm sao cô có thể không hiểu. Mặc dù đang dă ngoại nhưng hôm sau Hạ Hoàng Huân vẫn gọi điện thoại tới đúng hẹn. Có thể thấy được mức độ tình cảm của anh đối với cô vợ tương lai này. Hạ Nhã Ngôn cân nhắc mãi, thật sự lúc này không dám nói cho anh biết chuyện mình mời chị dâu tương lai ăn một bữa cơm mà khiến cô ấy phải vào phòng phẫu thuật. Chỉ dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra, anh ở trên chiến trường mà biết được, chắc chắn sẽ rất tức giận, rất sốt ruột.

Không gian trống trải cực kỳ yên tĩnh, thời gian trôi qua, Hạ Nhã Ngôn có chút đứng ngồi không yên. Dùng sức lấy tay gạt nước mắt, cô tự mắng mình: “Nhã Ngôn, sau này còn đưa người khác đi ăn lung tung, tao nhất định sẽ đánh mày.”

Đèn phòng giải phẫu đã tắt, Hạ Nhã Ngôn chợt xông tới, tốc độ nhanh khiến cô đụng vào một y tá, thật may là Tả Minh Hoàng tay mắt nhanh nhẹn đỡ cô mới tránh khỏi hai người cùng ngã.

Cánh tay của Tả Minh Hoàng rất có lực, đỡ lấy sức nặng của thân thể Hạ Nhã Ngôn, anh gỡ khẩu trang xuống rồi nói: “Cẩn thận một chút. Giải phẫu rất thuận lợi, vì thuốc mê nên cô ấy ngủ thiếp đi rồi.”

Hạ Nhã Ngôn nghe nói vậy liền thờ phào nhẹ nhõm, cô tránh bàn tay của anh, đi theo Mục Khả vào phòng bệnh.

Tả Minh Hoàng thay xong bộ phẫu thuật kia ra, lúc quay lại chỉ thấy một mình Hạ Nhã Ngôn, anh không hiểu hỏi: “Thông báo cho anh trai cô chưa? Lúc nào thì cậu ta đến?” Lần trước lúc gặp ở phòng ăn, anh đã biết bạn trai của Mục Khả chính là anh trai của Hạ Nhã Ngôn. Lúc đó anh còn tự giễu trái đất quả nhiên đúng là rất tròn.

Ánh mắt dừng lại trên gương mặt tinh xảo như búp bê của Mục Khả, Hạ Nhã Ngôn sửa lại mái tóc mềm mại của cô một chút, về mặt mặt mũi nói: “Anh tôi không có ở thành phố A, nhanh nhất cũng phải hai ngày nữa mới có thể trở lại được.”

Cũng không biết Hách Nghĩa Thành cũng đang ở bên ngoài sân huấn luyện diễn tập cách hai trăm dặm, Tả Minh Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Việc này thông báo cho Nghĩa Thành trước.”

Quan hệ của Mục Khả cùng Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân đã nói cho Hạ Nhã Ngôn biết. Cho dù biết rõ Hách Nghĩa Thành phản đối Mục Khả cùng anh trai mình bên nhau, nhưng dù sao cũng là người nhà danh chính ngôn thuận của cô, Hạ Nhã Ngôn không thể nào phản đối.

Điện thoại của Hách Nghĩa Thành dĩ nhiên không gọi được, trên sân huấn luyện anh và Hạ Hoàng Huân giống nhau, tất cả các thiết bị truyền tin cá nhân đều buộc phải tắt máy.

“Không gọi được.” Tả Minh Hoàng cắt điện thoại di động, nghiêng người ngắm nhìn gương mặt tái nhợt của Mục Khả, anh nói: “Cô có biết chỗ ở của Khả Khả không? Cũng cần lấy chút đồ để cô ấy có thể tắm rửa.”

Từ lời anh nói có thể nhìn ra quan hệ thân thiết của bọn họ, Hạ Nhã Ngôn thật bình tĩnh nói: “Anh nói cho tôi biết địa chỉ đi, chìa khóa ở trong túi xách của cô ấy.” Anh là đàn ông độc thân nên cũng cảm thấy vào ký túc xá của Mục Khả thì không được tốt cho lắm, tốt hơn hết vẫn là để cô đi.

Hạ Nhã Ngôn mang xe của anh đi lấy đồ, lúc quay lại thấy Tả Minh Hoàng vẫn chưa đi. Vừa đẩy cửa bước vào, trong nháy mắt vừa vận nhìn thấy anh đang cầm tay của Mục Khả, trên gương mặt hiện lên rõ ràng vẻ dịu dàng triu mến. Giống như đang che giấu tình cảm đối với Mục Khả, ngay cả sau khi

cô đi vào Tả Minh Hoàng cũng không có ý định buông tay, ngược lại còn săn sóc cẩn thận cho người trên giường bệnh.

Có thể thấy Hạ Nhã Ngôn bị anh chọc giận, cô hận không thể chất vấn được Tả Minh Hoàng: “Đó là chị dâu tôi, anh không cần phải tỏ ra ân cần như thế!” Lời nói vừa đến khóe miệng kiềm chế được nuốt trở vào trong, cô cứng rắn nói giọng như đuổi người: “Anh quay về đi, để tôi chăm sóc cô ấy.” Ngay sau đó đi tới bên cạnh anh, không chút do dự khách khí rút tay Mục Khả ra khỏi tay anh đặt trong chăn, đắp kín.

Tả Minh Hoàng lúng túng đưa tay về, đắn đo lựa lời nói: “Nhã Ngôn”

Ngồi xuống bên kia giường bệnh, về mặt Hạ Nhã Ngôn vô cùng âm đạm, cô nói: “Xin gọi tôi là Bác sỹ Hạ.”

Tả Minh Hoàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

“Anh đừng hiểu lầm, chúng ta cũng không có quan hệ.” Hạ Nhã Ngôn nói đứng dậy tắt đèn trong phòng bệnh, chờ đến lúc trong căn phòng chỉ còn ánh sáng yếu ớt mờ mờ, cô từ từ mở miệng: “Anh thích cô ấy là chuyện của anh, cô ấy là bạn gái của anh trai tôi chính là chuyện của Hạ gia chúng tôi. Tôi phải thừa nhận, anh rất tốt, cũng có mắt nhìn người, chỉ là rất đáng tiếc, anh đã thua rồi.”

Mấy năm quên biết trước đây trong giờ phút này lại giống như mới quen nhau, lời nói của Hạ Nhã Ngôn sắc bén làm Tả Minh Hoàng cảm thấy xa lạ. Anh lặng yên chớp mắt một cái, sau đó hỏi: “Khẳng định như vậy?”

Hạ Nhã Ngôn cười nhạt, nhờ ánh trăng Tả Minh Hoàng phát hiện nụ cười của cô thật nhẹ nhõm, anh nghe thấy cô nói: “Lấy lòng được người nhà cô ấy không bằng lấy được lòng của cô ấy, anh đã thua ở trên vạch xuất phát rồi.” Giống như khẳng định lời của cô là đúng, Mục Khả trong lúc mê sáng yếu ớt gọi nhỏ: “Hạ, Hoàng, Huân. . . .”

Đêm tối yên tĩnh như thế, âm thanh yếu ớt của Mục Khả cực kỳ rõ ràng.

Tả Minh Hoàng tự cười mình, cảm giác trong lòng có chỗ đau đớn, về mặt có chút xót xa buồn bã.

Cả đêm trầm mặc, cả đêm im lặng, Hạ Nhã Ngôn ngồi đối mặt với Tả Minh Hoàng, cùng nhau trông Mục Khả cho tới tận bình minh.

Chuyện cũ đã qua, trải qua một đêm lắng đọng, dường như không còn ai muốn nhắc tới.

.

Phía chân trời hiện lên ánh sáng nhạt, đoàn 532 chuẩn bị hành động đầu vào đây. Sau khi bố trí xong vị trí chiến đấu Hạ Hoàng Huân mặc trang phục chỉ huy, đi thật nhanh về phía bãi đỗ xe tới chỗ chỉ huy bí mật, bôi thuốc màu lên mặt để người ta không thấy rõ nét mặt, duy chỉ có quân hàm trên vai bị ánh nắng chiếu vào phản lên thứ ánh sáng lóe mắt.

Trong bộ chỉ huy mười mấy sĩ quan điều khiển các thiết bị điện tử, âm thanh sần sật của dòng điện chuẩn bị cho trận chiến sắp tới. Khi toàn quân tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, Lục Trạm Minh cũng Ninh An Lỗi cũng nín thở, Hạ Hoàng Huân cùng Hách Nghĩa Thành sóng vai đứng trước màn hình điện tử, mắt không ngừng chăm chú nhìn vào chiến trường gió thổi cỏ lay. Lúc này, thời gian dự tính khai chiến còn khoảng một phút.

Hạ Hoàng Huân hạ tầm mắt, giọng nói trầm thấp hùng hậu xuyên qua làn sóng điện khuếch tán vào trong không khí, anh hướng về phía bộ đàm hệ thống kêu lên: “Tất cả chú ý, theo như kế hoạch ban đầu, nhìn tín hiệu màu xanh lá cây hành động.” Vừa dứt lời, đúng sáu giờ Bắc Kinh, tín hiệu đạn màu xanh lá cây thứ nhất tượng trưng cho khai chiến từ giữa rừng rậm âm âm phóng thẳng lên, lao thẳng về phía chân trời.

Sự yên tĩnh trong nháy mắt bị phá tan, cánh rừng khi nãy còn vắng vẻ chợt vang lên tiếng động cơ ầm ầm, một phút đồng hồ trước thoạt nhìn còn trông giống lùm cây, lúc này chiếc xe nhanh chóng chiếm đoạt lối đi tiến về phía cánh rừng. Mà toàn bộ súng trên xe trong nháy mắt đã nhắm ngay trên khoảng đất trống ngoài kia. Tình cảnh này giống như thiên quân vạn mã đang vận sức chờ phát động. Tuy nhiên, chờ đợi một lát, mặt trận Lam quân trước sau vẫn im lặng như thế, làm cho người ta hoàn toàn không nghĩ thấy mũi thuốc súng, dường như bọn họ vốn không tồn tại.

Sâu trong đáy mắt hiện lên một tia sắc lạnh, trên người Hạ Hoàng Huân tản ra một loại nghiêm túc đến lạnh người, anh suy đoán có khả năng nào đó nhưng ngay sau đó chính anh lại bác bỏ. Hách Nghĩa Thành rời mắt khỏi màn hình, nghiêng đầu nhìn sĩ quan chỉ huy bên cạnh. Trong trận chiến này, thân là thủ trưởng nhưng anh không có quyền lên tiếng, cho dù thuộc sư bộ hàng không, cũng chỉ có quyền đề nghị, Hạ Hoàng Huân mới là Tổng Tư Lệnh nắm trong tay toàn quyền chỉ huy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một phút, năm phút, mười phút, Lam Quân vẫn không hề hành động.

Lục Trạm Minh cả đời là quân nhân nhưng chưa từng gặp qua đối thủ nào như thế này, anh có chút thiếu kiên nhẫn: “Lam Quân khá am hiểu đặc phương thức tấn công của đoàn 532, bọn họ đang chờ chúng ta hành động trước.”

Hạ Hoàng Huân trầm tư lắc đầu bác bỏ: “Không phải là chiến thuật địch không động, ta không động, bọn họ đang tìm bộ chỉ huy của chúng ta, không muốn lãng phí đạn dược.”

Hách Nghĩa Thành nhíu mày: “Không thể nào kiêu ngạo thế kia, khinh địch không phải là tác phong của bọn họ.”

Hạ Hoàng Huân từng chữ từng câu sửa lại: “Không phải kiêu ngạo, là tự tin!” Không đợi Hách Nghĩa Thành phản bác, anh cầm micro lên, giọng nói lạnh lùng: “Tổ đột kích chuẩn bị, kế hoạch ban đầu thay đổi, lập tức tiến về phía bãi đất 412, tiến!” Phía bên trong ánh mắt mọi người toát lên một tia kinh ngạc, lại nghe thấy Hạ Hoàng Huân nói: “Toàn bộ xe tăng chú ý, tại chỗ chờ lệnh!”

Từng hợp tác ẩn ý với Hạ Hoàng Huân nên Dịch Lý Minh không cảm thấy ngạc nhiên, anh tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của sĩ quan chỉ huy, sáng khoái trả lời: “Đã rồi!”. So với sáng khoái của Dịch Lý Minh, Viên Soái lại cảm thấy vô cùng hưng phấn. Không ngờ tổ đột kích khai chiến, anh kích động nói vào bộ đàm trong xe nói: “Rồi!”

Ngay sau đó lá cờ của Doanh oai phong lẫm liệt được giương lên, 20 cỗ xe chiến từ trong rừng cây lao ra, tốc độ 50km/giờ tiến về bãi đất 412. Cùng lúc đó, súng máy trên xe nổ súng thẳng về phía trước, tiến lên dọn sạch tất cả chướng ngại vật sau đó bắt đầu tấn công.

Lúc này Lam Quân rút cuộc cũng bắt đầu hành động, trên mặt bãi đất 412 giữa rừng rậm, vài máy bay trực thăng đang là là mặt đất bắt đầu tiến ra ngoài, đánh về phía tổ đột kích.

Thấy Lam Quân xuất hiện, Hạ Hoàng Huân liền hạ lệnh: “Hỏa Lực che chắn cho tổ đột kích!”

Bỗng nhiên, trong những dãy núi liên lục vang lên tiếng đại bác giòn giã.

Mặc dù có hỏa lực che chắn, nhưng xe chiến của tổ đột kích vẫn khó thoát khỏi trúng tên lửa xe tăng của địch tập kích. Nhưng mà từng trải qua một lần nên Viên Soái tiến bộ rất nhanh, anh bình tĩnh nhanh chóng hạ mệnh lệnh biến đổi đội hình, khiến hai chiếc xe vốn đang song song cách nhau 20 mét đồng thời tách ra hai hướng, không cùng vị trí, không cùng góc độ, liên tục tiến về Lam Quân khai hỏa.

Mùi thuốc súng nồng nặc làm máu Viên Soái sôi trào, anh cố gắng kiềm chế cảm xúc hưng phấn, lấy tay lau mồ hôi trên trán, nhìn về phía trước đang trông chừng trong tầm mắt, anh đồng đặc chỉ huy: “Pháo thủ chuẩn bị, mười xe cùng bắn.”

Chứng kiến toàn bộ quá trình chiến xe biến đổi đội hình, toàn bộ pháo đồng cùng nhau chỉ hướng mấy máy bay trực thăng của Lam Quân, trong chớp mắt đã vang lên tiếng mở pháo. Trên môi Hạ Hoàng Huân nở một nụ cười hài lòng, nhưng nụ cười còn chưa kịp tràn đến mắt đã thấy trong khoảng không kia đoàn mấy máy bay trực thăng linh hoạt ẩn vào sâu trong rừng rậm, cứ thế hai hiệp liên tiếp mười chiếc xe không thể nào bắn trúng mục tiêu, thay vào đó cùng với tiếng pháo nổ, trong rừng cũng truyền đến vài tiếng nổ vang, chiến xe của tổ đột kích đồng thời cảm ứng được tia laser, ngay lập tức chỉ thấy khói trắng lượn lờ phía trên.

Bị khói trắng bao phủ có nghĩa là tử trận. Viên Soái chửi thề một tiếng, đang muốn hạ lệnh nổ súng lần nữa, trong bộ đàm truyền đến âm thanh lạnh lùng của Hạ Hoàng Huân: “Toàn bộ xuống xe, chia thành tốp nhỏ, triển khai ưu thế cá nhân.” Nhiệm vụ của tổ tập kích không phải là tấn công, chẳng qua do địch không hành động nên mới tạm thời thay đổi kế hoạch dẫn Lam Quân ra ngoài. Hiện tại trận chiến đã bắt đầu, tự nhiên không cần đá chọi với đá, mà lúc này bảo toàn lực lượng mới là mấu chốt.

Toàn bộ chiến xe đồng thời dừng lại, trừ năm chiến xe vừa bị Lam Quân đánh không nhúc nhích, các chiến sĩ từ trong những chiếc chiến xe khác cảm vũ khí chui ra. Nhưng đáng tiếc, khi gót chân bọn họ còn chưa chạm đất thì trên đầu mấy người đã thấy xuất hiện khói trắng, bọn họ tử trận.

Chứng kiến nhóm bộ đội đầu tiên tử trận trên chiến trường, Hạ Hoàng Huân bỗng nhiên có chút xúc động, nghĩ rằng: bình thường luôn nói “lên xe mãnh liệt, xuống xe mau” trong tình huống này thì lại chẳng làm được gì. Sau này nhất định phải cho bọn họ một trận. Cảm chắc bộ đàm, anh hít một hơi thật sâu bình tĩnh chỉ huy: “Hỏa lực chú ý, hỏa pháo mặt đất chuẩn bị...”

Mệnh lệnh nhanh chóng thông qua làn sóng điện truyền ra ngoài, vài phút sau vang lên tiếng pháo ầm ầm.

Cùng với ban chỉ huy trên chiến trường triển khai giao chiến, trận chiến đối kháng bước vào giai đoạn gay cấn.

Lúc này Hạ Hoàng Huân đang dồn hết tâm trí vào trận chiến này, cho dù thế nào cũng không nghĩ tới cô bạn gái nhỏ sau khi phẫu thuật lại liên tục sốt cao không có dấu hiệu thuyên giảm, người trong hai nhà Mục Hách đang vội vã chạy tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bịa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Đối kháng tàn khốc

Để che dấu cho tiểu đội đánh tập kích, sau khi Hạ Hoàng Huân ra lệnh một tiếng bộ chỉ huy chiến đấu lập tức phát động tấn công luân phiên với Lam quân.

Lam quân tiên phong trong cuộc chiến hỏa lực, pháo doanh trở thành nòng cốt của trận đối kháng lần này. Trên mặt đất hỏa pháo cùng pháo cao xạ liên thủ hợp tác, đất rung núi chuyển, lấy ưu thế hỏa lực mạnh mẽ cùng tầm bắn xa tạm thời ngăn chặn Lam quân tập kích mãnh liệt, cổ vũ sĩ khí Hồng quân.

Nhìn thấy vài chiếc máy bay trực thăng của Lam Quân bị bắn hạ, các sĩ quan trong khu chỉ huy thoáng thờ phào nhẹ nhõm, ngay cả trên mặt Hách Nghĩa Thành cũng hiện ra mấy phần vui mừng, chỉ có vẻ mặt nặng nề của Hạ Hoàng Huân là không giãn ra chút nào. Ánh mắt sắc bén như chim ưng chăm chú nhìn vào màn hình điện tử, đường cong gương mặt lạnh lùng vô cùng căng thẳng.

Hạ Hoàng Huân lo lắng là cần thiết, vì bảo tồn thực lực nếu lộ ra năng lực chiến đấu nòng cốt quá sớm sẽ rất bất lợi cho Hồng Quân. Dù cho có thể khiến Lam Quân bị thương nặng, nhưng cũng có thể nói là mất nhiều hơn được, huống chi chỉ là bị thương nho nhỏ. Cho nên, khi vừa áp chế hỏa lực của đối phương thì anh lập tức hạ lệnh: “Dừng tiến công, gia cố trận địa, phòng thủ tại chỗ!”

Lúc này, chợt truyền đến tiếng nổ mạnh decibel cực cao, sĩ quan đoàn 532 qua trăm trận chiến theo tiết tấu biến đổi mà đoán được đó là do lực công kích của vũ khí sát thương lợi hại nhất của bọn họ.

Tiếng súng nhỏ phía xa bị tiếng pháo vang dội thay thế, khói dày đặc cuộn cuộn làm diễn tập chiến tranh càng thêm tàn khốc.

Trong không khí căng thẳng thông tin viên báo cáo: “Đồng chí chỉ huy, xe cấp dưỡng đã chiến phe ta bị quân địch tập kích hàng không, toàn bộ đã nổ. Lam Quân đang tiến về phía căn cứ trên mặt đất.”

Trên chiến trường bị đối thủ tập kích căn bản không phải chuyện lớn gì, nhưng nếu như vẫn không tìm được tung tích kẻ địch thì quả thật vô cùng đáng sợ.

Đây là một trận đối kháng quý dị đến mức làm cho người ta giận sôi máu. Từ lúc khai chiến đến giờ, Hồng Quân cùng Lam Quân chưa từng thực sự giáp mặt giao chiến, hai quân giống như là một cái đánh một cái. Hồng Quân phá tiểu đội tập kích bắt đầu chiến cuộc trước, sau Lam Quân ngoài mặt tỏ ra bị trúng hỏa pháo mặt đất mai phục bị đánh kích nặng, ngay sau đó lại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh lên trận địa phía sau Hồng Quân, không chút khách khí chặt đứt điểm hậu cần tiếp tế hai nơi.

Đối thủ mạnh có thể kích thích tiềm năng của con người. Hạ Hoàng Huân không vì vậy mà rối loạn, ngược lại ngoài dự liệu của mọi người anh cười cười, lấy giọng tán thưởng nói: “Đây là cho chúng ta mở mang tầm mắt, công – thủ vĩnh viễn đều không thể tuyệt đối.” Sau lại lấy giọng thoải mái nói: “‘Hy sinh’ đồng chí xe cấp dưỡng đã chiến, chôn nồi nấu com”

Nghe vậy, tất cả sĩ quan trong sở chỉ huy đều sợ run. Suy đi nghĩ lại cũng không thấy có gì không ổn, “Còn sống” phải tiếp tục chiến đấu, từ trận cũng phải cho người ta ăn com chứ. Nghĩ đến đây, bọn họ nhìn nhau, sau ăn ý lắc đầu cười khổ.

Không hổ là bộ đội đặc chủng huấn luyện nghiêm chỉnh, sau khi nhanh chóng phá hủy đường tiếp tế hậu hậu cần của Hồng Quân, chú ý đến hỏa pháo mặt đất của Hồng Quân, Lam Quân cũng không ham chiến, máy bay trực thăng nhanh chóng ẩn vào trong rừng rậm, lần nữa mất hút, tuyệt đối bảo toàn thực lực.

Chớp mắt, phía sơn cốc 036 tiểu đội đột kích gặp phải mai phục của đối thủ ngay trên trận địa then chốt. Vì vậy, sau khi Lam Quân chấm dứt tập kích trên tầng trời thấp thì hai quân bắt đầu “sức người chiến” trên mặt đất.

Viên Soái đưa tay ý bảo thủ hạ tản ra ẩn nấp. Lúc này mới lưu loát sờ tới bờ ngoài sơn cốc, động tác rất nhẹ, không kinh động đến cả cái nhánh cây. Xác định không có quân địch, anh quay ra sau lưng làm động tác, những sĩ quan khác trong tiểu đội tập kích mới chậm rãi chui vào trong rừng rậm.

Khi bọn họ cách mục tiêu 500m, không hiểu sao Viên Soái cảm thấy nguy hiểm đang tới gần. Anh chợt dừng lại, như có điều suy nghĩ giữa đầu liếc nhìn bầu trời âm u, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ. . . . hai chữ “Nằm xuống” chưa kịp ra khỏi miệng, một điểm sáng nho nhỏ thoáng qua, dường như nghe rõ được tiếng viên đạn bắn ra khỏi súng, ngực trái Viên Soái bốc lên khói trắng.

Đồng chí Trung đội trưởng tử trận nhất thời giận, anh nhứt chí thuận thế ngồi xuống, vút mũ xuống đất, anh tức giận quát: “Sao phải bắn vào ngực? Khoe nguoi bắn chuẩn à?”

Nhìn về phía tổ viên không biết là áp dụng động tác chiến thuật nằm xuống hay bị té ngã tại chỗ, Viên Soái cúi gầm đầu, buồn bực nói: “Tôi chết rồi, các cậu tiếp tục.”

“Chiến Nghị dẫn đội!” Mệnh lệnh quả quyết đến từ Hạ Hoàng Huân ở bộ chỉ huy.

Cùng là Trung Úy như Viên Soái – đồng chí Chiến Nghị cảm sung, không chậm trễ chút nào đáp lại: “Rõ!” Ngay sau đó vỗ vỗ bả vai Viên Soái, vẫy tay ra hiệu dẫn các chiến sĩ chui vào rừng cây.

Đội bắn tỉa Lam Quân giống như đi theo tiểu đội tập kích, chưa tới 500m, đã có sáu chiến sĩ Hồng Quân ‘vinh quang’ rồi. Nói cách khác, chia đều chưa đến 100m mất một người.

Chiến Nghị có chút tức giận, anh nóng nảy mà gọi bộ chỉ huy qua micro: “Doanh trường, mẹ kiếp Lam Quân trêu chọc chúng ta chơi!”

Đấu pháp quả thật có điểm thất đức! Đoàn trưởng Lục Trạm Minh cùng Hách Nghĩa Thành liếc mắt nhìn nhau, ông nhú mày, sắc mặt Ninh An Lỗi cũng trở nên ngưng trọng.

Hạ Hoàng Huân day day mi tâm, tay phải theo bản năng nắm thành quyền, anh nhắm mắt suy tư ước chừng mười giây, lúc mở ra trầm giọng nhắc nhở: “Bắn tỉa hy vọng nhất là có thể hạ gục mục tiêu, những người khác nắm sắp xuống bắt động.”

Rốt cuộc là thủ hạ “Ái tướng” của Hạ Hoàng Huân, trong nháy mắt Chiến Nghị lĩnh ngộ ra ý của lão đại, sau khi một chiến hữu nữa bị bắn lên, anh lưu loát mà lấp đạn vào băng, sau đứng bật dậy, miệng quát: “Theo tôi lên!” Các chiến sĩ lập tức nhảy tới vị trí đội bắn tỉa mai phục.

Cùng lúc đó, giọng nói lãnh lẽo cực điểm của Hạ Hoàng Huân vang lên, tiểu đội đột kích nghe được: “Hỏa lực che chở!” , sau khi ra lệnh trừ năm người

theo Chiến Nghị xông ra, những người khác nắm chặt súng tự động.

Trong khoảnh khắc, trong rừng rậm đạn notron bay tứ tung, lá cây khô vàng bị ngọn lửa súng máy phun ra đốt cháy, rơi lá tả.

Quả nhiên là tình anh của doanh Trình sát. Đám người Chiến Nghị hành động như thỏ chạy, dựa vào địa vật địa hình ẩn nấp, trong quá trình tiến lên khéo léo tránh được súng bắn tỉa. Loại hành động điên cuồng nhìn như thiếu bình tĩnh này cuối cùng cũng khiến cho đội bắn tỉa không có cơ hội nổ súng. Khi điểm sáng một lần nữa thoáng qua thì Chiến Nghị không chút nào do dự, quyết đoán bóp cò.

Bắn tỉa Lam Quân nguy trang tốt đã bị lật tẩy, anh bại bởi biện pháp đối phó với súng bắn tỉa hữu hiệu nhất —— xông lên tập thể.

Chiến Nghị thở hổn hển, không nhận được báo tin mừng cho Hạ Hoàng Huân: “Doanh trưởng.”

Lại bị đối phương cắt đứt, giọng nói thuần hậu của Hạ Hoàng Huân âm thông qua sóng điện truyền tới, anh nói: “Thấy rồi, không tệ!”

Trên khuôn mặt khỏe khoắn ngăm đen hiện lên nụ cười ngây thơ, Chiến Nghị rất thỏa mãn với kiểu khích lệ nhàn nhạt này của Doanh trưởng, phấn chấn ẩn vào rừng cây. Phá tan tầng trở ngại bắn tỉa này, tiểu đội đột kích thương vong hơn nửa cuối cùng cũng đến nơi, tập hợp cùng xe tăng.

Trên chiến trường không có bình tĩnh đáng nói. Sau giữa trưa Lam Quân liên tục khởi xướng tiến công. Áp dụng phương thức chiến đấu giáp công hai mặt bao vây quân địch, một mặt cướp quyền phát ngôn ở trên mặt đất, lợi dụng địa lôi nổ 40% xe bộ chiến Hồng Quân; mặt khác phát động máy bay trực thăng oanh tạc trận địa phòng thủ của Hồng Quân, hỏa lực mạnh mẽ làm cho người ta có ảo giác hỏa tiễn đang gào thét bên tai.

Bộ chỉ huy Lam Quân trở thành trọng điểm cuộc chiến, tên lửa phòng không không ngừng bắn ra, dần dần cũng không cản nổi tấn công càng lúc càng mạnh của đối phương. Cùng lúc đó, thiết bị thông tin bị quấy nhiễu, trong nháy mắt radio rối loạn.

“Điểm phục kích số ba gặp tập kích, toàn bộ chiến sĩ tử trận.”

“Điểm tiếp tế hậu cần số năm bị tấn công, gần như tê liệt.”

“Lại có năm chiếc máy bay trực thăng bay tới phía quân ta, yêu cầu hỏa lực trợ giúp.”

Về mặt Hạ Hoàng Huân càng ngày càng ra trầm trọng, cầm micro, anh chỉ huy nói: “Tất cả chiến sĩ đội phục kích số hai đầu mạnh tiến về sơn cốc 036, pháo cao xạ chú ý, bằng tốc độ cơ động lớn nhất áp sát sơn ung.” Lời còn chưa dứt, radio hoàn toàn mất tín hiệu.

Nhìn màn hình điện tử đen kịt, ánh mắt Hạ Hoàng Huân lạnh lùng âm trầm đủ để bắn thủng người, đè nén nhu cầu sử dụng vũ lực đi đập phá cái gì đó ở trong lòng.

Yên lặng chừng nửa phút, Hạ Hoàng Huân chợt bạo phát, xoay người hung ác cho ra một quyền, nện mạnh lên sa bàn.

Ninh An Lỗi muốn tiến lên, bị Lục Trạm Minh ngăn lại. Hách Nghĩa Thành hít sâu một hơi, nâng một tay vỗ mạnh vào bả vai Hạ Hoàng Huân.

Tự mình trải qua ba lần ba đoàn khác nhau đối kháng với Lam Quân, Hách Nghĩa Thành phải thừa nhận, mặc dù giờ Hồng Quân rơi vào cảnh bị bao vây, nhưng năng lực chỉ huy xuất sắc của Hạ Hoàng Huân thì quả thật không phải bàn, mức chiến tồn thấp nhất trước mắt chính là minh chứng rõ nhất. Chỉ là, thế cục bây giờ hiển nhiên Hạ Hoàng Huân không thể chấp nhận. Đối kháng còn gần mười giờ nữa mới kết thúc, bọn họ đã bị đối thủ dồn vào đường cùng? Kết quả như thế, không chỉ đoàn 532, mà mỗi một quân nhân tham chiến, đều là sĩ nhục.

Phát tiết xong, Hạ Hoàng Huân cường chế bản thân phải nhanh chóng tỉnh táo lại. Anh liên tục hít sâu mấy hơi, lúc xoay người đối mặt với những sĩ quan khác thì cảm xúc nóng này đã mất hết, khôi phục chừng mực uy nghiêm thường có.

“Lấy số lượng để chiến thắng có chút không đẹp, nhưng vũ khí của bọn họ hơn chúng ta một bậc, chúng ta cũng không chiếm được ưu thế.” Đại não nhanh chóng hoạt động, Hạ Hoàng Huân đứng ở vị trí chỉ huy suy xét vấn đề: “Theo như kế hoạch ban đầu đánh phong tỏa, dù thế nào cũng phải ‘ăn’ được bộ chỉ huy Lam Quân.”

Hách Nghĩa Thành hỏi ra nghi ngờ của mọi người: “Căn bản không tìm được bộ chỉ huy của bọn họ, ăn thế nào?”

“So sánh với những điểm phục kích khác, bộ chỉ huy của chúng ta hỏa lực mạnh nhất, vì sao Lam Quân cố tình cản không nhả? Sau khi gặp tiểu đội đột kích, tại sao không lùi ra bên ngoài sơn cốc 036 hỏa lực yếu nhất?” Hạ Hoàng Huân hỏi liên tiếp hai phát, sau đó cho ra đáp án căn nhắc đã lâu: “Tôi đoán bộ chỉ huy Lam Quân đang ở sơn cốc 036. Cho nên, bọn họ vẫn cố tránh bãi đất trống kia, lấy phương thức chủ động tiến công dời lực chú ý của quân ta.” Có lẽ, bọn họ đã trúng mồi phục của Lam Quân mà không biết.

Thần sắc Hách Nghĩa Thành ngưng trọng nhìn sa bàn: “Anh tính phản kích thế nào?”

Hạ Hoàng Huân muốn đem binh lực hai điểm phục kích của An Cơ cùng Dịch Lý Minh hợp thành một, anh dẫn người đến sơn cốc 036 trực tiếp chỉ huy, tập trung hỏa lực tấn công hang ổ đối thủ.

Các sĩ quan ở đây, dù chức lớn hay nhỏ, cùng nhìn về phía Hạ Hoàng Huân, lấy ánh mắt phản đối mãnh liệt anh tự thân tới chiến trận. Phải biết, nếu như Tổng Tư Lệnh bị bắt, chẳng khác gì bộ chỉ huy bị diệt, cuộc chiến này thật sự thua quá khó nhìn.

“Tôi biết rất rõ nếu như tôi tử trận hoặc bị bắt sẽ như thế nào.” Hạ Hoàng Huân lấy ánh mắt vô cùng kiên định lần lượt lướt qua mọi người: “Theo như

tình hình bây giờ chúng ta quá bị động, cả radio cũng bị Lam Quân phá hỏng, bộ chỉ huy cùng tôi không khác gì vật trang trí. Xin hỏi, nếu như tôi không thể kịp thời liên lạc với binh sĩ trên chiến trường, nếu như tất cả bọn họ thành liệt sĩ, tôi chỉ huy thế nào? Tôi chỉ huy ai?”

Chất vấn của Hạ Hoàng Huân vô cùng có lực, các sĩ quan hiểu rõ tình hình chiến đấu không còn chỗ nào để cãi lại.

Khi tiếng súng, tiếng nổ lần nữa vang lên thì Hạ Hoàng Huân đã mang theo một trung đội doanh Trinh sát, phát huy ưu thế tác chiến ban đêm, dưới sự che chở của hỏa pháo, mang theo gấp năm lần hỏa lực tiến về phía sơn cốc 036.

“Lên giọng” quá mức đã khiến Lam Quân chú ý, khiến đối thủ cho rằng chủ lực Hồng Quân tới, bọn họ rốt cuộc bị buộc phải hành động, trong thời gian cực ngắn nhanh chóng rút phần lớn máy bay trực thăng, bao vây chặn đánh doanh trinh sát.

Đã có can đảm mang một trung đội tạo ra thanh thế lớn như vậy để đột kích, Hạ Hoàng Huân đương nhiên đã có chuẩn bị. Anh tới tất cả điểm phục kích Lam Quân, ăn miếng trả miếng chuẩn bị địa lôi, hỏa pháo làm lễ ra mắt với bọn họ, khiến Lam Quân mặt xám mày tro, liên tiếp bị thương không nói, khi “Liệt sĩ” tử trận hiểu rõ binh lực thật sự của Hồng Quân, hận không thể cầm súng nã xuống trận địa tiêu diệt đồng chí Trung tá.

Không hề có thương vong mà đẩy được Lam Quân đến sơn cốc 036. Khi họ dẫn được Lam quân đến sơn cốc đã là đêm khuya. Phát hiện các chiến sĩ đã mệt mỏi, Hạ Hoàng Huân hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ. Xác định đã duy trì khoảng cách an toàn cùng đối thủ xong, anh dẫn một sĩ quan cấp úy lặng lẽ lên vào vòng phục kích Hồng Quân.

Khi pháo doanh trưởng An Cơ mất liên lạc với bộ chỉ huy, cùng Dịch Lý Minh, Trần Vệ Đông đứng tại chỗ chờ lệnh cả ngày, thấy chỉ huy cả người bụi đất đứng ở trước mặt họ, thì thần kinh căng thẳng mới giãn ra.

Giao máy vì tính quân dụng mình mang tới cho Chiến Nghị, yêu cầu anh đốc hết toàn lực tối đại hóa khôi phục lưới vô tuyến điện chỉ huy, để Trần Vệ Đông dẫn dắt một tiểu đội lên vào bãi đất 412, vận dụng các loại kỹ năng trinh sát, lấy được kế hoạch của Lam Quân, đồng thời ra lệnh: “Xe tăng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp một, chờ lệnh.”

Sơn cốc 036 trở thành chỗ chỉ huy tạm thời, Hạ Hoàng Huân an bài mạch lạc rõ ràng kế hoạch chuẩn bị chiến đấu mới, sĩ quan đoàn 532 tham chiến lần này giống như hổ sói bị nhốt lâu ngày được trả về với thiên nhiên, khí thế sắc bén không thể cản nổi.

Dưới bóng đêm, rừng núi thần bí mà tràn đầy nguy hiểm. Giăng co kéo dài đến ba giờ sáng, Lam Quân không kiềm chế được, rốt cuộc phát động tiến công, máy bay trực thăng âm âm lấy đội hình chính tề đánh về phía sơn cốc 036.

Đúng lúc này Hồng Quân khôi phục tín hiệu truyền tin hoàn thành công tác tập trung hỏa lực, trừ bộ chỉ huy mặt đất hỏa pháo giữ vững trạng thái phòng thủ tại chỗ, binh lực tất cả điểm phục kích đối kháng đã lặng lẽ tiến về sơn cốc 036 từ lúc Hạ Hoàng Huân tới.

Phát huy ưu thế số lượng cùng hỏa lực, trước lúc kết thúc cuộc đối kháng, đoàn 532 vũ trang đầy đủ cùng bộ đội đặc chủng tiến hành trận giao tranh kịch liệt nhất, trận đối kháng siêu cao cấp này đã được đẩy đến cao trào.

.....

Đạn tín hiệu màu đỏ báo kết thúc đối kháng phóng lên trong sương sớm, khi tổng bộ quyết định tuyên bố kết quả, bộ chỉ huy ngoài ý muốn nhận được điện thoại từ sư bộ gọi tới, Hách Nghĩa Thành được biết Mục Khả nằm viện. Mà lúc này Hạ Hoàng Huân, vẫn còn ở sơn cốc 036 chưa kịp trở về. Đám người Lục Trạm Minh cũng không biết, chỉ huy vì bảo đảm chiến thuật phong tỏa thành công, mà tự bản thân cũng — bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ký ức chôn sâu

Từ nhỏ đến lớn Mục Khả rất ít khi ngã bệnh.

Trong trí nhớ của cô, lần bị bệnh nặng nhất là lúc Hách Xảo Mai qua đời, khi đó cô mới năm tuổi, sốt cao suốt một ngày đêm. Hách Nghĩa Thành lúc đó bị dọa sợ chết khiếp, hoàn toàn không ngủ chăm sóc cô, sợ thân thể nhỏ bé của cô không chịu nổi, cứ như vậy đi theo chị gái anh. Từ lúc đó trở đi, Mục Khả chỉ cảm nhẹ cũng phát sốt. Cũng may Hách Nghĩa Thành chăm sóc cô rất tốt, trừ khi lên đại học học nội trú không tiện chăm sóc mới khiến cô có thói quen kén ăn, lại không ăn đúng giờ cho nên cô mới phát sinh thêm bệnh đau bao tử, còn lại thân thể Mục Khả cũng không tệ lắm.

Trải qua lần phẫu thuật này, Mục Khả lại sốt cao. Tả Minh Hoàng nóng lòng lập tức báo cho Mục Khải Minh. Mục Khải Minh liền gọi điện đến Sư bộ, giao phó cho bên kia khi nào đối kháng kết thúc lập tức thông báo cho Hách Nghĩa Thành, sau đó vội vàng chạy tới bệnh viện. Hách Úc Mai cùng vợ chồng Mục Nham chân trước chân sau cũng đến.

Ước chừng sốt suốt một ngày, cho đến hơn mười một giờ khuya, thân thể Mục Khả mới trở lại nhiệt độ bình thường.

Ánh nắng buổi sáng sớm xuyên qua cánh cửa sổ chiếu vào phòng, trong phòng bệnh nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Mục Khả hai mắt nhắm nghiền hơi nghiêng nghiêng đầu, trong lúc nửa tỉnh nửa mê cảm thấy có một đôi tay ấm áp vuốt nhẹ mái tóc của cô, cảm xúc quen thuộc như mẹ đang dịu dàng an ủi cô. Khóe môi bất giác cong lên, Mục Khả cười nhàn nhạt, mê sảng gọi: “Mẹ...”

Ý thức hỗn độn dần dần trở nên rõ ràng, Mục Khả chậm rãi mở mắt, thấy một bờ biển xanh thẳm, trên bờ còn có bóng dáng của một người mà cô cả đời cũng chẳng thể nào quên được....

“Trời mưa cũng không biết tránh, Khả Khả của mẹ quả nhiên là con heo ngọc.” Kèm theo hơi thở ấm áp, Mục Khả nhỏ nhẹ thấy giọng nói dịu dàng của mẹ. Cô toét cái miệng nhỏ xinh ra cười, lộ ra hàm răng đẹp như châu ngọc cười nói: “Mẹ, đừng gọi Khả Khả là con heo ngọc nha.”

Hách Xảo Mai lắc đầu cười, âu yếm chỉ chỉ vào đỉnh mũi của cô coi như trừng phạt, không để ý ôm lấy thân thể yếu ớt của cô con gái nhỏ vào lòng

Mục Khả nhỏ ôm cổ mẹ, nghịch ngợm lặng lẽ đưa bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh nhét vào trong cổ áo ấm áp của mẹ, nghiêng đầu hỏi: “Mẹ, mẹ có làm đồ ăn ngon cho con ăn không?” Con gái nhỏ mới gần năm tuổi căn bản không biết rằng lúc đó mẹ cô đang bị bệnh gần như không còn sức ôm lấy cô.

Hách Xảo Mai cụng trán vào đỉnh đầu cô, buồn rầu nói: “Khả Khả ngộ nhờ ăn thành heo mập nhỏ không gầy được thì phải làm sao đây?” Thấy con gái giương to đôi mắt đen láy như đang suy nghĩ cái gì, cô chỉ cười nhạt: “Vậy thì để mẹ nuôi có được không?”

Trẻ con năm tuổi đương nhiên không hiểu gầy có ý nghĩa gì, nhưng chỉ cần nghe mẹ nói là vẫn nuôi, Khả Khả liền cười khanh khách, gương mặt làm nũng dúi dúi vào cái cổ thơm tho của mẹ: “Mẹ, con có thể ăn bánh ngọt sô cô la được không?” Làm như sợ mẹ không cho, cô còn nhanh trí nói thêm: “Khả Khả ngoan ngoãn mà, vừa rồi có anh trai muốn dẫn con về nhà, con cũng không đồng ý, ngộ nhờ anh ta là người xấu thì làm thế nào? Mẹ nói có phải không, mẹ?”

Hách Xảo Mai nghe vậy liền xoay người lại, ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, hôn một cái lên gương mặt cô nói: “Được rồi, Khả Khả ngoan lắm...” Giọng nói còn chưa dứt, ánh mắt ấm áp cùng cái ôm trong ngực bỗng dưng biến mất, một giây trước mẹ cô còn trong gang tấc, vậy mà thoáng chốc đã không thấy đâu.

Trong giấc mơ Mục Khả cuống cuống tìm thứ gì đó, bàn tay đang truyền nước biển khê nhức nhích, dường như giờ tay muốn bắt lấy cái gì, trong miệng không ngừng thì thào: “Mẹ, mẹ...” Giọng nói nghẹn ngào, vẻ mặt hết sức đau khổ.

Mục Khả nghe thấy có người lo lắng nói bên tai: “Khả Khả, đừng lộn xộn, Khả Khả, tỉnh lại đi...”

Bàn tay đang giờ lên bị nắm lại, Mục Khả đang nức nở vẫn chưa tỉnh lại, chỉ có bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé dường như cảm nhận được sự ấm áp kia từ tay mẹ cô, càng nắm càng chặt.

“Mẹ, đừng bỏ Khả Khả, mẹ...” Cô gào thét nhưng vẫn không thấy mẹ trở về, Mục Khả nóng lòng chột ngời bật dậy.

Động tác kịch liệt như vậy dễ dàng làm rách vết thương trên tay cô. Hách Ưc Mai một tay ôm bả vai gầy của Mục Khả, cố gắng kiềm chế sự kích động nơi cô. An Dĩ Nhựt thấy trên trán cô đầy mồ hôi, liền đứng lên chạy ra ngoài tìm bác sĩ.

Thân thể đau nhức giống như trong mơ, Mục Khả tỉnh táo lại ngầy người nhìn đôi mắt giống hệt đôi mắt của mẹ, bỗng nhiên đau lòng mà ngỡ ngàng hỏi: “Vì sao bà lấy ông ấy?”

Hách Ưc Mai im lặng.

“Mẹ tôi gả cho ông ấy lúc ấy mới hai mươi ba tuổi, mẹ chịu đựng cô đơn một mình gánh vác trông coi gia đình này giữ ông bà nội tròn ba năm, trong ba năm này chỉ gặp mặt ông ấy được mấy lần, trong ba năm này bà lại thay mẹ tôi ra nước ngoài học tập...” Sắc mặt Mục Khả trắng bệnh, cô thu tay lại, ánh mắt sắc nhọn chưa từng thấy: “Mẹ tôi tám năm gánh vác cả hai bên gia đình, đi cùng với ông ấy từng bước một, từ đoàn bộ đến sư bộ, rồi đến...”

Mục Khả nghẹn ngào, cố gắng kiềm chế tràn nước mắt, cô cuối cùng vẫn không nhìn được chất vấn: “Những tháng ngày vất vả, mẹ tôi vẫn đứng sau lưng ủng hộ ông ấy, bà không giúp được một phần nào, tại sao có thể ngồi mát ăn bát vàng? Bà có tư cách gì mà lấy mất những thứ vốn nên thuộc về mẹ tôi sao? Bà có tư cách đó sao?”

Mục Khả vốn là người hiểu chuyện nên thường nhẫn nhịn, bây giờ bỗng nhiên có chút không kiềm chế được, cô đã quên trên tay vẫn còn vương ống truyền, giờ tay vung lên bàn chén thủy tinh: “Bà đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy bà. Tôi nói lại một lần nữa, bà không cần tôi phải tha thứ, người bà nên cầu xin sự tha thứ là mẹ tôi, chị gái bà.”

Một tiếng “choang” của ly thủy tinh rơi xuống mặt đất, vỡ thành từng mảnh vụn bắn ra tung tóe xung quanh, trong lòng Hách Ưc Mai quặn đau. Bà không thể nói gì được hơn, chỉ run rẩy vươn tay như muốn sờ lên đầu Mục Khả, nhưng cuối cùng lại thu tay lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Hách Nghĩa Thành vội vàng chạy tới, chạy theo đằng sau là Tả Minh Hoàng, Hạ Nhã Ngôn và An Dĩ Nhựt. Không để ý tới những miếng vỡ thủy tinh rơi đầy trên mặt đất, Hách Nghĩa Thành vội vàng chạy tới bên giường ôm lấy Mục Khả, Hạ Nhã Ngôn cầm lấy cổ tay của cô để Tả Minh Hoàng có thể dễ dàng xử lý vết thương trên mu bàn tay.

Nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy của cô, Hách Nghĩa Thành đành đè nén những trách móc, đau lòng ôm lấy Mục Khả vào trước ngực, lấy giọng

ra lệnh nói: “Tình tảo lại đi, bây giờ không phải là lúc cáu giận. Mẹ cháu đã nói với cháu những gì?? Không được để cho thân thể mình xảy ra chuyện gì! Không nhớ sao!”

Hình ảnh mẹ qua đời bỗng chốc bao phủ toàn bộ tâm trí của cô, sức chịu đựng cũng đã chạm đến giới hạn cuối cùng, Mục Khả nghe vậy liền tránh cái ôm của Hách Nghĩa Thành, đồng thời tự tay rút luôn ống tiêm, vừa khóc nức nở vừa nói: “Thân thể khỏe mạnh mẹ có thể sống lại sao? Có thể sao?”

Kèm theo tiếng gầm nhẹ, vết thương cuối cùng cũng bị rách ra. Thấy trên bộ quần áo bệnh nhân rỉ ra vết máu đỏ tươi, Hách Nghĩa Thành đau đớn ôm cô vào lòng một lần nữa, cầu khẩn nói: “Khả Khả, đừng vậy nữa, cậu xin cháu.”

Mục Khả chưa từng như vậy. Người đàn ông kiên cường mạnh mẽ Hách Nghĩa Thành, giờ đối mặt với cháu gái nhỏ yếu ớt bỗng cảm thấy vô lực. Hách Nghĩa Thành biết trong lòng cô có một vết thương lòng quá lớn, hơn mười năm qua vẫn chưa lành lại được. Anh cũng giống như mọi người, cố gắng hết sức tránh để cô nhớ lại chuyện cũ, nhưng có lúc lại vô tình lần lượt làm tổn thương cô, chăm sóc chỉ là cái danh, tha thứ chỉ là cái cớ.

Thật sự rất đau, cho dù là tim hay thân thể, cũng đều cảm thấy đau buốt. Vậy mà Mục Khả lại không khóc, cô ngẩng đầu nhìn lên vách tường, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Bị Hách Nghĩa Thành ôm lại trên giường bệnh, Mục Khả im lặng để cho Tả Minh Hoàng xử lý vết thương. Cô vốn rất sợ đau nhưng trong suốt quá trình cô lại không nhú mảy lông một cái, như thể đó không phải là thân xác của mình. Sau đó, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, mệt mỏi đến mức cảm giác như không còn hơi sức để mở miệng nói chuyện.

An Di Nhược đỡ Hách Ưc Mai ngồi trên ghế dài, nhìn sắc mặt trắng bệch của thím hai, cô như muốn nói gì đó lại thôi. Chuyện tình cảm của các trường bối, Mục Nham cũng chưa từng nói nhiều, cô làm sao có thể nói chuyện này.

Khi Mục Khải Minh cùng Mục Nham từ phòng viện trưởng quay trở lại, Hách Nghĩa Thành đưa bọn họ xuống tầng dưới, sau đó nói với Mục Nham: “Đồng Đồng không thể không có ai trông, hai người trở về đi, hôm nay để tôi ở đây trông chừng.” Chờ vợ chồng Mục Nham đi rồi, anh ôm lấy bà vai Hách Ưc Mai đang thần suy sụp.

Cổ đề nén tâm tình bộc phát, Hách Ưc Mai từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, cô tự nói với mình: “Là chị có lỗi với chị cả, chị.....”

“Không phải đến hôm nay mới biết điều này, nếu ban đầu lựa chọn thì bây giờ phải gánh chịu, không còn cách nào có thể quay trở lại từ đầu.” Đáy mắt Hách Nghĩa Thành hiện lên cảm xúc phức tạp, anh nhìn sắc mặt nặng nề của Mục Khả Minh, trong chớp mắt không lên tiếng, sau đó mới nói: “Trừ Khả Khả, bên cạnh tôi không còn cô gái nào khác, nên tôi cũng không thể đánh giá tình yêu bền vững của hai người. Tôi nghĩ hai người đều là người thân của tôi, tôi không muốn thiên vị ai, nhưng mà tôi cũng sớm biết có lẽ hai người không nên ở cùng một chỗ.”

Nhìn trên gương mặt chị gái đã nhòa nước mắt, Hách Nghĩa Thành cảm thấy nếu anh nói thêm sẽ quá tàn nhẫn, anh chỉ lặng lẽ thở dài coi như đã nói xong chủ đề này.

Anh đứng bên ngoài hút một điếu thuốc, lúc trở lại phòng bệnh Hạ Nhã Ngôn vẫn còn ở đó. Hiểu rõ ngọn ngành sự tình nên sắc mặt Hách Nghĩa Thành không được tốt lắm. Anh lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn cô một cái, đi thẳng đến giường bệnh của Mục Khả ngồi xuống, dường như không để ý sự tồn tại của người nào đó.

Nhìn ánh mắt tràn đầy coi thường, cô cố gắng hết sức kiềm chế sự phẫn nộ. Hạ Nhã Ngôn xin lỗi nói: “Lần này đều tại tôi, tôi không ngờ Mục Khả không ăn được cay.”

Sợ ảnh hưởng đến Hạ Hoàng Huân, Hạ Nhã Ngôn cố gắng thả lỏng, giọng nói dịu dàng giải thích: “Đơn vị anh trai tôi có việc, có thể anh cũng biết, đang làm diễn tập, điện thoại di động không được mở máy, cho nên anh ấy vẫn chưa biết Mục Khả bị bệnh.” Theo lý thuyết diễn tập hẳn đã xong, nhưng vẫn không gọi được cho anh trai, Hạ Nhã Ngôn có chút sốt ruột. Nhất là khi người nhà Mục Khả đều lần lượt tới đây, nếu lần này anh bị mọi người phản đối vì xuất hiện chậm chạp, cô càng nên giải thích rõ, chỉ sợ người khác gán tội cho Hạ Hoàng Huân.

Không nhắc tới Hạ Hoàng Huân thì không sao, đằng này nói ra càng khiến cho Hách Nghĩa Thành thêm tức giận. Vất vả lắm mới cảm thấy một chút ngưỡng mộ trong lúc diễn tập đối kháng giờ bỗng chốc tan thành mây khói, Hách Nghĩa Thành nhìn chằm chằm Hạ Nhã Ngôn, gương mặt u ám không nói lời nào.

Mục Khả phải ở bệnh viện là lỗi của cô, không sao, nhưng anh thì có tư cách gì mà giận dữ với anh trai cô? Cô đã nói xin lỗi rồi, anh ta còn muốn ăn thịt người khác sao? Hạ Nhã Ngôn có chút bất bình, cô tức giận nói: “Anh nhìn đủ chưa? Như thế rất không phong độ đấy?” Đây đã là lần thứ hai, lần trước lúc gặp mặt ở phòng ăn, anh ta chẳng nói chẳng rằng liền thay đổi sắc mặt, quả thật còn nhanh hơn lật sách.

Lại dám nói chuyện phong độ với anh! Hách Nghĩa Thành híp mắt lại, giọng nói lạnh lùng: “Nhìn chằm chằm cô thì làm sao? Có bản lĩnh một bữa cơm đưa người khác vào bệnh viện, còn sợ tôi trừng mắt mấy lần sao?”

Nói giống như cô cố ý vậy. Hạ Nhã Ngôn không chịu nổi sự châm chọc trong giọng nói của anh, cô hung hăng trừng mắt nhìn Hách Nghĩa Thành một cái: “Nói chuyện đừng có gây sự. Tôi thừa nhận là lỗi của tôi mới hại Mục Khả phải vào viện, anh tức giận thì cứ mắng tôi là được, không cần phải quanh co vòng vèo.”

Cây ngay không sợ chết đứng! Trên người Hách Nghĩa Thành tản ra một sự nguy hiểm, vẻ mặt mang đầy khiêu khích, anh trầm giọng nói: “Cô nói cho tôi biết nên trừng giận lên cô như thế nào? Khiến cô thùng dạ dày sao?”

Chương 42: Tiểu biệt tương phùng

Dám rửa cô! Hạ Nhã Ngôn có thể xác định người đàn ông trước mắt không chỉ không có phong độ, hơn nữa có chút độc miệng. Cô nghiêng đầu, híp mắt suy nghĩ, khóe môi mỏng chậm rãi cong lên thành độ cong giấu cột lại không mất đi sự xinh đẹp: “Tốt, chỉ cần có thể giúp Tham mưu trưởng Hách tiêu tan mối hận trong lòng, tùy ý anh, dù sao ngày nào tôi cũng ở bệnh viện, cũng không không ngại là đứng hay là nằm.”

Hách Nghĩa Thành đương nhiên nhận ra mùi vị châm chọc khinh thường trong lời nói của cô, nhú mày nhìn cô. Cằm nhọn, sống mũi thẳng, đôi mắt sáng ngời giảo hoạt, lông mày đậm như sơn lên, nhìn thế nào cũng cảm thấy là một người có cá tính mạnh mẽ, nhưng mỗi tội đáng về cổ ý chọc giận người lại như đứa bé ăn vạ. Trong đôi mắt sắc bén thâm thu lại chỉ trích vừa rồi, anh lạnh lùng nói: “Cô không để ý là chuyện của cô, nhưng xin cô không nên liên lụy đến người khác. Tạo thành hậu quả như thế, biết gọi là gì không?”

Hạ Nhã Ngôn theo bản năng hỏi: “Là gì?”

Hách Nghĩa Thành đã kích không chút khách khí: “Ngu xuẩn!”

“Anh có thể cân nhắc vấn đề như một vị Tham mưu trưởng hay không?”

“Vui lòng chỉ giáo.”

Hạ Nhã Ngôn cố hết sức bình tĩnh hoà nhã, không muốn đắc tội quá mức với người đàn ông vô cùng có thể trở thành “Bề trên” của ông anh mình, cô nói: “Gặp phải chuyện của Mục Khả, ngay cả tính táo tối thiểu anh cũng không có, chứ đừng nói đến năng lực suy xét. Thật không thể tưởng tượng nổi anh chỉ huy ‘thiên quân vạn mã’ thế nào nữa. Không thể phủ nhận anh rất quan tâm đến cháu gái anh, nhưng anh phải nhận rõ thân phận của mình, không nên vượt qua thân phận này mà ‘xử lý’ hôn nhân của cô ấy.”

Hách Nghĩa Thành thông minh như vậy, lập tức hiểu ra ám chỉ trong lời của Hạ Nhã Ngôn, ánh mắt anh thâm trầm khó dò nhìn cô, hai hàng lông mày nhú chặt: “Chẳng lẽ không đồng ý cho con bé và Hạ gia các người là không có năng lực suy xét sao? Cô cho rằng trên thế giới này chỉ có Hạ Hoảng Huân là đàn ông tốt sao? Anh ta có bao nhiêu khả năng chăm sóc Khả Khả? Có bao nhiêu thời gian ở bên Khả Khả? Bây giờ Khả Khả nằm trong bệnh viện, thì anh ta ở đâu? Đừng nói với tôi cái gì mà diễn tập, tôi chính là từ sân huấn luyện trở về!” Lấy thuốc lá và bật lửa cầm ở trên tay, anh lạnh lùng tiếp tục: “Ngay cả mạng của anh ta đều là của quốc gia, cô nói cho tôi biết, anh làm cách nào cho Khả Khả một gia đình an ổn?” Câu nói kết thúc bằng một tiếng vang, anh đá mạnh vào chân bàn, mạnh đến nỗi cái cốc phía trên cũng lung lay.

Mục Khả ngủ cũng không sau bị âm thanh bất thình lình này đánh thức, cô nhú mày mở mắt ra, trước thấy Hạ Nhã Ngôn đứng bên trái giường, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Hách Nghĩa Thành đang đen mặt, cúi đầu gọi một tiếng: “Cậu út.”

Trong nháy mắt Hách Nghĩa Thành thu lại tức giận trên mặt, anh cúi người nhẹ giọng hỏi cô: “Sao rồi, Khả Khả? Muốn uống nước sao?”

Mục Khả nhẹ nhàng lắc đầu, cô gái yếu đuối nở nụ cười cười, cô nói nhỏ: “Là cháu tham ăn, ăn hồng dạ dày, đừng trách Nhã Ngôn, cháu cam đoan không có lần sau nữa.”

Về mặt người đàn ông lộ ra một mùi, sờ sờ cái trán cao của cô, lo lắng cùng đau lòng trong đáy mắt không cần nói cũng biết, anh thờ dãi: “Cháu từng cam đoan không biết bao nhiêu lần rồi, lúc nào thì mới làm, hà?”

Bị trách cứ Mục Khả bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch rất đáng thương.

Hách Nghĩa Thành đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, chỉ cần cháu ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ điều trị sớm một chút là được, cậu sẽ không trách cứ ai, được chưa?”

Mục Khả chớp mắt tỏ vẻ chấp nhận điều kiện. Quay mặt sang nhìn Hạ Nhã Ngôn, xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, khiến em sợ rồi phải không?”

Thu lại sắc bén lúc giằng co cùng Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn khom người cau mày, hơi có vẻ uất ức nói: “Thật làm em sợ muốn chết, nếu chị không hạ sốt em sẽ liều mạng với Tả Minh Hoàng, còn là sinh viên ưu tú đại học quân y nổi tiếng, đúng là lừa người.”

Mục Khả bị vẻ mặt khoa trương của cô chọc cười, ngay sau đó lại cau mày vì đau đớn.

“Đừng cười, nuốt lại.” Hách Nghĩa Thành liếc Hạ Nhã Ngôn một cái, “Cầu xin cô đẩy bác sĩ Hạ, cô chọc con bé cười như vậy sẽ khiến vết mổ rách ra đó.”

Thiếu chút nữa lại gây họa. Hạ Nhã Ngôn lè lưỡi với Mục Khả, ngậm chặt miệng.

Tà Minh Hoàng đến thăm Mục Khả, Hách Nghĩa Thành lấy lý do bác sĩ kiểm tra vết thương đuổi người nào đó ra khỏi sân.

Hạ Nhã Ngôn mặc áo blouse trắng tay đút túi, ánh mắt nhìn Hách Nghĩa Thành rất không thân thiện, trước khi đi cô để lại một câu: “Giác ngộ của Tham mưu trưởng Hách nhất định cần phải nâng cấp. Nhu cầu cấp bách của anh bây giờ là làm rõ xem Mục Khả nên gả cho người đàn ông cô ấy yêu và cũng yêu cô ấy, hay một vị bác sĩ gia đình có thể chăm sóc thân thể cô ấy.”

Dù ở đơn vị hay ở nhà, không ai dám dùng thái độ đó nói chuyện với anh. Hách Nghĩa Thành nhìn chằm chằm bóng lưng cô đi xa, tức giận ứ đọng ở trong lồng ngực không có chỗ phát. Cầm tức ngồi trên ghế dài châm điếu thuốc, mới vừa rít hai hơi, đã bị cắt ngang.

Hạ Nhã Ngôn lấy thân phận bác sĩ bệnh viện lục quân, thái độ cứng rắn nói: “Cấm hút thuốc, không thấy sao? Phạt 50!”

Hách Nghĩa Thành tức giận mà ném điếu thuốc đang cháy trên tay xuống đất, đập tắt, ngường mặt nhìn cô.

Hạ Nhã Ngôn vẫn bình thản ung dung: “Ném tàn thuốc bừa bãi, bây giờ phạt anh 100.”

Hách Nghĩa Thành thực sự nổi điên rồi, anh lấy hộp thuốc lá ra, khiêu khích hỏi: “Hôm nay tôi muốn hút hết hộp này, cô phạt bao nhiêu?” Sau đó móc ví tiền ra đặt bên người.

Trong khi hai người đang giằng co, cách đó hai trăm dặm, sân huấn luyện diễn tập đang bận rộn quét dọn chiến trường.

Doanh trại tạm thời của đoàn 532 cùng với bộ chỉ huy đã dỡ hết, chiến sĩ xe bộ chiến bị bộ đội đặc chủng hành hạ một ngày một đêm đang lục tục trở về.

Hạ Hoàng Huân một tay chống tại thắt lưng chui ra từ son cóc 036 chạy về xe bộ chiến, khi mũ quân đội đặt trên vai, bước chân anh có vẻ hơi tập tễnh đi về phía Lục Trạm Minh cùng Ninh An Lỗi đã chờ từ lâu.

Ninh An Lỗi cẩn thận phát hiện dáng vẻ anh có cái gì đó không đúng, ân cần hỏi: “Sao vậy, bị thương rồi hả?”

Hạ Hoàng Huân cắn răng lau trán. Trần Vệ Đông đi theo đã chạy tới vừa chào vừa trách móc: “Báo cáo Chính ủy, Doanh trưởng vì che chở cho tôi, phần eo vận động quá mạnh, bị thương rồi.”

Chuyện là như vậy, nửa giờ trước lúc diễn tập kết thúc, xe tăng đối kháng chính diện cùng máy bay trực thăng bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Để xoay chuyển tàn cục, Hạ Hoàng Huân quả quyết hạ lệnh một số chiến sĩ xuống xe, tạo thành tiểu đội đột kích lấy tốc độ cơ động lớn nhất tấn công vào bãi đất 412.

Hỏa lực mãnh liệt, Hạ Hoàng Huân cùng Trần Vệ đồng xung phong, dẫn dắt tiểu đội đột kích hành động. Khi Hạ Hoàng Huân cảnh giác cực cao ngửi được hơi thở nguy hiểm, hô: “Tất cả nằm xuống” thì đã ra sức đẩy ngã Trần Vệ Đông sắp bị súng bắn tia bắn trúng, sau đó nhảy lên, nhanh chóng lao tới nơi bắn tia Lam Quân ẩn nấp, tiêu diệt tên bắn tia.

Nhớ lại tình hình lúc đó, trên mặt Trần Vệ đông khó nén kính nể cùng kích động. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, anh tuyệt đối không thể tin có người có thể bắn chuẩn như thế ở khoảng cách mấy trăm mét, hơn nữa hoàn toàn không cần nhắm. Sử dụng súng bắn tia thành thạo như súng lục.

Bất chước tư thế Hạ Hoàng Huân dùng súng, Trần Vệ Đông nói với Đoàn trưởng cùng Chính ủy: “Đây là lần bắn đẹp nhất tôi từng gặp! Lam Quân bị phát hiện rồi tập kích đều nói, bọn họ chết không oan.”

Dùng như ngại anh nói nhiều, Hạ Hoàng Huân lạnh lùng liếc Trần Vệ Đông một cái: “Bảo xe tăng tập hợp, mười phút sau lên đường.”

Trần Vệ Đông cũng nhận ra mình lạc đề rồi, thấy Hạ Hoàng Huân không định lên xe điều trị, anh nhắc nhở: “Doanh trưởng, để quân y xem vết thương . . .”

Hạ Hoàng Huân có chút phiền não: “Nói nhảm nhiều như vậy! Nên làm gì thì làm đi.”

Trần Vệ Đông bị anh lừa đến hốt hoảng, nhìn trộm Chính ủy một cái, anh nói: “Rõ” đi được hai bước vẫn không quên quay đầu lại nói: “Doanh trưởng, tôi đi gọi quân y.”

Ninh An Lỗi thấy Hạ Hoàng Huân như vậy cũng biết thương tích của anh không nhẹ, nếu không con người bình thường cứng rắn này không thể nào vẫn luôn lấy tay đỡ eo như vậy, vì vậy, ông ra lệnh: “Lên xe chữa thương!”

Lúc này, một chiếc máy bay trực thăng hạ xuống trên bãi đất trống, vài sĩ quan Lam Quân nguy trang lá cây nhảy xuống. Cầm đầu là chỉ huy Dạ Diệc của bộ đội đặc chủng cũng bước thật nhanh đến chỗ Lục Trạm Minh, ánh mắt uy nghiêm trong lúc lơ đãng quét qua khuôn mặt đã rửa sạch thuốc màu của Hạ Hoàng Huân.

Thượng tá Dạ Diệc lão luyện, trầm ổn, lúc đứng bên cạnh Lục Trạm Minh, khuôn mặt lạnh lùng mới lộ ra mỉm cười: “Ông bạn già, Trung tá chỉ huy mà ông hết lòng tán dương đánh bọn tôi rất thảm đấy.”

Hai người rất thân quen, Lục Trạm Minh lễ cũng không còn kính, nghiêm mặt nói: “Không cần chăm chọc bọn tôi, ông lấy một đội mười chúng tôi, ai tham?”

“Nhưng lính của ông khiến đội trưởng chúng tôi thành liệt sĩ.” Quay đầu nhìn về phía Hạ Hoàng Huân, ông cười nhạt bổ sung: “Bị cậu tự tay bắn chết,

cách một trăm mét, một phát trúng ngực.”

Hạ Hoàng Huân rũ mắt xuống không nói, để giảm bớt đau đớn, tay lơ đãng ấn ấn bên hông.

Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng hiện lên nụ cười thần bí, Dạ Diệc nói: “Chỉ nhìn một cách đơn thuần so chiến tồn là chúng tôi thắng, nhưng nhìn chung toàn cục, chúng tôi mất bộ chỉ huy, thua.”

Đối kháng kéo dài một ngày đêm, tổng bộ quyết định là hoà. Nhưng mà, quân nhân lão luyện như bọn họ đã phát hiện trong quá trình chiến đấu mình đã lộ ra khuyết điểm, cái này thật ra thì còn quan trọng hơn kết quả.

So với trước tỉ lệ chiến tồn gần 1-15 những lần trước mà nói, đoàn 532 tuyệt đối là người thắng. Chỉ là, Lục Trạm mình chưa bao giờ chịu áp lực lớn như lần này, ông cười không nổi, nhàn nhạt nói: “Lợi ích không nhỏ, xin chỉ báo thêm”

Nụ cười trên mặt Dạ Diệc tắt dần, ông nghiêm túc đi tới trước mặt Hạ Hoàng Huân, dưới ánh mắt kính ngạc của mọi người ông tự tay sửa lại cổ áo vốn đã rất nghiêm chỉnh của đồng chí Trung tá, nói ra hai chữ ngắn gọn mạnh mẽ: “Cũng vậy!”

Nói thật ra mọi người ở đây không ai hiểu động tác này của Dạ Diệc có ý gì, bao gồm cả Hạ Hoàng Huân.

Dạ Diệc tới vô ảnh đi vô tung ngồi máy bay trực thăng rời đi, Hạ Hoàng Huân bị Lục Trạm Minh ra lệnh lên xe chữa thương. Trước khi nằm xuống để kiểm tra anh gọi Viên Soái lấy điện thoại di động của anh tới. Sau khi mở máy nhận được mười mấy tin nhắn của Hạ Nhã Ngôn, không kịp xem tin nhắn, anh ấn nút gọi tắt, trên màn ảnh lập tức hiện lên hai chữ: Tiểu quý!

Một phút sau, trong tiếng la hét ngăn cản của quân y, Hạ Hoàng Huân nhảy xuống xe. Không kịp nói rõ tình huống cho Chính ủy, đã liều mạng chạy về phía bãi đỗ xe đã chiến.

Xe việt dã lấy tốc độ kinh người vọt và rời đi, lưu lại Dịch Lý Minh bị xách cổ áo kéo xuống xe sững sờ đứng hất bụi tại chỗ. Thật lâu mới phản ứng được lão đại bảo anh xin nghỉ với Chính ủy.

Hoàn toàn quên đi phần eo bị thương, trong đầu đều là hình ảnh Mục Khả đau đớn khó nhìn, Hạ Hoàng Huân đập lút cần ga, nơi xe việt dã đi qua, bay lên tầng tầng bụi đất. Vậy mà, ông trời dường có ý đối nghịch cùng anh. Khi cách thành phố A 17 km, xe việt dã đột nhiên chết máy trên đoạn đường vắng vẻ.

Hạ Hoàng Huân khởi động mấy lần không được, anh giận dữ dùng sức đập hai phát vào vô lăng. Có lẽ do quá lo lắng, xuống xe kiểm tra vẫn không tìm ra nguyên nhân chết máy.

Điện thoại lúc trước do Hách Nghĩa Thành nhận, cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, theo như lộ trình hẳn là Hạ Hoàng Huân nên đến nơi rồi mới phải. Khi anh cúi người vì kéo chân cho Mục Khả, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập mà nặng nề, ngay sau đó, cửa phòng bệnh bị người ra dùng sức đẩy ra.

Hách Nghĩa Thành nhìn về phía Hạ Hoàng Huân đang cầm đồng phục huấn luyện trên tay, áo sơ mi bị mồ hôi thấm ướt, nhũ nhũ mảy: “Bộ dạng bây giờ của anh, là quân nhân không có khí chất nhất tôi từng gặp.”

Không rảnh giải thích với Hách Nghĩa Thành là xe hỏng, anh chạy bộ tới đây mới tạo thành bộ dạng “lếch thếch” hiện tại. Hạ Hoàng Huân vội vã đến trước giường bệnh, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có chút máu của Mục Khả, đôi mắt cũng hơi ươn ướt.

Khom người, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Mục Khả, Hạ Hoàng Huân vô cùng lưu luyến gọi tên cô: “Mục Khả.”

Giọng nói trầm thấp chứa đầy tình cảm đánh thức cô gái ngủ chưa sâu. Mục Khả chậm rãi mở mắt ra, khi xác định đây không phải là mơ, mà anh đang thật sự đứng trước mắt cô thì cô lấy ánh mắt bao hàm nhớ nhung nhìn anh. Chạm đến đau lòng cùng ấy náy trong đáy mắt Hạ Hoàng Huân, Mục Khả rất muốn cho anh một nụ cười an ủi, nhưng cô cảm thấy tim co rút lại, nước mắt nhịn hai ngày qua cứ như vậy mà trượt ra khỏi hốc mắt, cô khóc.

Hạ Hoàng Huân vô cùng đau lòng, anh ghen ngào nhẹ trách: “Sao lại như vậy, không thể ăn cay còn cay mạnh, có phải mấy ngày rồi không dạy dỗ em thì em không ngoan đúng không, hả?” Giúp cô lau đi nước mắt nơi khóe mắt, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng bệch nhưng vẫn xinh đẹp của cô, anh vô cùng dịu dàng nói: “Đau thì nói cho tôi, đừng cố chịu không nói.”

Tất cả kiên cường trong nháy mắt nhìn thấy anh đều đã sụp đổ, thân thể đau đớn làm Mục Khả vô cùng yếu ớt, cô đưa bàn tay nhỏ bé từ trong chăn ra cầm tay anh, vô lực nắm chặt lại, khóc nói: “Đau quá.”

Giờ khắc này lòng anh mềm nhũn, Hạ Hoàng Huân cầm lại bàn tay bé nhỏ của Mục Khả, không coi ai ra gì cúi người hôn lên khóe mắt ướt lệ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Sức hấp dẫn nam tính

Quên mất mình là quân nhân, quên luôn cả Hách Nghĩa Thành vẫn còn ở trong phòng bệnh, Hạ Hoảng Huân dịu dàng hôn lên khóe mắt đang không ngừng rơi nước mắt của Mục Khả. Trái tim lạnh lẽ đã lâu nay chợt xúc động, làm cho người ta cảm nhận được tình nồng ý mật.

Hách Nghĩa Thành bị Hạ Hoảng Huân không coi ra gì, lại còn cừ chỉ thân mật khiến sắc mặt anh có chút khó coi. Nhưng tiếng nức nở của Mục Khả khiến anh không thể ngăn cản, anh buồn bực đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người cứng nhắc. Một lát sau quay người lại thấy hai người kia vẫn không để ý đến sự tồn tại của anh, rốt cuộc anh không nhịn được thốt lên một câu: “Quá kích thích sẽ không tốt!” Sau đó đen mặt giận dữ ra ngoài.

Môi của Hạ Hoảng Huân rời khỏi khuôn mặt Mục Khả, nhìn Tham mưu trưởng Hách tức giận đóng sầm cửa, anh tiếp tục hôn xuống cái trán tròn bóng của Mục Khả.

Mục Khả ngượng ngùng khịt khịt mũi cười cười, cô rút tay về giúp Hạ Hoảng Huân lau mồ hôi trên trán anh, thuận tiện sờ cái cằm vẫn đang lún phún râu, thì thầm nhỏ nhẹ nói với anh: “Chạy việt dã năm cây số à, sao ra nhiều mồ hôi vậy, còn quệt lên mặt em nữa.” Cô nào có nghĩ rằng thật ra có người nào đó vội vàng chạy mười bảy cây số vì cô.

Không muốn cô phải lo lắng chuyện anh chạy bộ với cái thắt lưng bị thương tới đây, Hạ Hoảng Huân không nhắc tới một chữ, chỉ hỏi hột nói một câu: “Bị em dọa cho sợ.” Ánh mắt dừng lại trên gương mặt trắng bệch vì bị ồm của cô, Hạ Hoảng Huân thu lại nụ cười nắm lấy bàn tay của cô, rất nghiêm túc nói: “Sau này nếu tôi phát hiện ra em cậy mạnh ăn cay, thử xem tôi có dám K em không?”

Thấy anh nổi giận thật, Mục Khả cảm thấy hơi sợ, hơn nữa lần này cô đúng là gây họa. Cô chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng: “Tại cái dạ dày của em càng ngày càng yếu, thật là...”

Khuôn mặt nghiêm nghị cũng hơi buông lỏng, Hạ Hoảng Huân véo yêu lên gương mặt của cô, chọc cho Mục Khả khẽ kêu “đau” một tiếng, đồng thời kéo bàn tay của anh ra.

“Sao lại thế này?” Hạ Hoảng Huân lúc này mới phát hiện ra mu bàn tay trái của cô tím bầm, anh chuyển sang phía bên kia giường ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay bầm tím của cô, lạnh mặt nói: “Bệnh viện lục quân lấy đâu ra y tá gà mờ như vậy, có phải không biết ghim kim hay không? Tôi có nên hỏi tội cô ta không?”

Nhớ lại những hành động không lý trí lúc trước, Mục Khả then thừng, cô dùng sức nói: “Không liên quan đến y tá, là em không cẩn thận làm chệch kim.”

“Chệch kim?” Hạ Hoảng Huân thấy đáng về chột dạ của cô đành thôi không tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ là lấy bàn tay thô ráp của mình nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của cô, nhẹ giọng nói: “Bất kể lúc nào cũng phải trông chừng em, nửa khắc cũng không rời khỏi em. Tôi sẽ tiếp tục trông em truyền nước biển, xem em còn dám làm chệch kim nữa hay không?”

Sợ anh không ngừng giáo huấn cô, Mục Khả hỏi: “Diễn tập kết thúc rồi sao? Chính ủy cho phép anh nghỉ à?”

“Nói sang chuyện khác, trốn tránh phê bình!” Hạ Hoảng Huân nhíu mày, “Kết thúc rồi. Nghỉ phép cũng đã phê chuẩn.” Hẳn là sẽ cho phép, chờ lát nữa anh gọi điện thoại xác nhận là xong.

Mục Khả chú ý tới vẻ mặt cau có của anh, nhe răng cười, lộ ra mấy phần nghịch ngợm trẻ con: “Doanh trưởng Hạ, bộ dạng của anh trông giống như là đã nếm mùi thất bại vậy.”

“Trông giống sao?” Hạ Hoảng Huân lau mặt: “Cùng lắm là tổn thương lòng tự trọng một chút.” Mặc dù kết quả đối kháng là hòa, nhưng đối với trình sát doanh toàn thắng chưa từng trải qua thất bại mà nói, anh ít nhiều cảm thấy có chút mất mát.

Không bỏ sót nét mặt cô đơn trên khuôn mặt anh tuấn của anh, Mục Khả nắm lấy bàn tay của anh, cũng không an ủi. Cô cho rằng, đồng chí Trung tá thân kinh bách chiến như anh không cần phải nói lời an ủi, hơn nữa trong mắt cô, mặc dù thua nhưng năng lực của anh không thể nghi ngờ.

Hạ Hoảng Huân kéo bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô hôn một cái, nhíu mày cười: “Hòa.”

“Đáng ghét!” Mục Khả giờ bàn tay lên muốn đánh anh, nhưng Hạ Hoảng Huân phản ứng cực nhanh đề bả vai cô lại, anh ra lệnh: “Em chớ có lộn xộn! Cẩn thận vết mổ lại rách ra bây giờ.”

Động tác nho nhỏ lại động đến vết thương, Mục Khả rên khẽ một tiếng rồi ngoan ngoãn nằm, lặng lặng để anh kéo chân cho cô, nghe anh nói: “Em đó, không để tôi bớt lo được, lớn như vậy rồi còn không biết tự chăm sóc mình. Còn Nhã Ngôn nữa, hồi nhỏ đã thích gây họa, chờ một lát tôi sẽ giáo huấn cho con bé một trận, đã hai mươi mấy rồi còn không đứng mực.....”

Lần đầu tiên Mục Khả phát hiện ra Hạ Hoảng Huân cũng có lúc cầu nhàu. Ánh mắt cô như biết cười, ngắm nhìn mái tóc ngắn hoàn mỹ, cái cằm kiên nghị, cùng đôi mắt tràn đầy ân cần, ánh mắt không tự chủ được di chuyển xuống, xuyên qua chiếc áo sơ mi mở hai cúc của anh, thấy làn da màu đồng cỏ của đồng chí giải phóng quân, còn cơ ngực rắn chắc nữa.....

Động tác cúi người, giống như đang ở vị trí người chinh phục. Trong lòng Mục Khả dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, cảm thấy Hạ Hoảng Huân trong lúc lơ đãng toát lên sức hấp dẫn của đàn ông, hơn nữa lực sát thương rất lớn.

Nhận ra mình lại đang len lén nhìn anh, Mục Khả mím chặt môi kinh ngạc không nói lên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt từ từ hiện lên vẻ hồng hào kỳ lạ.

Phát hiện sự khác thường của cô, Hạ Hoàng Huân lo lắng hỏi: “Sao thế? Có phải vết thương bị đau không? Để tôi đi gọi y tá...” Vừa dứt lời đã muốn đứng dậy đi ra ngoài, nhưng bàn tay lại bị Mộc Khả giữ chặt, cô đỏ mặt nói: “Không phải, vừa rồi mới tiêm thuốc giảm đau.”

Thấy đôi đồng tử đen láy của cô chuyển động không ngừng, cũng không dám nhìn anh, Hạ Hoàng Huân không hiểu sự tình thế nào đành hỏi: “Rốt cuộc là làm sao? Sao không thể nói cho tôi biết, bây giờ không phải lúc cậ mạnh...”

Nhìn anh khẩn trương như vậy, Mộc Khả không ngừng ngo ngoáy phê bình nói: “Sao anh chẳng có chút ý thức gì về tác phong của người quân nhân thế hả?” Chẳng lẽ anh không biết rằng đàn ông gọi cảm quá cũng rất dễ bị những chàm hay sao? Hại cô bị phân tâm

Chẳng lẽ đang ghét bỏ anh? Hạ Hoàng Huân cau mày, cúi đầu nhìn xuống thấy mồ hôi thấm ướt áo sơ mi, lại phát hiện ra hai nút áo không biết bị mình cởi ra lúc nào, kết hợp với ánh mắt né tránh của đồng chí nhỏ, anh như bùng tình hiểu ra, không nhịn được cười một tiếng.

Gương mặt của Mộc Khả càng đỏ hơn, cô kéo chăn lên che kín đầu, rầu rĩ nói: “Không được cười!”

Sợ cô khó thở, Hạ Hoàng Huân kéo chăn xuống, yêu chiều vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Mộc Khả, nắm lấy cơ hội, anh hỏi hết sức dịu dàng: “Có nhớ tôi không?” Lúc chưa yêu, có đánh chết anh cũng sẽ không nói ra bốn chữ này, cảm thấy có phần chua xót trong lòng. Nhưng đối với Mộc Khả đang hôn dỗi, những lời không bao giờ dùng đến dường như tự nhiên bật ra khỏi miệng.

Ánh mắt dịu dàng chăm chú đang nhìn sâu vào trong mắt cô, Mộc Khả dường như cảm thấy tim mình đang đập loạn nhịp, cô thành thực gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Có một chút...”

Bàn tay mang theo vết chai chàm chậm chạp trên gò má cô. Cảm giác thô ráp mà ấm áp khiến Mộc Khả muốn chiếm lấy làm của riêng cả đời này. Đưa bàn tay nhỏ bé của mình nhẹ nhàng đặt trên bàn tay anh, cô yên lặng ngắm nhìn gương mặt đã nửa tháng nay cô không thấy.

Nhìn nhau triền miên, đây chính là ấm áp lãng mạn không thể nói thành lời.

Đau đón bị quăng lại đằng sau, vào giờ phút này Mộc Khả chỉ cảm thấy hạnh phúc đến ngạt thở.

Vậy mà Hạ Hoàng Huân quả đúng là biết cách làm tan vỡ ảo tưởng lãng mạn ngọt ngào của phụ nữ. Đúng lúc cô sắp không chịu nổi ánh mắt sáng rỡ đang nhìn chăm chú của anh, khẽ khép mắt lại chuẩn bị đón lấy nụ hôn của anh thì lại nghe thấy Hạ Hoàng Huân cúi xuống bên tai cô cười xấu xa nói: “Tôi cũng biết là em có nhớ tới tôi. Chịu khó đợi cho tới khi trời tối, chọn ban đêm trăng thanh gió mát để cho em xem miễn phí, được không?” Vừa nói còn vừa dẫn tay cô bạn gái nhỏ về phía cổ áo của anh. Không ngác nhiên khi ai đó vội rút tay lại, anh không chút ngần ngại phả lên cười lớn.

Quả thật là hết chỗ nói, Mộc Khả cảm thấy anh đúng là người ngoài hành tinh. Muốn đánh người ta nhưng lại không thể dùng sức, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng mắng: “Anh còn dám trêu chọc em, đồ đáng ghét!”

Sau này, khi Mộc Khả có cơ hội nhìn thấy thân thể mạnh mẽ của Hạ Hoàng Huân thì người nào đó còn lấy chuyện bị “lén nhìn” trong bệnh viện mà trêu cô: “Thế này đã được chưa, có thể quang minh chính đại mà nhìn, như thế nào, em có hài lòng không?” Nói xong, còn cởi áo làm ra tư thế rất đáng đánh đòn, Mộc Khả xoay người lấy gối đầu ném anh, anh né tránh rồi túm lấy vũ khí của cô, cười lớn kéo cô vào trong lòng, trong nháy mắt đèn bị tắt, người nào đó ra lệnh: “Ấn nắp.”

Bên ngoài phòng bệnh, Hạ Nhã Ngôn nghe thấy tiếng hai người cười nói cũng cười theo. Cô đặc ý nhìn về mặt cô đơn của Hách Nghĩa Thành, vô tình đã kích anh: “Anh hiểu chưa, không phải cứ tiêm thuốc giảm đau là có thể giảm đau. Anh nghĩ rằng bác sĩ Tả có thể khiến cô ấy cười sao? Anh tôi đã ra tay, nhất định có thể giải quyết được.”

Làm sao lại không hiểu chứ! Hách Nghĩa Thành nghiêng mặt không đáp lại. Ngay khi Hạ Hoàng Huân xuất hiện Mộc Khả liền rơi nước mắt khiến anh phản ứng không kịp. Anh không thể ngờ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, hai người lại không thường xuyên gặp mặt sao có thể nảy sinh tình cảm sâu sắc đến như vậy.

Hơn mười năm, Hách Nghĩa Thành đã quen Mộc Khả y lại vào anh. Anh hoàn toàn không chuẩn bị trước tình huống này. Cô cháu gái anh từng ôm trong ngực dỗ dành đã trưởng thành rồi, đã đến lúc cô bắt đầu yêu đương, rồi đến lúc cô làm nũng với một người đàn ông khác, rồi không còn bao lâu nữa, cô sẽ rời khỏi anh để lập gia đình....

Anh cảm thấy không thể chịu đựng nổi suy nghĩ đó, trong lòng Hách Nghĩa Thành không khỏi cảm thấy khó chịu, cảm giác giống như sắp mất đi một thứ rất quan trọng.

Hạ Nhã Ngôn đương nhiên không biết giờ phút này trong đầu anh đang suy nghĩ trăm ngàn thứ. Trong mắt cô, sự chăm sóc yêu thương của Hách Nghĩa Thành đối với Mộc Khả chính là cổ chấp, bá đạo, thậm chí có phần biến thái. Vì vậy, cô tiếp tục nói: “Anh nên cảm thấy may mắn vì cô ấy đã gặp người cô ấy yêu, đồng thời cũng là người đàn ông yêu thương cô ấy. Cô ấy đã trưởng thành, không phải là tượng gỗ để nặc cho người khác định đoạt, nghe theo ý của anh lựa chọn một người mà cô ấy không thích...”

Sự kiên nhẫn của Hách Nghĩa Thành đã chạm đến điểm cực hạn, anh quên mất hệ thống cách âm trước cửa bệnh viện không được tốt cho lắm, anh từ trên ghế dài bật dậy, lớn tiếng cắt ngang cô: “Đủ rồi!” Cẩn rằng đè nén cơn tức giận, anh lạnh lùng nói: “Đừng có lên mặt dạy đời tôi. Mộc Khả hiện giờ còn chưa bước vào cửa nhà họ Hạ các người, vẫn còn là cháu gái của tôi, có nghe lời tôi hay không không đến lượt cô nói.” Anh chưa từng có ý định định đoạt cuộc đời Mộc Khả, cho tới bây giờ vẫn luôn yêu thương cô còn không kịp, nhưng nghe những lời Hạ Nhã Ngôn, Hách Nghĩa Thành có cảm giác tức giận khi bị hiểu lầm.

Chưa từng gặp qua người cực đoan như anh, Hạ Nhã Ngôn cũng nổi giận, cô không kém cạnh mở mồm đáp trả anh: “Sao lại có thể có người cố chấp như anh chứ? Chẳng lẽ hạnh phúc của cô ấy không phải là hy vọng của anh sao?”

“Tôi cố chấp như vậy đây, thì sao nào?” Hách Nghĩa Thành có chút bất mãn nói: “Nói cho cô biết, tôi phản đối Khả Khả cùng anh cô ở bên nhau đây, cô có bản lĩnh thì lên quân khu mà kiện tôi.”

Quân khu lo cả việc này sao? Coi cô là đứa trẻ ba tuổi chắc! Hạ Nhã Ngôn tức giận nhìn anh chăm chăm, đang muốn phát huy tài hùng biện đấu với anh ta, cửa phòng bệnh mở ra, sắc mặt Hạ Hoàng Huân âm trầm nhìn cô.

Hồngбет, nói quá lớn tiếng, ảnh hưởng đến anh trai. Dừng khí của Hạ Nhã Ngôn lập tức tan biến, cô gọi một tiếng: “Anh!”

Hạ Hoàng Huân dĩ nhiên nghe được tranh luận của bọn họ, anh hỏi: “Không phải đi làm sao?”

Hạ Nhã Ngôn cúi thấp đầu nói nhỏ: “Đang nghỉ.” Đừng xem cô bình thường dám hung hăng với đồng chí Trung tá, có những trường hợp đặc biệt cô không dám đối nghịch với anh trai, nhất là lúc cô không cẩn thận khiến chị dâu bị thùng dĩa dầy.

“Em ở đây lớn tiếng làm gì, không mau về nhà nghỉ ngơi?”

“Trước khi anh tới, em không yên lòng chị dâu.”

“Vừa đúng lúc, anh trở về thay bộ quần áo, em ở đây trông cô ấy, anh lập tức quay lại ngay.”

Lúc Hương Vi gọi điện tới biết bạn tốt nằm viện, vội vàng muốn tới. Mục Khả trách Hạ Hoàng Huân áo quần không ngay ngắn, nói với anh: “Anh mau về nhà cạo râu đi, thay bộ quần áo khác, lấy lại phong độ đẹp trai một chút, cho em chút thể diện.” Nhưng thật ra là cô đau lòng nhìn anh vì diễn tập một ngày một đêm không ngủ, muốn anh về kí túc xá của cô nghỉ ngơi.

Như thể chuẩn bị tiếp kiến lãnh đạo không bằng, Hạ Hoàng Huân dờ khóc dờ cười, nhưng nghĩ đến trên người chỉ có bộ quần phục đã lẫn lộn mấy ngày trong rừng rậm, quả thật có chút ngại ngùng, hơn nữa buổi tối còn phải đến chăm sóc cô, nếu cứ mặc thế này thì cũng không ổn. Sau khi xác định Mục Khả đã ổn, anh quyết định đến nhà em gái.

Hạ Nhã Ngôn lấy chìa khóa đưa cho anh: “Bộ đồ ngày thường của anh trong tủ quần áo, mở ra có thể thấy ngay.”

Hạ Hoàng Huân nhận lấy chìa khóa, gật đầu với Hách Nghĩa Thành một cái, đi được hai bước anh chợt nghĩ đến cái gì đó liền quay trở lại, hỏi Hạ Nhã Ngôn: “Cô ấy làm sao mà bị chệch kim?”

Việc Mục Khả kích động lúc sáng, thực tình Hạ Nhã Ngôn cũng không rõ lắm, không biết nên nói với anh ra sao, cô nhìn Hách Nghĩa Thành muốn nói rồi lại thôi.

“Mu bàn tay sưng như vậy, không giống như chỉ bị chệch kim, có chuyện gì xảy ra?” Lúc này, Hạ Hoàng Huân trực tiếp hỏi Hách Nghĩa Thành.

Hách Nghĩa Thành cũng không nhìn anh, chứ đừng nghĩ tới nói chuyện.

Hạ Nhã Ngôn thấy vậy không thể không lên tiếng: “Trước lúc truyền nước, còn chưa chuẩn bị xong chị dâu đã tự mình nhổ kim tiêm, vết thương vì vậy cũng bị rách, chảy máu rất nhiều.” Nhìn Hách Nghĩa Thành một cái, cô nói tiếp: “Anh ta tới lúc xảy ra chuyện.” Trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh Hách Nghĩa Thành ôm Mục Khả cầu xin cô bình tĩnh trở lại, ánh mắt Hạ Nhã Ngôn ôn hòa trở lại. Cô có thể thấy được, anh quả thật là một người cậu rất yêu thương cháu gái mình.

Hạ Hoàng Huân không thể tin lời của em gái mình, giống như anh không tin Mục Khả sẽ làm những hành động thiếu suy nghĩ như vậy, đến khi nghe thấy Hách Nghĩa Thành trầm mặc thờ dài một tiếng, anh có thể đoán được phần nào, dường như đã hiểu ra điều gì, trong lòng cảm thấy đau đớn khi cô cố gắng mỉm cười với anh.

Chờ Hạ Hoàng Huân đi khỏi, Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Nhã Ngôn trầm mặc nhìn nhau ước chừng một phút, sau đó giống như tranh giành nhau thứ gì đó, cả hai cùng bước nhanh vào bên trong cánh cửa, kết quả là khung cửa không rộng lắm bị mắc kẹt, khiến cho Mục Khả không nhìn được bật cười, thiếu chút nữa lại động vào vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Tình cũ khiêu khích

Ra khỏi tầm mắt của Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Nhã Ngôn, Hạ Hoàng Huân liền không chịu nổi. Một tay anh đỡ eo, cổ sức tựa vào trên vách tường

cầu thang, hơi ngửa đầu đau đến cắn răng, khiến y tá cùng bệnh nhân đi qua phải chú ý.

“Hoàng Huân?” Nhìn thấy Hạ Hoàng Huân, trong mắt Thích Tử Di dấy lên vui mừng, đem bệnh án trong tay giao cho y tá. Cô bước nhanh tới, phát hiện anh có điểm không ổn, cô lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Hạ Hoàng Huân nhú chặt lông mày, miễn cưỡng đứng thẳng: “Không có gì, mệt mỏi thôi, nghỉ một lát là ổn.”

Biết rõ eo anh có thương tích, Thích Tử Di sao có thể dễ dàng bị lừa được. Thấy tay anh vô thức chống tại thắt lưng, cô trách cứ nói: “Đừng gạt em, lại chạm vào thương tích ở eo đúng không? Sao không trực tiếp tới tìm em?” Vừa nói, đưa tay chuẩn bị khoác lên tay Hạ Hoàng Huân diu anh.

Hạ Hoàng Huân khề nghiêng người tránh cô, lùi một bước: “Không nghiêm trọng như vậy.”

Ý cự tuyệt rõ ràng như vậy khiến Thích Tử Di không thể không lúng túng thu tay về: “Cần em giúp anh sắp xếp không?”

“Cám ơn, không cần.” Hạ Hoàng Huân khách khí nói cám ơn, cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Tôi còn có chuyện, đi trước.”

Mất rất lâu mới đến được cửa chính bệnh viện, Hạ Hoàng Huân dừng lại ở lối dành cho người đi bộ, tựa lên thân cây nghỉ ngơi, đầu đến mồ hôi chảy ròng ròng. Không phải anh cậy mạnh không muốn khám, mà là anh không muốn khám ở bệnh viện lục quân. Ở đây đương nhiên phải tiếp xúc với Thích Tử Di, anh lo Mục Khả biết thì trong lòng cô sẽ không thoải mái, bất lợi cho quá trình hồi phục.

Đang suy nghĩ tới bệnh viện nào gần đây kiểm tra, ít nhất giảm đau trước rồi tính thì Ninh An Lỗi gọi đến. Sau khiêu rõ nguyên nhân Hạ Hoàng Huân đột nhiên rời đi, Chính ủy hỏi: “Bệnh viện nào? Bệnh viện tổng Lục quân?” Sau khi nghe được câu trả lời của anh, Ninh An Lỗi nhú mày: “Nhìn đôi vợ chồng son các cậu thật là, thật vất vả gặp nhau được một lần thì lại thành bệnh nhân cả đôi rồi. Thế này đi, điều kiện của Bệnh viện bộ đội cũng không tốt lắm, cậu dứt khoát ở đó trị liệu đi, tôi sẽ an bài sau, cậu trực tiếp đi báo cáo là được.”

“Chính ủy, tôi.”

“Nhưng đại hội khen thưởng của Tổng bộ thì cậu phải có mặt, thời gian cụ thể thông báo sau. Cứ như vậy đi, lúc này chữa khỏi hoàn toàn cái eo đấy đi, đừng để lại di chứng. Đồng chí Hạ Hoàng Huân, eo, đó là đại sự đấy, cẩn thận cô đầu nhỏ không cần cậu.” Ninh An Lỗi nói xong cười cúp điện thoại, không cho thương lượng chút đường sống nào hết.

Hạ Hoàng Huân day day huyết thái dương, đón một chiếc xe taxi, miễn cưỡng cúi người ngồi vào. Đến nhà trọ của Hạ Nhã Ngôn anh nằm thẳng đờ trên sàn nhà bằng gỗ phòng khách, nghỉ ngơi rất lâu mới bớt đau. Cũng không phải đau đến té xỉu, chủ yếu là do người có vết thương ở eo tái phát nên nằm thẳng nghỉ ngơi thì hiệu quả sẽ tốt hơn.

Trong lúc Hạ Hoàng Huân rời khỏi bệnh viện, Hường Vi tới cứu nguy, giảng hòa cho hai người Hạ Nhã Ngôn cùng Hách Nghĩa Thành. Cuối cùng họ cũng không dùng đôi mắt như nhìn kẻ thù để lườm nhau nữa, khiến cho Mục Khả thoáng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù rất rõ nguyên nhân Hạ Nhã Ngôn bất mãn với Hách Nghĩa Thành là vì anh phản đối Hạ Hoàng Huân, thế nhưng dù sao cũng là cậu út tình cảm sâu đậm, Mục Khả không hy vọng anh bị người ta chèn ép.

Hường Vi lâu không lộ diện mà thần thái vẫn phấn khởi như cũ, cô không lớn không nhỏ nói giỡn cùng Hách Nghĩa Thành: “Tham mưu trưởng Hách, lâu không gặp mà thấy anh càng ngày càng đẹp trai, khẳng định lại khiến một đám nữ binh sĩ điên đảo phải không?”

Hách Nghĩa Thành đã quá quen với sự sùng bái của Hường Vi. Anh cũng luôn ôn hòa với bạn tốt của Mục Khả: “Lần nào cũng là lời kịch này, Vi Vi, lần sau đổi câu khác mới mẻ hơn đi.” Thấy cô nhe răng cười, anh lấy giọng trưởng bối hỏi thăm: “Gần đây bận việc sao, dường như lâu rồi không thấy em đi chơi với Khả Khả?”

Nhắc tới công việc, Hường Vi như đưa đám: “Đừng nói nữa, em đã bị ông chủ coi như người máy rồi, hợp đồng một cái nói một cái, ngày ngày làm thêm giờ, làm cho em thở cũng phải báo cáo. Sớm biết khổ cực như vậy em nên thuận theo ý hiệu trưởng Hường hả hê ở lại trường, còn có thể bắt nạt cô giáo Mục mỗi ngày, vui vẻ vô cùng.”

Mục Khả bị hong khô thành không khí ngồi bên cạnh nhìn trần nhà khinh bỉ cô: “Bắt nạt mình hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cậu chắc chắn cậu chịu được sao?”

Uy hiếp không có chút uy lực! Hường Vi xùy một tiếng, làm chuyện xấu vò rối tóc Mục Khả.

Sao không ai chịu bỏ qua tóc của cô? Nó trâu ai chọc ai à! Mục Khả tròn mắt, không còn hơi sức oán trách: “Bộ dáng của mình bây giờ đã rất không giống người rồi, cầu xin cậu đừng chà đạp mình nữa.”

Hường Vi nhìn cô làm mặt quỷ, rất phúc hậu lấy ngón tay giúp bệnh nhân nhỏ chỉnh lại mái tóc rối bù.

Hách Nghĩa Thành thấy thế cong môi cười, ý cười lan tới trong mắt.

Hạ Nhã Ngôn ngoài ý muốn phát hiện lúc này Hách Nghĩa Thành rất bình dị gần gũi. So với lúc đối chọi gay gắt với cô quả thật như hai người khác nhau. Cô đang cân nhắc có lẽ nên thu hồi oán thâm lúc trước đối với anh lại. Chỉ là trước lúc thu hồi, cô hung hăng oán thâm không biết bao nhiêu lần nữa, ai bảo anh hại cô bị kẹt khung cửa.

Đang lúc Hách Nghĩa Thành cùng Hường Vi trò chuyện khí thế ngất trời, cửa phòng bệnh bị người ta gõ tượng trưng hai cái.

Ngoài ý muốn với người tới lại là Thích Từ Di, Hạ Nhã Ngôn đứng lên hỏi: “Tìm mình à, Từ Di?”

Ánh mắt quét một vòng phòng bệnh, dường như không tìm được người cô cho rằng vốn nên ở đây, Thích Từ Di đương nhiên hỏi: “Hoàng Huân đâu?”

Không khó để nghe ra ý tứ trong giọng nói của cô, Hách Nghĩa Thành giương mắt nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh, cảm xúc không rõ.

Dường như sợ Thích Từ Di xuất hiện sẽ làm cho hình tượng của anh mình mất giá trước mặt Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn có vẻ không quá thân thiện: “Buổi tối anh ấy phải ở đây chăm, trở về chỗ trọ của mình thay quần áo. Có chuyện gì sao?”

“Chăm sóc?” Ánh mắt bình tĩnh đột nhiên trở nên sắc bén vài phần, giọng Thích Từ Di không hề thiện: “Bản thân mình cũng là bệnh nhân còn muốn chăm ai?” Đi tới trước giường Mục Khả, cô lấy giọng điệu chất vấn nói: “Cô không biết vết thương ở eo anh ấy tái phát sao? Chẳng lẽ cô không nhìn ra tư thế anh ấy đi không tốt? Lưng đau phát tác cấp tính, anh ấy cần nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Ngữ khí nghiêm khắc căn bản là đang trách Mục Khả không nên để Hạ Hoàng Huân chăm sóc. Hách Nghĩa Thành nếu không nhìn ra Thích Từ Di nhằm vào cháu gái thì thật uổng anh sống lâu như vậy. Anh tức giận đứng lên, ánh mắt sắc bén giống như có thể bắn ra đạn.

Mục Khả đưa tay kéo ống tay áo anh, dịu dàng gọi một tiếng: “Cậu út.” Ý tứ ngăn cản rõ ràng.

“Chuyện gì xảy ra?” Thân là thầy thuốc Hạ Nhã Ngôn không hề phát hiện anh trai khác thường, cô thay Mục Khả hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Lúc trước gặp anh ấy dưới tầng, nhìn dáng vẻ của anh ấy mình đã cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng anh ấy nói không có việc gì. Vừa rồi mình nhận được điện thoại, đoàn 532 sắp xếp cho anh ấy nằm viện, nói là eo bị thương, rất nghiêm trọng, yêu cầu bệnh viện cho anh ấy làm kiểm tra cùng trị liệu toàn diện.”

“Khi nào Hoàng Huân trở về cậu dẫn anh ấy đến phòng bệnh số 057, mình đã sắp xếp xong xuôi, trước làm kiểm tra, sau đó tiến hành vật lý trị liệu.” Thích Từ Di chuyên quyền độc đoán bàn giao toàn bộ, cúi người giống như dịch chuyển cho Mục Khả Lạp, cố ý hạ thấp giọng chỉ để hai người có thể được nói: “Không biết chăm sóc anh ấy cũng không sao, nhưng ít nhất đừng gây thêm phiền toái cho anh ấy!”

Nghe được Thích Từ Di nói gì, Hạ Nhã Ngôn cảnh giác gọi cô: “Từ Di!”

Quan tâm dịch dịch góc chăn cho Mục Khả, Thích Từ Di lấy thân phận bác sĩ mỉm cười nhắc nhở: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Đợi cô rời khỏi phòng bệnh, Hường Vi cực kỳ khó chịu hỏi Mục Khả: “Cô ta là ai vậy, sai khác năm tám vạn còn tím? Cô ta nói với cậu cái gì?”

Biết rõ Hách Nghĩa Thành có ý kiến với Hạ Hoàng Huân, Mục Khả đương nhiên sẽ không nói Thích Từ Di là bạn gái trước của anh, mà nhắc nhở “thiện ý” của cô ta lại càng không thể nói. Cố sức đè nén những giọt nước mắt đang dâng lên, cô vừa sờ điện thoại bên gối vừa băng quơ nói: “Tháng trước lúc tới kiểm tra sức khỏe đã gặp, là bạn của Hạ Hoàng Huân.”

Nghe vậy, khoe môi Hách Nghĩa Thành mím thành một đường, ánh mắt sâu sắc liếc Mục Khả một cái, ngay sau đó nhìn về phía ngoài cửa sổ như không có chuyện gì, tâm tư không rõ.

Người có thể nói chuyện cùng cô trong đơn vị chỉ có Viên Soái, Mục Khả liền gọi cho anh.

Viên Soái tuyệt không dấu điểm Mục Khả bất cứ chuyện gì, đem tình huống chi tiết ngày hôm đó biết được từ miệng Trần Vệ Đông báo cáo hết. Sau đó lấy giọng sùng bái nói: “Lão đại thật quá cool, bị thương như vậy mà còn chạy nhanh hơn cả thỏ, chính trị viên nói lúc anh ta bị kéo xuống khỏi xe tuyết chút nữa.” Ý thức được không nên nói tục trước mặt cô, Viên Soái kịp thời phanh lại, cuối cùng nói: “Hai người tập hợp chưa? Mau mau hầu hạ Doanh trưởng chúng tôi cho tốt đi, làm mấy thứ canh bỏ gì đó, đoạn đường còn gian nan hơi leo Vạn Lý Trường Thành, 17 cây số, quả thật không phải là chuyện người làm.”

“17 cây số gì cơ?”

“Cô không biết à? Lão đại vội đi tới thành phố A, kết quả xe cùi kia bãi công ném anh ấy ở cái nơi chim không đẻ trứng. Chỗ kia rất vắng cả ngày chả có lấy một chiếc xe đi qua, anh ấy chỉ còn cách dùng chân giò hun khói chạy đến chỗ cô, chờ bọn tôi tới cứu không phải tác phong của anh ấy, nhất quyết chạy đi. Lúc gọi điện thoại để cho tôi tới lấy xe, ta vừa nghe vị trí thì, oa, tính ra từ đó chạy đến thành phố cũng phải 17 cây số đấy. Xem xem Doanh trưởng chúng tôi đối với cô như vậy, ông trời làm chứng. A, tôi nói này, này cô làm sao vậy, lão đại lửa thiếu đến mông.”

Mục nhưng vội vàng cắt đứt lời anh, không thể tin xác nhận lần nữa: “Anh nói là anh ấy chạy 10... 17 cây số tới đây?”

Hách Nghĩa Thành bỗng chốc quay đầu lại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Đối với những người tham gia quân ngũ mà nói, ai trên người không có thương tích? Không phải có câu, ví tiền quân nhân chỉ mang tính trang trí, thân thể có tính tàn phá. Cho nên, đối với vết thương cũ của đồng chí Doanh trưởng tái phát, Hách Nghĩa Thành vốn không hề để trong lòng. Nhưng anh không tài nào tưởng tượng nổi tình cảnh Hạ Hoàng Huân mang theo phần eo bị thương chạy 17 cây số. Anh thậm chí tự hỏi, nếu như đổi lại là anh, anh có thể hoàn thành nhiệm vụ dưới điều kiện cơ thể như vậy hay không.

Hạ Nhã Ngôn nghe vậy lập tức tức giận, cũng không quan tâm Mục Khả còn đang gọi điện thoại, cô tức giận quát: “Hoàn toàn không cần thất lưng nữa rồi, nên đau chết anh đi!” Sau đó đá cửa chạy đi thu xếp chuyện trị liệu cho anh trai.

Lúc cúp điện thoại, nước mắt trong suốt nhẹ nhàng theo khóe mắt Mục Khả rơi xuống, một tiếng nức nở nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn nữa từ miệng cô tràn ra: “Cậu út, cậu nói xem, anh ấy yêu cháu đúng không?”

Trong ánh nắng trời chiều, Hách Nghĩa Thành nghiêng người đứng bên giường, giật mình chợt hiểu.

Chừng một canh sau, Hạ Hoàng Huân lần nữa xuất hiện ở bệnh viện lục quân. Áo sơ mi màu đen, áo khoác tối màu, tôn lên dáng người chân dài vai rộng của anh. Đôi mắt lạnh lùng khi nhìn thấy Thích Từ Di đi tới thì hiện ra mấy phần xa cách cùng bất đắc dĩ.

Không hy vọng xa vời anh sẽ chủ động chào hỏi, Thích Từ Di nói thẳng: “Bệnh viện đã nhận được điện thoại của đơn vị anh.”

Chân mày Hạ Hoàng Huân hơi cau lại: “Làm phiền cô cố gắng xếp thời gian vật lý trị liệu vào xế chiều.” Như vậy thì anh sẽ có thời gian ở bên Mục Khả cho đến lúc truyền nước biển xong.

“Sao vậy, còn muốn chăm sóc . . . bạn gái anh?” Đêm Mục Khả nhập viện Thích Từ Di trực ban nên cô biết. Nói thật, mãi không thấy Hạ Hoàng Huân đến, cô mơ hồ thất vọng đồng thời trong lòng ngược lại lại cân bằng. Cho rằng có lẽ Mục Khả trong lòng anh cũng không quan trọng như lời Hạ Nhã Ngôn nói. Mà bây giờ, cô lại không xác định được.

Hạ Hoàng Huân im lặng cũng là lời giải cho sự đau lòng của cô. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, Thích Từ Di có chút thương cảm: “Nhưng anh cũng là bệnh nhân. Nếu như không trị liệu hoàn toàn, sẽ ảnh hưởng tới công tác cùng cuộc sống hằng ngày.”

Hạ Hoàng Huân muốn nói “Cám ơn đã quan tâm”, lời đến khóe miệng lại tự động tiêu hóa, khách sáo hoa mỹ như thế không phù hợp với anh.

Ngắn ngủi 10 giây yên lặng, Hạ Hoàng Huân không còn lời nào để nói, cất bước muốn đi. Trong nháy mắt anh nghiêng người, anh nghe thấy Thích Từ Di nói: “Là vì trả thù em lựa chọn Vệ Minh nên anh mới tìm cô ta sao?”

Hạ Hoàng Huân đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn Thích Từ Di lạnh lẽo mà bén nhọn. Sau đó anh lại nở nụ cười như trào phúng, nhàn nhạt lại một mới: “Cô nghĩ nhiều rồi!”

“Tại sao là cô ta?” Cô ta nhìn như đứa con nít còn chưa lớn, vừa không có phong tình cũng không quyến rũ, còn không tỉ mỉ, quan trọng hơn là không biết cách chăm sóc thân thể cho anh.

“Tại sao không thể là cô ấy?” Cô hiểu chuyện, lạc quan, kiên cường, lương thiện, đáng yêu. Cho dù là khuyết điểm, đều có thể phù hợp hoàn mỹ với anh. Người yêu như vậy, có thể gặp nhưng không thể cầu.

“Trước kia anh luôn không coi trọng tiến chức tiến hàm, lần diễn tập này dường như lại cực kỳ liều mạng.” Kiên định sâu trong mắt Hạ Hoàng Huân làm lòng Thích Từ Di đau nhói, cô không lựa lời nói: “Cũng đúng thôi, dù ba cô ta là Quân trưởng, cậu là Tham mưu trưởng Sư bộ, nhưng nâng đỡ người nhà cũng không nên làm quá lộ liễu, nên kín đáo một chút không để người ta phát hiện. Nếu như hai người kết hôn, có thể rút ngắn hai mươi năm phần đầu rồi.”

Ánh Hạ Hoàng Huân mắt lạnh lẽo tới lại, anh thu hồi vẻ thờ ơ, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên nghiêm túc, sắc bén, thậm chí còn có chút ác nghiệt, anh lấy giọng nói âm trầm lạnh lẽo đến cực điểm gần từng chữ từng chữ nói: “Xin đừng lấy thước đo của cô đánh giá tôi!”

Đều nói, nếu như yêu thật lòng, không cần cố gắng nhớ cũng có thể khắc sâu vào tận xương tủy. Như vậy, nếu như rất hận thì sao, sẽ như thế nào? Hạ Hoàng Huân xưa nay luôn tinh táo chợt có chút lơ mờ, không nghĩ ra ban đầu người bị vứt bỏ rõ ràng là anh, dựa vào cái gì mà giờ lại quay lại hận? Bị hiểu lầm? Cái thế giới này, thật mẹ nó vạn vật!

Lặng yên trong giây lát, Hạ Hoàng Huân áp chế cảm xúc, anh lấy giọng điệu chậm chạp nói: “Xem ra vì đến gần trung ương đảng, tôi quả thật cần đến cái thang này rồi!”

Nói thêm nữa dường như cũng không còn ý nghĩa, Hạ Hoàng Huân đi lướt qua cô, lúc ngẩng đầu thấy Hách Nghĩa Thành chẳng biết đã đứng ở cửa cầu thang từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hạnh phúc thăng hoa

“Lịch sử” này không thể dùng tẩy để xóa được. Không còn sức mà nghĩ xem rốt cuộc Hách Nghĩa Thành nghe được bao nhiêu, Hạ Hoàng Huân gãi gãi tóc, bước chân rồi đi.

Hách Nghĩa Thành miễn cưỡng nhìn anh một cái, vẫn là giọng điệu lãnh đạm lạnh nhạt: “Tôi nghĩ là cậu bị thương không đi được, nên bảo người lái xe đi đón.”

Xem ra anh cũng đã nghe qua. Hạ Hoàng Huân nhủ mảy: “Cũng không đến nỗi, vẫn có thể gánh vác được.”

Ánh mắt Hách Nghĩa Thành lướt qua anh, dừng lại trên người Thích Tử Di vẫn đang đứng yên, anh nói châm chọc: “Nhân duyên tốt thật, chưa cần đến em gái ra tay, việc nằm viện đã được sắp xếp ổn thỏa.”

Nghe vậy, chân mảy Hạ Hoàng Huân nhủ chặt, giọng nói anh trầm xuống lạnh lùng, giữ vững lập trường: “Không muốn phiền ai cả.”

Hiển nhiên là bất mãn với lời giải thích của anh, giọng Hách Nghĩa Thành có chút tức giận, một tay rút trong túi quần, đôi mắt anh nheo lại, chậm rãi nói: “Hạ Hoàng Huân, tôi đã thay đổi đánh giá của tôi về cậu.”

Hạ Hoàng Huân giương mắt, chờ anh nói tiếp.

“Tôi vừa mới được chứng kiến năng lực chỉ huy của cậu trong lúc đối kháng thì em gái cậu trong chớp mắt đưa cháu gái tôi vào bệnh viện. Đương nhiên, tôi vẫn còn đủ lý trí nên không thể giận chó đánh mèo, nhưng cậu biết không, ngoại trừ năm chị gái tôi mất, Khả Khả chưa bao giờ phải nằm viện, nên tôi đã rất tức giận. Nhưng hôm nay, chỉ mới một phút trước, tôi nghe nói cậu bị thương mà chạy quãng đường mười bảy cây số tới đây, nói thật, tôi có chút cảm động.”

Hạ Hoàng Huân bình tĩnh cắt ngang lời anh: “Tôi làm vậy không phải để anh cảm động!”

Hách Nghĩa Thành gật đầu: “Đúng, tôi cảm động cũng vô dụng, cậu rất thông minh, chắc sẽ hiểu ý của tôi.” Anh hơi dừng lại dường như đang cố đề nén cơn giận sắp bùng lên, anh lạnh lùng nói: “Hạ Hoàng Huân, tôi cảnh cáo cậu, đừng có bắt nạt Khả Khả đơn thuần, những chuyện khác của cậu tôi không quan tâm, nhưng bắt đầu từ bây giờ, ngàn vạn lần đừng để tôi phát hiện cậu qua lại với ‘hồng nhan tri kỉ’. Thước đo gì gì đó của cô ta tôi không rõ, càng không có hứng thú muốn biết. Nhưng nếu cậu để tôi biết cậu tiếp cận Mục Khả có mục đích nào khác, tôi nhất định sẽ cho cậu cuốn gói.”

Lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Hách Nghĩa Thành, giọng nói Hạ Hoàng Huân càng mang lực sát thương: “Hách Nghĩa Thành, tôi cũng nói cho anh biết, chỉ bằng những lời anh vừa nói, nếu anh không phải là bậc cha chú của cô ấy, tôi nhất định sẽ cho anh ăn đấm.”

Thất lung dường như càng đau hơn, Hạ Hoàng Huân muốn tìm một chỗ yên tĩnh nào đó có thể nghỉ ngơi một lát. Anh cảm thấy ngày hôm nay quả thật còn mệt hơn so với việc ra chiến trường đánh giặc. Anh lạnh lùng đáp lễ nói: “Anh quá đề mắt tới Hạ Hoàng Huân tôi rồi, hai nhà Mục Hách các người cảnh cáo tôi treo không nổi. Anh nghe cho rõ đây, trừ cô ấy ra, những mục đích nào khác mà anh nói tôi đều không có hứng thú.”

“Anh trừng nữa thì tôi cũng vẫn sẽ nói những lời này!” Sợ rằng chỉ cần nán lại thêm một giây nữa thôi sẽ không kiềm chế được lửa giận, Hạ Hoàng Huân lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng trên thế giới này chỉ có mình anh yêu cô ấy.” Bả vai cố ý đụng Hách Nghĩa Thành, anh tức giận nói một câu: “Xin nhường đường!” Nói xong anh liền đi thẳng, người nào đó giận tới mức trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, hung hăng văng tục một câu.

Lúc trở lại phòng bệnh, không chú ý tới “người quen” đang ngồi trên chiếc ghế dài bên ngoài, Hạ Hoàng Huân cũng không gõ cửa mà trực tiếp đi vào phòng, thấy Tả Minh Hoàng đang kiểm tra vết thương cho Mục Khả.

Tả Minh Hoàng quay đầu lại nhìn anh một cái, tiếp tục tập trung tinh thần làm việc, anh nhẹ nhàng nói với Mục Khả: “Buổi tối lúc ngủ phải cẩn thận một chút, không được lật người, có thể để cho Nghĩa Thành nắn tay nắn chân cho em, tránh vì nằm quá lâu mà một mồi...”

Y tá thấy Hạ Hoàng Huân không có ý muốn rời đi, ngược lại còn đi về phía giường, liền nhắc nhở: “Mời anh đi ra ngoài, bác sĩ đang kiểm tra cho bệnh nhân.”

Ánh sáng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào căn phòng, nổi bật gương mặt tái nhợt yếu ớt của Mục Khả. Hạ Hoàng Huân đứng bên cạnh giường, anh mất sáng ngồi nhìn cô, cũng không nhìn y tá lấy một cái, hỏi ngược lại: “Tôi làm phiền anh ta kiểm tra sao?”

Nữ y tá trong phút chốc bỗng nghẹn lời, Tả Minh Hoàng lịch sự nho nhã giải vây cho cô, nhàn nhạt nói: “Không sao.”

Xác định vết thương không sao nữa, Tả Minh Hoàng đang định đắp lại chăn cho Mục Khả, động tác trên tay mới chỉ tiến hành một nửa đã bị Hạ Hoàng Huân tự nhiên đón lấy, cẩn thận tỉ mỉ vuốt phẳng quần áo của cô, dịch lại góc chăn, sau đó anh mới nghiêng đầu hỏi: “Buổi tối có thể ăn được gì? Các loại canh, súp...”

“Tôi nay thì chưa thể.” Tả Minh Hoàng thu tay lại, về mặt lãnh đạm nói: “Ngày mai thì có thể ăn một chút thức ăn lỏng gì đó.”

Hạ Hoàng Huân gật đầu, trịnh trọng nói một tiếng: “Cảm ơn!”

Hiểu ý tứ trong câu cảm tạ này, Tả Minh Hoàng bất đắc dĩ cười cười. Đối với tình địch trước mặt, nụ cười này vừa có chút không cam lòng, vừa có mấy phần thoải mái. Đàn ông và phụ nữ vốn khác nhau, nhất là trong chuyện tình yêu này. Bản thân là người ngoài cuộc, Tả Minh Hoàng có thể nhìn rõ được, Hách Nghĩa Thành muốn thắng Hạ Hoàng Huân cũng khó!

Sau khi Tả Minh Hoàng cùng y tá rời đi, Hường Vi bước vào. Nhìn thấy Hạ Hoàng Huân mặc thường phục, cô kinh ngạc một phen, đã quên luôn chuyện lúc trước Thích Tử Di không hiểu sao xông vào phòng bệnh. Cô không thêm để ý đến Mục Khả vẫn còn ở đây, nghiêm túc quan sát người đàn ông đẹp trai trước mặt, khiến cho đồng chí Trung tá trước giờ luôn lạnh lùng cũng có chút không được tự nhiên. Hạ Hoàng Huân chủ động chào hỏi: “Là Hường Vi phải không, chào em!” Đối với chị em tốt của bà xã tương lai, tuyệt đối không thể lãnh đạm, đạo lý này đương nhiên anh hiểu.

“Anh còn nhớ rõ tên tôi?” Hường Vi cười rạng rỡ, vui vẻ đưa tay ra. Nếu không phải Mục Khả hiểu rõ cô, nhất định sẽ nghĩ chị em tốt đang có ý định với bạn trai của cô.

Hạ Hoàng Huân bắt tay với cô, sau đó ngồi bên cạnh Mục Khả, thấy cô không chớp mắt nhìn anh, anh hỏi: “Thế nào, tôi mặc theo đúng yêu cầu của em đó, không mất thể diện chứ?”

Nói thật, Hạ Hoàng Huân mặc thường phục rất tuấn tú, hoàn toàn giống cái móc treo quần áo. Nhưng lúc này Mục Khả không có tâm tình thưởng thức, trong lòng không ngừng lo lắng cho vết thương ở eo của anh, cô nghiêng đầu nhìn về phía Hường Vi, cố ý nhử mày, cái miệng nhỏ nhắn giả bộ nói: “Rất có ý treu hoa ghẹo nguyệt. Anh xem, cậu ấy nhân cơ hội này để được sờ tay anh.”

Hường Vi nghe vậy liền quỳnh lên: “Này, tớ cảnh cáo cậu Mục Khả Khả, nếu không phải tớ xem cậu là bệnh nhân, nhất định sẽ xử cậu.”

Không có hơi sức để cãi lại, Mục Khả nói: “Không phải cậu nói công việc rất bận sao? Cậu mau đi đi, tớ bị cảm ăn uống rồi, không thể mời cậu đi ăn cơm được.”

“Quý hạp hời, không phải mấy lần ăn đậu hũ sao?” Hường Vi véo cái má cô một cái khiến Hạ Hoàng Huân ngồi bên cạnh khẽ nhủ mày. Chớ thấy anh không có việc gì cũng thích véo mà cô bạn gái nhỏ, đôi lại là người khác, anh cảm thấy rất đau lòng.

Không muốn làm kỳ đà cản mũi, Hường Vi thức thời đứng dậy cáo từ. Hạ Hoàng Huân rất lịch sự đưa cô ra cửa, cửa phòng bệnh đóng trong nháy mắt, Hường Vi thu lại vẻ mặt cười cợt, nghiêm túc nói: “Cô ấy rất ngốc, không thể nói dối với ai cũng tốt, nhưng ít ra cũng sẽ không tính toán với ai, kiếm chuyện với ai. Đừng chê tôi xen vào việc của người khác, cô bác sỹ kia cũng không đáng trách. Đừng nghĩ là cô ấy nói cho tôi biết, cô ấy kín miệng lắm. Bây giờ Khả Khả không thể xuống giường, thời gian anh nằm viện nên ít tiếp xúc với người nào đó, tránh cho trong lòng cô ấy suy nghĩ lại không thể nói.” Nhận được ánh mắt khó hiểu của anh, Hường Vi nhanh nhẹn nhanh miệng đem chuyện Thích Tử Di tới phòng bệnh nói với anh.

Hoá ra là như vậy ! Biết Hường Vi có ý tốt nhắc nhở, Hạ Hoàng Huân chân thành nói: “Cảm ơn, tôi hiểu.”

Hường Vi nghe vậy cười: “Tôi đặc biệt coi trọng anh, bảo đảm Khả Khả sẽ biến thành vật phẩm quân dụng của anh.”

Hạ Hoàng Huân cũng cười: “Vậy lúc nào cô đến thăm cô ấy, nhân tiện nói vài lời tốt cho tôi.”

Chờ Hường Vi đi khỏi, Hạ Hoàng Huân trầm tư đứng bên ngoài một lát, cho đến nghe trong phòng phát ra một tiếng vang, anh mới vội vàng đẩy cửa vào. Mục Khả đang nằm trên giường, một quyển sách rơi xuống mặt đất. Anh biết, là Mục Khả cố ý làm rơi để gọi anh đi vào.

Bởi vì thắt lưng còn đau, anh không thể thông thả ung dung ngồi xuống. Nghĩ đến Thích Tử Di chạy đến chất vấn cô trong phòng bệnh, Hạ Hoàng Huân đau lòng lấy tay chạm vào gò má Mục Khả, dịu dàng vuốt ve, sau đó chậm rãi xuống phía dưới, dừng lại trên cổ của cô, dừng ở xương quai xanh dường như không muốn rời đi.

Mục Khả nhắm hai mắt, không nhúc nhích, giống như là ngủ thiếp đi.

Hạ Hoàng Huân chăm chú nhìn sắc mặt của cô cùng hàng lông mi khẽ động, không nhận được dịu dàng gọi: “Mục Khả.”

Mục Khả mở mắt ra, cái miệng nhỏ khẽ mở ra, nhẹ giọng nói: “Em còn tưởng anh đợi em ngủ một giấc mới đi vào nữa chứ.”

Nhẹ nhàng thế này dường như đang cố đè nén tâm tình nào đó, Hạ Hoàng Huân nhìn cô mỉm cười, cầm lấy bàn tay của cô áp vào má anh, dịu dàng nói: “Giận tôi sao?”

Vuốt ve gương mặt anh tuấn của anh, Mục Khả cười với anh: “Đa tốt thật, không phải trở về dùng trộm kem dưỡng da của Nhã Ngôn đấy chứ?”

“So với em còn cách xa vạn dặm.” Hạ Hoàng Huân trêu mếu nhìn cô cười, anh muốn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhưng động tác còn chưa xong đã bị Mục Khả rút tay ngăn lại, cô nhẹ giọng hỏi: “Sao không nói cho em biết thắt lưng bị thương? Chẳng may nghiêm trọng thì làm thế nào?” Cẩn cẩn môi, cô nhỏ giọng nói: “Em rất hy vọng anh đối tốt với em, yêu thương em, lo lắng cho cho em, nhưng điều kiện đầu tiên là anh phải thật sự khỏe mạnh. Nếu như anh bị bệnh, ai sẽ chăm sóc cho em?”

Lúc này Mục Khả không còn giống như cô con gái nhỏ nũng nịu nữa mà là một người phụ nữ vì anh mà đau lòng. Một cảm giác kỳ lạ chưa bao giờ trải qua truyền khắp toàn thân, trong lòng không khỏi cảm thấy âm ập lạ thường, Hạ Hoàng Huân vòng tay ôm lấy cô. Anh hít sâu, chân thành nói: “Tôi sai rồi, không nên đối xử với thân thể mình như vậy, tôi hứa với em sẽ nhanh chóng chữa khỏi, đừng nóng giận, được không?”

Nhìn dáng vẻ chân thành nhận lỗi của anh, khiến cho Mục Khả suy chút nữa bật khóc. Cô muốn ngồi dậy xem vết thương của anh, nhưng vết thương hơi nhói lên nhắc nhở cô không thể cử động, hồi phục càng chậm sẽ khiến anh bận tâm càng nhiều. Tuy hiểu rõ điều này nhưng cô vẫn không kiềm chế được nước mắt, Mục Khả nức nở nói: “Anh có thấy em rất phiền phức không, em không ngờ sẽ.....” Không ngờ việc tham ăn cay sẽ bị bệnh, không ngờ trong lúc diễn tập cũng có nguy hiểm, càng ngờ tới việc tin mình nằm viện khiến anh mặc kệ thân thể đau đớn chạy bộ mười bảy cây số....

Hạ Hoàng Huân cảm thấy đau lòng không kiềm được, bất chấp đau đớn ở thắt lưng, anh nhào người hôn lên khuôn mặt của Mục Khả, cúi người bên tai cô vô hạn dịu dàng nói: “Không được đoán mò, tôi thề tôi không cảm thấy phiền phức gì cả. Tôi đã nói thích em, không chỉ là thích hôn em, ôm em một cái, mà là hơn hết muốn chăm sóc cho em, yêu thương em, có biết không?”

Mục Khả ôm cổ của anh, vui mặt vào cổ anh, nghẹn ngào nói: “Hạ Hoàng Huân, năm ấy mẹ em nằm viện, em nhìn thấy, nhìn thấy, ông ấy ôm dì nhỏ...”

Phản ứng kịp “ông ấy” ám chỉ cha cô, đột nhiên ý thức được quan hệ của mình với Thích Từ Di khiến Mục Khả đau lòng, đó là nỗi đau khi bị phản bội. Trong lòng Hạ Hoảng Huân cảm thấy đau quặn một hồi, anh xót xa lấy mặt mình cọ nhẹ vào khuôn mặt của cô, giọng nói vô cùng kiên định cam kết: “Tôi sẽ không như thế!”

Thật khó có thể tưởng tượng được cô làm sao có thể tự thuyết phục mình tin tưởng anh, Hạ Hoảng Huân khéo léo hôn lên vành tai cô, vô cùng dịu dàng nói: “Tôi sẽ không làm tổn thương em, bởi vì... anh yêu em!” Nghĩ rằng cả đời cũng không thể nói ra những lời này, trong lúc này những tâm tư được giấu kín trong lòng dâng lên bật ra khỏi miệng, Hạ Hoảng Huân đứng là vừa nói ba chữ kia. Lần đầu tiên!

Mục Khả rút cuộc khóc nức lên thành tiếng, ôm chặt lấy cổ của Hạ Hoảng Huân như bé gái sợ bị lấy mất món đồ chơi yêu thích, nước mắt nóng hổi ướt đầm cổ áo sơ mi của anh, từng giọt lại từng giọt....

Trước mặt anh, Mục Khả đã từng không chỉ khóc như vậy một lần, nhưng lần này khiến Hạ Hoảng Huân đau lòng nhất. Anh cẩn thận ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, nhớ lại nụ cười ngọt ngào của cô lúc nắm tay mẹ chơi đùa nghịch ngợm, lại nghĩ đến mười mấy năm qua cô thiếu tình thương chăm sóc của mẹ mà vẫn lạc quan kiên cường trưởng thành, cùng với những tổn thương Thích Từ Di gây ra cho cô, mắt của anh cũng cảm thấy ươn ướt.

Sợ chạm vào vết thương, Hạ Hoảng Huân không dám để cho Mục Khả khóc nữa, anh lấy ngón tay của mình lau nước mắt cho cô, giọng khàn khàn trên choker: “Đừng khóc, phải tiết kiệm nước.”

Mục Khả cố kiềm chế không khóc nữa, cô nhẹ giọng nói: “Thương lượng chuyện này có được không?”

Sao lại không được? Hái mặt trắng cũng còn có thể! Hạ Hoảng Huân thuận theo nói: “Không cần thương lượng, em có chuyện gì, anh sẽ làm!”

“Em không cần anh chăm sóc, anh mau nhập viện điều trị đi!”

“Được, không thành vấn đề.” Nhanh miệng đáp ứng yêu cầu của cô, anh còn mặc cả thêm “Chăm sóc cũng là nghỉ ngơi, anh còn là... .”

“Không được! Giường ở đây quá nhỏ, anh sẽ ngủ không ngon.”

“Anh là lính đã chiến màn trời chiếu đất đều từng ngủ rồi, hơn nữa, nếu không thích ứng anh sẽ bảo Nhà Ngôn đổi một chiếc giường bệnh lớn hơn? A... . Đừng khóc, không chăm sóc, không chăm sóc, đừng khóc nữa, anh đã nghe lời em còn không được sao?” Nhìn vào đôi mắt đầm nước của Mục Khả, Hạ Hoảng Huân đặt cằm trên đỉnh đầu cô, khẽ nói: “Định bắt nạt anh phải không, hả?”

Giọng nói yêu chiều như thế, ánh mắt ôn nhu như vậy, Mục Khả không thể ngồi yên, cô dịu dàng hỏi: “Thắt lưng có phải rất đau không, anh ngồi xuống đây, để em xoa giúp anh.”

Ánh mắt tĩnh lặng của Mục Khả hiện lên vẻ đau lòng, Hạ Hoảng Huân ghé sát vào khuôn mặt của cô, nhỏ giọng mập mờ như trên choker: “Anh có thể cự tuyệt sao? Những lời em nói, anh sợ... chịu không nổi.” Vừa nói xong, đôi môi đã ghé xuống, hôn lên đôi môi đang hé mở của cô thật sâu.

Ngón tay thon dài gài trên mái tóc cô, Hạ Hoảng Huân nhẹ nhàng nâng đầu cô, hôn dịu dàng say đắm. Một lát, khi anh rời khỏi môi cô khẽ hôn lên trán, Mục Khả bắt ngờ như người hôn lên cái cổ của anh, sau đó là lên xương quai xanh...

Năng lực “tự động kiềm chế” của anh sớm bị tan ra, lý trí của Hạ Hoảng Huân thiếu chút nữa bị hành động can đảm của Mục Khả dập nát. Anh từ từ nhắm hai mắt hơi ngẩng đầu lên, cảm thấy đôi môi mềm mại của cô đang nhẹ nhàng lướt trên vùng da ở cổ, nhiệt độ không ngừng tăng lên như phát sốt, hơi đột nhiên thời trở nên dồn dập, giọng nói anh khàn khàn “cầu xin” cô: “Đừng như vậy, anh... thật sự chịu không nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chuyện nước đôi lý thú

Đồng chí Hạ Hoảng Huân kinh nghiệm sa trường cuối cùng cũng khuất phục dưới “Mỹ nhân kế” của cô bạn gái nhỏ. Ngay đêm đó liền thay quần áo bệnh nhân nhập viện. Nhưng anh không nằm ở phòng bệnh Thích Từ Di bố trí, mà phối hợp ăn ý với Nhà Ngôn chiếm phòng sát vách phòng Mục Khả. Vì vậy, Doanh trưởng Hạ cùng cô giáo Mục thành người chung phòng bệnh chân chính trên ý nghĩa.

Mỗi lần nghĩ đến Mục Khả vô tội chớp mắt, sợ hãi hỏi anh: “Sao vậy? Anh không phải cũng làm vậy sao, cũng hôn em như thế rồi còn gì.” Anh liền nổi giận, hận không thể từ hình cô ngay tại chỗ. Thậm chí Hạ Hoảng Huân bắt đầu hoài nghi cứ phát triển tiếp như vậy, anh có thể không giữ được nguyên tắc thao tác theo trình tự được nữa.

Mục Khả đã quyết định thi cực kỳ cố chấp, giới biện luận như Hạ Hoảng Huân cũng thua trận. Buổi tối không được phê chuẩn chăm sóc không nói, Mục Khả còn bác bỏ ý kiến anh đến giúp cô truyền nước biển mỗi ngày, lại xin làm vật lý trị liệu. Lý do rất đơn giản, lúc truyền nước biển cô buồn ngủ,

anh ngồi ở đó không làm gì cũng sẽ ảnh hưởng đến cô, cho nên, không đồng ý.

Trong lòng Hạ Hoàng Huân hiểu rõ Mục Khả thương anh, không muốn anh vác theo cái eo bị thương khổ sở ngồi 2-3 tiếng, nên không có chấp nữa, chỉ lấy giọng điệu ra lệnh nói: “Lại làm chệch kim, xem anh có cho em một bài học không! Tính luôn cả món nợ ngày đó nữa!” Sau đó eo dưới sự hướng dẫn của y tá đến phòng vật lý trị liệu. Mục Khả làm mặt quỷ với bóng lưng của anh, dặn dò: “Đừng có ngang ngược, nghe lời bác sĩ.” Người nào đó vậy vậy tay tỏ vẻ đã biết.

Hạ Hoàng Huân sợ buổi tối vết mổ của Mục Khả đau, nên nửa đêm luôn lặng lẽ lên đi qua xem một chút. Nếu như có Mục Nham chăm sóc cũng may, đồng chí đội trưởng anh họ sẽ rất có phong độ ra bên ngoài chờ, cho anh cả thời gian lẫn không gian quan tâm bạn gái. Nếu như không may gặp phải cậu út ở lại chăm, mũi Hạ Hoàng Huân sẽ dính đầy tro. Sắc mặt Hách Nghĩa Thành tối đen, bình thường đều lãnh đạm nhàn nhàn nói: “Anh tới làm gì? Con bé vừa mới ngủ rồi, anh đừng có đánh thức nó. Trờ về đi, tôi phải ngủ một lát, ngày mai đơn vị còn có việc.”

Nằm viện mới được có mấy ngày, hội nghị khen thưởng của tổng bộ cũng bắt đầu. Là đoàn duy nhất đánh hoà với bộ đội đặc chủng, đoàn 532 có thể nói là nở mày nở mặt, nhưng người cần xuất hiện nhất là đồng chí chỉ huy lại cãi lệnh. Hạ Hoàng Huân nói với Chính ủy qua điện thoại: “Anh và Đoàn trưởng đi là được rồi, cũng chẳng khác gì tôi, hơn nữa tôi đau thắt lưng, không đi nổi.”

“Gây chuyện phải không? Không đi được? Nếu thay bằng đến thăm bạn gái, tôi dám khẳng định cậu chạy còn nhanh hơn thỏ.” Ninh An Lỗi hiển nhiên không chấp nhận lý do này.

Hạ Hoàng Huân cười: “Chính ủy, anh nói như vậy cũng vô dụng, tôi mà phải ngồi nửa ngày không đau chết cũng chỉ dư lại nửa cái mạng, anh đồng ý đi, đừng bắt tôi đi, được không?”

Biết Hạ Hoàng Huân ghét bệnh hình thức, Ninh An Lỗi nói: “Lệnh thăng chức của cậu đã được đưa xuống, đang ở Sư bộ. Có mặt sẽ được nhận báo cáo bổ nhiệm trực tiếp, không muốn biết sớm một chút sao?”

“Không sao. Anh biết thì cũng là tôi biết, nhanh hơn một chút cũng chẳng để làm gì.” Thấy Chính ủy có vẻ mềm lòng rồi, Hạ Hoàng Huân thuận cộc mà leo lên nói: “Vậy cứ như vậy nhé, anh phê chuẩn rồi nhé? Tôi đi vật lý trị liệu đây, eo này, đau chết mất.” Nói xong liền cúp điện thoại

Nghe trong điện thoại truyền đến tiếng tí tí, Ninh An Lỗi cười mắng: “Thằng nhóc chết tiệt!”

Vậy mà, hội nghị khen thưởng đi qua, thông báo bổ nhiệm Hạ Hoàng Huân mà ai cũng biết lại chậm chạp không được chuyển xuống.

Trong lúc nằm viện, Mục Khả rất ngoan ngoãn, không giống lúc cảm mạo trước kia nóng sốt mà sợ đáng nên quần lấy Hách Nghĩa Thành không chịu uống thuốc. Cô cũng không hề sợ đau nữa, ngoan ngoãn truyền nước biển. Ngay cả khi vì mạch máu mu bàn tay không rõ, thường thường phải chọc hai ba lần mới có thể truyền, cô cũng không oán hận một câu có. Ngược lại, Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Hoàng Huân không nhìn nổi, động một chút là quát y tá.

“Cô rút cuộc có biết lấy ven không thế hả? Lấy người nhà tôi luyện tập à?” Hách Nghĩa Thành chưa nói xong, Hạ Hoàng Huân bên kia đã tiếp lời: “Lấy tôi mà tập, tập cho tốt, bảo đảm một lần là đâm chuẩn thì đâm tiếp.” Trong vấn đề này, hai người đàn ông đối chọi gay gắt rút cuộc có cùng chung mối thù.

Bệnh nhân Hạ Hoàng Huân cũng rất ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của Mục Khả. Uống thuốc không cần phải nói, còn vui vẻ hơn ăn cơm rất đúng lúc đúng giờ, không cầu thả chút nào. Ngay cả vật lý trị liệu trước kia ngại tốn thời gian phiền toái cũng hoàn toàn không kháng cự, phối hợp trình tự tuyệt đối chỉ có hơn chữ không kém cô bạn gái nhỏ. Mặt khác, hai đồng chí mất đi năng lực “Tự lo liệu” không thể không tiếp nhận chăm sóc của Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Nhã Ngôn. Chẳng qua khi Hạ Hoàng Huân buồn bực, Hách Nghĩa Thành luôn luôn nhìn anh không thuận mắt lại bắt đầu thường xuyên đến “Quấy rầy” anh.

Từ phòng vật lý trị liệu đi ra, không khỏi bất ngờ khi thấy Hách Nghĩa Thành mặt đầy vạch đen khoanh tay đứng bên ngoài. Hạ Hoàng Huân rất tự nhiên mà duỗi tay ra, ý là xin Tham mưu trưởng Hách đỡ. Hách Nghĩa Thành liếc xéo anh một cái, có chút không thân thiện đỡ anh.

Dù sao nằm viện cũng rất nhàm chán, nâng khiêng giết thời gian cũng tốt, nếu có thể khiến người nào đó tức giận là tốt nhất. Nghĩ đến đây, tâm tình Hạ Hoàng Huân thật tốt, trên mặt lại không biểu hiện ra, ngoài miệng nói: “Động tác nhẹ một chút, đừng dùng biên độ lớn như vậy kéo tôi.” Nói xong sờ sờ eo như thật.

“Đừng có làm trò!” Hách Nghĩa Thành dựng thẳng lông mày, cắn răng nghiêng lợi dạy dỗ anh: “Ở trước mặt Khả Khả anh cực kì ‘sinh long hoạt hổ’ cơ mà. Nói cho anh biết, không nể mặt mũi con bé, anh có ngã tôi cũng không thèm đỡ.”

Vật lý trị liệu sơ kỳ hiệu quả không rõ ràng, Hạ Hoàng Huân cảm thấy đau rất mãnh liệt, mỗi lần từ phòng vật lý trị liệu đi ra đều cần người đỡ. Mà người nào đó vì không muốn tiếp xúc tứ chi cùng y bác sĩ và y tá, kiên quyết không chịu để y tá giúp một tay. Hạ Nhã Ngôn cũng có việc, không thể tùy thời tùy chỗ chăm sóc anh trai. Vậy nên Mục Khả cẩn thận liền làm nũng cầu xin cậu út tới đây nhìn một cái. Cho nên nói, mặt mũi của Mục Khả tuyệt đối rất lớn.

“Quan niệm của anh không đúng!” Hạ Hoàng Huân chuyển bước sửa lời anh: “Chúng ta là quan hệ đồng chí, nếu như lên chiến trường anh không thể vứt bỏ chiến hữu, như vậy không tốt.”

“Nói ít đi!” Hách Nghĩa Thành mắng anh, cố ý nghiêng thân, nếu không phải Hạ Hoàng Huân phản ứng nhanh mượn lực bả vai anh, nhất định phải xoay eo.

Đem đa số sức nặng cơ thể đặt lên người Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân than thở oán trách: “Tham mưu trưởng Hách, ngày mai anh đừng tới nữa, tôi đây thật vất vả mới khá lên chút lại bị anh đã thương nghiêm trọng, còn không thể báo cáo với cấp trên.”

Về mặt Hách Nghĩa Thành không chút để ý: “Sao không thể báo cáo? Tự do ngôn luận cơ mà.”

Hạ Hoàng Huân khó có khi nghiêm chỉnh lại: “Không phải, chiến lược tu dưỡng của tôi rất cao.”

Hách Nghĩa Thành nhìn trần nhà mắng: “Cao cái quỷ!”

Nghĩ đến tay Mục Khả, Hạ Hoàng Huân hỏi: “Hôm nay đâm mấy lần?”

Sắc mặt của Hách Nghĩa Thành quả nhiên dịu đi rất nhiều, anh nói: “Một lần.”

Hạ Hoàng Huân thờ phào nhẹ nhõm, thuận miệng cảm thán: “Tôi đã nói y tá kia rất có kỹ thuật mà.” Vì miễn cho Mục Khả phải chịu đau, anh tìm Hạ Nhã Ngôn, để y tá tới hôm qua chọc ven cho anh sang chọc cho Mục Khả vì anh cảm thấy y tá đó chọc không đau.

Hách Nghĩa Thành hơi giận, cắn răng nửa ngày nhả ra ba chữ: “Anh được lắm!”

Nhìn bóng dáng hai người đi nhau đi trong hành lang, Hạ Nhã Ngôn không nhịn được cười, trong lòng bắt đầu bội phục chủ ý cù bấp hoàn mỹ chị dâu tương lai nghĩ ra.

Lúc này Hách Nghĩa Thành là chịu sự nhờ vả của Mục Khả không cam tâm tình nguyện chăm sóc người khác, sau này, anh lại tự động tự giác mà đi vào đội ngũ chủ động tự nguyện. Tại sao lại như vậy? Chuyện là như thế này, hai người chăm sóc bệnh nhân là Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn phát hiện một hiện tượng kỳ quái. Đó là khi Mục Khả được bác sĩ Tả Minh Hoàng kiểm tra vết thương, cũng là lúc Hạ Hoàng Huân làm vật lý trị liệu bên chỗ Thích Tử Di.

Đối với bốn người trong cuộc mà nói, tổ hợp như vậy đúng là hành động bất đắc dĩ. Nhưng đối với người ngoài cuộc mà nói, chuyện này có chút phức tạp. Một người lo lắng cháu gái đơn thuần bị tổn thương, một người sợ bà xã chưa tới miệng của ông anh nhà mình bị người ta chiếm mất. Vì vậy, Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Nhã Ngôn thường thường ăn ý đôi ca.

Ví dụ như lúc Hách Nghĩa Thành nhàm chán sẽ đi dạo đến bên ngoài phòng trị liệu nhòm vào. Nếu như đúng lúc đụng phải Hạ Hoàng Huân đi ra, anh sẽ thuận nước đẩy thuyền quan tâm, như không có việc gì nói: “Xong rồi? Khả Khả cũng sắp truyền nước xong, em gái anh đưa com tới, đi cùng nhau!” Giọng nói kia khiến Hạ Hoàng Huân nghe mà có chút rơi vào mơ hồ, còn tưởng rằng người anh ta đang nhắc đến không phải em gái ruột của mình, mà là của Hách Nghĩa Thành.

Ví dụ như Hạ Nhã Ngôn hết bận sẽ thỉnh thoảng xuất hiện tại phòng bệnh Mục Khả, lấy danh nghĩa thăm chị dâu phá bác sĩ Tả. Cô mặc trang phục thầy thuốc luôn ngênh ngang đi vào phòng bệnh, đặt thức ăn com canh lên bàn, mỉm cười nói với Tả Minh Hoàng: “Bác sĩ Tả vất vả rồi, nhờ có anh chăm sóc tỉ mỉ, vết mổ của chị dâu tôi khôi phục rất nhanh, có muốn cùng nhau ăn com không? Chẳng qua tôi chỉ chuẩn bị phần cho hai người, nếu không tôi lại. . . .” Từ ngày Hạ Hoàng Huân nhập viện, ba bữa com của đôi vợ chồng son này đều do Hạ Nhã Ngôn tự mình chuẩn bị. Xét thấy cô biểu hiện tích cực cùng với Mục Khả không ngừng cầu cạnh, Hạ Hoàng Huân miễn đi phê bình với cô.

Tả Minh Hoàng quay đầu đi buồn cười lại nhìn, anh ho một tiếng cắt lời cô: “Không cần, tôi đến căn-tin ăn.” Đường như có ý làm dịu quan hệ với Hạ Nhã Ngôn, anh rất thành tâm mời: “Muốn cùng đi không?”

Hạ Nhã Ngôn cự tuyệt: “Không, anh trai chị dâu có lệnh, tôi phải theo Tham Mưu Trưởng đại nhân dùng bữa.”

Mục Khả cười khê, véo một cái trên mu bàn tay Hạ Nhã Ngôn.

Ví dụ như còn có thể xuất hiện tình cảnh như sau, khi Hạ Hoàng Huân cùng Mục Khả ở trong phòng bệnh thưởng thức bữa ăn dinh dưỡng thì Hạ Nhã Ngôn đang tiếp đón Hách Nghĩa Thành ở phòng ăn. Đặt đĩa ở trước mặt Hách Nghĩa Thành giống như hầu hạ đại gia, Hạ Nhã Ngôn hất cằm lên nói: “Anh có thể dùng đến một ngày được không hả? Dù gì tôi đã mời anh ăn com mấy ngày rồi? Anh tôi cùng Mục Khả rất thích hợp, tôi nói anh có thể dùng. . . .”

Hai chữ ‘Quấy rối’ chưa kịp nói ra, đã bị Hách Nghĩa Thành cắt đứt. Người nào đó vừa thoải mái gấp đồ ăn vừa nghiêng đầu hỏi: “Tôi bắt cô mời sao? Đường như là cô tự nguyện. Bọn họ rất thích hợp sao? Không nhìn ra.”

Đưa com cho Mục Khả cùng anh trai là cô bụng làm dạ chịu, người một nhà mà chăm sóc cũng đúng, nhưng tại sao cô phải ngoan ngoãn nghe chỉ huy đi hầu hạ Hách Nghĩa Thành ăn com? Làm cho cô đã mấy ngày tiêu hóa không tốt rồi! Hạ Nhã Ngôn nổi giận lôi đình, cô quyết định khởi nghĩa!

Đột lấy đôi đũa trong tay Hách Nghĩa Thành, cô hung tợn nói: “Có biết bộ dáng của anh rất đáng ăn đòn hay không? Trừng cái gì trừng, trừng người khác ra anh không còn bản lãnh nào khác sao? Anh không biết cái gọi là ‘cấn người miệng mềm’ à? Đồng chí Tham mưu trưởng!”

* Cấn người miệng mềm, bắt người ngắn tay – Nghĩa: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Hách Nghĩa Thành mặc đồ thường dùng ánh mắt quét qua bốn phía, làm bộ lịch sự nói: “Mọi người đều nhìn chúng ta, như ngôi sao vậy, rất được chú ý không tốt sao? Tôi thì không sao, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không biết tôi.”

Phát hiện cô không tự chủ cất cao âm lượng quả thật khiến đồng nghiệp chung quanh nhìn sang. Hạ Nhã Ngôn không muốn trở thành tiêu điểm đánh

không cam lòng chuyển đầu trở về trong tay người nào đó: “Ăn đi, no chết anh đi!”

Tham mưu trưởng Hách giới về quan sát đã nắm được tính tình cứng không ăn mềm không ăn của bác sĩ Hạ, khéo miệng anh nhếch cười, cúi đầu tiếp tục ăn, còn giả bộ ngẩn đầu hỏi người ta: “Sao cô không ăn, nhìn tôi làm gì?”

Hạ Nhã Ngôn nâng chung trà lên nhấp một ngụm, đề nén tức giận cười nói: “Sùng bái ngài chứ sao.”

Hách Nghĩa Thành ồ một tiếng kéo dài, đáng vẻ như bùng tỉnh hiểu ra, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn.

Hạ Nhã Ngôn liên tục hít sâu, tức giận còn chưa hạ xuống, thì có đã đồng nghiệp đi tới, ánh mắt quét qua Hách Nghĩa Thành tuần tú đẹp trai, cười chào hỏi: “Bác sĩ Hạ cùng bạn trai tới dùng cơm sao.”

Nghe vậy, Nhã Ngôn đang uống trà cùng đồng chí Tham Mưu Trưởng đang uống canh cùng bị sặc.

Lập tức trong phòng ăn vang lên tiếng ho sặc sụa.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vị khách không ngờ

Mẫu thuẫn giữa Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn ngày càng trở nên gay gắt, Hạ Hoàng Huân và Mục Khả không biết chuyện này. Vì để cho hai người an tâm dưỡng bệnh, hai đồng chí kia trước mặt hai người này thể hiện tương đối hữu nghị. Nhưng sau khi phát sinh sự kiện bạn trai ở căn tin, bọn họ không thể tiếp tục trạng thái hòa bình giả tạo, cho dù có giả vờ cũng không nổi nữa.

Hách Nghĩa Thành không có kinh nghiệm yêu đương bỗng nhiên nhận ra rằng dường như mình cùng Hạ Nhã Ngôn gần gũi quá. Anh không có thói quen thân mật với cô gái nào khác ngoài Mục Khả, thế nên anh nghiêm túc kiểm điểm lại mình một phen, mặc dù cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng vẫn cố gắng kéo giãn khoảng cách với bác sĩ Hạ.

Còn Hạ Nhã Ngôn, kể từ ngày bị đồng nghiệp hiểu lầm càng muốn tránh mặt Hách Nghĩa Thành chứ đừng nói đến tiếp tục mời anh ăn cơm. Nếu như không phải anh trai có chuyện gì gọi cô đến, thậm chí ngay cả phòng bệnh của Mục Khả cô cũng không dám đi, chỉ sợ đụng phải người nào đó mà lúng túng xấu hổ.

Chẳng qua ông trời quả thật thích trêu ngươi, càng cố gắng muốn tránh thì càng dễ dàng bắt gặp. Cho dù thời gian Hách Nghĩa Thành tới bệnh viện đã giảm bớt, nhưng bằng cách nào đó, họ vẫn thỉnh thoảng gặp nhau như trước. Ví dụ như đại sảnh tầng một, ví dụ như trong hành lang, ví dụ như trước cửa toilet.

Có một lần, chỉ trong vòng một ngày mà hai lần chạm mặt Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn không kiềm chế được, cô đứng bên ngoài cửa nhà vệ sinh, về mặt mặt hứng hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Anh đã chán tranh cãi với cô rồi, biết tìm ai để nói rõ lý lẽ đây? Hách Nghĩa Thành hơi giận nói: “Tại sao tôi không thể ở nơi này? Nhà cô chắc?”

“Tôi, bệnh viện của chúng tôi, không được à....”

“Được, dĩ nhiên là được! Nhưng có quy định tôi không thể tới sao?”

“Mỗi tầng đều có, sao phải cố tình đến đây?”

Phòng bệnh của Mục Khả cũng ở tầng này, chẳng lẽ muốn anh chạy đến những tầng khác sao? Cô lo quá nhiều chuyện rồi.

Vòng qua người cô, Hách Nghĩa Thành âm thầm nói: “Tôi thích thế, cô có thể quản lý sao?” Sau đó đẩy cửa đi vào.

Hạ Nhã Ngôn tức đến dậm chân, trước khi đi bất ngờ đá mạnh một cái vào cửa nhà vệ sinh nam.

Người ta nói rằng gian tình chỗ nào cũng có, quan trọng là có thấy hay không thôi. Nhưng đối với bọn họ lại thành: chỗ nào chẳng vô tình gặp nhau, có làm ra vẻ không nhìn thấy cũng không được. Là duyên phận? Hay là oan gia ngõ hẹp? Cái vấn đề này thật đáng để suy nghĩ thêm.

Trừ những lúc bọn họ tránh nhau, cuộc sống dần dần trở về yên tĩnh. Vết thương của Mục Khả khôi phục rất tốt, Hách Nghĩa Thành rốt cuộc cũng yên lòng. Thêm nữa tháng mười một, trong đơn vị có nhiều việc bận rộn, anh không thể ngày ngày ở trong bệnh viện trông nom Mục Khả, nhưng cứ mỗi xế chiều, vào cùng một giờ, anh nhất định sẽ đến thăm cô.

Hôm nay, Dịch Lý Minh, Chiến Nghị cùng Viên Soái đều tới đây. Biết Lão Đại ngoài những lúc điều trị vật lý trị liệu và ngủ mới ở trong phòng mình, nên tự nhiên bọn họ đều tập trung hết bên phòng của Mục Khả.

Dịch Lý Minh ngồi vào chỗ của mình sau đó nói: “Trần Vệ Đông vốn muốn cùng chúng tôi tới thăm cậu, chỉ có điều vừa mới nói ra đã có việc.”

Hạ Hoàng Huân không để ý nhiều như vậy, anh lấy tay ngăn Lý Dịch Minh nói tiếp: “Người trong nhà không cần phải khách sáo, nói cho cậu ta biết rằng cứ an tâm làm việc, phải làm gương, nếu không tôi nhất định sẽ chinh cậu ta.”

Viên Soái không biết lớn nhỏ trêu chọc đồng chí Doanh trưởng: “Lão đại, anh thật vội vàng chạy tới đây.” Thấy Hạ Hoàng Huân trừng mắt lườm anh, dám không sợ chết cúi đầu ghé vào tao người nào đó cột nhà nhỏ giọng nói: “Có phải tôi nào cũng tới đây chăm sóc phải không.”

Không hy vọng sẽ tạo bất kỳ ảnh hưởng không tốt tới Mục Khả, Hạ Hoàng Huân không cho Viên Soái cơ hội nói tiếp, anh nghiêm mặt nói với Dịch Lý Minh: “Lão Dịch, anh trở về cho tên tiểu tử này thêm đồ ăn đi, tôi thấy anh ta nhàn rồi quá da mặt bị phá hư rồi.”

Thêm đồ ăn? Không phải chứ! Vậy là năm tở hít đất sao! Viên Soái nhất thời ỉu xiu: “Doanh trưởng, tôi sai rồi, tôi không rảnh rồi, thật, không tin anh hỏi chị dâu, đã lâu rồi tôi không có trộm đồ ăn.”

Nghe Hạ Hoàng Huân nói Chiến Nghị là thiên tài máy tính, học lực giỏi nên Mục Khả đang thỉnh giáo một vài vấn đề, không để ý tới bọn họ nói chuyện, nhưng đối với hai chữ “đồ ăn” thì cực kỳ nhạy cảm, đồng chí nhỏ liền ngắt ngang nói: “Đúng rồi, Viên Soái, hôm qua anh gửi tin nhắn nói giúp anh thu hoạch đồ ăn, vậy mà em lại ngủ quên mất, chờ một lúc đã bị ăn trộm sạch rồi.” Bấy giờ cô đã có thể xuống giường đi lại, Hách Nghĩa Thành mạng laptop tới bệnh viện cho cô để giết thời gian.

Ánh mắt Viên Soái lộ vẻ thất bại, anh tức giận dựng thẳng lông mày nói với cô: “Chị dâu nhỏ của tôi à, sao cô có thể phá hủy hình tượng của tôi như thế?”

“À?” Mục Khả quay đầu liếc nhìn Hạ Hoàng Huân, phát hiện sắc mặt của người nào đó không tốt lắm, ý thức được mình có thể nói sai điều gì đó, ngay lập tức giải thích: “Cái đó, không phải em rảnh rồi nha, thu hoạch đồ ăn cũng là thu hoạch, nhân tiện thu hoạch giúp anh ấy luôn, đồng chí cách mạng giúp đỡ lẫn nhau, cái này không phải là anh dạy cho em sao? Hơn nữa, buổi tối anh ấy mới nhắn tin, không trong thời gian huấn luyện.”

Buổi tối không ngủ, dám liên lạc với Mục Khả? Hạ Hoàng Huân trầm giọng hỏi: “Còn ý kiến sao? Trung đội trưởng Viên?”

Nào dám có ý kiến! Viên Soái nằn nhằn chỉ không còn hơi sức nói: “Thêm đồ ăn, doanh trưởng, tôi không có ý kiến.” Vốn trông cậy vào đồng minh nói với lão đại vài lời tốt cho mình, ao ước không thành, lại còn bị tố cáo thêm. Viên Soái có thể hiểu được, không nhờ vả được gì cô giáo Mục này rồi!

Dịch Lý Minh liền bật cười, cúi đầu cùng Chiến Nghị giúp Mục Khả cài đặt một số phần mềm vào máy tính

Thấy Mục Khả méo mó cái miệng nhỏ nanh nhìn Viên Soái, nhỏ giọng nói: “Thật không phải tại em!” Hạ Hoàng Huân dờ khóc dờ cười.

Dịch Lý Minh tới bệnh viện không đơn thuần là tới thăm bệnh, mỗi năm một lần vào ngày lão binh giải ngũ, anh muốn cùng Hạ Hoàng Huân bàn bạc riêng về các chiến sĩ bộ đội. Thừa dịp bọn họ tán gẫu công việc, Viên Soái trong góc quả trách Mục Khả. Anh nho nhỏ nói thầm: “Cô hại chết tôi rồi, người khác thêm đồ ăn dầu gì có thể gia tăng điểm thể trọng, tôi bị thêm đồ ăn chỉ có chảy máu, chảy mồ hôi thôi.”

Mục Khả uất ức nói: “Tôi không biết, trước đó anh phải ra hiệu cho tôi chứ. Anh thấy đúng không, Chiến Nghị?” Đối với những chiến hữu cấp dưới Hạ Hoàng Huân đã từng giới thiệu qua, Mục Khả đều có thể nhớ hết tên bọn họ, hơn nữa tiếp xúc một thời gian ngắn, cô có thể hòa mình rất nhanh, ra hiệu với đồng chí mới quen biết, cô nói: “Anh không đi gõ đầu trẻ thật đáng tiếc, em thấy anh còn ‘có lực tương tác’ hơn em

“Đúng vậy đúng vậy.” Chiến Nghị đi theo quấy rối, nhân cơ hội này phê bình Viên Soái: “Nói cậu không có trình độ thì cậu không vui lòng, không phải chỉ thêm bữa ăn thôi sao, cậu coi như vượt qua thử thách vậy, chỉ hơi khó khăn chút thôi.”

Hạ Hoàng Huân đang nghĩ gì đó đột nhiên chen vào, quay lưng về phía bọn họ nói: “Lời của tôi nói cậu nhớ rõ thật!”

Thì ra là lão đại vẫn chú ý bên này, Viên Soái không dám lên tiếng nữa. Chiến Nghị tiếp tục chỉ cho Mục Khả điều chỉnh máy vi tính, thỉnh thoảng hỏi cô: “Có cài MSN không? Quen dùng phần mềm gì để xem tin tức? Cho em dùng Internet TV nhé, lúc không có chuyện gì làm thì xem.”

Tóm lại, trong phòng bệnh, tất cả đều hài hòa.

Không biết hôm nay là ngày gì, tất cả lại cùng nhau tới thăm bệnh. Nhóm người Dịch Lý Minh còn chưa đi, Tô Diễm Âm cùng hai đồng nghiệp cùng với Khang Bác và mấy bạn học cùng tới. Thấy Hạ Hoàng Huân cũng ở đây, bất chấp tất cả xôn xao ồn ào một phen, xúm xúm vây quanh mấy anh đồng chí Giải Phóng Quân, căn bản quên mất mục đích đến đây thăm cô giáo Mục. Khiến cho đồng chí nhỏ nào đó ôm máy tính tự kỉ nhìn về phía vách tường, buồn rầu âm thầm nghĩ: “Tại sao không ai để ý đến tôi vậy? Tại sao có thể coi thường bệnh nhân như vậy?”

Một đám người trẻ tuổi trò chuyện cực kỳ hưng phấn, nếu không phải là Tả Minh Hoàng tới đây kiểm tra cho Mục Khả, có lẽ sẽ còn nói chuyện tới tận đêm. Khi bọn họ rời rít cáo từ, Dịch Lý Minh gọi Hạ Hoàng Huân ra bên ngoài, thấy anh muốn nói lại thôi, Hạ Hoàng Huân biết anh muốn nói đến chuyện không có thông báo bổ nhiệm, anh nói: “Không cần nói nữa, tôi hiểu. Anh nói với Chính ủy, tôi không sao.”

“Đoàn trưởng cùng Chính ủy cũng không biết chuyện gì xảy ra, lên Sư bộ hỏi thì nghe nói không có lệnh.” Trong lòng Dịch Lý Minh có chút khó chịu, dù sao chuyện bổ nhiệm này cũng chắc như đinh đóng cột rồi, nhưng không hiểu sao lại không có.

Ngược lại Hạ Hoàng Huân an ủi anh: “Không có sẽ không đi, khó chịu cái gì? Không muốn hợp tác cùng tôi nữa sao?”

“Cậu biết tôi không phải ý này!” Dịch Lý Minh còn muốn nói tiếp gì đó, do dự một chút lại nuốt trở về trong bụng.

Hạ Hoàng Huân giơ tay lên dằm vào ngực Dịch Lý Minh một cái: “Chớ có do dự, có chuyện gì mà không nói được. Anh trở về đi, tôi phải vào trong chăm sóc cho bạn gái, chuyện lớn cả đời, không qua loa được.”

Hạ Hoàng Huân trở lại phòng bệnh, Mục Khả dùng cánh tay chỉ cho anh: “Anh tìm thấy không?”

“Cái gì?” Hạ Hoàng Huân tìm đồ ăn giúp cô, bữa ăn chính Mục Khả ăn được quá ít, vì bảo đảm dinh dưỡng nên lúc trước anh lập cả một danh sách, bảo Hạ Nhã Ngôn mua rất nhiều đồ ăn đem vào.

“Anh làm sao có thể làm được lãnh đạo vậy, sức quan sát một chút cũng không có.”

“Nhiệm vụ của anh bây giờ là quan sát em.”

“Anh không để ý Viên Soái đi ra cùng ai sao?”

“Em mới phát hiện à? Vật thông tin chắc là đúng.” Hạ Hoàng Huân thân là Doanh trưởng đã sớm biết sự tình, cầm hộp sữa tươi nói: “Nghe Lão Dịch nói, kết thúc ngày diễn tập thứ hai, cô giáo Tô đã đến doanh trại tìm đồng chí nào đó.”

“À, không phải chứ?” Mục Khả trở mình ngồi chồm hổm trên giường, thấy vậy Hạ Hoàng Huân vương tay ngăn cô lại, anh cau có nói: “Động tác nhẹ nhàng một chút!”

“Biết rồi, biết rồi, anh càng ngày càng dài dòng, giống hệt bà ngoại em!” Mục Khả mè nheo anh xong, vẻ mặt có chút giận dỗi: “Dám dùa gạt em làm chuyện mờ ám!” Nói xong đoạt lấy hộp sữa của mình cầm hai cái ống hút cắm vào, lại lấy thêm một hộp khác đưa cho Hạ Hoàng Huân.

“Không đủ rộng để cắm vào!” Nhìn cô không cầm ống hút, Hạ Hoàng Huân cau mày nói: “Tại sao không đưa cho anh ống hút? Anh cũng là người có văn hóa.”

Thấy anh cố ý nghiêm mặt, Mục Khả so với anh còn nghiêm trọng hơn: “Anh tự mình xem đi, vốn còn tưởng rằng anh là người làm công tác văn hoá, Hạ Vũ người ta nói, đàn ông Manly dùng ống hút uống sữa tươi rất buồn cười.”

“Nói điều không chớp mắt.” Hạ Hoàng Huân phản công, anh cười nói: “Hạ Vũ rõ ràng nói là uống cola. Chỉ là em phát hiện ra anh rất Manly nên anh cũng không phê bình em, lần sau cần chú ý hơn, cần tôn trọng sự thật.”

Thì ra là anh cũng không phải người cổ đại, còn biết MANLY cơ đấy. Mục Khả cười khanh khách, nghịch ngợm chào một cái: “Rõ, Doanh trưởng.”

Nhìn vẻ mặt vô lo vô nghĩ của cô, Hạ Hoàng Huân đưa tay ôm cô vào trong ngực, ôm chặt, chỉ cười không nói.

Gần tối lúc Hách Nghĩa Thành tới, Mục Khả sau khi chơi đùa một hồi nằm lên đùi Hạ Hoàng Huân. Thấy anh đi vào, Hạ Hoàng Huân làm động tác chó đánh thức, sau đó rón rén ôm Mục Khả trở về giường, đắp chăn cẩn thận. Nhận được ánh mắt Hách Nghĩa Thành, anh đi theo ra ngoài, thấy bên ngoài phòng bệnh lúc này có khoảng hai ba người.

Mục Thần anh đã biết, không cần nói nhiều, còn có một người đàn ông trung niên, tinh thần khỏe mạnh mặc quân trang, anh đoán nhất định là cha của Mục Khả, mà người phụ nữ bên cạnh ông. Hạ Hoàng Huân quan sát gương mặt bà, theo bản năng nhú mày một cái, bộ óc nhanh chóng hoạt động, khi nhớ ra, anh im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bida!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Lập trường thay đổi

Cho dù quan hệ của Mục Khả với người nhà như thế nào, chỉ cần Hạ Hoàng Huân muốn ở cùng cô, chắc chắn phải gặp mặt người nhà cô, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Anh biết vết mổ của Mục Khả bị rách là do sau khi tỉnh lại thấy di của cô nên cảm xúc mất khống chế. Hạ Hoàng Huân vốn tưởng rằng trước khi cô bình phục, bọn họ sẽ không xuất hiện ở nơi này. Dù sao ngay cả người thân với Mục Khả nhất là Mục Thần còn chưa xuất hiện. Anh nghĩ là do Hách Nghĩa Thành đã dặn dò, không cho bọn họ tới thăm. Cho nên, khi Mục Khả minh đột nhiên đến, anh có chút ngoài ý muốn.

Hách Nghĩa Thành đối với Hạ Hoàng Huân trước giờ vẫn không thân thiện liền đứng sang bên, vẫn là thói quen lãnh lạnh nhàn nhạt, như người ngoài

cuộc.

Yên tĩnh trong chớp mắt, Hạ Hoàng Huân đánh vỡ sự im lặng, anh lấy giọng trầm thấp nói: “Tôi như lúc này cũng không thể cúi chào ngài được rồi.” Mặc dù trên người mặc quần áo bệnh nhân, anh vẫn đứng nghiêm, thân hình cao ngất.

Mục Khải Minh lấy ánh mắt dò xét quan sát người trẻ tuổi trước mắt, hiểu được anh lấy vấn đề ăn mặc bỏ qua xưng hô, trong mắt không che giấu được tán thưởng. Hơi gật đầu một cái, ông ý vị sâu xa nói: “Hạ Hoàng Huân, đoàn 532, con át chủ bài Doanh trường doanh trại trinh sát.”

Hạ Hoàng Huân sửa lại: “Doanh trinh sát bọc thép.”

Mục Khải Minh cười nhạt, đôi giọng quan tâm hỏi: “Thất lưng khôi phục thế nào rồi?”

Về mặt Hạ Hoàng Huân bình tĩnh: “Đã tốt hơn nhiều rồi.”

Mục Khải Minh nghiêng người, xuyên qua cửa sổ thủy tinh trên cửa ngắm nhìn Mục Khả đang ngủ say, ông đi thẳng vào chủ đề: “Chắc hẳn cậu biết mục đích hôm nay tôi tới đây!”

Hạ Hoàng Huân cũng không quanh co lòng vòng, anh thẳng thắn: “Vì chuyện của tôi cùng Mục Khả.”

Mục Khải Minh gật đầu, lại hỏi: “Sao không nghĩ tôi vì lệnh điều động mà đến?”

“Đó không phải chuyện tôi nên quan tâm. Chỉ cần không tới tay tôi, không coi là lệnh điều động. Tôi không biết gì hết.”

Không quen nhìn vẻ tự tin bất cần của Hạ Hoàng Huân, Hách Nghĩa Thành châm chọc nói: “Vậy ra anh không coi trọng chuyện thăng chức tiến hàm nữa nhì.”

Hạ Hoàng Huân cong khóe môi, nụ cười chỉ dừng lại ở khóe miệng, không lan đến trong mắt, anh không lên tiếng.

“Hôm nay tới đây có hai chuyện muốn nói cùng cậu.” Mục Khải Minh rất trực tiếp nói: “Chuyện thứ nhất là chuyện của cậu cùng Mục Khả. Ý kiến của tôi Nghĩa Thành đã nói qua, chúng tôi không hy vọng con bé gả cho quân nhân.”

“Tôi hiểu mọi người thương yêu cô ấy, nhưng điều này không thuyết phục được tôi.” Cái gì tới rồi cũng phải tới, Hạ Hoàng Huân có vẻ càng kiên định hơn, anh vô cùng bình tĩnh đẩy ngược vấn đề của Mục Khải Minh: “Nếu như nhà gái nào cũng lấy lý do như ngài vậy Trung Quốc không phải có 230 vạn quân nhân phải độc thân sao?”

“Cậu có thể coi chúng tôi là trường hợp đặc biệt!”

“Đối với cái thế giới phức tạp này, mỗi người kì thật đều là trường hợp đặc biệt. Ở trước mặt người yêu, mỗi người đều giống người, thân thể của người bình thường.”

“Thời gian ngắn như vậy, hai người có thể coi là người yêu sao?”

“Ở trong mắt ngài như thế nào mới tính là yêu?”

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Hách Nghĩa Thành đột nhiên quay đầu nhìn anh, ánh mắt thâm trầm mà phức tạp. Ánh mắt Mục Khải Minh cũng đột nhiên trở nên sắc bén, dường như bị lời Hạ Hoàng Huân đâm trúng tim đen.

“Xin lỗi, hỏi như vậy có lẽ không thích hợp.” Hạ Hoàng Huân im lặng, cố gắng giữ cho mình thái độ ôn hòa: “Trong mắt tôi, yêu hay không yêu là vấn đề thái độ, không phải vấn đề thời gian. Mà tiêu chuẩn yêu trong lòng mỗi người cũng sẽ khác nhau. Tôi không muốn ở đây thảo luận với ngài cái gì là yêu, thật ra thì tôi chỉ muốn nói, tình yêu cùng cuộc sống giống nhau, có quá nhiều điều không thể biết trước được, không có tuyệt đối. Hơn nữa, hai người muốn ở bên nhau sống qua ngày, chỉ có yêu là không đủ. Hôn nhân không đơn giản là một người đàn ông cưới một người phụ nữ, ngài là người từng trải, chắc sẽ hiểu điều này hơn tôi.”

Trong ấn tượng của Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân không giống người sẽ nghiên cứu vấn đề trừu tượng như tình yêu. Anh nghe mà có chút dờ dẩn, ngẫm nghĩ, rồi cuộc anh mở miệng: “Hạ Hoàng Huân, chắc hẳn bây giờ anh đã biết quan hệ của Khả Khả cùng người nhà, nếu như tôi nói cho anh biết rất có thể cô ấy ở cùng anh chỉ bởi vì giận dữ khi bị chúng tôi phản đối, anh tin không? Nói thật!”

Nhìn thẳng vào mắt Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân lấy giọng khẳng định nói: “Tôi không tin!”

“Cho tôi lý do.”

“Hách Nghĩa Thành, nói anh không hiểu Mục Khả anh sẽ không phục. Nếu hiểu rõ cô ấy, anh cho rằng cô ấy là người sẽ lấy hạnh phúc của bản thân ra để giận dữ sao? Phải không? Muốn biết tại sao cô ấy không để ý đến sự phản đối của anh mà ở bên tôi không?”

Hách Nghĩa Thành không mở miệng, chờ anh tiếp tục.

“Thật ra cô ấy không biết tôi rất thích cô ấy.” Hạ Hoàng Huân cong môi cười, có chút tự giễu, dường như rất không tình nguyện nói tới tình cảm của mình ở trước mặt người khác, lại có chút thoải mái, giống như đang nói thích thì thích, không có gì khó mở miệng cả. Anh hiếm khi phóng túng mình, thần

sắc lạnh nhạt nói: “Khi cô năm tuổi chúng tôi đã từng gặp nhau trên bờ biển.” Nhận được ánh mắt chất vấn của Hách Nghĩa Thành, anh gần như là tự nhiên nói: “Rất khó tin phải không? Tôi cũng cảm thấy thật không thể hiểu được. Nhưng mà điều này cũng khiến cho tôi hiểu được một chuyện, duyên phận không phải lời nói suông.”

“Khi cô ấy năm tuổi còn không phân biệt được tôi là người tốt hay là người xấu, nhưng tôi nhớ nụ cười của cô ấy, đơn thuần, sạch sẽ. Có lẽ đứa bé năm tuổi đều cười như vậy. Bốn năm trước cô ấy học năm nhất tham gia huấn luyện quân sự, tôi là huấn luyện viên của cô ấy. Cô ấy dường như không bao giờ cười với tôi nữa, bởi vì ngày gặp mặt tôi phạt cô ấy đứng tư thế quân đội mấy giờ liền, khi đó ánh mắt cô ấy nhìn tôi giống như kẻ địch. Hai năm trước lúc Đồng Đồng ra đời tôi gặp lại cô ấy ở bệnh viện, cô ấy không nhận ra tôi, nhưng tôi phát hiện cô ấy cười vẫn là bộ dạng khi năm tuổi, vô tâm vô phách. Tôi còn phát hiện cô ấy còn trẻ mà luôn khát vọng có một gia đình. Muốn biết vì sao tôi phát hiện không?”

Không ngờ Hạ Hoàng Huân cùng Mục Khả đã từng gặp nhau nhiều lần như vậy, trong lúc nhất thời, Hách Nghĩa Thành lần đầu tiên không biết nên tiếp lời thế nào, chỉ có thể lựa chọn lắng nghe.

Trí nhớ bị kéo về lần hai người gặp mặt hai năm trước ngày Mục Đồng ra đời. Hạ Hoàng Huân đang đứng ở ngoài phòng bệnh nói tạm biệt với Mục Nham thì thấy một cô gái mặc đồ thể thao màu trắng chạy thực mạng tới đây, trong miệng la hét: “Phải đặt là Mục Đồng, bé trai cũng phải đặt là Mục Đồng.”

Mục Nham nghiêng đầu nhìn sang, cười nói: “Hấp ta hấp tấp, không có chút đáng về thực nữ nào cả.”

Cô gái tuổi trẻ phơi phới, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời chói mắt, cô chạy tới lắc lắc cánh tay Mục Nham, làm nũng nói: “Có được không, đặt tên là Mục Đồng có được không?”

Mục Nham nhún mày: “Anh chỉ trừu chiểu em, sao lại tưởng thật.”

Cô gái nghe vậy căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình: “Sao không tin chứ? Chị dâu mà anh cũng dám lừa à? Hơn nữa, lấy chữ Đồng làm tên là hy vọng đứa bé có một phần tính trẻ con, một phần ngây thơ chất phác, người như vậy sẽ được hạnh phúc, mẹ nói đấy.”

“Mợ hai nói?” Mục Nham có chút ngoài ý muốn.

Cô gái gật đầu lia lịa: “Dĩ nhiên, chẳng lẽ em sẽ lừa anh sao?”

Sờ sờ tóc ngắn mềm mại của cô, Mục Nham đồng ý: “Vậy thì nghe lời em, đặt tên là Mục Đồng.”

Cô gái cười cong đôi mắt, lực chú ý đặt hết lên cái tên cô căn bản không thấy người quen bên cạnh Mục Nham. Cô hưng phấn ôm anh họ, nói liên thoảng: “Đồng Đồng, Đồng Đồng, em làm cô rồi.”

Mục Nham cũng cười, nụ cười sùng ái của người anh trai: “Mau vào xem đi, đẹp trai y như anh họ em đấy nhá.”

Chờ cô đi vào phòng bệnh, Mục Nham thu lại nụ cười giới thiệu với người anh em bên cạnh: “Em họ tôi – Mục Khả.” Ánh mắt nhìn vào bóng lưng Mục Khả, Hạ Hoàng Huân nghe anh nói: “Cô gái đáng có được hạnh phúc nhất trên thế giới này!”

Trong chớp mắt, Hạ Hoàng Huân cảm thấy lời của Mục Nham vô cùng đa cảm. Anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng mảnh khảnh kia, đáy lòng dâng lên tình cảm không rõ, phức tạp không biết nguyên nhân.

Lúc Hạ Hoàng Huân cất bước chuẩn bị rời đi, trong phòng bệnh truyền đến giọng nói trong veo của Mục Khả, cô nói: “Nếu về sau em có thể gả cho một người đàn ông đeo tạp dề nấu xong bữa ăn sáng sẽ đi gọi em cùng con rời giường, chắc hẳn sẽ vô cùng hạnh phúc.”

Khi đó Hạ Hoàng Huân đang suy nghĩ, cô gái có nguyện vọng như vậy nhất định rất yêu gia đình, là một người thích hợp lấy về làm vợ. Trong suốt hai năm sau, anh thường xuyên nhớ tới ngày gặp nhau đó. Cũng bắt đầu từ lúc đó, anh bắt đầu chú ý tới Mục Khả. Nhưng vẫn không có cơ hội thích hợp để cho anh tự nhiên mà bước vào cuộc sống của cô. Cho đến lần huấn luyện quân sự vừa rồi, Hạ Hoàng Huân cảm thấy nếu không nắm chặt sẽ bỏ lỡ một cô gái tốt như vậy.

Đoạn kí ức dừng lại, Hạ Hoàng Huân trở về hiện thực nhìn Mục Khải Minh cùng Hách Nghĩa Thành, anh nói: “Hai người hiểu rõ từ nhỏ cô ấy thiếu thốn những gì hơn tôi. Nhưng hai người cũng không biết, tình yêu hai người dành cho cô ấy không bù đắp được phần tình cảm thiếu sót này.” Dừng lại mấy giây, Hạ Hoàng Huân nói: “Tình yêu có rất nhiều loại, nhưng mẹ, chỉ có một!”

Nghĩ đến chị gái đã mất, trong mắt Hách Nghĩa Thành hiện lên sương mù, anh bất đắc dĩ nói: “Nếu như có thể lựa chọn, không ai tình nguyện để cho con bé bị thiếu thốn tình cảm.”

“Đừng, không ai muốn vậy cả.” Hạ Hoàng Huân hít một hơi thật sâu, “Hách Nghĩa Thành, anh có thể chăm sóc cô ấy cả đời sao? Anh không thể! Không cần phủ nhận! Anh có yêu cô ấy nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là cậu, là người thân có liên hệ máu mủ. Anh sớm muộn gì cũng kết hôn, xây dựng gia đình thuộc về bản thân mình. Đến lúc đó anh có vợ con cần chăm sóc, không có lập trường cũng không thể ở bên cô ấy cả đời. Nhưng tôi có thể.”

“Chúng tôi tin tưởng cậu có thể.” Nhìn đứa con gái ông hết lòng yêu thương nằm trên giường bệnh, đôi mắt Mục Khải trở nên ướt át, lúc mở miệng giọng nói lại có chút nghẹn ngào, ông nói: “Hạ Hoàng Huân, trước khi gặp mặt tôi vẫn luôn phản đối, dù Nghĩa Thành đã thay đổi ý kiến ban đầu mà nói với tôi cậu thật lòng thích Khả Khả, tôi vẫn muốn gặp mặt cậu nói chuyện. Bây giờ, tôi không thể hoài nghi tâm lòng của cậu đối với Khả Khả.”

Vốn tưởng rằng nghe được cuộc đối thoại của anh và Thích Từ Di thì Hách Nghĩa Thành sẽ càng thêm phản đối, không ngờ anh ta lại thay đổi ý kiến lúc

đầu. Thì ra bọn họ không phải tới ngăn cản, mà là đến xò xét tâm ý của anh, xem anh có thể kiên trì dưới áp lực hay không. Đường cong khuôn mặt lạnh lùng có một chút dần ra, Hạ Hoàng Huân ngoài ý muốn nhìn Hách Nghĩa Thành một cái. Còn đối với phương chỉ làm như không có chuyện gì xoay người ngồi trên ghế dài, thậm chí keo kiệt nhìn lại anh một cái.

“Nhưng cậu nên hiểu, chỉ có tấm lòng là không đủ. Là một quân nhân, chúng ta có quá nhiều chuyện không thể tự làm chủ. Biết chuyện một người lính vận chuyển Tây Tạng không? Trước ngực anh ta treo đầy huy chương chiến công, vì quốc gia, vì nhân dân, lập được vô số công lao. Nhưng khi vợ anh ta vì khó sinh mà chết anh ta lại ở xa ngàn dặm, chờ anh ta thì hành xong nhiệm vụ về nhà thì chỉ có thể quỳ gối sám hối trước mộ vợ con anh ta.” Dừng lại thật lâu, Mục Khải Minh hỏi: “Hạ Hoàng Huân, cậu nói cho tôi biết, khi đó có phải nói gì cũng đã muộn rồi hay không?”

Đây không phải là chuyện xưa! Mà là kinh nghiệm thực sự của một người lính. Hạ Hoàng Huân không cách nào nói không được

“Lúc mẹ Khả Khả qua đời tôi ở tỉnh S chấp hành nhiệm vụ chống lũ cứu tế, hôm nhận được điện thoại đập lớn bị vỡ. Lúc bị cuốn vào nước lũ tôi không cảm thấy đau đớn khi bị dòng chảy xiết đánh thẳng vào, tôi chỉ cảm thấy vui mừng. Tôi cười nghĩ nhất định là Xảo Mai không nỡ bỏ tôi, hi vọng tôi đi theo cô ấy.” Mục Khải Minh không nói được nữa. Chuyện cũ chôn ở trong lòng 17 năm một lần nữa bị khơi dậy, cảm giác đau đớn như khoét vào tim phổi khi mất đi người thân yêu nhất một lần nữa lại dâng lên. Ông xoay người vào vách tường, ngửa đầu.

Hách Nghĩa Thành đứng lên, cả người cứng ngắc nói thêm: “Sau khi chị cả mất, chị hai biết tin anh rớt mất tích liền giấu mọi người trong nhà một hình đến đó cứu tế. Khi tất cả mọi người đều cho rằng anh rớt đã mất, chị ấy lại tìm được anh rớt.” Nếu không phản đối nữa, Hách Nghĩa Thành cảm thấy cần nói cho Hạ Hoàng Huân biết quan hệ của hai nhà Mục – Hách.

Dù Hạ Hoàng Huân giỏi biện luận giờ cũng không biết nói gì. Anh tin đây là một đoạn chuyện cũ có lẽ cả Mục Khả cũng không biết. Đối mặt với thủ trưởng xa lạ Hách Nghĩa Thành, anh chợt không biết nên làm sao tiếp tục cuộc nói chuyện này.

Giống như giải vây cho ba người đàn ông đang trầm mặc, cửa cầu thang truyền đến tiếng bước chân, cùng với giọng nói ngây thơ non nớt, “Mẹ, có thể để cô ôm con không?”

“Đồng Đồng, không phải mẹ đã nói rồi sao, cô đang bị bệnh, bây giờ không thể ôm con được.”

“Vậy, vậy con có thể hôn nhẹ cô không? Lúc Đồng Đồng ôm cô hôn nhẹ là khỏe luôn đấy.”

Mục Nham một tay ôm Đồng Đồng ở trước ngực, cười vang: “Con trai ngoan, nếu chú Hạ của con không phản đối, con hôn bao nhiêu cái cũng được.”

Nhanh chóng khôi phục tâm tình, Mục Khải Minh xoay người, lúc nói có chút gấp gáp: “Chuyện thứ nhất đến đây chấm dứt, tôi không phản đối cậu và Khả Khả nữa. Nhưng là, tôi có một thỉnh cầu, thỉnh cầu của một người cha. Đề Khả Khả có một gia đình như người bình thường, cuộc sống có vợ chồng bên nhau, xin cậu hãy lựa chọn cẩn thận con đường phía trước. Nếu không, tôi sẽ thu hồi những lời tôi đã nói.” Hách Nghĩa Thành đưa túi tài liệu trong tay cho Hạ Hoàng Huân, anh nói: “Nơi này có hai phần tài liệu, một cái là thông báo nhậm chức, một cái là thông báo chuyển công tác, đều là của anh.”

Thấy Mục Nham đi tới, Hách Nghĩa Thành giải thích nói: “Vốn tôi muốn vứt luôn cái thông báo chuyển công tác này đi, chẳng qua tôi không ngờ, điều lệnh này ngay cả Quân trưởng cũng không sắp xếp được, nói trước mặt là ra lệnh, có ý kiến muốn anh tự mình đi lấy văn bản báo cáo. Tôi nghĩ, anh hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.”

Đương nhiên biết rõ. Ánh mắt Hạ Hoàng Huân nhu hòa, lúc gia đình Mục Nham đi tới liền nhận lấy túi tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Yêu đã không lường toàn thượng

Nhìn thấy người quen, Đồng Đồng nhe răng ra cười, ánh mắt đen láy chớp chớp nhìn Mục Khải Minh, Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Hoàng Huân đếm từ số một nhìn sau, sau đó đưa cánh tay về phía Hạ Hoàng Huân, nũng nịu ngọt ngào nói: “Bế, bế...”

Nhìn Mục Nham cùng cười, Hạ Hoàng Huân nhận lấy cậu nhóc: “Đề chú Hạ bế con một chút xem có phải con lên cân hay không, ái chà, nặng lên không ít nha....” Ngại ngừng vì có Mục Khải Minh cùng Hách Nghĩa Thành cũng ở đó nên anh không xưng là dượng.

Đồng Đồng cười khanh khách ôm lấy cổ Hạ Hoàng Huân, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng, dính vào cần cổ anh, đáng vẻ khéo léo cực kỳ.

Hai vợ chồng Mục Nham chào hỏi Mục Khải Minh cùng Hách Nghĩa Thành, Mục Nham giơ tay lên trán con trai gầy nhẹ một cái: “Tại sao không chào hỏi mọi người?”

Đồng Đồng vẫn giữ tư thế dựa sát không thay đổi, cái miệng nhỏ nhắn nhìn về phía An Dĩ Nhựt, nhận được ánh mắt khích lệ của mẹ, cậu nhóc gãi mặt nói: “Chào ông, chào cậu.”

Gọi anh ta chú, gọi Hách Nghĩa Thành là cậu hai? Rõ ràng đều cùng ba mươi hai tuổi, sự khác biệt này cũng quá lớn. Hạ Hoàng Huân cau mày, nhìn về mặt Hách Nghĩa Thành biểu lộ sự khó chịu.

Bất đắc dĩ thở dài một cái, Hạ Hoàng Huân ôm Đồng Đồng đẩy cửa phòng bệnh: “Đi, tìm cô chơi đi, cô sắp ngủ thành con heo rồi.” Lời nói còn chưa dứt, Mục Khả đang ngủ say bất ngờ hô một tiếng, từ trên giường ngồi bật dậy.

Hạ Hoàng Huân sợ hết hồn, ba hai bước thông thả bước tới, đặt Đồng Đồng xuống dưới đất, ngồi ở bên giường ôm lấy Mục Khả, vội vàng hỏi: “Sao thế? Nằm mơ sao?” Đồng thời khần trương vén góc áo cô lên, kiểm tra vết thương của cô không sao cả, sắc mặt mới có chút dịu đi.

Ánh mắt đờ đẫn của Mục Khả chứng minh cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo trở lại, cô từng chút từng chút thở hỗn hển, tay nắm chặt lấy góc chăn, thật lâu không nói nên lời. Cảm thấy thân thể cô hơi run rẩy, Hạ Hoàng Huân vỗ nhẹ lên lưng của cô, giọng nói ôn nhu an ủi: “Có phải mơ thấy ác mộng không? Đừng sợ, anh ở đây!”

Giọng nói của Hạ Hoàng Huân trầm thấp mà mạnh mẽ, Mục Khả nghiêng đầu nhìn anh, lấy cái trán rịn mồ hôi cọ vào cái cằm của anh, đáng thương nói: “Em nằm mơ thấy mẹ, mẹ không biết em.” Nghĩ đến giấc mơ mẹ ôm yếu nằm dựa trên giường bệnh không chịu đưa tay ôm lấy cô, nước mắt Mục Khả rơi từng hàng xuống, cô ôm chặt lấy hông của Hạ Hoàng Huân, nghẹn ngào nói tiếp: “Lúc mẹ bệnh nặng nhất vẫn có thể nhận ra em, bà ngoại nói mẹ lâm vào nguy kịch quên cả cậu, nhưng vẫn biết em là con gái mẹ, nhưng vừa rồi, mẹ không nhận em, không chịu ôm em. . . .”

Dường như muốn dùng phương thức đặc biệt để nhớ về mẹ, Mục Khả thường xuyên nằm mơ, hơn nữa những cảnh trong giấc mơ đều vô cùng chân thực. Cho nên, một khi nằm mơ thấy những chuyện ngược với thực tế, tâm tình cô sẽ có biến động lớn, ví dụ như vết thương lần trước.

Hạ Hoàng Huân đã nghe Mục Nham nói qua, bệnh của Hách Xảo Mai đến giai đoạn cuối thường không nhận ra người khác, ngay cả cha mẹ và anh chị em cũng có lúc quên, nhưng anh vẫn không hiểu tại sao bà ấy từ đầu đến cuối đều nhớ rằng Mục Khả là con gái của mình. Cho tới hôm nay, rốt cuộc anh cũng đã hiểu rõ vì sao từ nhỏ đến lớn, Mục Khả giành nhiều tình cảm cho mẹ đến như vậy.

Tình yêu thật sự lập nên kỉ tích, có thể làm người mẹ mất trí nhớ vẫn nhớ rõ con gái của mình, cũng giống như có thể làm cho con gái khắc sâu hình ảnh của mẹ vào lòng.

Liếc mắt nhìn sắc mặt nặng nề của Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân ôm cô chặt hơn, dỗ cô như dỗ một đứa trẻ, lời nói hết sức dịu dàng nhỏ nhẹ: “Em đó, ngốc quá, mẹ hiểu rõ em nhất sao có thể không nhận ra em, không được đoán mò, tự mình dọa chính mình.”

Trên người Hạ Hoàng Huân có mùi nước sát trùng nhàn nhạt, cảm nhận được sự ấm áp từ ngực anh, tiếng tim đập mạnh mẽ, một cảm giác an toàn vô hình lại mãnh liệt khiến Mục Khả không tự giác ôm chặt lấy anh, mang theo tiếng khóc nước nỡ, âm thanh thì thào: “Đúng vậy, em ngốc thật, là ác mộng, mẹ dù quên ai cũng sẽ không quên em. . .”

Sau khi tâm tình bình phục lại, Mục Khả phát hiện ra có anh bạn nhỏ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất ngược nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước của cô, cô xấu hổ vùi mặt vào cổ của Hạ Hoàng Huân, không khỏi làm nũng nhỏ giọng oán trách: “Sao anh không nói với em là Đồng Đồng tới, bị cậu nhóc nhìn thấy em khóc, thật là mất mặt quá!”

Bộ dạng ngây thơ đáng yêu của cô khiến Hạ Hoàng Huân không nhịn được cười. Anh đỡ cô ngồi dậy, lấy ngón tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô, theo thói quen trêu chọc khiến cô vui trở lại: “Trẻ con thì biết cái gì, ai dám cười chúng ta cùng PK lại.”

Cúi người sờ sờ đầu của con trai, An Dĩ Nhựt nhìn Mục Nham: “Chị thật sự có chút tò mò em và Hạ Hoàng Huân mà PK, không biết kết quả sẽ là gì.”

“Chỉ sợ thiên hạ không loạn!” Mục Nham giỡn chân mày, hỏi cô: “Em muốn biết sao?”

Thấy An Dĩ Nhựt gật đầu, gương mặt Mục Khả cũng có vẻ muốn biết, Hạ Hoàng Huân nhíu mày nói: “Có hai kết quả.”

Mục Nham chau mày, ngoài dự đoán mọi người nói: “Thứ nhất kết quả, anh đem tôi quật ngã; thứ hai kết quả, tôi bị anh quật ngã!”

Không tin rằng chồng mình lại có thể khiêm tốn như vậy, An Dĩ Nhựt hỏi: “Tại sao?”

“Về bản lĩnh tôi không muốn bàn về cao thấp, nhưng mà năng lực đối kháng đã kích rất khá!” Hạ Hoàng Huân ăn ý tiếp lời, sắc mặt nghiêm túc đối với nghi ngờ của chị dâu cùng cô bạn gái nhỏ chậm rãi giải thích: “Khi còn nhỏ, cha tôi đánh tôi!”

Biết bọn họ là người lương thiện, Mục Khả nín khóc mỉm cười, đưa tay đánh Hạ Hoàng Huân một cái, lúc ngẩng đầu phát hiện Mục Khải Minh cũng ở đây, chạm vào ánh mắt của anh, sau đó cô đẩy anh ra, cầm chặt tay Hạ Hoàng Huân, thậm chí không muốn chào hỏi người nào đó, chỉ cười với Đồng Đồng.

Đối với sự tùy hứng của bạn gái, Hạ Hoàng Huân đưa tay vò rối mái tóc của cô, nói với mọi người không chút khách khí mà giải thích: “Cô ấy ngủ mơ, không biết mọi người tới, đừng để ý.”

Đối với lời nó của anh mất diếc tai ngo, Mục Khả cười với Đồng Đồng đang dựa vào bên cạnh An Dĩ Nhựt nói: “Đồng Đồng, sao bây giờ con mới tới thăm cô, cô nhớ con muốn chết, có muốn hôn cô một cái không?” Nói xong, liền cúi xuống.

Đồng Đồng nhếch cái miệng nhỏ lên cười, để lộ hai hàm răng mèo rất đáng yêu, đang muốn đến bên giường hôn cô, chợt nghĩ đến điều gì đó, anh nghiêng đầu nhìn Mục Khả, có chút uất ức nói: “Nhưng, nhưng ba nói, muốn, muốn chú Hạ đồng ý mới có thể hôn.” Trừ Mục Khải Minh, tất cả những người có mặt đều bật cười.

Lúc Đồng Đồng bò lên giường hôn Mục Khả, Mục Khải Minh nhìn con gái một cái thật lâu, sau đó trầm mặc ra khỏi phòng bệnh. Giấc mơ của Mục Khả một lần nữa khiến ông nhớ lại, nghĩ đến vợ có lúc bệnh nặng cũng không nhớ nổi ông, mắt của ông ươn ướt. Thân là quân nhân, cho dù là lúc vợ anh cần ông nhất, ông cũng không thể ở bên cạnh chăm sóc cô. Mỗi lần nghĩ tới việc này, ông đều không hy vọng gả con gái cho quân nhân.

Mục Nham đuổi theo chú ra ngoài, lúc trở về thấy Hạ Hoàng Huân đang đứng ở đại sảnh tầng một. Hai người đàn ông này rất ăn ý khi đứng ở bên ngoài, lần đầu tiên nghiêm túc kể lại một chuyện cũ mà rất nhiều người không muốn nhắc tới.

Mục Nham trầm mặc hồi lâu, Hạ Hoàng Huân không nhịn được đặt câu hỏi trước, anh rút cuộc mở miệng.

“Thím hai, ý tôi nói mẹ Khả Khả, là một người phụ nữ dịu dàng, bà ấy xinh đẹp, ôn nhu, dịu dàng, biết quan tâm, hiểu thuận... Tóm lại, trên người bà ấy có rất nhiều ưu điểm khiến tất cả đàn ông đều phải để ý, đây là những điều mà cha mẹ tôi cùng đánh giá. Bọn họ biết lúc đó thím hai còn chưa tốt nghiệp đại học, là Thủ trưởng của chú hai giới thiệu, ban đầu là muốn giới thiệu Thím hai bây giờ cho chú hai, nói là muốn bà bớt phóng túng, nhưng bà ấy chủ trương yêu tự do sống chết không đến chỗ hẹn, cuối cùng thím hai đã đứng ra giúp đỡ, chỉ không ngờ rằng chú hai cùng thím hai vừa gặp nhau đã chung tình.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Yêu đã không trọn vẹn đôi đường hạ

Sau phát triển đầy kịch tính, lần đầu Mục Khải Minh tới cửa ra mắt bố mẹ vợ tương lai, Hách Úc Mai đã bị hấp dẫn, cô bắt đầu thăm men người trước kia là anh rể, cuối cùng trở thành chồng của cô.

Hách Xảo Mai cảm thấy được em gái mình yêu say đắm Mục Khải Minh. Khi xác định tình cảm của người yêu thuộc về mình, cô hết sức tránh nhắc tới người mình yêu trước mặt người trong gia đình. Thậm chí để không làm cho Hách Úc Mai đau lòng, cô làm bộ như không biết gì cả, cũng bắt đầu giảm bớt số lần đến đơn vị thăm Mục Khải Minh.

Vậy mà, cô thối lui không khiến cho tình cảm của Hách Úc Mai lạnh nhạt bớt, ngược lại để cho cô lầm tưởng tình cảm của chị cùng Mục Khải Minh không đủ sâu đậm. Đêm trước khi kết hôn trong lúc vô tình Hách Xảo Mai thấy Hách Úc Mai uống đến say mềm đi tìm Mục Khải Minh khóc lớn thì cô có cảm giác như trời sụp đất lún. Vì vậy, ngày hôm sau cô không đến cục dân chính.

Trong tình yêu này, Hách Xảo Mai vì em gái mà đảo bình.

Mục Khải Minh tìm cô như điên, lùi thời gian về đơn vị, thiếu chút nữa vì vậy mà bị phạt. Hách Xảo Mai sợ ảnh hưởng đến sự phát triển của anh, không thể không xuất hiện. Khi Mục Khải Minh lo đến độ giọng nói cũng đã khàn khàn ôm sát cổ nghẹn ngào nói: “Anh chỉ muốn lấy em làm vợ.” Thì cô khóc.

Hai người yêu nhau sau khi vượt qua được trận phong ba này thì kết hôn. Đêm tân hôn, Mục Khải Minh ôm vợ, hải lòng nói: “Thật tốt, thật tốt!”

Tất cả đều kết thúc, Hách Úc Mai tuyệt vọng thay thế chị ra nước ngoài học. Vừa đi, là đi liền tám năm.

Trong tám năm này, cho dù đang mang bệnh, Hách Xảo Mai vẫn tự mình chăm sóc cha mẹ Mục Khải Minh tuổi già, sinh con gái cho anh, lấy hai vai như nhọc gánh vác một phần bầu trời cho chồng. Cô một mình ở nhà sống qua ngày, ủng hộ anh từ Liên đội đến Doanh bộ, từ Doanh trưởng làm đến Phó Đoàn Trưởng, mắt thấy tất cả đều đang phát triển rất tốt.

Khi vợ chồng sắp đoàn tụ thì số mạng vô tình lại trêu đùa bọn họ. Một năm kia, Hách Xảo Mai té xỉu trên bục giảng bị chuẩn đoán có u ngoại bì thần kinh nguyên thủy giai đoạn cuối, đó là bệnh nan y sẽ di truyền, không cách nào chữa khỏi.

Người chồng cô yêu, con gái đáng yêu, dù là ai, đều khiến Hách Xảo Mai không nỡ bỏ. Nhưng khi cô biết được bệnh tình của mình cô không mắc chứng cuồng loạn, mà ngược lại rung rung mỉm cười trấn an người thân, chịu đựng đau đớn tích cực phối hợp trị liệu. Đồng thời, cô bắt đầu viết quyển nhật ký thật đầy kia. Đó là quà tặng cuối cùng cô có thể để lại cho con gái.

“Khả Khả, khi cậu út giao quyển nhật ký này cho con, mẹ đã đi rồi. Không cần đau khổ, cũng không cần khóc, mẹ không còn ở bên cạnh con, nhưng tình yêu của mẹ vẫn ở đây, vĩnh viễn ở đây! Con phải nhớ, con giống như mọi đứa trẻ khác, có mẹ yêu thương, không kém bất cứ ai. Cho nên, không được tự bế, không được tự ti, phải mỉm cười, phải hạnh phúc, phải yêu bản thân, cũng phải đối tốt với những người yêu con, như vậy mới là Khả Khả ngon của mẹ.”

“Khả Khả, hôm nay mẹ trị bệnh bằng hoá chất, rất khó chịu. Nhưng lúc con kéo tay mẹ hát cho mẹ nghe thì mẹ đã khoẻ hơn rất nhiều. Con gái à,

con là đứa bé đáng yêu nhất, mẹ không nỡ rời xa con. Nhưng sinh mạng là vô thường, sinh lão bệnh tử không ai có thể tránh khỏi. Người con yêu hay người yêu con, một ngày nào đó sẽ phải rời đi. Mẹ nhất định không thể nhìn con trưởng thành, thật xin lỗi. Đồng ý với mẹ một chuyện, hàng năm để cậu út dẫn con đi kiểm tra sức khỏe. Lúc đến thăm mẹ, để mẹ biết con vẫn ổn.”

“Khả Khả, ba con là quân nhân, trên người ông ấy mặc quân trang, đầu đội biểu tượng đất nước, trên vai gánh trách nhiệm. Cho nên ông ấy không thể giống ba của các bạn, lúc nào cũng ở bên chúng ta chăm sóc chúng ta. Nhưng mẹ tin rằng, ông ấy cũng yêu chúng ta, rất yêu. Cho nên, không được giận ba, ông ấy sẽ yêu con luôn cả phần của mẹ. Mà con, cũng phải thay mẹ yêu thương ông ấy.”

“Khải Minh, mấy ngày nay em ngủ không ngon, em nghỉ thời gian của em không còn nhiều, vô cùng nhớ anh, muốn gặp anh. Mẹ nói lần trước khi anh trở về em lại không gặp được anh, thật xin lỗi, em yêu anh!”

“Khả Khả, còn nhớ rõ đi của con không? Mẹ từng cho con xem ảnh, đi con sắp trở về rồi. Nếu như có một ngày đi bước vào nhà, nếu như ba đón nhận, vậy Khả Khả hãy coi đi như mẹ. Mặc dù ba là người lớn, nhưng cũng cần người chăm sóc giống như Khả Khả, chuyện mẹ không làm được có lẽ đi con có thể, chờ con trưởng thành sẽ hiểu.”

Hơn bảy trăm ngày đi qua, Hách Xảo Mai đem tình thương của mẹ đối với con gái, tình yêu say đắm cùng tha thứ của một người vợ đối với chồng, hóa thành chữ viết đầy ý nghĩa lưu lại. Mà cô, sau khi Hách Ước Mai về nước không lâu mang theo tiếc nuối rời khỏi nhân thế.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tinh thần, nhưng khi nghe tin dữ vợ qua đời thì Mục Khải Minh vẫn không chịu nổi. Sau khi mất tích bảy ngày được Hách Ước Mai tìm được, ba ngày liền anh không ăn một hạt cơm, không ngủ không nghỉ, chỉ mở to mắt ngẩn người nhìn trần nhà. Cho đến khi Hách Nghĩa Thành đem Mục Khả sốt cao mới vừa khỏi dần tới trước mặt anh, người quân nhân kiên cường đỏ máu đỏ mồ hôi không đỡ lệ, rót cuộc ôm con gái còn thơ bé òa khóc thất thanh.

Khi đó Mục Khả còn chưa hiểu “Chết” là gì. Khi Mục Khải Minh ôm cô vào trong lòng, cô đột nhiên nhớ lại cảnh lần trước ba trở lại thăm mẹ thì ôm đi bên ngoài phòng cấp cứu. Cô dấy giữa oa một tiếng khóc lên, thân thể nhỏ bé hướng về phía Hách Nghĩa Thành kêu la: “Con muốn mẹ, cậu út, con muốn mẹ.”

Chuyện về sau không cần nói cũng biết, Hách Ước Mai rót cuộc gả cho Mục Khải minh, cô vì thế mà đoạn tuyệt quan hệ cùng cha mẹ.

Mục Nham nhanh chóng kể xong câu chuyện về một đoạn tình cảm dây dưa không dứt của một người đàn ông và hai chị em. Kết cục đã sớm hiện ra ngay trước mắt, Hạ Hoàng Huân chỉ muốn biết nguyên nhân gì khiến Mục Khải Minh đồng ý tái giá, hơn nữa nhanh như vậy đã có Mục thần. Dù sao, ông và Hách Xảo Mai là thật sự yêu nhau, mà ông và Hách Ước Mai thật ra thì có thể lấy phương thức tốt hơn để ở chung không hiểu sao bọn họ lại lựa chọn cách khó hiểu như vậy, còn là con đường gây thương tổn cho Mục Khả nhất.

Mục nham ngửa đầu nhìn về phía chân trời xa xôi, trầm tư thật lâu mới nói: “Cô hai, ý tôi là mẹ Tiểu Thần, lúc chú đau lòng nhất vẫn luôn ở bên cạnh khích lệ chăm sóc chú ấy. Nhưng mà bởi vì Khả Khả từng thấy chú ôm cô ấy cho nên vẫn luôn rất bài xích cô, mỗi lần thấy cô liền khóc lớn, còn ném đồ vật, đứng rồi, vết bồng trên cổ tay Khả Khả chính do lúc ấy để lại. Vết bồng theo con bé lớn lên cũng dần lớn hơn nhiều, tôi sợ con bé cảm thấy xấu xí muốn đưa nó đi thẩm mỹ viện xóa sẹo, nhưng con bé không chịu, nói vết thương nhỏ này căn bản không tính là vết thương, dù vết sẹo xấu xí, nhưng không đau.”

Vết thương đau thật sự là ở trong lòng cô ấy. So sánh với vết thương ngoài da trên cổ tay, quả thật không đáng giá nhắc tới. Nghĩ đến nụ cười ngây thơ, đôi mắt trong veo của Mục Khả, Hạ Hoàng Huân đau lòng.

“Cậu biết, người lớn không thể nào giải thích với một đứa bé năm tuổi rằng cái ôm đó chỉ bao hàm ý an ủi. Khi con bé đến tuổi có thể nghe giải thích, thì lại đọc nhật ký mẹ để lại, đã không thể tiếp tục tha thứ đi trở thành mẹ kế rồi, bởi vì khi đó, sự tồn tại của Tiểu Thần đã không thể chối bỏ.”

Rót cuộc nói đến chỗ máu chó, Hạ Hoàng Huân hỏi trùng tim đen: “Có lý do gì để không thể không cưới sao?”

Mục Nham trả lời ngoài dự kiến của Hạ Hoàng Huân, anh nói: “Ở trong mắt mọi người thì không có!” Mờ mịt ngược nhìn hoàng hôn, Mục nham nhắm chặt hai mắt, lúc mở ra giọng điệu nặng nề thêm vài phần: “Nghe cha tôi nói chú hai vốn không có ý định tái giá, chú định đưa Khả Khả về đơn vị một mình nuôi dưỡng. Nhưng chú cự tuyệt không thừa đường lui cùng Khả Khả hết sức kháng cự khiến cho cô hai trở nên rất cấp tiến. Sau vô số lần cố gắng không được đáp lại, thậm chí bị xua đuổi thì cô quyết định kết hôn. Người đàn ông kia, là một kẻ từng ngồi tù bảy năm vì chích thuốc.”

Hạ Hoàng Huân có cảm giác vô lực, anh tựa lưng vào ghế ngồi, đưa mắt nhìn ra xa: “Cứ như vậy nên chú hai cậu quyết định cưới bà ấy.”

Mục Nham gật đầu: “Dù nói thế nào đều là cốt nhục của mình, người lớn Hách gia không thể nhìn con gái gả cho một người như vậy, bọn họ đi xin chú hai, cầu xin chú ấy ngăn cản hôn lễ. Chú hai đi, nhưng cô cố ý không nghe mà đi đăng kí. Cô nói, nếu chú không cản cô, cô ở với ai thì cũng thế. Bất đắc dĩ, chú hai không thể làm gì khác hơn là tuyên bố trước người nhà sẽ lấy cô.” Mục Nham tạm ngừng, hỏi hạ hoàng huân: “Cậu biết lúc ấy Hách Nghĩa Thành phản ứng thế nào không?”

Hạ Hoàng Huân lấy ánh mắt hỏi thăm: “Phản ứng gì?”

”Hách Nghĩa Thành còn chưa trưởng thành đã tát chị hai anh ta một cái.” Mục Nham nhếch miệng, cười rất miễn cưỡng, anh nói tiếp: “Thật ra thì khi đó chỉ là tùy cơ ứng biến, người lớn Hách gia không muốn con gái mình gả cho một kẻ có tiền án còn chơi bởi lêu lổng. Mà chú hai tôi cũng không thể trở mặt nhìn một người phụ nữ vì chú mà tự phá hủy nửa đời sau. Chuyện cứ như vậy mà được đẹp ổn. Dưới tình huống tất cả mọi người phản đối cô hai bắt đầu chăm sóc Khả Khả, chờ đứa bé tiếp nhận cô sẽ kết hôn cùng chú hai tôi. Nhưng cậu biết, Khả Khả vốn không có cảm tình với cô, hơn nữa từng thấy. Cho nên, vẫn không chịu tiếp nhận cô. Dù sao, đó là một đoạn thời gian vô cùng hỗn loạn. Ngày ngày mẹ tôi đều phải tới nhà chú hai, nói là sợ Khả Khả động thủ. Khả Khả khi còn bé rất bướng bỉnh, như con trai vậy. Lúc mới đầu con bé động thủ thật, không chỉ một lần cào trầy mặt

của cô hai. Sau đó dường như con bé hiểu được sức mình quá yếu, bỗng nhiên sau một lần khóc thét thì trở nên rất ngoan ngoãn. Khi mọi người rằng đã có chuyển biến tốt thì Hách Nghĩa Thành phát hiện Khả Khả mắc chứng tự bế. Con bé không chịu nói chuyện cùng bất cứ ai, lại càng không chịu đến trường, trừ ăn cơm và ngủ, tất cả thời gian còn lại chỉ ôm ảnh của mẹ ngồi ở góc giường như đứa bé bị vứt bỏ, không khóc cũng không cười. Chú hai nhận được điện thoại vội từ đơn vị trở về, thấy Khả Khả như vậy liền thẳng thắn nói với cô hai không sẽ lấy cô ấy, để cho cô tìm người đàn ông tốt hơn, đừng vì cậu mà làm chậm trễ cả đời. Theo tính tình cổ chấp của cô hai tôi, yêu gần mười năm vẫn là kết quả như thế, cô sao mà chịu được, nên đêm đó liền cắt cổ tay tự sát. Giãng co một năm, lại trở về điểm xuất phát. Sau khi cô ấy được cứu sống, chú hai liền dẫn cô đến cục dân chính. Ngày đó, hai ông bà Hách gia vốn cực kì thương yêu con gái cũng đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với cô, Khả Khả cũng được Hách Nghĩa Thành đón đi.”

Mục Nham thờ dài, ý vị sâu xa nói: “Hoàng Huân, đừng trách Hách Nghĩa Thành phản đối hai người ở bên nhau. Bằng lương tâm nói, cậu phải cảm tạ cậu ta, cậu ta chăm sóc Khả Khả rất tốt. Chúng ta không ai có thể so được.”

Hạ Hoàng Huân trịnh trọng gật đầu, anh nói: ” Tôi hiểu rồi!”

Chuyện về sau không cần nói nữa, Hạ Hoàng Huân đã hiểu toàn bộ. Anh trầm mặc rất lâu, mới nói: “Yêu bản thân không sai, nhưng là làm tổn thương người khác thì không thể nói là không có lỗi. Tôi không phải người trong cuộc, không hiểu được cái cảm giác không yêu thì không chịu nổi của dì Mục Khả. Nhưng tôi vẫn không hiểu, Mục Thần thì sao? Chú hai cậu rốt cuộc có yêu cô hai cậu không, ý tôi là mẹ Mục Khả.”

“Đương nhiên có yêu, đây là chuyện không cần phải nói. Nhưng cậu có thể không biết, mẹ Khả Khả cùng mẹ Tiểu Thần ... họ, ” Nhìn thẳng vào mắt Hạ Hoàng Huân, Mục Nham nói từng câu từng chữ: “Họ là chị em song sinh!”

Trong khi Hạ Hoàng Huân còn đang bất ngờ, Mục Nham lầm bầm: “Khuôn mặt giống nhau như đúc, tính tình lại khác nhau một trời một vực, hai chị em Hách gia là hai người hoàn toàn khác nhau. Chỉ là, làm vợ chồng vài chục năm, tôi nghĩ, bây giờ ngay cả chú hai cũng không rõ có phải chú ấy yêu cả hai người hay không.”

Hai người đàn ông này trầm mặc rất lâu, cho đến khi Mục Khả gọi điện thoại đến nhắc nhở Hạ Hoàng Huân đến giờ ăn cơm, bọn họ dường như mới hoàn hồn.

“Tôi nghĩ tôi hiểu suy tính của bọn họ lúc đó, sợ Mục Thần ra sinh sẽ tạo thành bóng ma trong lòng Mục Khả, cho nên khi con trai được một trăm ngày họ liền đưa thẳng bé đến cho ông bà nội chăm sóc. Nhưng như vậy cũng không thể gạt bỏ hết những sai lầm họ phạm phải. Bọn họ là người trưởng thành, nên hiểu rõ một lời nói dối cần mười thậm chí trăm lời nói dối để che lấp. Hướng chỉ đó là một người, không thể lừa gạt cả đời. Bọn họ cho rằng Mục Khả vẫn là đứa bé, nhưng họ không ngờ từ lúc con bé mất mẹ thì tâm lý đã không còn là năm tuổi rồi. Năng lực chịu đựng của con bé có lẽ vượt xa so với những gì bọn họ tưởng. Nhưng con bé quả thật còn quá nhỏ, không biết cách biểu đạt.”

“Chuyện này có trách móc cũng không thể làm được gì nữa rồi, mọi người chỉ hi vọng Khả Khả.”

Hạ Hoàng Huân gờ tay lên ngăn Mục Nham nói tiếp, anh nghiêm túc nói: ” Tôi cho là Mục Khả hạnh phúc quan trọng hơn tha thứ bọn họ! Chẳng lẽ cậu không cảm thấy phương hướng của bọn họ sai lầm rồi sao?”

Phương hướng sai lầm rồi? Mục Nham tức cười!

Bọn họ vẫn đang cố gắng, hi vọng khi Mục Khả không kích động làm dịu quan hệ giữa cô và Mục Khải Minh cùng Hách Úc Mai. Nhưng bọn họ đã bỏ quên một vấn đề, nếu như cô vui vẻ, nếu như cô hạnh phúc, tha thứ hay không thì có quan trọng gì? Trải qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ thứ bọn họ muốn chỉ là sự tha thứ của cô sao? !

Yêu đã không thể vẹn cả đôi đường, tại sao còn cố tình khoét sâu vào vết thương của Mục Khả, khiến miệng vết thương một lần nữa vỡ ra? Số mạng đã không công bằng với người phụ nữ sớm tạ thế đó, tại sao còn phải làm khó đứa con gái duy nhất của bà?

“Tôi cũng muốn Mục Khả hòa thuận cùng người nhà, nhưng giải thích giờ đã muộn. Cô ấy rất thiện lương, không ai có tư cách yêu cầu cô ấy bỏ qua tình cảm với mẹ. Tình yêu của Bác Hách dành cho Mục Khả, không chỉ là năm năm, mà là toàn bộ của bà, là cả đời! Cho dù là lý do gì đi nữa thì đi cô ấy cũng đã sai lầm rồi.” Một tiếng Bác Hách này, biểu đạt Hạ Hoàng Huân cực kì tôn trọng cùng tán thưởng Hách Xảo Mai!

Mục Nham không phản bác được. Mặc dù sau khi Hách Úc Mai kết hôn cùng Mục Khải minh đã thay đổi rất nhiều. Khi Mục thần lớn lên, trưởng bối cũng coi như tha thứ cho bà, chỉ là, cô vẫn nên trả giá thật lớn vì sự ích kỷ của mình. So với Hách Xảo Mai đã qua đời, bà thực sự quá hạnh phúc, không nên yêu cầu càng nhiều.

Thấy Hạ Hoàng Huân có ý phải đi, Mục Nham hỏi: “Chuyện công tác nói thế nào, có cần thương lượng cùng Khả Khả không?” Lúc thấy túi hồ sơ là anh biết bên trong là cái gì, hơn nữa cha cũng gọi điện thoại tới cho anh, hỏi có cần chào hỏi trước với Hạ Hoàng Huân hay không. Đối với chiến hữu của con trai, Mục Thịnh rất để ý.

Hạ Hoàng Huân xoa nhẹ hạ huyết thái tương, nói: “Chỉ thêm phiền!” Đứng lên làm động tác giãn cơ, anh nói: “Dù là thắng hay là điều, đều là bộ đội, thân phận quân nhân là không thay đổi được rồi. Tôi gọi điện thoại cho ông cụ, chưa từng thấy hai điều lệnh đồng thời như thế này bao giờ, đây không phải là kiểm chuyện cho tôi làm sao sao.”

Vừa nói vừa rút điện thoại ra, sau khi bên kia nhắc máy Hạ Hoàng Huân nói: “Mẹ, là con, Hoàng Huân. Ba có ở nhà không? Cùng ông đi đánh cờ rồi à, được, bảo ông nghe điện thoại đi, nói cháu ông có tư tưởng muốn báo cáo. Tư tưởng gì à? Cưới cháu dâu.”

Chương 51: Trung tá khiêm tốn

Hạ lão gia nghe con dâu nói cháu trai muốn báo cáo tư tưởng, ông vui vẻ đặt quần cò xuống nhận lấy điện thoại: “Nghe mẹ con nói, con muốn lấy vợ rồi sao, thằng nhóc này cũng giỏi thật, khi nào mang về cho ông nội gặp mặt?”

Hạ Hoàng Huân đứng bên cạnh cầu thang nói: “Cháu gái của chú Mục, tên là Mục Khả. Chờ con nghỉ phép dẫn cô ấy trở về cho ông nội gặp. Hôm nay con gọi điện không phải muốn cùng ông nội nói chuyện này, ông nội, không phải là ông ra lệnh đấy chứ?”

“Ra lệnh gì?” Hạ lão gia giả vờ không biết, phong thái rất tự nhiên nói: “Ông nội con đã sớm rút lui khỏi chiến trường, mặc kệ cái gì mà ra lệnh với không ra lệnh.”

“Ông nội giả vờ còn giống hơn cả diễn viên!” Hạ Hoàng Huân không biết lớn nhỏ vạch trần ông nội, tức giận nói: “Dạ Diệc đòi người chắc chắn phải thông báo cho chú Dạ, đừng tưởng con không biết chú Dạ là cấp dưới của ông, chẳng nhẽ chú Dạ không báo cáo sao? Ông sao có thể không biết! Còn giả vờ ngớ ngẩn lừa cháu nội?” Cha của Đội trưởng bộ đội đặc chủng Dạ Diệc là cấp dưới của Hạ lão gia, lúc học trường quân đội Hạ Hoàng Huân cũng đã biết Dạ Diệc, nhưng vì không cùng một đơn vị bộ đội nên sau này tiếp xúc cũng không nhiều.

Không giả vờ được nữa, Hạ lão gia làm ra vẻ như vừa bừng tỉnh hiểu ra, ông nói: “Con nói chuyện này à, Tiểu Dạ gọi điện tới cho ông, nói rằng không phải lỗi của con, còn việc đi rèn luyện, hỏi ông có nhớ không, ông nội không có ý kiến.”

“Thật không phải là ý của ông nội?” Hạ Hoàng Huân nửa tin nửa ngờ.

Hạ lão gia có chút giận dữ, ông cao giọng quát Hạ Hoàng Huân qua điện thoại: “Thằng nhóc chết tiệt, dám hoài nghi cả ông nội?”

Hạ Hoàng Huân vẫn rất thận trọng, anh nói: “Không phải hoài nghi, là cần xác minh thôi!”

Thương cháu trai nên con giận của Hạ lão gia tới mau mà đi cũng mau, ông vừa cười vừa nói: “Công việc của cháu ông không được can thiệp, ông phải phục tùng mệnh lệnh. Chẳng qua thằng nhóc con cũng thật có tiên đồ đấy, chỗ Tiểu Dạ toàn là những bộ đội tinh nhuệ trong bộ đội đặc chủng, là bộ binh xuất sắc nhất. Bình thường bộ đội tuyển binh đều đến các địa phương khác nhau để chọn, nhưng nơi đó chỉ chọn đúng đầu của đúng đầu thôi.”

Những điều này Hạ Hoàng Huân đương nhiên biết, anh chợt nhớ tới một chuyện: “Lần trước diễn tập chiến đấu thực tế không phải kế hoạch của Sư bộ sao, chẳng lẽ bộ đội đặc chủng đã chọn lựa như vậy?”

“Sư bộ có thể làm được một trận chiến lớn như vậy sao? Đầu của thằng nhóc này không động não chút sao!” Hạ lão gia phê bình xong mới giải thích: “Vốn chỉ là buổi diễn tập nhỏ trong dự án của Sư bộ, bộ đội đặc chủng chẳng qua thuận nước đẩy thuyền thôi, từ đây muốn chọn lựa sĩ quan chỉ huy.”

Thì ra là như vậy! Khó trách Dạ Diệc lại có hành động như vậy, xem ra lúc đó ông ấy đã quyết định.

“Vậy thông báo nhậm chức xảy ra chuyện gì à? Ở đâu đồng thời xuống hai lệnh như vậy? Là cho con nhậm chức hay đưa con đi thế hả?”

“Phó đoàn trưởng đoàn 5-3-2!” Nói đến đây tính tình nóng như lửa của Hạ lão gia một lần nữa bộc phát, ông hừ một tiếng nói: “Quân đội các con xuống tay rất nhanh, sợ nước ngoài thu hút nhân tài, diễn tập vừa kết thúc thông báo nhậm chức đã xuống, lại còn muốn đổi đi nơi khác! Muốn một tay che trời hay sao? Tiểu Dạ nói bên kia không chịu buông người mới hỏi ý kiến của ông, ông nói cho cậu ta biết để cậu ta tìm con!”

Quân nhân lấy việc phục tùng mệnh lệnh là nghĩa vụ thiêng liêng, đến lúc này sao anh còn có thể khiêm tốn không nhận?

Hạ Hoàng Huân nhúc nhủ, anh vờ tóc nói: “Ông nội quả biết cách gây phiền phức!”

Hạ lão gia tức giận quát: “Thằng nhóc chết tiệt kia con nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

“Con nói ông nội thật có tài nhìn xa trông rộng!” Hạ Hoàng Huân lập tức sửa lại lời vừa nói, cười ha hả: “Ông nội nên chú ý đến sức khỏe nhiều hơn, một thời gian ngắn nữa thôi con mang cháu dâu ra mắt ông nội. Đứng rồi, chú Mục có hỏi thăm sức khỏe của ông!”

Không tin là ông không cảm động! Hạ lão gia không khỏi hài lòng nói: “Giờ ông cũng không khác xưa nhiều lắm. Sang năm có thể ôm cháu trai được không?”

Hạ Hoàng Huân nghe vậy cười lớn: “Ông nội không thấy như vậy là quá nhanh sao? Con yêu đương còn chưa đâu vào đâu, ông nội đã muốn sang năm ôm cháu trai sao?”

“Làm việc gì cũng phải chú ý tới hiệu suất! Báo cáo yêu đương còn phải chờ ba năm hay năm năm? Ba mươi tuổi rồi còn không mau lên đi! Cha con bằng tuổi con đã thì con đã biết đi đánh nhau rồi đấy. Còn nữa, công tác của con là do con quyết định, ông nội già rồi không thể quan tâm được nữa. Có

điều, thật ra thì cả ông nội và cha con đều hy vọng con được đến quân khu, bộ đội đặc chủng huấn luyện cực khổ, nhiệm vụ khó khăn không thể nào tưởng tượng nổi, nơi đó nuôi quân một ngày dựng quân một ngày, ông thật có chút không nề...” Hạ lão gia than thở xong, lại lan man nói: “Đánh cờ đi, cháu trai tôi giỏi rồi, không cần tôi quan tâm, ba của con chơi cờ chẳng bao giờ tiến bộ, con mà trở về tiếp ông nội hai bàn đi...” xong ngắt máy.

Nhờ vấn đề điều động công việc của Hạ Hoàng Huân mà hoàn cảnh gia đình của đồng chí Trung Tá cũng từ đó được sáng tỏ. Ba đời nhà họ Hạ đều là quân nhân, Hạ lão gia đã về hưu năm nay đã 80 tuổi, cấp bậc Thượng tướng tư lệnh quân khu. Cha của Hạ Hoàng Huân cũng là một nhân vật dựa vào sự kiên cường mạnh mẽ cùng tài năng của bản thân xông pha trên chiến trường, lập nhiều công trạng, trên vai cũng mang cấp bậc Thiếu tướng, nếu xét về chức vụ, cũng ngang ngửa Mục Khải Minh. Là chiến hữu của Mục Thịnh nên vốn vẫn đang làm việc trong quân đội, chỉ có điều lúc còn trẻ xông xáo khiến cơ thể chịu nhiều tổn thương nên theo ý vợ cũng sớm lui xuống. Còn đến Hạ Hoàng Huân, anh không muốn ý lại vào ông nội và cha ở trong quân đội để sớm phát triển sự nghiệp. Vậy nên vào năm tốt nghiệp trường quân đội, anh đã “bất hiếu” với “mệnh lệnh” của ông nội và cha, không cho phép bọn họ tiết lộ thân phận của anh, thậm chí ngay cả hồ sơ của anh cũng là hồ sơ tuyệt mật. Cho nên, ngày trước Hách Nghĩa Thành không tra ra được ngọn nguồn xuất thân của anh, nên mới sinh ra hiểu lầm. Mà anh lại không dựa vào quan hệ, tự mình vượt qua thời kỳ tuổi trẻ trong quân đội sáu năm, hai lần từng bị người khác thay thế vị trí thăng tiến. Nếu không phải vì lý do này thì sao anh có thể vẫn chỉ là Doanh trưởng trong khi đồng lứa với Hách Nghĩa Thành.

Năm ấy rõ ràng Hạ Hoàng Huân có thể trực tiếp được lên chức Doanh trưởng trinh sát thiết giáp, một bước vào cửa chính Sư bộ, nhưng có người nào đó không biết trời cao đất dày động tay động chân, thông báo bổ nhiệm không hiểu sao đang từ sư bộ lại biến thành đoàn bộ.

Lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy, Hạ Hoàng Huân che giấu rất cẩn thận, không cho người trong nhà biết. Lần thứ hai không biết người nào tiết lộ, Hạ lão gia biết cháu trai có bản lĩnh năm được cơ hội lần trước bị đoạt mất, giận đến mức phát hỏa, còn gọi điện thoại cho Hạ Hoàng Huân mắng chửi anh, đừng xem thường ông tuổi đã cao, mắng người khác không vừa, khiến Hạ Hoàng Huân lúc đó đang ở trên sân huấn luyện cũng phải đưa điện thoại tránh xa màng nhĩ một chút, kiềm chế kích động cung kính nghe ông nội mủi phần sát khi nói: “Thằng nhóc con muốn lẫn lộn như vậy sao? Bị người khác cướp mất cũng không nói? Ông nội nói cho con biết, ông nội không cần quan hệ cân nhắc con cháu của ta, nhưng cơ hội thuộc về cháu ta không ai có thể lấy được! Bọn nhóc này, chờ ông nội rút lông của chúng...”

Sợ ông nội vì tức giận mà ảnh hưởng đến thân thể, Hạ Hoàng Huân vội vàng đảm bảo:

Ông nội, ông bình tĩnh đi. Thăng chức với con chỉ là chuyện nhỏ, có thể phát huy sở trường là thật, Doanh trưởng trinh sát thiết giáp đoàn 5-3-2 cũng không tầm thường, cho con một chút thời gian, con sẽ đập tung cửa chính sư bộ để tiến vào, đảm bảo không để ông nội và cha mất thể diện.”

Hạ lão gia kích động thật sự, cuối cùng phát tiết mắng anh: “Dám làm mất thể diện ông nội bắn chết con!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Vốn tưởng rằng chuyện này đã tính toán xong xuôi, không ngờ một tháng sau, phía trên ra lệnh xuống tiến hành sát hạch toàn quân, quân khu cất cử chuyên gia tham sự toàn bộ hành trình, bất kể là thể lực hay kỹ năng, bất kể là quan quân hay sĩ quan, không đạt tiêu chuẩn lập tức bị loại. Thật ra trong kì sát hạch này cũng có một Tham Mưu Trưởng trong sư bộ bị cất chức. Cũng chính lần đó, năng lực của Hách Nghĩa Thành được thể hiện. Kì sát hạch lần đó rất nghiêm khắc, rất nhiều người được lên cấp, trực tiếp triệt để chỉnh đốn kỷ luật quân đội. Bởi vậy có thể thấy được, Hạ gia ở trong giới quân đội có sức ảnh hưởng rất lớn.

Xuất thân trong gia đình quân nhân nên Hạ Hoàng Huân có ngạo khí mạnh mẽ không thua kém ai, anh không muốn dựa vào quan hệ để tiến chức tiến hàm, cho nên chưa bao giờ nói về ông nội và cha với bất kỳ ai, thậm chí còn yêu cầu Hạ Nhã Ngôn cũng không nói cho người khác. Cho nên Thích Từ Di mới có thể từ bỏ danh tướng dũng mãnh chính tông để lao vào tay Vệ Minh.

Hạ Hoàng Huân cầm điện thoại di động, đứng ở trên cầu thang cười một mình, nghĩ lại lúc cha bằng tuổi anh bây giờ, quả thật anh đã có thể đi đánh nhau, anh cảm thấy thực sự mình nên sớm lấy đồng chí Mục Khả về nhà thôi.

Mục Nham bước lên tầng trên, thấy người anh em dựa vào tường cười khúc khích, anh nhắc chân đá Hạ Hoàng Huân một cái: “Khả Khả gọi điện thoại cho cậu thấy báo đường dây bận nên báo tôi đi tìm cậu, nói cậu không trở về cô ấy sẽ ăn tất cả đồ ăn ngon, một giọt nước sôi cũng không để lại cho cậu.”

Trả lại Mục Nham một đám, Hạ Hoàng Huân mỉm cười nói: “Chờ thất lưng tôi tốt lên, hai ta đánh một trận.”

Nhìn khoe miệng anh không giấu được nụ cười, Mục Nham trêu đùa nói: ”Bộ dạng này của cậu sẽ khiến tôi tưởng rằng ngày mai cậu chuẩn bị làm chú rể đến nơi rồi.”

Hạ Hoàng Huân cười lớn đẩy cửa phòng bệnh, nhướn mày nhìn Mục Khả trên giường bệnh: “Làm chú rể cũng không phải một mình tôi có thể tự quyết định được. Có phải không, thủ trưởng?”

“Nói cái gì vậy!” Mục Khả giận dỗi nói: “Các anh đi đâu vậy, em đói muốn chết rồi, đồ ăn cũng đã nguội.”

Không thấy Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân hỏi: “Hách Nghĩa Thành đâu?”

“Đơn vị có chuyện phải đi trước, nói rằng ngày mai trở lại.”

Đồng Đồng ngồi ở trên giường kéo lấy quần áo của Mục Khả, tình nghịch cầm lấy chiếc đũa gỗ gõ lên cái chén đòi ăn: “Cô ơi, đói!”

Đứa bé hai tuổi đi còn chưa vững, ở trước mặt Mục Khả còn thích đùa nghịch nên com rơi ra ngoài còn nhiều hơn ăn vào bụng

Thấy khoe miệng con trai còn dính hạt com, Mục Nham cau mày: “Con trai à, con đến thăm bệnh hay tới ăn chực đó?”

An Dĩ Nhược không nhịn được cười: “Tại mấy người các anh không trở lại, Nhã Ngôn đưa cơm tới, Đồng Đồng kêu đòi em mới lấy ra cho con ăn.” Nói xong, dùng khăn giấy lau khóe miệng con trai.

Mục Khả cúi người cốc đầu mình vào cái đầu nhỏ của Đồng Đồng, cố ý mím môi nói: “Đồng Đồng, con ăn phần của cô, người đói chính là cô chứ? Mau dứt cho cô một miếng nào?”

Đồng Đồng nhe răng cười, ôm lấy cổ Mục Khả hôn một cái xem như bồi thường, ánh mắt đen lay lay nhìn chăm chăm vào thức ăn ngon trong bát, đáng vẻ muốn chảy nước miếng, chọc cho tất cả người lớn không nhịn được cười.

Đã nhìn quen Mục Khả và Đồng Đồng gần gũi nhau như vậy, An Dĩ Nhược vừa cho dứt cho con trai ăn vừa nói: “Khả Khả, em thích trẻ con thế, vậy thì nên sinh một đứa đi!”

Mục Nham lấy cánh tay huyích một cái vào lưng Hạ Hoằng Huân, cười như không cười nói: “Tôi mới phát hiện ra, có một người lạnh lùng cũng rất thích trẻ con, khoan hãy nói, rất xứng đôi.”

Đâu phải không hiểu ẩn ý trong lời nói của bọn họ, mặt Mục Khả ửng đỏ, oán trách kêu một tiếng: “Chị dâu!”

Hạ Hoằng Huân vui vẻ đi tới ngồi xuống bên cạnh Mục Khả, mặt dày mặt dạn thấp giọng nói nhỏ: “Anh cũng thích trẻ con!”

“Chuyện đó liên quan gì tới em!” Mục Khả khẽ cắn môi dưới xoay mặt đi không để ý tới anh, khuôn mặt càng thêm ửng đỏ

Nhìn đáng vẻ xấu hổ vừa ngậy thơ lại đáng yêu, Hạ Hoằng Huân không nhịn được nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô dịu dàng nói: “Anh chỉ báo cáo cho em biết tình hình tư tưởng của anh thôi mà.”

“Lúc nào không có người hai người có thể tự nhiên bàn bạc tư tưởng với nhau, đừng xem nhà chúng tôi như không khí vậy chứ.” Mục Nham cố ý ho một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt cái đầu nhỏ của con trai một cái. Đồng Đồng nghịch ngợm không ngoan ngoãn nghe lời, hai ba lần bò đến ngồi trên đùi Hạ Hoằng Huân, thuận thế khẽ dựa vào ngực của cô nhỏ nhà nó, đáng vẻ hai người lớn một đứa trẻ trông giống như một gia đình.

Hạ Hoằng Huân cảm thấy rung động mãnh liệt, theo bản năng anh ôm sát Mục Khả cùng Đồng Đồng, trong lòng tràn đầy suy nghĩ về cuộc sống tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Sự lựa chọn đơn giản

Làm ấm i một ngày, khi Mục Nham dẫn vợ con đi, Mục Khả lười biếng nằm bẹp trên giường không muốn động đậy nữa. Hạ Hoằng Huân thật vất vả mới dụ dỗ được cô dậy ăn cơm, lại đỡ cô ra ngoài tắm bộ một lát, mới phê chuẩn cho cô nghỉ ngơi.

“Uống rồi ngủ tiếp, em ngoan ngoãn nghe lời chờ khi nào xuất viện anh dẫn em đến chỗ anh chơi.” Trước khi ngủ, Hạ Hoằng Huân bắt Mục Khả uống sữa tươi, hi vọng nâng cao chất lượng giấc ngủ của cô.

“Đây là điều kiện trao đổi kiểu gì thế hả, em cũng đâu có muốn đến đơn vị anh.” Thật ra thì cô rất thích uống sữa tươi, chẳng qua cô chỉ muốn nghe Hạ Hoằng Huân dỗ dành cô thôi.

Hạ Hoằng Huân cau mày: “Em cũng không thích ăn cơm nhưng có thể không ăn sao? Anh ở đó, em không thích cũng phải đi!”

Anh chính là người như vậy, sau khi nằm viện Mục Khả phát hiện Hạ Hoằng Huân bá đạo cũng biết đồ cô ăn những đồ có dinh dưỡng mà bình thường cô không thích. Cộng thêm tay nghề nấu nướng của Hạ Nhã Ngôn ngay cả Hách Nghĩa Thành cũng phải khen không dứt miệng, tật xấu kén ăn của cô cũng đã được bỏ từ lúc nào chẳng hay. Nhưng người đàn ông này rất không biết cách nói ngọt.

Mục Khả bĩu môi uống hết cốc sữa tươi, Hạ Hoằng Huân đắp kín chăn cho cô rồi nằm nói chuyện cùng cô, phải đợi đến khi nào cô ngủ rồi mới trở về phòng bệnh sát vách.

Mục Khả không muốn xa anh, kéo tay anh, hỏi chuyện ban ngày, “Ông ấy nói gì với anh vậy? Em đã hỏi chú út, chú nói chỉ là chuyện công việc mà thôi nhưng em không tin.”

Đã biết cô nhất định sẽ hỏi, Hạ Hoằng Huân nói thật: “Dĩ nhiên còn chuyện của chúng ta nữa.” Lấy ngón cái nhẹ nhàng ấn mu bàn tay Mục Khả, anh nghĩ rồi nói: “Mục Khả, có thể nói cho anh biết tại sao lại có thể đối xử với Tiểu Thần giống như chị em ruột được không?”

“Anh họ nói hết cho anh rồi à?” Thấy anh gật đầu, Mục Khả im lặng, ánh mắt cô nhìn về phía mặt đất, thật lâu mới từ từ mở miệng: “Dù sao cũng không liên quan đến Tiểu Thần, không phải sao? Lúc còn nhỏ chúng ta ai cũng mong được ở bên cha mẹ, được thương yêu cưng chiều. So với tình yêu của mẹ dành cho, Tiểu Thần còn nhỏ như vậy đã mất đi tình yêu của cha mẹ, nó thật đáng thương.”

Hạ Hoàng Huân im lặng nắm tay cô thật chặt, dường như đang tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Mục Khả khẽ nhếch khóe môi cười cười, trong miến cưỡng lộ ra sự chua xót, cô nói tiếp: “Khi Tiểu Thần được hơn hai tuổi vì đi tìm di mà lén chạy ra ngoài rồi bị nạn xe cộ, thiếu chút nữa không cứu được. Bởi vì mấy người cậu út đều đến bệnh viện, nên em mới biết. Em gặp cậu vội từ đơn vị trở về ở trong hành lang, còn có di đang quỳ rạp trên mặt đất khóc. Di đưa tay kéo bàn tay đang nắm thành quyền của cậu, nói tất cả đều là lỗi của di, là di. Không biết xấu hổ đi cầu xin con trai. Nói nếu phải chết thì hãy để di chết, nhưng hãy tha cho Tiểu Thần.”

“Sau khi Tiểu Thần khỏe lại, thì được đón về nhà. Em bắt nạt nó, cắt quần áo của nó, ném đồ chơi của nó, nó vẫn không khóc. Có lần nó bị em đẩy từ trên cầu thang xuống đập vào trán nhưng nó vẫn bò dậy, nắm chặt tay em, không ngừng gọi ‘chị’.” Mục Khả ghen ngào, cô nghiêng đầu nhìn Hạ Hoàng Huân, nhỏ giọng nói: “Em không có ý, bởi vì nó đi theo em, em chỉ muốn hất tay nó ra.”

Hạ Hoàng Huân vuốt mái tóc cô dịu dàng nói: “Anh hiểu!”

“Di cũng biết em đối xử với Tiểu Thần không tốt, lần đó em nhìn thấy di ôm Tiểu Thần khóc. Tiểu Thần khi còn bé cũng đáng yêu như Đồng Đồng vậy, cũng rất hiểu chuyện, trưởng thành sớm. Nó lau nước mắt cho di, ngọng nghịu nói mẹ không đau.” Nước mắt từ khóe mắt Mục Khả trượt xuống, cô khóc nói: “Năm ấy cậu út đưa em đi thăm mẹ em liền hỏi mẹ, hỏi mẹ có thể đối tốt với Tiểu Thần hay không. Mẹ không trả lời em, em chỉ có thể thấy nụ cười của mẹ trên tấm bia, dịu dàng, tha thứ.” Từ đó trở đi, Mục Khả buông bỏ oán hận với Mục Thần, hai người giống như chị em ruột. Mà Mục Thần cũng vô cùng thương yêu cô.

Trong lòng Hạ Hoàng Huân vô cùng khó chịu, anh rất không muốn gọi lại chuyện đau lòng của Mục Khả, vì vậy anh cúi người hôn lên hàng lông mi ẩm ướt của cô, đau lòng nói: “Không cần nói nữa.”

Mục Khả khịt mũi, lau nước mắt, tặng cho cho Hạ Hoàng Huân một nụ cười trấn an, cô nói: “Để em nói một lần cho xong đi, sau này sẽ không đề cập đến nữa.”

Nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, Hạ Hoàng Huân khó khăn gật đầu.

Mục Khả yên lặng thật lâu, khi mở miệng thì cảm xúc của cô cũng đã bay tới nơi nào không hay, Hạ Hoàng Huân nghe được cô nói: “Trước khi em vào đại học, cậu út đã nói cho em rất nhiều chuyện của bọn họ, ba em là một quân nhân ưu tú, vết thương trên người có đếm cũng không hết, em đều biết. Nhặt ký của mẹ em cũng đã đọc vô số lần, cảm thấy đọc năm mươi tuổi cùng hai mươi tuổi cảm giác rất khác nhau. Cậu út nói đó là bởi vì em đã trưởng thành, Đúng vậy, em đã trưởng thành, biết không nói thì sẽ không thể giải quyết được vấn đề, biết trên thế giới này thật ra rất khó tìm đến những điều vĩnh hằng bất biến. ‘Vĩnh viễn’ có thể là kỳ vọng, có thể theo đuổi, nhưng không thể quá cố chấp. 17 năm rồi, thật ra thì em cũng không nói rõ được mình có còn hận bọn họ nữa hay không. Em biết bọn họ đang chờ một câu tha thứ của em, nhưng em không làm được. Đối với di, tha thứ mẹ dạy em đã đến cực hạn rồi, về phần ba em, có thể mãi đặt mẹ ở trong lòng là tốt rồi.”

Nói tới chỗ này Mục Khả dừng lại không nói tiếp. Cô không nói nhiều lắm, còn có chút không mạch lạc, nhưng Hạ Hoàng Huân cảm nhận được đau khổ cùng mâu thuẫn của cô. Trải qua 17 năm trưởng thành, cô từ một cô bé không biết biểu đạt bất mãn, yếu đuối trở thành một cô gái lương thiện, hiểu chuyện. Hách Xảo Mai dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ cảm thấy vui mừng vì có một đứa con gái như cô.

Hạ Hoàng Huân im lặng đứng dậy tắt đèn, anh vén chăn nằm lên giường bệnh, kéo Mục Khả vào trong lòng. Mục Khả cũng không kháng cự, cô thuận theo vui vào trước ngực anh, như đứa bé cần bảo vệ.

Đang lúc Hạ Hoàng Huân cho rằng cô đã ngủ, Mục Khả nhẹ nhàng nói: “Có phải anh muốn hỏi em vì sao đã từng có kinh nghiệm như vậy lại vẫn lựa chọn ở bên anh đúng không?”

Sự nhạy cảm của cô làm Hạ Hoàng Huân không phản bác được. Đúng vậy, tối nay quả thực anh có hai vấn đề. Vấn đề thứ nhất anh không hề do dự hỏi ra, thứ hai, anh chần chờ mãi mà không nói.

“Mẹ nói cho em trong mỗi giai đoạn của cuộc sống đều có một chuyện cần làm. Ví dụ như lúc nhỏ phải tập trung học hành, trưởng thành mới có thể yêu đương, sau đó kết hôn sinh con, từng bước từng bước như vậy. Mẹ nói có một ngày sẽ có một người đàn ông thay mẹ yêu thương em, bảo em đừng vì nghề nghiệp hay thân phận mà từ chối người đó, bởi vì điều em từ chối không chỉ có anh mà còn có thể là hạnh phúc nửa đời sau. Em nghĩ mẹ đã có dự cảm từ trước, dự cảm em xuất thân từ gia đình quân nhân sẽ không tránh khỏi phải tiếp xúc với quân nhân. Đây là ảnh hưởng tới từ mẹ, còn có cả bác và cậu út.”

Hỏi điều chỉnh tư thế, Mục Khả gối lên cánh tay của anh nói: “Bọn họ đều là quân nhân, em muốn từ chối cũng không được. Bác em đối với bác gái rất tốt, bác gái nói bởi vì lúc còn trẻ bác luôn tập trung cho công việc không có thời gian ở bên bác gái nên bác cả luôn tự trách, cho nên lúc được ở cùng nhau bác cả đều đối với bác gái tốt gấp đôi. Còn có cậu út, em thấy cậu vô cùng yêu bộ quân trang kia, cũng rất trung thành với bộ đội. Em biết ngoại trừ công tác xuất sắc cậu còn rất yêu thương em, giống như mẹ vậy. Trong lòng em, cậu út là người cậu, người đàn ông tốt nhất trên thế giới này.” Mục Khả dừng một chút, nương theo ánh trăng nhìn khuôn mặt tuần tú của Hạ Hoàng Huân, nói nhỏ nhỏ: “Hai người, rất giống!” Không phải cô chưa từng bài xích quân nhân, nhưng người quân nhân bên cạnh cô vừa ưu tú lại vừa thật thà, Mục Khả không có lý do gì để từ chối.

Thì ra Mục Khả cũng có bệnh yêu cậu. Có lẽ sự sùng bái yêu thương với người cha do biến cố gia đình nên đã chuyển đến trên người Hách Nghĩa Thành. Nghĩ đến đây, Hạ Hoàng Huân theo bản năng tự nhủ: “Xem ra anh cũng lâm phương hướng.” Trong lòng nghĩ là: “Vốn tưởng rằng tình địch là Tả Minh Hoàng, không ngờ lại là Hách Nghĩa Thành, may mà anh ta là cậu, nếu không nhất định thua thảm.”

“Cái gì?” Anh nói rất nhỏ, Mục Khả không nghe rõ.

“Không có gì. Mình anh hiểu là được rồi, ngủ đi.” Hạ Hoảng Huân hôn lên trán cô, khuyên bảo: “Chuyện trước kia đến đây là chấm hết, về sau có anh! Chờ xuất viện, đưa anh đi thăm bác gái nhé.”

Mục Khả ừ một tiếng, nhẹ nhàng khoác tay lên eo anh, rụt vào trong ngực Hạ Hoảng Huân từ từ thiếp đi.

Những chuyện có liên quan đến Mục Khả Minh cùng Hách Ưc Mai lúc nào cũng nặng nề. Sau lần nói chuyện này Hạ Hoảng Huân quyết định về sau không nhắc tới bọn họ nữa. Anh thích Mục Khả, hi vọng cô có thể vui vẻ hạnh phúc, anh tin mình có năng lực này. Mà những thứ đã tạo thành tổn thương cho cô, nếu không thể thay đổi, thì nên dừng ở đây, không nên tự chuốc khổ. Về phần Mục Khả thiếu tình thương, Hạ Hoảng Huân muốn thông qua cha mẹ người nhà mình để đền bù.

Sinh ra ý nghĩ như vậy, Hạ Hoảng Huân phải hoạch định lại tương lai một lần nữa, Mục Khả đương nhiên bị quy thành một bộ phận cực quan trọng trong cuộc sống của anh. Anh quyết định sẽ cố gắng hết sức chăm sóc tốt cho cô, cho cô một gia đình đầm ấm. Vì vậy, ngày hôm sau, sau khi Hạ Hoảng Huân làm xong vật lý trị liệu sau thì tự mình đến bộ đội đặc chủng một chuyến.

Đối với quyết định của anh, Dạ Diệc vô cùng tiếc hận, ông thở dài cầm tay Hạ Hoảng Huân: “Không ngờ mất nhiều hơi sức như vậy vẫn không lấy được, đơn vị chúng tôi tổn thất quá nặng nề rồi.”

“Nghiêm trọng rồi.” Hơi dùng sức nắm trở về, Hạ Hoảng Huân lạnh nhạt nói: “Sĩ quan có năng lực tốt có khối người, tôi chưa là gì. Nhưng phải nói thật, tôi rất vinh hạnh.” Anh cong môi cười, nụ cười tự tin ngạo khí.

Dạ Diệc rất thương thức sự thẳng thắn lồi lạc của anh, ông cũng cười, ý vị sâu xa vỗ vỗ bả vai Hạ Hoảng Huân nói: “Lấy tính cách của cậu, tôi cứ tưởng là đã nắm chắc. Đơn vị cậu không chịu thả người, tôi suýt chút nữa đập bàn rồi.” Nói xong, ông cười khổ.

“Cám ơn!” Hạ Hoảng Huân chân thành nói cảm ơn, giải thích đơn giản: “Nếu như đổi lại là ba tháng trước, tôi sẽ không bỏ qua cơ hội này.” Nếu như không gặp gỡ Mục Khả, dù phải bắt đầu lại từ đầu, dù anh chỉ cách Thương tá một bước, anh sẽ không do dự mà chấp nhận khiêu chiến này. Bộ đội đặc chủng, thi hành đều là những nhiệm vụ đặc biệt khó khăn, đó là đỉnh cao của bộ binh, là nơi bao nhiêu người tha thiết ước mơ. Mà anh, lựa chọn bỏ qua.

Sau này khi Mục Khả biết anh lựa chọn như vậy, cô hỏi anh vì sao thì Hạ Hoảng Huân tiến tới bên tai cô xấu xa nói: “Huấn luyện cường độ lớn như vậy, ông già như anh sao chịu được. Chưa đến hai năm cái eo đã hỏng rồi, làm sao làm bài tập ở nhà được, hử?”

Sao cô lại không biết Hạ Hoảng Huân đang cố gắng chuyển chủ đề chứ. Cô làm nũng ngồi trên đùi anh ôm cổ anh, cảm động nói: “Cám ơn!”

Hạ Hoảng Huân ôm lấy cô, về mặt bắt cần đòi trêu chọc cô: “Đi nấu cơm cho chồng em đi, tuy nói yêu cầu của anh không cao, nhưng em cũng không thể ngược đãi anh, phải để cho anh ăn no chứ, nếu không anh đói bụng thì sẽ ăn em đấy.”

Mục Khả dựa vào trên đùi anh không chịu động đậy, nhẹ giọng hỏi anh: “Anh có hối hận không?”

Hạ Hoảng Huân nhẹ giọng cười, hôn đỉnh đầu cô một cái: “Không hối hận! So với cấp bậc cùng chức vị làm người ta hâm mộ, anh quan tâm đến việc có thể phát huy thế mạnh với sinh hoạt của chúng ta hơn. Chẳng lẽ đến bây giờ em còn không biết chồng em trong xương là người đàn ông ‘đặt vợ con lên đầu’ sao?” Chợt nghĩ đến cái gì, anh không khỏi há hê nói: “Hơn nữa, lão Dạ bây giờ nhìn thấy anh cũng phải cúi chào trước đó.”

Tiếng cười sang sảng thân thiết ám áp như vậy, Mục Khả nhin không được nở nụ cười, cô oán giận phê bình: “Không biết tiến bộ!”

Dứt khoải không tiến bộ đến cùng, Hạ Hoảng Huân cười vô cùng gian tà, trong lúc Mục Khả hoàn toàn không phòng bị chặn ngang ôm lấy cô. Lúc đi vào phòng ngủ vẫn không quên dương dương há hê: “Đóng cửa, tạo người!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chứng sợ hãi thân thiết

Chỉ thị thăng chức cho Hạ Hoảng Huân nhanh chóng được đưa xuống đoàn 5-3-2, đoàn trưởng Lục Trạm Minh có chút bất ngờ nhưng đồng thời cũng cảm thấy cực kỳ hài lòng, cảm giác như hồ mọt thêm cánh. Ninh An Lỗi gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình phục hồi của thất lung Hạ Hoảng Huân. Anh cũng có ý quay lại quân khu trước thời gian làm công tác giải ngũ cho lão binh, muốn đích thân đưa tiễn người của anh đi.

Công việc tạm thời chấm dứt, việc đại sự tiếp theo cần phải làm dĩ nhiên chính là lập gia đình. Mọi người đều nói sự nghiệp như tầm lung của người đàn ông, nhưng nếu không có gia đình chống đỡ đằng sau tầm lung ấy sẽ rất mệt mỏi. Hạ Hoảng Huân lặng yên không một tiếng động đưa chuyện kết hôn

vào kế hoạch gần. Mục Khả cũng không biết, anh đã gọi điện thoại về quân khu báo cáo chuẩn bị kết hôn. Tất nhiên trước khi báo cáo kết hôn, anh phải làm công tác tư tưởng cho tiểu đồng chí nào đó, nhiệm vụ thiết yếu này đương nhiên sẽ được thực hiện sau khi Hạ Hoàng Huân xuất viện.

Hai người chung phòng bệnh phối hợp điều trị rất ăn ý, thời gian cứ thế trôi qua, trong nháy mắt, cả hai người cùng xuất viện. Ngày cuối cùng Hạ Hoàng Huân làm vật lý trị liệu, Mục Khả trong phòng bệnh giúp anh xoa bóp thắt lưng.

Nghe đến ngày mai anh phải trở về quân khu, sớm chiều bầu bạn đã trở thành thói quen khiến Mục Khả cảm thấy có chút không hứng thú, cô tiếp tục động tác xoa hông cho anh buồn buồn nói: “Nhã Ngôn nói, chỉ cần anh vẫn tiếp tục mỗi ngày huấn luyện, vết thương ở thắt lưng sẽ có thể tái phát.”

Bị ép buộc nằm trên giường bệnh “hưởng thụ” xoa bóp, Hạ Hoàng Huân nghiêng đầu nhìn Mục Khả an ủi nói: “Có quân nhân nào trên người không bị thương, vết thương của anh là còn nhẹ rồi đây. Không có chuyện gì đâu, chỉ cần không quá sức sẽ không tái phát, từ nay anh sẽ chú ý hơn.”

“Chú ý thế nào chứ? Viên Soái nói anh trên sân huấn luyện cứ như thể không muốn sống vậy.” Mục Khả bắt bẻ anh, hai tay xoa bóp dần nóng lên, chà xát qua lại ngay giữa thắt lưng Hạ Hoàng Huân, cô dùng lực tay mạnh yếu vừa phải, vẫn không quên hỏi: “Thế này đã được chưa? Có làm anh đau không?”

Nói thật, đây quả thật là sự hành hạ ngọt ngào. Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô chạm vào da thịt của anh, cảm giác xoa bóp thoải mái không gì diễn tả được, chỉ là nhàn nhàn vì mình mà đau lòng. Hạ Hoàng Huân cảm thấy thật sự anh hưởng thụ quá nhiều, quá hạnh phúc, anh từ từ nhắm hai mắt hài lòng nói: “Kỹ năng không tệ, anh rất thoải mái, em học từ ai vậy?”

Được khen ngợi tiểu đồng chí rất tốt cuộc cũng nở nụ cười, cô chà mạnh hai bên hông từ ngoài vào trong, động tác lặp lại một lần nữa: “Em hỏi bác sỹ trong bệnh viện, cô ấy dạy em, Nhã Ngôn còn mang sách đến cho em, em đều đọc rất kỹ, chỉ là vẫn không dám thử với anh.” Bác sỹ nói nếu kỹ thuật không thực hiện đúng sẽ khiến đau đớn tăng lên, vì vậy Mục Khả đâu có dám dễ dàng xuống tay. Cho nên vào buổi tối trước khi đi ngủ cô chườm nóng cho Hạ Hoàng Huân, cũng rất có hiệu quả.

“Đã bảo em nghỉ ngơi nhiều, ít động chạm thôi, toàn hành động không nghe lời chỉ huy. Nếu là binh dưới tay anh, nhất định anh sẽ sớm đá bọn họ.” Hạ Hoàng Huân ngoài miệng phê bình nhưng trong lòng lại ngọt ngào khó tả. Kể từ khi Mục Khả có thể xuống giường đi lại, lần đầu tiên anh được chăm sóc cẩn thận, cho dù không nhắc tới cũng cảm thấy rất cảm động. Vết thương ở thắt lưng cũng không còn để ý, chỉ hận không thể bị thương thêm vài ngày.

“Vậy anh cũng đá em sao, đồ ngang ngược!” Mục Khả giả vờ, tính khí trẻ con bộc phát, cô nghiêng rặng véo một cái vào hông của anh, nghe thấy Hạ Hoàng Huân kêu một tiếng, cô lại nhẹ nhàng xoa hông cho anh: “Sau này nếu có thời gian em sẽ xoa bóp cho anh, có thể giảm được một mỏi.”

Hạ Hoàng Huân nhẹ nhàng xúc động, nghiêng người chăm chú nhìn cô bạn gái nhỏ, không khỏi mỉm cười sâu xa.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, Mục Khả ngược mắt: “Nhìn cái gì? Không vui à? Bây giờ là Phó Đoàn Trưởng rồi, không quản được anh rồi đúng không?” Điều lệnh chuyển sang bộ đội đặc chủng đã bị bãi bỏ, Hạ Hoàng Huân đã đem chuyện được thăng chức Phó Đoàn Trưởng nói cho Mục Khả.

Hạ Hoàng Huân ngồi dậy, cầm lấy tay của cô, khoe môi cong lên càng lúc càng sâu.

Mục Khả giận anh: “Anh cười khúc khích cái gì thế?”

Hạ Hoàng Huân cúi người lại gần cô, nói thầm thì bên tai Mục Khả: “Anh rất vui lòng được em chú ý đến. Vậy em lúc nào có thời gian?”

Mục Khả a một tiếng, nhìn vào ánh mắt hết sức nồng nàn của anh, cô chợt hiểu đã hiểu ra cái gì, mím môi không nói lời nào.

“Em nói đi, lúc nào thì em có thời gian?” Môi của anh lướt nhẹ trên gò má cô, giọng nói phảng phất hơi thở nam tính, Hạ Hoàng Huân ngon ngọt dụ dỗ nói: “Kết hôn rồi có thể ở bên nhau hằng ngày, đến lúc đó mỗi đêm đều có thời gian, em thấy như vậy có được không?”

Nụ hôn mềm mại dịu dàng như vậy, ánh mắt chân thành nóng bỏng như vậy, làm tim Mục Khả đập loạn lên, cô khẽ ngẩng đầu, đôi đồng tử đen nhánh dao động, nhìn thấy sâu trong mắt anh hình ảnh nhỏ nhỏ của mình, cô liếm môi một cái.

Hành động này thật khiêu khích khả năng kiềm chế của anh! Hạ Hoàng Huân căn bản không kiềm chế được sự kích động cùng cảm xúc mạnh mẽ sâu sắc trong lòng, anh đưa cánh tay ôm cô vào trong ngực, thân thể mềm mại như không xương, mùi thuốc sát trùng hòa cùng mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể, làm anh không kim lòng được nhắm mắt lại, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Trong thời gian ở bệnh viện, Hạ Hoàng Huân luôn luôn kiềm chế bản thân, thậm chí là lúc ôm nhau ngủ, anh cũng chỉ nhẹ nhàng ôm cô, không cử động nhiều. Cảm nhận được sự yêu thương tôn trọng của anh, Mục Khả dựa sát vào người anh, nhẹ nhàng hôn trả lại.

Làm sao có thể chịu đựng được khi cô dịu dàng như thế, hô hấp của Hạ Hoàng Huân dường như gấp gấp hơn, bàn tay cuối cùng không an phận lườn vào bộ quần áo rộng thùng thình, từng chút từng chút vuốt ve da thịt mịn màng bên eo cô, Mục Khả dường như không còn ý thức, lại nghe thấy tiếng thì thầm khàn khàn từ môi anh đang kề sát môi cô: “Anh muốn.”

Đúng lúc hai người đang ý loạn tình mê, lại có người xông vào lần nữa. Mục Khả kinh ngạc vui mừng vào cổ Hạ Hoàng Huân, trong nháy mắt khôi phục lại tỉnh táo, Hạ Hoàng Huân nhẹ nhàng ôm lấy bà vai Mục Khả đồng thời nhìn về phía cửa, thấy sắc mặt âm ảm của Hách Nghĩa Thành đang đứng ở đó.

Còn chưa nói yêu đương, đã dám ăn thịt heo. Khi Hách Nghĩa Thành hiểu được vì sao về mặt hai người trước mắt có phần kinh hoàng thì sắc mặt của anh trầm xuống vài bậc, đưa ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Hạ Hoàng Huân, giống như muốn nói: “Cậu chú ý cho tôi một chút!” Sau đó lạnh lùng buông hai chữ: “Ra ngoài!” Rồi xoay người bước đi.

Mục Khả đưa lưng về phía cửa nghe thấy giọng nói của Hách Nghĩa Thành càng thẹn thùng chỉ muốn chui xuống đất, cô nâng tay dùng sức đập thùm thụp vào ngực của Hạ Hoàng Huân, khe khẽ oán trách: “Đều tại anh!”

“Anh ta đâu quản được việc hôn mê à! Cùng lắm thì anh viết kiểm điểm!” Hạ Hoàng Huân cảm thấy buồn bực, vất vả lắm mới bồi dưỡng được chút tình cảm, đang lúc tình nồng ý mật thì bị phá hư, lời cầu hôn cũng chỉ mới nói được một nửa, một nửa lại bị ghen không thể nói lên lời, trong lòng cảm thấy thật sự bị tổn thương. Anh giận dữ nghĩ thầm, lập tức xuất viện, lập tức kết hôn nếu không chắc chắn sẽ sinh ra chứng bệnh sợ hãi thân mật.

Về mặt anh bình tĩnh không nhanh không chậm chỉnh sửa lại quần áo cho Mục Khả, lại thuận tay vuốt gọn mái tóc của cô, giọng nói cực kỳ bất mãn: “Ai cũng nói người của bộ đội có thói quen tốt, sau khi vào cửa đều phải nói ‘báo cáo’, thật là vớ vẩn! Em ở đây nghỉ ngơi, để anh ra ngoài xem anh ta dẫn dò gì.” Bị người khác xen vào, chuyện tốt còn chưa nói được, người cậu này sau này sẽ trở thành trưởng bối của anh, Hạ Hoàng Huân có muốn trở mặt cũng không được.

Đứng ở hành lang, khoe môi Hách Nghĩa Thành cong lên thành một đường, thấy Hạ Hoàng Huân đóng cửa bước ra, anh đưa tay chỉ tới đây, nhỏ giọng chỉ trích: “Cậu thật là giỏi ha, bản lĩnh thật không nhỏ.”

Có ý gì đây! Hạ Hoàng Huân không nề tình liếc anh một cái: “Trong điều lệnh không có viết không được chạm vào người bạn gái. Sao anh phải tức giận như vậy? Anh trông nom...”

“Ai nói với cậu chuyện này!” Không đợi anh nói xong, Hách Nghĩa Thành tức giận cắt đứt.

Giọng của Hạ Hoàng Huân càng thêm cứng rắn: “Vậy anh định nói chuyện gì?”

“Tôi đã quá xem thường cậu rồi, Hạ Hoàng Huân, có phải khi cậu nghe tôi nói cậu tiếp cận Mục Khả là có mục đích thì trong lòng cậu trộm cười mỉa mai? Có phải cậu nghĩ tôi thật ngu ngốc thiên cận, cả nhà chúng tôi ngu ngốc, hay là chính nhà chúng tôi mới là người trào cao?”

Khi biết văn bản báo cáo của Hạ Hoàng Huân chưa chuyển đã bị bác bỏ, anh cùng Mục Khả Minh phối hợp với nhau mấy ngày cũng không xem được điều lệnh. Hách Nghĩa Thành cảm thấy kì lạ nên gọi điện thoại tới cho Mục Nham, cuối cùng cũng biết được gia thế ‘hiền hách’ của đồng chí Trung tá. Anh tức giận ra mặt, gác lại công việc trực tiếp chạy tới đây. Nếu không phải vì Mục Khả, vừa rồi anh thật sự muốn xách cổ Hạ Hoàng Huân đánh cho một trận. Cứ nghĩ đến người ta có rắp tâm khác, Hách Nghĩa Thành cảm thấy như bị chọc giận đến cực điểm.

Thì ra là cái này, còn tưởng Hách Nghĩa Thành nhìn anh hôn Mục Khả cảm thấy không vừa mắt. Hạ Hoàng Huân đã không chế được tình hình, bình tĩnh nói: “Đó là suy nghĩ của anh, còn tôi không nghĩ như vậy.”

“Cậu có thể nói thẳng là tự tôi cho là đúng, tôi không ngại.” Hách Nghĩa Thành vẫn cảm thấy bực mình, thẳng thắn nói.

Hạ Hoàng Huân thấy bộ dạng nghiêng rãng của anh không nhịn được cười, anh nói: “Đổi lại là anh thì anh sẽ thế nào, chắc phải dán lên trán tờ giấy, nói cho mọi người biết ông nội tôi từng làm Thượng tướng quân khu lệnh, ba tôi đã từng làm quân trưởng, có cần thiết không? Họ là những người thể hệ trước lập chiến công, liên quan gì đến tôi? Tôi lấy gì ra để khoe khoang?”

“Ai bắt cậu phải dán lên trán? Vậy nên cậu giả bộ cảm kích à? Còn lý luận! Tưởng làm bộ sống dưới ‘bóng râm’ rất oách à!” Hách Nghĩa Thành giận dữ đi một vòng quanh anh, giận dữ nói: “Nếu không phải xem cậu là một bệnh nhân, tôi chắc chắn sẽ xử cậu!”

Sống ở trong bóng râm? Hạ Hoàng Huân hoàn toàn không còn gì để nói. Nghĩ đến người ta dù sao cũng là ‘trưởng bối tương lai’, anh thu lại vẻ mặt cùng biểu cảm bất cần đời, chậm rãi nói: “Được rồi, Tham Mưu Trưởng Hách, đừng nóng, chuyện này cũng đâu có gì to tát. Gạt cũng không phải là nhắm vào anh, chẳng qua tôi muốn dựa vào thực lực của bản thân thôi.”

Hách Nghĩa Thành vẫn còn tức giận, nghĩ đến Mục Nham cũng biết mà không nói, anh xoay người lại đá một cái vào cái ghế dài, ngoài miệng mắng: “Tên kia cũng là đồng lõa!” Anh lấy thuốc lá ra đưa lên miệng, song lại chợt nghĩ đến điều gì đó lại bỏ lại vào trong bao, hỏa khí còn chưa tiêu hết, lấy giọng châm chọc đáp lễ: “Bây giờ thật có hình tượng, chư hầu một phương rồi nhì, Phó Đoàn Trưởng Hạ!”

Hạ Hoàng Huân tự giễu mà cười cười, có chút căng thẳng.

Thấy động tĩnh bên ngoài, Mục Khả từ trong phòng bệnh đi ra, chợt dạ nhìn Hách Nghĩa Thành một cái, sau đó đá vào bắp chân Hạ Hoàng Huân, giống như xả giận thay cậu, thì thầm nói: “Anh giỏi thật nha, định làm hoàng tử Éch hả?” Lúc đầu nghe nói anh bị Thích Tử Di đá, cô còn cảm thấy uất ức thay anh, bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không đáng để đồng tình.

Vuốt ve gương mặt của cô, Hạ Hoàng Huân cười nói: “Con éch con cóc cái gì, tưởng tượng phong phú thật.”

Lúc này, có một nữ y tá đi tới: “Hạ Hoàng Huân, đến lúc vật lý trị liệu rồi.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay.” Hạ Hoàng Huân đồng ý, quay đầu nói với Hách Nghĩa Thành: “Hai người nói chuyện đi, tôi phải đi trước, nếu không vội trở về thì ở lại cùng ăn cơm, tôi bảo Nhã Ngôn mang thêm đồ ăn.” Suy nghĩ đến việc sau này sẽ trở thành người một nhà, đồng chí Phó Đoàn Trưởng mới nhậm chức rất biết điều chào hỏi “cậu vợ” tương lai.

Nghĩ đến tài nấu nướng của bác sỹ Hạ quả thật không tệ, về mặt Hách Nghĩa Thành dụ đi, nhận thành ý nói: “Không phiền chứ?”

Giống như biết rằng anh sẽ không từ chối, Hạ Hoàng Huân kéo tay áo xuống nói một câu: “Không !”. Lúc đi tới ngã rẽ cầu thang nhìn thấy Thích Tử Di

về mặt hốt hoảng đứng ở đó.

Chờ Hạ Hoàng Huân biến mất ở trong tầm mắt, Hách Nghĩa Thành lẩm bẩm: “Cái gì gọi là tạm được chứ?”

Mục Khả đứng bên cạnh Hách Nghĩa Thành, lặng lẽ kéo kéo tay áo của anh: “Cậu út, hai ngày cậu không tới thăm cháu rồi.”

Hách Nghĩa Thành nghe vậy tỏ rõ ghen ghét mưu phần nói: “Có cậu ta ở đây có thể tùy ý sai khiến, cậu không tới cũng có sao đâu.”

“Làm sao có thể giống nhau được.” Mục Khả lắc lắc cánh tay tay làm nũng, nghịch ngợm nói: “Hấp dẫn chỗ nào cũng có, nhưng không thể thay thế cậu!”

Không chỉ Hạ Hoàng Huân, đối với kiểu làm nũng của Mục Khả khiến Hách Nghĩa Thành cũng không chống đỡ nổi, anh cong cong khóe môi, véo một cái vào gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Ngày mai xuất viện, có muốn ăn chút gì không, cậu mời, nếu tiện thì bảo đồng chí Hạ kia đi cùng, coi như ăn mừng một bữa thôi.” Cháu gái xuất viện, ai đó lại thăng chức, nói thế nào cũng có thể coi là song hỉ lâm môn, tâm tình của Hách Nghĩa Thành lúc này đang vô cùng tốt.

“Nhã Ngôn nói ngày mai cô ấy rảnh, mời chúng ta tới ăn cơm.”

“Vậy cháu đi đi.”

“Cái gì mà cháu đi đi, là chúng ta, Hạ Hoàng Huân nói ba người chúng ta cùng đi.”

“Cậu đi làm gì, người ta lại không mời cậu.”

“Không cần phải chính thức đưa thiệp mời như vậy chứ? Hạ Hoàng Huân cũng nói với Nhã Ngôn rằng ba người chúng ta cùng đi. Đi đi, đi đi cậu, cậu không phải đã nếm thử còn khen cô ấy nấu ăn ngon rồi sao, con đã nói những món cậu thích cho cô ấy biết rồi, cậu cũng nên nếm thử một chút tài nghệ của cô ấy chứ?”

Cô ấy không phản đối? Không giống cô ấy chút nào. Giữa hai người bọn họ khó có thể hòa bình, bữa cơm này quả thật không dễ tiêu hóa.

Hách Nghĩa Thành có chút do dự: “Nói sau, chỉ sợ ngày mai có việc không đi được.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Oan gia vui mừng

Kể từ sau khi Hạ Hoàng Huân nhập viện bắt đầu làm vật lý trị liệu, mặc dù đều là Thích Tử Di tự mình làm, nhưng hai người lại hoàn toàn không trao đổi, kể cả ánh mắt hay lời nói cơ bản nhất giữa thầy thuốc cùng bệnh nhân. Hạ Hoàng Huân là không có gì để nói, còn Thích Tử Di là kiềm chế cảm xúc. Vậy mà hôm nay, rốt cuộc cô phá vỡ sự im lặng quá mức lạnh lẽo với Hạ Hoàng Huân trước khi anh rời khỏi phòng trị liệu.

Khi tay anh chạm đến nắm cửa, Thích Tử Di cụp mắt xuống, hỏi anh: “Có thể nói cho em biết trong mắt anh em là hạng người gì được không?”

Hạ Hoàng Huân lặng yên mấy giây, xoay người nhìn cô: “Người ta nhìn cô như thế nào không quan trọng, quan trọng là cô tự coi mình thành loại người nào.”

Thích Tử Di cứng đờ người, giống như đang tự hỏi: “Bởi vì không yêu, cho nên rộng lượng, đúng không?”

Sự im lặng của Hạ Hoàng Huân giống như một cái búa tạ nện vào ngực cô. Thích Tử Di cảm thấy đau nhói. Cho dù cô lấy lý do kinh khủng kia để chia tay với anh, anh cũng không hề trách móc một câu, đáy mắt cô hiện lên sự chán nản. Rốt cuộc, anh vẫn không yêu cô.

Lúc ở bên nhau không thể bình tĩnh nói chuyện có yêu hay không, chia tay nhiều năm lại càng không cần thiết. Biểu cảm của Hạ Hoàng Huân rất nhạt, không nhìn ra tâm tình, anh nói: “Tôi đã nói rồi, phụ nữ không nên cái tạo đàn ông theo ý của mình, chờ cô cái tạo anh ta thành công, thứ người đàn ông đó muốn cái tạo nhất sẽ chính là cô.” Xác định có thể bình tĩnh đối mặt với người yêu cũ, Hạ Hoàng Huân trả lời có vẻ vô tình dứt khoát.

Thích Tử Di giương mắt, trong đôi mắt màu đen phủ kín một tầng sương mù mờ màng: “Là em sai, không nên dùng sở thích cùng tiêu chuẩn để yêu cầu anh.” Rõ ràng cô có cơ hội lấy được tình yêu của anh, nhưng cô không biết quý trọng cùng thương thức sự ưu tú cùng hấp dẫn của anh, chỉ biết lấy thân phận bạn gái yêu cầu anh thăng tiến. Cuối cùng khiến con đường của hai người ngược chiều nhau.

Biết Hạ Hoàng Huân luôn một mình không quen bạn gái mới, Thích Tử Di có chút vui mừng, cho rằng anh còn tình cảm với mình, cho rằng nếu cô quay đầu lại, anh vẫn đứng ở đó, tha thứ mà tươi cười đưa tay về phía cô. Nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng của một mình cô!

Hạ Hoàng Huân gật đầu một cái, chấp nhận lời tự phê bình của cô, lúc đưa tay vặn nắm cửa anh bình tĩnh và chân thành nói: “Đều đã qua rồi. Chúc cô hạnh phúc, lúc kết hôn đừng quên đưa thiệp mời cho tôi.”

Thích Tử Di mở to mắt, cố gắng nuốt nước mắt trở về. Lát sau, cô cười cười, cả cô cũng cảm thấy nụ cười này rất khó coi, sau đó đưa ra một yêu cầu rất nhiều người sau khi chia tay đều muốn, cô nói: “Có thể ôm em một cái không? Một lần cuối cùng.”

Hạ Hoàng Huân dừng lại, đẩy mắt thâm thúy đầy tràn bất đắc dĩ, giọng anh trầm thấp nói: “Tử Di, không phải hôm nay chúng ta mới chia tay, cho dù chỉ là ôm an ủi giữa bạn bè thì vẫn không công bằng với Vu Vệ Minh và Mục Khả, đây là Trung Quốc. Xin lỗi!”

Trước tình cảm trong veo như nước của Mục Khả, anh cảm thấy mình đã từng yêu một lần rồi thì không đủ tỉnh khiết. Hạ Hoàng Huân không muốn có dính lứu không rõ ràng với người con gái khác. Thế nên anh cự tuyệt hết sức dứt khoát, không lưu lại chút cơ hội níu kéo nào.

Hạ Hoàng Huân không dừng lại nữa, đẩy cửa phòng vật lý trị liệu ra, lại bất ngờ thấy Mục Khả đang chống tay bên bệ cửa sổ, nghiêng đầu nhìn về phía đường phố đối diện. Anh im lặng cười, nhẹ nhàng gọi tên cô: “Mục Khả.”

Mục Khả xoay người, đôi mắt cong lên: “Xong rồi à?” Chạy chậm tới, kéo cánh tay anh: “Có khó chịu không? Còn đau không? Nhã Ngôn đưa com tói, còn đang chờ anh. Nói anh mà không về thì không cho em ăn, anh phải bảo cô ấy đi, thật không công bằng gì cả.”

Về mặt oán trách đáng yêu như búp bê, Hạ Hoàng Huân cười khẽ, nhỏ giọng trêu cô nói: “Chờ lát nữa anh sẽ phê bình nó, nói cho nó biết không được bắt nạt chị dâu, nếu không người chịu tội là anh trai nó.”

Mục Khả giận anh: “Đáng ghét, toàn lợi dụng cơ hội!” Khi đang cầm tay anh thì thấy Thích Tử Di đi ra, ánh mắt dừng lại trên đôi mắt ngấn lệ của cô, Mục Khả thu lại vẻ nghịch ngợm, vô cùng nghiêm túc nói: “Trong khoảng thời gian này đã làm phiền bác sĩ Thích rồi, cảm ơn!”

Đối mặt với cô gái còn chưa hết vẻ ngây thơ nhưng lại luôn lộ ra vẻ dịu dàng, Thích Tử Di chỉ có thể cố gắng nói cười: “Không cần khách khí, công việc thôi.”

Hạ Hoàng Huân cao lớn dẫn Mục Khả nhỏ nhắn đi rồi, Thích Tử Di nhìn theo hai bóng người dần đi xa. Cô đứng một mình trong hành lang, cảm giác mất mát mãnh liệt ập vào lòng, cố gắng nhớ về khoảng thời gian yêu nhau, nhưng không nhớ nổi Hạ Hoàng Huân đã từng dịu dàng nói chuyện nhiều với cô như vậy khi nào chưa.

Đối với Thích Tử Di mà nói, Hạ Hoàng Huân là một người đàn ông rất có phong độ. Cho dù cô đòi chia tay, anh cũng không làm khó cô, chỉ cười nhẹ như gió thoảng mây bay, bình tĩnh nói: “Anh đồng ý chia tay. Xin lỗi đã làm em chậm trễ. Con người anh quá độc lập, ở cùng nhau lâu như vậy lại không thể chăm sóc em thật tốt. Xin lỗi, hi vọng em hạnh phúc.”

Nói thật, Thích Tử Di hận Hạ Hoàng Huân, hận anh không nói một câu níu kéo. Hạ Hoàng Huân vẫn không biết, sự khoan dung cùng nụ cười thoải mái của anh khiến Thích Tử Di hối hận. Nhưng anh là người đã quyết định chuyện gì thì rất khó quay đầu, vậy nên cô vẫn không có dũng khí yêu cầu hai người quay lại. Chuyện đã mấy năm, khi cô biết bối cảnh thật sự của gia đình Hạ Hoàng Huân, nghĩ mình từng lấy lý do kinh khủng như vậy để chia tay, cô cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp lại anh. Thậm chí ngay cả tư cách ghen tỵ với Mục Khả cũng đã sớm mất đi.

Trở lại phòng bệnh mới phát hiện Hách Nghĩa Thành cùng hạ Nhã Ngôn không ở đây. Mục Khả buông tay Hạ Hoàng Huân ra, hung tợn nắm cổ áo anh, hơi híp mắt lại lấy giọng bức cung nói: “Thành thực khai báo, có phải do anh khiến cô ấy khóc đúng không?”

Trước mặt người ngoài cho anh thể diện, về nhà để cho anh quỳ vãn giặt, đây là đạo thuần phụ của Mục Khả, Hạ Hoàng Huân rất hưởng thụ. Anh không chút hoang mang đóng cửa bình tĩnh hỏi ngược lại: “Nước mắt cũng không rơi một giọt, thế mà là khóc à?”

“Còn dám cãi!” Mục Khả bóp cổ anh: “Hạ Hoàng Huân, anh nói muốn ở bên nhau giờ đã ở bên nhau rồi, bây giờ người ta thích anh, anh mà thay lòng đổi dạ em sẽ bảo cậu út trừng trị anh, giáng chức anh, phải anh tới vùng núi, ngày ngày huấn luyện, mệt mỏi không đứng lên nổi.”

“Bóp nữa sẽ tắc thở đó, em mưu sát chồng à.” Hạ Hoàng Huân cười vang, kéo tay của cô xuống, ôm lấy cô bé không an phận vào lòng, không có tính uy hiếp hù dọa cô: “Bóp nữa anh đánh em đấy.”

Mục Khả triển khai giấy giả “Thảm thiết”, tiếp tục dùng cả tay lẫn chân tiến hành công kích người nào đó: “Em còn chưa nói xong đâu, anh đừng ngắt lời, nếu anh dám phạm sai lầm, không cần biết anh là ai, có là Tổng Tư Lệnh quân khu em cũng không nề mặt đâu, đánh hết!”

Hạ Hoàng Huân hơi hột cười trêu chọc cô: “Không nghĩ tới Mục Khả nhà chúng ta ghen lại đáng yêu như thế. Được rồi, đừng náo loạn nữa, bảo em đi cùng anh em không chịu đi cơ, sao bây giờ lại nhiệt tình thế? Nào, đứng ngay ngắn, nghiêm, anh báo cáo cho thủ trưởng nội dung cuộc nói chuyện hôm nay.”

Chuyện vốn rất đơn giản, nói rõ ràng rồi thì sóng gió cũng sẽ tự động biến mất. Hai người cười đùa một lát, không để chuyện đó vào trong lòng. Nhưng mà Mục Khả vô ý để lộ ra tâm tư lại khiến Hạ Hoàng Huân vui mừng, nói nhẹ rằng nhếch miệng cũng không quá.

Hách Nghĩa Thành không dám ở lại ăn com tói rồi biến mất rất quý dị. Mục Khả gọi điện thoại mới biết người nào đó đã lặng yên không một tiếng động trở về đơn vị. Mà Hạ Nhã Ngôn vừa gặp mặt anh sau đó bị y tá vội vã gọi đi cũng không thấy xuất hiện nữa.

Mục Khả cảm thấy kỳ quái, nhưng không rõ là kì lạ ở chỗ nào. Nói với Hạ Hoàng Huân thì vị đại gia kia lại không thèm để ý, ôm laptop của cô đặt trên đùi, vừa gõ bàn phím phát hiệu lệnh với Viên Soái: “Không thấy có tín hiệu tắt đèn rồi à, ngủ đi!” vừa nói với cô nói: “Bớt lo lắng thì chất lượng giấc ngủ

của em mới tốt lên được. Đi uống sữa tươi đi, đừng để anh phải động thủ!” Sau đó ‘tạch’ một tiếng khép laptop lại, nằm ngửa ở trên giường.

Ngày hôm sau Hạ Hoàng Huân cùng Mục Khả xuất viện. Hạ Nhã Ngôn rảnh rỗi ở nhà chuẩn bị cơm trưa, chờ anh trai chị dâu đại giá quang lâm. Hách Nghĩa Thành lấy lý do đón Mục Khả xuất viện rất đúng giờ. Khi làm thủ tục xuất viện lại vì vấn đề ai trả tiền nằm viện mà xảy ra tranh chấp với Hạ Hoàng Huân.

Hạ Hoàng Huân đã coi mình như ông xã của Mục Khả chính nên sắc mặt có chút nặng nề, không khách khí quăng tiền lại cho Hách Nghĩa Thành: “Chỉ anh có tiền chắc? Giai cấp vô sản thì sao, chút tiền này tôi vẫn có thể trả.” Phí nhập viện của Mục Khả là Hạ Nhã Ngôn trả, chờ Hạ Hoàng Huân tới thì tất cả tiền thuốc men tiền nằm viện đều là anh trả, căn bản không cho Hách Nghĩa Thành cơ hội.

Hách Nghĩa Thành giận đến nghiến răng: “Thể hiện cái gì, có tiền giữ lại làm sinh lễ.” Không đợi anh đem tiền trả lại cho Hạ Hoàng Huân, liền nghe Phó đoàn trưởng Hạ khẳng khái từ chối: “Không cần anh lo, không chỉ sinh lễ, cả đồ cưới cũng tiết kiệm thay anh rồi.”

Hách Nghĩa Thành bị ghen không nói được gì, hận không được kéo ai kia ra đánh nhau một trận. Nhưng tự chủ của Tham mưu trưởng cũng không tệ lắm, tuy hơi nóng tính nhưng mà vẫn có thể không chế được. Hơn nữa, còn phải đi ăn chực đấy. Vì vậy, anh cắn răng để lửa giận xuống.

Cáo biệt “Bại tướng” Tà Minh Hoàng, Hách Nghĩa Thành lái xe, dưới sự chỉ huy của Hạ Hoàng Huân, chào mừng Mục Khả ra viện được tổ chức tại Ngõn gia. Đến nơi, ra khỏi bãi đậu xe, lúc đi qua vườn hoa Hách Nghĩa Thành nói: “Sao tôi không nghe nói bệnh viện lục quân có đãi ngộ tốt như vậy, cung cấp cả kí túc xá?”

Hạ Hoàng Huân nắm tay Mục Khả, giải thích: “Ông tôi đau lòng cháu gái ở xa nhà phải ra ngoài đi làm nên bỏ tiền mua cho, nói coi như là đồ cưới.”

Hách Nghĩa Thành thản nhiên nhìn Hạ Hoàng Huân một cái, mím môi không lên tiếng.

Hạ Nhã Ngôn đang bận rộn trong phòng bếp. Lúc chuông cửa vang lên thì điện thoại di động cũng reo, cô mặc đồ mặc ở nhà đeo tạp dề lao ra mở cửa, trong miệng trách móc Hạ Hoàng Huân: “Không phải đã cho anh một chùm chìa khóa rồi sao, lúc nào cũng quên mang.” Vừa chạy vào phòng khách lấy điện thoại di động trên bàn trà: “Alo, ông ạ, con là Nhã Ngôn, ông, alo? Alo?” Nghe thấy tiếng nhạc tự động tắt máy, cô tức giận oán trách: “Thời khắc mấu chốt như xe bị tuột xích.” Thấy Tham mưu trưởng Hách khoan thai tự đắc theo sau Hạ Hoàng Huân đi vào, cô tức giận nói: “Cho tôi mượn điện thoại di động.”

Mặc dù cứ gặp nhau là cãi vã, hơn nữa tối hôm qua còn xuất hiện chút xíu ngoài ý muốn, nhưng Hách Nghĩa Thành vẫn rất phong độ đưa di động cho cô. Hạ Nhã Ngôn vừa bấm số nhà vừa đi vào phòng bếp. Lúc vào phát hiện dầu đang nổ lách tách, dưới tình thế cấp bách, cô bưng cái mâm đựng rau đã thái sẵn đổ vào trong chảo, sau đó theo thói quen cầm cái muôi đảo đồ ăn. Lúc này, cô đột nhiên phát hiện mình giữa lúc vô ý đã đem điện thoại di động của Tham mưu trưởng Hách cùng đồ ăn đổ vào chảo dầu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bịa!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hạnh phúc ấm áp

Kèm theo một tiếng thét chói tai, Hách Nghĩa Thành gần phòng bếp nhất liền bước tới đầu tiên. Nghĩ là phát sinh sự cố gì đó, anh theo bản năng liền kéo Hạ Nhã Ngôn ra xa cái bếp ga, vội hỏi: “Có chuyện gì mà gào như quỷ hiện vậy? Sao thế?” “Không phải, cái đó. . .” Hạ Nhã Ngôn lúng túng nhìn anh, ánh mắt lại hướng tới chảo dầu trên bếp, có chút uất ức nói: “Điện thoại di động của anh bị tôi đưa cả vào trong chảo rồi, không phải tôi cố ý, tại gấp quá nên quên. . . .”

Bất ngờ nhìn cái điện thoại di động của mình nằm trong chảo dầu, sắc mặt Hách Nghĩa Thành đột nhiên thay đổi, Hạ Nhã Ngôn đang lo lắng anh tức giận đến mức muốn bóp chết cô thì Hách Nghĩa Thành dùng sức kéo cô ra xa một chút, sau đó bước một bước dài, đưa tay vươn đến chảo dầu, nhanh chóng vớt chiếc điện thoại di động ra ngoài.

Vạn lần không nghĩ tới anh sẽ hành động như vậy, Hạ Nhã Ngôn kinh ngạc cao giọng can ngăn: “Đừng, rất nóng.”

Chảo dầu nhiệt độ cao, điện thoại di động chìm chìm bên trong đó, Hách Nghĩa Thành bị bóng nhủi mờ một cái, da thịt không chịu nổi nhiệt độ cao như thế, điện thoại di động vừa mới được vớt ra khỏi chảo liền rơi ngay xuống mặt đất, các linh kiện cùng thân máy cứ thế vỡ ra.

“Cậu?” Mục Khả cùng Hạ Hoàng Huân bước nhanh tới, vừa vào đến phòng bếp Mục Khả đã bị dọa cho phát sợ, cô cầm tay Hách Nghĩa Thành đưa về phía vòi nước, đau lòng trách cứ: “Cậu điên rồi sao, đó là chảo dầu đó.”

Hách Nghĩa Thành cau mày, “Không biết trên dưới, dám nói cậu của cháu điên.”

Nhìn điện thoại di động trên mặt đất, Hạ Hoàng Huân rất nhanh hiểu ra chuyện gì, liền giơ tay vỗ lên đầu em gái: “Còn ngăn người đứng đấy, mau mau sơ cứu cho người bị thương đi.”

Hạ Nhã Ngôn nhanh chóng chuẩn bị hòm thuốc, trong lòng cô áy náy không thôi, xoa thuốc vào ngón tay bị bỏng cho Hách Nghĩa Thành, vẫn không quên nói xin lỗi: “Thật ngại quá, đều tại tôi cả, tay chân vụng về, điện thoại di động chắc là hỏng không sửa được, buổi chiều tôi sẽ đi mua đèn lại cho anh cái khác.”

“Không cần!” Hách Nghĩa Thành ngay lập tức từ chối, nghiêng đầu nhìn Hạ Hoảng Huân, gương mặt đen lại bất mãn nói: “Quả nhiên là em gái của cậu, sức chiến đấu so với người bình thường cũng hơn hẳn một bậc. Ài, không phải nhà các người có thù với tôi đấy chứ? Đưa Khả Khả đi khiến tôi hoàn toàn độc thân không nói làm gì, còn định chiến cả điện thoại di động của tôi nữa, thân thể cũng bị bỏng, chuyện này rốt cuộc là sao? Dù sao thì tôi cũng là bậc trưởng bối!”

Độc thân? Chẳng lẽ anh ta muốn loạn luân hay sao! Chân mày Hạ Hoảng Huân hơi căng ra, mĩa mai nói: “Thì ra anh cũng biết anh là trưởng bối! Anh phải cảm ơn vì tôi đã bắt cóc cô ấy chứ, để cho rốt cuộc anh cũng có thể thoát khỏi cuộc sống độc thân này.” Nếu không phải như vậy thì đến đời nào anh ta mới có thể lấy vợ được.

“Nói ngược nói xuôi linh tinh gì đó!” Mục Khả tiến tới ngồi xuống bên cạnh Hách Nghĩa Thành, đau lòng cho cậu, cô nhướn mày nói với Hạ Hoảng Huân: “Anh cứ đợi đấy! Hạ tiểu thư cũng hãy đợi đấy!” Phản ứng kịp không chỉ có Hạ thiếu gia mà còn có Hạ tiểu thư, cô nghịch ngợm lè lưỡi với Nhã Ngôn một cái.

Hách Nghĩa Thành hả hê nhíu mày: “Thật đúng là cháu gái tôi, thật không phí công chăm sóc yêu thương. Không giống những người nào đó, nhân cơ hội trả đũa.” Nói xong nghiêng đầu nhìn về phía chiếc điện thoại di động đã tan tành của anh.

Không ngờ rằng đồng chí Tham Mưu trưởng sẽ bị “trọng thương” đến như vậy, Hạ Nhã Ngôn từ trước đến nay luôn đối đầu với anh giờ cũng có chút đuối lý, cô gắng nuốt trôi câu nói châm chọc của anh, cô không nói năng gì chỉ lặng lặng cúi đầu tiếp tục băng bó cho anh, chỉ là, dường như cô “không cẩn thận” dùng sức hơi quá tay.

Bị chạm vào vết thương Hách Nghĩa Thành kêu lên một tiếng, mặt mũi nhăn nhó nói: “Bác sĩ Hạ, cô không thể dịu dàng một chút được sao? Tôi cũng có dây thần kinh biết đau của con người đó.”

Tự nhiên đem chuyện thù hận ngày hôm qua ra nói, Hạ Nhã Ngôn ngửa mặt xin lỗi cười cười, tuy nói vậy nhưng nghe qua không hề có chút thành ý xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi quên mất, anh cũng biết là tôi không biết dịu dàng.”

Đây đúng thật là phụ nữ điển hình mà, lòng dạ hẹp hòi tiểu nhân. Hách Nghĩa Thành âm thầm cắn răng, lần nữa đã kích nói: “Cô không biết dịu dàng khiến tôi hoài nghi giới tính của cô có vấn đề gì đó.”

Anh còn dám nói! Hạ Nhã Ngôn quyết định tuyên chiến với anh, cô hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tham mưu trưởng Hách, hôm nay tôi sẽ để cho anh lãnh giáo thể nào mới gọi là không dịu dàng!” Lời còn chưa dứt, cô cố ý dùng sức nắm thật chặt ngón tay bị thương của người nào đó.....

Ai cũng biết vì chuyện của Hạ Hoảng Huân và Mục Khả nên giữa Tham mưu trưởng Hách với bác sĩ Hạ luôn có mùi thuốc súng gay gắt. Ngay cả tối hôm qua, lúc Hạ Nhã Ngôn đưa cơm cho chị dâu tương lai, không khí cũng không được tốt lắm. Chỉ là sau đó lại xảy ra một chuyện nhỏ ngoài ý muốn, khiến cho người ngoài không biết giữa hai người bọn họ vẫn mâu thuẫn hay đã hòa giải.

Chuyện là như vậy: Hạ Nhã Ngôn vừa mới nói chuyện với Mục Khả được mấy câu thì đã có một y tá tới tìm cô, nói là bệnh nhân mắc bệnh nặng đang lâm vào tình trạng nguy kịch. Thân là thầy thuốc, Hạ Nhã Ngôn liền đứng vọt dậy, chân đi giày cao gót nhanh chóng bước ra ngoài.

Chưa từng thấy qua vẻ mặt Hạ Nhã Ngôn nặng nề như vậy, Hách Nghĩa Thành có chút hiếu kỳ, trong lúc Mục Khả đi tìm Hạ Hoảng Huân, anh đuổi theo cô. Đứng bên ngoài phòng bệnh, một sinh mệnh nhỏ bé nào đó bị băng bó, bên trên đắp một mảnh vải trắng, bác sĩ cùng với y tá bận rộn khẩn trương, anh linh cảm có điều không hay. Quả nhiên, sau khi dốc hết sức cấp cứu kết quả vẫn là không qua khỏi. Không bao lâu sau anh liền nghe thấy tiếng khóc nức nở của Hạ Nhã Ngôn, cô nói: “Mặc quần áo đi!”

Bốn chữ đơn giản, lập tức truyền đạt thông báo một sinh mạng đã kết thúc.

Dựa vào vách tường trên hành lang, nghe thấy tiếng khóc của người nhà bệnh nhân xấu số, mắt Hách Nghĩa Thành cảm thấy có chút ươn ướt. Đúng lúc anh chuẩn bị xoay người rời đi, lại nghe thấy tiếng bước chân của Hạ Nhã Ngôn lao đảo đi tới. Thân là thầy thuốc, thường xuyên chứng kiến cảnh sinh tử, nhưng chính vào lúc này đây cô cũng vì không thể cứu vãn được sinh mạng nhỏ bé mà rơi lệ.

Trong ấn tượng của Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn là một người phụ nữ mạnh mẽ. Mấy năm trước lúc chẩn đoán bệnh cho anh vô cùng nghiêm túc và chuyên nghiệp, trong khoảng thời gian chung đụng này, cô theo thói quen mâu thuẫn gay gắt với anh, cười chê không cần phải nói, cũng bởi vì anh hút thuốc lá trong bệnh viện mà bị phạt 500 nhân dân tệ. Tóm lại, trong mắt Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn sao có thể cũng có lúc khóc nhè như Mục Khả được?

Trong lúc lơ đãng, vẻ mặt Hạ Nhã Ngôn có phần yếu đuối khiến Hách Nghĩa Thành lúc này mới nhận ra. Không nghĩ ngợi suy tính gì, anh đi tới, nhẹ nhàng nắm lấy bà vai cô.

Nghĩ đến cũng gần một năm gần gũi, cuối cùng cũng không cứu vãn nổi sinh mệnh mười hai tuổi đó, kiên cường mạnh mẽ của Hạ Nhã Ngôn tan rã, cô xoay đầu úp mặt vào bờ vai rộng lớn ấm áp của Hách Nghĩa Thành, khóc đến thảm thương.

Tĩnh tĩnh nguội lạnh của Hách Nghĩa Thành cũng bị lây sự thương cảm của Hạ Nhã Ngôn, anh không tự chủ tháo xuống mặt nạ lạnh lùng đối với người

ngoài, cực kỳ nhẹ nhàng vỗ nhẹ sống lưng, lần đầu tiên ôm một cô gái khác ngoài Mục Khả khóc thút thít trong lòng ngực.

Tâm tình Hạ Nhã Ngôn dần dần bình tĩnh lại, khi nhận ra rằng mình đang ở trong ngực một người nào đó, gương mặt còn đang áp sát cổ người nào đó, cô chưa hề tiếp xúc thân mật với ai khác ngoại trừ anh trai, cô kinh hãi lùi về phía sau một bước, lau qua giọt nước mắt trên mặt, lúng túng nói: “Thật ngại quá, làm bẩn quần áo của anh, tôi không sao rồi.”

Đưa tay sờ chỗ cổ áo bị nước mắt thấm ướt, Hách Nghĩa Thành có hơi giật mình: “Không nghĩ rằng cô sẽ khóc, khiến tôi không còn cách nào khác.”

Hạ Nhã Ngôn nghe thấy bất mãn mấy phần, liền thay đổi sự dịu dàng mấy phút trước, cô cao giọng nói: “Anh thật là cứng đầu, anh không đã kích tôi cũng đâu có ai nói anh bị cảm.” Kiên cường quen rồi, thật sự cô không muốn người khác chứng kiến sự nhu nhược của mình.

“Cứng đầu? Dùng từ này để miêu tả về tôi thật sự rất mới mẻ.” Hách Nghĩa Thành nở nụ cười, cô ý chọc tức nói: “Hạ Nhã Ngôn, dù gì vừa rồi tôi cũng đã cho cô mượn bả vai, cô không thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện sao?” Quan sát ánh mắt cô nhìn anh, anh nói: “Cô đó, một người phụ nữ đứng ở đây, nói chuyện với một người đàn ông, hoàn toàn không thấy dịu dàng. Cô là em gái của Hạ Hoàng Huân thật sao? Tại sao tôi lại có cảm giác cô giống như em trai cậu ta nhỉ?”

Vậy mà mới vừa rồi trong lòng cô còn cảm kích anh ta! Hạ Nhã Ngôn tức giận cố ý đập lên chân anh một cái thật mạnh: “Muốn dịu dàng cũng phải xem đối với người nào! Anh thì miễn đi! Gặp lại sau!”

Hạ Nhã Ngôn mang giày cao gót, Hách Nghĩa Thành bị giẫm một cái thật đau. Nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, thầm nghĩ người phụ nữ này cũng lớn mật thật, dám công khai sử dụng vũ lực với anh. Bị “coi thường”, đồng chí Tham mưu trưởng tức giận trở về đơn vị, mặt khác, bác sĩ Hạ vì tâm trạng không kiểm chế được mà thất lễ trước mặt “kẻ địch” nên chán nản trốn trong phòng làm việc một mình hờn dỗi.

Nghĩ lại, đây chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ, đơn giản chỉ là Hách Nghĩa Thành thấy hiếm khi Hạ Nhã Ngôn yếu đuối, mà thói quen cãi vã của nam nữ vì muốn che giấu sự xấu hổ mà lại âm ỉ một trận. Về phần điện thoại di động có phải người ta cố ý hay không, ngoại trừ bác sĩ Hạ là người trong cuộc ra thì không ai biết.

Không muốn chấp nhặt với cô, Hách Nghĩa Thành cùng người nào đó trùng mắt nhìn nhau một lúc lâu, kìm nén sự tức giận cùng trái tim đang đập loạn nhịp, anh nói với Mục Khả: “Cháu xem điện thoại di động đã nguội chưa, đi lấy lại đây.”

Đưa mắt ý bảo Mục Khả ngồi, trong lòng Hạ Hoàng Huân cảm thấy buồn cười không dứt, anh đứng dậy, đi lấy lại chiếc điện thoại đặt xuống bàn trà, phê bình qua loa Hạ Nhã Ngôn: “Còn mặt nặng mày nhẹ, đi nấu cơm đi, mấy người chúng tôi đều đói bụng cả rồi.” Nói xong quay sang hỏi Hách Nghĩa Thành: “Kiểu này cũng đã cũ, anh dùng bao lâu rồi?”

“Hơn hai năm rồi. Lúc sinh nhật Khả Khả tặng, nói cái gì đàn ông ba mươi rồi còn.” Hách Nghĩa Thành đưa tay vuốt vuốt mái tóc của Mục Khả, nhẹ giọng nói: “Cho cậu xoa một chút, sắp sửa không được dùng nữa rồi.”

Sinh nhật Hách Nghĩa Thành năm ba mươi tuổi thì Mục Khả chưa tốt nghiệp đại học, cô lấy toàn bộ tiền dạy thêm để mua tặng anh chiếc điện thoại di động này, lúc đó đây là kiểu mới nhất, đắt muốn chết được. Bình thường anh rất yêu quý, dù thấy anh quý trọng quà tặng của cháu gái đến mức nào.

Không ngờ điện thoại di động lại có ý nghĩa với anh đến vậy, trong lòng Hạ Nhã Ngôn có chút tự trách bản thân, cô nói: “Com nước xong tôi cùng anh đi mua lại cái giống như vậy.”

Thấy Hách Nghĩa Thành có vẻ không muốn trả lời, Mục Khả mau mồm mau miệng nói: “Cháu thấy nên đổi cái mới mà dùng, cậu lái quá rồi đó!”

Liếc nhìn Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân cười cười, bàn tay dường như vô tình chạm vào bên tai Mục Khả, nhẹ nhàng vuốt ve, động tác thân mật như vậy lúc này được anh làm một cách rất tự nhiên, tản ra một mùi vị mập mờ không rõ.

Lau xong điện thoại di động, Mục Khả chạy vào phòng bếp làm trợ thủ cho Hạ Nhã Ngôn, tiện thể nói với cô để cô không còn để ý đến thái độ của Hách Nghĩa Thành, nói cái người kia ngoại trừ việc đến giờ vẫn chưa yêu ai ra thì vô cùng tốt. Thấy cô cực kỳ tán dương người nào đó, Hạ Nhã Ngôn vừa cười vừa nói: “Được rồi, chị còn nói thêm nữa sẽ khiến em nghĩ rằng chị đang giới thiệu bạn trai cho em đấy.”

“Nhã Ngôn, em có bạn trai chưa?”

“Chị xem bộ dạng của em giống như có sao? Em là gái ế.”

Mục Khả cười khanh khách: “Có ế cũng là gái ế ưu tú nhất.”

Hạ Nhã Ngôn gật đầu, vô cùng tự tin nói: “Cái này thì chắc chắn rồi.”

Tiếp theo, trong phòng bếp truyền đến tiếng cười của hai cô gái.

Bữa trưa rất phong phú, bầu không khí nhìn chung có thể nói là hòa hợp vui vẻ.

Chỉ là, có thù mới hận cũ khiến Hách Nghĩa Thành ít nhiều có chút khó chịu, lúc ăn cơm ngón tay bị thương gấp không xong đồ ăn, tưởng ăn có chút vất vả. Thân là anh trai Hạ Hoàng Huân tự nhiên phê bình em gái không chiêu đãi khách, luôn nhắc nhở Hạ Nhã Ngôn gấp thức ăn cho anh, khiến đồng chí Tham mưu trưởng không nhịn được đắc ý.

Sau khi ăn xong, Mục Khả cùng Hạ Nhã Ngôn rửa chén, hai người đàn ông Hạ Hoàng Huân cùng Hách Nghĩa Thành ngồi trong phòng khách tán gẫu, không khí hòa hợp như người một nhà. Sau đó, Hạ Nhã Ngôn cùng Hách Nghĩa Thành đi mua điện thoại di động mới, tạo cơ hội cho Hạ Hoàng Huân danh chính ngôn thuận đưa Mục Khả trở về kí túc xá.

Lần đầu tiên tới hang ổ của Mục Khả, Hạ Hoàng Huân rất có hứng thú đi thăm thú mọi nơi một lượt, sau đó anh tự nhiên ngồi xuống giường nhỏ của cô, về mặt bất đắc dĩ nói: “Nội vụ quả nhiên rối loạn. Quên đi, cũng không thể theo tiêu chuẩn đề yêu cầu em, anh sẽ mất nhắm mắt mở bỏ qua.” Thấy Mục Khả trừng mắt muốn phản bác, anh ôm lấy cái eo nhỏ của cô cười cười: “Lúc này không cần lo lắng có người xông vào, tranh thủ thời gian thân mật, một lúc là phải đi rồi.” Nói xong anh cúi người hôn Mục Khả thật sâu.

Tình cảm kìm nén trong nháy mắt bộc phát ra, hai người ý loạn tình mê đáp lại nhau, Hạ Hoàng Huân rốt cuộc không nhịn được, xoay người một cái, đặt cô bạn gái nhỏ dưới thân, vừa hôn tha thiết vừa xâm nhập.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thương cảm ly biệt

Tự chủ của Hạ Hoàng Huân bị khiêu khích mạnh mẽ, nếu không phải sự thật rành rành trước mắt, anh vốn không tin mình sẽ khát vọng một người con gái đến như thế. Khi anh khó khăn tự động đặt bàn tay to đầy vết chai lên phần ngực mềm mại của Mục Khả, anh thật sự có chút không kìm chế được rồi.

Cảm thấy anh thờ ơ ngắt mà hỗn hển, tim Mục Khả đập thình thịch mà rối loạn, bàn tay mềm mại không xương của cô phủ lên sống lưng mạnh mẽ của anh, đánh về đáp lại rụt rè khiến cô trở nên vô cùng mãnh mai. Một động tác ý lại đơn giản lại khiến cho cổ họng Hạ Hoàng Huân rên một tiếng thờ thảm thấp mà gấp gáp. Tay anh không tự chủ dùng sức, nặng nề vuốt ve Mục Khả, hôn rất sâu mút lấy cánh môi mềm mại của cô, triền miên lại vội vàng. . . .

Nhiệt độ cơ thể anh nhanh chóng tăng cao, bàn tay nóng đến gần như làm cô bị bỏng. Khát cầu rõ ràng mãnh liệt như vậy, là dục vọng nguyên thủy nhất của loài người. Nhiệt độ nóng bỏng khác thường đột nhiên tới khiến Mục Khả theo bản năng giãy dụa muốn thoát khỏi đụng chạm của anh, lại đổi lấy cái ôm càng chặt hơn. Cô nghe thấy Hạ Hoàng Huân khàn khàn cảnh cáo: “Đừng lộn xộn!”

Giật mình khi cảm thấy dục vọng phái nam của anh đang chạm vào thân thể cô, Mục Khả sợ đến không dám cử động, cả người nhũn ra nhắm chặt mắt mặc cho môi lưỡi anh xâm nhập lãnh địa của cô, từ sâu đến cạn, từ gấp đến chậm, dần dần trở nên dịu dàng.

Lý trí còn sót lại được khôi phục, thật vất vả mới niêm phong được mãnh thú vào trong cơ thể, Hạ Hoàng Huân thu tay đang ôm eo cô lại, vùi mặt vào cổ cô thơm ngát của cô, môi dán vào da thịt mịn màng của cô, vô cùng thất bại nói: “Tiểu quý, em muốn hành hạ anh tới khi nào, hả? Anh mà ghen hông về sau người chịu khổ chính là em đấy!”

Trong khoảng thời gian nằm chung viện này khiến tình cảm của hai người đột nhiên tăng mạnh. Mục Khả không che giấu muốn ở bên anh, Hạ Hoàng Huân chắc chắn anh mà không phan hịp thì đã có thể bắt cô dễ như trở bàn tay. Nhưng tư tưởng của anh rất truyền thống, anh muốn đợi đến đêm tân hôn mới muốn cô!

Gương mặt bởi vì kích thích cùng xấu hổ mà đỏ ửng lên rất đáng yêu, Mục Khả hơi nhếch môi không nói, dùng sức đánh vào thân thể rắn chắc của anh một cái. Để che giấu lúng túng cô làm như giận dữ nói: “Mau dậy đi, nhìn gầy mà sao nặng thế hả, đề em sắp không thở nổi nữa rồi.”

Hạ Hoàng Huân cười nhẹ, giọng nói khàn khàn: “Làm quen trước, về sau khỏi bỏ ngờ.” Ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể thiếu nữ, anh không nhịn được xấu xa cắn hai cái trên cái cổ mịn màng của cô, đau đến Mục Khả giùng giăng kháng nghị.

Ôm cô bình tĩnh một lúc lâu, Hạ Hoàng Huân kéo Mục Khả đứng dậy, nhìn đồng hồ, anh nói: “Ở bệnh viện lâu quá, trong nhà chẳng còn cái gì, anh đi kiểm chút đồ ăn cho em.”

Mục Khả lo lắng, đẩy anh ngồi xuống, trèo qua đi lấy gối đầu: “Không cần, anh có thói quen ngủ trưa, trước nằm một lát đi. Không phải nói tham mưu Hồ muốn tới đón anh sao? Đến lúc đó anh cứ đi đi, không cần quan tâm đến em đâu, em có thể tự chăm sóc mình.”

Hạ Hoàng Huân là Phó đoàn trưởng mới nhậm chức của đoàn 5-3-2, trong đoàn đương nhiên biết tin tức anh xuất viện. Ngày hôm qua Ninh An Lỗi đã gọi điện thoại tới, bảo là phái tham mưu Hồ lái xe tới đón anh trở về đơn vị.

Mục Khả hiểu chuyện như vậy làm Hạ Hoàng Huân cảm động. Cảm lấy bàn tay nho nhỏ của cô, anh nghiêng người ra hôn một cái lên gò má cô: “Bình thường cũng không có thời gian chăm sóc em, em cho anh cơ hội biểu hiện đi, thuận tiện trinh sát địa hình, xem xem nơi Mục Khả nhà chúng ta ở hệ số an toàn có cao không.”

Tuy rằng anh cố tình dùng giọng trêu chọc nhưng Mục Khả có thể cảm thấy sự quan tâm và lo lắng của anh. Cô cười nhẹ, khi ôm cô Hạ Hoàng Huân thì

nhẹ nhàng hôn một cái lên sườn mặt đường cong rõ ràng của anh.

Ôm lấy eo nhỏ của cô kéo vào trong ngực, Hạ Hoằng Huân lộ ra vẻ mặt cưng chiều: “Lần đầu được chủ động hôn, có chút được sủng mà sợ.”

Mục Khả xấu hổ cười, nép vào người anh, rất hưởng thụ giờ phút ngọt ngào gần bó gần gũi này.

Hai người ngọt ngào một lúc, Hạ Hoằng Huân liền dẫn Mục Khả đi siêu thị.

Người đàn ông cao lớn đẹp trai đẩy xe hàng, thỉnh thoảng cầm lên cái gì trao đổi ý kiến cùng cô gái nhỏ xinh đẹp bên cạnh. Khi cô lắc đầu thì anh liền cau mày để xuống, cô gật đầu thì anh theo thói quen giơ tay lên cạo cạo chớp mũi cô rồi đặt đồ vào xe đẩy hàng, sau đó một tay ôm cô gái tiếp tục chọn mua. Bộ dạng thân mật đó trong mắt người ngoài nhìn nhiên là một đôi vợ chồng son.

Điện thoại di động vang lên, Hạ Hoằng Huân nghe điện thoại đồng thời ánh mắt vẫn dõi theo Mục Khả, sủng ái nhìn cô ôm một đồng hồ ăn vặt nghịch ngợm cười với anh. Anh nói ngắn gọn mà rõ ràng địa điểm hẹn cho tham mưu Hồ, sau đó đưa tay lật xem đồng hồ trong giỏ, không biến sắc đặt mấy hộp mì ăn liền chua cay cùng chân gà cay Mục Khả giấu ở phía dưới về chỗ cũ. Đợi khi cô phát hiện, anh rất nghiêm túc phê bình cô: “Trước mặt anh mà còn dám giả vờ, vậy làm sao anh yên tâm được? Quên lời dặn của bác sĩ rồi đúng không? Không được ăn cay.”

Mục Khả bị véo má không dám phản bác, bĩu môi oán trách: “Sao cứ véo má em thế, tay to như vậy, đau chết đi được.”

“Em ngoan ngoãn thì anh véo em làm gì?” Hạ Hoằng Huân cười lại véo một cái, trêu chọc cô nói: “Non như quả đào mật, không có việc gì cũng muốn cắn hai miếng.”

Mục Khả giận lườm anh một cái: “Nói năng ngọt xớt, không có bộ dạng của Phó Đoàn Trưởng gì hết.”

Hạ Hoằng Huân chau mày, vẻ mặt bất cần đời: “Đồng chí nhỏ à, Phó Đoàn Trưởng cũng phải được cưới vợ chứ!”

Mục Khả cong môi cười sau đó kéo cánh tay của anh.

Dường như sợ Mục Khả đói bụng, Hạ Hoằng Huân mua cho cô rất nhiều đồ ăn, ngay cả mấy đồ dùng hàng ngày lật vật như kem đánh răng bàn chải đánh răng cũng mua hết. Nói là tránh cho cô thân con gái phải ra ngoài một mình, không an toàn.

Lúc tính tiền Mục Khả độc lập theo thói quen móc ví tiền ra, nhân dân tệ còn chưa đưa ra, mu bàn tay đã bị vỗ một cái. Ngược mắt nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Hạ Hoằng Huân, lòng cô co rụt lại, do dự một lát mới cẩn thận rút ví về. Lúc này ánh mắt đồng chí Giải Phóng Quân mới dịu đi.

Mấy cái túi to đều do Hạ Hoằng Huân xách, Mục Khả muốn giúp một tay anh cũng không khiến, bất đắc dĩ đành nói: “Người ta muốn nắm tay anh, hai tay anh đều xách đồ thì nắm thế nào được.”

Nhìn thấu tâm tư nhỏ nhỏ của cô, Hạ Hoằng Huân cười, chuyển tất cả đồ sang tay phải, giơ tay trái ra. Mục Khả hồn đờ vỗ vào lòng bàn tay của anh, sau đó ngoan ngoãn đặt tay vào lòng bàn tay to lớn của anh.

Trở lại kí túc xá, Hạ Hoằng Huân rất cẩn thận mà phân loại hết đồ ăn bỏ vào trong tủ lạnh, còn giúp Mục Khả kiểm tra điện nước. Chờ anh xác nhận tất cả dụng cụ trong cái ổ nhỏ của cô không có gì hỏng hóc thì tham mưu Hồ đã đến.

“Trong khoảng thời gian này có thể sẽ hơi bận, có lẽ không thể đi thăm em được. Em ngoan ngoãn đi làm, Chủ nhật anh sẽ cho người tới đón em đến đơn vị, được không?” Thời gian gấp rút khiến Hạ Hoằng Huân nói chuyện cũng có chút vội vàng, cầm túi đựng quần trang từ chỗ em gái trên tay, anh dặn dò: “Đừng để anh lo lắng. Tan việc không có việc gì cũng đừng đi ra ngoài, bộ dáng của em giống như thiếu nữ vị thành niên, rất dễ bị lừa.

Đừng hơi tỷ lại nói không ăn cơm muốn giảm cân, em có mập anh cũng không chê em. Buổi tối lúc ngủ đắp kín chăn, nếu dễ bị cảm anh sẽ xử lý em đấy, còn có.”

Cảm giác được thương yêu rất ấm áp rất dễ dàng làm cho người ta yếu ớt. Luôn luôn kiên cường như Mục Khả chợt ôm lấy eo anh gần anh nói tiếp: “Có thể dễ mai đi được không?” Cô chợt cảm thấy sợ phải trở về những ngày sống một mình, Mục Khả có chút muốn khóc.

Hạ Hoằng Huân càng không nỡ hơn cô, nghĩ đến một người cô ở bên ngoài thì anh đã bắt đầu đau lòng. Trong tiếng thở dài khó phát hiện anh ôm lấy cô, hôn lên đỉnh đầu cô nói “Nghe lời!”

Mục Khả cọ cọ trước ngực anh như con mèo nhỏ, ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh, ôm chặt!

Từ ngày quyết định ở bên một quân nhân như anh thì Mục Khả đã biết, ly biệt là điều không thể tránh khỏi. Nếu đã lựa chọn thì phải chấp nhận. Cho nên, khi Hạ Hoằng Huân xoay người đi, cô kiên cường nén nước mắt.

Buổi tối hôm đó Mục Khả lại nằm mơ. Nhưng người xuất hiện trong giấc mơ lần này không phải là mẹ, mà là người đàn ông luôn thích trêu chọc cô. Trong giấc mộng cô gái nhẹ nhàng cười, nụ cười vô cùng thỏa mãn.

Nghỉ ngơi hơn nửa tháng, trở lại bộ đội Phó Đoàn Trưởng Hạ bận tối tăm mặt mũi. Thường đến lúc anh rảnh có thời gian gọi điện thoại cho Mục Khả thì đồng chí nhỏ đã ngủ được một giấc rồi. Nghe được cô lười biếng trách anh phá hoại giấc mơ đẹp của cô, một mối cả một ngày trong nháy mắt đã giảm bớt, Hạ Hoằng Huân cười vô cùng dịu dàng.

Tháng mười một là thời gian giải ngũ lão binh của Doanh trại quân đội thiết giáp. Bỏ lại công tác, Hạ Hoàng Huân đến tham dự buổi liên hoan doanh trình sát tổ chức cho những chiến sĩ giải ngũ. Anh muốn đích thân hứa hẹn với những thuộc cấp của mình.

Tối hôm đó rất nhiều chiến sĩ trẻ tuổi ôm chiến hữu khóc. Tối hôm đó, Hạ Hoàng Huân bị kính rất nhiều rượu vẫn rất thanh tỉnh. Anh như người anh lớn dặn dò mấy thằng nhóc sau khi rời đi phải sống thế nào, không thể làm mất mặt quân nhân, không thể có lỗi với bộ quân trang này.

Sáng sớm ngày hôm sau, người đàn ông mặc quân trang đứng nghiêm trước cửa doanh trại, nhận lễ của các chiến sĩ, sau đó đứng im không nhúc nhích dưới bầu trời đầy tiết như một tảng đá đưa mắt nhìn những người lính từng chảy máu chảy mồ hôi tại sân huấn luyện này rồi đi.

Trong hoàn cảnh này thì không khí dường như cũng nặng nề. Nhưng dù khó chịu hơn đi chăng nữa thì họ không thể bỏ đi, phải đối mặt đến cùng. Bởi vì bọn họ là quân nhân, nơi này là đơn vị bộ đội.

Kế tiếp là những ngày càng thêm bận rộn. Là Phó Đoàn Trưởng mới nhận chức, đã từng lấy huấn luyện cường độ cao huấn luyện binh lính của cả doanh trại trình sát – Hạ Hoàng Huân gánh vác trọng trách huấn luyện. Để nâng cao năng lực tác chiến tổng hợp của toàn bộ chiến sĩ trong đoàn, ba phần tư thời gian trong ngày của anh cũng bị công việc chiếm hết. Lối hẹn Chủ nhật gặp nhau tốt đẹp cũng bị đại học C tạm thời sắp xếp lịch học thêm phá hỏng. Anh dù buồn bực cũng đành chịu đựng một nhọc ớn định lại tinh thần bắt tay vào làm dự án, trong lòng âm thầm mong chờ được đến Sư bộ đi họp, vậy mới có thể rút thời gian vào thành phố gặp cô bạn gái nhỏ, để giải nỗi khổ tương tư.

Sau khi xuất viện Mục Khả bị học tập cùng học thêm làm cho kiệt sức, đã liên tục hai tuần lễ không được nghỉ ngơi. Mặc dù như thế, cô vẫn nhiệt tình cao độ cùng Hạ Hoàng Huân yêu đương “từ khoảng cách xa”, đồng thời cô cùng Hạ Nhã Ngôn cũng càng ngày càng thân.

Hôm nay vừa hết giờ làm, Mục Khả hẹn đến nhà Hạ Nhã Ngôn ăn cơm. Sau khi ăn xong, cô tranh rửa bát, sau đó hai cô gái vui mình trên sofa xem tivi.

Nghĩ đến sự kiện điện thoại di động lần trước, Mục Khả bắt đầu phát huy tính tình ‘bà tám’ trời sinh của phụ nữ, hỏi Hạ Nhã Ngôn: “Em mua điện thoại di động cho cậu út thật à? Chắc cậu không nhận đâu?”

“Dĩ nhiên mua.” Hạ Nhã Ngôn nghe vậy đưa ánh mắt từ trên TV qua, tức giận nói: “Người ta không chỉ muốn, còn ngại chất lượng không tốt, nói không tốt như cái chị mua, tức chết em rồi.”

“Không thể nào?” Mục Khả rất hoài nghi, rất thành thật nói: “Sao cậu ấy lại bắt em tốn tiền chứ? Không giống cậu ấy chút nào.”

Nghĩ đến phản ứng của Hách Nghĩa Thành khi không tìm được điện thoại cùng kiểu, Hạ Nhã Ngôn quả thật phát hỏa, cô cắn răng nói: “Chị còn khen anh ta có phong độ, chị có biết người ta nói với em thế nào không?”

Cô nhảy từ trên ghế salon xuống, chân không giẫm trên mặt thảm, bắt chước ánh mắt kia nhìn cô lúc ấy, giọng nói vô cùng khinh thường lại kiêu ngạo nói: “Thôi thì tạm dừng vậy, tôi cũng không muốn làm cô mất mặt. Bác sĩ Hạ à, cô trả tiền đi, dùng tiền lần trước cô phạt tôi ấy, không đủ thì cô tự bỏ tiền ra thêm vào.”

Trong ánh nhìn đầy sát khí của Nhã Ngôn, Hách Nghĩa Thành bình tĩnh nói:

“Nhìn tôi làm gì? Không phải cô nói đền cho tôi sao. Hối hận à? Muộn rồi.” Sau đó khoe miệng khê cong lên, quay đầu hùng hồn nói với nhân viên: “Tôi lấy cái này, viết hoá đơn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bida!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tập trung tại bệnh viện

Nhắc tới sự kiện điện thoại di động, đương nhiên Hạ Nhã Ngôn không thuật lại cho Mục Khả toàn bộ nội dung. Thật đúng là ông có lý lẽ của ông, bà có lý lẽ của bà. Cô đem quà tặng quý báu của Tham mưu trưởng Hách vào trong chảo dầu, “thấp tùng” anh đi mua, chẳng lẽ không cho người ta phát tiết một tẹo à? Tóm lại là, trong sự kiện này, thái độ của hai người này quả thật không ra gì. Chẳng qua Hách Nghĩa Thành bắt đắc dĩ bị bắt cóc lại rất nghiêm túc. Trong lòng biết rõ Hạ Nhã Ngôn cố ý tạo cơ hội cho anh trai cô, tránh để anh phá hỏng khoảng thời gian riêng anh trai cô cùng Mục Khả, dám vừa lời vừa kéo anh đi. Nói thật, mặc dù đã chấp nhận mối quan hệ của Hạ Hoàng Huân cùng Mục Khả, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không quen nhìn hai người ở cạnh nhau, dù sao cô cũng là cháu gái mà anh yêu thương nhất, so với người tình còn quan trọng hơn gấp trăm lần, bây giờ bỗng nhiên không thuộc về mình, nhất thời trong lòng rất khó chấp nhận sự thật này. Mặc dù nhiều lúc anh muốn cố gắng thả lỏng tâm tư, nhưng sự quan tâm chăm sóc hai mươi năm, đâu thể ngày một ngày hai có thể điều chỉnh ngay được? Cho nên hành động của Hạ Nhã Ngôn khiến Hách Nghĩa Thành cảm thấy cực kỳ không thoải mái, vô cùng khó chịu. Vì vậy anh mang theo ý định trả thù rất không quan mình chính mà chọn một cái điện thoại xa xỉ đắt tiền, khiến bác sĩ Hạ xuất huyết một lần. Nhìn Hạ Nhã Ngôn tức giận như muốn xẻo thịt anh, còn nghiêng răng nghiêng lợi quệt thẻ trả tiền, trong lòng Hách Nghĩa Thành bỗng nhiên cảm thấy tốt lên không ít.

Đến bãi đậu xe, Hách Nghĩa Thành cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, thờ ơ nói: “Đoán chừng thời gian này anh trai cô đã về rồi, nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành xuất sắc, có thể thả tù binh này về được chưa?”

Tù binh? Rõ ràng là trộm cướp thì có! Chẳng trách anh ta không khách khí ra đòn với cô như vậy, thì ra là thấy rõ bất mãn trong lòng cô. Hạ Nhã Ngôn cũng không khách khí hung hăng đá một cái vào xe quân dụng của anh, vênh mặt tự đắc yêu cầu: “Nhưng nhiệm vụ của anh còn chưa hoàn thành, đưa tôi về!” Sau đó đứng khoanh tay như nữ vương nhìn thẳng vào mắt Hách Nghĩa Thành, giống như đang nói: “Có bản lĩnh không phong độ để tôi ở lại đây xem! Anh dám không, anh dám không?”

Hách Nghĩa Thành hít một hơi thật sâu, ở trong lòng tự nhủ: “Cô ta chỉ là một người phụ nữ, không chấp nhặt với cô ta.” Cố gắng kiềm chế hỏa khí bốc lên đầu, anh lên xe, dùng sức đóng sầm cửa lại, thấy Hạ Nhã Ngôn đứng yên tại chỗ nhìn anh khiêu khích, anh cắn răng nghiêng người mở cánh cửa bên ghế phụ, hung hăng quát: “Lên xe!”

Im lặng suốt cả quãng đường, đến nơi, Hạ Nhã Ngôn nói một câu: “Tham mưu trưởng Hách, người biết điều không nên làm kỳ đà cản mũi, anh, hiểu không?” Để lại một nụ cười ngây thơ vô tội, cô thản nhiên xuống xe, dưới cái nhìn chăm chăm của Hách Nghĩa Thành cô thẳng lưng đi về phía chung cư.

Nhìn chăm chăm bóng lưng cô càng ngày càng xa, Hách Nghĩa Thành tức giận nói thầm một câu: “Tôi, không hiểu!” Khởi động xe, xoay vô lăng, hất bụi mà đi.

Không có hai bệnh nhân Hạ Hoàng Huân cùng Mục Khả ở giữa, hai người Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Nhã Ngôn cũng mất đi cơ hội gặp mặt, ai về nhà nấy trở lại quỹ đạo cuộc sống thường ngày. Ngày cứ lặng lẽ trôi qua như nước chảy.

Đối với quan hệ của hai người bạn họ Mục Khả cũng không suy nghĩ gì nhiều. Trong lòng cô, Hách Nghĩa Thành và Hạ Hoàng Huân dù bằng tuổi nhưng thân phận của cậu cũng luôn là trưởng bối, quan niệm “có chấp không đòi” khiến cô ngốc nghếch không phát hiện ra Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Nhã Ngôn không ngừng phát sinh mập mờ. Thậm chí cô còn quan tâm đến chuyện lớn cả đời của cậu, kết quả là bị Hạ Hoàng Huân phê bình, anh nói: “Em còn nhỏ thì biết cái gì, lo tốt chuyện của chính mình là được rồi. Hách Nghĩa Thành bản lĩnh lớn, có khi còn cưới bà xã trước cả anh.”

Mục Khả cảm điện thoại di động oán trách: “Anh không biết lớn nhỏ, dám gọi thẳng tên cậu.”

“Cùi chỏ không cho rẽ ra ngoài.” Thủ trưởng chưa phê chuẩn mà Hạ Hoàng Huân đã tự động coi mình cùng Mục Khả là người một nhà, anh nhắc nhở cô trong điện thoại: “Em phải có lập trường kiên định rõ ràng, nếu em thỏa hiệp Hách Nghĩa Thành thế nào cũng hã hê bắt anh gọi anh ta bằng cậu cho mà xem”

Mục Khả cười hi hi: “Vậy anh cứ gọi đi.”

“Cũng không phải là không thể gọi.” Hạ Hoàng Huân cân nhắc một chút sau đó cười xấu xa nói: “Em gả cho anh anh liền gọi, em thấy thế nào?”

“Còn có kẻ mặc cả, không đề ý tới anh nữa.” Mục Khả giận anh.

“Anh nói thật.” Thu lại giọng điệu đùa giỡn, Hạ Hoàng Huân nghiêm túc nói: “Tết Nguyên Đán cùng anh về nhà đi, ông nội anh muốn gặp cháu dâu một lần.”

Mỗi lần nói chuyện điện thoại đều không tránh được chủ đề kết hôn, Mục Khả cảm thấy thật sự căng thẳng, không phải là cô không muốn ở cùng Hạ Hoàng Huân, nhưng cảm thấy quá nhanh, sợ chưa đủ hiểu rõ lẫn nhau. Ngộ nhớ sau này không thể tiếp tục cùng nhau mà phải chia tay, như vậy sẽ khiến đối phương bị tổn thương, cô thật sự không chịu nổi.

Hạ Hoàng Huân giống như là con giun trong bụng Mục Khả, trong khi cô còn đang trầm mặc suy nghĩ, anh nói: “Em đừng suy nghĩ lung tung, mỗi loại tình cảm đều có vấn đề riêng của nó, cũng có đáp án riêng. Tình cảm của hai người có được hay không, thật ra không liên quan đến chuyện thời gian nhiều hay ít. Em xem, chúng ta không phải rất tốt hay sao, anh thích em, em cũng thích anh, như vậy là đủ tiêu chuẩn để kết hôn rồi.”

Mục Khả nhỏ giọng lầm bầm: “Ai thích anh chứ.”

“Dám nói em không thích anh à?”

“Em”

“Lập tức thu về!” Hạ Hoàng Huân tức giận: “Nếu em còn dám nói vậy xem anh có chinh em không! Nghĩ kỹ rồi trả lời!”

Dám uy hiếp cô. Mục Khả giận: “Chinh đồn thế nào, em có hư đâu.”

Đột nhiên thấy cô cao giọng, Hạ Hoàng Huân sùng ái nói: “Chờ anh đánh vào mông em, để xem em còn dám nói!”

Tương sợ anh chắc. Mục Khả nghịch ngợm cười: “Vậy em sẽ cù anh, xem anh còn sức để đánh em hay không.”

Hạ Hoàng Huân cong môi, nhẹ nhàng trách: “Tiểu quỷ!”

Anh cưng chiều làm Mục Khả thoải mái hơn, cô thẳng thắn nói: “Em sợ, ngộ nhờ người nhà anh không thích em thì làm thế nào?”

Hạ Hoàng Huân trấn an cô: “Tiêu chuẩn của anh cao như vậy, anh còn thích, bọn họ làm sao có thể không thích!”

“Em là nói ngộ nhỡ, bọn họ nếu thật không thích em thì làm thế nào ấy?”

“Không thích sao?” nghĩ tới bộ dạng cau mày đáng yêu của cô, Hạ Hoảng Huân cố ý trêu chọc cô: “Vậy thì trả lại hàng, xách về nhà.”

Mục Khả dựng thẳng lông mày: “Anh đi một mình đi!”

Cho dù có cãi nhau nhưng tình cảm càng lúc càng được hâm nóng, trong cuộc sống bận rộn hai người lại xa cách chỉ có thể chủ yếu dựa vào điện thoại, vì vậy đã cống hiến cho sự nghiệp điện tín của Trung Quốc không ít. Giống như Hạ Hoảng Huân lúc này, một người cá tính mạnh mẽ cũng có thể học nấu cháo điện thoại, đủ thấy sức mạnh của tình yêu lớn đến thế nào.

Đầu tháng mười hai, kế hoạch học bổ túc vào cuối tuần cũng đã hoàn thành. Mục Khả được giải phóng, có thể nghỉ ngơi vào cuối tuần, cô từ chối lời mời dạo phố của cô bạn thân Hường Vi, cự tuyệt lời xin xỏ của Mục Thần muốn vào chơi ký túc xá, đội lên đầu cái danh ‘Trọng Sắc Khinh Bạ’, tính toán làm cách nào để lặng lẽ đột nhập vào đoàn 5-3-2 cho Hạ Hoảng Huân một bất ngờ. Vậy mà đúng lúc cô vừa thu xếp đồ đạc chuẩn bị lên đường, Hách Nghĩa Thành lại lần nữa xảy ra chuyện. Anh, nhập viện rồi.

Đừng tưởng rằng Hách Nghĩa Thành là Tham Mưu Trưởng của Sư bộ thì không cần phải huấn luyện. Anh và Hạ Hoảng Huân đích thực thuộc cùng một loại người, là một tấm gương sáng ngời tiếp cho người ta còn nhiều động lực hơn cái đồng cương lĩnh trên giấy tờ kia. Cho nên anh liền huấn luyện cho doanh trình sát thiết giáp một tháng liền. Cường độ huấn luyện cao liên tục trong nhiều ngày khiến bắp chân anh không chịu nổi, phát sinh rạn gây xương.

Thân là bác sỹ xuất sắc của khoa xương cốt, dĩ nhiên Trưởng khoa Hạ Nhã Ngôn không thể không nhận vị bệnh nhân này chỉ không ngờ bệnh nhân lại là Hách Nghĩa Thành. Cô vội vàng đi tới phòng cấp cứu, cẩn thận kiểm tra vị trí gãy xương đã được quân y cố định từ trước, lại chụp X-quang một lần xác định độ nghiêm trọng, rồi lập tức tiến hành phẫu thuật trị liệu.

Liếc nhìn Hách Nghĩa Thành nằm trên giường bệnh, Hạ Nhã Ngôn tức giận nói: “Bệnh viện có phải nơi tốt đẹp gì đâu? Sao mấy người cứ thích chạy tới đây nằm vậy hả?”

Hách Nghĩa Thành bị thương nhưng cũng không yếu thế, anh nói: “Cô nghĩ là tôi thích ở đây nhìn thấy cô chắc?”

Hạ Nhã Ngôn trừng mắt lườm anh: “Không thích sao anh còn tới! Tôi mời anh đến à?”

Thuốc mê phát huy tác dụng, chân bị thương đã không còn cảm giác, Hách Nghĩa Thành một mắt nhắm nghiền hai mắt, không phản bác nữa.

Sau khi phẫu thuật, Hách Nghĩa Thành được đưa vào phòng bệnh. Khi đi qua Hạ Nhã Ngôn cố tình vỗ mạnh vào bên chân khỏe của anh, lấy giọng bác sỹ chuyên nghiệp phê bình đồng chí Tham mưu trưởng Hách: “Lần trước chỉ gãy xương rất nhỏ, sau khi cố định vị trí cũ, thoa thuốc nối xương ngoài da, sau đó tình huống là có thể tự động khép lại. Bây giờ thì tốt rồi, bị anh đưa lên mức độ nghiêm trọng rồi, tôi thiếu cũng phải nằm viện tám tuần. Nói cách khác trong tám tuần này, anh phải hoàn toàn nghe lời tôi. À, đúng rồi, đừng nói là tôi chưa hề nhắc nhở anh, trước khi hoàn toàn chữa trị xong chỗ gãy xương không thể tiến hành huấn luyện, nếu không rất có thể gây hoại tử xương, hậu quả nghiêm trọng như thế nào chắc không cần tôi phải nói anh cũng hiểu!” Ý là mặc dù bọn họ có “thâm thù”, nhưng anh cũng phải biết điều mà phối hợp điều trị, đây là nghĩa vụ của bệnh nhân, quyền lực của bác sỹ.

Đối với một người lính mà nói, bị thương vốn là một vấn đề không thể bình thường hơn, nhưng bắt họ phải nằm viện điều trị mà đừng huấn luyện đích thị là một kiểu hành hạ. Tâm trạng Hách Nghĩa Thành có phần ảo não nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Làm phiền bác sỹ Hạ rồi, hy vọng tôi không phải nhận mấy kiểu ngược đãi không đáng có.”

Lời nói vẫn đáng ăn đòn như cũ. Nhưng nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của anh ta, Hạ Nhã Ngôn cũng rất rộng lượng không đánh lại anh, hòa hoãn nói: “Con người tôi mặc dù không biết thế nào là dịu dàng, nhưng tác phong nghề nghiệp tuyệt đối có thể nhận được chứng nhận. Yên tâm đi, chờ xương bị gãy khỏi rồi anh thực hiện thêm một số bài tập phục hồi chức năng, rất nhanh có thể hồi phục chức năng tay chân, không để lại di chứng, điều kiện chỉ là.....”

“Tôi không muốn trở thành tàn phế!” Hách Nghĩa Thành cắt ngang lời cô, ý nói anh sẽ phối hợp.

Theo nghề bác sỹ mấy năm, đối với tâm tình bệnh nhân Hạ Nhã Ngôn đương nhiên hiểu rõ, không dịu dàng cho lắm dịch gót chân cho Hách Nghĩa Thành, cô nói: “Anh nghỉ ngơi trước đi, cần phải giữ sức khỏe, lát nữa hết thuốc mê sẽ hơi đau đấy.”

Hách Nghĩa Thành nói một tiếng “Cám ơn!”. Sau đó nghe lời nhắm nghiền hai mắt, chợt nghĩ đến điều gì đó, anh gọi Hạ Nhã Ngôn vừa chuẩn bị rời đi, được voi đòi tiên nói: “Bác sỹ Hạ có thể vừa vát và điều trị vừa thuận tiện giải quyết chuyện ăn uống của tôi được không?” Tài nấu nướng của cô quả thật không tệ, anh bắt đầu cảm thấy nhớ rồi.

Choáng váng trước da mặt dày của anh, Hạ Nhã Ngôn quay đầu nói: “Anh thật không biết khách khí gì cả. Dựa vào cái gì chứ?”

Hách Nghĩa Thành khề cong môi, khuôn mặt anh tuấn cực ăn nhập với nụ cười xấu xa, khiến cho sắc mặt anh không còn vẻ tái nhợt, anh không còn hơi sức nói: “Cô xem tôi hiện tại thế thảm như vậy, không đồng tình được sao.”

Dám giả bộ đáng thương với cô? Hạ Nhã Ngôn trừng mắt liếc anh một cái, tức giận quay đi.

Nhận được điện thoại của Hạ Nhã Ngôn, Mục Khả nhanh chóng chạy tới. Nhìn thấy cậu không được khỏe nằm trên giường bệnh, cô thiếu chút nữa khóc nức lên, sờ sờ nắm lấy bàn tay Hách Nghĩa Thành, cô nhẹ nhàng gọi: “Cậu!”

Rõ ràng đang là mùa đông, nhiệt độ xuống rất thấp, cô chạy đến mồ hôi đầy trán, Hách Nghĩa Thành thấy vậy không khỏi có chút đau lòng, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, anh nói: “Không có việc gì, đừng lúc nhân cơ hội này nghỉ ngơi một thời gian.” Ánh mắt nhìn thấy lông mày cô đang nhíu chặt, anh nửa đùa nửa thật nói: “Cháu xem, thằng nhóc Hạ Hoàng Huân kia bị thương khiến cháu đau lòng quá mức. Để chứng minh địa vị của cậu, cũng phải sử dụng đến khổ nhục kế này rồi.”

Cho tới nay, Mục Khả không hề phát hiện, kể từ lúc cô yêu Hạ Hoàng Huân, cũng có phần bỏ quên Hách Nghĩa Thành, mặc dù trong lòng cô không ai có thể thay thế được vị trí quan trọng của cậu, nhưng trong lòng xuất hiện thêm một người, tình cảm ấy cũng bị san sẻ, mà sự san sẻ này sẽ khiến người đàn ông cùng cô “nuông tựa lẫn nhau” từ lúc năm tuổi cũng cảm thấy có phần mất mát. Ý thức được điều này một chút, Mục Khả tự trách bản thân, cô cúi gầm đầu nói: “Thật xin lỗi.”

Hách Nghĩa Thành rút tay ra gõ xuống trán cô một cái, cười mắng: “Nha đầu ngốc, nói cái gì mà thật xin lỗi.” Thở dài, anh từ từ nói: “Sớm muộn gì cũng có ngày đó, không phải anh ta cũng sẽ là người khác. Được rồi, anh ta tốt hơn nhiều người khác, bắt kê là phương diện nào. Cậu yên tâm.”

Giọng của Hách Nghĩa Thành lộ ra một chút thương cảm, thay vì một người cậu, lại giống như một người thất tình hơn. Không thể không nói, quá trình đối đầu gay gắt với Hạ Nhã Ngôn khiến cho suy nghĩ của anh thoáng hơn rất nhiều, ví dụ như tồn tại thành kiến đối với thân phận quân nhân của Hạ Hoàng Huân, ví dụ như đối với cháu gái quá mức quan trọng khiến cho tình thân có chút sai lệch. Anh hiểu được rằng, cho dù có yêu Mục Khả đến đâu, cũng chỉ là tình yêu thương của một người trưởng bối, khác với tình cảm nam nữ. Anh che chở cho cháu gái, nhưng cháu gái anh cũng cần một người đàn ông quan tâm chăm sóc.

Thấy Mục Khả thật lâu không nói gì, Hách Nghĩa Thành nói sang chuyện khác: “Thằng nhóc kia có bắt nạt cháu không? Nếu có bức xúc phải nói cho cậu, Phó Đoàn trưởng thì là cái gì chứ, cậu vẫn thừa sức xử cậu ta.”

Mục Khả ngồi bên cạnh dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán anh, bởi vì chịu đựng đau đớn mà toát mồ hôi, cô nói: “Anh ấy không dám đâu, có cậu làm chỗ dựa, đều là con bắt nạt anh ấy.” Kê sát vào tai Hách Nghĩa Thành, cô thì thầm nói: “Nói cho cậu biết nha, anh ấy trời không sợ đất không sợ, nhưng lại sợ nhột.”

Thì ra là còn có này nhược điểm, rất tốt! Sờ sờ mái tóc của Mục Khả, Hách Nghĩa Thành cho cô thêm một chiều nữa: “Về sau nếu cậu ta dám không thành thật với cháu, cháu cứ cù cho cậu ta đến khi phục mới thôi.”

Mục Khả gật đầu như thật, sau đó liếc mắt nhìn thấy Hạ Nhã Ngôn cũng gõ cửa bước vào, cả ba cùng cười vui vẻ.

Tin tức Hách Nghĩa Thành nằm viện rất nhanh truyền đến tai Hạ Hoàng Huân. Không tính đến khả năng anh ta có thể trở thành cậu vợ tương lai, còn có quan hệ đồng chí bạn bè, anh tất nhiên cũng muốn đến thăm. Nhưng điều mà người ta không ngờ tới chính là, không khí vui vẻ hòa thuận đến thăm bệnh thoáng chốc thay đổi, không chỉ khiến anh uống giấm trở về, còn đắc tội với cô bạn gái nhỏ, tình yêu bồi đường bấy lâu nay lần đầu tiên xuất hiện chiến tranh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Hạ – Hách tranh chấp

Lúc Hách Hạ Hoàng Huân lên Sư bộ họp mới biết tin Nghĩa Thành bị thương. Chào hỏi qua với Lục Trạm Minh xong, anh trực tiếp đến bệnh viện. Gọi điện thoại cho em gái hỏi thăm số phòng bệnh thì Hạ Nhã Ngôn cười hi hi hỏi anh: “Anh, anh đến thăm Hách Nghĩa Thành, hay là đến vi chị dâu đó?”

Anh cũng không biết Chủ nhật Mục Khả được nghỉ. Vốn định đến thăm Hách Nghĩa Thành xong sẽ qua đại học C đón cô cùng đi ăn tối. Hạ Hoàng Huân nhanh chóng cúp điện thoại, bước thật nhanh đến phòng bệnh. Nửa tháng không gặp, anh nhớ cô.

Vui mừng tới không ai ngăn được. Chưa đến phòng bệnh, Hạ Hoàng Huân đã nhìn thấy cô bé mình ngày nhớ đêm mong. Mặc dù cách một khoảng, nhưng anh chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra bóng lưng cô. Mục Khả mặc áo bông thật dày, bộ dạng tròn vo có vẻ cực kỳ nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu.

Khi anh chuẩn bị phát huy ưu thế tốc độ cơ động nhanh nhẹn tiến lên kéo cô thì Tả Minh Hoàng đột nhiên từ phòng bệnh phía trước đi ra. Thấy Mục Khả, nụ cười trên mặt anh dịu dàng và thân thiết, thấy cô mặc quần áo thật dày, anh reo ghẹo nói: “Ồ, đây là tiểu nha đầu nhà ai vậy, sao lại béo thành thế này rồi, có đi đường được không vậy?”

“Loại người vô tâm như em, thể trọng rất nhẹ.” Mục Khả cười khanh khách, giọng nói vẫn trong veo như trước, nhưng do cảm nên mũi hơi nghèn nghẹn. Cô kéo vạt áo bông, nhíu đôi mày thanh tú oán giận nói: “Đã nói cái áo này quá dày quá khoa trương, vốn đầu lạnh đến mức này, nhưng cậu út cứ bắt em mặc, nói không mặc không cho em vào phòng bệnh, quả đúng là chuyên chế, quá coi thường sức đề kháng của em rồi.”

Biết rõ cô đã có bạn trai, không nên làm ra bất kỳ hành động không thích hợp nào, nhưng khuôn mặt ngây thơ như trẻ con của cô làm Tả Minh Hoàng không kìm lòng được giơ tay lên vuốt vuốt mái tóc ngắn xoăn xoăn của cô, dịu dàng mà nói: “Trong khoảng thời gian này nhiệt độ không ổn định, em vừa mới khỏi bệnh, quả thật nên chú ý.” Nói xong cẩn thận kéo cổ áo cho cô.

Chưa bao giờ thân cận cùng người ngoài, quen thuộc với Tả Minh Hoàng cũng do lúc trước nằm viện mà thôi. Mục Khả muốn giờ tay lên ngăn cản, nhưng anh đã làm xong, trong nháy mắt thu tay về. Để che giấu lúng túng, cô lặng lẽ lui ra sau một bước, nghe anh tự nhiên nói: “Đi thăm Nghĩa Thành trước đi, đoán chừng anh ta đã buồn bực đến điên rồi. Đợi lát nữa anh sang phòng bệnh tìm em, sau đó đưa em về nhà.”

“Làm phiền anh quá.” Nói đến đưa cô, Mục Khả ngại ngùng, cô nói: “Hai ngày nay anh đều đưa đón em, cũng sắp thành tài xế riêng rồi. Em đâu có yếu ớt như vậy, ngồi mấy trạm xe buýt là đến, không cần đi xe đâu.”

Tả Minh Hoàng lơ đãng mỉm cười, lúc nhìn lên ánh mắt liếc về cái bóng màu xanh lá, anh nói: “Được rồi, đừng khách khí, nhiệm vụ Nghĩa Thành giao cho anh nào dám không hoàn thành. Hơn nữa, anh cũng có ý đồ riêng, không làm tài xế riêng cho em sao lừa em đi dạy tiếng Anh cho cháu anh được chứ.”

Nhắc tới học sinh tiểu học của cô, Mục Khả cười, “Diệu Diệu rất có thiên phú về ngôn ngữ, thông minh lại thích học, thật ra thì không cần học thêm. Không thể ép quá mức, học tập cần chú ý phương pháp.” Nhận ra mình nói như thế rất có kinh nghiệm, cô mỉm cười: “Mẹ em nói, bà là cô giáo anh cũng biết đúng không, học sinh trung học hơi phản nghịch, nhất định phải bình tĩnh hướng dẫn.” ——

Dạy thêm tiếng Anh cho cháu gái là lý do chính đáng duy nhất giúp anh lại gần Mục Khả nên Tả Minh Hoàng sao có thể bỏ qua, anh kiên trì nói: “Khả Khả, em cũng không thể bỏ rơi Diệu Diệu tại thời điểm mấu chốt như lúc này, sắp thi cuối kỳ rồi, thành tích của nó thế nào đều nhờ em.”

“Hi vọng không dạy hư học sinh.” Mục Khả khiêm tốn mỉm cười, chú ý tới ánh mắt Tả Minh Hoàng, cô theo bản năng xoay người, cái eo nhỏ nhắn đã bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, giây tiếp theo cả người cô văng vẳng rơi vào một lồng ngực quen thuộc.

Đến Sư bộ họp là chuyện rất nghiêm túc, Hạ Hoàng Huân đương nhiên không thể nào mặc quần áo bình thường, trên người vẫn là quân trang phẳng phiu. Nhìn đường cong góc cạnh khuôn mặt anh, trong mắt Mục Khả lấp lánh vẻ mừng rỡ, cô vui vẻ hỏi: “Sao anh lại tới đây?” Biết anh bận, để tránh cho anh thêm bận rộn, cô chưa nói chuyện Hách Nghĩa Thành nằm viện.

Nghĩ hai ngày vừa qua đều là Tả Minh Hoàng tự mình đưa đón Mục Khả đi tới đi lui giữa trường học cùng bệnh viện, còn lấy lý do dạy thêm cho cháu gái đưa cô bạn gái nhỏ của anh về nhà, Hạ Hoàng Huân không rộng rãi nổi. Ánh mắt của anh khiến người ta sợ hãi, uy nghiêm sắc bén nhìn về phía Tả Minh Hoàng ôn hòa nhã nhặn, anh lấy giọng trầm thấp nói: “Không phiền bác sĩ Tả, đợi lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về.”

Quân nhân luôn luôn chú trọng hình tượng, phát hiện những người qua lại không hẹn mà cùng nhìn về phía Hạ Hoàng Huân. Mục Khả nhẹ nhàng động dẩy để tránh cho anh bị quần chúng chú ý. Vốn định tránh ra khỏi ngực anh, không ngờ lại bị ôm càng chặt hơn.

Tả Minh Hoàng bình tĩnh cười, giọng nói hiền hoà không bộc lộ cảm xúc, anh nói: “Nếu Hộ Hoa Sứ Giả đã đến, tôi đành vinh quang ẩn lui rồi.” Nói xong, nhìn Hạ Hoàng Huân gật đầu một cái, tiêu sái bước đi.

Cố làm ra vẻ thân nhiên như vậy chỉ càng thể hiện rõ ý đồ sâu xa trong lòng. Tả Minh Hoàng đứng mặt đối mặt với Mục Khả, Hạ Hoàng Huân đứng ngay sau lưng cô. Tả Minh Hoàng mà không nhìn thấy anh, trừ phi anh ta cận 800 độ. Nếu nhìn thấy tại sao không kiêng dè? Trước mặt anh vuốt tóc Mục Khả, còn chỉnh cả cổ áo cho cô? Hành động thân mật như vậy không phải cố tình tạo ra mập mờ sao.

Ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, Hạ Hoàng Huân trầm giọng hỏi: “Sao nghỉ mà không nói với anh? Còn nữa, không biết giữ khoảng cách sao?”

Không phải là không muốn nói, nhưng hôm nào anh cũng bận đến tận đêm khuya, khi cô ngủ mơ mơ màng màng mới gọi điện thoại tới, lúc đó thì cô còn nhớ được gì nữa. Hơn nữa Hách Nghĩa Thành lại bị thương, Mục Khả lo lắng rất nhiều chuyện nên đương nhiên bỏ qua suy nghĩ đến đơn vị gặp anh, chưa nói cũng vì không muốn anh thất vọng. Mục Khả bị vẻ nghiêm túc này của anh làm cho lúng túng, cô khó hiểu hỏi ngược lại: “Anh sao vậy? Tức giận à?”

Nghĩ đến Mục Khả hơi tri động với tình cảm của Tả Minh Hoàng, Hạ Hoàng Huân có cảm giác tự khiêng đá đập vào chân mình. Anh ghen thế này chẳng phải rất vô lý sao, chẳng những không có ý nghĩa còn giống như đang giúp tình địch tỏ lộ, dù sao Mục Khả cũng không thích người khác, nếu không sao có thể để cho anh nhanh chân đến trước? Anh cố gắng ép lửa giận vì Tả Minh Hoàng vừa mới có ý đụng chạm tay chân thân mật với Mục Khả xuống, Hạ Hoàng Huân giờ tay lên bấm một cái lên mặt cô, “Coi như anh chưa nói gì.”

“Nhưng anh nói em nghe thấy mất rồi.” Tinh tướng bình của Mục Khả lại dâng lên, cô mắt húng nói: “Con người em tương đối ngốc, anh muốn nói gì thì nói rõ đi, ghét nhất là phải đoán tới đoán lui, nếu em mà hiểu sai anh cũng đừng trách em.”

“Không ưa bộ dạng già vờ hiền lành của anh ta.” Không muốn tiếp tục đề tài này, Hạ Hoàng Huân bình rĩnh lại nói: “Không nói nữa, là anh suy nghĩ nhiều. Gặp nhau được một lần thật không dễ dàng, đừng phá hỏng không khí.”

Mục Khả yên lặng, dường như trong chớp mắt đã hiểu rõ, cô thân nhiên giải thích: “Không khí không phải muốn hòa hợp là hòa hợp được, trong lòng anh phải hòa hợp thì mới được. Cậu út nhập viện rồi, không chịu để em chăm sóc sợ tới về không an toàn mới để bác sĩ Tả đưa em về. Dạy thêm tiếng Anh cho cháu gái anh ta cũng không phải chuyện mới gần đây, anh biết mà. Hơn nữa, em đi cùng anh ta có sao đâu, anh nghĩ nhiều làm gì?”

Vốn không hay ở cạnh nhau, lại không tin lời nhau nói, muốn chung đụng thế nào đây? Mục Khả không được tin tưởng, trong lòng tủi thân, có chút buồn.

Thấy cô cố ý bỏ tay anh ra, Hạ Hoàng Huân biết được mình đã làm sai cũng nói sai rồi, anh vội vàng nói xin lỗi: “Là anh hẹp hòi, không nên. . . .”

“Hoàng Huân.” Giọng nói quen thuộc cắt đứt lời của anh, Hạ Hoàng Huân xoay người, thấy Thích Từ Di, nghe giọng cô lo lắng hỏi: “Không phải đột vật lý trị liệu kết thúc rồi sao? Chẳng lẽ thất lưng lại đau lại?”

Mục Khả thân nhiên dời ánh mắt đi, trong lòng buồn mãi không thôi. Hai ngày nay cô ngày ngày tới bệnh viện, không chỉ một lần đụng phải Thích Tử Di, nhà người ta là gia đình bác sĩ lớn cho tới bây giờ đều là làm bộ như không nhìn thấy, cao ngạo nhìn thoáng qua cô. Lúc Hoàng Huân ở đây, cô ta lập tức thay đổi bộ mặt, chủ động chào hỏi làm như thân thiết lắm, còn cái vẻ quan tâm biểu hiện rõ ràng như thế, so sánh với quan hệ bạn bè bình thường giữa cô và Tả Minh Hoàng, cô cũng có quyền được giận.

Hiểu chuyện không có nghĩa là không bức bối, với kiểu diễn xuất khá cao siêu được trời phú của Thích tiểu thư, Mục Khả chợt sinh ra phản cảm trong lòng.

“Không, tôi tới thăm người thân.” Hạ Hoàng Huân không muốn nhiều lời, cũng không muốn ở lại lâu ngoài hành lang, anh dắt tay Mục Khả, giọng nói dịu dàng: “Đi thôi, đi thăm Hách Nghĩa Thành một lúc, cơm nước xong anh đưa em về.”

Mục Khả không nói gì, chỉ yên lặng lại cô chấp tránh tay anh, tới thẳng phòng bệnh của Hách Nghĩa Thành. Hạ Hoàng Huân theo sau muốn nắm lại, bị cô đẩy cửa tránh được.

Hách Nghĩa Thành thấy hai người một trước một sau đi vào, nghĩ là hẹn cùng nhau đi, nhạo báng nói: “Rất biết nắm bắt cơ hội đấy, hợp cũng không quên hẹn hò với bạn gái. Tôi nên phê bình cậu lấy việc công làm việc tư, hay là khen cậu si tình quá đây?”

“Tùy anh.” Hạ Hoàng Huân hạ khóa miệng, ngồi cạnh chỗ Mục Khả đang đứng, rành rang nói: “Dù sao cũng là quyết định từ chỗ anh.”

Hách Nghĩa Thành cười cười: “Thật không ngờ tôi lại có mặt mũi lớn như thế.”

Ánh mắt quét qua chân của anh, Hạ Hoàng Huân nói việc chính: “Sao rồi, không có vấn đề gì lớn chứ? Bao lâu nữa có thể hồi phục lại?”

“Có em gái cậu chăm sóc, chắc là không phế được đâu.” Nằm viện chẳng những không làm Hách Nghĩa Thành buồn bực, hiển nhiên tâm tình còn rất tốt, mặt anh tươi cười: “Hai tháng. Cũng phải ở lại viện qua tết âm.” Nhận lấy cốc nước Mục Khả đưa, anh nói có chút quấy rối: “Khả Khả, nghĩ Nguyên Đán đến chỗ cậu, đưa Đồng Đồng đến đây chơi hai ngày, nếu không buồn lắm đấy.”

Trong lòng còn đang tức, không nhìn ra cậu đùa dai, Mục Khả kinh ngạc nhìn nói: “Không phải là cậu không thích trẻ con sao, cậu bảo trẻ con làm cậu chóng mặt.”

Mất liếc Hạ Hoàng Huân, Hách Nghĩa Thành chau chau mày: “Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, cậu cũng cần có người giải sầu cùng.”

Lúc tức giận khả năng suy nghĩ thường kém hơn bình thường, Mục Khả nhất thời không nhớ ra Hạ Hoàng Huân từng nói với cô chuyện muốn dẫn cô về nhà dịp Nguyên đán, cô cúi đầu lên tiếng: “Được rồi, đến lúc đó cháu dẫn Đồng Đồng đến chỗ cậu.”

Vốn muốn mượn cơ thăm bệnh nói với Hách Nghĩa Thành chuyện dẫn Mục Khả về nhà, dù sao cô là con gái nói về nhà cùng bạn trai luôn khó mở miệng, huống chi cô lại hay xấu hổ như thế, Hạ Hoàng Huân thấy đề anh nói vẫn tốt hơn, kết quả mấy ngày nghỉ lại bị người ta lặng lẽ cướp mất, lửa giận vừa mới bị ép xuống giờ lại vọt lên.

Kệ xác cậu út hay không cậu út, anh rất ngang ngược thông báo bằng cái giọng không được phép thương lượng: “Nguyên Đán cô ấy không thể tới thăm anh được, tôi định nghỉ phép sẽ dẫn cô ấy về nhà, sang năm giải quyết hết mọi chuyện.”

Hách Nghĩa Thành rất tự nhiên phát huy công phu quấy rối, anh cố ý hỏi: “Chuyện gì thế?” Dáng vẻ hơi khiêu khích.

Hạ Hoàng Huân không coi ai ra gì sờ sờ mặt Mục Khả, kiên định nói: “Kết hôn.” Không hề bất ngờ khi nhìn thấy gương mặt đồng chí nhỏ nhanh chóng có vết đỏ hồng nhàn nhạt.

“Cậu lại phát huy cái tính chuẩn xác nhanh gọn vô cùng nhuần nhuyễn rồi đấy nhì.” Hách Nghĩa Thành bị vẻ mặt và giọng nói của anh chọc cho hơi cáu, rất không nể tình hỏi: “Khả Khả đồng ý rồi hả? Cậu hỏi tôi chưa? Chuyện kết hôn lớn như vậy, một mình cậu tính là được à?”

Cũng biết Hách Nghĩa Thành sẽ không dễ dàng gạt đầu để Mục Khả gả cho anh, Hạ Hoàng Huân không nể nang gì cãi lại: “Không tốt chỗ nào hả? Tôi là người trong cuộc, tôi không quyết định chẳng lẽ còn chờ anh cho phép tôi tính à? Vậy chẳng hóa ra là xem như trối tôi rồi mặc cho anh cầm súng tự động bắn xình xịch à.”

Hai người đàn ông giao chiến luôn tràn đầy mùi thuốc súng. Hách Nghĩa Thành không quen nhìn dáng vẻ một mình liệu trước tất cả mọi chuyện của Hạ Hoàng Huân, giống như chuyện gì ở đây cũng đều trong lòng bàn tay anh ta vậy; Hạ Hoàng Huân không thích Hách Nghĩa Thành tự cho mình là bậc trưởng bối, chuyện gì của Khả Khả cũng do anh ta quyết định.

Một bên mượn bệnh quấy rối, một bên bá đạo ngang ngược. Mục Khả ngồi ở bên giường gọt táo, không quan tâm với cái kiểu giằng co của họ. Thật ra thì cô cũng tức giận, cũng không phải bởi vì Hạ Hoàng Huân ghen nhảm mà chủ yếu là bởi vì cái tiếng “Hoàng Huân” của Thích Tử Di kia chọc tới cô. Đến cô là bạn gái chính thức còn chưa gọi thân thiết như thế, cô ta có ý gì? Hơn nữa người nào đó trong lòng rõ ràng không vui, vậy sao còn phải bày ra cái vẻ không có chuyện gì trước mặt bạn gái cũ? Dù bọn họ cãi nhau, cũng là việc không thể bình thường hơn, có liên quan tới cô ta sao? Phải phò ra bọn họ rất ân ái sao? Cô càng nghĩ càng để ý vào chuyện vụn vặt hơn, dùng sức gọt quả táo trong tay để trút giận, xấu hổ cũng ném ra ngoài chín tầng mây rồi.

Mất to lờm mất nhỏ một lát, Hách Nghĩa Thành cảm tức tự hạ thấp giường, nằm xuống giả bộ bệnh tật: “Tôi muốn nghỉ ngơi, cậu cần làm gì thì làm đi, đừng có đứng ở đây, tôi không thiếu người gác.”

Tôi đứng gác cho anh khi nào? Anh có mặt mũi lớn thế sao! Hạ Hoàng Huân giận đến mức lời muốn nói cũng lười nói luôn, nhấc chân đi. Đi tới cửa phòng bệnh rồi còn không nghe được tiếng Mục Khả gọi anh hoặc là tiếng đứng dậy. Anh quay đầu lại, thấy vị đồng chí nhỏ vẫn hăng hái cầm dao gọt trái cây chiến đấu với quả táo, vẻ mặt chuyên tâm.

Rất muốn gọi Mục Khả đi cùng anh, dù sao đã hơn nửa tháng không gặp, hơn nữa vừa rồi còn ầm ĩ với nhau, lại lo mấy ý nghĩ kì quái của Hách Nghĩa Thành tự nhiên phát tác, để tránh làm khó cô, Hạ Hoàng Huân trầm mặc khoảng năm giây, cuối cùng không mở miệng.

Gặp ông anh nhà mình mặt hầm hầm từ trong phòng bệnh đi ra, Hạ Nhã Ngôn bước nhanh về phía trước ngăn anh lại, “Sao đi nhanh thế? Chị dâu đâu? Còn chưa tới đây sao?”

Bực mình ở cái chỗ cậu đấy, Hạ Hoàng Huân không có tâm tình trả lời em gái, đang muốn đi tiếp, chợt thấy trong tay cô đang cầm bình nước, trong nháy mắt con tức bốc phát, nhìn chằm chằm Hạ Nhã Ngôn, anh giận chó đánh mèo gầm nhẹ: “Ai cho em đưa com cho anh ta? Anh ta là ai? Đói bụng à, tính thần người ta vẫn tốt lắm đấy!” Sau đó đưa tay mà lấy bình nước đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chiến tranh lạnh

Giọng nói Hạ Hoàng Huân không cao lắm nhưng đủ để khiến những người trong phòng bệnh nghe thấy. Hách Nghĩa Thành tức giận, anh chợt ngồi dậy, quát vọng ra bên ngoài: “Hạ Hoàng Huân, cậu vào đây cho tôi!”

Âm thanh trầm thấp xen lẫn tức giận như điện sóng nhanh chóng truyền đi, nhưng mà, tiến vào không phải là Hạ thiếu gia cường hãn, mà là Hạ tiểu thư sức chống cự siêu cường. Một người bình tĩnh như Hạ Nhã Ngôn bị giận chó đánh mèo cũng bị bốc phát, cô đá một phát văng cửa phòng bệnh, thiếu chút nữa đụng phải Mục Khả đang vội vã đi ra ngoài.

Sau khi đỡ Mục Khả đứng vững, Hạ Nhã Ngôn vọt tới trước mặt Hách Nghĩa Thành, mắt nhìn người nào đó chất vấn: “Anh nổi điên cái gì? Một ngày không cãi nhau với anh tôi thì cả người anh khó chịu phải không? Nếu không phải nể mặt mũi chị dâu tôi, anh ấy thêm vào mà tâm đến sự sống chết của anh? Lại còn cố ý muốn tới thăm anh. Anh cho anh là mặt trời sao, đến trái đất cũng xoay xung quanh anh chắc?”

Chỉ cần dùng ngón chân nghĩ thôi cũng biết người nào làm cho ông anh nhà mình mất khống chế, đến nỗi có thể bỏ lại chị dâu mà đi thì có thể thấy được mâu thuẫn lớn đến thế nào. Hạ Nhã Ngôn hiểu rất rõ Hạ Hoàng Huân, anh nhất định sẽ không chủ động khơi chuyện, dù gì đó cũng là cậu của Mục Khả, nói thế nào tương lai cũng đều là người một nhà, mặt trong mặt ngoài vẫn phải chăm sóc. Nếu như vậy, lần này nhất định là Hách Nghĩa Thành lại phản đối bọn họ mới khiến Hạ Hoàng Huân có thể giận dữ đến như vậy.

Kiểm nhẫn vất vả lắm mới tích lũy được trong nháy mắt bị tiêu tan, Hạ Nhã Ngôn giận dữ mắng: “Hách Nghĩa Thành tôi cảnh cáo anh, đừng có mà ngăn cản anh trai tôi nữa. Anh ấy là bạn trai của Mục Khả, là người yêu cô ấy, anh chọc tức anh ấy không sao cả, nhưng hạnh phúc của Mục Khả bị hủy hoại thì anh chính là tội nhân thiên cô!” Vừa nói vừa giơ chân đá đổ cái ghế rác bên cạnh, nửa khiêu khích nửa tức giận.

Lúc trước nghe thấy Hạ Hoàng Huân phát tiết mắng cô không đưa com cho mình, Hách Nghĩa Thành đã sớm tức chết rồi, tự nhiên bây giờ lại bị mắng chửi một trận, anh hoàn toàn tức giận đến nỗi đang nằm trên giường cũng bật ngồi dậy, không chút yếu thế mắng lại: “Cô có tư cách gì trách mắng tôi? Hạ Hoàng Huân yêu đương chứ có phải cô yêu đương đâu? Muốn tôi không ngăn cản anh ta chứ gì? Có cần tôi vứt luôn cái cửa hộ anh ta không?”

“Bỏ ngay cái thói tự cao đấy đi.” Hạ Nhã Ngôn lạnh nhạt khiêu khích anh: “Tham mưu trưởng Hách là người ra sao, tôi làm sao dám dạy bảo anh. Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, đừng quá tự đề cao mình!”

Chưa bao giờ có người dám nói chuyện với anh như vậy! Hách Nghĩa Thành có xúc động muốn lật bàn, anh hơi mất khống chế quát: “Hạ Nhã Ngôn!”

“Đù rồi!” Mục Khả không thể nhịn được nữa rớt cuộc lên tiếng, cô vọt tới giữa hai người, giọng cô so với hai người kia còn lớn hơn: “Tôi xin các người đừng làm như vậy có được không? Thật khó hiểu! Chuyện yêu đương của tôi và anh ấy, có cần thiết phải khiến hai người kích động đến vậy không? Chưa đến lúc chúng tôi tu thành chính quả, khéo hai người đã đầu rơi máu chảy rồi. Yêu đương mà xảy ra án mạng, chắc chúng tôi có thể được ghi danh vào lịch sử đấy.”

Nhìn về phía Hách Nghĩa Thành, không cho anh cơ hội lên tiếng, Mục Khả ra lệnh: “Cậu, nằm xuống. Trong tám tuần, bệnh nhân phải hoàn toàn nghe lời bác sĩ. Cháu phụ trách chăm sóc, có thể xuống bếp nấu com, nói chuyện phiếm với cậu cũng không thành vấn đề, nhưng tuyệt đối cự tuyệt tiếp nhận những gì làm tổn hại lỗ tai cháu.” Sắp xếp lại giường một lần nữa, mạnh mẽ ấn cậu nằm xuống, cô nói với Hạ Nhã Ngôn: “Em, tiếp tục làm việc. Trong vòng hai tháng tới, là bác sĩ thì nhiệm vụ của em chính là chữa bệnh cho cậu ấy, để cho cậu ấy trong thời gian ngắn nhất đạt hiệu quả trị liệu tốt nhất. Ngoài ra tất cả những chuyện khác không được đề ý, bao gồm cả cãi nhau.”

Trừ lúc huấn luyện quân sự cô mấy lần gây sự với Hạ Hoàng Huân, Mục Khả thật sự rất ít khi tức giận. Chứng kiến sự tức giận của cô, Hách Nghĩa

Thành cùng Hạ Nhã Ngôn nhất thời chấn động, hai người trừng mắt liếc nhau không dám lên tiếng nữa.

Đắp kín chắn cho Hách Nghĩa Thành, Mục Khả kéo cao cổ áo, bắt đắc dĩ lại tức giận nói: “Tôi, cần yên tĩnh, lỗi tai sắp bị hai người làm điếc rồi, hẹn gặp lại!” Nói xong cô dứt tay vào túi áo rồi đi.

Bước nhanh xuống tầng dưới, không nhìn thấy bóng dáng Hạ Hoàng Huân, do dự một lúc, Mục Khả gọi điện thoại cho anh, kết quả từ đầu đến cuối đường dây bận, cô tức giận đập máy, thất vọng đi bộ trở về túc xá.

Sau ba ngày, bác sĩ cùng bệnh nhân lấy trăm mặc đối kháng. Bên tai Mục Khả đã được yên tĩnh chỉ im lặng ngắm vách tường.

Vì vậy, ba người vô cùng ăn ý bắt đầu im lặng là vàng. Phòng bệnh bị bao phủ dưới áp suất thấp làm cho người ta thờ không nổi.

Gặp lại Thích Từ Di, cô ta vẫn làm ra vẻ thanh cao, chẳng qua cuối cùng cũng không giả vờ cảm động được nữa, vẻ mặt nhợt nhạt mở miệng chào hỏi Mục Khả, cô nói: “Hoàng Huân không tới đây sao? Anh này, bận rộn là không còn để ý gì đến xung quanh nữa mà, sao lại không có thời gian ở cùng cô chứ?”

Kẻ ngu mới nghe không ra ẩn ý trong lời của cô ta. Mục Khả ngược mắt, nói rõ ràng dễ hiểu, nhưng ngữ khí lại sắc bén: “Tư cách để trở thành một quân tử khẳng định không đơn giản hơn quân y tốt đâu. Nếu ở cùng anh ấy thì phải học cách quý trọng nhau, quý trọng sự bất đắc dĩ của anh ấy, quý trọng sự dịu dàng và những gì anh ấy phải trả giá. Lúc anh ấy ở đây, anh ấy là tất cả. Lúc anh ấy không ở đây, tất cả là anh ấy.” Cong môi cười một tiếng, cô nói tiếp: “Chắc bác sĩ Thích có thể hiểu.”

Vốn không muốn so đo quá nhiều, dù sao lịch sử cũng không thể sửa lại, ai lại tình nguyện để người khác vô tình hay cố ý chèn ép khiêu khích chứ? Mục Khả thật sự không biết Thích Từ Di đứng ở lập trường gì nói chuyện với cô như vậy. Hạ Hoàng Huân là mối tình đầu của cô. Đối với tình yêu, Mục Khả trẻ tuổi hiểu cũng không nhiều, nhưng ít nhất cô cũng hiểu yêu nên đơn giản thuần túy, không thể trộn lẫn với những thứ lộn xộn ngổn ngang khác. Chủ yếu nhất là hai người phải bao dung lẫn nhau, thường thức lẫn nhau, nếu không rất khó có thể chung sống lâu dài.

Hạ Hoàng Huân cũng không phải một người toàn mỹ, anh huấn luyện đến không muốn sống, không biết thương tiếc thân thể, không hiểu lắng mạn, sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, tính khí còn nóng nảy, nhưng mà Mục Khả cảm thấy anh chân thành, sẵn sàng quan tâm, cùng với dịu dàng và ôn tình hiếm thấy. Ở trong mắt Mục Khả, Hạ Hoàng Huân thật sự rất tốt rất tốt.

Mục Khả cảm thấy mình rất may mắn, không chỉ có cậu yêu thương chính cô hơn mọi thứ trên đời, còn có người yêu tốt như Hạ Hoàng Huân, cô rất thỏa mãn. Cô có thể mạnh mẽ phản bác Thích Từ Di, cũng là nhờ có tình yêu của anh. Nghĩ đến đây, tức giận trong lòng đột nhiên tan biến, sắc mặt Mục Khả dịu xuống.

Không ngờ Mục Khả bề ngoài nhu nhược mà miệng lưỡi lại bén nhọn như vậy. Thích Từ Di trấn định thông dong, nhân cách xấu xa do ghen tị trong lòng tạo ra sụp đổ trong nháy mắt, Thích Từ Di bật cười.

Có lẽ là bị Hạ Nhã Ngôn mắng nên tỉnh ngộ, hoặc có lẽ là cảm thấy Mục Khả không vui và khó xử nên Hách Nghĩa Thành trực tiếp nói với Tả Minh Hoàng không cần phải đưa đón Mục Khả nữa, thậm chí còn lấy lý do vì chăm sóc anh mà Mục Khả đẹp lịch học bỏ tức sang một bên.

Mục Khả vốn cũng không thích phiền toái người khác, thấy cậu nhượng bộ như thế, cô càng thêm tận tâm tận lực chăm sóc anh. Ngày ngày tan làm liền chạy về túc xá làm đồ ăn cho anh, sau đó vui mừng chạy tới bệnh viện đưa. Chỉ tiếc, người nào đó không quá cảm kích.

Thiếu thức ăn ngon lại bỏ dưỡng của Hạ Nhã Ngôn, một ngày nằm viện như sống một năm. Bưng bát, Hách Nghĩa Thành không kim được thờ dài.

“Đừng có khoa trương quá như vậy chứ, Tham Mưu Trường đại nhân.” Mục Khả đứng cạnh giường bị anh than vãn mất hết kiên nhẫn, cô không phục nói: “Cũng không phải là lần đầu tiên cậu ăn đồ ăn cháu làm, trước kia không phải cậu cảm thấy không tệ còn gì.”

Đó là bởi vì không có so sánh. Hách Nghĩa Thành giương mắt: “Cậu nói thế à? Chắc chắn không? Vậy cậu phải thu hồi.”

Mục Khả vì mình mà bất bình: “Tài nấu nướng của con quả thật kém Nhã Ngôn, nhưng cũng không đến nỗi khó ăn chứ? Cậu xem, cháu còn bị cắt vào tay rồi đây này.”

Hách Nghĩa Thành cẩn thận đặt bát lên bàn, kéo bàn tay nhỏ bé của cô vuốt vuốt. Mục Khả cứ tưởng rằng anh định an ủi cô, thế nhưng anh lại khổ sở nói: “Thật ra thì..... rất khó ăn!”

Mục Khả không những không tức giận, ngược lại cười, cô trêu nói: “Cậu à, dạ dày của cậu bị Nhã Ngôn chiều đến hư rồi, lấy tiêu chuẩn của cậu bây giờ, rất khó kiếm được mợ, đây cũng không phải là chuyện tốt.”

Hách Nghĩa Thành giờ tay lên gõ trán cô: “Quan tâm chuyện của cháu đi, còn chuyện mợ, không liên quan.”

Mục Khả chớp mắt to chuyện, cười hi hi nói: “Cháu thấy có người rất thích hợp.”

Hách Nghĩa Thành bị cô trêu chọc lòng hiếu kỳ cũng dâng lên, anh hỏi: “Ai?”

Mục Khả buồn cười mà không nói, ánh mắt dừng lại trên người Hạ Nhã Ngôn đang gõ cửa bước vào.

Thân thiết chào hỏi với Mục Khả, Hạ Nhã Ngôn mặt lạnh dờ cái nẹp ở chân Hách Nghĩa Thành, nghiêng đầu hỏi anh: “Y tá nói vết thương của anh có

điểm là lạ, anh cảm thấy thế nào?”

Hách Nghĩa Thành thành thật trả lời: “Rất không thoải mái, cảm giác như có cái gì đó đè lên, khó chịu hơn hai ngày trước.”

Hạ Nhã Ngôn có chút tức giận: “Thế sao không nói sớm? Không muốn chân nữa có phải không?”

Bị cô lạnh nhạt kích thích, Hách Nghĩa Thành nằm ngửa mắt tròn trắng: “Cô hung dữ như vậy, tôi nào dám nói.”

Hạ Nhã Ngôn trừng mắt nhìn anh: “Còn có gì anh không dám?”

Không biết vết thương lại tái phát, Mục Khả khẩn trương, cô gấp gấp hỏi: “Sao vậy, Nhã Ngôn? Vì sao càng ngày càng đau vậy? Có phải châm cứu giảm đau không?”

“Tốt nhất không nên, bất lợi cho việc hồi phục.” Không cố định lại thanh nẹp, sắc mặt Hạ Nhã Ngôn có vẻ hơi nặng nề nói với y tá đi theo: “Sắp xếp kiểm tra.”

Mục Khả cũng không dám hỏi nhiều, sau hàng loạt quá trình làm đủ loại kiểm tra cuối cùng kết luận là Hách Nghĩa Thành ăn uống không đầy đủ dẫn tới mạch máu chân co thắt lại, máu vận hành không thông.

Khi biết Hách Nghĩa Thành hai ngày nay ăn rất ít, Hạ Nhã Ngôn bắt đầu dè dặt, cô cúi đầu nói với Mục Khả đang sầm hối: “Chân của anh ta đã bắt đầu vào giai đoạn chữa trị, trong thời gian này phải cung ứng lượng máu lớn. Chỉ ngày ngày cho anh ta uống canh tam thất, sẽ khiến cho mạch máu co lại, máu không lưu thông, bất lợi đối với việc tái tạo xương.”

Mục Khả giống như đứa bé làm sai việc gì, cô giải thích: “Chỉ thấy em cho cậu ấy ăn tam thất nên nghĩ rằng canh tam thất tốt với cơ thể.”

Hạ Nhã Ngôn vô cùng chuyên nghiệp nói rõ: “Đó là lúc trước anh ta gãy xương nhẹ, chân của anh ta xảy ra xuất huyết bên trong, tích máu đọng lại, gây sưng, đau đớn, khi đó dùng tam thất có thể co lại mạch máu, rút ngắn thời gian ngưng máu, gia tăng chất làm đông máu, vô cùng thỏa đáng, sau này thì không được.”

“Đã hiểu.” Mục Khả khiêm tốn gật đầu, áy náy nhìn về Hách Nghĩa Thành, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, cậu, đều tại cháu quá ngu ngốc.”

Hách Nghĩa Thành nắm tay của cô an ủi: “Nói linh tinh gì vậy, cháu cũng không phải là bác sĩ, không hiểu những thứ này rất bình thường.”

Mục Khả khổ sở không kim được, cô rút tay về lau đi nước mắt, nghẹn ngào nói: “Cháu về trường học trước, buổi chiều còn có tiết, cháu phải ở đó.” Cô ở lại không những không thể chăm sóc Hách Nghĩa Thành, còn làm bệnh tình anh tăng thêm, Mục Khả rất áy náy.

Rất sợ mình nói nặng lời nói làm trong lòng Mục Khả sinh ra gánh nặng, Hạ Nhã Ngôn đuổi theo, sau đó đi đến phòng ăn lấy cơm cho Hách Nghĩa Thành. Để phòng vết thương trên chân của anh tái phát lần nữa, đêm đó cô ở lại bệnh viện không về nhà.

Nửa đêm Hách Nghĩa Thành tỉnh lại, phát hiện Hạ Nhã Ngôn nằm ở đầu giường ngủ thiếp đi. Không rõ là tâm tình gì, có chút vui mừng, có chút phức tạp, thậm chí còn có mấy phần mâu thuẫn, cuối cùng, anh bất giác cười cười, chậm rãi giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt nhẹ đỉnh đầu cô.

Bệnh tình Hách Nghĩa Thành ổn định, Mục Khả đi theo Hạ Nhã Ngôn học tập rất nhiều về cách chăm sóc thông thường. Nhìn thấy chiến tranh lạnh của Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn đã được hóa giải, Mục Khả cảm thấy mát mẻ, cô ôm gối salon che mặt, trong miệng lầm bầm: “Hạ Hoàng Huân đáng chết, nhiều ngày như vậy rồi cũng không tới thăm em, làm như em không tồn tại có phải không? Rửa cho anh đi ô tô không khởi động được xe, đi xe đạp thì nổ lốp!” Đáng vẻ nghiêng răng nghiêng kia còn có lực sát thương hơn cả hôm cô bộc phát trong bệnh viện, căn bản đã quên mình đã tắt điện thoại đi động, còn rút luôn dây điện thoại ở ký túc xá ——

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Gậy ông đập lưng ông

Những thứ như kỹ thuật tấn công, mưu lược, chiến thuật linh tinh gì đó Hạ Hoàng Huân dĩ nhiên chỉ cần tiện tay thôi là làm được hết. Vậy mà, trong việc yêu đương, đã có kiếp sống mười năm quân lữ như anh cũng hơi chậm chạp. Chiến tranh lạnh anh lại càng không hiểu. Cả Lục Trạm Minh còn biết người nào đó cung chiều cô bạn gái nhỏ như hòn ngọc quý trên tay, thử nghĩ xem, đồng chí Hạ Hoàng Huân sao chịu được nhiệt độ thấp kéo dài? Nhưng mỗi khi anh chuẩn bị chủ động xuất hiện đi bắt người thì không phải đi họp cũng phải đi sát hạch, bị công việc quán chặt vào người anh quả thật còn thiếu chưa phân thân thôi. Chiến tranh lạnh kéo dài, sắc mặt Hạ Hoàng Huân càng ngày càng lạnh lẽo, mà khi điện thoại của Mục Khả báo tín hiệu tắt máy thì anh chỉ biết vỗ trán than thở. Nhân viên truyền tin đi nạp thẻ điện thoại cho đồng chí nhỏ xong lại gọi lại, nhưng vẫn tắt máy, tin nhắn gửi đi cũng như đá chìm xuống biển.

Nghĩ lại, trong đợt anh về đơn vị huấn luyện quên mở máy thì Mục Khả nói anh là người cổ đại, lãng phí thiết bị truyền thông hiện đại thì hùng hồn thế nào. Nhìn bây giờ xem, rõ ràng cô nhằn nài hơn anh nhiều, một tuần liền không mở máy. Ngồi trong phòng làm việc, Hạ Hoàng Huân tức giận, có ảo giác như bị chèn ép, anh nhận ra rằng nếu còn chiến tranh lạnh tiếp thì không khéo anh sẽ bị tinh thần phân liệt mất. Anh nhận được điện thoại của Hạ Nhã Ngôn, cô nói là trong lúc vô tình nghe được Mục Khả và Hách Nghĩa Thành nói đến chuyện tháng Giêng ra nước ngoài học, hỏi anh có biết không thì Hạ Hoàng Huân cuối cùng cũng nổi giận rồi rồi.

Thân là Phó Đoàn Trưởng anh lại tự mình đến sân huấn luyện, bắt tay với mấy chiến sĩ đang luyện tập mà khiến họ suýt chút nữa là kêu cha gọi mẹ rồi. Lại nhìn người ta, vác nặng chạy việt dã 5km mà tim không đập mạnh, hơi thở không hỗn hển, sức chiến đấu dũng mãnh làm mọi người á khẩu, chỉ còn nước ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

“Là lính, thì chỉ một từ: tập luyện! Cái gì gọi là ‘nuôi quân một ngày dùng binh chỉ một giờ’? Đó là luyện tập mà ra, không phải khoác lác ra!” Từ thế đứng nghiêm trang ở chính giữa sân huấn luyện, Hạ Hoàng Huân để mũi huấn luyện ở trên đầu vai cất cao giọng nói: “Đừng để tôi phải nhắc lại lần nữa, lính tốt vũ khí mới có tác dụng, chúng ta phải tập luyện nghiêm túc!”

Các chiến sĩ trẻ tuổi nghe giáo huấn không dám thả lỏng đứng nghiêm ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, hắng giọng kêu: “Rõ!”

Lời đáp chỉnh tề lại vang vọng khiến Hạ Hoàng Huân cực kỳ hài lòng, quân nhân nên như vậy, bất cứ lúc nào chỗ nào, đều phải giữ vững khí thế như núi, khí thế đủ để nhìn ra sức chiến đấu của cả đoàn.

Ninh An Lỗi nghe thấy tiếng hô cao ngất của mấy chiến sĩ, nhìn bọn họ sau khi bị Hạ Hoàng Huân ra lệnh một tiếng dùng hết sức mà chạy từ đằng xa, không coi ông và Lục Trạm Minh bên cạnh ra gì cứ thế xông qua. Ông bị sức mạnh trên người họ phát ra làm cho kinh hãi.

Khi dư âm mãnh liệt dần dần tàn đi, Ninh An Lỗi hỏi Lục Trạm Minh: “Hạ Hoàng Huân sao đấy? Mấy cậu lính này có chịu được sự huấn luyện của cậu ta không? Đây cũng không phải là trại trình sát.”

Hiểu ý của Ninh An Lỗi, nghi hoặc trong mắt Lục Trạm Minh nhanh chóng mất đi, anh rất nghiêm túc nói: “Nhưng họ là lính.”

Ninh An Lỗi nhìn anh.

Chuyển mắt nhìn mấy chiến sĩ chạy xa ngoài kia, Lục Trạm Minh trầm giọng nói: “Một doanh trại trình sát không thể chống đỡ nổi cả đoàn 5-3-2 đâu, chúng ta phải khiến cho từng cá nhân mạnh lên.”

“Lính đột kích thì sao?” Lục Trạm Minh đi về phía đại viện của đoàn bộ, hỏi như tán gẫu: “Viên Lăng làm cách nào mà công tác tư tưởng thành công thế?”

Ninh An Lỗi nhớ lại tình huống lúc trước, ông đột nhiên hiểu ra.

Viên Lăng từng nói, lão thủ trưởng kia huấn luyện lính như thể không muốn họ sống nữa, chỉ vì hi vọng bọn họ ở trên chiến trường chết ít hơn.

Làm sao có thể chết ít người được? Dĩ nhiên là phải nâng cao năng lực chiến đấu của bản thân! Vậy biện pháp hữu hiệu nhất, dĩ nhiên chính là —— huấn luyện.

Hạ Hoàng Huân ở trong sân huấn luyện hết một ngày, khi về cái ổ của mình anh nằm trên ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khi anh đang mơ mơ màng màng ngủ, ngoài cửa có tiếng của thông tin viên Tiểu Vương: “Bảo cáo!”

Nhiều mày, anh mở mắt ngồi dậy: “Vào đi!”

Tiểu Vương đứng ở cửa, trong tay xách theo hộp cơm: “Phó Đoàn Trưởng, anh chưa ăn cơm tối, em mang tới cho anh.”

Mặc dù không muốn ăn, Hạ Hoàng Huân vẫn nói: “Đề đẩy đi.” Chờ Tiểu Vương để hộp cơm xuống, anh nói: “Không có việc gì nữa, cậu đi nghỉ đi.”

Tâm trạng cấp trên rõ ràng không tốt, Tiểu Vương không có gan hỏi. Lập tức nói “Dạ!” rồi đi ra.

Vọt vào tắm, Hạ Hoàng Huân miệng ăn cơm nguội, không liên lạc được với Mục Khả, anh nóng nảy suýt chút nữa không giữ được bình tĩnh nữa mà ném điện thoại đi.

Vòng quanh phòng khách hai vòng, mở hình Mục Khả trong điện thoại, là hình anh lên chụp hôm 11 lúc cô tới gặp Viên Soái rồi ra ao cá chơi. Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve màn hình, Hạ Hoàng Huân cười khò: “Em chính là người đến lấy mạng anh đấy!”

Từ biểu hiện của đồng chí Hạ Hoàng Huân, tình yêu này tuyệt đối có thể khiến chiến sĩ sắt thép cũng điên lên.

Chợt nghĩ đến gì đấy, Hạ Hoàng Huân gọi điện cho Viên Soái, điện thoại vừa thông anh trực tiếp ra lệnh: “Mang máy vi tính của cậu đến đây, bây giờ, ngay lập tức!”

Bị huấn luyện lẫn qua lẫn lại chỉ còn nửa cái mạng Viên Soái sợ hết hồn, tướng lão đại phát hiện anh trộm đồ ăn nên định trừng trị anh. Anh gài đầu trong phòng tắm một phút, mới bắt đầu đi, thấp thỏm đi.

“Có thấy Mục Khả trên QQ không?” Rốt cuộc Hạ Hoảng Huân cũng nghĩ đến chuyện ngoài điện thoại là công cụ liên lạc duy nhất anh hơi hối hận sao mình không tạo một cái QQ, như thế còn có thời gian nói chuyện bằng video với cô bạn gái nhỏ, anh đỡ phải ban ngày huấn luyện mệt sống mệt chết, cả đêm còn phải nghĩ về cô.

Thì ra là nhằm vào cô giáo Mục. Viên Soái thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lên QQ, gõ cửa Mục Khả, theo thói quen đánh máy chữ: “Gọi đồng chí Doanh trưởng, tôi là đại soái. Nhắc nhở, lặn xuống nước có ích cho sức khỏe!” Kể từ khi yêu Hạ Hoảng Huân, nick QQ của Mục Khả từ “Cô nương ngón cái” đổi thành “Doanh trưởng”.

Lúc ấn xuống phím Enter Viên Soái rất khẩn, nghĩ thầm xưng hô nói chuyện như thế có chộc giận cấp trên không. Anh lặng lẽ giương mắt nhìn Hạ Hoảng Huân, quả nhiên vẻ mặt hơi lạnh. Anh không thể không run lên, cầu nguyện ngày mai không bị CAO cho thể thâm, trong lòng còn thầm oán Mục Khả làm liên lụy tới anh. Chỉ là, lo lắng của anh là dư thừa, mặc dù Hạ Hoảng Huân nghiêm mặt, nhưng trong lòng anh vui mừng, thấy nickname Mục Khả dùng trong lòng anh cực kỳ ấm áp. Được bạn gái nhớ như thế, ai cũng sẽ thấy hạnh phúc.

Mục Khả không ngủ, cô đang dùng MSN tán gẫu với Hường Vi, thấy đầu chim cánh cụt không ngừng lắc mạnh, cô kích đúp chuột mở ra, khoe môi khẽ nhếch, gõ bàn phím: “Trễ rồi không ngủ, anh ngựa da à?”

Quả nhiên ở đây! Hạ Hoảng Huân cau mày, ý bảo Viên Soái đứng sang bên đợi lệnh, mặt dày chiếm lấy con chuột trong tay trung đội trưởng, anh hỏi: “Điện thoại di động sao tắt máy?”

Mục Khả không nghĩ nhiều, hỏi ngược lại: “Anh tìm tôi à? Có chuyện gì?”

Theo bản năng Hạ Hoảng Huân hỏi ra nghi ngờ trong lòng, anh gõ nhanh: “Em định ra nước ngoài à?”

Mục Khả ngồi trước máy tính nhàu mày: “Sao anh biết?”

Hạ Hoảng Huân im lặng một giây, phản ứng cực nhanh nghiêng đầu hỏi Viên Soái: “Khi cậu và cô ấy nói chuyện, cậu xưng hô thế nào với Tô Diễm Âm?”

Gọi bạn gái thân thiết không vì phạm kỷ luật chứ? Viên Soái cười ngây ngô, hơi đỏ mặt nói: “Âm Âm.”

Hai đầu lông mày Hạ Hoảng Huân hơi căng, anh đưa mắt về phía màn hình máy tính: “Nghe Âm Âm nói.”

Trong lòng biết rõ Viên Soái rất khó giữ miệng, nói với anh ta chẳng khác gì gián tiếp nói cho Hạ Hoảng Huân, Mục Khả lập lò nước đôi, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Miệng cô ấy nhanh thật!”

Biết quanh co rồi! Hạ Hoảng Huân theo sát không nghỉ: “Thật sự muốn ra nước ngoài à?”

Mục Khả làm mặt quỷ, cô kiên quyết không nói: “Quản nhiều thế làm gì? Giữ Âm Âm nhà anh đi, cẩn thận bị người khác cướp mất đấy.”

Hạ Hoảng Huân hiếm khi thất bại như hôm nay, sau khi suy tính, anh nói: “Nghe Phó Đoàn Trưởng đề cập tới một lần, anh ấy dường như không đồng ý để cô ra nước ngoài, thế nào, anh ấy không phản đối à?”

Mục Khả ngạc nhiên: “Anh ấy nói chuyện này với cậu?” Ngay sau đấy tức giận, ai oán nói: “Bây giờ anh ấy không quản được tôi, có đi hay không tự tôi quyết định!”

Ba ngày không đánh, leo tường dỡ ngói, muốn tạo phản rồi! Hạ Hoảng Huân day day thái dương, thấy cô lại gửi một dòng chữ nhỏ tới: “Anh ấy ghen rồi không tin tôi, anh ấy và bạn gái trước đây đưa không rõ làm tôi rõ bức. Anh ấy bắt kính với bề trên còn bỏ tôi lại một mình. Tổng kết lại, anh nói xem, hèn hỏ với bạn trai như thế để làm gì?” Ba cái icon mặt giận đỏ bừng gửi tới cùng lúc, Mục Khả nói: “Tôi quyết định nghỉ anh ấy!”

Nhìn nội dung trên màn hình, bà vai Viên Soái thẳng lên, nén cười đến đỏ mặt.

Hạ Hoảng Huân tức đến mức nắm chặt quả đấm, nổi cả gân xanh trên mu bàn tay.

Thờ ra một hơi thật dài, anh cẩn thận giải thích: “Anh ấy ghen là quan tâm đến cô, không phải là không tin. Tôi biết anh ấy và bạn gái trước chia tay cũng mấy năm rồi, khẳng định không còn dây dưa gì với nhau đây, cô cũng phải có lòng tin với anh ấy chứ, đừng có suy nghĩ lung tung. Cô còn nói bắt kính với bề trên rồi bỏ cô lại, sao thế được? Tuyệt đối sẽ không có chuyện đó! Anh ấy không phải là người như vậy!” Rõ ràng là Hách Nghĩa Thành khiêu khích anh, anh còn “co được dân được” sau khi xuống tầng còn nhắn tin cho cô, gọi cô xuống, là cô không phản ứng, sao lại thành anh bỏ cô? Oan uổng quá.

Nhìn anh thao thao bất tuyệt, Mục Khả chu mỏ: “Mấy ngày không gặp, anh nói chuyện càng ngày càng mạch lạc đấy, càng lúc càng giống người nào đó rồi.” Gửi cái mặt cười to, cô nói: “Anh trúng độc quá mạnh, ngày mai tôi bảo Âm Âm mua cho anh mấy viên thuốc con nhộng trừ độc, anh nhớ uống hai viên đấy.”

Lộn xộn gì đấy! Đối mặt với công phu gây sự của cô bạn gái nhỏ, Hạ Hoảng Huân không nhịn được nghĩ nếu có một ngày đánh giặc không cần đạn, trực tiếp để cô lên vào trại của địch đánh phá, bảo đảm người ngã ngựa đổ, không đánh mà thua. Vô vô tặc, anh cắn răng kiên quyết hỏi: “Rốt cuộc có đi không?”

“Không nói cho anh biết!” Mục Khả gửi tới một icon gờ nắm đấm, tiện kèm theo một hàng chữ: “Hạ Hoảng Huân, khổ anh một mình còn đóng hai vai,

rõ ràng là lừa đảo! Nói cho anh biết, giận nữa thì em đi luôn, không cần anh nữa đâu đấy.” Không đợi Hạ Hoàng Huân nói chuyện, avatar “Doanh trường” thành màu xám, Mục Khả logout rồi.

Không ngờ đồng chí nhỏ nhà mình bình thường hay mơ mơ màng màng thế mà lại tinh ranh như vậy! Hạ Hoàng Huân ghen, vẻ mặt có chút quẫn. Anh thấy nên đánh giá lại cô vợ tương lai lần nữa, rõ ràng anh chưa biết được thực lực của cô ấy, như vậy thật bất lợi.

Câu ‘không cần anh’ mà cô cũng dám nói, càng ngày càng không ra gì! Hạ Hoàng Huân tức giận đóng máy vi tính, lực lớn làm Viên Soái nhú mày, đau lòng nhìn bảo bối dưới tay cấp trên, không dám nói gì.

Đêm tối trôi qua rất nhanh, phía chân trời hiện lên ánh sáng nhạt, Mục Khả đã rời giường từ sớm, chọn bộ quần áo thích nhất thay ra, hào hứng xuống tầng đi làm.

Tô Diễm Âm phát hiện cả ngày khoe miệng Mục Khả đều cong lên, lúc tan việc còn không nhịn được cười cô: “Ô, sau cơn mưa trời lại sáng rồi hả? Vui cả ngày, được Hạ lão đại cầu hôn rồi à?” Sau khi quyết định quan hệ yêu đương với Viên Soái, Tô Diễm Âm liền theo bạn trai đổi cách xưng hô với Hạ Hoàng Huân thành Hạ lão đại rồi.

“Cầu cái đầu cậu ấy.” Mục Khả thưởng cho cô một cái cốc mạnh, “Nhanh đi mua thuốc con nhộng trừ độc dưỡng nhan cho đại soái nhà cậu đi.”

“Gi, thuốc con nhộng trừ độc dưỡng nhan?” Tô Diễm Âm không hiểu, “Đùa gì đấy? Anh ấy muốn ăn à?”

.....

Mục Khả gọi điện cho Hách Nghĩa Thành, chắc chắn có người bắt anh com xong mới vội tới kí túc xá. Xuống tầng dưới, quả nhiên là thấy một chiếc xe việt dã quân sự dừng ở đấy. Cô dè dặt, chân không khống chế được mà chạy chậm lại, nhìn rõ biển số xe thì nặng nề thở ra.

Đi một vòng quanh xe, chắc chắn không phải Hạ Hoàng Huân lái xe, cô lăm bầm đầu bàu: “Quả nhiên là hoa mắt, kiểu dáng không giống nhau.” Với cái kiểu gây sự hôm qua, Mục Khả đoán hôm nay Hạ Hoàng Huân sẽ xuất hiện, còn có ý ỷ ỷ, kết quả.

Cảm giác thất vọng thoáng chốc ập vào lòng, Mục Khả nhấc chân, dùng sức đá bánh xe trước mấy cái, sau đó nghịch ngợm làm mặt quỷ với kính xe màu đen, miệng nói đầu đầu: “Không đến, bỏ anh, bỏ anh.” Nhìn kính xe sửa lại cổ áo ngoài một chút, cô bĩu môi nói: “Hạ Hoàng Huân, nếu hôm nay anh không xuất hiện, em sẽ.”

Còn chưa nói xong, cửa kính ở chỗ ngồi sau đột nhiên bị kéo xuống, gương mặt tuần tú đang cười sát lại gần cô, cười như không cười nói: “Tiểu quý, soi xong chưa? Anh ngủ được một giấc rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bịa!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lão Hạ thẳng thắn thành khẩn

Hạ Hoàng Huân đã bí mật núp ở ghế sau một lát rồi, nắm chắc thời gian “ẩn núp”, anh yên lặng tập trung chờ cô bạn gái nhỏ chui đầu vào vòng mai phục.

Nhìn thấy Mục Khả cong khoe miệng bước nhanh tới, anh nuốt chút nữa thiếu kiên nhẫn mở cửa xe nhảy xuống, nhưng muốn xem phản ứng của cô nên cuối cùng Hạ Hoàng Huân cũng kiềm chế lại được. Khi Mục Khả đối diện với cửa kính của anh nhấc mặt thì biểu cảm nghịch ngợm đáng yêu đó làm khoe môi Hạ Hoàng Huân bất giác cong lên.

Đồng chí Giải Phóng Quân đột kích bất ngờ toàn thắng. Mục Khả bị chấn động kinh ngạc tròn tròn mắt, ngẩn ngơ nhìn Hạ Hoàng Huân mặc thường phục đeo caravat, mặc dù anh chỉ mặc áo khoác bình thường nhưng vẫn toát lên vẻ khí khái anh hùng đến bức người, chỉ có điều nụ cười của thân sĩ kia, nếu nhìn kỹ dường như có chút bất cần đời.

Nhìn mái tóc xoắn đen nhánh, đến áo khoác ngoài vừa vặn màu trắng gạo, rồi đến đôi boots nhỏ nhắn màu đen, nụ cười bên môi Hạ Hoàng Huân lớn dần, thân mật kéo cao cổ áo cho cô, anh chậm rãi hỏi: “Nếu hôm nay anh không xuất hiện, em định làm gì?”

Nhìn thấy sự trêu chọc trong ánh mắt anh, Mục Khả lúng túng cũng khôi phục lại một ít nguyên khí, cô gỡ tay anh ra rồi lùi về phía sau một bước kéo dài khoảng cách với anh: “Hôm nay anh có xuất hiện hay không cũng chỉ có một kết quả, chính là, chính là.”

Hạ Hoàng Huân nhú mày, hứng thú nhìn biểu cảm của cô, bình tĩnh khích lệ nói: “Tiếp tục!”

“Chính là.” Cho dù Hạ Hoàng Huân đứng chỗ nào thì khí thế cũng rất mạnh mẽ, Mục Khả nhất thời bị bí từ, hơn nửa ngày mới thốt lên một câu: “Chính là bị chặn ngoài cửa.”

Thấy cô xoay người muốn đi, Hạ Hoàng Huân giữ chặt cánh tay cô lại, cười hỏi: “VẬY Ờ? QUÀ CŨNG KHÔNG CẦN SAO?”

Từ ngày yêu nhau đến giờ, đồ vật Hạ Hoàng Huân đưa cho cô không phải đồ ăn vặt thì là nhân dân tệ. Mục Khả nghe thấy từ quà tặng từ miệng anh, trong lòng tràn ngập tò mò, đầu tranh tư tưởng một hồi, cô cực kỳ không chịu khuất phục nói: “Anh như vậy thì biết tặng quà gì?” Thân thể vẫn không nhúc nhích, đôi mắt lạnh lẽo ngắm nhìn anh.

Véo một cái lên mặt cô, Hạ Hoàng Huân nói: “Em tự mang lên, anh chỉ phụ trách mua.” Nói xong nhét cái chìa khóa vào trong tay cô, nghênh ngang bước lên tầng, bộ dạng ngạo quen đường cũ cứ như thể anh là nam chủ nhân của nơi này vậy.

Mấy phút sau, Mục Khả tức giận ôm một bó hoa hồng to lên tầng, một tay giơ cái túi to lên chất vấn: “Nếu như em đoán không nhầm, cái này mới chính là do anh mua.”

Băng ghế sau của xe việt dã có một bó hoa, bên cạnh có một túi rau hấy còn mới, hai thứ đồ khác nhau lại được đặt cạnh nhau nhìn rất buồn cười. Mục Khả không tin đồng chí Giải Phóng Quân lại có thể lãng mạn tình cảm như thế, vậy nên suy đoán ý tưởng tặng hoa là của người khác.

Hạ Hoàng Huân bị vạch trần vẻ mặt hơi lạnh nhạt, anh nhận lấy túi đồ trong tay đưa ánh mắt ý bảo cô mở cửa, bình tĩnh nói: “Xem ra ý tưởng lấy em làm vợ vô cùng chính xác, sao có thể thông minh như vậy chứ, em thật là hiểu anh đấy Mục Khả à.”

Vừa dứt lời, Mục Khả đã nhanh tay mở cửa, đồng thời nhanh chóng đi vào, đúng lúc Hạ Hoàng Huân chuẩn bị nhấc chân bước theo, cửa đã bịch một tiếng đóng lại.

Rốt cuộc vẫn bị chặn ở ngoài cửa. Hạ Hoàng Huân vẻ mặt kinh ngạc cúi đầu nhìn bó hoa trong tay, nghĩ thầm đồng chí nhỏ trong lúc nóng giận tốc độ chạy khá nhanh, ngay cả Lính Trinh Sát như anh mà cũng bị vượt qua, quả nhiên con hổ nhỏ muốn ra oai rồi.

Xác định trên cầu thang không có ai qua lại, Hạ Hoàng Huân gõ cửa: “Đừng dỗi nữa, bắt chồng tương lai của em đứng ngoài cửa thì còn ra thể thống gì nữa? Bị người ngoài nhìn thấy thì anh biết để mặt mũi ở đâu? Mục Khả!”

Mục Khả cởi áo khoác ngoài ném lên ghế salon, nhìn anh qua cửa kính, cười đắc ý.

“Anh thấy Viên Soái là sợ thiên hạ không loạn, còn nói tặng hoa sẽ làm em cười, thấy chưa, biến khéo thành vụng rồi.” Nửa ngày không thấy Mục Khả đáp lại một câu, Hạ Hoàng Huân thấp giọng nói: “Cái thứ này dễ hỏng, chỉ có mấy bông hoa mà đã hơn một trăm đồng, không bằng dẫn em đi ăn mấy món ngon ngon. Em không thích thì cũng chịu khó cầm hai ngày đi, không thì lãng phí quá.”

Ôi trời, người đàn ông này cả đời cũng đừng hy vọng anh có một chút lãng mạn.

Nhìn thấy anh cau mày, đáng vẻ tiếc nuối, Mục Khả dờ khóc dờ cười.

“Em nói gì đi chứ, đừng để anh nói một mình với không khí như vậy, Mục Khả?” Không nghe thấy chút tiếng động nào trong phòng, biết có thể Mục Khả đứng bên cạnh cửa, Hạ Hoàng Huân hỏi: “Tôi hôm qua sao anh lại bị lộ? Sao em có thể nhận ra đó là anh?”

“Không biết xấu hổ mà còn hỏi.” Mục Khả rốt cuộc cũng mở miệng. “Thứ nhất, chuyện em ra nước ngoài Điềm Âm cũng không biết, cái này là Hường Vi nói với em, chẳng qua lúc anh bắt đầu em không kịp phản ứng thôi; thứ hai Viên Soái nói chuyện phiếm với em chưa bao giờ gọi anh là Phó Đoàn Trưởng, anh ta quen gọi anh là lão đại hoặc Doanh trưởng; thứ ba, hai bọn em là một phe, anh ta sẽ phối hợp với em để kích anh, chắc chắn không che giấu giúp anh.”

Anh không thèm để ý đến chuyện bị vạch trần, Hạ Hoàng Huân phản bác: “Che giấu cái gì? Anh rõ ràng là đang giải thích mà! Mở cửa ra đi cho dễ nói chuyện.” Nghe dưới lầu có tiếng bước chân truyền đến, mặc quần trang nên trong người anh quả thật có chút nóng nảy, anh nhanh chóng chịu thua: “Mục Khả, cho anh chút mặt mũi đi, để người ta thấy anh ôm thứ đồ này bị chặn ngoài cửa, thực trở thành chiến sĩ góc mắt.”

“Không phải anh nói tính ưu việt lớn nhất của người làm lính các anh không sợ bị bà xã ngăn cấm sao? Không làm cơm có thể đến phòng ăn ăn, buổi tối cầm cửa thì có thể đến phòng làm việc ngủ. Sợ mất thể diện thì về đơn vị đi.” Mục Khả đã kích anh cười đến phát nghẹn, cũng không chú ý mình đang bê nguyên xi lời anh vào.”

Coi như đã hoàn toàn hiểu thế nào là tự bẻ đá đập vào chân mình. Hạ Hoàng Huân nhớ tới mấy ngày Mục Khả tới đơn vị, anh đưa cô tới phòng ăn để ăn cơm. Đồng chí nhỏ vừa ăn vừa nói: “Cuộc sống của đám người các anh thật là an nhàn, cơm canh có sẵn, thức ăn cũng không tệ.”

Lúc đó anh rất hả hê nói: “Có một lần chủ nhiệm cùng chị dâu gây gỗ bị ‘đuối’ ra khỏi nhà, anh ta xây dựng cơ sở tạm thời ở văn phòng gần một tháng, cuối cùng chị dâu giờ cò đâu hàng, chủ nhiệm hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang về nhà. Cho nên mới nói, tính ưu việt lớn nhất của đám người chúng tôi là không sợ bà xã ngăn cấm.” Lúc gấp thức ăn cho cô còn nhắc nhở cô: “Sau khi kết hôn tốt nhất đừng anh chặn ở ngoài cửa, đóng cửa lại rồi em muốn xử lý thế nào cũng được.”

Tiếng bước chân dưới lầu ngày càng gần, Hạ Hoàng Huân lấy ra một cuốn sổ màu hồng từ bên trong chiếc áo khoác ngoài, anh lặng yên mấy giây rồi mới nói: “Ra nước ngoài học tập cũng là một cơ hội, anh đã nghĩ qua, em cảm thấy thích thì đi đi. Có điều, đừng mãi chơi quá, trở về sớm một chút.” Đặt cuốn sổ tiết kiệm vào trong bó hoa, anh nói: “Mặt mũi là sáu số một.”

Biết rõ anh sĩ diện, Mục Khả đang định mở cửa cho anh, không ngờ Hạ Hoàng Huân lại nghĩ rằng chuyện ra nước ngoài là thật, còn đưa tiền cho cô. Nhìn thấy anh chậm chạp vịn eo đặt bó hoa cùng túi đồ xuống đất, Mục Khả kinh ngạc, đồng thời kéo cửa, bắt lấy cánh tay anh khẩn trương hỏi: “Thất lung làm sao thế? Lại đau sao? Không phải đã bảo anh huấn luyện đừng quá.”

Hạ Hoàng Huân đang cúi người liền nắm lấy bó hoa cùng túi đồ ăn tiến vào trong nhà, trong nháy mắt cánh cửa được đóng lại, anh xấu xa cười nói: “Không đau, chỉ là tự nhiên cảm thấy ngứa ngứa một chút.”

Dám lừa cô! Mục Khả vùng tay lên đánh anh: “Hạ Hoàng Huân anh là tên lừa gạt, lừa gạt sự quan tâm của em, đồ đầu!”

“Nếu không như vậy em có thể cho anh vào nhà sao? Cái này gọi là Bình Bát Yếm Trá*, đồng chí nhỏ à.” Thuận tay đặt túi đồ xuống đất, còn cả bó hoa hồng kiêu diễm kia nữa. Động tác tự nhiên không hề giống như đang đau lòng bởi thứ hơn trăm tệ kia. Hạ Hoàng Huân nhẹ nhàng ôm Mục Khả vào lòng, nụ cười dần thu lại, anh nhìn vào mắt cô, chân thành nhận lỗi: “Xin lỗi, nhiều ngày như vậy mới tới đây nhận lỗi, chủ yếu là quá bận rộn, thật sự không thể phân thân ra được. Em cũng biết, có việc là anh không thể đi được, hi vọng em thông cảm, đừng tức giận, được không?”

* Bình Bát Yếm Trá : chiến tranh không ngại đối lừa; việc quân cơ không nề đối trá; nhà quân sự luôn phải lừa địch

Mục Khả giãy giụa rõ ràng nhẹ đi, Hạ Hoàng Huân tiếp tục động viên, thẳng thắn nói: “Anh không phủ nhận ngày đó là do ham muốn chiếm hữu đột nhiên bộc phát, nhưng em yên tâm, tuyệt đối không phải là trong lòng biến thái. Trên thế giới này, đàn ông có ba thứ tuyệt đối phải bảo vệ, quốc gia, tôn nghiêm, cùng người phụ nữ của mình. Anh sẽ không cảm thấy nở mày nở mặt vì em được yêu thích. Hạ Hoàng Huân anh muốn kết hôn với vợ mình chứ không phải những thứ hư vinh vô hình kia. Đối với những kẻ ham muốn người phụ nữ của anh, xin lỗi, anh thật sự không thể có sắc mặt tốt được.”

Mục Khả ngừng giãy giụa, thuận thế dựa vào trong ngực anh, cô bĩu môi nói: “Đừng có nói như thế em là nhân dân tệ ai gặp cũng thích thế?” Thật ra cô đã sớm tiêu tan hết tức giận, chặn anh ngoài cửa thật ra chỉ muốn hạ bậc thang cho anh thôi. Hơn nữa cô vốn hay mềm lòng, bây giờ lại nghe thấy lời tỏ tình thẳng thắn như thế, muốn không tha thứ thật sự là quá khó khăn.

Con hổ nhỏ cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn, Hạ Hoàng Huân siết chặt tay ôm cô thật chặt vào trong lòng, cảm thán nói: “Em cũng không biết bản thân mình được nhiều người thích như thế nào đâu, hại anh mỗi ngày đều lo lắng đề phòng.” Cẩn nhẹ lên vành tai tinh tế của cô, anh lấy giọng thương lượng nói: “Con đường sau này còn dài, anh không thể bảo đảm vĩnh viễn sẽ không cãi vã, chỉ có điều nếu giận anh thì mắng anh hay đánh anh đều được, nhưng mà không được tùy hứng ngắt máy, nếu không tìm được em, anh sẽ rất lo lắng.” Nghề nghiệp của anh rất đặc biệt, không giống như nghề nghiệp của những người đàn ông khác có nhiều thời gian để dỗ dành cô, Hạ Hoàng Huân không muốn vì vậy mà hai người sinh ra hiểu lầm.

Mục Khả ừ một tiếng, đưa cánh tay ôm lấy eo anh, tội nghiệp nói: “Mấy ngày nay em hay nằm mơ, không phải mơ thấy anh cùng cậu cãi nhau sau đó anh phui tay rồi đi, mà là nằm mơ thấy anh và Thích Từ Di cùng nhau bỏ đi.”

“Sẽ không đâu!” Hạ Hoàng Huân cắt ngang cô, hôn một cái lên đỉnh đầu cô nói: “Anh bảo đảm đây là lần cuối cùng, về sau nếu như Hách Nghĩa Thành đánh anh, anh sẽ chịu đựng không đi. Về phần Thích Từ Di, Mục Khả, anh rất xin lỗi vì đoạn tình cảm trong quá khứ với cô ấy đã khiến em bất an. Nhưng xin em hãy tin tưởng anh, người anh thích chỉ có em, người anh muốn cưới cũng chỉ có em, anh sẽ không quay đầu lại, thật đấy.” Bàn tay xoa nhẹ lên gò má mịn màng của Mục Khả, dường như là an ủi nhưng lại càng giống yêu thương.

Trên người Hạ Hoàng Huân mang theo hơi lạnh của mùa đông giá rét, nhưng trong lòng ngực anh lại ấm áp dễ chịu vô cùng, Mục Khả có chút mềm yếu, càng ôm anh chặt hơn, cô lầm bầm: “Em cũng rất thích anh!”

Hạ Hoàng Huân kiên định nói: “Anh biết, anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

“Vậy anh có thể đến xin lỗi cậu được không? Mặc dù hai người cùng tuổi, nhưng đây là cậu của em, xét về bối phận anh nhất định phải hạ mình.” Mục Khả ngẩng đầu lên, nghiêm túc trình trọng nói: “Trước đây có nhiều chuyện em không hiểu, kể từ khi em và anh pù bên nhau em mới phát hiện cậu ấy vì chăm sóc em mà khiến bản thân bị trễ nải.” Cô trừng mắt nhìn Hạ Hoàng Huân, giọng nói có chút hờn ghen phê bình: “Anh cùng bác sĩ Thích cũng đã có một khoảng thời gian bên nhau đấy thôi, mà cậu còn chưa có nổi mối tình đầu, so đi sánh lại, anh không xấu hổ sao!”

Hạ Hoàng Huân lại bị chẹn họng, nhớ tới Mục Nham cũng đã khuyên anh nên có lời cảm tạ Hách Nghĩa Thành, anh cười khổ mà nói: “Biết rồi, anh sẽ xin lỗi anh ấy.” Yêu Mục Khả, đời này Hạ Hoàng Huân anh coi như hết rồi. Có đối thủ như Hách Nghĩa Thành làm sao có ngày ngắc đầu chứ? Đồng chí Tham Mưu Trưởng quả thật có thể nói là anh vĩnh viễn không đánh bại “Tình địch”.

Anh nghe lời như thế làm Mục Khả rất hài lòng, cô khẽ cười, kiễng chân nhẹ nhàng hôn lên một bên má của anh.

Hạ Hoàng Huân cong môi, ánh mắt rơi đúng vào đôi môi khẽ mím lại của cô, anh nói nhỏ: “Lần này dùng lực đấy!” Nói xong, hôn cô rất sâu.

Chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cảm xúc từ lòng ngực lan ra khắp thân thể. Mục Khả hơi ngắc đầu, hô hấp nhẹ nhàng lướt qua mặt Hạ Hoàng Huân, nặc cho anh chiếm lấy cái miệng nhỏ xinh ngọt ngào, bàn tay nhỏ bé không tự chủ dò vào bên trong quần trang của anh, cách một lớp áo sơ mi trắng, nhẹ nhàng vuốt ve nơi eo gầy mà mạnh mẽ của anh. Hạ Hoàng Huân động tình, cởi áo khoác ngoài bao lấy cô đặt lên trên cửa, hôn sâu hơn.

Hiểu nhầm rốt cuộc cũng được hóa giải, Mục Khả cùng Hạ Hoàng Huân hòa hảo như lúc ban đầu. Tình cảm liên tục được hâm nóng làm con đường cầu hôn của đồng chí Phó Đoàn Trưởng trở nên thuận lợi hơn nhiều. Nhưng tính tình nghịch ngợm của Mục Khả vẫn không thay đổi. Hành động tạm coi như là màn cầu hôn “thâm tình” của anh lại cô làm loạn lên trong nháy mắt! Mặt khác, ngày hôm sau vợ chồng son đến bệnh viện lại ngoài ý muốn phá vỡ chuyện tốt của Tham Mưu trưởng Hách. Rất đúng lúc nhìn thấy anh đang cầm tay Hạ Nhã Ngôn.

Chương 62: Hạnh phúc ngọt ngào

Do quan hệ với Mục Khả từ đồng chí thăng cấp lên quan hệ người yêu, Hạ Hoảng Huân ngoan ngoãn nghiêm túc theo cô đi xem phim, hoặc đi dạo phố một chút. Cho nên lần này ra khỏi đơn vị, anh liền sốt ruột xử lý hết mấy việc trên tay định mấy ngày cuối tuần sẽ dành hết cho Mục Khả. Biết anh dành ra hai ngày theo cô, Mục Khả vui mừng như đứa trẻ, nâng mặt anh hôn rồi lại hôn. Bị sự chân thành của cô cảm hóa, Hạ Hoảng Huân cõng áo khoác ngoài và quần trang, cõng cả vạt, xắn tay áo somi lên vào phòng bếp, nói muốn bộc lộ tài năng cho cô bạn gái nhỏ xem.

Mục Khả nghi ngờ năng lực của anh, cau mày hỏi: “Nấu cơm là một kỹ thuật, anh làm được không?” Giọng điệu cứ như mình là một cao thủ.

Bàn tay to giờ lên cao, vỗ nhẹ vào gáy cô, Hạ Hoảng Huân trả lời đầy tự tin: “Đừng quên anh xuất thân từ lính trinh sát, không biết nấu cơm sao sinh tồn đã ngoại được.”

Mục Khả trước gật đầu, sau đó cướp lấy đồ ăn, không cho anh cự tuyệt cô chỉ huy: “Em quản cái muối, anh chỉ giúp thôi, đi, nhặt rau trước. . . .” Mặc dù tay nghề bình thường, nhưng cô chợt muốn làm bữa cơm cho Hạ Hoảng Huân.

Hạ Hoảng Huân rất biết thời thế, không tước đoạt quyền lực giả vờ hiền thực của cô bạn gái nhỏ. Hôn trộm lên má cô, anh vừa nhặt rau một vừa cô: “Rõ, nghe theo sắp xếp của lãnh đạo! Bắt đầu từ bây giờ tất cả việc phòng bếp do cô giáo Mục toàn quyền chỉ huy.”

Mục Khả há hê dương dương tự đắc, không hề khách khí chỉ huy đồng chí Phó Đoàn Trưởng phải xoay vòng vòng. Hạ Hoảng Huân không oán hận một câu, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, hai người cười đùa rất vui vẻ.

Khi Mục Khả giờ tay “Chém” xuống đồng thức ăn thì Hạ Hoảng Huân không bình tĩnh nổi nữa. Anh bị cô dọa đến nỗi hàng lông mày cũng nhăn tít lại, nghiêm túc nói: “Đây là đồ ăn không phải là kẻ địch, làm sao mà nghiêng răng nghiêng lợi chặt chém thế, để anh làm mẫu cho mà xem, chú ý động tác chính đây!” Vừa nói, đã cắt lưu loát.

Không ngờ anh cắt ngọt như thế, Mục Khả nghiêm túc nhìn, khiêm tốn học. Nhưng khi cô làm lại thì người nào đó chẳng có thành ý dâng tặng lời khen gì cả. Liếc nhìn thành quả của cô vẫn giống trước, Hạ Hoảng Huân nén cười nói: “Tạm được, không ngốc lắm!” Thấy Mục Khả kích động giờ dao tới giết, anh lập tức đổi chữa lại: “Tiền bộ rất nhanh, không tệ, rất có tiềm lực, tiếp tục cố gắng.”

Mục Khả bình thường rất ít khi xuống bếp, tài nấu nướng cách xa cả ngàn dặm so với Hạ Nhã Ngôn. Nhưng Hạ Hoảng Huân lại thấy bữa cơm này cực kỳ ngon. Thấy anh ăn sạch hết đồ ăn, Mục Khả thấy lạ: “Sao dạ dày anh không bị Nhã Ngôn nuôi đến mức kén chọn, cậu út mới nếm tay nghề của Nhã Ngôn mấy lần, đã không nuốt được đồ ăn em làm rồi, quá là đã kích nhiệt tình của em.”

Hạ Hoảng Huân giương mắt, thỏa mãn uống một ngụm canh, không để ý nói: “Nếu như tiêu chuẩn của anh và anh ta giống nhau, thì em là người thừa trong nhà rồi!”

Dám nói không ai thêm lấy cô! Mục Khả cảm chiếc đĩa ra sức gõ xuống mu bàn tay Hạ Hoảng Huân, đau đến mức anh nhe răng nhếch miệng.

Sau bữa cơm tối, Mục Khả đeo tạp dề hoa nhỏ rửa chén, Hạ Hoảng Huân sửa lại giá sách cho cô, để mấy CD và bộ sách đã được phân loại trên thảm, ngồi xôm ở cửa phòng ngủ phê bình cô: “Làm sao anh lại có cô vợ lười thối thế này. Thôi, cũng không thể dùng tiêu chuẩn của quân đội áp lên người em, đành phải mở một mắt nhắm một mắt rồi.” Hạ Hoảng Huân là người có yêu cầu rất cao, cái ô nhỏ xộc xệch của Mục Khả dĩ nhiên sẽ không làm anh hài lòng, anh không thể cho qua được nữa rồi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, rất khó tưởng tượng người đàn ông bên ngoài lạnh lùng này sẽ vì cô mà dọn dẹp phòng, trong lòng Mục Khả rất cảm động, nhưng ngoài miệng cũng không chịu thua, cô đáp lễ nói: “Ai là vợ anh, đừng có gọi vậy. Phải biết, bây giờ em vẫn là của em đấy, không có quan hệ tình dục thực tế với Phó Đoàn trưởng Hạ.”

Hạ Hoảng Huân nghe vậy nhíu mày cười, không khỏi đắc ý nói: “Em đừng có mạnh miệng, có tin không, không đến ba tháng, em sẽ thuộc về anh.” Ném ra ánh mắt xấu xa, anh từng chữ từng chữ bổ sung thêm: “Từ đầu đến chân!”

Mục Khả thuận tay nhặt khăn lau lên ném anh, Hạ Hoảng Huân cười vang đón lấy, đặt CD xuống đứng dậy đi vào phòng bếp, từ đằng sau kéo Mục Khả vào lòng, cầm đặt lên vai cô.

Khuỷu tay Hạ Hoảng Huân rất mạnh mẽ, ôm rất chặt. Cơ thể nhỏ xinh của Mục Khả rất khớp khảm trước ngực anh. Hình ảnh ôm thân mật như một đôi vợ chồng mới cưới, nhìn qua rất khó chia lìa, ấm áp triền miên.

Lỗi tai Mục Khả đỏ ửng, cô lăm bầm phản đối: “Đừng đùa, làm lỡ việc của em.”

Hạ Hoảng Huân cười khế, bàn tay ôm eo cô khế siết lại, để cho cô dán vào thân thể anh chặt hơn, đôi môi tới bên má cô nói nhỏ: “Em làm việc của em, anh làm việc của anh, không can thiệp vào chuyện của nhau.” Nói xong, môi lướt xuống, nhẹ nhàng hôn cái cổ mịn màng của cô.

Làm sao chịu được khiêu khích của anh, chân Mục Khả mềm nhũn, tay cô vẫn để trong nước, cũng bắt gặp mà nhắm mắt lại. Trong thoáng chốc nghe

thấy giọng cười của Hạ Hoàng Huân nói: “Thật không có quan hệ tình dục sao? Xem tối nay anh xử lý em thế nào!” Vừa lòng với phản ứng cứng ngắt lại của cơ thể cô, anh ôm lấy cô, cười cười ha ha đi ra phòng bếp.

Lại trêu cô rồi! Mục Khả tay đầm chân đá bóng lưng anh, tiếp tục thờ phỉ phò rửa chén, thỉnh thoảng phát ra tiếng lách ca lách cách, tỏ vẻ oán giận.

Quét dọn chiến trường xong, Hạ Hoàng Huân ngồi trong phòng khách xem kênh quân đội, Mục Khả ôm máy vi tính ngồi ở bên cạnh anh hỏi số QQ mới, sau đó rất chuyên nghiệp dạy anh đổi hình avatar thế nào, tạo chữ ký, gửi tài liệu, các kiểu nói chuyện, làm người nào đó không nói được gì.

Mất liếc số QQ rồi nhớ lại, Hạ Hoàng Huân tiện tay tắt máy vi tính, nghiêm mặt nhắc nhở: “Lit-tle Com-rade, any-how I a-m al-so high-ly e-du-cat-ed, and can’t go so far as have no no-tion of-such things.” (Đồng chí nhỏ, dù gì anh cũng học đại học rồi, không đến nỗi ngay cả trình độ này cũng không hiểu đâu.)

Thì ra là loại người giấu nghề, đến cả phát âm cũng chuẩn. Sự sùng bái của Mục Khả với Hạ Hoàng Huân lại tăng thêm mấy phần, cô cười khanh khách ngồi lên đùi anh, vuốt ve vết chai trên tay anh, giọng trong veo nói: “Sor-ry, I was wrong! And I’ve for-got-ten you, Peo-ple’s Lib-er-ation Army com-rade-s is a de-cathlon.” (Rất xin lỗi, em sai rồi, quên mất anh — là đồng chí giải phóng quân rất toàn năng rồi.)

Càng thấy dễ chịu khi cô làm nũng, Hạ Hoàng Huân cầm tay trắng nõn nà của cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái nhỏ mặc áo lông vàng nhạt, ngón tay cái theo thói quen nhẹ nhàng xoa mu bàn tay cô, trên gương mặt anh tuần hiện lên nụ cười mềm mại, ấm áp, hạnh phúc.

Phát hiện bản thân mình không thể chống đỡ được nụ cười quá dịu dàng của anh, Mục Khả tựa vào trước ngực anh, yên lặng hưởng thụ giờ phút bên nhau này, giống như vợ chồng già gắn bó dựa vào nhau.

Một lúc lâu sau, cô hỏi anh: “Anh đồng ý để em ra nước ngoài thật à? Phải đi nửa năm đấy.”

Anh không điên! Hạ Hoàng Huân kiên quyết nói: “Anh giữ nguyên cách nghĩ của anh, không đồng ý.”

“Lừa em để em mở cửa cho anh phải không? Tệ lắm rồi đấy!” Mục Khả cắn cổ anh, lúc đưa tay xoa lẩm bầm: “Còn làm bộ làm tịch nữa đi, diễn thật quá đi mất.”

“Không phải làm bộ làm tịch, là thật đấy!” Hạ Hoàng Huân sửa lời cô.

Mục Khả vươn người lấy sổ tiết kiệm trên bàn trà, vừa mở ra nhìn, ngạc nhiên: “Không nhận ra anh lại là người có tiền đấy nhé.” Lần trước khi từ đơn vị về lặng lẽ đưa cho cô năm ngàn, bấy giờ lại những năm vạn.

Mí mắt Hạ Hoàng Huân cũng không thèm nâng lên: “Anh là một người đàn ông, không nuôi lấy một con chuột, không tự mình nuôi vợ chẳng lẽ còn phải trông cậy vào bố mẹ đưa tiền cưới vợ cho?”

Mục Khả nghĩ, còn rất nghiêm túc cơ đấy. Với chuyện ra nước ngoài, cô giải thích: “Em không muốn đi, chắc là lúc Hường Vi đi thăm cậu út đã về chuyện này, nên Nhã Ngôn nói lại với anh đúng không?” Thấy Hạ Hoàng Huân gật đầu, Mục Khả buồn cười: “Biết ngay là cô ấy mà.” Bỏ sổ tiết kiệm vào túi áo sơ mi của anh, cô nói: “Lần trước không phải đã nói rồi sao, em không đi, tiền này anh cất đi.”

Hạ Hoàng Huân hài lòng với quyết định của cô, cũng không bắt ngờ, lại để sổ tiết kiệm lên bàn lần nữa, anh ôm cô nói: “Giữ đi, không phải là để làm đồ cưới cho em sao.”

Đồ cưới? Cho thật à? Mục Khả ăn vạ: “Ít thế à? Không chịu!”

Hạ Hoàng Huân cười: “Vây trước tiên làm sinh lễ, đồ cưới thì lần khác vậy.”

“Thế càng không đủ.” Bướng bỉnh bóp cằm anh, Mục Khả ra sức chất vấn: “Không nghiêm túc đấy chứ? Năm vạn đã đuổi em đi rồi?”

“Cho anh mượn lá gan anh cũng không dám.” Chợt nghĩ đến hai ngày trước nói chuyện phiếm với chính ủy, Ninh An Lỗi nói lần đầu tiên đến nhà nhạc phụ đã làm trò cười, Hạ Hoàng Huân nghiêm túc hỏi: “Lấy giá thị trường bây giờ, anh đưa bao nhiêu sinh lễ mới đủ?”

Suy nghĩ rất nhanh! Mục Khả bóp cổ anh, lay lay: “Anh mua em à? Một trăm vạn một cân, không cò kè mặc cả!”

Hạ Hoàng Huân cũng không phản kháng, kệ cho cô quấy rối, chỉ kinh ngạc nói: “Đất thế? Thế này thì xong rồi, sợ không lấy được vợ rồi, một cân anh cũng không mua nổi.”

Cố làm vẻ mặt khổ sở với giọng nói có vẻ tức cười rất khoa trương, Mục Khả buồn cười không đứng dậy nổi.

Hạ Hoàng Huân vỗ lưng cô, khề trách nói: “Em đấy, sớm muộn gì cũng làm anh tức chết.” Dứt lời, hung hăng hôn một cái lên mặt cô.

Làm loạn một, Mục Khả ngồi xuống giường hoàng, vui mình trong ngực anh, kê mặt lên xương quai xanh của anh. Tay phải Hạ Hoàng Huân ôm bả vai gầy mảnh khảnh của cô, tay trái nhẹ nhàng nắm lấy bàn chân lạnh nhỏ. Thấy cô giống như con mèo nhỏ thoải mái nhẹ nhàng cọ cọ trong lòng anh, Hạ Hoàng Huân cong môi cười, dẫn đo, dịu dàng hỏi: “Sang năm đăng ký, được không?”

Mục Khả ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Hạ Hoàng Huân rất dịu dàng, nhưng đáy mắt tràn đầy kiên định xuyên vào lòng cô. Mặc dù không theo kịp tiến độ của anh, nhưng Mục Khả bị hạnh phúc làm cho mông lung. Lòng của cô như có con thỏ nhỏ nhảy nhót khắp nơi, gương mặt thoáng chốc cũng nóng

như bị đốt.

Cấn cấn môi, cô cố giữ bình tĩnh, nhẹ giọng phản đối: “Không được!”

Hai đầu lông mày Hạ Hoàng Huân nhíu chặt lại, anh hỏi: “Tại sao? Không tin anh sẽ đối xử tốt với em sao?”

Mục Khả cúi đầu, không nói lời nào.

Không cho cô có cơ hội chui ra khỏi ngực anh, Hạ Hoàng Huân vô cùng chân thành nói: “Anh hiểu phụ nữ bọn em thích cảm giác lãng mạn khi yêu, nhưng cái này có ăn thay cơm được đâu, hai người ở chung một chỗ là vì muốn sống qua ngày. Kết hôn rồi anh có thể chăm sóc tốt cho em hơn, để cả ngày không phải lo lắng em ở một mình bên ngoài. Chỗ ở tuy không thể bằng được thành phố A, và lại em có công việc rất tốt, không muốn theo quân cũng không sao, chờ chúng ta chọn được một phòng nhỏ, đến lúc đó em đi làm tiện hơn, hăng ngày chúng ta có thể ở chung một chỗ, như thế còn không được sao?”

Đĩ nhiên. Được rồi! Lúc Hạ Hoàng Huân căng thẳng chờ câu trả lời, Mục Khả chợt cười khanh khách, cô lại còn nói: “Không đợi được đến sang năm đâu, ngày mai luôn đi!”

Tiểu quỷ này, lại học trêu anh! Hạ Hoàng Huân thở phào nhẹ nhõm, nhéo mặt cô một cái, cảm động nói: “Năm nay không kịp rồi, còn hơn một tháng nữa là sang năm mới rồi, qua mùa xuân thì đăng ký đi!”

Ai nói chỉ có Hạ Hoàng Huân mới biết cách phá không gian lãng mạn? Mục Khả chắc chắn cũng được sinh ra từ cái giỏ, nhận ra người nào đó đang cảm chân cô cầu hôn, cô làm nũng gây sự: “Không được, ngày mai luôn, không thì thôi luôn, anh muốn làm thế nào thì làm!”

Đã nói làm thì chắc chắn sẽ làm! Dám phá hoại màn cầu hôn “đắm đuối đưa tình” của Hạ Hoàng Huân này, anh bỏ nhào vào cô gái nhỏ, hôn cảnh cáo!

Một đêm bên nhau này rất vui vẻ, Hạ Hoàng Huân ở lại cái ổ nhỏ của Mục Khả. Cô lấy lý do anh quá cao không để ý đến sự phản đối của anh ôm chầm chạy ra ghế sa lon phòng khách ngủ, kết quả khi tỉnh lại nằm trên giường thoải mái dễ chịu, mà người nào đó đã đi mua bữa sáng cho cô rồi. Anh đứng ở bên giường hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giọng trầm thấp nói: “Rời giường, bảo bối, ăn xong dẫn em đi chơi.”

Mục Khả cười híp mắt, mặc đồ ngủ bò vào trong ngực anh, ôm anh như gấu ôm cây, để anh ôm cô đi rửa mặt. Dọn dẹp, thay quần áo xong Hạ Hoàng Huân liền dẫn cô bạn gái nhỏ bé đi ra ngoài. Anh sắp xếp thời gian rất được, đầu tiên theo cô đi dạo phố, bắt cô mua thêm mấy bộ quần áo và phụ kiện, sau đó mua bắp rang bơ và sữa nóng đặt bàn tay nhỏ bé của cô đi xem phim, sau đấy lại im lặng mặc cho cô chọn một quán KFC để ăn tối, cuối cùng, mua trái cây với đồ bổ dưỡng đi bệnh viện thăm Hách Nghĩa Thành.

Không ngờ trong phòng bệnh sẽ có tình huống đặc biệt xảy ra, Hạ Hoàng Huân và Mục Khả không gõ cửa, nghênh ngang đẩy cửa vào, sau đó hai người cũng ngăn cả người.

Lúc này Hách Nghĩa Thành đang dựa vào đầu giường nắm tay Hạ Nhã Ngôn đứng bên giường hai mắt ửng đỏ, đang nói: “Sao thế? Vừa rồi tốt lắm mà, nói trở mặt là trở mặt luôn đấy.” Thấy hai người xông vào, anh ghen luôn.

Bị chị dâu anh trai bắt được cảnh mập mờ như thế, Hạ Nhã Ngôn hơi cáu, cô dùng sức hất tay Hách Nghĩa Thành ra, nói rõ ràng: “Vẫn luôn rất tốt, nước giếng không phạm nước sông, anh đừng có vi phạm!” Nói xong liền cúi đầu vội vàng ra khỏi phòng bệnh, thậm chí không chào hỏi Hạ Hoàng Huân và Mục Khả.

Hạ Hoàng Huân hồi phục lại tinh thần, anh hỏi Hách Nghĩa Thành: “Chuyện gì đây?” Sau đó lấy ánh mắt ý bảo Mục Khả ra ngoài xem một chút. Chờ cửa đóng lại, sắc mặt anh ửng đỏ đặt đồ trong tay lên bàn, rảnh rồi ngồi lên ghế dựa, lấy giọng chất vấn nói: “Rất bản lĩnh đấy, nói chút xem, trêu em tôi thế nào?” Rốt cuộc anh cũng được cơ hội rồi, Hạ Hoàng Huân có cảm giác như nông nô nổi dậy.

Hách Nghĩa Thành có cảm giác khó chịu khi bị nhìn thấu tâm tư, anh tức giận trợn mắt nhìn Hạ Hoàng Huân, chua xót nói: “Cô ấy bị người khác trêu, không liên quan đến tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bắn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Âm kém dương sai (Thượng)

Từ sâu trong ánh mắt Hạ Hoàng Huân ẩn hiện nụ cười mơ hồ, anh nhàn nhã nói: “Kể lại được không?”

Hiển nhiên là anh không hài lòng với lời giải thích của Hách Nghĩa Thành .

Tâm tình không tốt nên Hách Nghĩa Thành có vẻ hơi ưỡ ỏi, hoàn toàn mất đi sự sắc bén lúc thay Mục Khả dạy dỗ Hạ Hoàng Huân. Anh phiền não oán

trách nói: “Tôi thấy tiểu tử cậu am hiểu nhất là già vò, rõ ràng là quen biết Tả Minh Hoàng, nhưng lại làm như người xa lạ để đùa giỡn tôi cùng Mục Khả.”

“Đùa giỡn hai người? Lời này dựa vào đâu thế?” Hạ Hoàng Huân cau mày: “Đừng có nói một nửa lại thôi, không có anh giới thiệu, tôi làm sao biết Tả Minh Hoàng là ai.”

“Cậu đừng có già bộ.” Hách Nghĩa Thành trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Cậu ta suýt chút nữa trở thành em rể cậu, cậu còn nói không biết?”

“Em rể?” Hạ Hoàng Huân kinh ngạc, “Anh nói Tả Minh Hoàng cùng Nhã Ngôn? Không thể nào!” Em rể nhà ai? Hạ Hoàng Huân nhìn không vừa mắt!

Nhìn dáng vẻ của anh cũng không giống già bộ, con tức của Hách Nghĩa Thành cũng tan một chút, chỉ vào cái cốc trên bàn ý bảo Hạ Hoàng Huân lấy cho anh một ít nước. Hạ Hoàng Huân giờ tay đập lên bả vai của anh, đứng dậy hầu hạ đồng chí Tham mưu trưởng.

Có lẽ không ai phát hiện ra, hai người đàn ông này bình thường hay đối chọi gay gắt nhưng thật ra thì rất ăn nhịp. Bỏ qua một vài lần xung đột, thì có thể nói tính tình Hạ Hoàng Huân và Hách Nghĩa Thành quả thật rất giống nhau: không thích vòng vo, thẳng thắn hào sảng, ngạo khí tự tin.

Hách Nghĩa Thành uống một ngụm nước thấm giọng, sau đó ảo não nói: “Có thể tôi đã quá nghiêm trọng hóa vấn đề, có lẽ quan hệ của bọn họ còn chưa tới lúc nói chuyện hôn nhân, nhưng dù sao cũng không phải quá trong sạch.”

Không quá trong sạch? Nói cái gì vậy! Quả đúng là vốn từ quá nghèo nàn. Hạ Hoàng Huân hung dữ trừng mắt nhìn anh một cái, cảnh cáo nói: “Anh phê bình tôi thế nào cũng được, nhưng vu khống được nói xấu Nhã Ngôn.”

“Thu hồi cái dáng vẻ huân luyện cấp dưới của cậu lại.” Hách Nghĩa Thành lại muốn tranh đấu, anh nói: “Không biết đang nói chuyện cùng ai sao?”

Đấu thì đấu, ai sợ ai! Hạ Hoàng Huân không khách khí nói lại: “Đừng gờ cái danh hiệu trưởng bối ra.” Ánh mắt khinh thường quét qua Hách Nghĩa Thành, anh nói: “Anh nhìn bộ dạng của anh bây giờ xem có chút nào giống trưởng bối không? Ài, đừng bảo với tôi Nhã Ngôn khóc không phải do anh trêu chọc.” Thấy ánh mắt của người nào đó có vẻ hơi chột dạ, anh nắm chắc mười phần nói: “Có dám nói không?”

Cái này quả thật có liên quan đến anh, nhưng mà hình như cũng không có liên quan thực tế lắm.

Hách Nghĩa Thành ngẹn lại, đưa ánh mắt về phía ngoài cửa sổ, mắt tự nhiên cũng không lên tiếng.

Đợi cả nửa ngày cũng không thấy anh có ý định mở miệng, Hạ Hoàng Huân thân là “Người từng trải” lựa chọn phép khích tướng, anh nói: “Là đàn ông thì đừng lè mề, có gì mà phải ngại. Tôi thích Mục Khả, mọi chuyện của cô ấy tôi đều quan tâm, cứ nắm cho chắc trước rồi nói sau, nào có giống như anh. Trừng mắt nhìn tôi làm gì? Tôi chỉ xác định lại danh phận thôi, anh cho rằng tôi sẽ làm gì cô ấy sao? Ài, tôi nói này, chừng nào anh mới có thể tìm lại đúng vị trí của mình?”

“Tôi biết rõ mình là cậu của Khả Khả, không cần cậu nhắc nhở.” Hách Nghĩa Thành nhìn Hạ Hoàng Huân, không xác định hỏi: “Cậu thật sự không biết chuyện của bọn họ à?”

Hạ Hoàng Huân buồn bực: “Không biết. Nhã Ngôn không nói cho tôi.”

Không ngờ Tả Minh Hoàng lại có liên quan đến Hạ Nhã Ngôn, Hạ Hoàng Huân có chút nén giận. Người đàn ông này quả nhiên không hiền lành, dám cả gan trêu chọc bà xã tương lai cùng với em gái anh, Hạ Hoàng Huân thật muốn K anh ta.

Hách Nghĩa Thành lườm anh một cái, phê bình: “Làm anh trai kiểu gì vậy!”

Hạ Hoàng Huân nổi đóa: “Anh thì sao! Chuyện của cháu gái đến bây giờ vẫn còn quẩn.”

“Đương nhiên!”

“Được rồi, đừng có mà đắc ý.” Hạ Hoàng Huân đứng lên, uy hiếp: “Anh không nói thì tôi đi hỏi Nhã Ngôn. Tôi mà biết anh bắt nạt con bé thì dù anh là bác hay là cậu, tôi vẫn sẽ xử lý anh.” Giọng điệu cương quyết như vậy rõ ràng đã quên mất mục đích chính của chuyến đi này mất rồi. Xin lỗi ư? Thôi cho xin, ai nói xin lỗi với ai còn chưa biết đâu.

Để Hạ Hoàng Huân chờ khoảng một phút, Hách Nghĩa Thành trầm giọng nói: “Vô tình tôi nghe thấy mấy y tá nói chuyện với nhau, nói là Tả Minh Hoàng thay lòng đổi dạ yêu Khả Khả, nói cái gì mà từ chị dâu biến thành tình địch. ... Tôi nhất thời kích động mắng mấy cô y tá mấy câu, cũng không cho các cô ấy tiêm. Cô ấy thì tốt rồi, không cảm ơn thì thôi còn giận dữ nằng tôi xen vào việc của người khác.” Chuyển hướng nhìn sang Hạ Hoàng Huân, anh tức giận nói: “Tình tình nóng nảy giống hệt như cậu.”

Nhớ tới lúc Hạ Nhã Ngôn lao vào phòng bệnh chỉ vào mặt anh nói: “Hách Nghĩa Thành, anh lại trúng gió à? Không xen vào việc của người khác anh khó chịu đúng không? Chuyện của tôi và Tả Minh Hoàng liên quan đến anh sao? Khi nào thì cần đến phiên anh thay tôi ra mặt? Anh là gì của tôi chứ?” Trong lòng anh liền nổi giận.

Trong lòng anh không kiềm chế được cơn giận đột nhiên trào ra, nhưng nghĩ đến nguồn gốc sự tình, Hách Nghĩa Thành đành nén tức giận, khó có khi nào lại hạ giọng nói: “Chẳng qua tôi nghe không lọt tai mấy lời bịa đặt họ nói về cô thôi, cô.”

“Trong óc anh là nước à, chẳng nhẽ không biết một câu ‘nghe không vào’ của anh sẽ khiến tôi rước thêm phiền toái sao?” Chuyện Tả Minh Hoàng đối

tốt với Mục Khả, có y tá nào không biết? Những lời chị dâu biến thành tình địch cô đã nghe nhiều, đã chết lặng rồi. Nhưng Hách Nghĩa Thành đột nhiên nổi giận khiến mấy chuyện rắc rối này lại chuyển hướng. Bây giờ những y tá lấm mồm kia bắt đầu bàn luận về cô cùng Hách Nghĩa Thành. Hạ Nhã Ngôn quả thật tức chết, cô nào có trêu ghẹo ai, tại sao không ngày nào sống yên ổn!

Hạ Nhã Ngôn hậm hực nhìn tình trạng Hách Nghĩa Thành nửa người thương tật. Cô không chịu nổi những lời đồn đại kia, vết sẹo bị vạch trần, uất ức đột nhiên trào dâng. Ánh mắt tức giận biến thành xấu hổ, cô xoay người muốn đi, không muốn rơi nước mắt trước mặt anh.

Không nhìn thấy đôi mắt ươn ướt của cô, dưới tình hình cấp bách Hách Nghĩa Thành kéo tay cô lại, lúc nói ra câu có vẻ mập mờ kia lại bị Hạ Hoàng Huân và Mục Khả nghe được. Rõ ràng là anh muốn lấy lòng Hạ Nhã Ngôn, muốn cứu vãn cục diện bế tắc. Nhưng chính anh cũng không nhận ra.

Trong phòng bệnh, Hách Nghĩa Thành giải thích chuyện từ lúc xảy ra cho Hạ Hoàng Huân, còn trong phòng làm việc khoa chỉnh hình, Hạ Nhã Ngôn đem chuyện cũ đã chôn sâu trong lòng kể hết cho Mục Khả.

Cô với Tả Minh Hoàng không thể tính là có quan hệ. Trong mắt Hạ Nhã Ngôn xẹt qua một tia mát mẻ, cô tự giấu chính mình nói: “Yêu thầm chính là kịch câm, nói ra sẽ trở thành bi kịch. Những thứ mập mờ lại càng không nên chạm vào.”

Mục Khả là người rất biết lắng nghe, cô lặng lẽ đứng bên cạnh Hạ Nhã Ngôn, yên lặng nghe cô kể chuyện trái tim này đã từng vì một người đàn ông mà đập loạn nhịp. Kết cục cuối cùng là một cô gái độc lập giỏi giang bị tổn thương vì một tình yêu chưa kịp bắt đầu đã kết thúc.

Chuyện xảy ra khi Hạ Nhã Ngôn được điều tới bệnh viện lục quân.

Cũng là mùa đông, những bông tuyết trắng tinh phát phơ theo gió.

Hạ Hoàng Huân cố ý xin nghỉ phép để đưa em gái đến cửa bệnh viện lớn, dặn dò: “Xuất thân là công của các trưởng bối, không phải để chúng ta lấy ra khoe, nếu có thể thì hãy cố gắng không cần đề cập tới. Đơn vị chính là một xã hội thu nhỏ, mọi việc đừng tính toán quá chi li, chịu thiệt chưa chắc đã là chuyện xấu. Không phải mẹ đã dạy làm người phải biết cảm ơn đó sao, trong từ điển Oxford cũng giải thích cảm ơn là để bộc lộ sự cảm kích đối với người đã giúp mình.” Hạ Hoàng Huân vỗ vỗ bả vai em gái, nói những lời sâu sắc: “Trị bệnh cứu người chính là cách trả ơn xã hội tốt nhất, nhớ làm một bác sĩ tốt.”

Hạ Nhã Ngôn từ nhỏ đã kính trọng anh trai, trước tới giờ anh nói gì cô nghe nấy, ngay cả việc dự thi đại học thành phố A cũng vì Hạ Hoàng Huân đóng quân đây. Ngại vì anh đang mặc quân trang trên người nên cô không nhảy vào lòng anh giống như hồi nhỏ, chỉ cầm lấy bàn tay của anh trai cười nói: “Biết rồi, tóm lại vẫn là giáo dục tư tưởng cho em, thật là sợ anh.”

Nụ cười hiện lên trên gương mặt anh tuấn, Hạ Hoàng Huân phê bình nói: “Em đã là người trưởng thành rồi mà chẳng có chút nghiêm chỉnh nào thế, vào đi thôi, ngày đầu đi làm đừng tới muộn.”

Lúc này, một giọng nói mềm mại đáng yêu xuyên thấu qua không khí rét buốt truyền tới, Hạ Hoàng Huân nghe thấy sau lưng có người gọi: “Nhã Ngôn.”

Nhìn thấy người từ trên tàu điện ngầm xuống chạy lại gần, Hạ Nhã Ngôn giới thiệu: “Anh, đây chính là Thích Tử Di mà em đã từng nhắc đến với anh, bạn học chung thời đại học của em, cũng là bác sĩ bệnh viện lục quân.”

Đó là lần đầu tiên Hạ Hoàng Huân gặp Thích Tử Di. Về mặt anh bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô gái xinh đẹp cao gầy giống em gái mình. Nhìn cô ấy ôm em gái, nghe thấy giọng nói mềm mại đáng yêu chào hỏi: “Xin chào, đồng chí Thượng úy.” Không sai, lúc ấy cấp bậc của Hạ Hoàng Huân chỉ là Thượng úy.

Hạ Hoàng Huân phối hợp vờn tay, nhàn nhạt nói: “Xin chào!”

Dưới nhiệt độ thấp hơn mười độ, bàn tay Hạ Hoàng Huân cực kỳ ấm áp, Thích Tử Di ngước lên nhìn người đàn ông cao lớn khôi ngô, không khỏi khẽ đỏ mặt, đã quên buông tay.

Để khỏi làm cô lúng túng, Hạ Hoàng Huân rút tay về, dặn dò Hạ Nhã Ngôn đôi câu, sau đó tạm biệt rời đi.

Khi Hạ Hoàng Huân đã lên taxi, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại bên cạnh Thích Tử Di, cửa kính xe hạ xuống, gió lạnh đưa giọng nói dịu dàng của Tả Minh Hoàng vào trong tai của Hạ Nhã Ngôn. Cô nghe thấy anh chào hỏi với Thích Tử Di: “Sao vẫn còn đứng ở ngoài này, hừng gió không cần nhiệt độ hả?”

Lưu luyến nhìn hướng chiếc taxi rời đi, Thích Tử Di lôi tay Hạ Nhã Ngôn giới thiệu: “Tả Minh Hoàng, bác sĩ khoa ngoại trẻ tuổi nổi tiếng nhất của bệnh viện chúng tôi. Hạ Nhã Ngôn, bạn thời đại học của tôi, là bác sĩ ưu tú được phân tới khoa chỉnh hình.”

Tả Minh Hoàng mở cửa xuống xe, nụ cười dịu dàng khiến cho người ta có cảm giác đang đắm mình trong làn gió xuân, anh lịch sự nói: “Hoan nghênh cô, Nhã Ngôn.”

Trong chớp mắt bị anh nắm tay, tim Hạ Nhã Ngôn đập mãnh liệt không ngừng. Hạ Nhã Ngôn Đối với Tả Minh Hoàng cũng giống như Thích Tử Di đối với Hạ Hoàng Huân – vừa gặp đã yêu.

Chương 64: Âm kém dương sai hạ

Từ ông nội đến bố, rồi đến anh trai, những người đàn ông Hạ Nhã Ngôn tiếp xúc toàn là những người mạnh mẽ, bỗng nhiên xuất hiện Tả Minh Hoàng nho nhã lịch sự, cô bị đánh vé dè dặt, khí chất thanh cao hấp dẫn. Số lần làm việc cùng nhau càng nhiều, cô càng không kìm lòng được mà yêu anh.

Vậy mà, đường tình của Hạ Nhã Ngôn không hề thuận lợi. Rõ ràng cùng gặp một ngày, vậy mà khi Thích Tử Di nhờ cô làm mối theo đuổi được Hạ Hoàng Huân thành công, cười đùa bảo cô gọi chị dâu, thì cô và Tả Minh Hoàng vẫn không có tiến triển gì. Quen biết một năm cho đến lúc Hạ Hoàng Huân và Thích Tử Di chia tay, họ vẫn đậm chân tại chỗ như cũ.

Tâm ý của Hạ Nhã Ngôn, có lẽ từ khi bắt đầu Tả Minh Hoàng cũng đã nhận ra rồi, nếu không giữa bọn họ sẽ không xảy ra nhiều chuyện “mập mờ” làm người ta hiểu lầm như vậy. Ví như, vào bữa tiệc cuối năm của bệnh viện anh sẽ thuận theo đám đám đồng nghiệp đang ồn ào kêu gào mời cô song ca bài “Em trân quý nhất”; ví như, anh sẽ chuẩn bị bữa ăn khuya cho cô khi cô trực đến khuya còn tự mình lái xe đưa cô về nhà; ví như, anh sẽ ở cạnh chăm sóc an ủi khi cô bị ốm; ví như, anh sẽ là bạn trai cô để chặn sự theo đuổi không ngừng nghỉ của người khác. Những việc này, đủ để khiến Hạ Nhã Ngôn đang trải qua nỗi tình đầu lâm tưởng anh thích cô, chỉ vì tính hướng nội nên mới không phá bỏ cánh cửa kia. Vì vậy, cô quyết định chủ động xuất kích, chi tiếc, kết quả không như cô mong muốn.

Sự cự tuyệt rõ ràng trong mắt Tả Minh Hoàng khiến người ta không thể làm ngơ, anh nói như đinh đóng cột: “Nhã Ngôn, anh cho rằng chúng ta là bạn tốt, tri kỷ không có gì giấu nhau.” Một câu nói đơn giản, nhưng lại tuyệt tình làm cho người ta không chấp nhận nổi.

Thì ra là cô tự mình đa tình. Hạ Nhã Ngôn bỗng thấy không thể chịu đựng nổi, suýt nữa cô không kiềm chế được mà rơi nước mắt. Quay lưng lại, cô khẽ ngửa đầu, đẩy lùi những giọt nước mắt.

Thật lâu sau, cô cúi đầu nói: “Như vậy, coi như em chưa từng nói gì.” Cô cũng không phải loại người dây dưa không dứt, đã bị cự tuyệt, chẳng lẽ còn muốn mất nốt cả tự trọng sao?

Không khó để nghe ra tiếng ghen ngào của cô, Tả Minh Hoàng bước lên một bước đỡ bả vai của cô, lại bị cô nhẹ nhàng mà kiên định tránh ra. Hạ Nhã Ngôn xoay người đối mặt với anh, cố gắng để giọng bình tĩnh, cô thành thật nói: “Thứ lỗi cho em không có cách nào làm tri kỷ của anh. Bởi vì thích anh, em không thể thần nhiên được. Nhưng anh yên tâm, em sẽ không dây dưa gì đâu, chúng ta còn là đồng nghiệp. Trừ cái đó ra, không còn gì khác.”

Mộng tan nát dưới đất, cuối cùng đã diễn xong màn kịch cảm một năm rồi. Lần đầu trải qua tình trường Hạ Nhã Ngôn bị một trò chơi “mập mờ” khiến cho thương tích đầy mình. Chuyện xưa với Tả Minh Hoàng, rốt cuộc cô cũng chỉ là vai phụ mà thôi.

Tả Minh Hoàng đứng dưới ánh trăng, nhìn bóng lưng cô rời đi, ra sức tát mình một cái. Anh biết rõ thái độ anh mập mờ không rõ ràng đã làm tổn thương cô. Nhưng anh đã không thể mở miệng nói anh thích cô ở mặt học thuật, thích cô tính tình thẳng thắn bộc trực. Bởi vì so ra anh phát hiện mình chung tình với cô gái đáng yêu Mục Khả kia hơn.

Đến cuối cùng, Hạ Nhã Ngôn cũng không biết Tả Minh Hoàng thật ra đã từng động lòng với cô, chỉ là khi muốn qua lại với cô thì anh em tốt Hách Nghĩa Thành lại đưa Mục Khả tới trước mặt anh, đốt cháy tình yêu mới chớm nở của anh.

Trời xui đất khiến, bọn họ cuối cùng chỉ có thể trở thành người qua đường.

Từng gặp nhau, sau đó —— gặp thoáng qua.

Có lẽ, duyên phận cũng cần có thời cơ. Nếu như Hách Nghĩa Thành không vô tình dẫn Mục Khả tới gặp Tả Minh Hoàng, tất cả có thể sẽ khác đi.

Có lẽ, đây là số mệnh. Từ lúc mới quen biết, thì Hạ Nhã Ngôn và Tả Minh Hoàng nhất định không đến với nhau.

Có lẽ, cái gọi là vọt tre mức nước chính là kết quả như vậy. Tính cách Tả Minh Hoàng hay do dự khiến anh bỏ lỡ người con gái tốt nhất là Hạ Nhã Ngôn, lại bị Hạ Hoàng Huân “cái sau vượt cái trước” đoạt mất cơ hội, mất đi Mục Khả.

Chuyện rất đơn giản, đơn giản đến mức không có ngọt ngào gì đáng nhớ lại và lưu luyến.

Vậy mà, chuyện đơn giản như thế có thể tổn thương trái tim của một người.

Hạ Nhã Ngôn vốn nhớ tình bạn cũ, thêm Tả Minh Hoàng là người đầu tiên trong lòng cô. Một thời gian rất dài tâm trạng của cô cũng rất suy sụp, nghĩ Hạ Hoàng Huân cũng đang thất tình nên cô không nói gì về chuyện của Tả Minh Hoàng.

Không phải không nghĩ tới việc chuyển công tác, nhưng mỗi lần chạm phải ánh mắt tránh né của Tả Minh Hoàng, Hạ Nhã Ngôn lại thấy chuyện này thật sự buồn cười. Chẳng lẽ cô thật sự vì lần “cảm cúm nặng” này mà định bệnh luôn không dậy nổi sao? Mặc dù rời khỏi bệnh viện lục quân, mặc dù không ở cùng thành phố, nhưng cô có thể nhắm mắt, bịt tai lại không nghe tin tức của anh, để anh biến mất trong ký ức sao? Trốn tránh rốt cuộc cũng không phải là biện pháp giải quyết vấn đề.

Trong tình yêu, Tả Minh Hoàng tuyệt đối không dùng cảm như Hạ Nhã Ngôn. Bởi vậy anh đã không có dùng khi nói một câu “Xin lỗi” sau khi làm tổn thương cô. Chuyện cách đây mấy năm, khi Hạ Nhã Ngôn tận mắt thấy Tả Minh Hoàng quan tâm và để ý tới Mục Khả, cô đập lên tổn thương, chịu đựng đau đớn dần dần trưởng thành.

Mục Khả cũng không tự trách mình đã vô tình trở thành một nhân vật trong chuyện cũ của người khác, cô yên lặng trong chớp mắt, bình tĩnh nói: “Chỉ có thể nói, em gặp sai người nhầm thời điểm. Như chị và anh em, anh ấy từng Thích Tử Di, còn lớn hơn chị mười tuổi, có thể nói tất cả đều có chuyện cũ và khoảng cách, có ai ngờ được chúng tôi lại đến với nhau? Cho nên mới nói, duyên phận giữa người và người rất kì diệu.” Cầm tay Hạ Nhã Ngôn, cô kiên định nói: “Chị tin nếu có định mệnh thì nhất định nó sẽ xuất hiện thôi.”

Mặc dù đã sớm gọi Mục Khả là chị dâu, nhưng tới hôm nay Nhã Ngôn mới phát hiện cô bề ngoài như trẻ con nhưng lại chín chắn như thế. Cô không khỏi nghĩ, có lẽ mỗi lần bị thương, đều là một lần trưởng thành. Ngắm lại Mục Khả mất mẹ từ nhỏ còn có thể lạc quan mà sống. Còn cô, chỉ là một lần thất tình, có lý do gì lại không thoải mái một chút?

Hạ Nhã Ngôn nhẹ nhàng ôm Mục Khả, nói: “Mục Khả, gặp được chị, là may mắn của anh em. Chị biết không, cái lần trước khi vào phòng phẫu thuật chị một mực không để em kể cho anh ấy thì em đã hiểu tại sao anh em thích chị rồi. Nếu là Tử Di, cô ấy sẽ không làm được.”

“Chị cũng không vui khi mọi người so sánh chị với người khác.” Mục Khả cong môi cười, nghịch ngợm nói: “Thật ra thì chị sợ anh ấy mất chị thôi.”

Hạ Nhã Ngôn cũng cười, cô trêu: “Sao em cứ cảm thấy anh em sẽ sợ vợ nhỉ?”

“Không đâu. Cái tên hung dữ kia mà sợ chị sao?” Mục Khả nhún mày: “Chị không trấn áp được anh ấy, chỉ cần anh ấy hơi trợn mắt thôi là chị đã sợ bị đánh thật đấy.”

Hạ Nhã Ngôn cười ra tiếng, buông tay nghịch tóc Mục Khả: “Đừng đáng yêu như thế được không, anh em muốn đời sẽ không quay đầu lại được đâu.”

Sờ sờ tóc, Mục Khả lúng túng lần hai: “Tóc chị sờ thích thật à? Sao ai cũng thích quấy rầy nó vậy.”

Cửa phòng làm việc bị gõ một cái cho có lệ, Hạ Hoàng Huân bước thật nhanh đi vào, vuốt vuốt lại cái đầu rối của cô, giọng anh mang theo tiếng cười nói: “Quả thật cảm giác không tồi. Tại sao không ai tìm em chụp quảng cáo dầu gội? Đáng tiếc.”

“Hàm răng em cũng không tồi, vừa trắng vừa đều.” Nói xong Mục Khả còn nhe răng ra, bướng bỉnh nói: “Nhưng không ai tìm em chụp quảng cáo kem đánh răng. Anh nói xem mấy người tìm kiếm ngôi sao kia thật vô dụng, không có mắt nhìn gì cả.”

Hạ Hoàng Huân khẽ cười, cung chiều nheo mắt cô một cái, yên lặng nhìn Hạ Nhã Ngôn mấy giây, nắm lấy cánh tay ôm em gái vào ngực, anh thờ dãi nói: “Hách Nghĩa Thành nói không sai, anh thật không đáng làm anh, quên mất em”

“Nói gì đấy, hàng ngày anh ở đơn vị, em không nói làm sao anh biết được?” Dù anh trai có người yêu rồi lập gia đình, lòng ngực vĩnh viễn thuộc về em gái luôn ở đây, Hạ Nhã Ngôn tựa vào ngực Hạ Hoàng Huân, nghẹn ngào nói: “Anh, thật ra lúc ấy em rất muốn bảo anh đánh anh ta một trận.”

Hạ Nhã Ngôn cuối cùng cũng khóc, ở trong lòng Hạ Hoàng Huân khóc hết cho mấy năm tủi thân và bất lực, khóc hết cho chút tình cảm còn sót lại với Tả Minh Hoàng, khóc hết cho mối tình đầu không có kết quả mang theo tổn thương. . . . Lần này, thật sự buông tay rồi.

Mục Khả lùi sang một bên, để lại không gian cho anh em Hạ gia. Cô nghĩ, Hạ Nhã Ngôn cần bà vai và cái ôm trong ngực Hạ Hoàng Huân. Là người đàn ông đội trời đạp đất thì lúc này nên vì em gái mà đỡ lấy một mảnh trời.

Hách Nghĩa Thành ngồi ở xe lăn, nhìn Hạ Nhã Ngôn khóc thút thít trong ngực Hạ Hoàng Huân không để phòng gì, anh rất khó chịu, thậm chí cảm giác đau lòng khó hiểu này còn vượt qua cả sự rung động Mục Khả gây ra cho anh. Cảm giác này khiến anh trở tay không kịp.

Mục Khả không muốn quấy rầy hai anh em Hạ gia, cô nhẹ nhàng đóng cửa, ngồi xổm trước mặt Hách Nghĩa Thành, đôi tay đặt trên đầu gối anh, nói mọi chuyện cho cậu út.

Nghĩ từ nhỏ đến lớn cậu đã chăm sóc và dạy dỗ mình, trong mắt Mục Khả đọng đầy nước mắt, cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với Hách Nghĩa Thành: “Cảm ơn cậu, cậu út. Không có cậu bảo vệ, Khả Khả không biết phải đi bao nhiêu đường vòng, chịu bao nhiêu đau khổ nữa.”

Không hiểu sao lại nghĩ đến chị gái mất sớm, nơi mềm mại trong đáy lòng Hách Nghĩa Thành được cháu gái chạm tới, anh cung chiều vuốt vuốt tóc Mục Khả, nói: “Nhà đầu ngõ, cho tới bây giờ cậu út chưa bao giờ muốn lời cảm ơn của cháu, cháu sống tốt là cậu yên tâm rồi.” Nghĩ đến vấn đề vô cùng nghiêm túc Hạ Hoàng Huân đã nói với anh lúc trước, anh nói thêm: “Nguyên Đán đi cùng anh ta đi, đến chào trường bồi cũng là việc nên làm”

Mục Khả ngượng ngùng cười, cô kéo tay Hách Nghĩa Thành, trẻ con nói: “Nếu không chờ cậu khỏe lại đã rồi chúng ta cùng đi.”

Hách Nghĩa Thành gõ nhẹ gáy cô, sáng giọng: “Đúng là ngọc chưa từng thấy, có con dâu xấu nào đi gặp mẹ chồng còn phải để cậu dẫn đi không.”

Mục Khả nháy mắt với anh, lại gần tai anh nghịch ngợm đề nghị: “Cậu cho cháu thêm can đảm, đồng thời cũng đi gặp bố mẹ Nhã Ngôn chứ sao.”

Hách Nghĩa Thành làm bộ vỗ đầu quả dưa của cô, không được tự nhiên nói: “Toàn nói hươu nói vượn. Chờ cháu gả cho Hạ Hoàng Huân rồi, cậu với bố mẹ cô ấy ngang hàng với nhau.”

Chương 65: Nỗi băn khoăn của cậu út

Hách Nghĩa Thành nói mà không kịp nghĩ, rồi anh đột nhiên nhớ tới tình cảm của Hạ Nhã Ngôn dành cho Tà Minh Hoàng, còn cả quan hệ giữa Hạ Hoàng Huân và Mục Khả, Hách Nghĩa Thành do dự. Com tối rõ ràng anh ăn không ngon miệng, khi đối mặt với Hạ Nhã Ngôn thậm chí có lúc còn im lặng. Thật ra thì anh không biết phải làm thế nào, cho nên nói người đàn ông này lúc khó chịu thì còn khó hiểu hơn cả phụ nữ.

Hạ Nhã Ngôn không biết trong lòng Hách Nghĩa Thành đang vô cùng rối rắm nên cô ngồi trong phòng bệnh xem bệnh án như bình thường, chờ anh ăn xong thì chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi. Còn chuyện lỡ miệng lúc chạng vạng bị anh trai chị dâu bắt gặp, cô không hề để trong lòng. Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên họ cãi nhau, luyện mãi thành quen rồi.

Tà Minh Hoàng trực ban, lúc rảnh rỗi tự mình sang thăm người anh em. Thật ra mục đích quan trọng là làm rõ chuyện gì đã xảy ra. Hạ Hoàng Huân không có ý kiến gì với thái độ của anh ta, nhưng thái độ của Hách Nghĩa Thành khiến anh khó hiểu.

Thấy Tà Minh Hoàng tới, Hạ Nhã Ngôn đứng dậy: “Mấy người nói chuyện đi, đợi lát nữa tôi lại tới.” Liếc nhìn thức ăn gần như không được động đũa, cô không để ý mấy chỉ hơi nhu mỳ, đi thẳng.

Ngồi ở văn phòng thấy buồn ngủ, nhìn thời gian không còn sớm, Hạ Nhã Ngôn tính về nhà trước, ngày mai đi lấy bình giữ nhiệt ở chỗ Hách Nghĩa Thành cũng được. Đến hành lang, đúng lúc Tà Minh Hoàng từ trong phòng bệnh đi ra.

Sắc mặt anh không tốt lắm, do dự một chút, anh nói: “Nghĩa Thành nói muốn uống chút đồ uống nóng, tôi đi mua giúp anh ấy một cốc.”

Đây là bệnh nhân của cô, huống anh trai và chị chị dâu đã “phó thác” anh ta cho cô, Hạ Nhã Ngôn đã đem chuyện chăm sóc Hách Nghĩa Thành chuyện phải làm, cô rất bình tĩnh nói: “Để tôi đi cho.”

Tà Minh Hoàng nhìn bóng lưng của cô, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót khó hiểu. Chính anh cũng biết mình thua một người đàn ông thẳng thắn, thậm chí ngay cả khi chưa lên chiến trường cũng đã thua Hạ Hoàng Huân rồi. Mà trước mắt là cô gái đã từng thích anh, cuối cùng do anh bỏ lỡ. Nghĩ đến quan hệ của Mục Khả, Hạ Nhã Ngôn Hách, Nghĩa Thành và Hạ Hoàng Huân, anh không khỏi cười khổ. Giống như bọn họ gặp nhau, chỉ là vì chứng minh “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng”(Trong đời, thiếu gì nơi có thể gặp nhau)

Lúc về phòng bệnh, Tà Minh Hoàng đã đi rồi. Hách Nghĩa Thành nằm yên tĩnh, không tiếng động dường như đã ngủ thiếp đi. Hạ Nhã Ngôn rón rén để sửa nóng xuống, theo thói quen giúp anh chỉnh góc chăn, lại phát hiện Hách Nghĩa Thành tỉnh. Nhưng anh không mở mắt, cô cũng không lên tiếng.

Đứng bên giường khoảng một phút, Hạ Nhã Ngôn xoay người đi. Chắc chắn cô đi rồi, Hách Nghĩa Thành ngồi dậy, ngó ra ngoài cửa sổ, cả đêm không ngủ. Tình cảm tới quá nhanh, lời nói của Mục Khả khiến Hách Nghĩa Thành chợt thấy khó chấp nhận, anh muốn tỉnh táo lại, yên lặng một mình.

Mấy ngày sau anh yên lặng khác thường, không hề tranh cãi với Hạ Nhã Ngôn giống như trước đây, lại càng không kháng cự y tá chăm sóc, tích cực phối hợp điều trị. Hạ Nhã Ngôn làm ra vẻ không để ý đến sự khác thường của anh, cô cố gắng làm hết phận sự của mình. Cô đến kiểm tra cho Hách Nghĩa Thành đúng giờ nhưng không nói gì nhiều. Quan hệ giữa hai người trở về như lúc ban đầu : bình tĩnh và xa lạ. Giữa bọn họ, chỉ đơn giản là bác sĩ và bệnh nhân.

Việc chăm sóc Hách Nghĩa Thành lại rơi xuống đầu Mục Khả. Mỗi ngày tan làm cô liền chạy đến bệnh viện đưa com. Nhìn Hách Nghĩa Thành ăn không ngon miệng, Mục Khả không ngừng hỏi: “Cậu út, cậu và Nhã Ngôn thế nào rồi? Cậu không chịu phối hợp điều trị nên bị mất sạch phúc lợi à?”

Hách Nghĩa Thành phủ nhận: “Không phải. Đừng có đoán mò.”

Mục Khả học Hạ Hoàng Huân khích anh: “Cậu không muốn nói thì thôi, lát nữa cháu hỏi Nhã Ngôn.”

Hách Nghĩa Thành nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt rõ ràng đang cảnh cáo.

“Là cháu không không có hiệu quả đâu, cháu cũng không sợ cậu.” Mục Khả nhe răng cười, đáng vẻ vô lo vô nghĩ: “Cậu út, cháu ủng hộ cậu đuổi theo Nhã Ngôn, hai người rất hợp.”

Hách Nghĩa Thành gõ nhẹ gáy cô: “Hợp cái gì? Đầu tiên là thân phận không hợp, luận vai vế thế nào được? Làm không tốt sẽ có người nói cậu già mà không kính.”

“Thế thì sao nào, nói như thế cậu đã bảy tám chục tuổi vậy.” Có được thời cơ răn dạy anh nên Mục Khả hăng hái, cô không kiêng dè gì nói: “Nên biết cậu bây giờ mới bước vào đội ngũ đàn ông trưởng thành, chính là lúc best-seller đó. Nếu không phải cậu là cậu của cháu, cháu chắc chắn sẽ theo đuổi cậu.”

“Nói hươu nói vượn gì đấy! Cháu muốn ** à?” Hách Nghĩa Thành ra vẻ cho cô cái bặt tai, Mục Khả rất sợ sệt lùi về sau hai bước, hai tay ôm đầu ngồi xồm ở góc tường.

Từ nhỏ anh đã nhìn cô lớn lên, làm sao không biết tiểu nha đầu này đang giả vờ sợ chứ? Hơn nữa, dù cô có gây ra đại họa nổ trời thế nào anh cũng không động vào một ngón tay của cô. Hách Nghĩa Thành bị cái động tác đề phòng kia của Mục Khả làm cho dở khóc dở cười, anh tức giận nói: “Lại đây!”

Mục Khả nhận lấy cái bát trong tay anh, nói: “Bản khoản của cậu chẳng ra sao cả, trừ phi cậu không thích Nhã Ngôn. Cậu thích cô không? Chắc chắn thích. Nếu không thì sao cậu lại nhận điện thoại của cô ấy. Cậu biết, Hạ Hoàng Huân lớn hơn cháu mười tuổi, bao nhiêu người nói anh ấy trâu già gặm cỏ non, nhưng cậu nhìn anh ấy xem, vẫn vui như vớ được vàng đấy thôi. Anh ấy chẳng thèm quan tâm người ta nói gì còn bảo rằng có bạn gái trong hàng ngũ trẻ tuổi chứng minh anh ấy có sức hấp dẫn lớn. Trước kia cháu thấy anh ấy lăm lờ, giờ nhìn lại, anh ấy quyết đoán hơn cậu nhiều.”

“Cậu ta ? Địa vị rõ ràng là lên rồi.” Lần đầu tiên bị cháu gái ngoại phê bình, Hách Nghĩa Thành hơi bực mình: “Bản thân còn chưa lớn đã dám lên lớp cho cậu một khóa chính trị hả? Có phải do trao đổi nhiều với Chính ủy đoàn 5-3-2 không, công tác tư tưởng làm rất đến nơi đến chốn đấy.”

“Cháu không có trình độ như Chính ủy, nhưng cháu cũng không phải là trẻ con đâu.” Mục Khả nhún vai, cười nghịch ngợm: “Cháu lo là tâm trạng cậu không ổn, cho rằng người thông minh càng đánh càng vinh quang.”

Thông minh càng đánh càng vinh quang? Là cái gì. Hách Nghĩa Thành không nhịn nổi cười, nghĩ thầm sao Hạ Nhã Ngôn không nũng nịu như Mục Khả nhỉ. Nếu vậy, muốn thương cô cũng chiều cô cũng có chỗ mà xuống tay.

Không có được đáp án hài lòng từ miệng Hách Nghĩa Thành, nên Mục Khả đành làm gián điệp nhỏ đi tìm hiểu bên Hạ Nhã Ngôn. Khổ nỗi người ta giữ kín như bưng không chịu hé răng nửa lời. Không còn cách nào cô đành đem chuyện ở bệnh viện đi mách lẻo với Hạ Hoàng Huân, cuối cùng cô đành chiều nói: “Anh nói xem đây là tình huống gì vậy? Cậu út rõ ràng muốn ra tay, tại sao lại ngừng công kích? Lấy trí tuệ của em, em không hiểu nổi.”

Cô gái nhỏ của anh sao lại đáng yêu đến thế. Ánh mắt Hạ Hoàng Huân vẫn dừng trên bản đồ quân dụng, sâu trong đôi mắt hiện lên nụ cười ảm áp, anh nói: “Em kệ họ đi, bọn họ cũng không phải là đứa bé ba tuổi, theo đuổi bạn gái là kỹ năng cơ bản của đàn ông, không cần thận Hách Nghĩa Thành chơi trò lạt mềm buộc chặt đấy.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, anh cũng đoán được một chút tâm tư của Hách Nghĩa Thành. Trừ việc bản khoản đến vấn đề vai vế bối phận, có lẽ anh ta càng muốn biết Hạ Nhã Ngôn đã dứt tình với Tả Minh Hoàng hay chưa.

Kỹ năng cơ bản? Lạt mềm buộc chặt? Mục Khả đảo mắt, cô nói: “Lời anh nói quá cao thâm, đã ra ngoài phạm vi em có thể hiểu. Thôi, không nói với anh nữa, em đi làm heo đây.”

Nhìn giờ trên máy vi tính, Hạ Hoàng Huân nói: “Đi ngủ đi, ngày mai thứ sáu rồi, tan việc đến chỗ anh.”

Được mời rồi. Mục Khả cong cong mắt cười, cô làm nũng hỏi: “Vậy anh tới đón em không?”

“Anh không có thời gian, buổi chiều có cuộc họp.” Lo cô mất hứng, giọng Hạ Hoàng Huân nhẹ nhàng nói: “Bắt xe đến đây đi, anh trả tiền cho em, được không?”

“Xa như vậy, đi xe lãng phí quá, anh quên phẩm chất đạo đức truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa rồi à? Mà còn là quân nhân nữa, không xứng đáng.” Mục Khả bĩu môi: “Hay thôi không đi nữa, trời lạnh lắm.”

Trong đầu dần hiện ra vẻ thơ ngây của cô, Hạ Hoàng Huân cười nói: “Không sợ lạnh, hỏa lực của anh mạnh, lập tức có thể mang ảm áp tới cho em. Nghe lời đi, ngoan ngoãn, anh nhớ em lắm, tới thăm anh một chút.”

Đồng chí Giải Phóng Quân luôn rất keo kiệt nói lời ngon tiếng ngọt, thỉnh thoảng nói một lần là lập tức đã được Mục Khả mặt mày hớn hở, cô dịu dàng nói: “Được rồi, vậy em sẽ trào đèo lợi suốt một lần, để anh giải tỏa nỗi khổ tương tư.”

Ngày hôm sau, sau khi tan việc Mục Khả đến bệnh viện trước, giúp Hách Nghĩa Thành com nước xong, được phê chuẩn rồi cô mới lên đường đến đơn vị. Cô đứng ở cửa bệnh viện rất lâu mà không có xe taxi, cô nói thầm: “Muốn xa xỉ một lần mà cũng không có cơ hội, thật là.” Đành đi đến bến xe bus đứng

Mùa đông đường trơn, xe bus đi rất chậm, vấp và gần hai tiếng mới đến được đoàn 5-3-2. Vốn định cho Hạ Hoàng Huân một sự ngạc nhiên nên cô đến phòng anh làm việc, kết quả bị lính gác làm đúng phận sự cản lại. Chẳng còn cách nào, Mục Khả không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho anh. Hạ Hoàng Huân bảo cô đưa di động cho lính gác, cậu Chiến sĩ trẻ vừa nghe là bạn gái Phó Đoàn Trưởng vội cho đi ngay. Mục Khả nhất quyết làm theo đúng trình tự, đăng ký xong rồi mới vào.

Mục Khả xác định phương hướng rất kem, hơn nữa mấy lần trước tới đơn vị đều là ngồi “Xe riêng”, cô căn bản không nhớ đường, kết quả vòng nửa ngày vẫn không tìm đúng chỗ. Giống như có linh cảm tương thông, Hạ Hoàng Huân gọi điện tới lúc cô đang mò mịt, anh nói: “Em đi đến đâu rồi? Anh đứng ở cửa, sao không nhìn thấy em?”

Mục Khả hết nhìn đông tới nhìn tây: “Em không biết đây là đâu, phòng ốc của các anh toàn cùng một kiểu.”

Hạ Hoàng Huân rẽ ngoặt nhìn thấy cô phía xa, cười hỏi: “Hoa cô nương kia là em sao?”

“Hả?” Mục Khả xoay người, nhìn thấy anh đi nhanh tới, mặt mày lộ ý cười, cô nói: “Anh lính gác kia là anh sao?”

Trong mắt Hạ Hoàng Huân bắt đặc đi lại tràn đầy cưng chiều, anh hơi sáng giọng: “Quen không ra thể thống gì rồi.”

.....

Khi Mục Khả và Hạ Hoàng Huân cùng nhau ở đơn vị hưởng thụ ngày Chủ nhật thì bên bệnh viện đột nhiên trời chuyển nhiều mây, có chiều hướng tạo thành gió lốc. Đã mấy ngày liên tục Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn ngoại trừ trao đổi bệnh tình ra thì không nói gì khác. Nhưng Hách Nghĩa Thành

lại càng ngày càng thấy chán, càng ngày càng phiền não, sao lại thế này? Giữa đường nhảy một Trinh Giảo Kim, mỗi ngày lên giọng đưa đón Hạ Nhã Ngôn đi làm. Người này là ai? Phó Viện Trưởng trẻ tuổi nhảy dù đến bệnh viện lục quán, có thể nói là người “Có thân phận có địa vị”, nghe nói là vừa gặp đã yêu, gặp lại say lòng* với bác sĩ Hạ.

* Câu gốc là: Nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm

Ngày hôm nay trước khi hết giờ làm, Hạ Nhã Ngôn như thường lệ tới phòng bệnh kiểm tra Hách Nghĩa Thành. Cô không nói gì nhiều, chỉ tóm tắt đơn giản rõ ràng dặn dò y tá mấy câu rồi định đi cho xong việc.

Trước lúc cô xoay người đi Hách Nghĩa Thành nói: “Hai ngày nay chân hơi ngứa.”

Hạ Nhã Ngôn nhìn cái chân bị thương của anh, nhân nhạ nói: “Hiện tượng bình thường, không nên lấy tay gãi.”

“Rất ngứa, không chịu nổi.”

“Chúng tôi vết thương đang lành rất nhanh, cố gắng lên.”

“Còn hơi đau.”

“Đau? Đau chỗ nào?”

“Hình như là chỗ vết dao đó, lại giống như không phải, tôi không rõ lắm.”

Không rõ lắm? Ánh mắt cô nhìn Hách Nghĩa Thành rõ ràng có vẻ coi thường, cô hỏi: “Không phải chân của anh à?”

Hách Nghĩa Thành bị sặc, cứng đầu cãi cố: “Cả chân đều đau, tôi không phân biệt được là chỗ nào.”

Mặc dù nghi ngờ về độ tin cậy trong lời nói của anh, Hạ Nhã Ngôn vẫn cời băng vải trắng ra cẩn thận kiểm tra một lần. Mặt ngoài vết thương không phát hiện có gì khác thường mà Hách Nghĩa Thành vẫn cứ kêu đau, dẫn anh đi chụp X-quang. Dù sao, bác sĩ trình độ có cao tới đâu cũng không dám dùng mắt và kinh nghiệm để chẩn đoán bệnh.

Kết quả kiểm tra khiến Hạ Nhã Ngôn giận tím mặt. Sau khi y tá đi, cô tức giận mà ném cả phim chụp X-quang lên người anh, lạnh lùng nói: “Hách Nghĩa Thành, đừng có dùng mấy trò trẻ con này đùa tôi nữa!”

Không cho anh cơ hội biện bạch, cô sập cửa đi.

Ngày hôm sau, bác sĩ chữa cho Hách Nghĩa Thành đã đổi người khác.

Qua mấy ngày nữa, Hạ Nhã Ngôn cũng không xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tình cảm nảy nở

Cánh cửa tình cảm của Hách Nghĩa Thành cứ như vậy bị Hạ Nhã Ngôn tính cách mạnh mẽ vô tình mở ra, ít nhiều làm anh không kịp trở tay. Nhưng khi xác định cps tình địch xuất hiện, anh không còn để ý đến cái gọi là bồi phận hay mặt mũi nữa, chỉ có thể hành động theo trái tim.

Hách Nghĩa Thành không gọi được điện thoại cho Hạ Nhã Ngôn, anh đành nhắm mắt hỏi Mục Khả số điện thoại nhà riêng của cô.

Đối với sự chủ động của cậu, Mục Khả đột nhiên muốn đùa giỡn một chút, cô không biết lớn nhỏ nói: “Cậu à, rốt cuộc cậu cũng không xuất gia nữa à?”

Trước khi gọi điện thoại Hách Nghĩa Thành đã chuẩn bị sẵn tâm lý là bị “mặt mo” rồi, anh không hề cảm thấy tức giận, ngược lại còn nói: “Không phải, vốn cậu đã sắp bước qua cánh cửa đắc đạo rồi ai dè nửa đường bị yêu nữ nhảy ra thu phục. Bây giờ nhìn lại, xem ra không còn duyên với Phật môn nữa rồi.”

Mục Khả cười ha ha, ở đầu điện thoại bên này cô chấp hai tay trước ngực, lấy giọng kỳ lạ ra nói: “Để cho Hạ thí chủ rơi vào Niết Bàn của người đi, a di đà Phật.”

Hách Nghĩa Thành bắt đầu dĩ cười cười, nhớ kỹ số điện thoại nhà riêng của Hạ Nhã Ngôn, anh nằm trên giường kinh ngạc nhìn trần nhà đến mất hồn, giống như ngồi thiền vậy.

Nửa đêm trời càng trở rét rõ rệt, Hách Nghĩa Thành mặc áo khoác kín mít đứng dưới tàng cây phủ đầy những bông tuyết trắng, tay anh nắm chặt cái nạng để chống đỡ thân thể. Đứng một hồi lâu, anh dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Tận mắt chứng kiến Hách Nghĩa Thành đứng dưới nhiệt độ thấp như vậy mà trán lấm tấm mồ hôi, người bị thủ trưởng gọi tới – tham mưu Trương không nhận được khuyên nhủ: “Tham Mưu Trương, hay là vào trong xe ngồi chờ.”

Hách Nghĩa Thành lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, bây giờ đã là mười một rưỡi đêm, anh khó khăn di chuyển hai bước, nhìn về hướng chung cư một lát, trong mắt ánh lên chút mất mát, anh hỏi: “Có thuốc lá không?”

“Anh bây giờ.” Khuyến cáo bị Hách Nghĩa Thành ném một ánh mắt cảnh cáo, tham mưu Trương lấy ra một bao thuốc đưa cho thủ trưởng đốt.

Hách Nghĩa Thành hít mạnh hai hơi, anh lấy giọng ra lệnh nói: “Thời gian không còn sớm, cậu về trước đi.”

Cũng không biết Hách Nghĩa Thành chờ ai, tham mưu Trương làm hết phận sự nói: “Chân anh bây giờ không tiện, tôi nhất định phải đưa anh trở về bệnh viện an toàn mới có thể đi.”

Kẹp điều thuốc trên tay, Hách Nghĩa Thành nhìn anh: “Không cần, tôi có thể tự bắt xe trở về, cảm ơn cậu.”

Tham mưu Trương vẫn chưa từ bỏ ý định, anh nói: “Tham Mưu Trương, khuya lắm rồi, nếu không tôi đưa anh.”

Hách Nghĩa Thành lấy hai chữ cắt ngang lời tham mưu Trương, anh nói lần nữa: “Cảm ơn.”

Tham mưu Trương không dám nói thêm gì nữa, do dự một lát sau đó chào Hách Nghĩa Thành một cái rồi mới lái xe đi.

Đứng ở đó khoảng chừng hơn mười phút, cuối cùng Hách Nghĩa Thành cũng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Trên người cô mặc một chiếc áo lông màu trắng, Hạ Nhã Ngôn bước xuống từ chiếc xe màu đen, ngay sau đó, một người đàn ông cao to bước ra từ bên trong ghế lái.

Vì khoảng cách nên Hách Nghĩa Thành không thấy rõ khuôn mặt anh ta, cũng không nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ nhìn thấy bọn họ đứng đối diện nhau. Sau đó anh nhìn thấy người đàn ông săn sóc Hạ Nhã Ngôn, quàng vào cổ cô một chiếc khăn màu đỏ, anh nhìn thấy cô cười với anh ta, sau đó người đàn ông nhẹ nhàng bước tới ôm lấy cô.

Trong nháy mắt lòng anh lạnh lẽo vô cùng, Hách Nghĩa Thành không tự chủ được lao đảo một bước. Đột nhiên cảm thấy bây giờ có nói gì hay làm gì cũng đều đã muộn, càng cảm thấy hành động nửa đêm đứng trước cửa nhà người ta cực kỳ buồn cười. Hách Nghĩa Thành lúng túng cười khò, đứng bất động một chỗ thật lâu, thậm chí là Hạ Nhã Ngôn đi qua anh, anh cũng im lặng không lên tiếng.

Hạ Nhã Ngôn đi qua rồi quay trở lại, cho đến khi nhìn thấy rõ người đứng trong tuyết là ai cô mới hỏi theo bản năng: “Tại sao lại là anh?” Nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Hách Nghĩa Thành, cô chất vấn: “Ai đồng ý cho phép anh xuất viện.”

Hách Nghĩa Thành lại nở nụ cười, anh nói: “Lén chạy đến .”

Về mặt Hạ Nhã Ngôn đột nhiên đánh lại chứng minh cô đang cực kỳ tức giận, cô cao giọng mắng anh: “Anh điên rồi có phải không?”

Hách Nghĩa Thành thấp giọng tự nói : “Tôi cũng nghĩ là mình điên rồi.” Nói xong, anh nhìn thấy trong mắt Hạ Nhã Ngôn hiện lên một tia kinh ngạc, anh chậm rãi xoay người, từng bước rời đi.”

Vết thương của anh chưa hồi phục, lại thêm sức nặng cơ thể gần như chỉ dựa vào một chân chống đỡ, cho nên đi từng bước rất chậm. Cho tới khi Hạ Nhã Ngôn phục hồi tinh thần, anh mới chỉ đi được chừng một mét.

Cô đuổi theo, kéo lấy cánh tay của anh, hỏi: “Tại sao?”

Không biết có phải do kích thích hay choáng váng, Hách Nghĩa Thành ngờ ngác hỏi: “Tại sao cái gì?”

Tim cô đập nhanh, về mặt giận dữ, hận không thể cho anh ta một quả đấm, Hạ Nhã Ngôn cố gắng kiềm chế tức giận hỏi: “Tại sao lại tới đây?”

Hách Nghĩa Thành ồ một tiếng, nhìn cô một cái rồi nhanh chóng nhìn sang chỗ khác. Anh cứ đứng nhìn tuyết rơi trắng xóa phủ kín mặt đất cả nửa ngày không chịu lên tiếng.

Hạ Nhã Ngôn thấy bộ dạng nửa chết nửa sống của anh, dùng sức đánh vào cánh tay anh một cái: “Hỏi anh đấy, còn giả vờ câm điếc à.”

Nền đất vốn trơn trượt, Hách Nghĩa Thành lại đứng quá lâu nên thân thể không nghe lời, Hạ Nhã Ngôn đột nhiên tác động một lực mạnh, khiến thân thể anh đột nhiên nghiêng ngã xuống đất.

Vết thương trên đùi Hách Nghĩa Thành đang trong thời kỳ phục hồi, cú ngã trong băng tuyết ngập trời không thể nghi ngờ là đòn trí mạng. Nhận ra anh quỵ ngã, Hạ Nhã Ngôn theo bản năng ôm lấy anh, nhưng vì cô không chịu nổi thể trọng của anh nên cô bị đè xuống trên mặt tuyết.

Không để ý sống lưng bị đau sau cú ngã vừa rồi, Hạ Nhã Ngôn vội hỏi: “Anh làm sao vậy? Chân có bị sao không?”

Anh không ngờ mình lại được hưởng thụ cảm giác được một cô gái xinh đẹp cứu, tim Hách Nghĩa Thành đập mạnh và loạn nhịp nửa ngày không nói ra lời, chỉ ngăm nhìn cô thật lâu khiến Hạ Nhã Ngôn ở dưới cùng phải đỏ mặt.

Hạ Nhã Ngôn sợ hãi, nhưng cô lại không dám lộn xộn, rất sợ đụng phải chân của anh khiến vết thương nặng thêm, giọng cô nức nở: “Đang nói chuyện với anh đó, không phải đụng tới vết thương ở chân đấy chứ?”

Đau đớn trong lòng bỗng bị đôi mắt ấm áp uơn ướt của cô an ủi. Hách Nghĩa Thành không tự chủ được cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đã quen mắng anh không ngừng, nhẹ nhàng đụng chạm, mút vào..... Hoàn toàn quên rằng chỉ một khắc trước anh đang định rời đi.

Khi môi hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau, Hạ Nhã Ngôn kinh ngạc tròn hai mắt, hoàn toàn quên phản ứng.

Chốc lát sau, giọng nói bất mãn của Hách Nghĩa Thành vang lên trên đỉnh đầu cô, Hạ Nhã Ngôn nghe thấy anh nói: “Không ai nói cho em biết lúc hôn nên nhắm mắt lại sao?”

Hạ Nhã Ngôn nghe vậy hét lên một tiếng, dùng lực đẩy Hách Nghĩa Thành ra thẹn quá hóa giận: “Còn không biết xấu hổ, háo sắc.”

Lúc trước là bởi vì cô chạm đất trước, mà chân của anh nhẹ nhàng gác lên đùi cô nên không cảm thấy đau đớn hay khó chịu. Nhưng giờ phút này bị cô dùng sức đẩy qua một bên, chân Hách Nghĩa Thành không tránh khỏi đập xuống mặt đất. Anh kêu lên một tiếng, theo bản co người lại, cố gắng ôm lấy cái chân bị thương, trong nháy mắt cảm thấy đau đến toát mồ hôi.

Cùng lúc đó, Hạ Nhã Ngôn bất chấp phải tuyệt vời đứng dậy bước nhanh đi.

Nghe thấy tiếng giày kéo kẹt giẫm lên tuyết, trán Hách Nghĩa Thành toát mồ hôi hột kêu cô giúp đỡ: “Nhã Ngôn....”

Trong lòng Hạ Nhã Ngôn kinh hoàng không thôi, tâm tình còn chưa bình phục, nhưng khi cô nghe thấy tiếng gọi sau lưng, lại do dự dừng bước.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng của cô, Hách Nghĩa Thành hít sâu, anh nói: “Nhã Ngôn, tôi, đau.”

Hạ Nhã Ngôn nghe thấy vậy liền quay lại, đặt cánh tay Hách Nghĩa Thành lên đôi vai gầy yếu của mình, cố sức đỡ anh dậy. Sau đó dịu dàng tựa vào thân cây, cô chạy tới ven đường vẫy taxi.

Trên đường đến bệnh viện, Hách Nghĩa Thành dựa vào vai cô, bàn tay anh nắm chặt tay cô không buông, đau đến không nói ra lời.

Hạ Nhã Ngôn không ngừng thúc giục tài xế đi nhanh, nghẹn ngào nói với anh: “Anh cảm thấy thế nào? Thật xin lỗi, tôi không cố ý, tôi nhất thời quên mất.... Sắp tới bệnh viện rồi, anh cố gắng chịu đựng một chút.”

Không gì có thể so sánh được với giờ phút cô lo lắng an ủi đau đớn của anh, Hách Nghĩa Thành yếu ớt nói: “Tôi không sao, chỉ là bị cồng nên phản ứng chậm chạp, không phải đụng đến vết thương, em đừng sợ.”

Nghĩ đến lúc trước anh vì muốn cô giải quyết vấn đề ăn uống nên giả vờ bị đau, mà giờ phút này vết thương thật sự đau đớn vẫn không quên an ủi cô. Hạ Nhã Ngôn rốt cuộc không thể nhịn được, nước mắt cô rơi xuống, theo cảm rơi xuống trán Hách Nghĩa Thành, cô vừa khóc vừa nói: “Hách Nghĩa Thành, nếu như anh dám xảy ra chuyện gì không hay, tôi thật sự sẽ không khách khí với anh!”

Hách Nghĩa Thành cong môi cười, nhỏ giọng nói: “Em có khi nào khách khí với tôi sao....”

Nghe vậy, Hạ Nhã Ngôn dịu dàng để đầu anh dựa vào ngực mình, cố gắng kiềm chế tiếng khóc.

Đến bệnh viện, Hách Nghĩa Thành được các bác sĩ cũng y tá trực tiếp đưa vào phòng phẫu thuật. Qua các cuộc kiểm tra, chân của anh chỉ vì đứng thẳng trong thời gian quá dài, lại đột nhiên chịu lực tác động vào, trong lòng lại bị kích động nên mới đau, cũng không cần phải phẫu thuật. Xác định anh không còn đáng lo, chân Hạ Nhã Ngôn mềm nhũn ngã xuống đất, không cẩn thận làm lật khay đồ dùng phẫu thuật rơi xuống mặt đất.

Sau khi thuốc giảm đau phát huy tác dụng, đau đớn cũng đã giảm, Hách Nghĩa Thành lo âu hỏi: “Em làm sao thế, sao bỗng dưng ngăn ra vậy?”

Không ngờ anh dám đứng chờ ở bên ngoài mấy tiếng đồng hồ, Hạ Nhã Ngôn không để ý đến bộ dạng nhếch nhác quỳ gối bên bàn giải phẫu giờ tay lên nắm vào ngực Hách Nghĩa Thành một cái, nghẹn ngào mắng: “Anh làm tôi sợ muốn chết, có muốn tôi đánh anh đến tàn phế không? Anh muốn chết hả, nửa đêm đến nhà tìm tôi làm gì?”

Y tá nghe vậy nhìn nhau, lúc nhận ra Tham Mưu Trưởng Hách lên trốn viện chạy đến nhà bác sĩ Hạ họ cười trộm rồi đi ra ngoài, để lại không gian cho đôi oan gia.

Lực tay của Hạ Nhã Ngôn cực kỳ lớn, Hách Nghĩa Thành cố gắng chịu đựng mấy nện của ai đó cuối cùng vẫn không chịu được ho khan mấy tiếng, bắt đầu dõ oán trách nói: “Có thể nhẹ tay một chút được không, không cần tàn phế cũng bị em đánh chết mất.”

Ý thức được tình hình, Hạ Nhã Ngôn đưa tay lau nước mắt, ngượng ngùng lầm bầm một câu: “Đánh chết anh cũng được, tránh gây họa cho nhân gian.”

Hách Nghĩa Thành cười khê, dẫn dắt một hồi, anh hỏi: “Người đàn ông vừa rồi đưa em về nhà là Phó Viện Trưởng trong truyền thuyết à?” Không đợi Hạ Nhã Ngôn lên tiếng, anh nói thẳng: “Cũng không phải đẹp trai lắm, chỉ bình thường thôi. Nói văn vẻ là lịch sự, còn nói thẳng ra là loại người miệng lưỡi ngọt xốt không đáng tin, em đã tìm hiểu kỹ hắn ta chưa đấy?”

Hạ Nhã Ngôn đứng lên, bất mãn lườm anh: “Nói chuyện đừng có độc địa như vậy có được không? Người ta đắc tội với anh đấy à?”

Hách Nghĩa Thành không trả lời câu hỏi mà nhìn thẳng vào mắt Hạ Nhã Ngôn, anh bỗng nhiên cúi kính, dùng giọng điệu vô cùng khinh thường nói: “Hắn ta từ đâu chui ra thế, định mọc rễ hành ở đây sao? Sao lại cho hắn ta ôm?”

Hạ Nhã Ngôn nghe giọng điệu thâm vắn của anh mà tức không chịu được, cô theo bản năng hỏi trở lại: “Anh còn chẳng đáng làm củ hành, tại sao lại hôn tôi?”

Nhớ lại nụ hôn không kiểm chế được, Hách Nghĩa Thành lưu manh nói: “Hôn cũng hôn rồi, còn hỏi tại sao.”

Mặt Hạ Nhã Ngôn thoáng chốc đỏ ửng, để che giấu lúng túng nên cô xoay người sang chỗ khác, vừa đi ra ngoài vừa tức giận nói: “Hách Nghĩa Thành, anh đừng có mà chiếm được tiện nghi rồi còn khoe mẽ...”

Sợ cô lại đi mất mấy ngày không trở lại, Hách Nghĩa Thành ngồi bật dậy kéo tay cô, dưới tình thế cấp bách thốt lên: “Đừng tới chỗ anh ta, tôi thích em.”

Để tránh làm anh ngã xuống giường, Hạ Nhã Ngôn đứng im không nhúc nhích, nhưng cô không xoay người lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Không phải anh ghét tôi sao? Sao mấy ngày không gặp đã thay đổi chủ ý rồi?”

Hách Nghĩa Thành vội vàng phản bác: “Ai nói tôi ghét em? Không thể nào.”

Hạ Nhã Ngôn hừ lạnh một tiếng: “Người giả vờ ngủ không phải là anh sao? Không muốn quan tâm đến tôi, mặt lúc nào cũng lạnh lùng không phải là anh sao? Còn nữa, tôi có ý tốt đưa đồ ăn cho anh, là ai đồ ối? Hách Nghĩa Thành, anh nghĩ tôi không nhìn ra sao?”

Không ngờ sẽ khiến cô hiểu lầm, Hách Nghĩa Thành vội vàng giải thích: “Giả vờ ngủ là vì tôi không biết nói gì với em, sợ nói sai lại cãi nhau. Hiện giờ tôi đi lại bất tiện, em phải tay chạy mắt tôi cũng không đuổi kịp. Về phần lạnh lùng thì tôi thật sự không có ý đó, chỉ... chỉ muốn suy nghĩ cho rõ ràng cảm giác của tôi đối với em thôi. Em cũng biết, tôi không thể tùy tiện nói thích em mà không chịu trách nhiệm được. Nhưng đến khi tôi đã hiểu rõ thì lại ngại không dám nói thế nên không thể làm gì khác hơn là giả vờ bệnh. Tôi chỉ hy vọng em chút ý tới tôi nhiều hơn một chút, nhưng không nghĩ tới biến khéo thành vụng khiến em tức giận. Còn chuyện thức ăn, em đã biết? Tôi...”

Thấy anh dừng lại thật lâu, Hạ Nhã Ngôn đưa lưng về phía anh hỏi: “Anh làm sao?”

“Mấy ngày nay dạ dày tôi tạo phản, ăn cái gì nôn cái đó. Sợ em nhìn thấy tôi để thừa com lại cho rằng tôi gây chuyện, trong cơn tức giận không đưa com cho tôi nữa, cho nên, cho nên tôi mới đồ ối.” Sợ rằng Hạ Nhã Ngôn không tin lời giải thích của mình, Hách Nghĩa Thành tính trẻ con nói: “Tôi thật sự không lừa em, thật sự là do dạ dày không thoải mái, không tin em có thể hỏi Khả Khả.”

Hạ Nhã Ngôn vẫn luôn tức giận vì hôm đó anh giả vờ ngủ không thêm để ý đến cô, giờ cô tự trách vì mình đã không phát hiện ra sự khác thường của anh, nhưng ngoài miệng cũng không chịu nhân nhượng nói: “Anh là đứa trẻ ba tuổi à, không biết nói sao? Miệng anh dùng để làm cảnh à.”

Vốn cho rằng anh sẽ cải lại, nhưng lại thấy Hách Nghĩa Thành thờ dài, nhỏ giọng nói: “Tôi là một người đàn ông, không muốn ngày ngày em phải chăm sóc lo lắng cho mình.” Cho nên anh mới ra lệnh cho Mục Khả không được nói cho Hạ Nhã Ngôn, Mục Khả giận tới mức đến chỗ Tà Minh Hoàng lấy thuốc đau bao tử ném lên người anh mắng: “Đau chết đáng đời cậu!”

Thì ra là sợ bệnh lâu sẽ gây thêm phiền toái cho cô. Tại sao lại có người có chủ nghĩa đàn ông lớn đến như vậy? Chẳng lẽ anh quên cô là bác sỹ sao? Huống chi, cô... cô cũng không ngại anh gây thêm phiền toái. Hạ Nhã Ngôn không biết nên nói gì với anh, sắc mặt cô dịu đi nhiều, không tự chủ dịu dàng hỏi: “Hiện giờ đã tốt hơn chưa?”

“Uống thuốc xong đã hết đau rồi.” Tay anh hơi dùng sức cầm lấy cổ tay Hạ Nhã Ngôn, anh nói thêm: “Cũng không biết để Khả Khả ‘đầu độc’ thêm mấy hôm liệu có tái phát không?”

Hạ Nhã Ngôn không nhịn được bật cười, quay đầu lại khẽ nói: “Sao không đầu độc anh chết sớm một chút!”

Thấy cô cười, Hách Nghĩa Thành được vui đòi tiên nói: “Đừng đến chỗ anh ta nữa được không? Tôi đã mệt dầy đi làm ‘tiểu tam’ rồi, đừng để tôi mất mặt chứ?”

Đàn ông sao dốt không chịu đi mà đánh cũng không chịu lùi thế hả? Nhưng bản khoán trong tình yêu cũng biểu hiện một phần tinh thần trách nhiệm. Nghĩ đến đây, Hạ Nhã Ngôn đã tha thứ cho sự kỳ quái của Hách Nghĩa Thành. Bên trong đôi đồng tử trong vắt lại hiện lên ý cười khó thấy, trong lòng cô lại muốn trêu chọc anh một chút. Cô liếc mắt nhìn anh một cái, lập lờ nói nước đôi: “Còn chờ xem biểu hiện của anh thôi.”

Vì vậy, Hạ Nhã Ngôn cũng không nói cho Tham Mưu Trưởng Hách rằng thật ra Phó Viện Trưởng trong truyền thuyết kia là anh họ của cô. Mà mãi sau này Hách Nghĩa Thành mới biết, lời đồn đại về Phó Viện Trưởng vừa gặp đã yêu bác sỹ Hạ thật ra là do Mục Khả dưới sự chỉ huy của Hạ Hoàng Huân “không cẩn thận” phát tán ra bên ngoài.

Chương 67: Lui để câu kỳ thú (Thượng)

Vì công việc nên Hạ Hoảng Huân không xin nghỉ phép Tết Nguyên Đán được, kế hoạch đưa Mục Khả về nhà lại lui xuống sau tết âm. Tối hôm 30 tháng 12 đó anh nói chuyện điện thoại với cô, muốn cô đến ăn tết ở đơn vị. Kết quả Mục Khả cự tuyệt bảo phải đưa Mục Thần đi thăm Hách Nghĩa Thành, nói cái gì mà không thể trọng sắc khinh sắc.

Gần tới ngày hôm sau, Hạ Hoảng Huân đang ở phòng làm việc xem tài liệu, Viên Soái mò tới như tên trộm, hô báo cáo xong thì ngó dáo dác phòng làm việc của anh “tuần tra” một lượt. Sau đó không thèm nói câu nào chỉ chào anh một cái rồi đi luôn, làm Hạ Hoảng Huân bức mình tròn mắt nhìn cái cửa đóng nửa ngày. Sau đấy tiếng chuông di động vang lên, anh đang khó chịu nên không thèm nhìn số gọi đến, ấn phím nhận tức giận “alo” một tiếng.

Mục Khả vốn lạnh đến run người, nghe anh rống lên thế lòng lạnh đi một nửa, cô tức giận hỏi: “Anh có một tẹo không?”

“Một tẹo?” Hạ Hoảng Huân sừng sốt một chút, kịp nhận ra là điện thoại cô bạn gái nhỏ gọi tới, giọng vội dịu đi, “Có, em làm gì?”

Mục Khả kéo cổ áo, rụt cổ nói: “Em ra ngoài làm việc không có tiền lẻ ngồi xe về, anh cho em mượn một tẹo.”

Cái gì? Gọi cho anh để mượn —— một tẹo? Hạ Hoảng Huân nghi tai mình có vấn đề, anh nhủ mày, cắn răng hỏi cô: “Anh đưa em thế nào?”

Sao cô không biết anh đang nghiêng răng nghiêng lợi cơ chứ, Mục Khả nén cười nói: “Em ở cổng đơn vị anh, anh xuống đưa cho em là được, nhanh lên nhé.”

Quả nhiên là có tiềm năng làm quân tầu, còn biết cả chiến thuật thành linh tập kích tới. Khó trách không hiểu sao buổi chiều cô lại gọi điện thoại liên tục hỏi anh đang ở đâu, thì ra là muốn đến lại sợ anh ra ngoài. Cúp điện thoại, Hạ Hoảng Huân cầm áo khoác ngoài lên đi nhanh ra ngoài.

Vừa cất di động xong, Mục Khả nhìn thấy Viên Soái từ đằng xa đi tới, đẩy Tô Diêm Âm bên cạnh một cái, cô cười hi hi nói: “Đại soái tới kia, để mình xem có chỗ nào không ổn không nhé.” Nói xong, mắt bắt đầu chăm chú quan sát mặt Tô Diêm Âm, còn sửa lại cổ áo cho cô.

Tô Diêm Âm bắt đầu khăn trương: ‘Anh ấy có mất hứng không?’

Mục Khả nói: “Làm sao mà mất hứng? Không phải các cậu hẹn nhau rồi sao?”

Thấy Tô Diêm Âm muốn nói lại thôi, Mục Khả bỗng ngộ ra: “Cậu lừa tớ phải không? Các cậu không hẹn nhau?”

“Đừng giận tớ mà.” Tô Diêm Âm vội kéo tay Mục Khả lại giải thích, “Mấy lần tớ chủ động nói muốn đến thăm anh ấy, anh ấy đều nói là không có xe, hôm đấy đúng lúc cậu nói sắp đi, nên tớ liền.”

Mục Khả cong môi: “Vậy sao cậu không nói thẳng, có lẽ anh ta không có xe thật, đơn vị quản lý rất nghiêm. Đại soái bây giờ là trung đội trưởng, nhưng lại có một đồng thủ trưởng lớn hơn ở phía trên đấy.”

“Mục Khả ——” Tô Diêm Âm cũng nhận ra mình quá xúc động, nhưng tới thì cũng đã tới rồi, cô lấy giọng khẩn cầu nói, “Cậu giúp tớ một chút đi, tớ... rất thích anh ấy.”

Mục Khả đã sớm nhìn ra Tô Diêm Âm có ý với Viên Soái, thế nên khi cô tán gẫu với Viên Soái cũng đã âm thầm nhìn biểu hiện của anh ta nhưng anh ta căn bản không có ý tiến tới, nên cô cũng không nhiều lời. Nhưng tình hình bây giờ cô không tiện cự tuyệt, dù sao cũng là đồng nghiệp, cùng là con gái nữa, hơn nữa thấy Tô Diêm Âm thất vọng, cô lại mềm lòng, khề cần mới nói: “Thôi, đã đến rồi, coi như tới thăm bạn bè một chút vậy. Nhưng lần sau không được làm thế nữa đâu, không thể lừa tớ nữa... , nếu gây họa Hạ Hoảng Huân mắng tớ mất.”

“Biết cậu tốt nhất mà.” Tô Diêm Âm vui vẻ ôm lấy cô.

Mục Khả lui ra một bước: “Chú ý hình tượng, có người nhìn.”

Mục Khả không thấy tươi cười trên mặt Viên Soái nữa, thế nên để bớt lúng túng, cô cố ý gọi anh: “Trung đội trưởng Viên, tới đây.”

Nghe được mệnh lệnh của cô, Viên Soái đáp lời: “Rồ!” Cơ thể đã chuyển sang tư thế chuẩn bị chạy rồi.

Tô Diêm Âm có vẻ hơi lo lắng, chờ Viên Soái chạy đến gần, cô nói: “Mục Khả dẫn tôi tới đây chơi hai ngày.”

Thấy Mục Khả nháy mắt với mình, thông minh như Viên Soái cũng hiểu mấy phần, anh khách khí nói: “Hoan nghênh cô tới đơn vị chúng tôi chơi.”

Tô Diêm Âm thờ phào nhẹ nhõm, cười cười với Mục Khả.

Viên Soái yên lặng đứng cạnh Mục Khả, thừa lúc Tô Diêm Âm không nhìn thấy anh lấy tay đánh vào lưng Mục Khả, đồng thời ánh mắt lên án cô, giống như đang nói: “Bạn là dê hãm hại đúng không? Vừa rồi tôi còn chịu thiệt thòi lao vào mưa bom bão đạn chạy đến phòng làm việc của lão đại để kiểm tra

‘quản địch’ đây.”

Mục Khả bị oan mà không dám hé răng, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ xin tha, nịnh nọt nói: “Tôi mang theo đồ ăn ngon, cho anh hết.”

Viên Soái lờm cô, lại thưởng cho cô một dúi vào lưng.

Mục Khả đang chịu tội bỗng thấy Hạ Hoảng Huân xuất hiện trong tầm mắt, cô cảm thấy như được đại xá, lại nghe Viên Soái nói: “Có giỏi thì cô bảo lão đại chạy tới đây xem”

Không chơi ức hiếp người như thế. Mục Khả nhấc chân đạp anh một cái, nhìn giầy anh trên tuyết, nhỏ giọng lầu bầu: “Anh muốn tôi bị nhốt à.” Dám ở trước mặt cấp dưới của anh cợt nhả ra lệnh cho anh, trừ phi cô muốn chết. Còn lâu cô mới mắc mưu.

Biết cô không phải tới đây làm việc, Hạ Hoảng Huân tới trước mặt Mục Khả giả bộ như thường nhét một tệ cho cô, nghiêm mặt nói: “Không cần trả lại, tiền mừng tuổi.”

Tiền mừng tuổi? Quá sáng tạo rồi đấy. Mục Khả lờm anh một cái, nhận lấy áo khoác anh đưa mặc lên người, sau đó lấy ánh mắt ý bảo anh kiểm chỗ nào nói chuyện.

Biết vì sao Tô Diễm Âm tới, Hạ Hoảng Huân khẽ nhủ mày, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bạn gái nhỏ cầu khẩn, anh quay đầu lại nói với Viên Soái: “Cô giáo Tô đến đây lần đầu, cậu thay tôi tiếp cô ấy đi.”

Sau bữa tối, Viên Soái đưa Tô Diễm Âm tới nhà khách. Hạ Hoảng Huân nhận được điện thoại của Đoàn trưởng, gọi anh đến Câu Lạc Bộ đánh bài. Lục Trạm Minh biết Mục Khả tới, cũng muốn mời cô, ông cười khả khả nói với Hạ Hoảng Huân: “Không đưa hòn ngọc quý trên tay cậu đến đây thì không tiếp cậu, có bước chân vào Câu Lạc Bộ cũng đuổi cậu ra.”

Cho nên, để tránh Phó Đoàn Trưởng Hạ bị đá ra ngoài, Mục Khả đi luôn.

Trên đường đến Câu Lạc Bộ, Hạ Hoảng Huân cười giỡn nói: “Tiểu quý, hóa ra bây giờ độ nổi tiếng của em còn vượt cả anh, có khi anh phải nịnh bợ em mới được xem tiết mục giải trí mất.”

Bà vai nhỏ gầy nhún nhún, Mục Khả há hê dương dương tự đắc. Lần đầu Mục Khả tới Câu Lạc Bộ của đoàn 5-3-2, nhưng những người ở trong cô không lạ lắm gì. Cô chủ động bắt chuyện với Lục Trạm Minh, Ninh An Lỗi, chào hỏi An Cơ, Dịch Lý Minh, lại nghe Hạ Hoảng Huân giới thiệu Tham Muu Trưởng tuổi trẻ tài cao nghiêm túc thực hiện nội quy mới được điều tới, sau đó khéo léo ngồi cạnh Hạ Hoảng Huân xem bọn anh chơi bài.

Đàn ông trên bàn bài không câu nệ tiểu tiết, Lục Trạm Minh hài hước nói đùa với Mục Khả, sau lại như vô ý nói: “Hạ Hoảng Huân, lần trước đi họp riêng trên sự bộ nữ bình chào hỏi nhiệt tình với cậu là ai đấy?”

Nghịch bài trong tay, Hạ Hoảng Huân có vẻ không chút để ý: “À? Tôi không nhớ.” Đánh một cây K, anh giương mắt nhìn Lục Trạm Minh, Tứ Lượng Bạt Thiên Cân* mà đá quả bóng về, “Không phải chào anh à, tôi nhớ là còn gọi điện cho anh đấy.”

*Tứ Lượng Bạt Thiên Cân: Mượn sức nhỏ để thắng ngàn cân

Mục Khả vừa đứng bên xem cuộc chiến vừa nhìn chị dâu đoàn trưởng hung dữ lờm ông nhà mình một cái, nói với Mục Khả: “Tiểu Mục à, đừng có nghe lão Lục nói bậy, đùa em đấy.”

Không đợi Mục Khả nói, Pháo Doanh trưởng An Cơ chen vào, anh hỏi Hạ Hoảng Huân: “Phó Đoàn Trưởng, sao anh huấn luyện được chị dâu nhỏ vậy, trời lạnh thế này mà cũng sang đây thăm anh? Dạy em hai chiêu, tránh cho về sau cưới vợ lại đấu tranh giai cấp với em”

Lục Trạm Minh cùng Ninh An Lỗi vui vẻ, Hạ Hoảng Huân cũng cười theo, sau khi cười xong lại giả bộ nghiêm trang nói: “Anh cho cậu biết, cậu và bạn gái ở cùng nhau, công việc dùng toàn lực đi làm, tiền lương giao cho cô ấy hết. Bạn gái cần gì cũng cho, đáp ứng đầy đủ yêu cầu, tuân thủ quy định ba kỷ luật tám chú ý của bạn gái, tất cả hành động nghe theo chỉ huy. Còn nữa, sau khi kết hôn tiêu chuẩn tuyệt đối không được hạ, bảo đảm thành công xây dựng xã hội hài hòa.”

Mục Khả cười khê, lặng lẽ néo anh.

An Cơ nghe xong lông mày cũng nhíu lại: “Vậy em có khác gì con trai cô ấy đâu!”

Nghe vậy, mọi người ngồi đây đều cười ha ha.

Bên này mọi người chơi bài, bên kia có mấy cán bộ cảm xúc lên cao khiêu vũ. Lục Trạm Minh nhất thời hứng thú, tuy nói trên phương diện này anh không chuyên nghiệp lắm, nhưng quả thật đã từng nhảy mấy lần, tuyệt đối không phải là cái loại trình độ “Nhảy Tăng-gô chẳng khác gì đi cầu thang”, mà rất chú trọng đến “Động tác máu chốt”. Tiếc rằng chị dâu Đoàn trưởng không biết nhảy, hỏi thăm biết Mục Khả cũng biết sơ qua, liền đề nghị Lục Trạm Minh nhảy với Mục Khả một bản.

Lục Trạm Minh dành chỗ cho vợ để cô chơi bài: “Hạ Hoảng Huân, cậu và vợ tôi đánh bài, tôi mời bạn gái nhỏ của cậu khiêu vũ, chúng ta đổi đi.”

Thấy Mục Khả nhao nhao muốn thử, chẳng có thiên phú gì với khiêu vũ, Hạ Hoảng Huân vung tay lên phê chuẩn: “Đi nhảy đi. Nhưng đừng có mà ôm chặt eo Mục Khả nhà tôi, tôi đánh bài chỉ sờ bài chứ không sờ tay chị dâu đâu.”

Vì thế, mọi người lại cười ầm lên lần nữa.

Điều kiện đơn vị so ra thì kém hơn thành phố A, nhưng mỗi lần Mục Khả tới đều rất vui vẻ. Tiếp xúc nhiều, cô phát hiện đám “Lục lâm hảo hán” này đúng là rất đáng yêu. Trong công việc, họ tỉ mỉ cẩn thận, cương nghị quả quyết. Trong cuộc sống, họ thân thiết, hiền hoà, hài hước, hòa hợp như người một nhà. Cô cảm thấy cô không chỉ yêu Hạ Hoảng Huân, yêu ai yêu cả đường đi nên cũng thích nơi anh sống. Nhận thức được vậy, cô không hề sợ hãi tương lai phía trước nữa, cô nghĩ, hạnh phúc của cô là cùng nhịp thở với người đàn ông này. Mục Khả tin Hạ Hoảng Huân là người mà cô có thể dựa vào cả đời này.

Khi gọi cho Hường Vi thì Mục Khả không nhận được chia sẻ hết mấy chuyện lý thú ở đơn vị cho bạn thân, Hường Vi vừa nghe vừa cười: “Được đấy, sao tớ lại không ở đấy chứ? Nếu không bảo Hạ Hoảng Huân nhà cậu giới thiệu cho tớ một vị quân nhân làm bạn trai đi.”

Đang lúc tinh thần Mục Khả hưng phấn, cô nổi lên ý muốn làm bà mai: “Cậu khoan nói đã, tớ có nhắm được một người, đoàn anh ấy vừa có Tham Mưu Trường Lệ mới đến”

“Lệ Hành không được!” Mục Khả còn chưa nói xong, thì đã bị Hạ Hoảng Huân ngồi đọc sách bên cạnh cắt đứt, “Nếu chị em tốt của em cần, anh có thể nhờ cán bộ phụ trách tìm trong danh sách, sàng lọc ra giới thiệu người khác cho cô ấy.”

Mục Khả không hiểu: “Tại sao Tham Mưu Trường Lệ không được, chẳng lẽ anh ta kết hôn rồi à?”

Hạ Hoảng Huân cầm sách vỗ nhẹ lên đầu cô, rất có kiên nhẫn giải thích: “Anh thấy tính anh ta hợp với Tiểu Hi, nha đầu kia rất bướng bỉnh, người bình thường không giữ được con bé ấy đâu.”

“Hạ Hi?” Mục Khả nhớ lại, đêm Hạ Hoảng Huân công cô tiến hành “Thăm tra chính trị” anh có nói tới. Ngoại trừ em gái ruột Hạ Nhã Ngôn, anh còn có một em họ học trường cảnh sát, chỉ là cô chưa có cơ hội nhìn thấy cô ấy.

“Có được không? Anh đừng có kết nhầm Uyên Ương đấy.” Mục Khả lầu bầu một câu, lại quay đầu nói với Hường Vi: “Thôi xong, xuống tay chậm mất rồi, Tham Mưu Trường Lệ đã bị gả đi rồi, nếu không cậu cũng nhảy vào cạnh tranh đi?”

Hường Vi cười: “Best-seller như vậy thì xem ra còn đẹp trai hơn cả Hạ Hoảng Huân.”

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Hạ Hoảng Huân, Mục Khả há hê nói: “Không phải đâu, đẹp trai nhất đã sớm về chỗ tớ rồi.”

Khóe môi Hạ Hoảng Huân khẽ cong lên, anh để sách xuống, ôm lấy cô gái nhỏ.

“Chưa chết được.” Hường Vi đầu tiên không phúc hậu cười cô, sau lại nói như tên trộm, “Thành thật khai báo mau, có phải đã bị ăn sạch sành sanh rồi không? Đồng chí Hạ Hoảng Huân quả nhiên là có chiến thuật cả mà, chưa được bao lâu đã biến cậu thành vật phẩm quân dụng của anh ấy rồi, còn là vật sống nữa, anh ấy phát tài rồi.”

Mặc dù quen Hường Vi nói hươu nói vượn rồi, nhưng nghe bốn chữ “vật phẩm quân dụng” thì Mục Khả uất ức. Nghĩ thầm, đồng chí Giải Phóng Quân là một khối gạch trên Vạn Lý Trường Thành, chỗ nào cần thì tới chỗ đó, chẳng phải cô không có quyền sở hữu sao?

Nói chuyện xong với Hường Vi, Mục Khả chui từ ngực Hạ Hoảng Huân ra, nằm trên ghế sa lon cau mày nói: “Em đã trở thành vật phẩm quân dụng của anh, nhưng anh lại là tài sản chung thuộc về quốc gia và nhân dân, việc này thật không công bằng mà.”

Thật muốn gỡ cái đầu dưa nhỏ của cô ra xem có phải có rom rả ở trong không. Nhẹ nhàng nhéo gương mặt non nớt của cô, Hạ Hoảng Huân không nhận được cười trừ chọc cô: “Bây giờ đã nhận ra rồi hả? Không tệ, có tiến bộ. Sống chung với anh, tố chất cá nhân của em đã được nâng cao nhanh chóng.”

Khi nào thì mới không cợt nhả được đây! Mục Khả lườm anh: “Chú Giải Phóng Quân, cháu đang thảo luận vấn đề rất nghiêm túc với chú. Không cho cười!”

Gọi anh là gì? Chú Giải Phóng Quân? Chẳng lẽ cô không biết gọi như vậy làm anh có chướng ngại tâm lý sao?

Hạ Hoảng Huân thôi cười khéo léo xách tai cô lên: “Vậy cũng đừng có gối lên đùi anh. Đứng lên, nghiêm túc nói chuyện với anh.”

Lại nữa rồi, nói chuyện phiếm với anh, cô lại bị anh chinh đồn nghiêm chỉnh giống như mở hội nghị. Cô nổi điên, oán giận hét lên một tiếng đầy ngả anh.

Vì vậy, hai người lại “đánh”, âm thanh cực lớn, ngay cả Ninh An Lỗi ở sát vách hạ Hoảng Huân cũng nghe thấy. Vậy nên ngày hôm sau người ta hỏi anh: “Tối hôm qua vợ chồng son làm ‘khóa huấn luyện’ à, cười hơn nửa đêm.”

Hạ Hoảng Huân thần nhiên thông thả ung dung nói: “Tổ chức học tập chính trị, thảo luận cảm giác sau khi xem phim.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Lùi để cầu kỳ thứ (Hạ)

Chân Hách Nghĩa Thành khôi phục nhanh hơn so với mong đợi, đến tuần thứ bảy đã có thể xuất viện. Tham mưu Trương tới đón anh đứng dưới lầu đợi lệnh, Hách Nghĩa Thành ăn mặc chỉnh tề tự mình đi ‘bắt’ Hạ Nhã Ngôn cả ngày không xuất hiện. Ngắc đầu nhìn Hách Nghĩa Thành gõ cửa hai cái rồi tự nhiên xông vào, Hạ Nhã Ngôn rất không khách khí nói: “Có hiểu lễ phép không thể? Cho phép anh đi vào rồi à?”

Hách Nghĩa Thành lơ đãng, nghênh ngang đi tới ngồi đối diện cô: “Có cần thiết làm lại lần nữa không?”

Hạ Nhã Ngôn bị câu nói ‘vô lại’ của anh làm cho sặc, cô cúi đầu tiếp tục xem bệnh án. Thấy cô không để ý đến mình, Hách Nghĩa Thành hỏi: “Hôm nay tôi xuất viện, em không có gì để nói sao?”

Về mặt Hạ Nhã Ngôn không mấy thay đổi, cô lấy thân phận bác sĩ nói: “Nhớ tới đây kiểm tra đúng hạn, trước khi hoàn toàn hồi phục không được huấn luyện.” Chờ cả nửa ngày không thấy Hách Nghĩa Thành lên tiếng, cô ngắc đầu, đôi mắt trong suốt nhìn lại ánh mắt thâm thúy của anh.

Hách Nghĩa Thành mười ngón tay đan vào nhau đặt lên trên bàn làm việc của cô, anh hỏi: “Chỉ những điều này thôi à?”

So với thái độ kiêu ngạo trước kia, Hách Nghĩa Thành nghiêm túc bình tĩnh khác hẳn bình thường khiến tâm tình Hạ Nhã Ngôn rối loạn không thôi, ánh mắt mờ hồ ngay sau đó rời đi, cô cúi đầu: “Đúng vậy, chỉ vậy thôi.”

Nhìn hết biểu hiện trốn tránh của cô, Hách Nghĩa Thành hơi nhếch khóe môi, anh nửa giận nửa nản chí nói: “Tôi nói vậy để em chú ý đến tôi, xem ra em ngược lại không thèm chú ý đến tôi rồi.” Trong nháy mắt anh có chút do dự, anh cẩn thận từng li từng tí nói: “Thích anh ta đến vậy sao? Nhìn tôi chừng mắt vậy sao?”

Bàn tay cầm bút bỗng chốc cứng lại, Hạ Nhã Ngôn không ngẩng đầu.

Hách Nghĩa Thành đứng dậy, giọng nói trầm thấp: “Tuy nói chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng có mấy lời tôi vẫn phải nói, nếu không nói ra sợ rằng cả đời tôi không chịu nổi.” Ánh mắt dừng lại trên mái tóc đen của cô, Hách Nghĩa Thành dừng lại chốc lát, đơn giản lại kiên định nói rành rọt từng chữ, “Tôi nghiêm túc đấy.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng Hạ Nhã Ngôn vẫn bị phương thức thô lỗ nghiêm túc của anh làm cho hoảng sợ. Bàn tay theo bản năng trượt một nét, ngòi bút trên giấy vẽ ra một đường thật sâu. Cô nhìn chăm chăm mặt bàn, đột nhiên không biết nói cái gì cho phải.

“Em cho rằng tôi kiêu ngạo, phách lối cũng được, không ảnh hưởng tới việc tôi thích em.” Hách Nghĩa Thành tự giấu bản thân mình, khó có lúc nào anh lại nói nhiều như vậy: “Kể từ ngày chị gái mất, tôi đã coi việc chăm sóc Khả Khả là sứ mạng duy nhất trên đời này, thật không ngờ rằng sẽ gặp một người con gái như em. Em dịu dàng, kiên cường, xinh đẹp, giỏi giang, nhạy cảm Tóm lại, bất kỳ một ưu điểm nào cũng có thể chinh phục một người đàn ông, tôi hối hận vì đã không nắm chắc cơ hội, cả ngày luẩn quẩn trong đồng bóng phẫn chết tiết kia.”

Thấy Hạ Nhã Ngôn không nói gì, Hách Nghĩa Thành giải thích: “Tôi nói những lời này không phải miễn cưỡng em, tôi chỉ hi vọng em đừng hiểu lầm, đừng cho là Hách Nghĩa Thành tôi nhàn rồi không có chuyện gì mà chơi trò mập mờ cùng em, tôi... tôi chỉ không biết... không biết diễn đạt thế nào thôi.”

Khi anh xoay người, rốt cuộc Hạ Nhã Ngôn cũng mở miệng, cô hỏi rất nhẹ: “Anh thật sự nghiêm túc sao? Không phải vì muốn so đo sức hút của mình với Phó Viện Trưởng...?”

Hách Nghĩa Thành quay đầu lại, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô: “Tôi thừa nhận tôi bị kích thích, nếu không cho đến bây giờ vẫn không nhận thức được tình cảm của mình. Nhưng tôi tuyệt đối không phải là muốn lấp lửng, tôi thật lòng muốn ở bên em.”

Bỗng nhiên cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, Hạ Nhã Ngôn nhỏ giọng lập lờ nói nước đôi: “Biết rồi!” Sau đó nhanh chóng cúi đầu, da thịt trắng nõn bởi vì ngượng ngùng mà trở nên đỏ ửng.

“Biết rồi” là có ý gì? Chưa từng yêu đương nên Hách Nghĩa Thành không xác định được đây là cự tuyệt hay chứng tỏ anh còn có hi vọng. Suy tư một lát, anh thử thăm dò nói: “Nếu không tới nay tôi gọi điện cho em nhé? Chúng ta, bàn lại?” Nhìn Hạ Nhã Ngôn mãi mà cô vẫn không có ý lên tiếng. Anh chau mày lại đi tới cửa, lúc đề lên tay nắm đột nhiên quay mặt lại, hành động vượt ngoài dự đoán của người khác nói: “Nếu em đồng ý, tôi ở rể cũng được.”

Chưa từng nghe nói quân nhân cũng có thể ở rể. Mạnh mẽ như Hạ Nhã Ngôn cũng bị hạ gục. Cô bấp chập ngượng ngùng, thuận tay cầm bệnh án trên bàn đập Hách Nghĩa Thành, khẽ sáng giọng: “Anh không biết xấu hổ à?”

Khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp bởi vì đỏ ửng nên càng kiều diễm, Hách Nghĩa Thành say mê nhìn nụ cười có chút xấu hổ của Hạ Nhã Ngôn. Mặc cho bệnh án nện trên người, anh run sợ vài giây sau đó cười cười, khả năng lĩnh ngộ khá cao nói: “Biết em sẽ không để tôi mất thể diện mà.” Vừa nói xong, anh đi hai ba bước đến trước mặt cô, kéo Hạ Nhã Ngôn từ chỗ ngồi vào trong lòng mình, lúc cô giãy gụa liền hôn lên môi cô.

Nụ hôn vừa đi qua, bọn họ ôm nhau thật chặt. Hạ Nhã Ngôn nghe thấy Hách Nghĩa Thành lấy giọng ra lệnh thông báo với cô: “Từ giờ trở đi chúng ta ở

bên nhau.”

Hạ Nhã Ngôn trầm mặc một chút, cô nói: “Phó Viện Trưởng anh ấy.”

Hách Nghĩa Thành căn bản không cho cô có cơ hội giải thích, anh ôm cô chặt hơn, tính cách chiếm đoạt bộc phát nói lần nữa: “Tôi nói chúng ta ở bên nhau!”

Vì vậy, Hạ Nhã Ngôn không kịp nói cho anh biết Phó Viện Trưởng trong truyền thuyết thật ra là anh họ của cô.

Sau đó không lâu, khi Hách Nghĩa Thành biết lời đồn đại về Phó Viện Trưởng thật ra là Mục Khả dưới sự chỉ huy của Hạ Hoàng Huân lan truyền ra thì giận đến mức hận không thể ra tay với Hạ Hoàng Huân. Nhưng trên tâm lý, anh còn rất cảm ơn người nào đó đã giật dây Mục Khả đi trợ giúp tình yêu của anh và Hạ Nhã Ngôn.

Không ngờ cậu út dám bắt nạt hôn đầu của người ta làm tù binh, Mục Khả thở dài mắng Hạ Nhã Ngôn: “Cậu út thật sự là lãi to rồi!” Nói đã nhận được sự hành hung từ em chồng tương lai kiêm mợ út tương lai.

Biết tình cảm hai người kia có bước tiến triển vượt bậc, Hạ Hoàng Huân làm vẻ nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, anh xoa gương mặt Mục Khả vừa bị Hạ Nhã Ngôn véo một cái vừa nói: “So sánh với người cậu thô lỗ của em, có còn cảm thấy anh không dịu dàng nữa không?”

So chỗ nào với chỗ nào vậy! Đã không tức giận vì em gái mình bị bắt nạt thì thôi, lại còn thảo luận vấn đề dịu dàng hay không với cô. Mục Khả nhắm mắt buông người ngã xuống sofa.

Hạ Hoàng Huân thấy thế cười ha hả, tiến tới hôn mạnh mẽ lên cô gái vừa thông suốt, sau đó vuốt tóc Mục Khả nói: “Em với Nhã Ngôn đúng là hai con cộp nhỏ, những kiểu trêu chọc trẻ con cũng không phải cách hay, phải trực tiếp bắt không chừng đường lui.”

Một anh còn không biết xấu hổ mà khoe khoang. Mục Khả đung đầu vào ngực Hạ Hoàng Huân: “Không cho phép gọi em là cộp, em mà điên lên nhất định sẽ cắn anh.”

Hạ Hoàng Huân cười vang: “Vừa đúng anh cảm tình con hổ, hai ta trời sinh một đôi, một đực một cái.”

Mục Khả nhào tới cắn anh.

Cuối tháng giêng Mục Khả bắt đầu nghỉ đông. Cô và Viên Soái cùng đến sân bay tiễn Tô Diễm Âm. Đi tới cửa kiểm tra an ninh, cô gái quay trở lại nhào vào trong ngực Viên Soái khóc lớn, Mục Khả thấy vậy sâu sảo. Cô quay lưng đi, dùng sức dụi dụi mắt.

Nhìn máy bay bay vào tầng mây, Mục Khả nhìn Viên Soái, cô hỏi: “Anh từ chối cô ấy?”

Hai tay Viên Soái chống ở trên lan can, anh nói: “Tôi còn không để cô ấy kịp nói.”

Mục Khả yên lặng.

“Đừng tự trách, tôi hiểu cô bị ép buộc mà.” Thấy cô ỉu xiu, Viên Soái cố ý gõ trán cô, “Về sau không được đồng tình lung tung, tôi sẽ tức giận đó.”

Mục Khả nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy Âm Âm rất tốt.”

“Rất tốt.” Viên Soái cười, “Nếu không làm sao có thể trở thành bạn bè.”

Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, là người ngoài cuộc nên Mục Khả cũng không có quyền phát ngôn, cô nói: “Mặc kệ anh, người cô độc cũng không phải là tôi.”

Viên Soái cười, giống như anh trai vỗ vỗ đầu của cô: “Đi thôi, đưa cô về nhà, sau đó tôi trở về phục mệnh.”

Sau này, Mục Khả lên mách cho Hạ Hoàng Huân, nói rằng cảm thấy Viên Soái và Tô Diễm Âm rất thích hợp mà tại sao Viên Soái không vui, thì ánh mắt Hạ Hoàng Huân dừng lại trên bản đồ quân dụng, nhàn nhạt nói một câu: “Lùi để cầu kỳ thứ” (*)

Mục Khả không hiểu lắm, nhưng cũng lười truy cứu, thấy Hạ Hoàng Huân rất bận rộn, thoải mái dựa vào lưng của anh tiếp tục xem sách.

Hạ Hoàng Huân quả thật đoán trúng tâm tư của Viên Soái, nhưng không biết Tô Diễm Âm theo đuổi Viên Soái thật ra cũng có ý ‘lui mà cầu kỳ thứ’, vì lúc ban đầu người cô ái mộ thật ra là anh.

Bước vào ngày nghỉ, Mục Khả có nhiều thời gian để dùng. Hạ Hoàng Huân liên tục thúc giục cô thu dọn đồ đạc đến đơn vị, nhưng Mục Khả không đi chơi với Hường Vi và Mục Thần thì lại chạy đến nhà Mục Nham chơi với Đồng Đồng, còn không thì lại bắt cóc Hạ Nhã Ngôn đến chỗ Hách Nghĩa Thành quấy rối. Tóm lại, đồng chí nhỏ rất có chủ ý, nhất định không nghe theo sự chỉ huy của anh.

Cuối cùng cũng lĩnh giáo được tính tình ham chơi của Mục Khả, Hạ Hoàng Huân bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tự mình đến kí túc xá bắt người. Kết quả là gõ cửa một lúc cũng không thấy ai ra mở cửa mà cũng không nghe thấy trong nhà có động tĩnh gì. Anh ngồi ở trong xe đợi rất lâu mới thấy cô mặc một chiếc áo bông thật dày từ trong hành lang ra ngoài.

Thì ra là ở nhà! Hạ Hoảng Huân tức giận. Anh nhanh chóng nhảy xuống xe, bước thật nhanh tới trước mặt, trừng mắt xách Mộc Khả lên tầng, lúc đóng sầm cửa hỏi cô: “Tại sao vừa rồi không mở cửa?”

Mộc Khả vuốt vuốt cái bụng lép kẹp, oan ức nói: “Vừa rồi em ngủ thiếp đi, là anh gõ cửa sao? Em cứ nghĩ là nằm mơ.”

Làm sao có thể ngủ thành như vậy? Thật đúng với cái danh hiệu mà. Lấy tay chải lại mấy sợi tóc lung tung của cô, Hạ Hoảng Huân hoàn toàn bị đánh bại.

Nhận thấy thỉnh thoảng cô lại bộc phát ra tính cách mơ hồ, Hạ Hoảng Huân kiên quyết muốn có một cái chìa khóa kí túc xá của cô, nói là anh ra ngoài hoặc ngộ nhờ xảy ra tình huống khẩn cấp có thể trực tiếp ‘phá cửa’ mà vào.

Mộc Khả chu miệng kiểm tra toàn bộ chìa khóa dự bị, lúc Hạ Hoảng Huân há hê nhận lấy, cô tức giận nói: “Ngày mai em sẽ tìm người thay ổ khóa mới.”

Kết quả có thể đoán trước, Mộc Khả dám nói như vậy thì phải chuẩn bị sẵn tư tưởng sẽ bị Hạ Hoảng Huân ‘xử lý’. Về phần phương pháp ‘xử lý’, trong lòng ai cũng hiểu mà, không cần nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Mang hạnh phúc về nhà (1)

Trung tuần tháng hai, nghênh đón ngày lễ truyền thống của Trung Quốc —— tết âm lịch. Trước khi nghỉ phép, Hạ Hoảng Huân mượn cơ hội đi họp trên sư bộ cùng Hách Nghĩa Thành đi gặp Mộc Khải Minh. Anh thông cảm cho tấm lòng yêu mẹ, kính trọng mẹ của Mộc Khả, hiểu nguyên nhân vì sao cô không nói ra được lời tha thứ. Cho nên, anh không có cách bắt cô thông cảm cho Mộc Khải Minh, nhưng là hậu bối, anh thấy cần thiết phải báo cho Mộc Khải Minh chuyện Mộc Khả sắp thành người nhà anh, chuyện qua tết làm đám cưới.

Vì Mộc Khả trốn tránh không gặp ông nên không nghe được người đàn ông này nói với Hạ Hoảng Huân: “Hoảng Huân, tôi giao Khả Khả cho cậu rồi hãy đối xử tốt với con bé.”

Hạ Hoảng Huân trịnh trọng đồng ý: “Ngài yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt.”

Mộc Khải Minh gật đầu, ông mặc quân trang, sống lưng đứng thẳng tắp nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói trầm thấp, giọng nói nặng nề: “Cậu nói đúng, chúng ta không thể làm hươu, mẹ của Khả Khả dưới tuổi vàng có biết cũng không đồng ý để tôi làm khó con gái.”

“Cô ấy còn nhỏ, cần chúng ta bao dung và dẫn đường.” Hạ Hoảng Huân khuyên lơn, “Chờ khi cô ấy hiểu, có được hạnh phúc thật sự, bỏ qua được chuyện trước kia thì tất cả sẽ biến chuyển tốt.”

Mất Mộc Khải Minh ướm át, người quân nhân ắn nhẵn cả nửa đời hơi ngứa đầu, im lặng một lúc lâu sau nói hai chữ với Hạ Hoảng Huân: “Cảm ơn!”

Một hôm nào đó, thành phó A có con tuyệt lớn. Ba người đàn ông Mộc Khải Minh, Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoảng Huân giẫm lên tuyết tới nghĩa trang

Mộc Khải Minh ngồi xổm trước mộ Hách Xảo Mai, tay nhẹ nhàng vuốt ve người vợ xinh đẹp trên hình. Nhìn cô cười điềm tĩnh, nước mắt mặn chát rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi vào trong lòng. Hạ Hoảng Huân nghe thấy ông nghẹn ngào nói: “Xảo Mai à, anh đưa con rể tới gặp em đây.”

Đột nhiên nhớ lại chuyện xưa Mộc Nham từng kể, Hách Xảo Mai qua đời lúc Mộc Khải Minh ở tiền tuyến liều mạng chống lũ, tự mình vượt lên trước chặn miệng đê, miệng hô “Người còn đê còn”, Hạ Hoảng Huân đột nhiên thấy xót xa trong lòng. Trong nháy mắt anh cảm nhận được những chua xót của vị quân nhân này trong cả cuộc đời ông, hiểu được những tình cảm chôn sâu trong lòng ông.

Có lẽ, đây là sự ăn ý giữa đàn ông. Không cần nói ra.

Mộc Khả không biết Hạ Hoảng Huân đi gặp Mộc Khải Minh. Sáng hôm ba mươi, cô và anh lên đường về nhà.

Về phần Hách Nghĩa Thành, để giúp những cán bộ có gia đình có con có thể trở về nhà đoàn viên, anh giống năm trước – ở lại sư bộ cùng các chiến sĩ mừng năm mới.

Lúc tiễn thì anh không tự nhiên nói với Hạ Nhã Ngôn: “Về sớm chút, nhớ để dành hai ngày nghỉ tới đây thăm anh.”

Thấy anh trai dẫn chị dâu tránh đi rồi, Hạ Nhã Ngôn hất tay anh ra: “Dựa vào cái gì?”

Cường chế cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, anh trừng cô: “Dựa vào anh là chồng em!”

Hạ Nhã Ngôn giãy giụa không thoát được, cô quay đầu đi, nén cười nói: “Anh tự phong tước định vị cho mình đây à.”

Không muốn bị vây xem, Hách Nghĩa Thành không hôn tạm biệt cô trước mặt mọi người. Dặn dò thêm mấy câu, anh gõ cửa sổ xe, rất có phong thái của trường bồi mà nói với Hạ Hoàng Huân đang nín cười: “Lái xe chậm một chút, chú ý an toàn.” Hơi do dự trong chớp mắt, rốt cuộc Hách Nghĩa Thành vẫn nói, “Thay tôi hỏi thăm hai bác.” Không đợi Hạ Hoàng Huân nói, trên mặt anh đã nhanh chóng đỏ lên, anh xoay người đi đến xe việt dã của mình ở phía xa.

Hạ Hoàng Huân cười nhạt, hướng về phía bóng lưng của anh cất giọng nói: “Yên tâm, mừng sáu sẽ trả lại người cho anh!”

Đường cong lạnh lùng trên mặt Hách Nghĩa Thành trở nên nhu hòa hơn, anh cong môi cười, đưa lưng về phía Hạ Hoàng Huân giờ tay.

Cả đường đi Mục Khả rất khẩn trương, đến khi xe vào thành phố nhỏ quê nhà, cô càng không ngừng hỏi Hạ Nhã Ngôn mình có chỗ nào không ổn không, chọc cho anh em Hạ gia cùng cười.

Hạ Hoàng Huân an ủi cô nói: “Ông nội rất thân thiện cũng hiền lắm, đã đợi em tới đây lâu rồi. Đừng lo, có anh đây.”

Mục Khả nắm lấy tay anh, Hạ Hoàng Huân mới phát hiện tay cô toàn là mồ hôi. Không ngờ cô sẽ căng thẳng đến độ này, Hạ Hoàng Huân không biết có phải có chỗ nào không an bài tốt nên làm cô sợ không: “Có phải anh tạo áp lực cho em không? Nếu em chưa chuẩn bị xong hoàn lại cũng được, anh có thể đợi.”

Cầm lại tay anh, Mục Khả không tự tin nói: “Em sợ mình đàn quá làm anh bẽ mặt.”

Hạ Hoàng Huân cười khẽ, hơi dùng sức nắm lấy tay cô cổ vũ, dịu dàng nói: “Đừng suy nghĩ lung tung. Mẹ ở nhà chờ em đấy, hử?”

Biến sẵn sóc và khích lệ của anh thành dũng khí và lực lượng, Mục Khả được Hạ Hoàng Huân nắm tay, đi vào Hạ gia.

Lúc Hạ Nhã Ngôn móc chìa khóa mở cửa, trong phòng khách Hạ gia có một ông cụ tinh thần quắc thước đang ngồi, ông mừng rỡ nhìn về phía cạnh cửa, chờ bọn nhỏ tiến lên “Thỉnh an”.

Nhìn khuôn mặt giống Hạ Hoàng Huân kia, Mục Khả không chờ anh giới thiệu, liền lễ phép nói: “Chú, năm mới tốt lành!”

“Chú?” Hạ Nhã Ngôn xách theo bao lớn bao nhỏ cúi chào “chú” một cái, dùng giọng điệu kỳ quái nói: “‘Ba’, con đã về.”

Ông cụ cười ha ha, đứng dậy tát yêu Hạ Nhã Ngôn một cái, tới trước mặt Mục Khả, lấy ánh mắt ôn hòa quan sát nha đầu nhỏ xinh đẹp, nói với Hạ Hoàng Huân: “Tiểu cô nương thật khiến người ta yêu thích, không tệ không tệ.”

Lúc Mục Khả định mở miệng lại bị anh chặn lại, anh thờ dài vỗ xuống đầu quả dưa của cô, có ý trách nhỏ. Mục Khả lúng túng không biết làm sai chỗ nào, gãi mặt nhìn anh, lại nghe ông cụ nói: “Tiểu Khả à, mặc dù ông nội ta càng già càng dẻo dai, nhưng sao lại gọi chú lộn xộn thế được.”

Hạ Hoàng Huân cười bất đắc dĩ: “Còn không gọi ông?”

Mục Khả muốn tìm một cái lỗ để chui vào rồi, cô đỏ mặt lí nhí: “Chào ông nội!”

Sau đó Hạ Nhã Ngôn lặng lẽ hỏi cô có phải muốn nịnh cho ông nội vui nên cố ý gọi sai không, Mục Khả khó xử vô cùng. Cô thật sự nghĩ đây là ba Hạ Hoàng Huân, vì ông cụ Hạ thật sự không giống người 80 tuổi. Đã quen với sự mơ màng của Mục Khả, Hạ Hoàng Huân cũng không ngạc nhiên nhiều với chuyện cô nhận lầm người, chỉ là lúc không có người hung hăng hôn cô một cái, hơi sáng giọng: “Em quả thật biết tặng thế diện cho anh.”

Mục Khả núp ở trong ngực anh làm nũng: “Ai bảo ông nội nhìn trẻ thế, chuyện này không phải lỗi tại em. Người ta thiếu chút nữa gọi chú là anh đấy.” Bực mình Hạ Hoàng Huân lại cắn thêm hai cái lên miệng nhỏ của cô.

Ba Hạ là người ít nói, thấy Mục Khả lanh lợi, ông chỉ sai con gái: “Đi rót cho Mục Khả ly nước ấm.” rồi ngồi cạnh ông nội không nói một lời. Nhưng trên mặt cười ân cần chứng minh ông rất hài lòng với cô con dâu tương lai này.

Mẹ Hạ đã hơn 50 tuổi rồi, là phụ nữ dịu dàng mà có tu dưỡng. Khóe mắt bà đầy nếp nhăn, trong ánh mắt ẩn chứa sự đôn hậu, bình tĩnh cùng hạnh phúc. Nghe được tiếng bọn nhỏ vào cửa, bà bỏ tạp dề xuống từ phòng bếp đi ra, thân thiện kéo tay Mục Khả, dịu dàng nói: “Là Khả Khả đúng không, ngồi xe có mệt không? Đừng mất tự nhiên, cứ coi như đây là nhà mình nhé.”

Từ lúc nhỏ đã không cảm nhận được không khí gia đình ấm áp, Mục Khả cảm động không thôi. Nhất là buổi tối khi cô cùng Hạ Hoàng Huân dập đầu trước ông nội thì ông cụ Hạ vuốt đầu cô nói: “Tiểu Khả này, về sau mọi việc đều có ông nội làm chỗ dựa cho con, nếu thẳng thắn Hoảng Huân này bắt nạt con, nói cho ông nội biết, ông thay con dạy nó.” Sau đó mẹ Hạ yêu thương nói với cô, “Khả Khả à, về sau nơi này chính là nhà của con, cô chính là mẹ con” thì cô rốt cuộc biết Hạ Hoàng Huân đã nói chuyện của cô cho bọn họ nghe. Cảm động vì sự yêu thương của Hạ gia đối với cô, Mục Khả nhào vào lòng mẹ rồi nước mắt là chảy.

Người sống một đời, nên hưởng phúc, cũng nên chịu khổ. Mục Khả tin rằng, từ khi gặp được Hạ Hoàng Huân những đau khổ mà cô phải chịu đựng đã đi qua hết rồi. Bắt đầu từ bây giờ, cô muốn hạnh phúc hưởng thụ những gì anh mang đến cho cô, đến lúc hưởng phúc rồi.

Ra mắt người nhà cha mẹ Hạ Hoàng Huân xong, Mục Khả và hôn sự của anh được chính thức nâng lên thành chương trình trong ngày. Dùng lời ông cụ Hạ mà nói chính là hi vọng Mục Khả hãy bỏ qua cho Hạ Hoàng Huân đã già, để kiếp sống “Độc thân” của anh chung kết trong tay cô.

Mặc dù chuẩn bị tâm lý đầy đủ nhưng Mục Khả vẫn bị đội hình “Cầu hôn” hùng mạnh hù dọa. Nhất là ông nội đã 80 tuổi cũng tự mình ra tay nói hộ cho Hạ Hoảng Huân, làm cô mềm lòng không cự tuyệt được. Huống chi cán cân tình cảm đã sớm nghiêng về người nào đó từ lâu rồi, chẳng qua không chịu nói ra thôi. Mà dù sao cũng là con gái, ngay trước mặt cả nhà mà gật đầu đồng ý hôn sự, quả thật làm người ta khó có thể mở miệng. Mục Khả ngượng ngừng mím chặt môi, cô nhìn Hạ Hoảng Huân xin viện trợ, hi vọng anh có thể ra giải vây cho mình. Ai biết anh chỉ thản nhiên nhìn cô cười, trình diễn tiết mục im lặng là vàng.

Gò má Mục Khả đỏ hồng đáng yêu, khiến cả người cô toát lên vẻ xinh đẹp. Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, cô khẽ gật đầu một cái, sau đó trốn sau lưng Hạ Hoảng Huân, giấu khuôn mặt nhỏ nhắn đi.

Giống như tất cả mọi thứ đã viên mãn, nụ cười bên môi Hạ Hoảng Huân nhanh chóng lan tới tròng mắt sâu, anh cứ coi như không có ai bên cạnh kéo cô gái bên cạnh vào trong ngực, ôm chặt.

Ông cụ Hạ tương đối hài lòng với thái độ của Mục Khả, lúc Hạ Hoảng Huân kết thúc ngày nghỉ ông giao phó cho cháu trai: “Công việc không thể lơ là, chuyện kết hôn càng phải nhanh chân hơn, tranh thủ cuối năm để ông ôm cháu trai.”

Ba Hạ ít nói cũng dặn dò sâu xa: “Hạ gia chúng ta mặc dù không phải là danh môn vọng tộc gì, nhưng các loại lễ nghi cũng không thể thiếu, chuyện kết hôn ba muốn trao đổi với ba và cậu con bé.”

Mẹ Hạ hét dặn con gái rồi đến Mục Khả, lại quay đầu nói với con trai: “Hoảng huân à, Khả Khả còn nhỏ, bình thường con nhường con bé một chút, ngàn vạn lần không được bắt nạt con bé. Con đó, một khi nóng nảy thì lục thân không nhận*”

* Lục thân không nhận: mất hết tính người. Lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận

“Mẹ, mẹ mà nói thêm gì nữa là con không đảm bảo Mục Khả không đổi ý đâu, đến lúc đó vợ con bị miệng mẹ dọa chạy mất con sẽ giận lắm đấy.” Hạ Hoảng Huân cắt lời mẹ, thoi cười nói, “Mẹ yên tâm đi, con sẽ đứng mực.” Đứng nhìn anh bề ngoài ngang ngược, thỉnh thoảng còn hỗn với lãnh đạo, nhưng trước mặt bậc bề trên thì rất cung kính, dặn dò anh, anh cũng như được mệnh lệnh không cãi lời. Sau khi lên xe Hạ Hoảng Huân như sợ ba mẹ quên mất, nhấn mạnh lần nữa: “Con về đơn vị sẽ nộp báo cáo kết hôn ngay, nhận giấy chứng nhận ở thành phố A luôn, hôn lễ rất đơn giản, đừng chỉnh chuyện vui thành biến chất.”

Hiểu ý cháu trai, ông cụ Hạ vung tay lên cam đoan: “Cháu không cần quan tâm bên này, ông nội cho cháu tự thu xếp lấy. Hạ gia chúng ta cưới cháu dâu chứ không phải sĩ diện, nhưng cũng không nên để bé Khả Khả phải tủi thân.”

Người Hạ gia từ trước đến giờ làm việc khiêm tốn, hiện tại lại có ông nội bảo đảm, Hạ Hoảng Huân yên tâm. Anh cười nhìn Mục Khả một cái, nói lời tạm biệt với người nhà sau đó đưa cô bạn gái nhỏ và em gái về thành phố A.

Kết hôn xưa nay được một số người coi là đại sự, nếu không Động Phòng Hoa Chúc sao có thể tiến vào một trong ba chuyện may mắn lớn nhất trong đời. Dù tình cảm giữa người với người không đơn thuần chỉ dựa vào một tờ giấy hôn thú để giữ lấy, thế nhưng nghi thức truyền thống từ xưa thì không thể bỏ được. Hôn nữa Hạ Hoảng Huân đến cái tuổi này rồi, đối với hôn nhân và gia đình càng khẩn cấp hơn.

Vậy mà, ông trời không chiều lòng người. Năm sau đoàn 5-3-2 nhận được lệnh từ cấp trên phải tập trận. Là Phó Đoàn Trưởng, Hạ Hoảng Huân không thể từ chối đánh trận đầu, mang binh lên đường đến trụ sở huấn luyện. Đến khi ba đợt tập trận kết thúc anh được rảnh rỗi thì đã vào tháng năm rồi.

Biết Hạ Hoảng Huân muốn qua đây thăm cô, Mục Khả vui như một đứa trẻ. Chiều thứ sáu vừa lúc không có lớp, sau khi tan việc cô trực tiếp về kí túc xá chờ Hạ Hoảng Huân. Anh canh giờ rất chuẩn, cô mới để thức ăn lên bàn đã nghe tiếng chìa khóa mở cửa.

Trong nháy mắt cửa mở, Hạ Hoảng Huân ngửi thấy được mùi thơm thức ăn, ngay sau đó, cô gái nhỏ cúi rạp để nhào vào trong ngực anh.

Tình cảnh này, hơi thở của gia đình cực kỳ nồng đậm. Vươn hai cánh tay ra ôm lấy Mục Khả, Hạ Hoảng Huân lấy giọng từ tính thuần hậu nói: “Thật hy vọng về sau mỗi ngày về đến nhà đều thấy em vùng móng vuốt bé tron như dầu ôm cổ anh làm nũng.”

Mục Khả hiểu sự dịu dàng của anh, cô ngửa khuôn mặt nhỏ lên nhẹ nhàng nói: “Vậy anh phải bảo đảm ngày nào cũng phải về nhà ăn cơm, nếu không em sẽ tuyệt thực chống đối.”

Thân mật cọ cọ chớp mũi cô, Hạ Hoảng Huân có vẻ hơi khó xử nói: “Mỗi ngày thì anh không dám bảo đảm. Nhưng anh đồng ý anh sẽ cố gắng, được không?”

Người đàn ông này, thật sự khiến người ta không nhìn được muốn yêu thương anh. Mục Khả gật đầu, chủ động đưa môi mình lên.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trùng Biał* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Mang hạnh phúc về nhà (2)

Sau khi ăn xong, hai người ôm nhau ngủ cả buổi trưa. Buổi chiều, Hạ Hoàng Huân hẹn Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn buổi tối cùng nhau ăn cơm, sau đó dẫn Mục Khả đi Chu Đại Phúc.(1)

Sau khi dừng xe Hạ Hoàng Huân mới nói rõ mục đích của chuyến đi này: “Thừa dịp hôm nay có thời gian đưa em đi mua nhẫn kết hôn, bây giờ không phải đang thịnh hành kiểu này sao, chọn viên lớn một chút. Nhưng mua đồ cho phụ nữ không phải chuyên môn của anh, tự em chọn, anh trả tiền.”

Nếu không hiểu rõ tính cách của anh, Mục Khả nhất định sẽ tức giận vì kiểu nói như gió thoảng mây trôi của anh. Phải biết rằng đây chính là nhẫn kết hôn, mặc dù không định khắc chữ gì, nhưng cũng không nên ra vẻ chuyện này không liên quan tới anh chứ. Mục Khả đứng bất động tại chỗ, cố ý nói: “Sao lại biến thành mua cho em một cái, chẳng lẽ là quà tặng em kết hôn với người khác sao? Hơn nữa lại còn là đồ cưới.”

Hạ Hoàng Huân nhẹ trách: “Không cho nói bậy!” Sờ sờ gương mặt của cô, anh giải thích, “Quân nhân không thể đeo nhẫn, mà mua cũng chỉ để trang trí có dùng đến đâu.” Anh vươn tay đến trước mặt Mục Khả, “Em nhìn kỹ một chút, tay anh có thể đeo nhẫn sao?”

Đó là đôi tay của đàn ông đích thực, bàn tay rộng, mu bàn tay có gân xanh, lòng bàn tay có vết chai. Mục Khả nhẹ nhàng cầm, kiên trì nói: “Em mặc kệ, dù là trang trí thì kết hôn cũng phải đeo một lần, nếu không em cảm thấy không vui sẽ không gả đâu.”

Nhìn Mục Khả cố chấp ăn vạ như vậy, Hạ Hoàng Huân mềm lòng, anh theo ý của cô nói: “Được, cho em mua cho em mua, được chưa.” Đại trưởng phu cô được dân được, thỏa hiệp thì có sao đâu? Dù sao không mua cũng không phải là vì tiết kiệm tiền, cần gì tốn sức chọc giận tâm can bảo bối.

Trên mặt Mục Khả lộ ra nụ cười thắng lợi, cùng anh mặc thường phục sánh vai bước vào cửa hàng châu báu.

Thúc đẩy buôn bán là một phần, phần còn lại là do Hạ Hoàng Huân rất đẹp trai, thế nên nữ nhân viên bán hàng vô cùng nhiệt tình, kiên nhẫn đề cử các loại kiểu dáng, thấy Mục Khả cuối cùng cũng chọn được một cặp, vội nói với Hạ Hoàng Huân: “Tiên sinh, anh có muốn thử không?”

Hạ Hoàng Huân đang nghe điện thoại, anh xoay người lại liếc mắt nhìn, phát tay nói: “Tôi thế nào cũng được, cô lấy cho vợ tôi thử, ghi phiếu thanh toán cho tôi là được rồi.”

Chưa từng gặp gỡ vị khách nào như vậy, nữ nhân viên bán hàng run rẩy, ngay cả những người khách khác cũng cảm thấy kì quái.

Mục Khả đã sớm biết rõ tính anh “thô lỗ”, tự động che chắn ánh mắt khác thường của người khác nhìn qua, cô bình tĩnh nói với nữ nhân viên bán hàng: “Quân nhân bọn họ có quy định không được đeo nhẫn, mua cũng chỉ đeo tượng trưng, để tôi chọn thôi.” Mục Khả tuyệt đối không ôm hy vọng với con mắt nhìn đồ trang sức của Hạ Hoàng Huân. Để đỡ cho người ta hoảng sợ, cô định một mình ôm hết mọi việc.

Nữ nhân viên bán hàng phục hồi tinh thần, trên mặt lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, vừa lấy mấy kiểu nam giới cho Mục Khả lựa chọn, vừa ngọt miệng nói: “Đúng vậy, bình thường có thể không đeo nhưng lúc kết hôn phải đeo, nhẫn kết hôn nhất định phải mua một đôi mới may mắn.”

“Được, chuyện tốt thành đôi.” Hạ Hoàng Huân nói chuyện điện thoại xong, đi tới kéo tay Mục Khả nhìn một chút, cau mày nói: “Viên này nhỏ quá, tôi không thể bạc đãi vợ, phải mua viên nào lớn hơn một chút, chói mắt chút.”

Nữ nhân viên bán hàng bị chọc cười, cô nói với Mục Khả: “Tiên sinh đối với chị thật là tốt.”

“Đúng vậy. Không đối tốt với vợ mình thì đối tốt với ai? Chờ tới lúc người khác thay tôi đối tốt với cô ấy, cô ấy đã không thuộc về tôi nữa rồi.” Hạ Hoàng Huân cười nói: “Đổi cho cô ấy một viên lớn.” Cúi đầu nhìn quầy, anh bắt đầu chỉ huy nữ nhân viên bán hàng tìm cho Mục Khả một chiếc nhẫn lớn.

Nhìn ánh mắt anh chuyên chú, bóng dáng bận rộn, Mục Khả nói: “Hay là để tự em chọn đi.”

Rời khỏi quầy nhẫn kim cương, Mục Khả đến khu bạch kim chọn một đôi nhẫn bạch kim kiểu dáng đơn giản. Bắt Hạ Hoàng Huân thử hết cái lớn đến cái nhỏ, ánh mắt nhân viên bán hàng hơi kinh ngạc nhưng vẫn kiên trì để cô viết hóa đơn.

Phát hiện chiếc nhẫn Mục Khả chọn là một chiếc nhẫn trơn không có kim cương, Hạ Hoàng Huân không đồng ý: “Em định tiết kiệm tiền cho anh đấy à? Sao lại chọn cái này? Nếu không thích chúng ta sang cửa hàng khác xem.”

Mục Khả tin chắc cho dù có đắt hơn nữa anh cũng sẽ mua cho cô, vì vậy cô nói với anh: “Em rất thích cái này. Anh không muốn thì thôi đi.”

Hạ Hoàng Huân vốn không phải là người ham hư vinh. Lúc trước thật sự là anh không muốn Mục Khả chịu uất ức nên mới muốn mua cho cô một chiếc nhẫn kim cương, giờ phút này nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô, anh như chợt hiểu ra điều gì đó, anh vỗ vỗ bả vai Mục Khả dịu dàng nói: “Được, vậy lấy cái này.” Cẩm tờ phiếu thanh toán trong tay từ nhân viên bán hàng, anh đứng dậy đi trả tiền.

Hôn nhân có thể lâu dài hay không, không phải do chiếc nhẫn có kim cương hay không, mà trái tim hai người có tương thông với nhau hay không. Sau khi hiểu rõ điểm này, dù là Mục Khả hay Hạ Hoàng Huân, cũng sẽ không so đo xem nhẫn là trơn hay có kim cương nữa.

Bữa cơm tối được đặt tại một khách sạn tao nhã.

Trước khi vào phòng, Hạ Nhã Ngôn hung dữ nhắc nhở Hách Nghĩa Thành: “Đừng quên chuyện anh đã đồng ý với em, không được gây sự với anh trai

em, hai người phải hòa thuận.”

So sánh với anh trai, thì người bạn trai như anh đây dường như không có địa vị, Hách Nghĩa Thành đưa tay kéo Hạ Nhã Ngôn vào trong ngực, vô lại nói: “Cậu ta thanh toán hóa đơn thì anh sẽ không có ý kiến.”

Đồ đàn ông hẹp hòi. Hạ Nhã Ngôn đẩy hai cái không thoát, cô tức giận nói: “Hách Nghĩa Thành, anh mà còn bới móc kiểu đấy, em sẽ không tha cho anh!”

Hách Nghĩa Thành cười lưu manh, anh nói: “Không tha là tốt nhất.”

Lúc này, cửa phòng bị người ta từ trong mờ ra, lộ ra hai cái đầu nhỏ. Một cái dĩ nhiên là Mục Khả, cô nghịch ngợm hỏi: “Cậu à, có cần chúng cháu tránh mặt một lát không?” Người còn lại là một vị khách ngoài ý muốn, là cô em họ trong truyền thuyết của Hạ Hoàng Huân – Hạ Hi, cô hồn nhiên chớp chớp đôi mắt đen to tròn trên người nói: “Anh rề không tề lắm, đàn ông nhà chúng ta quả nhiên rất đàn ông!”

Hạ Hoàng Huân giương mắt nhìn về mặt xấu hổ của Hách Nghĩa Thành, anh ngồi uống trà cười nhàn nhạt, giống như đang nói: “Thì ra anh cũng có ngày hôm nay!”

Không khí bữa cơm tối tương đối tốt, hai người đàn ông hết sức ăn ý chăm sóc cho bạn gái, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho cháu gái, em gái và em họ, tình cảnh vô cùng hài hòa. Trong bữa ăn, ba người phụ nữ đi vào phòng rửa tay, Hạ Hoàng Huân nói chuyện kết hôn cho Hách Nghĩa Thành nhằm trung cầu ý kiến.

Được thăng cấp lên làm bạn trai Hạ Nhã Ngôn, đồng chí Tham Muu Trường không còn ra vẻ trưởng bối, mặc dù trong lòng ít nhiều vẫn hơi bất mãn với sự chống vánh của Hạ Hoàng Huân, nhưng ngáp nghề em gái người ta nên anh chỉ đành chịu đựng đau lòng ‘bán’ cô cháu gái đi, về mặt anh nghiêm túc nói: “Chỉ cần cậu đối xử tốt với Khả Khả, chỉ cần con bé cảm thấy hạnh phúc vui vẻ, tôi không có ý kiến.”

Kết quả sớm nằm trong sự đoán, nhưng Hạ Hoàng Huân vẫn vô cùng cảm kích Hách Nghĩa thành. Nghĩ đến hơn hai chục năm anh yêu thương che chở Mục Khả, anh chân thành nói: “Cám ơn!”

Hách Nghĩa Thành gật đầu một cái, bày tỏ tiếp nhận lòng biết ơn của anh. Suy tư một lát, anh nói: “Bây giờ lời nói của chúng ta cũng không có trọng lượng bằng anh rề, cậu nói với Khả Khả xem, hôn lễ của con gái phải có người cha tham gia, không thể ghi hận cả đời, anh ấy...” Ngừng một chút, dường như đang muốn tìm từ, Hách Nghĩa Thành gãi từng chữ nói: “Anh ấy cũng già rồi.”

Đơn giản mấy chữ, lời nói bay vào trong tai lại khiến Hạ Hoàng Huân có chút xót thương. Anh biết rõ, mặc dù có hiềm khích, nhưng Mục Khải Minh rất muốn tham gia hôn lễ của con gái. Dù sao cũng là máu mủ tình thân, giữa bọn họ là tình cảm cha và con gái không thể cắt đứt. Hạ Hoàng Huân không thể nào từ chối, anh suy tư rồi nói: “Để tôi thử xem”

Đối với việc này, Hạ Hoàng Huân cảm thấy rất khó xử. Anh rất hiểu khúc mắc trong lòng Mục Khả vậy nên càng muốn thuyết phục cô. Mấu chốt là ở chỗ anh không muốn khiến Mục Khả đau lòng, hy vọng cô có thể trở thành một cô dâu vui vẻ. Nhưng anh cũng không hy vọng vì chuyện này mà khiến cô tức nuối cả đời. Vì thế, tối đó sau khi đưa Hạ Hi về nhà, Hạ Hoàng Huân trực tiếp đưa Mục Khả trở về đơn vị, quyết định giải quyết dứt khoát.

Sau khi nói tóm tắt đơn giản rõ ràng chuyện kết hôn, Hạ Hoàng Huân hỏi cô: “Sắp xếp như vậy được không? Nếu em không có ý kiến, chúng ta đi đăng kí trước, sau đó tổ chức hôn lễ ở nhà.” Thấy cô gật đầu thuận theo, anh rên sát khi còn nóng: “Anh có điều này, em xem có được không?”

Mục Khả đặt nhẫn kết hôn vào trong hộp nhỏ, tính tình trẻ con nói: “Sao anh có nhiều ý tưởng vậy, ra vẻ như có rất nhiều kinh nghiệm ý, chẳng lẽ đã lên kết hôn sau lưng em một lần rồi?” Thấy anh gơ tay muốn chụp cô, cô giả vờ sợ hãi làm tư thế phòng ngự, hai tay ôm đầu ngồi xôm ở góc tường.

Bị đáng vẻ tình nghịch của cô chọc cười, Hạ Hoàng Huân lôi cô đứng dậy ôm ngồi trên đùi, anh tạm thời thay đổi chiến thuật, quanh co lòng vòng hỏi: “Nghĩ kỹ xem có quên chưa mời ai không? Cả đời chỉ có một lần phải chuẩn bị chu đáo.”

Tưởng anh hỏi thật, Mục Khả ngẫm nghĩ nói: “Không phải đã nói không mời nhiều, chỉ mời bằng hữu thân thích ăn bữa cơm thôi sao?” Ngược mắt lên đúng lúc nhìn thấy sự suy tư trong mắt anh, Mục Khả giật mình hiểu ra, “Anh muốn nói cái gì?”

Ý định bị nhìn thấu, Hạ Hoàng Huân không thể làm gì khác hơn là nói thẳng: “Anh đang nghĩ hôn lễ của chúng ta không có mẹ thì nên mời cha.....”

Hai chữ ‘tham dự’ còn chưa nói xong, Mục Khả đã thay đổi sắc mặt.

Nhìn chằm chằm gương mặt quật cường của cô, ánh mắt bị thương khiến Hạ Hoàng Huân đau lòng, anh đứng lên kéo tay cô: “Chỉ mời ông ấy tham gia thôi, còn tình cảm giữa cha con em, vấn đề em quyết định.”

Mục Khả hất tay anh ra, lời nói đột nhiên trở nên sắc bén: “Tình cảm cha con sao? Muốn diễn cho ai xem đây? Đừng cho rằng em không biết các anh đang suy nghĩ cái gì, muốn mượn việc này từng bước một khiến em thỏa hiệp đúng không? Hạ Hoàng Huân, em cứ nghĩ rằng anh thật sự hiểu em! Tại sao lại ép em?” Nói xong, cô tức giận ném hộp đựng nhẫn kết hôn ra ngoài.

Hạ Hoàng Huân hơi trầm mặt, nhặt chiếc nhẫn lên, lạnh mặt giáo dục cô: “Không nên kích động như vậy, bình tĩnh một chút có được không? Anh không phải ra lệnh cho em, mà là đang trao đổi ý kiến cùng em!”

“Trao đổi ý kiến? Em thấy rõ ràng anh đã trao đổi ý kiến với cậu từ trước rồi thì có? Nói cho anh biết, em không phải là lính của anh, đừng lên mặt với em, cũng đừng bắt em phải làm theo yêu cầu của anh.” Lời còn chưa dứt, Mục Khả đã cầm túi đi ra cửa.

Hơn nửa đêm tối lửa tắt đèn như vậy sao có thể để cho cô đi! Hạ Hoàng Huân bước một bước dài giữ cổ tay cô lại, kéo người vào trong phòng.

Mục Khả đi không được tức giận đem túi đeo lưng hung hăng nện lên người anh, trách cứ: “Cái này là bắt cóc!”

Tính khí nóng nảy của Mục Khả bùng phát lên, Hạ Hoàng Huân cũng hăng hái: “Bắt cóc thì sao!”

Mục Khả nén giận: “Thì sao à? Phạm pháp đấy! Đừng tưởng rằng anh ở trong quân tịch* thì ngon, sẽ có người áp chế anh!”

*Quân tịch: danh sách trong quân đội

Tính khí nóng nảy không sao cả, máu chột là có thể không chế được. Ngửi được mùi thuốc súng nồng đậm, Hạ Hoàng Huân ép mình tỉnh táo, trợn mắt nhìn Mục Khả, anh thỏa hiệp: “Anh không muốn cãi nhau, ngồi xuống nói chuyện được không?”

“Không được, hôm nay nhất định phải âm ỉ một trận!” Tính tình bướng bỉnh phát tác, Mục Khả đứng lý hợp tình nói.

Không nhớ rõ là ai đó từng nói “Khi phụ nữ không phân rõ phải trái là họ đang làm nũng chứ không phải giương oai, không nên đối nghịch với họ”, Hạ Hoàng Huân đề ép lửa giận, giọng nói dịu đi: “Nào có ép em cãi nhau làm gì? Ngoan ngoãn, không được náo loạn.”

“Ai náo loạn? Hạ Hoàng Huân em nói cho anh biết, đừng tưởng rằng kết hôn là anh có thể thăng cấp, đãi ngộ cũng được nâng cao, muốn làm gì thì làm, yêu cầu em, quản em làm cái gì!” Càng nói càng tức giận và phẫn nộ, Mục Khả không lựa lời mà nói: “Còn kết hôn cái gì, không cần anh nữa!”

Lúc ngoan ngoãn thì như mèo con nghe lời, lúc quật cường thì cho dù mười cái đầu bò cũng không kéo được! Hạ Hoàng Huân xem như linh giáo thực lực của Mục Khả, lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu, anh hoàn toàn tức giận: “Anh thấy mấy ngày nay không dạy dỗ em liên không biết mình là ai. Không cần? Cái này không phải do em quyết định!”

“Anh đang mạnh mua ép bán hả?” Dường như không hài lòng với khí thế của mình, để đền bù chiều cao khác biệt, Mục Khả nhảy lên ghế đầu kêu la: “Anh tưởng mình là Ken Takakura (2) à? Chẳng lẽ em không có anh không được chắc? Không cần anh nữa, em muốn chia tay!”

Bị cô chọc tức sùi bọt mép, kiên nhẫn vốn không nhiều lập tức tan biến hầu như không còn, Hạ Hoàng Huân đứng tại chỗ xoay một vòng cho hạ hỏa: “Muốn vạch rõ ranh giới kéo dài khoảng cách với anh phải không? Nói cho em biết, không phê chuẩn!” Không đợi cô cãi lại, anh trầm giọng “Cảnh cáo” cô: “Em nuốt cái ý nghĩ chia tay về cho anh, nếu còn có suy nghĩ đó nữa, anh sẽ ném em vào phòng tạm giam ở một mình. Không tin? Em cứ thử xem!”

Nhận ra nội dung cuộc nói chuyện hoàn toàn chệch hướng với tư tưởng chính, ánh mắt thâm thúy toát lên vẻ bất đắc dĩ cùng yêu thương, anh bước hai bước lớn tới, không nói lời nào ôm lấy eo cô: “Đừng làm loạn nữa, có chừng có mực thôi!” Không để ý tới tay nắm chân đá của cô, anh dùng chất giọng vô cùng từ tính tuyên bố: “Bản báo cáo kết hôn anh đã viết xong rồi, ngày mai sẽ chuyển đi!”

Cái người này da mặt thật dày! Mục Khả phát điên, lấy phương thức gào thét thâm thiết cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của anh, đồng thời đầu độc lỗ tai anh: “Ai muốn kết hôn với anh! Anh đi mà cưới heo đi.” Âm thanh lớn tới mức sắp khiến anh bị điếc.

Nhìn cô mặt đỏ tới mang tai lại thêm đáng vẻ thơ ngây, Hạ Hoàng Huân bị tức đến buồn cười, cánh tay dùng sức giơ cao, bẻ cô gái đang không an phận kia lên vai như vác bao cát, trong miệng giễu cợt nói: “Anh là người cực kỳ cố chấp, không phải em nhất định không lấy!” Trong lòng hối hận không dùng súng thật đạn thật để bắt cô đi từ trước, đỡ phải tùy chỗ tùy thời uy hiếp.

Mục Khả bị ném đến trên giường liền vùng tay đôi tay trắng như phấn lên đánh ánh, trong miệng không ngừng nỉm: “Đồ xấu xa! Đồ đều! Bại hoại!” Bởi vì biên độ động tác quá mạnh, dẫn đến cái ly và cái đèn để bàn trên đầu giường bị rơi xuống đất phát ra âm thanh thủy tinh vỡ tan tành.

Ninh An Lỗi nghe thấy bên sát vách truyền tới tiếng ồn ào, quan tâm chạy tới đập cửa, cất giọng nói: “Hạ Hoàng Huân, làm gì đó?”

Sợ Mục Khả tổn thương chính mình, Hạ Hoàng Huân ôm Mục Khả vào trong ngực, không biết từ chỗ nào rút ra một cái đai võ trang, vừa nhanh nhẹn lưu loát trói lấy đôi tay đang múa may của cô, vừa nói với Ninh An Lỗi bên ngoài: “Xây dựng xã hội hài hòa!”

Sợ lực tay mình quá lớn làm đau cô, Hạ Hoàng Huân không dám trói chặt, Mục Khả dùng sức tránh ra, cô thở hổn hển chỉ trích nói: “Hạ Hoàng Huân, anh bắt nạt em.”

Giữ lấy móng vuốt của cô, Hạ Hoàng Huân lập lại động tác trói buộc, trầm mặt hỏi: “Còn nói không cần anh nữa không, hả?”

Bị anh dày vò đến mệt lã, Mục Khả không ngờ anh lại dám áp dụng phương pháp ngâm thơ này để chế ngự cô, cô cười hi hi một tiếng vui vẻ, sáng giọng: “Đáng ghét, sao lại trói em? Để cho người khác biết được đường đường là Phó Đoàn Trưởng dám sử dụng võ lực đối với một cô gái yếu đuối, xem anh còn mặt mũi nào!”

Nếu không phải ‘thú tính’ của cô phát tác, người nào dám dùng “Lưỡi lê thấy máu”(3) khiến “Hai bên tổn hại”? Thấy Mục Khả có hơi dịu đi, anh nhanh chóng dừng lại. Ném đai võ trang xuống đất, anh vô lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, trong miệng cô nỉ non: “Tiểu quý, em đúng là tôi lấy mạng anh mà!”

Chương 71: Kí ước với hạnh phúc

Vì Mục Khả phản ứng quá kịch liệt, Hạ Hoảng Huân không dám nhắc lại việc mời Mục Khải Minh tham dự hôn lễ nữa, sợ lại phản tác dụng mất. Anh nghĩ, đợi cô lớn hơn một chút nữa, khi làm mẹ sẽ hiểu.

Đêm đó cãi nhau, đến cuối cùng Hạ Hoảng Huân vỗ nhẹ lưng Mục Khả, nửa bắt đắc dĩ nửa thỏa hiệp nói: “Trước tiên cứ vậy đã, không nói nữa.”

Thật ra thì trong lòng Mục Khả cũng không phản đối mãnh liệt như cảm xúc thể hiện ra bên ngoài, nhưng vì bị Hạ Hoảng Huân nói trúng tim đen nên cô khó tiếp nhận ngay lập tức được. Sau khi cô ngượng ngùng nói mâu thuẫn này ra miệng thì đã có thể bình tĩnh nằm luôn trong ngực Hạ Hoảng Huân, nắm lấy một góc áo của anh thật chặt ngủ thiếp đi.

Hạ Hoảng Huân nộp báo cáo kết hôn, mấy ngày sau Mục Khả nhận được “Văn kiện chứng nhận kết hôn” đơn vị gửi tới.

Nhìn những thứ cần cô ký tên, Mục Khả ai oán gọi điện thoại: “Quân hôn sao phiền toái quá vậy, thăm tra em như thể em là giai cấp đối địch với đồng chí Miêu Hồng vậy?”

Nghe ra sự phiền chán của cô, Hạ Hoảng Huân dịu dàng dụ dỗ cô: “Ai bảo chồng em là quân nhân, anh phải làm việc theo trình tự, những thứ này đã là cơ bản nhất rồi đấy. Ngoan, mau điền cho xong rồi gửi đến đây.”

Liếc cột thành phần giữa bảng, Mục Khả cố tình quấy rối anh: “Cột thành phần chẳng lẽ điền ‘Carbohydrates’ vào à?”

Hạ Hoảng Huân cong môi: “Em xem rồi làm đi, nếu là không ngại phiền thì viết cả phần tử cấu tạo lên.”

Mục Khả cười hì hì: “Vậy anh nói luôn em thuộc loài gì, chi gì, họ gì, bộ gì, lớp gì, ngành gì, giới gì, trong bảy cấp bậc phân loại khoa học đi? Em đánh dấu vào để tổ chức xác nhận luôn.”

Trong đôi mắt bắt đắc dĩ tràn đầy sự cứng chiều, Hạ Hoảng Huân cúi: “Tiểu quý!”

Mục Khả gửi tài liệu đến đơn vị rất nhanh, Hạ Hoảng Huân cũng lập tức gọi điện cho Hách Nghĩa Thành, bắt Hách Nghĩa Thành thúc giục bộ phận chính trị trên sư bộ nhanh chóng mở tài liệu chứng minh cho anh. Lòng anh như lửa đốt, Hách Nghĩa Thành lại hả hê ngồi trong phòng làm việc thoải mái nhàn nhã nói: “Sao nào, tôi nói không sai chứ, Hách Nghĩa Thành tôi không gặt đâu, Thiên Vương lão tử cũng không dám phê chuẩn cho cậu kết hôn.”

Hạ Hoảng Huân cũng không yếu thế, đáp lễ nói: “Anh cũng chỉ đắc ý được lần này thôi, đừng quên Nhã Ngôn là em gái tôi, không muốn đến lúc đó bị đâm ngang giữa chừng thì cố mà làm nhanh lên.”

Tạo phản rồi, dám uy hiếp anh! Hách Nghĩa Thành phát câu: “Thằng nhóc cậu rất đáng ăn đòn!”

Tâm trạng Hạ Hoảng Huân dĩ nhiên là rất rất tốt, anh vui vẻ nói: “Vị trí tôi luôn có thể tìm đúng, nhưng không biết khi anh đến gặp bề trên nhà chúng tôi thì nên phân biệt thân phận thế nào đây, có phải định gọi tôi một tiếng ‘anh’ không?”

Hách Nghĩa Thành giọng chân: “Mơ đi! Cậu phải gọi tôi là cậu, không thương lượng!”

Hạ Hoảng Huân không chịu thua chống lại, anh nói: “Đừng có mơ, không thể nào!”

Hai vị quân nhân Hạ Hoảng Huân và Hách Nghĩa Thành này cứ giằng co về vấn đề xưng hô mãi không dứt, nhưng mà người yêu của họ lại không để ý chút nào đến vấn đề bối phận gốc rễ phức tạp của Trung Quốc cho thêm loạn làm gì. Dù có nói thế nào, trở thành người một nhà là chiều hướng phát triển tất yếu rồi.

Trước khi bộ chính trị đưa tài liệu xác nhận xuống, Hạ Hoảng Huân nhận chỉ thị của thủ trưởng nhỏ dành thời gian ra đi chụp ảnh cưới. Toàn bộ quá trình này còn một hơn ra chiến trường. Không chỉ có họ, nhiếp ảnh gia cũng vô cùng đau khổ, bận tới nỗi tới mũi để chụp hình thì không nói làm gì rồi, cố tình là Hạ Hoảng Huân kia lại keo kiệt chẳng cười lấy một cái. Nhiếp ảnh gia có phong cách nghệ thuật hết sức bắt mắt đi mà hỏi đồng chí Phó Đoàn Trưởng: “Tiền sinh, xin hỏi tôi nợ anh tiền sao?”

“Hả?” Hạ Hoảng Huân không hiểu, nhú mày theo bản năng.

“Mặt không cười được sao?”

Hạ Hoảng Huân nhìn Mục Khả một cái, cười. Ai ngờ, nhiếp ảnh gia lại không hài lòng: “Quá khoa trương, mỉm cười, mỉm cười.”

Ngay sau đó Hạ Hoảng Huân lại thôi cười: “Cứ tiếp tục mỉm cười như vậy cơ mặt tôi thế nào cũng rút gân.” Đang định bàn với Mục Khả dứt khoát chụp loạt ảnh kiểu “không cười”, thì nghe nhiếp ảnh gia hô: “Tại sao lại không cười? Mỉm cười quá khó hay sao?”

Dưới tán lá cây cổ thụ trăm năm, Mục Khả mặc áo cưới hở vai khẽ nghiêng người, giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt đôi mày rậm đang nhíu lại của anh, đôi mắt cô cong cong mỉm cười.

Địu dàng là độc được trí mạng. Hạ Hoàng Huân không nhận được giữ chặt eo thon của cô, ánh mắt thâm thúy lại say mê dừng lại thật lâu trên khuôn mặt mềm mại quyến rũ của Mục Khả, hơn nữa, bên môi anh không biết từ lúc nào cũng hiện ra một nụ cười, anh bất giác nghiêng người qua. Tình cảnh này, vô cùng nồng nàn.

Nhiếp ảnh gia hải lòng cười, chuyên nghiệp chụp lại hình ảnh ngọt ngào như đường, đưa mắt nhìn nhau dịu dàng như nước này.

Chụp ảnh xong, Hạ Hoàng Huân đến cái ổ nhỏ của Mục Khả sửa soạn, Hạ Nhã Ngón và Hường Vi giúp cô lo liệu lễ phục kết hôn. Anh chăm chú nhìn cô thay bộ sườn xám xê cao, anh bảo thủ nói: “Đẹp thì đẹp, nhưng xê cao quá, hay đổi bộ nào nhìn âm hơn đi.”

Ngày hè nắng chói chang, bảo mặc ấm không phải là quá đáng à! Mục Khả lúng túng hai lần, từ trong tủ quần áo lấy ra bộ lễ phục hở lưng khác quơ quơ trước mặt anh, có vẻ khó xử nói: “Bộ này còn mát mẻ hơn này. Nếu không chúng ta đợi đến mùa đông hẵng kết hôn, không chừng lễ phục mùa đấy ấm lắm”

Biết rõ anh là ‘ông già’ vội lấy vợ, còn phải đợi đến mùa đông nữa? Hạ Hoàng Huân thỏa hiệp: “Thế em mặc cái này đi. Không hiểu sao lại có kiểu quần áo như thế này chứ, để khách khứa uống rượu mừng hay để họ nhìn lưng em”

Khi Hường Vi biết lễ phục hở lưng cô chọn bị Phó Đoàn Trưởng Hạ diệt thi cực kỳ tiếc rẻ nói: “Quả nhiên đồng chí Giải Phóng Quân hết sức coi trọng tài sản riêng của mình. Mục Khả, cậu không còn là chính cậu nữa, mà là của người khác rồi.”

Đúng vậy, sắp đi vào giai đoạn mới của cuộc đời rồi. Rất nhanh thôi Mục Khả sẽ không chỉ thuộc về mình cô nữa.

Hai ngày trước khi đến cục dân chính nhận giấy, Mục Khả và Hạ Hoàng Huân đến nghĩa trang thăm Hách Xảo Mai.

Sáng sớm ngày đó, cả vùng đất dường như vẫn còn đang ngủ say, thế giới yên tĩnh không chút tiếng động. Xuyên qua bóng cây, xa xa Mục Khả thấy một bóng dáng cao gầy đứng trước mộ mẹ, cứ đứng yên giống như hòn đá. Mục Khải Minh mặc thường phục, vì đứng quá lâu nên tóc dính sương sớm, không nghe được tiếng bước chân nhỏ nhẹ sau lưng, ông chậm rãi ngồi xổm xuống, nói liên miên: “Xảo Mai, lúc em còn sống anh chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cùng em, chờ anh có thời gian thì em đã đi rồi. Xảo Mai à, anh nghĩ anh phải nuốt lời mất rồi, anh không chờ được đến khi Tiểu Thần 18 tuổi, anh đã rất cố gắng muốn cho nó một gia đình nguyên vẹn. Anh sợ vì sai lầm của mình mà tổn thương một đứa trẻ khác, thế nên anh đến đây. Anh biết rõ như vậy rất ích kỷ, nhưng cứ nghĩ đến Hoàng Huân sẽ chăm sóc tốt cho Khả Khả, anh không tìm được lý do để níu kéo nữa. Con gái ngày trước không cần anh, về sau lại càng không. Nếu như em không phản đối, chúng ta trở về nhà cũ ở được không? Không phải em thích biến nhất sao, hằng ngày anh dẫn em đi nhìn, được không?”

Từng giọt nước mắt rơi trên mặt đất, giọng nói Mục Khải Minh trở nên khàn khàn, “Anh muốn khi còn sống được ở bên em. Theo con của hai chúng ta, lặng yên ở cùng nhau.”

Cuối cùng cô đã có thể khẳng định, tình cảm sâu sắc trong nhật ký của mẹ không hề bị bỏ phí. Mục Khả rơi nước mắt, từng giọt rơi xuống mặt cánh hoa ôm trong ngực.

Mục Khả đêm đó sốt cao. Mục Khải Minh một tắc không rời con gái, một ngày một đêm dường như già đi mười tuổi.

Khi Mục Khả tỉnh lại là đêm khuya, nhẹ nhàng xoay người, mới phát hiện hai tay đều được người khác cầm. Bên trái là Hạ Hoàng Huân nằm bên giường ngủ thiếp đi, bên phải Mục Khải Minh nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi.

Mượn ánh trăng nhân nhật thấy tóc mai của Mục Khải Minh đã trắng, đột nhiên cô cảm thấy nhiều năm mình lạnh lùng cự tuyệt ba là hơi quá đáng.

Mục Khả cũng không ngăn được nước mắt ẩm ướt.

Tháng bảy nóng nực, trong lời chúc phúc của người thân Mục Khả trở thành vợ Hạ Hoàng Huân.

Từ cục dân chính đi ra, anh nắm thật chặt tay cô, cười đến ngây ngô: “Từ giờ trở đi, em cùng lăn lộn với anh.”

Mục Khả không thể quên được vẻ mặt thật thà kia của anh, vẻ mặt đó thật sự rất ngốc nghếch.

Hình dung tâm trạng lúc này chỉ cần dùng hai chữ là được rồi: hạnh phúc.

Ánh mắt trong suốt thoáng qua một tia cảm động, Mục Khả cười rạng rỡ, tay cô và tay anh mười ngón nắm chặt.

Hạ gia định hôn lễ giữa tháng tám, trước đó Hạ Hoàng Huân bị Lục Trạm Minh cưỡng chế ra “Mệnh lệnh”, phải thu hoạch hạnh phúc thuộc về người đàn ông trước đây.

Ngày đó, Mục Khả được Hạ Hoàng Huân tự mình đưa đến đơn vị. Một ngày này, họ cử hành hôn lễ ở trại lính đoàn 5-3-2.

Khuôn mặt xinh đẹp trong sườn xám tơ lụa đỏ thắm tôn lên vẻ kiều diễm động lòng người, đôi mắt tràn đầy linh khí vì ngượng ngùng mà khẽ rũ xuống, bị hàng lông mi thật dài che đi, vẻ đẹp động lòng người của người phụ nữ khi giờ tay nhắc chân tăn ra khiến người ta bị hấp dẫn.

Trong tiếng hát to rõ “Đoàn kết là lực lượng” của các anh em chiến hữu, Hạ Hoàng Huân đã say lòng dẫn cô vợ nhỏ của anh đi về phía “Phòng ăn” tạm thời đảm nhiệm nhiệm vụ làm lễ đường.

Sau khi Lục Trạ Minh và Ninh An Lỗi phát biểu xong, hôn lễ được bắt đầu. Sau khi phù rể An Cơ phản bội, phù dâu Hường Vi không chống đỡ được khí thế mời rượu ào ạt như thủy triều thì Hạ Hoàng Huân kinh nghiệm sa trường không thể làm gì khác hơn là tự mình ra trận.

Lấy cái ly trên tay Mục Khả che chở cô ở phía sau, Hạ Hoàng Huân cười với Pháo Doanh trưởng An Cơ nói: “Nhìn cái bộ dạng hung ác này của cậu xem, dọa vợ tôi tôi không khách khí đâu.”

Lúc này không ai để ý đến sự uy hiếp của anh, Dịch Lý Minh ngồi đối diện tiếp lời, anh nói: “Lão Hạ, đừng nói là cậu, đến cả chúng tôi cũng đã chờ ngày này lâu đến mức hoa cũng phải nở rồi. Cậu nhìn đi, hôm nay rượu này cậu phải uống cho bằng hết, động phòng chúng tôi cũng nhất định phải làm loạn. Cơ hội ngàn năm có một sao có thể bỏ qua được, mọi người nói có đúng không?”

Một bàn người cùng hô đứng, An Cơ được Đoàn trưởng Lục Trạ Minh ngầm cho phép cao giọng nói: “Đồng chí Hạ Hoàng Huân, chúng tôi đây không phải đang trao đổi ý kiến với anh mà là thông báo một tiếng để anh còn chuẩn bị tư tưởng, hôm nay, không phải do anh quyết định! Ai, không phải là tôi biết lớn nhỏ, mà do máu chốt của ngày hôm nay chính là không phân biệt lớn nhỏ.”

Nói xong, đưa một chén rượu trắng lớn tới, cười dữ dội nói, “Anh uống thay chị dâu nhỏ chúng tôi không có ý kiến, anh để tôi thay anh vào động phòng lòng tôi càng vui gấp trăm lần, anh xem đi rồi làm thế nào thì làm.”

Hạ Hoàng Huân không khách khí cho An Cơ một đáp, anh giơ tay nâng chén rượu lên, liếc nhìn Mục Khả bên người, anh đành mở miệng xin tha thứ: “Được, chén này tôi uống! Nhưng các anh em, mọi người ‘hạ thủ lưu tình’ rót tôi ít rượu thôi, giữ tôi nửa tỉnh nửa say, tự mình đi vào động phòng, tôi không muốn bị mọi người mang vào.” Nói xong, nâng chén uống hết.

Từ lượng của Hạ Hoàng Huân ti lệ thuận với quân hàm, dĩ nhiên không thể nào để người ta bê vào động phòng được.

Nhưng khi nháo động phòng thì anh gặp phải tình huống “Trước có vòng vây, sau có truy binh”, gánh trên người hơn chín mươi cân* thì quả thật rất thâm.

*90 cân của Trung Quốc bằng 45 cân bình thường

Không thể không nâng cấp lực lượng chuẩn bị chiến đấu, Hạ Hoàng Huân ôm Mục Khả vận động cho nóng người, cân nhắc xem nên dùng bao nhiêu lực để đá văng cánh cửa không đủ chắc chắn kia ra. Đúng lúc này, Viên Soái đẩy mồ hôi từ bên ngoài chui vào, trong miệng kêu: “Lão đại, tôi tìm được chìa khóa rồi.”

Thì ra là, chủ rể ôm cô dâu bị một đám người nháo động chặn ngoài cửa.

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, chẳng ai ngờ tới lúc lâm trận lại lòi ra một tên phản bội. Khi đám người Lục Trạ Minh phản ứng lại, thì Viên Soái dưới sự che chở của Hường Vi, Chiến Nghị và nhân viên truyền tin Tiểu Vương, đã nhanh nhẹn cắm chìa khóa vào ổ khóa.

Đám người An Cơ canh giữ trong phòng ngủ làm sao có thể dễ dàng thả người vào. Bọn họ giữ chặt cửa, tranh chấp với đám người ủng hộ Hạ Hoàng Huân bên ngoài đang gắng sức liều mạng đẩy cửa vào. Trái lại Hạ Hoàng Huân lại buông Mục Khả đã tháo giày xuống, ôm cô vợ nhỏ để cô đứng dẫm lên chân anh, hơi thở ổn định, vẻ mặt thư thái, cười nhớn nhớn tự đắc giống như người đứng xem.

An Cơ liều chết giữ tay nắm cửa, dưới tình thế cấp bách anh đưa chân đạp lên trên tường cạnh khung cửa, miệng gào lên: “Cái thằng nhóc chết tiết kia, chờ lát nữa tôi mới xử lý cậu!”

Thời khắc máu chốt cũng không cần biết chiến thuật là cái gì nữa, Viên Soái nháy mắt cho Chiến Nghị, hai người đưa tay tóm lấy người trong cửa, cố gắng làm tan rã “Độ hình chiến lược” của bọn họ, đồng thời không quên đáp lễ An Cơ: “Doanh trưởng, anh vui lòng cho tôi làm phản đồ đi, tôi là người ở giang hồ thân bất do kỷ. Đó là lão đại tôi, tôi có thể không giúp được sao?”

An Cơ gào lên: “Cậu giúp thì giúp đi, sao lại cẩu vào thịt khô của tôi?”

Viên Soái chối bay: “Ai cẩu thịt anh? Đó là độc quyền của chị dâu tương lai khi muốn dùng cách hành xác. Hơn nữa, anh da dày thịt béo, cẩu hai cái có sao.”

An Cơ nghe vậy cười nắc nẻ: “Cái thằng nhóc thôi tha, phản rồi.”

Nói xong, đưa tay đẩy Viên Soái ra, ra sức đến nỗi làm biến dạng quân hàm nhà người ta.

Lúc hai quân đối đầu nhau, Hường Vi nhanh trí, cô lợi dụng ưu thế vóc người chui lên từ dưới cánh tay Chiến Nghị, nhặt giày cao gót của Mục Khả gõ lên đầu An Cơ: “Tôi không thèm quan tâm anh có phải Doanh trưởng hay không, dù sao cũng có Hạ Hoàng Huân chống lưng, kẻ nào ngăn cửa, giết!”

An Cơ đau kêu lên: “Quy tắc gì thế này? Còn dùng ám khí nữa à?”

Người trong cửa ngoài cửa cười ha hả không dứt.

Tham Muu Trường đứng trong phòng khách xem cuộc chiến, nghiêm khắc thực hiện chính sách nhìn lực lượng chính phủ đối kháng. Cửa phòng ngủ mở một ít lại đóng một ít, nghe mười mấy người bị xô đẩy vẫn còn kêu gào, anh và Chính ủy Ninh An Lỗi bèn nhìn nhau cười, sau không nhịn được lên tiếng can: “Mọi người vẫn minh một chút xem nào, nháo động phòng cũng phải có trình độ, tông hồng cửa thì quả thực thẹn chết với tổ tiên.”

Đang nói gần xong thì vang lên một tiếng ... rầm, kèm theo mấy tiếng kêu thảm thiết. Cửa phòng đang êm đẹp bị đập xuống, mà người bên trong cửa đều bị đè phía dưới. Nhất thời, trong động phòng hiện ra cảnh tượng người ngã ngựa đổ hừng vĩ. Nhìn đáng về mọi người chật vật không chịu nổi, Hạ Hoảng Huân cười to: “Đùa đủ rồi chứ, đền cửa cho ông đây đi!”

.....

Náo động phòng rất hăng, khoa trương đến mức bắt Hạ Hoảng Huân “Hôn thắng lợi” trước mặt mọi người, còn muốn nghe lời bình của Lục Trạm Minh. Mục Khả sợ tới mức chỉ biết túm vạt áo anh không thả. Cũng may cuối cùng Hạ Hoảng Huân ăn vạ thành công, chỉ hôn tượng trưng một cái lên trán cô, rồi nửa tiến nửa lùi mấy ông lớn này đi.

Để Tiểu Vương định thu dọn “Chiến trường” về nghỉ, Hạ Hoảng Huân ôm Mục Khả vào trong ngực, hai người chìm đắm trong một cái hôn thật dài, tiếp đó, Hạ Hoảng Huân đột nhiên dừng lại, ra hiệu bảo cô dừng lên tiếng. Anh khẽ bước nhanh tới cửa, không hề báo trước mở cửa ra, làm Lục Trạm Minh cầm đầu mấy tên sĩ quan lão đảo ngã vào cửa, thậm chí cả Hường Vi lẽ ra nên được An Cơ đưa về thành phố A rồi cũng vì quán tính mà nhào lên lưng người khác.

Nhìn mấy sĩ quan vì muốn nghe lén mà bị ngã mất hết cả hình tượng, Mục cười gập cả bụng.

Chờ họ đi thật, nửa mặt xong Mục Khả ôm đầu gối ngồi ở trên ghế sa lon, nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, nghĩ tới nay chuyện nhất định phải xảy ra, cô giấu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng giữa hai tay, vừa khấn trương mong đợi, lại không nhịn được buồn rầu vì cái cửa.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, Hạ Hoảng Huân lau tóc ngồi trên cô: “Sao nào, còn buồn gì nữa đây? Ngày mai anh sửa lại cửa. Bây giờ tập hợp, ngủ!”

Mục Khả mân mê cái miệng nhỏ nhắn, lúc ngược mắt nhìn lồng ngực tinh trắng của anh hiện ra trong không khí khuôn mặt cô liền đỏ ửng xinh đẹp, cô hơi sảng giọng: “Không phải đã đưa áo ngủ vào cho anh rồi sao, sao lại mặc áo ba lỗ ra đây?”

Bây giờ đã cảm thấy chứng nhận rồi, tuyệt đối phải hành động theo như trình tự. Hạ Hoảng Huân cười không đành hoàng, trong tiếng hô kinh ngạc của Mục Khả anh ôm lấy cô: “Ngủ cũng không cần thiết phải mặc, mặc xong lại cởi ra còn không phiền phức hơn sao. Tiết kiệm thời gian tiến hành trình tự tiếp theo, kéo chưa thân thiết đã bị cởi báo gọi dậy rồi.”

Mục Khả buồn cười đánh anh: “Đáng ghét, nói như bấm đồng hồ vậy, trong đầu đầy hương chuối.” Còn chưa dứt lời, đã bị Hạ Hoảng Huân ném lên giữa giường, mà anh lại lấn người nửa đè trên người cô, kéo tay cô xoa cơ thể rắn chắc lại không mất cơ dân của anh, cười cợt nhả đắc ý: “Thế nào, vừa lòng không?”

Cô xấu hổ không dám nhìn thẳng vào da thịt màu lúa mạch cùng ngực dày rộng rắn chắc của anh, Mục Khả nhặt gối lên đập vào.

Hạ Hoảng Huân nhanh nhẹn đoạt lấy “Vũ khí”, cười lớn bắt cô dẫu nhỏ vào lòng, tắt đèn đồng thời ra lệnh: “Ấn nấp! Đào hố trồng trọt!”

Sáng tối chấp chôn trong ánh nến, Mục Khả vừa kéo chăn che người vừa lấy chân nhỏ ngăn không cho anh đến gần, nửa thương lượng nửa làm nũng nói: “Không có cửa không được tự nhiên, hay là anh sửa nó đi đã.”

Hạ Hoảng Huân vung tay lên lấy chăn mỏng cô đang đắp trùm lên cả hai người, trước khi hôn cô anh nói nhỏ mập mờ: “Bài tập ở nhà đều phải núp trong chăn làm, không tự nhiên cái gì!”

Khi đôi môi nóng bỏng của anh hạ xuống, Mục Khả quân lính tan rã, cô không kìm chế nổi phát ra tiếng nức nở vô lực rồi rạc, động tình ôm lấy thân thể bền chắc mà có lực của anh. Áo ngủ lụa màu trắng bị thô lỗ cởi khỏi thân thể, ý thức mê ly cô không nhịn được yêu kiều nói: “Anh nhẹ chút đi, đừng kéo hồng.”

Thân thể vì khát vọng mà chột căng thẳng, Hạ Hoảng Huân hô hấp nặng nề, ôm chặt cô, giọng anh khàn khàn nói nhỏ bên tai cô: “Biết rồi, sẽ nhẹ, nghiêm khắc chấp hành chỉ thị của vợ!”

Oán trách còn sót lại bị anh ngấm vào trong miệng, thấp thoáng dưới đuốc hoa long phượng (1) trong nụ hôn sâu cuồng nhiệt, họ hoàn toàn kết hợp với nhau, trượt vào vườn địa đàng, định cách đồng trình.

Vì vậy, Hạ Hoảng Huân và Mục Khả lần đầu tiên làm bài tập ở nhà, cứ như vậy hoàn thành trong phòng ngủ không có cửa.

Chấm dứt ở đây, đã hạnh phúc rồi, tất cả đều kết thúc.

Nhưng mà, đám “Lục lâm hảo hán” đoàn 5-3-2 kia sao có thể bỏ qua cho đồng chí Phó Đoàn Trường dễ dàng như thế? Hai giờ sáng, kích tình sục sôi mãnh liệt vừa qua đi, khi Hạ Hoảng Huân mệt mỏi ôm Mục Khả ngủ say nằm trên người anh thì bọn họ diễn một màn hành động quân sự đã dự tính trước —— thổi kèn tập hợp khẩn cấp. Kết quả là, cả Đoàn trưởng Lục Trạm Minh và toàn bộ tướng sĩ trong đoàn đều đến đông đủ, chỉ riêng chú rể mới ôm được mỹ nhân về thì không hề thấy xuất hiện.

Vì thế, Hạ Hoảng Huân bị mọi người cười mất mấy năm.

Sau này, khi Hạ Hoàng Huân nói dóc chuyện này với Lệ Hành thì tham mưu trẻ tuổi rất chính nghĩa nói: “Xin cam đoan với **, tuyệt đối làm theo nguyên tắc.” Người nào đó tức đến mức hận không thể cho anh một cú đấm.

Hôn lễ truyền thống cử hành vào mùng bảy tháng bảy âm lịch. Khi Mục Khả khoác áo cưới thánh khiết được Hạ Hoàng Huân ôm lên từ trên giường, cô đột nhiên kéo vạt áo Hách Nghĩa Thành.

Mắt Hách Nghĩa Thành thoáng chớp liền đỏ lên, cầm lấy bàn tay nhỏ của cô, lúc mở miệng giọng lại có chút nghẹn ngào: “Nếu Hạ Hoàng Huân dám bắt nạt cháu, cậu út tuyệt đối không tha cho cậu ta. Đi đi, sống cho tốt.”

Mục Khả khóc gật đầu. Hồi lâu sau cũng buông lỏng tay ra, ôm cổ Hạ Hoàng Huân.

Chờ Mục Khả ra cửa, Hạ Nhã Ngôn lặng lẽ đưa khăn giấy qua.

Hách Nghĩa Thành xoay người sang chỗ khác lau mắt, cuối cùng cố kiên cường nói: “Anh không khóc, anh chỉ cảm động thôi.”

Hôn lễ theo phong cách cổ xưa đơn giản, Mục Khải Minh cự tuyệt lời mời của MC mà để cho Hách Nghĩa Thành thay mặt mẹ Mục Khả lên phát biểu. Nhìn con gái và con rể uống xong rượu giao bôi, ông vui mừng gật đầu.

Nhìn mắt ba ươn ướt, Mục Thần chưa trưởng thành nhẹ nhàng nắm tay ông, mang theo cả sự hiểu biết và thông cảm.

Sau khi kết thúc buổi lễ, Hạ Hoàng Huân mặc lễ phục quân trang thành kính mời rượu Mục Khải Minh và Hách Nghĩa Thành, anh chân thành nói: “Cám ơn ba và mẹ đã sinh ra Mục Khả, cảm ơn anh đã chăm sóc cô ấy tốt như vậy.”

Uống một hơi cạn sạch, Hạ Hoàng Huân và Mục Khả vãi hai vị trường bối một cái thật sâu. Những đau đớn tổn thương trước kia, như theo động tác đơn giản mà ý nghĩa này mà tan biến hết. Khi hiểu yêu và không yêu, quên và không quên chỉ là một loại tâm lý thì Mục Khả đột nhiên được giải thoát.

Đêm hè đó, Hạ Hoàng Huân dắt tay Mục Khả bước chậm trên bờ cát, gió biển êm ái mang giọng nói trầm thấp của anh vào tai, Mục Khả nghe anh dịu dàng nói: “Lúc này anh không còn tiễn em về nữa, mà là chúng ta về nhà cùng nhau rồi.”

Mục Khả nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt trong veo lộ ra chút nghi ngờ. Hạ Hoàng Huân mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm như biển chớp lên ánh sáng dịu dàng khác thường, cung chiều sò sò tóc Mục Khả, anh tự nói nhỏ không thể nghe thấy được: “Cô nhóc.”

Đứng trên bờ biển sóng lớn mãnh liệt, Mục Khả dựa vào ngực Hạ Hoàng Huân nhìn ra phương xa, trong đầu gom góp lại những đoạn ký ức ngắn mơ hồ và vụn vặt khi ở cạnh nhau, càng góp càng thấy rõ hơn. Ngắm nhìn thật kĩ sườn mặt người đàn ông bên cạnh, trước mắt Mục Khả cứ như hiện ra hoa mai đầy trời, đó là loại hoa có sức sống mãnh liệt mạnh mẽ nở rộ, như tỏ rõ hạnh phúc của cô. Cô sẽ được bảo vệ bằng tài bắn súng chuẩn xác của Hạ Hoàng Huân, không bao giờ bắn không trúng bia.

Ánh trăng sáng, thời gian như ngừng lại, họ đứng dựa vào nhau bên bờ biển thật lâu, giống như hồi tưởng, giống như khát khao

.....

Khi Hạ Hoàng Huân công cô vợ nhỏ mới cưới đang buồn ngủ mơ màng về nhà thì Mục Khả ghé vào lỗ tai anh khẽ lắm bấm thân mật: “Còn cần em nói cảm ơn không?”

Dù nhớ hay không, thì từ lúc họ gặp nhau dù cách thiên sơn vạn thủy thì câu chuyện của họ đã được bắt đầu rồi. Câu chuyện đó cũng đã lặng lẽ xác định sẽ kết thúc trong hạnh phúc. Như chứng kiến tình yêu của họ, phía chân trời xa xa mơ hồ truyền đến tiếng hát ầm ập: “Yêu là tin Thiên Thời Địa Lợi, a, thì ra anh cũng ở đây.”(2)

Tình yêu là cuộc tương ngộ vô giá, thời gian sẽ lưu giữ những ký ức quý báu này, đến vĩnh viễn!

Cuối cùng: Tháng mười hai cùng năm, Mục Khải Minh từ quân chức, sau khi nói chuyện cùng Mục Thần cả đêm, ông trở lại thị trấn nhỏ bên bờ biển, bắt đầu cuộc sống sống một mình. Trong lúc này, Mục Khả thường đến thăm.

Hai năm sau, Hách Úc Mai bệnh qua đời. Mục Thần yêu cầu an táng mẹ cạnh bà ngoại, cậu nói với Mục Khải Minh: “Ba, lúc mẹ bệnh không nói cho ba, bà nói, bà làm khó ba nữa đời, nên ba đừng đến. Ba tới bà lại không nhắm mắt được.”

Sâu trong đôi mắt dâng lên sự khoan dung, Mục Khải Minh nặng nề vỗ vỗ bả vai gầy yếu nhưng kiên cường của con trai rồi lại đi tản bộ bên bờ biển như bình thường.

Vài năm sau, Mục Khải Minh bệnh nặng, Mục Khả nghỉ dài hạn, ở bên cạnh ba cả ngày lẫn đêm.

Sáng sớm ngày Mục Khải Minh qua đời, Mục Khả không ngừng ghé vào tai ông gọi “Ba”.

Mục Khải Minh dùng hết sức mình nắm chặt tay con gái, trong miệng lầm bầm tên Hách Xảo Mai, hai mắt nhắm lại mỉm cười.

Ba ngày sau, Mục Khả tự mình sắp xếp để Mục Khải Minh và Hách Xảo Mai hợp táng cùng một chỗ.

Quỳ gối trước mộ cha mẹ, Mục Khả dập đầu, cô khóc nói: “Ba, mẹ, cảm ơn hai người đã ban cho con cốt nhục và huyết mạch, những nút thắt trong lòng ba mẹ Khả Khả thực sự đã hiểu rồi. Xin hãy yên nghỉ!”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ngoại truyện sau khi cưới – Bài tập dã ngoại

Sau khi kết hôn, Hạ Hoảng Huân đau lòng khi thấy Mục Khả cực khổ đi sớm về muộn, có ý muốn mua một căn nhà gần nơi cô làm việc, nhưng mà Mục Khả cho rằng mua nhà quá lãng phí, hưởng chi công việc của anh bận rộn như vậy cũng không thể ngày ngày về nhà, để cho cô một mình trông coi căn nhà trống không, cô cảm thấy cô đơn, cũng sẽ cảm thấy sợ hãi. Hạ Hoảng Huân vừa mặc quần trang vừa nói: “Thật nhất gan, nếu sợ thì lấy quần trang của anh treo lên cho em thêm can đảm.”

Mục Khả giúp anh cài lại nút áo, nghiêng đầu nói: “Quần trang uy vũ cũng chỉ là hình thức, có anh ngủ bên cạnh em, em mới có cảm giác chân thực.”

Hạ Hoảng Huân rất hưởng thụ cảm giác được Mục Khả dựa vào, cũng không có chấp nữa, anh đưa tay lên vuốt ve gương mặt cô, anh nói: “Khổ thân em, vừa khai giảng thấy em ngày ngày dậy sớm đi làm như vậy, trong lòng anh khó chịu.”

Mục Khả vốn thích ngủ nướng như vậy, vì chiều theo ý anh, từ sau khi kết hôn mỗi ngày chưa tới sáu giờ đã phải rời giường để kịp tuyến xe đi làm. Buổi chiều rõ ràng năm giờ tan tầm, nhưng thường bị giầy vò đến bảy giờ rưỡi mới có thể về đến nhà. Công việc của Hạ Hoảng Huân lại quá bận rộn, không thể ngày ngày đưa đón cô, mỗi lần nghĩ đến sự hy sinh vất vả của cô, Hạ Hoảng Huân không nhịn được tự trách mình. Trước kia cứng cổ nói với Hách Nghĩa Thành rằng có thể cho cô một mái nhà bình thường, nhưng mái nhà bình thường này thực chất là cô cho anh.

Quả thật là vất vả, nhất là mỗi ngày rời giường, quả thật quá đau khổ. Nhưng ai bảo cô yêu anh cơ. Mục Khả sửa lại quần trang cho anh một chút, nghĩ thế nào nhón chân lên hôn một cái lên mặt anh, làm nũng nói: “Vậy anh đối tốt với em một chút chứ sao.”

Hiểu được cô đang xoa dịu lòng anh, Hạ Hoảng Huân ôm lấy cô, than thở nói: “Cũng may còn có nghi đông và nghi hè, nếu không anh thật sự không thể để em đi lại vất vả như vậy, thể trạng của em căn bản sẽ không chịu nổi sự vất vả như thế.”

Mục Khả ôm hông của anh chặt hơn dính vào trong ngực anh, cười nói: “Không nên đánh giá thấp khả năng chịu đựng của em nha, em ít khi sinh bệnh lắm.” Cô đương nhiên hiểu rõ, chăm sóc bản thân cho thật tốt là cách ủng hộ công việc của anh.

Hôn một cái lên mái tóc cô, Hạ Hoảng Huân dặn dò: “Lần này thời gian huấn luyện dã ngoại hơi dài, em tốt nhất ngoan ngoãn ở nhà. Nếu cảm thấy buồn có thể đến thành phố A chơi với Nhã Ngôn, chỉ cần gọi điện thoại nói trước cho anh, anh sẽ sắp xếp người đưa em đi.”

Mục Khả từ trong ngực anh chui ra, quan tâm nói: “Em biết, em cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, có thể tự chăm sóc anh, ngược lại anh nha, chú ý thất lưng một chút, bây giờ đã là Đoàn trưởng, không cần thiết phải tự mình ra sân huấn luyện, đừng có giành chén cơm của người khác.”

Hạ Hoảng Huân mỉm cười, theo thói quen véo một cái lên gương mặt non nớt của cô.

Bởi vì được nghỉ hè, Hạ Hoảng Huân lại đi huấn luyện dã ngoại, Mục Khả chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà một mình. Một tuần lễ trôi qua cô cảm thấy nhàm chán không chịu được liền đến thành phố A tìm di nhò Hạ Nhã Ngôn. Hai cùng đến sư bộ não loạn Hách Nghĩa Thành hai ngày, sau đó bị Mục Nham gọi điện thoại bảo tới giúp chăm sóc Đồng Đồng. Đợi đến khi An Dĩ Nhựt từ nước ngoài trở về, cô mới hết hạn tù được phóng thích về nhà.

Sau khi Hạ Hoảng Huân biết chuyện này đã phê bình Mục Nham: “Cậu tưởng bà xã của tôi là bảo mẫu của nhà cậu sao? Cô ấy vất vả lắm mới được nghỉ phép còn phải đi làm công cho cậu, thật quá đáng.”

Mục Nham cười sáng khoái, “Cậu rõ ràng là đang ghen tị, có bản lãnh thì nhanh chóng sinh một đứa để Khả Khả trông đi, như vậy tôi sẽ không có lý do bắt cô ấy tới nữa.”

“Tất nhiên là tôi muốn.” Nhắc tới đứa bé, Hạ Hoảng Huân hơi buồn bực. “Cậu không phải không biết, cô ấy còn nhỏ, thương lượng với tôi tạm thời chưa muốn thôi việc, bảo đợi đến khi có thể thích ứng hoàn toàn với cuộc sống hôn nhân, tôi có thể không đồng ý sao?”

“Cậu xem đi, cưới bà xã nhỏ hơn mình quá nhiều cũng có cái tệ, đợi cô ấy không còn nhỏ, cậu cũng đã già rồi.” Mục Nham cười anh: “Hôn lễ của hai người vốn đã quá khiêm tốn, nhiều người còn không biết Khả Khả đã kết hôn, cậu phải cực kì đề cao cảnh giác, hậu phương cũng không hẳn đã an toàn, mà cậu thì hay phải đi huấn luyện ở bên ngoài, không sợ cô ấy bị người khác lừa đi sao?”

Thấy chưa, không có đáng về anh họ gì hết. Hạ Hoảng Huân không biết lớn nhỏ cãi lại anh: “Cậu đúng là nói chuyện không biết suy nghĩ, đừng quên là ai

lặng lẽ khiến chị dâu mang thai nên phải chạy tới phòng khách ngủ một tháng, còn không biết xấu hổ nhắc nhở tôi.”

Bị vạch trần, Mục Nham giải thích: “Cái này là ngoài ý muốn, hoàn toàn là ngoài ý muốn.”

Hạ Hoàng Huân bật cười: “Không nói nữa, tôi đây còn phải làm việc nữa, nhớ đưa bà xã tôi về nhà an toàn, nếu không cứ chờ tôi trở về sẽ tính sổ với anh.”

Vốn chỉ định ở thành phố A chơi mấy ngày rồi trở về, không ngờ lại ở tận một tháng. Sau khi về nhà Mục Khả tiến hành tổng vệ sinh lần một lần, buổi tối nói chuyện điện thoại với Hạ Hoàng Huân hỏi anh khi nào huấn luyện đã ngoại kết thúc, Hạ Hoàng Huân nói: “Còn mười ngày nữa, mấy ngày trước mưa to, ảnh hưởng đến tiến độ.”

“Mười ngày? Lâu như vậy sao?” Mục Khả nghe xong có chút nhụt chí.

Nghe ra thất vọng trong lời nói của cô, Hạ Hoàng Huân ngồi trong lều dỗ dành cô: “Nhớ anh sao? Ngoan, mười ngày sẽ trôi qua nhanh thôi, được không?”

Mục cũng không muốn kéo chân anh, xốc lại tinh thần nói chuyện phiếm cùng anh, đầu lòng thấy anh bận suốt một ngày, nũng nịu mấy câu sau đó chủ động nói cúp điện thoại.

Đêm nay cô nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, sáng hôm sau thu xếp mấy bộ quần áo đơn giản, mang theo một chút đồ ăn bình thường Hạ Hoàng Huân thích ăn, một mình đi dã ngoại.

Căn cứ huấn luyện bên ngoài cách đoàn 5-3-2 rất xa, đường lại rất khó đi. Không nói đến đầu óc choáng váng, ngay cả dạ dày cũng đảo lộn từng phèo. Không biết đã phải ngồi xóc nảy bao lâu, cuối cùng Mục Khả cũng đến nơi. Đến lúc nhìn thấy Hạ Hoàng Huân đã là xế chiều. Anh mặc trang phục chỉ huy, gương mặt anh tuần bị phơi nắng có hơi đen lại, khi nhìn thấy cô, anh không có một chút vui mừng nào, cũng chẳng thêm cười mà trực tiếp vén thẳng cửa lều tiến vào.

Mục Khả đoán có lẽ anh giận, dù sao anh cũng là người rất chú ý đến hình tượng, căn bản không hy vọng cô tới nơi làm việc tìm anh. Nhưng tới cũng đã tới rồi, Mục Khả không thể làm gì khác hơn ngoài nhắm mắt đi vào theo.

Tháo mũ chỉ huy ném lên trên bàn, Hạ Hoàng Huân bắt đầu phê bình cô: “Tối qua không phải đã nói với em rồi sao, mười ngày nữa anh sẽ trở về, tại sao không nghe lời mà tới đây hả? Ảnh hưởng không tốt có biết không? Đúng, anh là đoàn trưởng, người đứng đầu đoàn 5-3-2 không ai dám nói gì trước mặt anh, nhưng sau lưng anh mọi người sẽ nghĩ gì, có ai mang theo bà xã đi huấn luyện dã ngoại không?”

Mặc dù biết đột ngột tới có thể khiến anh không vui, nhưng Mục Khả hoàn toàn không ngờ anh sẽ nghiêm khắc giáo huấn cô như vậy, thậm chí không hỏi cô một câu có mệt hay không, hưng phấn trên đường đi đã trở thành uất ức. Mục Khả đứng bên trong lều, đi cũng không được mà ở cũng không xong, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Một tháng không gặp, tuy Hạ Hoàng Huân rất nhớ cô nhưng tình huống đặc biệt như vậy, thân là đoàn trưởng anh phải nghĩ cho toàn cục, đành nói: “Thời gian vẫn còn sớm, anh sắp xếp người đưa em về.”

Một cho cô còn thường xuyên khoe với Hường Vi rằng Hạ Hoàng Huân giống như thượng đế có thể khoan dung cho sự tùy hứng làm nũng của cô. Bây giờ thì tốt rồi, gả cho anh thì hình như thân phận cũng đã được thăng cấp rồi, nhưng sao đái ngộ lại bị hạ xuống vậy chứ? Chưa bao giờ bị anh lạnh nhạt răn đe như vậy, Mục Khả nghe mà nước mắt lập tức rơi xuống, cô tức giận xoay người rời đi, trong miệng không phục nói: “Không cần làm phiền, em tự tới thì cũng có thể tự về được.”

“Quay lại.” Hạ Hoàng Huân kêu to, nhưng Mục Khả mặc kệ cứ thế ra khỏi lều trại. Chờ đến lúc anh đuổi theo, thấy Ninh An Lỗi đang ngăn cô.

“Sao thế?” Ninh An Lỗi hoà giải: “Chị dâu nhỏ tới thăm cậu, sao cậu lại chộc cô ấy khóc?” Lục Trạm Minh được điều đi, Hạ Hoàng Huân lên chức đoàn trưởng, Chính ủy vẫn là Ninh An Lỗi.

“Không sao, là có hạt cát bay vào mắt. Thay đổi thời tiết nên tôi mang quần áo đến cho anh ấy, xong việc rồi trở về.” Mục Khả cố gắng hít mũi ngăn nước mắt, xoay người đem túi đồ trong tay cho Hạ Hoàng Huân: “Quần áo ở bên trong, em về đây. Chính ủy, hẹn gặp lại.”

Mục Khả được anh nâng niu trong lòng bàn tay, sau khi kết hôn anh chưa từng chộc cô khóc. Lúc này nhìn dáng vẻ nhỏ bé tủi thân của cô, không cần nói cũng biết trong lòng Hạ Hoàng Huân cảm thấy khó chịu, nhưng anh không có mặt mũi đâu mà giữ cô lại nên chỉ cầm cái túi của cô, đứng yên tại chỗ. Thầm nghĩ đi thì đi đi, cùng lắm là kết thúc huấn luyện dã ngoại thì quý gối trên tấm ván giặt nhận tội với cô là được.

Sao không nhìn ra hai vợ chồng này đang giận dỗi chứ. Biết rõ tính khí của Hạ Hoàng Huân nên sau khi suy nghĩ một lát là Ninh An Lỗi lập tức hiểu ra. Anh chạy hai bước đuổi theo Mục Khả giữ chặt cổ tay cô, kiên quyết lời người tới bên cạnh Hạ Hoàng Huân: “Hôm nay sắp tối rồi, muốn về cũng hãy đợi đến ngày mai đi, chị dâu nhỏ trước tiên nghỉ ngơi ở trong lều của lão Hạ một chút. Bên kia còn đang cần kiểm tra, chúng tôi qua đó, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Mục Khả cự tuyệt: “Không sao, trời vẫn chưa tối lắm, tôi không muốn làm trễ nải công việc của các anh.”

“Đi nghỉ ngơi một lát, chờ anh trở lại.” Hạ Hoàng Huân vội vàng theo xuống bậc thang, đem cái túi nhét vào tay cô, vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, xoay người đi theo Ninh An Lỗi.

Mục Khả cũng biết lần này tùy hứng, nhưng bây giờ Ninh An Lỗi cũng đã lên tiếng, Hạ Hoảng Huân lại ra lệnh, cô liền xoay người trở vào trong lều của anh. Ngồi khóc một lát, liền mang đồ ăn cùng mất thứ vật dụng mang đến cất đi cho anh, sau đó dọn dẹp “phòng” cho anh, đợi đến khi trời tối, Hạ Hoảng Huân vẫn chưa trở lại, cô mệt mỏi vô thức ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Mục Khả không quen giường ngủ không say, cho nên khi cảm thấy có người nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mình, cô liền tỉnh lại.

Thấy cô trở mình ngồi dậy, Hạ Hoảng Huân đề bả vai cô lại, anh nói: “Là anh.” Vừa nói vừa mở đèn pin.

Nghĩ đến lúc trước anh không nể mặt mà răn dạy cô, Mục Khả trẻ con xoay mặt đi không thèm để ý tới anh.

Hạ Hoảng Huân thấy thế không những không dỗ dành cô, lại còn nói: “Sao vậy? Giận đối rồi sao? Biết hôm nay sai thế nào không?” Anh là người rất có nguyên tắc, cho dù là người nhà của anh, đang ở nơi công tác Hạ Hoảng Huân cũng không dễ dàng nhân nhượng, cho nên định cho cô một bài học.

“Chúng ta là vợ chồng, ở nhà thế nào cũng được, cái gì anh cũng có thể theo em, có thể nhường em. Nhưng bây giờ là ở đơn vị chứ không phải anh đi ra ngoài chơi, nhiều binh sĩ nhìn như vậy, em nói xem nếu anh mang theo bà xã bên người thì sao triển khai công việc được? Người ta sẽ âm thầm nói em không hiểu chuyện, nói anh không biết bảo em, hiểu không?”

Mục Khả nhỏ giọng giải thích: “Em không làm phiền người khác, em tự đi xe tới đây, chỉ muốn gặp anh một lát rồi đi thôi.”

Anh đã cảm thấy kỳ lạ là tại sao lại không gặp tham mưu Hồ, thì ra là tự mình tới đây. Giọng nói Hạ Hoảng Huân có chút dịu đi, anh nói: “Chỗ này gấp ghềnh như vậy, em đi xe tới đây cũng không an toàn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, em bảo anh phải làm sao, hả?”

Điều này làm sao cô không hiểu, nhưng cô cũng có nỗi khổ tâm. Mục Khả cúi đầu giải thích: “3 ngày nữa là khai giảng đại học C, em nhận được thông báo rằng phải tham gia huấn luyện bổ túc cùng hai giáo viên khác trên giáo úy, trong một tháng không được ra ngoài.” Nói cách khác là nếu như hôm nay cô không đến, chờ đến khi anh kết thúc tập huấn đã ngoại thị cô đã tham gia học bổ túc rồi, tính ra hai người lại phải xa nhau thêm một thời gian nữa mới có thể gặp mặt được.

Hoá ra là như vậy, khó trách cô luôn luôn hiểu chuyện nay lại đột nhiên chạy tới đây. Nghĩ đến giọng điệu của mình lúc trước, Hạ Hoảng Huân kéo cô vào trong ngực, dịu dàng an ủi: “Được rồi, đừng giận nữa, là anh không đúng, không hiểu rõ tình hình đã mắng em, trách nhầm em rồi.”

Thân thể Mục Khả không phản kháng, nhưng trong miệng lại oán trách: “Sao anh lại hung dữ như thế chứ, còn hung dữ hơn lúc răn đe lính của anh, làm em sợ muốn chết.” Từ lúc yêu nhau cho đến khi kết hôn, anh chưa hề mắng cô lần nào, ở trong lòng cô cũng hơi khó chấp nhận.

Vỗ nhẹ lên lưng của cô, Hạ Hoảng Huân nói: “Xin lỗi, là anh hơi nóng nảy. Nhưng em không thông báo đã đột nhiên tới đây, đừng nói anh hù dọa em, em mới hù dọa anh sợ hết hồn.”

Mục Khả ôm cổ của anh: “Vậy anh có nhớ em không?”

Hạ Hoảng Huân cũng thành thật, di di chớp mũi của cô, anh nói: “Nhớ, cả đêm cả ngày đều nhớ.”

Mục Khả cười, chủ động tiến tới hôn một cái lên đôi môi anh, đôi lại là một cái hôn triền miên thật sâu.

Dỗ dành bà xã xong, đồng chí đoàn trưởng tự mình múc nước rửa mặt cho “thủ trưởng”, dọn dẹp thỏa đáng xong Hạ Hoảng Huân dẫn Mục Khả đến chỗ Ninh An Lỗi ăn cơm. Vừa vào cửa, Mục Khả đã bị lượng đồ ăn lớn trên bàn hù dọa.

Nhìn mâm đĩa cùng chén lớn chén nhỏ, Hạ Hoảng Huân cười nói với Ninh An Lỗi: “Anh đây là mời cơm hay cho heo ăn vậy.”

Ninh An Lỗi kêu Mục Khả ngồi, cười ha ha nói: “Điều kiện hơi kém, nhưng chị dâu nhỏ đường xa đến chơi, thế nào cũng phải hoan nghênh một chút chứ, chúng ta đành chấp nhận thôi.”

Tập huấn bên ngoài vô cùng gian khổ, nếu như không phải do Mục Khả tới thì đoàn trưởng như Hạ Hoảng Huân cũng sẽ cảm hộp cơm quân dụng ăn thôi, đâu có chuyện bày cả một bàn đồ ăn như thế này.

Hiểu tình hình, Mục Khả biết lần này tới đây quả thật có phần lỗ mắng. Buổi tối lúc cô ngủ lại lều của Hạ Hoảng Huân, cô thành khẩn nhận lỗi với anh: “Thật xin lỗi, em sai rồi. Từ nay về sau em sẽ không bao giờ gây phiền toái cho anh nữa, anh đừng giận em.”

Hạ Hoảng Huân cời quần áo nằm xuống: “Anh không giận. Nhưng lần sau không được làm thế nữa.”

Mục Khả chủ động nằm gọn trong ngực anh, gối lên cánh tay của anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào người anh, dịu dàng nói: “Biết rồi, bảo đảm lần sau không làm thế này nữa.”

Hai người hàn huyên một chút, Mục Khả quan tâm nói: “Anh mệt mỏi cả một ngày rồi, ngủ đi.”

Hạ Hoảng Huân đang nhắm mắt dưỡng thần nghe thấy vậy tinh thần đột nhiên tỉnh táo, nghiêng người ôm cô, cúi xuống bên tai cô mờ ám nói: “Bài tập về nhà còn chưa làm đã muốn ngủ sao? Không phải hỏi anh có nhớ em không à, trả lời bằng hành động thực tế sẽ có sức thuyết phục hơn.” Vừa dứt lời liền cúi xuống hôn Mục Khả, đồng thời bàn tay xấu xa kéo dây lưng áo ngủ của cô xuống, nhanh nhẹn cởi áo ngủ ra, chầm dẫu vào lửa vuốt ve thân thể mềm mại của cô. Cảm thấy cô không thể kiềm chế được khẽ ngậm nga, nụ hôn của anh dần dần rời xuống, dừng lại trên bộ ngực mềm mại của cô, hôn miết, gặm cắn.

Dù sao Hạ Hoàng Huân cũng là người được huấn luyện quân sự bài bản, nên thể lực anh thật sự rất tốt, so ra Mục Khả có vẻ quá nhu nhược. Cố tình hiệu quả cách âm ở trong lầu lại không tốt, cho dù bị ném lên mây cô cũng không dám phát ra âm thanh, không thể làm gì khác hơn đành cắn lên vai anh, cùng anh đi vào hệ thống tĩnh âm chấn động. Bài tập về nhà lần này được hoàn thành ngọt ngào đến vô cùng.

Triền miên đi qua, Mục Khả nằm trong ngực anh ngủ thật say, Hạ Hoàng Huân tựa vào đầu giường quạt gió đuổi muỗi cho cô. Nhưng dù có anh quạt cho cô hơn nửa đêm nhưng Mục Khả vẫn bị cắn rất thâm, mặt, cánh tay, thậm chí cả ngực và mông cũng không thể may mắn thoát nạn.

Ngày hôm sau lúc trời vừa sáng, Mục Khả không thể chịu nổi ngứa phải rời giường, lay Hạ Hoàng Huân tỉnh dậy bôi nước hoa cho cô. Ai ngờ Hạ đại gia dám đem nước hoa của cô vứt sang một bên, xoa nước miếng cho cô, còn cười trêu chọc cô: “Nước miếng giải trừ độc hiệu quả tốt hơn so với nước hoa, em xem, anh cắn chỗ nào thì chỗ đó không sưng, nãy con muỗi cắn chỗ nào cũng để lại một vết sưng lớn.” Nói xong, vỗ lên mông cô một cái “Ăn xong điểm tâm anh cho người đưa em về nhà, tiếp tục ở đây, da thịt mềm mại của em coi như xong, sau này anh biết gặm cái gì?”

Mục Khả bị lời nói của anh làm cho đứng hình, cô im lặng nằm trong chăn, thầm nghĩ tại sao lại gả cho một người đàn ông thô lỗ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Ngoại truyện – Cả đời làm nũng trong lòng anh

Kết thúc một tháng bị nhốt học bổ túc, Mục Khả vô cùng hớn hờ chạy về nhà, mới đi đến trước cửa viện đã thấy Viên Soái như tên trộm vấy tay với cô.

Mục Khả chạy tới, Viên Soái lấy ánh mắt đề phòng quét mắt khắp nơi một vòng, nhỏ giọng nói: “Lão đại hôm nay đi họp trên sư bộ, lúc về nổi giận đập luôn mặt bàn thủy tinh trong phòng làm việc, nghe nói trong đại hội đoàn vừa rồi còn điểm danh dạy dỗ cả Pháo Doanh trưởng, cô về đừng có chọc giận anh ấy.”

Mục Khả cũng biết sư bộ họp theo chu kỳ, thời gian cố định là ngày này hàng tháng, nghĩ cũng biết mỗi khi Hạ Hoàng Huân đen mặt trở về nhất định là bị giáo huấn rồi, đầu sỏ gây nên không phải Sư trưởng Lý thì cũng là cậu út Hách Nghĩa Thành.

Vì vậy, cô thấy quen không sợ nói: “Là thói quen đấy, anh ấy mỗi tháng luôn có vài ngày như vậy.”

Viên Soái nghe vậy vui vẻ cười hi hi một tiếng, xa xa nhìn thấy Pháo Doanh trưởng An Cơ mặt đỏ bừng gân xanh nổi hết cả lên đi tới, anh nói: “Xem ra là bị giáo huấn kinh lắm, hãy chờ xem, trở về nhất định lại chuốc lên Liên trưởng cho xem, không chừng nửa đêm còn lôi dậy bắt đi tập thể dục.”

Mục Khả cau mày: “Không nghiêm trọng như vậy chứ? Dạy dỗ người ta cũng cần ‘phát dương quang đại’* sao?”

*Phát dương quang đại: phát huy; nêu cao; làm rạng rỡ truyền thống

“Dĩ nhiên là nghiêm trọng rồi. Trước kia Liên trưởng chúng tôi bị Doanh trưởng dạy dỗ quay đầu lại liền chuốc lên đầu những Trung đội trưởng như chúng tôi, sau đó tôi lại tiếp tục chuốc xuống đầu các tiểu đội trưởng. Tiểu đội trưởng càng tuyệt hơn, nửa đêm bắt đám lính dậy tập thể dục.”

Mục Khả cười ha ha, nghịch ngợm nói: “Chúa vạn năng ơi, người hãy cứu lấy đám nhỏ đáng thương này đi.”

Chuẩn bị xong cơm tối, Mục Khả chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy Hạ Hoàng Huân về, gọi điện thoại di động anh tắt máy, điện thoại phòng làm việc cũng không có người nhận. Cô nghĩ một chút, chạy đến phòng tác chiến tìm người.

Hạ Hoàng Huân không biết Mục Khả hôm nay về, đang vẽ bản đồ anh nghe được tiếng cửa, mí mắt cũng không thèm nhúc nhích, cúi đầu nói: “Không có việc gì, chị dâu cậu không ở nhà, tối nay tôi ở lại đây.” Nghiêm nhiên coi cô như lính cần vụ đi giục anh nghỉ ngơi.

Mục Khả đóng cửa lại, rón rén tiến tới nằm bên cạnh bàn, không khỏi làm nũng nói: “Em không ở nhà thì anh định làm phán à?”

Hạ Hoàng Huân ngẩng đầu, ánh mắt nhìn cô tỏa ra tia sáng dịu dàng, cánh tay dài duỗi ra một cái ôm cô vào ngực, “Về lúc nào? Không phải nói mai mới xong việc sao? Anh còn định sắp xếp công việc đi đón em để thể hiện một phen đấy.”

Thuận thế ngồi trên đùi anh, Mục Khả đưa ra cánh tay quấn lên cổ anh: “Nhớ anh quá, còn chưa giải tán thì em đã rút trước rồi.”

Hạ Hoàng Huân cười, hôn dịu dàng lên môi cô, nhẹ trách: “Vô tổ chức vô kỷ luật.”

Mục Khả cong mắt cười, sau đó kéo tay phải anh lên sờ cẩn thận, ngược khuôn mặt nhỏ hỏi: “Chuyện gì mà phát hỏa lớn thế, không sợ đứt tay à?”

Hạ Hoàng Huân bắt đầu cười, ánh mắt rơi trên tấm bản đồ tác chiến trên bàn, anh nói: “Chuyện diễn tập, Pháo Doanh trưởng nhận vị trí tiên phong

chết, sư trưởng phát câu.”

Biết rõ bọn họ nghiêm khắc tuân theo điều lệnh giữ bí mật, Mục Khả hiểu chuyện không hỏi nữa, chỉ nói dịu dàng nhỏ nhẹ xoa dịu lòng anh: “Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, chẳng ai có thể làm tướng quân toàn thắng cả.”

Hạ Hoàng Huân vô cùng thân mật dùng chóp mũi cọ cọ cô, đôi mắt cười: “Hôm nay gặp Hách Nghĩa Thành, nghe ý anh ấy thì cuối năm muốn kết hôn với Nhã Ngôn.”

Mục Khả rất thuận miệng hứa theo: “Họ quả thật nên kết hôn, yêu đương còn lâu hơn chúng ta nhiều.”

Hạ Hoàng Huân cười như không cười nhìn cô: “Nhã Ngôn cũng không còn nhỏ nữa, chờ họ kết hôn xong nhất định muốn có con luôn. Không biết đến lúc ấy sắp xếp bồi phận thế nào nữa?”

Mục Khả vui mặt ở càn cổ anh, ăn vạ: “Sắp xếp kiểu gì chả loạn, cứ tùy tiện đi.”

Hạ Hoàng Huân cười thần thần bí bí, tiến tới bên tai cô xảo xa nói: “Hôm nay anh bàn với Hách Nghĩa Thành, nhất trí quyết định em với Nhã Ngôn ai sinh trước thì sẽ theo bồi phận người đó.”

Mặc kệ anh có phải là Đoàn trưởng hay không, Mục Khả giờ tay lên thương anh một đám: “Đàn ông các anh xấu nhất, tự mình nghĩ rồi lại đưa nhiệm vụ cho chúng tôi, không làm!”

Hạ Hoàng Huân cười vang, ôm chặt cô không đứng đắn nói: “Đời này anh có bị thiệt cũng chịu hết, nhưng không thể để con anh nổi gót, cứ quyết định như vậy, phản đối vô hiệu.”

Mục Khả tức quá, buổi tối định chặn anh ở phòng khách rồi. Ai ngờ người ta nửa đêm cứ tự nhiên thần không biết quỷ không hay lên vào phòng ngủ, ôm lấy cô đang mơ mơ màng màng, lưu manh nói: “Vợ, nhớ anh muốn chết rồi đúng không?” Vì vậy, Mục Khả lần nữa lại bị ăn sạch cả vỏ lẫn thịt.

Kích tình lui đi, đồng chí Hạ Hoàng Huân được hồi lỗi mắng ôm cô vợ nhỏ mới cười thở dài nói: “Chuyện đổ vợ vui vẻ như motor hao phí nhiên liệu này, còn mệt hơn anh đi huấn luyện.”

Mục Khả giận ra sức đưa tay cù anh. Chạy không thoát được nanh vuốt nhỏ của cô, Hạ Hoàng Huân suýt nữa thì cười lạc giọng, hai người lăn qua lăn lại như vậy trên giường, hơn nửa đêm huyền não không thể rời ra.

Rất nhanh đã đến Trung thu, vì trùng luôn với dịp quốc khánh, mấy người thân từ nơi khác thừa dịp ngày nghỉ chạy tới đơn vị đoàn tụ với chồng. Hạ Hoàng Huân báo Ninh An Lỗi chuẩn bị sớm chút, sắp xếp tất cả cho xong.

Đêm mười lăm tháng tám, ánh trăng sáng tỏ mà dịu dàng, hội liên hoan mừng quốc khánh với trung thu của đoàn 5-3-2 bị một khúc “Trúc đuôi phụng dưới ánh trăng”(1) hát mà như khóc chảy về phía □.

Nhớ lại cảnh hai vợ chồng Liên trưởng Lục thâm tình thổi Hồ Lô Ti (2), Hạ Hoàng Huân thương cảm nói: “Trong đoàn chúng ta người thân ở xa nhất chính là vợ Liên trưởng Lục, người Vân Nam tâm lòng rộng lớn, nếu như không ngồi máy bay, mà đi xe lửa thì cũng mất một tuần, một năm cũng chỉ có một dịp này thôi, thật sự là quá xa rồi. Một đời vợ chồng ba năm rưỡi.” Nước mắt Mục Khả không ngừng rơi vào ngực anh. Vào giờ phút này cô mới nhận ra, có thể thanh thân ở gần bên Hạ Hoàng Huân như bây giờ là hạnh phúc nhất.

Rúc vào đầu vai Hạ Hoàng Huân, cô nhắm mắt lại lắng nghe âm thanh du dương của Hồ Lô Ti, Mục Khả nhẹ nhàng lầm lẫm: “Mười lăm trăng sáng, chiếu sáng quê hương, chiếu sáng biên quan. Ban đêm yên tĩnh, anh cũng nhớ nhưng, em cũng nhớ nhưng.”

Đêm hôm đó, Mục Khả đắm chìm trong cái ôm ấm áp trong ngực Hạ Hoàng Huân, cô đưa cổ tay trắng muốt ra ôm cổ anh, dịu dàng nói: “Hoàng Huân, em chuẩn bị tốt rồi, chúng mình sinh con thôi.”

Hạ Hoàng Huân cảm động, ôm chặt thân thể mềm mại không xương của cô, lưu lại trên da thịt trắng ngà nổi lên đốm ửng của cô một vết đỏ sậm, dường như muốn mượn cái hôn mạnh mẽ ấy khiến cả hai khắc ghi đêm này sâu vào tận xương tủy —— da thịt thân thiết.

Sau một thời gian, Hạ Hoàng Huân tự động cai thuốc kiêng rượu, chịu khó phong sơn dục lâm (trồng cây cắm phá rừng).

Hai tháng sau, Mục Khả được chẩn đoán mang thai.

Thăng cấp lên làm ba, Hạ Hoàng Huân vui như vớ được vàng, một đường đập lút càn ga. Đến bệnh viện lục quân anh cũng bất chấp mất hình tượng, cười khúc khích ôm lấy Mục Khả liên tiếp hôn cô, bị râu anh đâm vào khiến cô kêu không ngừng.

Biết Mục Khả mang thai, Hách Nghĩa Thành uất ức, một mặt hối hận không nên nhất thời xúc động đánh cược với Hạ Hoàng Huân, thua con là mất đi giá trị con người cả đời, một mặt nghĩ cách áp tải Hạ Nhã Ngôn đi cục dân chính lấy giấy đăng ký.

Cảm xúc vui sướng khi mang thai bị hiện tượng nôn nghén nghiêng trời lệch đất đánh cho nát bét. Thấy Hạ Hoàng Huân bưng canh tới, Mục Khả như phản xạ có điều kiện chạy vào phòng vệ sinh, nôn mửa mịt trời đất, đáng yêu và rất đáng thương.

Phản ứng trong thời gian mang thai mãnh liệt quá làm Hạ Hoàng Huân lo lắng cả đêm ngủ không yên được. Để giúp Mục Khả cân bằng dinh dưỡng, anh cam tâm tình nguyện làm ông chồng nấu cơm, giờ cái muối lên tự mình xuống bếp làm cho cô vợ nhỏ bát canh, còn bảo Hạ Nhã Ngôn tìm ít sách mạng

tới, lúc không có chuyện gì làm thì an vị trong phòng khách nghiên cứu làm thế nào với triệu chứng xuất hiện trong kỳ đầu của phụ nữ mang thai và những điều cấm kỵ trong sinh hoạt hằng ngày.

Chạng vạng hôm nay, lúc Mục Khả đi tản bộ tò mò hỏi anh: “Sao sách Nhã Ngôn mang tới không có sách dưỡng thai?”

Vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, Hạ Hoảng Huân cố ý đùa cô: “Dưỡng thai cần gì dạy, em không có việc gì thì xem đại cương huấn luyện nhiều vào, bảo đảm sinh ra bé con nghe chỉ huy.”

Mục Khả cười hí hửng, suýt nữa thì trượt chân, dọa người đàn ông không sợ trời không sợ đất bên cạnh cả người chảy mồ hôi lạnh.

.....

Lúc Mục Khả mang thai năm tháng, Hạ Hoảng Huân bớt chút thời gian theo cô đi bệnh viện làm kiểm tra định kỳ. Trong phòng siêu âm, anh không chớp mắt nhìn chăm chú vào màn hình, nhìn bé con hết sức chăm chú mút ngón tay, đôi mắt tự nhiên ướt.

Buổi tối, Mục Khả nằm trong ngực anh, nhẹ giọng hỏi: “Không phải nói để ông nội đặt tên cho bé con sao, đặt xong chưa?”

Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng lớn của cô, Hạ Hoảng Huân chậm rãi nhắm hai mắt nói: “Mẹ nói đã cả nhà tổng động viên rồi, đưa ra rất nhiều ý kiến nhưng ông gạt hết, hôm nay còn gọi điện trao đổi ý kiến bàn bạc với ba đấy.”

Đã làm mẹ rồi mà vẫn không đổi được cái tính quấy rối như cũ, cô gái nhỏ như đứa bé lanh lợi cười hi hi nói: “Ông nội bọn họ quá để ý rồi, tên chính là danh hiệu thôi, làm gì mà phải hao tâm tốn trí như thế, em thấy đặt là Hạ Khả Hi*¹, có họ Hạ có Mục Khả, Hạ Khả Hi, vừa vui lại còn có tên của chúng mình, thật hoàn mỹ.”

*Hạ nghĩa là chúc mừng, Khả Hi nghĩa là vui mừng. Tên Hạ Khả Hi là chúc mừng đáng mừng =)) quả nhiên là thật đáng mừng

“Chú ý hoàn mỹ cùi bắp!” Hạ Hoảng Huân bật cười, giảm lực vỗ nhẹ lên cái bụng tròn mĩnh của cô như trừng phạt.

Mặc dù trong lúc cô vợ nhỏ mang thai anh đã cố gắng chăm sóc, nhưng ngày Mục Khả sinh Hạ Hoảng Huân vẫn không thể ở bên cạnh cô, tiếng đứa bé khóc, anh chỉ được nghe qua điện thoại. Lúc ấy, anh đang mang lính hành quân cấp tốc đến khu vực gặp nạn, thực hiện trách nhiệm của một quân nhân.

Kết thúc nhiệm vụ chạy về nhà, thấy cô vợ nhỏ khom người đắp chăn cho hai đứa nhóc. Hạ Hoảng Huân cong môi cười, vậy mà, trong mắt lại ẩn chứa đau lòng và nước mắt cảm động.

Hôn gặm và tui thân trong lòng được nước mắt áy náy của anh hóa giải, vuốt ve gương mặt anh tuấn tiêu tụy của chồng, Mục Khả dịu dàng nói: “Hoảng Huân, anh là anh hùng trong lòng em, làm vợ anh, em mạnh mẽ hơn người khác.”

Ôm cô vào trong ngực, ôm chặt. Hạ Hoảng Huân ghen ngào nói: “Có người vợ như thế này, còn cầu gì nữa!”

Đêm nay trước khi ngủ Mục Khả ôm cổ anh hỏi: “Hoảng Huân, bụng em có vết rạn, anh có thấy xấu không?”

Hôn xuống vành tai xinh xắn của cô, Hạ Hoảng Huân dịu dàng nói: “Nói linh tinh, mẹ của con anh vĩnh viễn là bảo bối xinh đẹp nhất.”

Mục Khả cong môi, ngay sau đó lại trề con oán trách: “Nhưng bây giờ anh có hai đứa con làm bảo bối rồi, chắc chắn sẽ không thương em như trước nữa, chỉ cần nghĩ sau này không thể tùy ý làm nũng, em thấy mất mát quá.”

Ánh mắt anh sáng rực xuyên qua bóng tối nhìn cô, Hạ Hoảng Huân lấy giọng dịu dàng mà kiên định nói cho cô biết: “Từ ngày cưới em, anh đã quyết định để em làm nũng trong lòng anh cả đời.”

Thấy bên môi cô nở nụ cười ngọt ngào, Hạ Hoảng Huân cũng cười, sau đó sấn lấy cô, khẽ hôn cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra của cô.

Suýt chút nữa quên không nói, hai bảo bối của Mục Khả và Hạ Hoảng Huân là một đôi Long Phượng, gương mặt bé trai giống hệt ba của chúng, cô con gái trắng trẻo mịn màng thừa kế nét đẹp và linh khí của Mục Khả, là một cặp anh em vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bẩn Không Trúng Bia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Ngoại truyện Hách Nghĩa Thành – Hạ Nhã Ngôn

Đừng có thấy Hách Nghĩa Thành chăm sóc Mục Khả tốt như vậy nhưng ở phương diện yêu đương, anh còn thô lỗ hơn Hạ Hoảng Huân. Thật vất vả mới vứt bỏ được vấn đề bồi phận đề bày tỏ tâm ý với Hạ Nhã Ngôn, nhưng quan hệ của hai người không đột nhiên tăng mạnh giống Hạ Hoảng Huân và

Mục Khả. Ngược lại vẫn dừng lại ở mức hẹn trước cố định mỗi tuần một lần, mà địa điểm hẹn đơn giản là nhà trọ của Hạ Nhã Ngôn.

Vốn ở nhà mới có không gian riêng tư, không bị người khác quấy rầy, nếu người nào đó có chút ý tưởng không dừng đấy, cũng rất dễ thực hiện. Nhưng đoạn thời gian đó trong sự đoàn có việc đặc biệt gấp, thân là Tham Muu Trưởng Hách Nghĩa Thành một mối đến độ nói cũng không muốn nói nhiều. Bình thường hai người trò chuyện, dựa vào sở thích anh liền ngủ luôn.

Mới đầu Hạ Nhã Ngôn thông cảm cho sự vất vả của anh, nhưng nhiều lần thẹn cô cũng không tìm được tức giận, cảm quan trọng của Hách Nghĩa Thành ném đi, đẩy anh ra ngoài tức giận nói: “Muốn ngủ thì về nhà mà ngủ, tôi là khách sạn miễn phí à?”

Hách Nghĩa Thành hơi mơ màng, tự mình đỡ cửa, không hiểu hỏi: “Đây là sao? Không phải mới vừa rồi đang nói chuyện sao? Anh lại ngủ à? Nhã Ngôn em đừng giận, anh không phải”

Lần này Hạ Nhã Ngôn thật sự là phát hỏa rồi, nhớ lại từ hồi xác định quan hệ yêu đương đến giờ, cô và Hách Nghĩa Thành còn chưa có lấy một cuộc hẹn hò chính thức nào. Ngẫm lại anh trai chất phác của cô còn biết đường đưa Mục Khả đi xem phim, mà sao Hách Nghĩa Thành anh cứ vô tâm như vậy? Càng nghĩ càng uất ức, lúc mở miệng giọng nói đương nhiên không tốt, cô thờ phỉ phỉ nói: “Giải thích chính là che giấu, anh cảm miệng đi. Biết Tham Muu Trưởng Hách bạn, tôi không làm trễ thời gian quý báu của ngài nữa, đi đi, đi đi.”

Nhìn ra cô giận thật, Hách Nghĩa Thành đòi nào sẽ đi, kéo tay cô ăn vạ: “Này hơn nửa đêm rồi anh phải đi đâu đây? Anh nói xin lỗi còn không được sao, anh không ngủ nữa, Nhã Ngôn.”

Hất tay anh ra, Hạ Nhã Ngôn tức giận nói: “Xin lỗi cái gì, tôi thấy anh không có chút hối cải nào cả.” Sau đó dùng sức đẩy anh một cái, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Hách Nghĩa Thành gõ cửa: “Nhã Ngôn em mở cửa trước đi, hãy nghe anh nói”

“Nói nói nói, nói cái gì, anh đi nhanh đi, hôm nay tôi tức không trôi, không muốn gặp anh.” Thấy anh không muốn đi, Hạ Nhã Ngôn uy hiếp nói: “Nếu anh đánh thức hàng xóm, Hách Nghĩa Thành, tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

Cô vừa nói thế, Hách Nghĩa Thành mới phản ứng lại thì đã muộn rồi, gõ cửa như vậy rất dễ ảnh hưởng đến người khác, vì vậy giảm âm lượng xuống nói: “Nhã Ngôn, anh không lộn xộn nữa được không? Em mở cửa ra trước đi, Nhã Ngôn?”

“Không muốn nói với anh. Hách Nghĩa Thành anh đi đi, trong lòng tôi khó chịu, muốn ở một mình.”

Nghe giọng cô ghen ghét, Hách Nghĩa Thành càng không thể đi, anh vội vàng hỏi: “Sao thế Nhã Ngôn? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Có chuyện em nên nói với anh, đừng để buồn bực trong lòng.”

Hạ Nhã Ngôn tính cũng bướng bỉnh, quyết định không để ý tới anh, tức giận nói: “Không có chuyện gì hết, nếu anh còn thích tôi thì đi về trước đi, nếu anh không muốn tiếp tục quan hệ của chúng ta nữa, thì cứ đứng ngoài đây đi.”

Logic gì đấy? Hách Nghĩa Thành ghen nửa ngày không lên tiếng, đứng ở cửa đi cũng không được ở lại cũng không xong. Một lát sau, anh ảo não nói: “Vậy anh đi trước, hôm nào tôi thăm em tiếp, em đừng suy nghĩ lung tung đấy, có chuyện thì gọi điện cho anh, cứ gọi là anh tôi.”

Chắc chắn anh đi rồi, Hạ Nhã Ngôn buồn rầu nằm trên ghế sa lon, hai người từ khi quen biết đến mến nhau giống trong phim ảnh, cảm giác ở bên nhau bình yên không có gì lạ làm cô càng lúc càng cảm thấy Hách Nghĩa Thành không yêu cô. Nhận thức như vậy, khiến cô rất đau lòng.

Mấy ngày tiếp theo, cảm xúc Hạ Nhã Ngôn hơi trầm xuống, bắt đầu rồi rầm vấn đề Hách Nghĩa Thành có yêu cô không. Thế nên Hách Nghĩa Thành gọi điện thoại tới cô cũng không nhận, chỉ nhắn tin lại nói: “Em không có cảm giác anh quan tâm em, chúng ta nên tách ra một thời gian để bình tĩnh lại.”

Hách Nghĩa Thành nhận được tin thì sốt ruột, nhưng Sự trưởng lại giao nhiệm vụ, để anh tự mình mang lính ra ngoài huấn luyện, bắt buộc dĩ đành phải hỏi âm lại tự rờ tấm lòng: “Nhã Ngôn em đừng nghĩ lung tung, là anh không đúng, anh không làm tốt. Đừng phủ nhận tấm lòng của anh, anh không muốn thế!” Lại không nhận được tin nhắn trả lời của Hạ Nhã Ngôn.

Một tháng sau, Hạ Hoàng Huân đi họp trên Sư bộ, vốn định đón cô vợ mới cưới, em gái và Hách Nghĩa Thành cùng đi ăn một bữa cơm, không ngờ Hạ Nhã Ngôn lấy lý do bận rộn để từ chối. Hạ Hoàng Huân là người giỏi quan sát sắc mặt lời nói của người khác nên lập tức nhận ra Hạ Nhã Ngôn không bình thường. Anh không hỏi nhiều, dặn dò cô chú ý sức khỏe, rồi đến Sư bộ luôn.

Sắc mặt của Hách Nghĩa Thành đương nhiên cũng không tốt hơn là bao, Hạ Hoàng Huân chào anh chỉ ừ một tiếng coi như đáp lại. Đổi lại là lúc trước, Hạ Hoàng Huân nhất định sẽ không thêm hòa nhã với anh, hai người đàn ông này, trời sinh vốn không hợp nhau rồi. Nhưng lần này ngoài dự đoán mọi người anh không câu giận gì hết, ngược lại tâm trạng còn rất tốt cười cười, khiến ai đó hận không thể đâm cho anh một cú.

Hội nghị kết thúc, Sư trưởng Lý giữ Phó Đoàn Trưởng đoàn 5-3-2 là Hạ Hoàng Huân lại. Hách Nghĩa Thành rời phòng họp, lúc bước qua cạnh anh thì như vô ý gõ ngón tay xuống mặt bàn. Mặt Hạ Hoàng Huân không biến sắc nhưng cũng đã ngầm hiểu ý của anh. Nói xong chuyện với Sư trưởng Lý, anh trực tiếp đến phòng làm việc của Hách Nghĩa Thành.

Mặc dù hai người có quan hệ thâm sâu nhưng Hạ Hoàng Huân vẫn theo quy củ gõ cửa, nghe Hách Nghĩa Thành đáp lời “Vào đi”, anh mới đẩy cửa vào. Chắc chắn phòng làm việc không có người khác, anh nhún mày cười một tiếng, không chút để ý nói: “Thế nào em rảnh, có mâu thuẫn gia đình gì cần anh điều chỉnh cho cậu à?”

Hách Nghĩa Thành trừng mắt lườm anh một cái, cướp lấy bao thuốc lá anh vừa mới móc ra, châm lửa mới lúng túng nói: “Lần này hơi nghiêm trọng, đuổi tôi ra khỏi cửa rồi!”

“Anh trên con bé hả?”

“Không có.”

“Nhã Ngôn từ nhỏ đã hiểu chuyện rồi, không phải anh trên thì sao con bé lại trừng trị anh được?”

“Thật sự là tôi không có, tôi chỉ” Do dự một chút, Hách Nghĩa Thành rất thật thà khai báo tình hình đêm đó, khi anh nói đến chuyện không biết lần thứ mấy mình dựa vào ghế sa lon ngủ, Hạ Hoàng Huân rất không phong độ cười âm lên.

Hách Nghĩa Thành chặc một tiếng, thuận tay ném bao thuốc lá trên bàn qua: “Có thể nghiêm túc chút không? Đang nói chính sự đấy!”

Hạ Hoàng Huân cười vang, cười đủ rồi mới giáo dục anh: “Chưa ăn thịt heo anh cũng chưa thấy heo chạy à? Có người nào hẹn hò như thế sao? Ai, tôi nói này, rốt cuộc anh nghĩ thế nào thế hả, biến nhà Nhã Ngôn thành phòng ăn hay khách sạn thế hả? Đuổi anh ra khỏi cửa là khách sáo rồi đấy!”

“Vậy hẹn hò thế nào? Cần phải đi dạo phố xem phim à? Ở nhà còn tốt hơn! Hơn nữa, thời gian này còn bận chuyện diễn tập cuối năm, tôi hận không thể phân thân ra làm mấy người nữa đây này.”

Nói vài ba câu Hạ Hoàng Huân cũng biết mấu chốt ở đâu rồi, anh không trêu đùa nữa mà rất có dáng vẻ của anh trai dạy anh: “Nên nhớ, dù Nhã Ngôn thành thực hiểu chuyện nhưng cũng cần người ta yêu thương, cưng chiều giống như Mục Khả vậy. Anh đừng thấy Mục Khả giống một đứa bé nên mới chiều cô ấy, mà coi Nhã Ngôn hơn cô ấy có mấy tuổi thành người lớn. Thích cô ấy thì phải để cho cô ấy biết được, cảm nhận được.”

Hách Nghĩa Thành nghe xong vò đầu, cuối cùng tổng kết một câu: “Phụ nữ thật phiền toái.”

“Anh trên việc quân dân vớ bần gọi nhip với Sư trưởng, chẳng lẽ không hiểu thương vợ cũng là bài học quan trọng của quân nhân?” Nhìn đồng hồ, Hạ Hoàng Huân cong môi cười một tiếng: “Hôm nào dạy cho anh một khóa, bây giờ tôi phải đi đón Mục Khả rồi, tối về lại không cho tôi vào cửa, quen không ra gì rồi.”

Hách Nghĩa Thành bị thái độ lên mặt của anh làm cho tức giận đến mức buồn cười, nhắc chân định đá thì Hạ Hoàng Huân nhẹ nhàng tránh thoát, trước khi đi nói: “Đừng nói tôi không nhắc anh, em gái tôi giá thị trường rất cao, anh phải nhanh tay lên mới được.”

Giám sát chặt chẽ? ! Phải làm thế nào? Việc này có hàm lượng kỹ thuật có thể so với một đợt huấn luyện quân sự lớn. Hách Nghĩa Thành oán thầm, ấn điện thoại gọi cho Hạ Nhã Ngôn, tiếng chuông phát hết một lần, không ai nhận, gọi lại, vẫn thế.

Cuối cùng vẫn không ngồi yên được, Hách Nghĩa Thành cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, lúc đẩy cửa ra tràn đầy khí phách nói: “Ai dám chen vào, ta tiêu diệt hắn!”

Đạp hết chân ga, Hách Nghĩa Thành chạy như bay tới bệnh viện lục quân, xa xa nhìn thấy Hạ Nhã Ngôn nói chuyện với một người đàn ông ở ven đường, xe còn chưa dừng hẳn, người đã vội vàng nhảy xuống.

Vốn lửa đã bùng tới cổ họng rồi, chợt thấy người đàn ông kia lại thân thiết vuốt tóc Hạ Nhã Ngôn, lửa giận của anh liền không kiềm chế được. Ánh mắt trầm xuống như đêm đen vắng vẻ, không để ý quân trang trên người, anh lạnh lùng quát: “Bỏ tay anh ra!” Vừa nói đã tay, kèm theo một tiếng đập mạnh, một cú đâm nặng lên mặt Thiệu Vũ Hàn.

Thiệu Vũ Hàn không phải hoàn toàn không có phòng bị, trời sinh anh đã có phản ứng nhanh nhạy khiến anh trong nháy mắt vung ra một quyền mạnh mẽ. Vậy mà, quả đấm cứng rắn đang còn cách gò má Hách Nghĩa Thành 1cm thì dừng lại, khe mím môi, anh trầm giọng cảnh cáo: “Lần này có mặt Nhã Ngôn ở đây tôi không so đo, lần sau gặp lại anh tốt nhất nên khách khí một chút cho tôi, Hách Nghĩa Thành!”

Còn dám gọi thẳng tên anh? Hách Nghĩa Thành còn định tiến lên, lại bị Hạ Nhã Ngôn vừa phục hồi tinh thần ngăn lại, cô quát: “Anh làm gì đấy? Anh ấy là anh họ em!”

Hách Nghĩa Thành ngẩn người, nhìn Phó Viện Trưởng lịch sự tuấn tú, thật lâu không lấy lại tinh thần được. Ngược lại Thiệu Vũ Hàn cười cười hơi giễu cợt, sau đó thông thả ung dung vỗ vỗ vai anh: “Người trẻ tuổi đừng nên quá xúc động!”

Hách Nghĩa Thành vô cùng lúng túng, đưa mắt nhìn anh họ đại nhân lái xe đi, quay đầu phát hiện Hạ Nhã Ngôn đã đi rồi, anh nhanh chóng đuổi theo, ôm – mang – kiêng người ta lên xe quân dụng của anh.

Lấy danh nghĩa ôm ấp mà ‘bắt cóc’ Hạ Nhã Ngôn đi, Hách Nghĩa Thành vừa vào cửa đã ấn bạn gái đại nhân ngay nhớ đêm mong lên cửa hôn. Con giận của Hạ Nhã Ngôn còn chưa tan đi, cắn chặt răng không chịu đi vào khuôn phép, cánh tay Hách Nghĩa Thành hơi dùng lực, đè cô vào trong ngực, động tình trên miền hôn gò má cô, cổ, xương quai xanh.

Hơi thở đầy nam tính của anh lượn lờ ở chóp mũi cô, cuốn sạch ý thức của cô, Hạ Nhã Ngôn mất dần sức kháng cự, thần trí trở nên hỗn loạn. Khi môi Hách Nghĩa Thành chậm rãi dời lên trên, lần nữa che môi cô, cô suy yếu tựa vào ngực anh, nhắm hai mắt lại, hứng lấy cái hôn êm ái đang dần trở nên quyết liệt hơn của anh.

Nụ hôn qua đi, Hạ Nhã Ngôn nằm trước ngực Hách Nghĩa Thành thờ khê. Khẽ vuốt ve tấm lưng trắng mềm của cô, giọng anh khàn khàn yêu cầu: “Tôi

nay đừng đi.”

Mặt Hạ Nhã Ngôn đột nhiên nóng lên, từ chối: “Em còn chưa tha thứ cho anh.”

Hách Nghĩa Thành cười khẽ: “Về sau em không phê chuẩn anh sẽ không ngủ nữa, còn không được sao?”

Hạ Nhã Ngôn đập anh một cái, hơi sảng giọng: “Tự kiểm điểm nhiều ngày như vậy mà chỉ nhận ra được một chút sai lầm này thôi à?”

“Em còn chưa gọi ý, không nói hai lời liền ném anh ra cửa, còn nói cái gì mà anh không quan tâm em, quá oan uổng cho người ta đấy.” Nói xong cái ôm, Hách Nghĩa Thành đưa tay phải sờ mặt cô: “Anh quan tâm, Nhã Ngôn, anh thật lòng thích em dù anh chưa bao giờ nói ra. Nếu không sao anh vừa nhìn thấy anh họ động tay động chân đã kích động rồi?”

Hạ Nhã Ngôn bĩu môi: “Nói thì hay lắm, không hỏi cho ra phải trái gì đã đánh người, đúng là lưu manh!”

Hách Nghĩa Thành phản bác: “Đó cũng là do em kích thích! Còn nói gì mà tách ra một thời gian để bình tĩnh lại. Bình tĩnh cái gì? Anh không cần bình tĩnh!”

Hạ Nhã Ngôn oán trách: “Dù sao em không cảm thấy anh quan tâm đến em, mỗi lần gặp nhau còn chưa nói được mấy câu đã lăn ra ngủ, căn bản là không nghĩ gì đến em.”

“Anh nghĩ, vô cùng nhớ em, thật đấy! Nhưng thời gian trước ban ngày bị căng quá, vừa đến bên cạnh em cả người đã thả lỏng hết rồi, giống như về nhà vậy, bất tri bất giác đã ngủ mất rồi.” Hách Nghĩa Thành cười lưu manh, lại gần nói: “Em không phát hiện ra lúc anh ngủ cũng ôm eo em à, không nhớ em sao có thể ôm chặt như vậy?”

Hạ Nhã Ngôn đánh anh: “Sao em lại không biết nhì, ngủ như heo, gọi cũng không thềm dậy.”

Hách Nghĩa Thành cười ha ha, ôm ngang lấy cô về phòng ngủ, “Tối nay sẽ để cho em biết ôm chặt hay không!”

Mặt Hạ Nhã Ngôn đỏ bừng, hồi hộp nắm lấy quân trang của Hách Nghĩa Thành không buông tay, trong lúc trời đất quay cuồng đã bị người ta đặt lên trên giường. Khi đầu lưỡi anh dò vào trong miệng cô, hôn môi cô triền miên đến động tình, cô rút cuộc quân lính tan rã, không tự chủ đưa hai cánh tay ôm anh thật chặt, lầm bầm gọi: “Nghĩa Thành.”

Hô hấp của Hách Nghĩa Thành vì giọng nói mềm mại của cô mà trở nên dồn dập, trong nháy mắt cuồng nhiệt trào lên trong lòng cuốn anh vào sự kích thích mãnh liệt xa lạ. Bàn tay to mang theo vết chai xoa xoa da thịt mịn màng của cô, khiến hai má cô đỏ rực. Ý thức mất đi, quần áo của cô bị lấy khỏi cơ thể, mà quân trang của anh rút cuộc cũng bị đôi tay run rẩy của cô cởi xuống.

** nguyên thủy giống như nước lũ vỡ đê, bao vây cuốn lấy họ. Cảm thấy cô vô thức gầy dựa co rúc vào trong lòng anh, cánh tay Hách Nghĩa Thành thu lại ôm cô chặt hơn, đồng thời lấy lửa nóng của chính mình vùi vào cơ thể cô, hợp hai làm một cùng với cô.

Lưu luyến đi qua, tất cả tĩnh lại, Hách Nghĩa Thành hôn dịu dàng lên mi tâm của Hạ Nhã Ngôn đang ngủ, ôm cô chặt hơn, nhẹ giọng hứa hẹn: “Anh sẽ đối xử tốt với em cả đời!”

Mặc dù trên phương diện yêu đương nhận thức của anh không cao bằng Hạ Hoàng Huân, nhưng hiệu suất xử lý công việc của Hách Nghĩa Thành hiển nhiên cao hơn. Mà dù quá trình như thế nào, chỉ cần bọn họ hạnh phúc là tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc, Không Bán Không Trúng Bial* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.